rao pentru tineri

SARAH J. MAAS

TURNUL ZORILOR

DE ACEEAȘI AUTOARE:

Seria *Tronul de cleștar*
Tronul de cleștar
Diamantul de la miezul nopții
Moștenitoarea focului
Regina umbrelor
Imperiul furtunilor

Seria *Regatul spinilor și al trandafirilor*
Regatul spinilor și al trandafirilor
Regatul ceții și al furiei
Regatul aripilor și al pieirii

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAAS, SARAH J.
Turnul zorilor / Sarah J. Maas. - București : RAO Distribuție, 2019
ISBN 978-606-006-339-1

821.111

Pentru bunica mea, Camilla, care a traversat
munți și mări și a cărei poveste remarcabilă
este narațiunea mea preferată

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah J. Maas
Tower of Dawn
Copyright text © 2017 by Sarah J. Maas
Copyright hartă © Charlie Bowater 2017
Publicat prin înțelegere cu Bloomsbury Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Andra-Elena Agafiței
prin LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuție, 2018
pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978-606-006-339-1

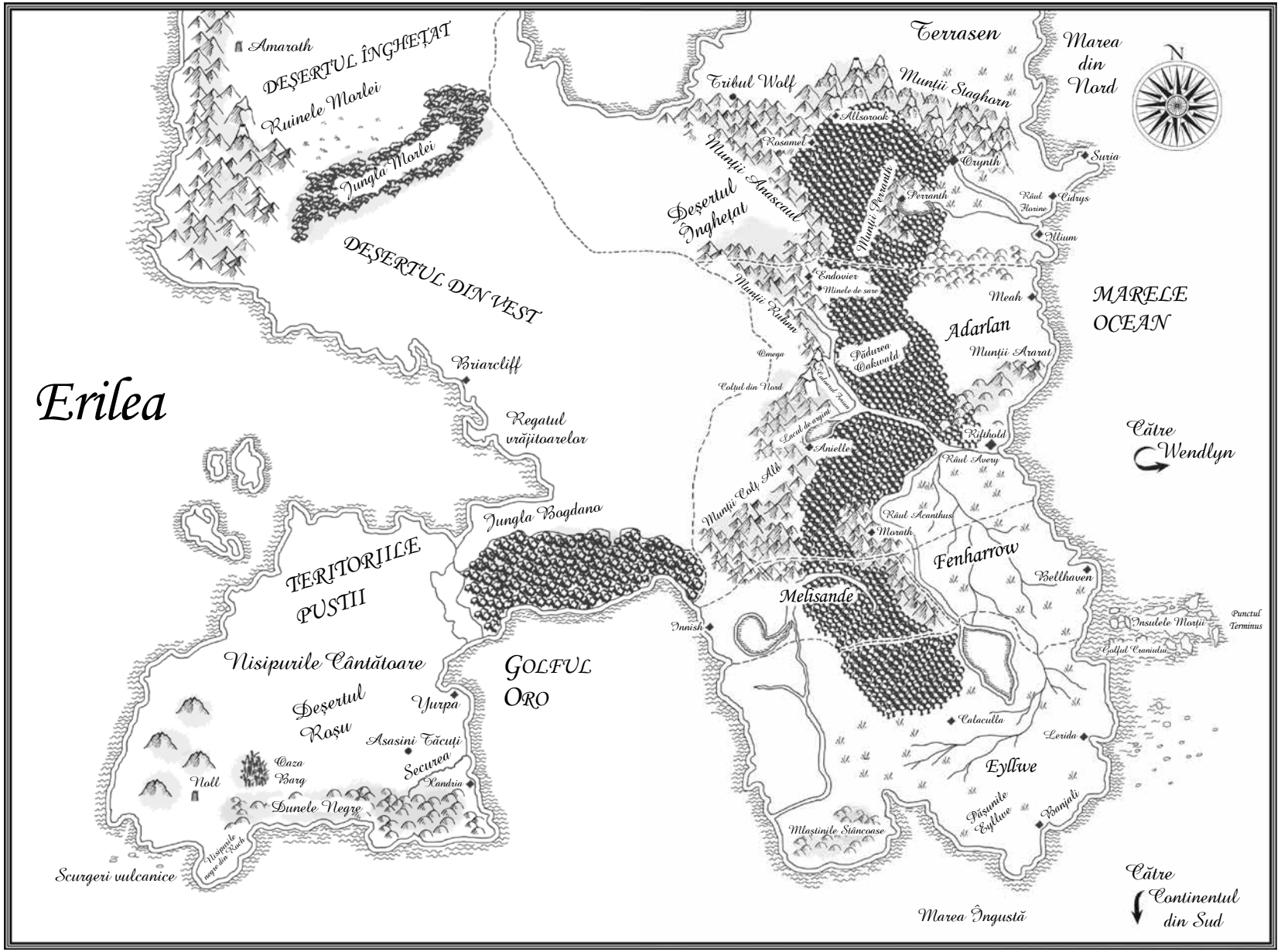
Erilea
Amaroth
DEȘERTUL ÎNGHEȚAT
Ruinele Morlei
Jungla Morlei
DEȘERTUL DIN VEST
Briarcliff
Regatul vrăjitoarelor
Jungla Bogdano
TERITORIILE PUSTII
Nisipurile Cântătoare
Deșertul Roșu
Yurpa
Asasini Tăcuți
Securea
Xandria
Caza Barg
Noll
Dunele Negre
Nisipurile negre din Kroth
Scurgeri vulcanice
GOLFUL ORO
Terrasen
Marea din Nord
Tribul Wolf
Munții Stagharn
Munții Anaxcaul
Deșertul Înghețat
Munții Perranth
Allsorook
Rosamel
Crynth
Suria
Perranth
Râul Florine
Cidrys
Ulium
Endavier
Minele de sare
Munții Rahnn
Meah
MARELE OCEAN
Adarlan
Munții Ararat
Pădurea Wakwald
Omega
Coltul din Nord
Coltul Avem
Lacul de argint
Aniello
Rifthold
Către Wendlyn
Râul Avery
Munții Colț Alb
Râul Acanthus
Morath
Fenharrow
Melisande
Bellhaven
Innish
Insulele Morții
Punctul Terminus
Golful Craniului
Calaculla
Lerida
Eyllwe
Pășunile Eyllwe
Banjali
Mlaștinile Stâncoase
Marea Îngustă
Către Continentul din Sud
N

PARTEA ÎNTÂI

ORAȘUL ZEILOR

CAPITOLUL 1

Chaol Westfall, fostul căpitan al Gărzii Regale şi acum Mâna regelui nou încoronat al Adarlanului, descoperise că, dintre toate sunetele, pe unul îl ura cel mai mult.

Pe cel al roţilor.

Mai exact, uruitul lor pe scândurile navei pe care îşi petrecuse ultimele trei săptămâni navigând prin apele agitate de furtuni. Iar acum, zăngănitul acestora pe podeaua de marmură verde strălucitoare şi mozaicuri complicate din palatului strălucitor al khaganului din Antica, de pe Continentul Sudic.

Fără să aibă altceva de făcut în afară de a sta în scaunul cu rotile pe care ajunsese să-l considere temniţa lui şi singura cale de a vedea lumea, Chaol studie detaliile palatului imens, cocoţat pe unul dintre dealurile oraşului-capitală. Toate materialele fuseseră alese şi construite în onoarea unei părţi din puternicul imperiu al khaganului.

Acele podele lustruite şi verzi peste care zăngănea acum scaunul lui erau cioplite din carierele din sud-vestul continentului. Stâlpii roşii ridicaţi ca nişte copaci mari, ale căror ramuri de sus se întindeau peste tavanul înalt şi boltit – toţi parte a unei singure săli nesfârşite de primire –, fuseseră aduşi din deşertul nord-estic, cel biciuit de nisip.

Mozaicurile care întrerupeau marmura verde fuseseră montate de meşteri din Tigana, un alt oraş valoros al khaganatului, din capătul sudic muntos al continentului. Fiecare înfăţişa o scenă din

trecutul bogat, glorios și brutal al khaganatului: secolele petrecute ca popor călăreț nomad în stepele înverzite ale tărâmurilor estice ale continentului; ridicarea primului khagan, un despot războinic care unificase triburile împrăștiate într-o forță cuceritoare care ocupa continentul bucată cu bucată, folosind geniul abil și strategic pentru a făuri un imperiu vast; iar apoi reprezentări ale celor trei secole care trecuseră de atunci – diverșii khagani care dezvoltaseră imperiul, distribuind bogăția din o sută de teritorii, construind nenumărate poduri și drumuri ca să creeze o legătură între toate, domnind peste marele continent.

Poate că mozaicurile ofereau o viziune a ceea ce ar fi putut fi Adarlanul, gândi Chaol în timp ce șoaptele curtenilor adunați plutiră printre stâlpii sculptați și domurile poleite din față. Asta dacă Adarlanul nu ar fi fost condus de un om controlat de un rege-demon hotărât să transforme această lume într-un festin pentru hoardele lui.

Chaol întoarse capul ca să își ridice privirea la Nesryn, din spatele lui, care îi împinse scaunul cu un chip împietrit. Numai ochii ei negri, care se uitau rapid la fiecare chip, fereastră și coloană pe lângă care trecea, dezvăluiau o urmă de interes față de casa imensă a khaganului.

Își păstraseră cel mai elegant rând de haine pentru azi, iar nou desemnatul căpitan al Gărzii era, într-adevăr, splendid în uniforma sa cu roșu și auriu. Chaol nu știa de unde scosese Dorian una dintre uniformele pe care el le purtase cândva cu atâta mândrie.

Inițial, voise să se îmbrace în negru, deoarece culoarea... Culorile îl incomodaseră dintotdeauna, cu excepția celor ale regatului său, roșu și auriu. Dar negrul devenise culoarea gărzilor lui Erawan, infestate de valgi. Ei purtaseră acele uniforme negre când terorizaseră Riftholdul. Când îi adunaseră, îi torturaseră și apoi îi măcelăriseră oamenii.

Apoi îi legaseră de porțile palatului ca să se legene în vânt.

El abia reușise să se uite la gărzile pe lângă care trecuseră pe drumul spre locul în care se aflau, pe care le văzuseră pe străzi și chiar în acest palat – mândre și atente, cu săbiile pe spate și cuțitele la brâu. Chiar și acum, rezistă impulsului de a privi spre locul în care știa că aveau să fie postate pe hol, exact unde și-ar fi poziționat el oamenii lui. Și unde negreșit ar fi stat el însuși monitorizând totul, cât timp soseau emisarii unui regat străin.

Nesryn îi întâlni privirea, ochii ei negri fiind reci și ficși, părul negru și lung până la umeri legănându-se la fiecare pas. Nicio urmă de emoție nu licări pe chipul ei minunat și solemn. Nicio aluzie că ei urmau să-l întâlnească pe cel mai puternic om din lume – un bărbat care putea schimba soarta continentului lor în războiul care, cu siguranță, izbucnea acum în Adarlan și Terrasen.

Chaol se uită înainte fără să spună nimic. Zidurile, stâlpii și ușile boltite aveau urechi, ochi și guri, îl avertizase ea.

Doar acel gând îl împiedică pe Chaol să își tot plimbe mâinile peste hainele asupra cărora se hotărâse în cele din urmă: pantaloni maro deschis, cizme castanii până la genunchi, o cămașă albă din cea mai fină mătase, în mare parte ascunsă de o jachetă de un turcoaz închis. Jacheta era destul de simplă, prețul ei fiind dezvăluit doar de cataramele fine din alamă din față și de strălucirea firului de aur delicat de pe gulerul înalt și de pe margini. Nicio sabie nu atârna la centura lui din piele, absența acelei greutăți liniștitoare fiind ca un mădular fantomă.

Sau ca absența picioarelor funcționale.

Două sarcini. El avea două sarcini cât timp era aici și încă nu era sigur care avea să se dovedească imposibilă:

Să îl convingă pe khagan și pe cei șase viitori moștenitori ai lui să-și împrumute armatele considerabile în războiul împotriva lui Erawan...

Sau să găsească în Torre Cesme un vindecător care ar fi putut descoperi o cale de a-l face să meargă din nou.

Să... gândi el cu un val de dezgust... îl vindece.

Ura acel cuvânt. Aproape la fel de mult ca zăngănitul roților. *Vindece*. Chiar dacă pentru asta îi căuta pe vindecătorii legendari, cuvântul încă îi zgâria stomacul și i-l întorcea pe dos.

Ignoră cuvântul și gândul când Nesryn urmă grupul aproape tăcut de servitori care îi conduseseră de la docuri pe caldarâmul străzilor întortocheate și prăfuite ale Anticii tocmai sus, pe strada înclinată spre domuri, la cele treizeci și șase de minarete ale palatului.

Fâșii de pânză albă – din mătase, fetru și in – atârnau de la nenumăratele ferestre, felinare și uși. Probabil din cauza morții recente a unui funcționar sau a unei rude îndepărtate regale, șoptise Nesryn. Ritualurile morții erau diferite și reprezentau adesea un amestec din nenumăratele regate și teritorii acum guvernate de khagan, dar pânza albă era o relicvă din secolele când poporul khaganatului cutreierase prin stepe, lăsându-și morții să se odihnească sub cerul liber.

Totuși, străbătând orașul, observaseră că nu era deloc sumbru. Oamenii încă se grăbeau în haine diferit croite, vânzătorii încă își lăudau marfa, slujitorii din templele de lemn sau piatră – orice zeu avea o casă în Antica, îi explicase Nesryn – încă îi chemau prin semne pe cei de pe stradă. Toate acestea, chiar și palatul, erau supravegheate de turnul strălucitor din piatră albă din vârful dealurilor sudice.

Torre. Turnul care găzduia cei mai buni vindecători muritori din lume. Chaol încercase să nu îl privească prea mult timp pe geamurile trăsurii, chiar dacă turnul masiv putea fi văzut de pe aproape fiecare stradă și din fiecare unghi din Antica. Niciun servitor nu menționase și nu semnalase prezența dominantă care părea să rivalizeze chiar cu palatul khaganului.

Nu, servitorii nu spuseseră multe în călătoria până aici, nici măcar referitor la steagurile de doliu care fluturau în vântul uscat. Toți rămăseseră tăcuți, atât bărbații, cât și femeile, cu părul lor negru drept și strălucitor și purtând pantaloni largi și jachete lungi, de culoarea cobaltului, cu roșu ca sângele mărginit de un auriu deschis. Erau servitori plătiți – dar urmașii sclavilor care fuseseră cândva în proprietatea descendenților khaganului. Asta până în

urmă cu o generație, când khaganul precedent, un vizionar și un răzvrătit, scosese sclavia în afara legii, aceasta fiind una dintre nenumăratele îmbunătățiri aduse imperiului. Khaganul își eliberase sclavii, dar îi păstrase ca servitori plătiți – împreună cu copiii lor. Iar acum, pe copiii copiilor lor.

Niciunul dintre ei nu părea subnutrit sau prost plătit și niciunul nu afișase nici măcar un strop de frică în timp ce îi escortaseră pe Chaol și pe Nesryn de pe corabie spre palat. Khaganul actual părea să își trateze bine servitorii. Era de sperat ca și moștenitorul încă neales să o facă.

Spre deosebire de obiceiurile din Adarlan sau din Terrasen, aici, moștenirea imperiului era decisă de khagan, fără să se țină cont de primul născut sau de gen. Faptul de a avea cât mai mulți copii din care să aleagă ușura cumva procesul luării deciziei. Orice rivalitate între copiii familiei regale... Era, practic, un sport sângeros menit să-i dovedească părintelui lor cine era cel mai puternic, cel mai înțelept și cel mai potrivit pentru a fi conducător.

Prin lege, khaganului i se cerea să aibă un document sigilat încuiat într-o vistierie nemarcată și ascunsă – un act care îi specifica moștenitorul în caz că murea înainte să îl anunțe în mod oficial. Documentul putea fi modificat oricând, dar era conceput să evite singurul lucru de care se temuse khaganatul de când primul khagan unise regatele și teritoriile acestui continent: prăbușirea. Nu din cauza forțelor externe, ci din cauza unui război intern.

Primul khagan de odinioară fusese înțelept. În cele trei sute de ani de khaganat, nu fusese niciodată un război civil.

Și, în timp ce Nesryn îl împinse pe lângă servitorii care se plecau grațios, opriți între doi stâlpi imenși, în timp ce sala luxoasă și ornamentată a tronului se întindea în fața lor cu zecile de oameni adunați în jurul podiumului auriu ce strălucea în soarele amiezii, Chaol se întrebă care dintre cele cinci siluete din fața bărbatului de pe tron urma să fie aleasă într-o zi să conducă imperiul.

Singurul sunet era foșnetul hainelor celor mai bine de patruzeci de oameni – el îi număra în câteva clipe – adunați de-a lungul fiecărei laturi a podiumului și care alcătuiau un zid din mătase, trupuri și bijuterii, o adevărată alee pe care îl împingea Nesryn.

Haine care foșneau și zăngănitul și scârțâitul roților. Ea le unsese în dimineața aceea, dar cele câteva săptămâni pe mare uzaseră metalul. Toate hârșâiturile și scârțâiturile se auzeau ca niște cuie pe piatră.

Dar el își ținu capul sus și umerii trași înapoi.

Nesryn se opri la o distanță sigură de podium – de zidul format din cele cinci odrasle nobile, toate în floarea vârstei, bărbați și femei, care stăteau între ei și tatăl lor.

Apărarea împăratului lor era prima datorie a unui prinț sau a unei prințese, cea mai ușoară metodă de a-și dovedi loialitatea, de a încerca să fie numit moștenitor. Iar cei cinci din fața lor...

Chaol își impuse să afișeze o expresie neutră când număra din nou. Doar cinci. Nu șase, cum îi spusese Nesryn.

Însă când făcu o plecăciune adâncă, el nu cercetă holul în căutarea copilului nobil care lipsea. Repetase mișcarea de nenumărate ori în ultima săptămână pe mare, când vremea se încălzise, iar aerul devenise uscat și ars de soare. Tot i se părea nefiresc să o execute dintr-un scaun, dar făcu o plecăciune adâncă – până ce se holbă la picioarele care nu-l ascultau, la cizmele maro lustruite și la tălpile pe care nici nu le simțea și nici nu le putea mișca.

După foșnetul hainelor din stânga lui își dădu seama că Nesryn venise lângă el și că făcea și ea o plecăciune adâncă.

Rămaseră plecați preț de trei secunde, așa cum spusese Nesryn că era necesar.

Chaol își folosi cele trei secunde ca să se calmeze, să alunge greutatea care îi apăsa pe amândoi.

Cândva, fusese priceput în a-și păstra o expresie a feței calmă indiferent de situație. Îl slujise pe tatăl lui Dorian ani de zile și primise ordine fără măcar să clipească. Și, înainte de asta, își suportase

tatăl ale cărui cuvinte fuseseră la fel de tăioase ca pumnii lui. Adevăratul și actualul lord din Anielle.

Titlul de *Lord* care preceda acum numele lui Chaol era o bătaie de joc. O bătaie de joc, o minciună pe care Dorian refuzase să o abandoneze în ciuda protestelor lui Chaol.

Lordul Chaol Westfall, Mâna regelui.

Ura titlul. Mai mult decât sunetul roților. Mai mult decât corpul pe care nu și-l simțea începând de sub coapse, corpul a cărui lipsă de mișcare încă îl surprindea, chiar și după toate aceste săptămâni.

El era Lordul Nimicului. Lordul Sperjurilor. Lordul Mincinoșilor.

Iar când Chaol se îndreptă de spate și întâlni ochii migdalați ai bărbatului cu păr alb de pe tronul acela, când pielea cafenie și ridată a khaganului se încreți într-un slab zâmbet viclean... Chaol se întrebă dacă și khaganul era conștient de asta.

CAPITOLUL 2

Nesryn se gândea că în ea erau două părți.

Partea care era acum căpitanul Gărzii Regale din Adarlan, care jurase regelui ei că bărbatul din scaunul cu rotile de lângă ea avea să fie vindecat și că urma să adune o armată de la bărbatul întronat în fața ei. Acea parte din Nesryn îi ținea capul sus, umerii trași în spate și mâinile la o distanță neamenințătoare de sabia ornamentată de la șold.

Apoi mai era și cealaltă parte.

Partea care zărise turlele, minaretele și cupolele orașului zeilor ridicându-se la orizont când veniseră pe mare, stâlpul strălucitor din Torre stând mândru deasupra tuturor, și fusese nevoită să își reprime lacrimile. Partea care simțise paprica afumată, mirosul proaspăt al ghimbirului și dulceața ademenitoare a cuminului imediat ce ieșise pe docuri și știuse, în adâncul ei, că era *acasă*. Că, da, ea locuia, servea și avea să moară pentru Adarlan, pentru familia care era încă acolo, dar acest loc unde trăise cândva tatăl ei și unde chiar și mama ei, născută în Adarlan, se simțise în largul său... Aceștia erau oamenii ei.

Pielea de diverse nuanțe de măsliniu. Părul brunet, bogat și strălucitor – părul *ei*. Ochii, care variau de la oblici până la mari și rotunzi la îngușți, în nuanțe de negru și căprui închis și, chiar și mai rar, de căprui deschis și verde. Poporul ei. Un amestec de regate și teritorii, da, dar... Aici, insultele nu se rosteau pe străzi. Aici, copiii

nu aruncau cu pietre. Aici, copiii surorii ei nu s-ar fi simțit diferit. Nedoriți.

Și acea parte din ea... În ciuda umerilor trași înapoi și a bărbiei ridicate, genunchii îi tremurară, într-adevăr, din cauza celor care – sau a *ceea ce* – stăteau în fața ei.

Nesryn nu îndrăznise să îi spună tatălui ei unde pleca și ce trebuia să facă, ci doar că primise o însărcinare din partea regelui Adarlanului și că nu avea să se întoarcă o vreme.

Tatăl ei nu ar fi crezut asta. Nici lui Nesryn nu prea îi venea să creadă.

Khaganul fusese povestea șoptită în fața șemineului în nopțile de iarnă, legendele descendenților lui spuse în timp ce împleteau pâini nesfârșite pentru brutăria lor, poveștile de strămoșilor ca să o adoarmă sau să o țină trează toată noaptea, îngrozită până în măduva oaselor.

Khaganul era un mit viu, la fel de sacru precum cei treizeci și șase de zei care domneau peste acest oraș și imperiu.

În Antica, erau la fel de multe temple închinate acelor zei pe cât erau tributele aduse diverșilor khagani. Sau chiar mai multe.

Pentru ei și pentru zeul viu, așezat pe tronul ivoriu de pe podiumul auriu, se numea orașul zeilor.

Era într-adevăr din aur pur, așa cum spuneau legendele șoptite de tatăl ei.

Cât despre cei șase copii ai khaganului... Nesryn îi putea numi pe toți, fără ca aceștia să se prezinte.

După cercetarea meticuloasă a lui Chaol în timpul petrecut pe corabie, ea nu se îndoia că și el o putea face.

Însă nu așa urma să se desfășoare această întâlnire.

Pentru că dacă ea îl învățase pe fostul căpitan despre patria ei în ultimele săptămâni, el o instruise în privința protocolul Curții. Rareori fusese implicat în mod direct în punerea în aplicare a acestui protocol, dar asistase la multe cât îl servise pe rege.

Era un observator al jocului care acum trebuia să fie actorul principal. Cu mize insuportabil de mari.

Așteptară în liniște ca khaganul să vorbească.

Ea încercase să nu se holbeze cât merseseră prin palat. Nu intrase niciodată acolo în timpul celor câteva vizite în Antica de-a lungul anilor. Nici tatăl ei nu o făcuse, așa cum nu o făcuseră nici ai lui sau vreunul dintre înaintașii ei. Într-un oraș al zeilor, acesta era cel mai sfânt templu și cel mai periculos labirint.

Khaganul nu se mișcă din tronul său ivoriu.

Era un tron mai nou și mai lat, din ultima sută de ani, când al șaptelea khagan îl aruncase pe cel vechi pentru că nu îl mai putea ocupa din cauza dimensiunilor lui mari. Se spunea că mâncase și băuse până când asta îi adusese moartea, dar cel puțin avusese bunul-simț să își numească moștenitorul înainte să-și ducă într-o zi mâna la piept și să moară... chiar în acel tron.

Urus, actualul khagan, nu avea mai mult de șaizeci de ani și părea să aibă o condiție fizică mult mai bună. Deși părul brunet se albise de mult timp, având acum aceeași culoare ca a tronului sculptat, deși cicatricele care îi împestrițau pielea ridată ca o aducere aminte a tuturor lucrurilor în numele cărora luptase pentru acest tron în ultimele zile de viață ale mamei lui... Ochii negri și migdalați erau strălucitori ca stelele. Vigilenți și atotvăzători.

Nicio coroană nu îi împodobea părul alb, pentru că atunci când se aflau printre muritori, zeii nu aveau nevoie de semne ale stăpânirii lor divine.

În spatele lui, fâșiile de mătase albă legate de ferestrele deschise fluturară în briza fierbinte, trimițând gândurile khaganului și ale familiei lui spre locul în care sufletul decedatului – oricine ar fi fost, cineva important, fără îndoială – se reunise acum cu Eternul Cer Albastru și Pământul Adormit, încă onorate de khagan și de toți strămoșii lui în locul panteonului celor treizeci și șase de zei, pe care cetățenii puteau să îi venereze nestingheriți.

Sau pe oricare alți zei din afara imperiului, dacă teritoriile lor ar fi destul de noi încât să nu fi avut zei. În mod sigur erau câțiva de vreme ce, în timpul domniei de trei decenii, bărbatul așezat din fața lor adăugase granițelor lor o mână de regate de peste mare.

Câte un inel pentru fiecare regat îi împodobea degetele cu cicatrice, pietrele prețioase strălucind printre ele.

Un războinic gătit cu cele mai fine veșminte. Mâinile alunecară de pe cotierele tronului său ivoriu – asamblate din colții de fildeș ciopliți ai fiarelor imense care cutreierau pajiștile centrale – și i se opriră în poală, ascunse sub falduri de mătase albastră, ornate cu fir de aur. Vopseaua indigo era din tărâmurile luxuriante și cețoase din vest. Din Balruhn, de unde se trăgea poporul lui Nesryn, înainte ca ambiția și curiozitatea să îl facă pe străbunicul ei să își târască familia peste munți, pajiști și deșerturi, spre orașul zeilor din nordul arid.

Cei din familia Faliq erau odinioară negustori, marfa lor nefiind una deosebit de scumpă, ci doar haine simple și bune și mirodenii. Unchiul ei încă făcea negoț cu astfel de lucruri și, cu ajutorul diverselor investiții, devenise un om destul de de bogat, familia sa locuind acum într-o casă frumoasă, chiar în acest oraș. Pentru un brutar ca tatăl ei, părăsirea acestor ținuturi era un progres.

– Nu în fiecare zi trimite un rege nou pe cineva atât de important pe ținuturile noastre, spuse, în cele din urmă, khaganul pe limba lor și nu în halha, limba continentului sudic. Presupun că ar trebui să considerăm acest fapt o onoare.

Accentul lui era foarte asemănător cu acela al tatălui ei – dar tonului îi lipseau căldura și umorul. Era un bărbat care fusese ascultat toată viața, luptase ca să câștige coroana și care își executase doi dintre frații învinși. Dintre cei trei care supraviețuiseră... unul plecase în exil, iar ceilalți doi juraseră fidelitate fratelui lor, punându-i pe vindecătorii din Torre să îi facă infertili.

Chaol își înclină capul.

– Onoarea este a mea, Mare Khagan.

Nu *Maiestate* – titlul acesta era pentru regi și regine. Nu exista niciun termen destul de nobil sau grandios pentru acest bărbat din fața lor, ci doar titlul pe care îl purtase primul dintre strămoșii lui: Mare Khagan.

– A ta, spuse gânditor khaganul, îndreptându-și ochii negri spre Nesryn. Și cine este însoțitoarea ta?

Nesryn se împotrivi impulsului de a face din nou o plecăciune. Dorian Havilliard era opusul acestui om, își dădu ea seama. Aelin Galathynius, pe de altă parte... Nesryn se întrebă dacă tânăra regină ar fi putut avea mai multe în comun cu khaganul decât avea cu regele Havilliard. Sau ar fi avut, dacă Aelin ar fi supraviețuit suficient de mult. Dacă ar fi ajuns pe tronul ei.

Nesryn alungă acele gânduri când Chaol se uită la ea, încordându-și umerii. Nu din cauza cuvintelor sau a companiei, ci pentru că ea știa că simplul fapt de a fi nevoit să-și *ridice* privirea, să-l înfrunte pe puternicul rege-războinic din acel scaun... Ziua avea să fie una grea pentru el.

Nesryn înclină ușor capul.

– Sunt Nesryn Faliq, căpitanul Gărzii Regale din Adarlan. Așa cum a fost cândva lordul Westfall înainte ca regele Dorian să-l numească Mâna lui mai devreme în această vară. Ea era recunoscătoare că anii petrecuți în Rifthold o învățaseră să nu zâmbească, să nu se crispeze și să nu-și arate frica. Se bucura că învățase să își păstreze tonul calm și egal chiar și atunci când îi tremurau genunchii.

Nesryn continuă:

– Familia mea se trage de aici, Mare Khagan. Antica încă are o parte din sufletul meu. Își atinse pieptul în dreptul inimii, acolo unde erau firele subțiri ale uniformei roșii cu auriu, culorile imperiului care îi făcuse deseori familia să se simtă vânată și nedorită, zgâriindu-i bătăturile. Onoarea de a mă afla în palatul tău este cea mai mare din viața mea.

Era, probabil, adevărat.

Dacă ar fi găsit timp să își viziteze familia în liniștitul cartier Runni, plin de grădini – căminul multor comercianți și negustori ca unchiul ei –, cu siguranță ar fi făcut-o.

Khaganul doar schiță un zâmbet.

– Atunci, dă-mi voie să te primesc în adevăratul tău cămin, căpitane.

Nesryn simți, mai mult decât văzu, licărul de enervare al lui Chaol. Nu era complet sigură ce declanșase reacția: afirmația despre patria ei sau titlul oficial care devenise acum al ei.

Dar Nesryn făcu o plecăciune în semn de mulțumire.

Khaganul îi spuse lui Chaol:

– Presupun că ești aici ca să insistați să mă alătur războiului vostru.

Chaol îi răspunse cam dur:

– Suntem aici la porunca regelui meu. O notă de mândrie se simți în acea luare de cuvânt. Ca să începem ceea ce sperăm că va fi o nouă eră a comerțului prosper și a păcii.

Unul dintre copiii khaganului – o tânără cu părul ca noaptea și ochi precum focul întunecat – făcu un schimb de priviri strâmbe cu fratele din stânga ei, un bărbat probabil mai în vârstă decât ea cu trei ani.

Așadar, Hasar și Sartaq. Al doilea și al treilea născut. Ambii purtau pantaloni largi asemănători și tunici brodate, cu cizme din piele fină până la genunchi. Hasar nu era frumoasă, dar ochii aceia... Focul care dansa în ei când ea îi aruncă o privire fratelui mai mare era de-ajuns.

Și Sartaq – comandantul călăreților de rukși ai tatălui său. Rukhinul.

Cavaleria aeriană nordică a poporului său locuise mult timp în înalții munți Tavan cu rukșii lor: păsări imense și care semănau cu vulturii, destul de mari încât să care în zbor vaci sau cai. Le lipseau mărimea și greutatea distructivă a balaurilor vrăjitoarelor Dinți-de-fier, dar erau rapide, agile și inteligente ca vulpile – animalele perfecte de călărie pentru arcașii legendari, care zburau cu ele în luptă.

Chipul lui Sartaq era serios, iar umerii lați îi erau trași înapoi. Era un bărbat poate la fel de stingherit în hainele lui elegante ca și Chaol. Ea se întrebă dacă rukul lui, Kadara, era cocoțată pe unul dintre cele treizeci și șase de minarete ale palatului, urmărind servitorii fricoși și străjerii, așteptând nerăbdătoare întoarcerea stăpânului ei.

Faptul că Sartaq era aici arăta că ei știuseră cu mult înainte că ea și Chaol urmau să vină.

Privirea cu subînțeles dintre Sartaq și Hasar îi spuse destule lui Nesryn: cel puțin discutaseră posibilitățile acestei vizite.

Privirea lui Sartaq alunecă de la sora lui la Nesryn.

Ea rămase o clipă cu ochii la el. Pielea lui măslinie era mai închisă decât a celorlalți – poate din cauza faptului că își petrecea prea mult timp pe cer și în lumina soarelui – și ochii îi erau de un negru închis. Profunzi și ilizibili. Părul brunet îi rămăsese desfăcut, cu excepția unei șuvițe subțiri care îi înconjura urechea. Restul părului îi cădea dincolo de pieptul musculos și se legănă ușor când Nesryn ar fi putut să jure că dădea oarecum batjocoritor din cap spre ea.

Adarlanul trimisese o pereche neîngrijită și inferioară: fostul căpitan rănit și cel actual, din popor. Poate că primele cuvinte ale khaganului despre *onoare* fuseseră o aluzie către ceea ce el percepuse ca fiind o insultă.

Nesryn își mută atenția de la prinț, chiar dacă simți privirea atentă a lui Sartaq zăbovind ca atingerea unei fantome.

– Am sosit cu daruri de la Maiestatea Sa regele Adarlanului, spuse Chaol și își răsuci scaunul pentru a le face semn servitorilor din spatele lor să înainteze.

Regina Georgina și Curtea ei dăduseră iama prin cuferele regale înainte să fugă spre moșiile lor montane în primăvara aceea. Iar fostul rege luase pe furiș o mare parte din ce rămăsese în timpul acelor ultime luni. Dar, înainte ca ei să navigheze aici, Dorian se aventurase în multele vistierii de sub castel. Nesryn încă auzea ecoul înjurăturilor lui, mai vulgare decât toate cuvintele pe care le auzise vreodată din gura lui, când găsise doar niște monede de aur.

Aelin, ca de obicei, avea un plan.

Nesryn rămăsese lângă noul ei rege când Aelin deschisese două cufere din camera sa. Bijuteriile potrivite pentru o regină – pentru o Regină a Asasinilor – străluceau înăuntru.

„Am suficiente fonduri pentru moment, îi spusese Aelin lui Dorian când el începuse să obiecteze. Oferă-i khaganului o parte din cele mai rafinate lucruri ale Adarlanului."

În săptămânile ce urmaseră, Nesryn se întrebase dacă Aelin fusese bucuroasă să scape de ceea ce cumpărase cu banii ei murdari. Aparent, bijuteriile Adarlanului nu aveau să călătorească spre Terrasen.

Iar acum, când servitorii așezară cele patru cufere mai mici – împărțite din cele două originale ca să pară mai *multe,* sugerase Aelin – și ridicată capacele, curtenii încă tăcuți se apropiară ca să vadă.

Un murmur îi străbătu la strălucirea pietrelor prețioase, a aurului și a argintului.

– Un dar, declară Chaol când și însuși khaganul se aplecă înainte ca să examineze comoara. Din partea regelui Dorian Havilliard al Adarlanului și a lui Aelin Galathynius, regina Terrasenului.

Ochii prințesei Hasar se îndreptară spre Chaol când auzi al doilea nume.

Prințul Sartaq doar aruncă o privire spre tatăl său. Cel mai mare fiu, Arghun, se încruntă la vederea bijuteriilor.

Arghun era politicianul dintre ei, iubit de negustori și de oamenii influenți de pe continent. Subțire și înalt, era un învățat care nu negocia cu monede și podoabe, ci punea preț pe cunoaștere.

Lui Arghun i se spunea *Prințul Spionilor*. Câtă vreme cei doi frați ai lui deveniseră cei mai buni războinici, Arghun își ascuțise mintea, iar acum îi controla pe cei treizeci și șase de viziri ai tatălui său. Deci, faptul că se încruntase la comoară...

Coliere de diamant și rubine. Brățări de aur și smarald. Cercei – adevărate mici candelabre – din safir și ametist. Inele lucrate splendid, unele încoronate cu pietre la fel de mari ca oul de rândunică. Piepteni, ace de păr și broșe. Câștigate cu sânge, cumpărate cu sânge.

Cel mai mic dintre copiii nobili adunați, o femeie cu o osatură fragilă, se aplecă cel mai aproape. Duva. Un inel gros de argint cu un safir de o mărime aproape obscenă îi împodobea mâna subțire, lipită delicat de pântecul destul de mare.

Probabil că era în șase luni, deși hainele lungi – prefera purpuriul și rozul – și constituția subțire ar fi putut crea o altă impresie. Cu siguranță era primul ei copil, rezultatul mariajului aranjat cu un prinț chemat dintr-un teritoriu de peste mări din estul îndepărtat, un vecin sudic al ţinutului Doranelle, care observase zarva reginei Fae și voia să își asigure protecția imperiului sudic de peste ocean. Probabil prima încercare a khaganatului de a-și extinde și mai mult propriul continent considerabil, gândiseră Nesryn și alții.

Nesryn nu își permise să se uite prea mult la viața ce creștea sub mâna împodobită cu bijuterii.

Pentru că dacă unul dintre frații Duvei ar fi fost încoronat khagan, prima sarcină a noului conducător – după apariția unui număr suficient de urmași – ar fi fost să elimine orice alt rival la tron. Începând cu copiii fraților sau ai surorilor, dacă i-ar fi contestat dreptul de a conduce.

Se întrebă cum putea Duva să suporte așa ceva. Dacă ajunsese să iubească pruncul din pântecul ei sau dacă era destul de înțeleaptă încât să nu își permită un asemenea sentiment. Dacă tatăl acelui prunc ar fi făcut tot posibilul să-l țină pe copil în siguranță în cazul în care acesta ar fi ajuns în pericol de moarte.

Cel puțin khaganul se rezemă din nou pe tron. Copiii lui își îndreptară spatele din nou, mâna Duvei căzând iarăși pe lângă corp.

– Bijuterii, explică Chaol, făurite de cei mai buni meșteșugari din Adarlan.

Khaganul răsuci un inel cu citrin de pe deget.

– Dacă sunt din comoara lui Aelin Galathynius, nu am niciun dubiu că e așa cum spui.

O clipă de liniște se lăsă între Nesryn și Chaol. Ei știuseră – anticipaseră – că khaganul avea spioni în fiecare tărâm, pe fiecare mare și că, probabil, trecutul lui Aelin ar fi fost dificil de ignorat.

– Pentru că nu ești doar Mâna Adarlanului, continuă khaganul, ci și ambasadorul Terrasenului, nu-i așa?

– Într-adevăr, sunt, spuse Chaol cu hotărâre.

Khaganul se ridică oarecum greoi, copiii lui dându-se imediat la o parte ca să-i facă loc să coboare de pe podiumul auriu.

Cel mai înalt dintre ei – robust și probabil mai necontrolat decât încordarea tăcută a lui Sartaq – privi mulțimea ca și când ar fi evaluat orice amenințare internă. Era Kashin, al patrulea născut.

Dacă Sartaq comanda rukșii pe cerurile nordice și centrale, atunci Kashin controla armatele de la sol – în mare parte infanteria și cavaleria. Arghun îi stăpânea pe viziri, iar Hasar, spuneau zvonurile, avea sub comandă flota. Totuși, Kashin era ceva mai puțin îngrijit, părul brunet fiindu-i împletit la spate. Da, era chipeș, dar se vedea că viața printre soldați avusese o influență asupra lui, și nu neapărat într-un mod negativ.

Khaganul coborî de pe podium, veșmintele de culoarea cobaltului foșnind pe podea. Și, cu fiecare pas pe marmura verde, Nesryn își dădu seama că, într-adevăr, acest bărbat comandase cândva nu doar rukșii de pe cer, ci și cavaleria, *și* influențase flota să i se alăture. Iar apoi Urus și fratele lui mai mare se luptaseră corp la corp la porunca mamei lor, când ea zăcea pe moarte din cauza unei boli incurabile pe care nici măcar Torre nu o putea vindeca. Fiul care scăpa cu viață avea să fie khagan.

Fostul khagan avea o înclinație pentru spectacol și, pentru această ultimă luptă dintre cei doi urmași aleși ai ei, îi poziționase în marele amfiteatru din mijlocul orașului, ușile fiind deschise oricui putea pătrunde ca să găsească un loc. Oamenii stătuseră pe bolți și trepte, alte mii aglomerând străzile care conduceau spre clădirea din piatră albă. Rukșii și călăreții lor se cocoțaseră pe stâlpii din vârful ultimului nivel, alți rukhini zburând în cerc, în înaltul cerului.

Cei doi posibili moștenitori se luptaseră șase ore.

Nu doar unul împotriva celuilalt, ci și împotriva ororilor pe care le dezlănțuise mama lor ca să îi testeze: feline mari care săreau din

cuști ascunse sub podeaua nisipoasă; trăsuri cu țepi din fier cu aruncătoare de sulițe îi atacaseră din obscuritatea intrărilor tunelurilor, ca să îi doboare.

Tatăl lui Nesryn fusese în mulțimea frenetică de pe străzi, ascultând relatările strigate de cei care atârnau de coloane.

Lovitura finală nu fusese un act de brutalitate sau ură.

Fratele mai mare al actualului khagan, Orda, primise o suliță în coaste din cauza unuia dintre vizitii. După șase ore de luptă sângeroasă pentru supraviețuire, lovitura îl pusese la pământ.

Iar Urus își pusese deoparte sabia. Liniștea absolută se lăsase în arenă în timp ce Urus întinsese o mână însângerată spre fratele lui căzut – ca să-l ajute.

Orda aruncase un pumnal ascuns spre inima lui Urus.

O ratase la câțiva centimetri.

Iar Urus scosese acel pumnal, strigând, și îl înfipsese direct în fratele lui.

Urus nu ratase ținta așa cum o făcuse fratele lui.

Nesryn se întrebă dacă o cicatrice încă marca pieptul khaganului, în timp ce el se uita acum la ea, Chaol și bijuteriile prezentate. Dacă khaganul mort de mult plânsese în intimitate pentru fiul ei căzut, ucis de cel care avea să îi ia coroana în câteva zile. Sau dacă nu își permisese vreodată să își iubească copiii, știind ce urma să li se întâmple.

Urus, khaganul continentului sudic, se opri în fața lui Nesryn și a lui Chaol. Era mai înalt decât Nesryn cu mai mult de cincisprezece centimetri, umerii fiindu-i încă lați și spatele drept.

Se aplecă doar cu o urmă de efort din cauza vârstei ca să ia un colier cu diamante și safire din cufăr. Acesta licări ca un râu în mâinile lui cu cicatrice și împodobite cu bijuterii.

– Fiul meu cel mai mare, Arghun, spuse khaganul făcând semn din cap spre prințul cu fața îngustă care monitoriza totul, mi-a dezvăluit recent niște informații fascinante despre regina Aelin Ashryver Galathynius.

Nesryn așteptă lovitura. Chaol doar se uită în ochii lui Urus.

Dar ochii negri ai khaganului – ochii lui Sartaq, își dădu ea seama – dansară când îi spuse lui Chaol:

– O regină de nouăsprezece ani i-ar neliniști pe mulți. Dorian Havilliard, cel puțin, a fost instruit de la naștere să își ia coroana, să controleze o curte și un regat. Dar Aelin Galathynius...

Khaganul azvârli în cufăr colierul al cărui zgomot fu la fel de strident ca al oțelului pe piatră.

– Presupun că unii ar considera cei zece ani ca asasin antrenat drept experiență.

Șoaptele se unduiră din nou prin sala tronului. Practic, ochii aprinși ai lui Hasar străluceau. Chipul lui Sartaq nu se schimbă deloc. Probabil era o abilitate învățată de la fratele lui cel mare – ai cărui spioni trebuiau să fie într-adevăr pricepuți, dacă aflaseră de trecutul lui Aelin. Chiar dacă Arghun părea să se chinuie să-și reprime un zâmbet superior.

– Poate că suntem separați de Marea Îngustă, îi spuse khaganul lui Chaol, ale cărui trăsături nici măcar nu se schimbară, dar până și noi am auzit de Celaena Sardothien. Îmi aduceți bijuterii, fără îndoială din propria ei colecție. Totuși, bijuteriile sunt pentru *mine,* când fiica mea Duva – aruncă o privire spre fiica drăguță și însărcinată, care stătea aproape de Hasar – încă nu a primit un cadou de nuntă fie de la noul rege, fie din partea reginei revenite, în timp ce toți ceilalți conducători le-au trimis pe ale lor cu aproape jumătate de an în urmă.

Nesryn își mască tresărirea. Era o omisiune care putea fi explicată de atât de multe adevăruri – dar nu de cele pe care ar fi îndrăznit să le rostească, nu acolo. Chaol nu oferi niciunul și rămase tăcut.

– Dar, continuă khaganul, indiferent de bijuteriile pe care mi le-ați aruncat acum la picioare ca pe niște saci de grâne, aș prefera să aflu adevărul. Mai ales după ce Aelin Galathynius ți-a distrus castelul de cleștar, l-a ucis pe fostul rege și ți-a asediat capitala.

– Dacă prințul Arghun are informațiile, spuse Chaol în cele din urmă cu un calm de neclintit, poate că nu e nevoie să afli asta de la mine.

Nesryn își înăbuși dezgustul la acea sfidare, la acel ton...

– Poate că nu, spuse khaganul, chiar dacă Arghun miji ușor ochii. Dar cred că *ție* ți-ar plăcea să afli niște adevăruri din partea mea.

Chaol nu ceruse asta. Nu părea nici pe departe interesat, căci tot ce spuse fu „O?"

Kashin înțepeni. Așadar, era cel mai feroce apărător al tatălui său. Arghun nu făcu decât un schimb de priviri cu un vizir și îi zâmbi lui Chaol ca o viperă pe cale să atace.

– Iată de ce cred că ai venit, lordule Westfall, Mână a regelui.

Doar pescărușii care zburau mult deasupra cupolei sălii tronului îndrăzniră să facă vreun zgomot.

Khaganul închise capacele cuferelor, rând pe rând.

– Cred că ai venit să mă convingi să mă alătur războiului vostru. Adarlanul este scindat, Terrasenul este sărac și fără îndoială vei avea niște probleme în a-i convinge pe stăpânii supraviețuitori să lupte pentru o regină neîncercată, care și-a petrecut zece ani răsfățându-se în Rifthold, cumpărând aceste bijuterii cu bani murdari. Lista ta de aliați este scurtă și fragilă. Armatele ducelui Perrington sunt orice în afară de asta. Celelalte regate de pe continentul vostru sunt spulberate și separate de teritoriile voastre din nord de armata lui Perrington. Deci ați sosit aici cât de repede v-au putut purta cele opt vânturi ca să mă implorați să îmi trimit armata pe țărmurile voastre. Să mă convingeți să vărs sângele nostru pentru o cauză pierdută.

– Unii ar putea-o considera o cauză nobilă, răspunse Chaol.

– Încă n-am terminat, spuse khaganul, ridicând o mână.

Chaol se enervă, dar nu vorbi din nou neîntrebat. Inima lui Nesryn bătea cu putere.

– Mulți ar susține, spuse khaganul, fluturând mâna ridicată spre câțiva viziri, spre Arghun și Hasar, să rămânem neutri. Sau, și mai bine, să ne aliem cu armata care va câștiga cu siguranță, al cărui negoț a fost profitabil pentru noi în acești zece ani.

El flutură acea mână spre alți bărbați și femei care purtau veșmintele aurii ale vizirilor. Spre Sartaq, Kashin și Duva.

– Unii ar spune că riscăm să ne aliem cu Perrington doar ca să-i înfruntăm, probabil, cândva, armatele în porturile noastre. Că regatele distruse Eyllwe și Fenharrow s-ar putea îmbogăți din nou sub o nouă conducere și am putea să ne umplem iar cuferele făcând negoț. Nu mă îndoiesc de faptul că îmi vei promite că așa va fi. Îmi vei oferi afaceri în exclusivitate, foarte probabil în dezavantajul vostru. Dar sunteți disperați și nu aveți nimic din ce nu am deja. Sau din ce nu pot lua, dacă vreau.

Din fericire, Chaol nu spuse nimic, deși ochii lui căprui fierbeau din cauza amenințării tacite.

Khaganul aruncă o privire în al patrulea și ultimul cufăr. Piepteni și perii cu pietre prețioase, sticle de parfum ornamentate, meșteșugite de cei mai buni sticlari ai Adarlanului. Aceiași care construiseră castelul pe care îl distrusese Aelin.

– Deci, ați venit ca să mă convingeți să mă alătur cauzei voastre. Și mă voi gândi la asta cât rămâneți aici. De vreme ce, fără îndoială, ați venit și cu alt scop.

El făcu semn din mâna cu cicatrice, împodobită cu bijuterii, spre scaun. Chaol roși, dar nu tresări și nu se feri. Nesryn se forță să facă la fel.

– Arghun m-a informat că rănile tale sunt noi – că te-ai ales cu ele când a explodat castelul de cleștar. Se pare că regina Terrasenului nu a fost prea atentă să-și protejeze aliații.

Un mușchi al maxilarului lui Chaol se încordă când toată lumea, de la prinț la servitor, se uită la picioarele lui.

– Întrucât relațiile voastre cu Doranelle sunt acum încordate, tot din cauza lui Aelin Galathynius, presupun că singura cale spre vindecare care îți rămâne deschisă este aici. La Torre Cesme.

Khaganul ridică din umeri, singura manifestare a tânărului războinic lipsit de respect care fusese cândva.

– Draga mea soție va fi foarte supărată dacă aș refuza unui om rănit șansa de a se vindeca – împărăteasa nu mai era în această cameră, își dădu seama Nesryn, tresărind –, deci, bineînțeles, îți voi acorda permisiunea să intri în Torre. Dacă vindecătorii lui vor fi de acord să te vindece, depinde de ei. Nici măcar eu nu controlez dorințele celor din Torre.

Torre – Turnul. Acesta domina marginea sudică din Antica, adăpostit pe cel mai înalt deal de deasupra orașului care cobora spre marea verde. Era domeniul faimoșilor lui vindecători și tributul adus Silbei, zeița vindecătoare care îi binecuvânta. Dintre cei treizeci și șase de zei ai acestui imperiu care fuseseră îmbrățișați de-a lungul secolelor, din religii apropiate și îndepărtate, în acest oraș al zeilor... Silba domnea nedisputată.

Chaol părea că înghite cărbuni încinși, dar, din fericire, reuși să-și încline capul.

– Îți mulțumesc pentru generozitate, Mare Khagan.

– Odihniți-vă în seara asta – îi voi informa că vei fi pregătit mâine-dimineață. De vreme ce nu te poți duce la ei, unul va fi trimis la tine. Dacă ei sunt de acord, bineînțeles.

Chaol își mișcă degetele în poală, dar nu le încleștă. Nesryn încă își ținea respirația.

– Sunt la dispoziția lor, spuse Chaol cu hotărâre.

Khaganul închise ultimul cufăr cu bijuterii.

– Îți poți păstra darurile, Mână a regelui, Ambasadorul lui Aelin Galathynius. Nu îmi trebuie – și nu mă interesează.

Chaol își ridică brusc fruntea, ca și când ceva din tonul khaganului l-ar fi prins în cursă.

– De ce?

Nesryn abia își mască fiorul. Era o întrebare mai îndrăzneață decât se aventurase vreodată cineva să adreseze acestui bărbat, judecând după surprinderea furioasă din ochii khaganului și din ce se citea în privirile schimbate între copiii lui.

Dar Nesryn zări licărul altui lucru în ochii khaganului. Al unei oboseli.

Ceva uleios îi alunecă în stomac atunci când observă steagurile albe fluturând la ferestre, prin tot orașul. Când se uită la cei șase moștenitori și numără din nou.

Nu erau șase.

Cinci. Doar cinci erau aici.

Stindardele morții fluturau în casa regală. În tot orașul.

Nu erau un popor care să jelească – nu așa cum s-ar fi întâmplat în Adarlan, îmbrăcându-se numai în negru și plângând câteva luni. Chiar și în familia regală a khaganului, viața continua, morții nefiind îndesați în peșteri sau sicrie, ci înfășurați în alb și lăsați sub cerul liber al rezervației lor sacre de pe stepele distante.

Nesryn privi spre șirul de cinci moștenitori, numărând. Erau prezenți doar cinci dintre cei mai mari. Și, chiar când își dădu seama că Tumelun, cel mai mic – de doar șaptesprezece ani – nu era acolo, khaganul îi spuse lui Chaol:

– Spionii tăi sunt cu adevărat inutili dacă nu ai aflat.

Spunând asta, se îndreptă spre tron, lăsându-l pe Sartaq să înainteze, ochii prințului mai tânăr fiind învăluiți în tristețe. Sartaq dădu tăcut din cap spre Nesryn. Da. Da, bănuielile ei erau adevărate...

Vocea puternică și plăcută a lui Sartaq umplu sala.

– Sora noastră dragă, Tumelun, a murit pe neașteptate în urmă cu trei săptămâni.

O, pe toți zeii. Se trecuse peste atât de multe cuvinte și ritualuri; doar faptul de a fi venit aici să le ceară ajutorul în război era necivilizat, obraznic...

Chaol spuse în liniștea apăsătoare, întâlnind privirile încordate ale tuturor prinților și prințesei și, apoi, pe a khaganului cu ochii obosiți:

– Profundele mele condoleanțe.

– Fie ca vântul nordic să o poarte pe câmpiile senine, șopti Nesryn.

Numai Sartaq se deranjă să dea din cap în semn de mulțumire, în timp ce ceilalți deveniră acum reci și țepeni.

Nesryn îi aruncă o privire tăcută, de avertisment, sugerându-i astfel să nu întrebe despre moarte. El îi citi expresia de pe chip și dădu aprobator din cap.

Khaganul zgârie un punct de pe tronul său ivoriu, liniștea fiind la fel de apăsătoare ca una dintre hainele pe care călăreții încă le purtau împotriva vântului aspru nordic din stepe și a șeilor dure din lemn.

– Am fost pe mare timp de trei săptămâni, încercă să spună Chaol, vocea fiindu-i mai blândă acum.

Khaganul nu se deranjă să pară înțelegător.

– Asta ar explica și de ce te surprind atât de mult celelalte știri și de ce bijuteriile acestea reci v-ar fi mai folositoare *vouă.* Buzele khaganului se mișcară într-un zâmbet trist. Contactele lui Arghun mi-au adus și vești de pe o navă în dimineața asta. Vistieria voastră din Rifthold nu mai este accesibilă. Ducele Perrington și armata lui de orori zburătoare au prădat Riftholdul.

Liniștea, vibrantă și goală, o străbătu pe Nesryn. Ea nu știa dacă respira Chaol.

– Nu avem știri despre locul în care se află regele Dorian, dar le-a cedat Riftholdul. A fugit în noapte, dacă este să credem zvonul. Orașul a căzut. Acum, tot ce este spre sud de Rifthold îi aparține lui Perrington și vrăjitoarelor lui.

Nesryn văzu mai întâi chipurile nepoților ei.

Apoi chipul surorii și pe al tatălui ei. Le văzu bucătăria și brutăria. Tartele cu pere răcindu-se pe mesele lungi de lemn.

Dorian îi părăsise. Îi părăsise pe toți ca să... facă ce? Să găsească ajutor? Să supraviețuiască? Să fugă la Aelin?

Rămăsese garda regală să lupte? Luptase cineva ca să-i salveze pe nevinovații din oraș?

Mâinile îi tremurau. Ei nu-i păsa. Nu-i păsa dacă acești oameni îmbrăcați elegant zâmbeau disprețuitor.

Copiii surorii ei, cea mai mare bucurie a vieții sale...

Chaol o fixă cu privirea. Nimic nu se citea pe chipul lui. Nici urmă de devastare sau șoc.

Uniforma roșie și aurie deveni sufocantă. Înăbușitoare.

Vrăjitoare și balauri. În orașul ei. Cu dinți și unghii de fier. Sfâșiind, însângerând și chinuind. Familia ei – *familia* ei...

– Tată.

Sartaq înaintase din nou. Ochii negri se îndreptară între Nesryn și khagan.

– A fost o călătorie lungă pentru invitații noștri. Lăsând deoparte politica, spuse el și aruncă o privire dezaprobatoare spre Arghun, care părea amuzat – *amuzat* de această știre pe care o adusese, care făcuse podeaua din marmură verde să fiarbă sub cizmele ei –, încă suntem o patrie a ospitalității. Permite-le să se odihnească pentru câteva ore, iar apoi să ni se alăture la cină.

Hasar veni lângă Sartaq, încruntându-se la Arghun în acest timp. Poate nu ca o mustrare la adresa fratelui ei, ci, pur și simplu, pentru că Arghun nu îi spusese *ei* prima.

– Să nu lăsăm vreun invitat să treacă prin casa noastră și să o considere lipsită de confort. Deși cuvintele erau prietenoase, tonul lui Hasar nu era.

Tatăl lor le aruncă o privire amuzată.

– Într-adevăr.

Urus flutură o mână spre servitorii de lângă stâlpii din depărtare.

– Însoțiți-i spre camerele lor. Și transmiteți un mesaj către Torre, ca să-l trimită pe cel mai bun – pe Hafiza, dacă va coborî din acel turn.

Nesryn abia auzi restul. Dacă vrăjitoarele dețineau orașul, atunci valgii care îl infestaseră mai devreme în acea vară... Nu avea să mai fie nimeni care să se lupte cu ei. Nimeni care să îi protejeze familia.

Dacă familia ei supraviețuise.

Nu putea respira. Nu putea gândi.

Nu ar fi trebuit să plece. Nu ar fi trebuit să accepte această funcție.

Ai ei ar fi putut să fie morți sau suferinzi. Morți. Morți.

Nu observă servitoarea care veni să împingă scaunul lui Chaol. Abia observă mâna pe care Chaol o întinse ca să o cuprindă pe a ei.

Nesryn nici măcar nu făcu o plecăciune spre khagan când plecară.

Nu putea să nu le vadă chipurile copiilor.

Ale copiilor surorii ei, zâmbind și cu burțile rotunde.

Nu ar fi trebuit să vină cu Chaol acolo.

CAPITOLUL 3

Nesryn intrase într-o stare șoc.

Iar Chaol nu putea să se ducă la ea, să o ia în brațe și să o strângă la piept.

Nu când ea intrase, tăcută și alunecând ca o fantomă, direct într-un dormitor al apartamentului generos care le fusese repartizat la primul etaj al palatului, și închisese ușa în urma ei ca și când ar fi uitat că mai exista oricine altcineva pe lume.

El nu o condamna.

Chaol lăsă servitoarea, o tânără cu o siluetă delicată și păr castaniu care-i cădea în bucle grele până la talia subțire, să îi împingă scaunul în al doilea dormitor. Apartamentul era deasupra unei grădini cu pomi fructiferi, fântâni care bolboroseau și cascade de flori roz și mov care atârnau din plantele în ghiveci agățate de balconul de deasupra și care asigurau o cortină vie în fața ferestrelor înalte ale dormitorului său – a ușilor, își dădu el seama.

Servitoarea mormăi ceva despre pregătirea unei băi, priceperea de a vorbi pe limba lui fiind stângace în comparație cu cea a khaganului și a copiilor lui. Nu că s-ar fi aflat în poziția de a o judeca; el nu prea vorbea fluent nicio altă limbă de pe continentul lui.

Ea se strecură în spatele unui paravan sculptat din lemn care conducea fără îndoială spre baia lui, iar Chaol se uită prin ușa încă deschisă a dormitorului său, dincolo de holul cu marmură galbenă, către ușile închise ale dormitorului lui Nesryn.

Ei nu ar fi trebuit să plece de pe teritoriile lor.

El nu ar fi putut face nimic, dar... Știa ce avea să-i facă lipsa de informații lui Nesryn. Ce îi făcea deja lui.

Dorian nu era mort, își spuse el. Scăpase. Fugise. Dacă ar fi fost capturat de Perrington – de Erawan –, ei ar fi știut. Prințul Arghun ar fi știut.

Orașul lui, prădat de vrăjitoare. Se întrebă dacă Manon Cioc-Negru condusese atacul.

Chaol încercă și eșuă să își aducă aminte ce datorii aveau unul față de celălalt. Aelin îi cruțase viața lui Manon la templul lui Temis, dar Manon le oferise informații importante despre Dorian, care era înrobit de valgi. Asta însemna că erau chit? Sau un fel de aliați?

Era inutil să spere că Manon avea să se întoarcă împotriva Morathului, dar trimise o rugăciune tăcută spre orice zeu l-ar fi ascultat, ca să îl protejeze pe Dorian, să îl conducă pe regele lui în locuri mai prietenoase.

Dorian avea să reușească. Era prea inteligent, prea dăruit să nu o facă. Nu exista nicio altă variantă – niciuna – pe care să o accepte Chaol. Dorian era în viață și în siguranță. Sau în drum spre un loc sigur. Iar când Chaol ar fi găsit un moment, ar fi stors informația de la prințul cel mai mare. Indiferent dacă jelea sau nu. Tot ce știa Arghun avea să știe și *el*. Iar apoi urma să-i ceară servitoarei să caute pe orice navă comercială informații despre atac.

Nicio știre – nu fusese nicio veste despre Aelin. Unde era ea acum, ce făcea. Aelin, care ar fi putut fi chiar prețul acestei alianțe.

Scrâșni din dinți, și încă o făcea când ușile apartamentului se deschiseră și un bărbat cu umerii lați intră ca și când ar fi fost la el acasă.

Chaol presupuse că așa și era. Prințul Kashin era singur și neînarmat, deși se deplasa cu ușurința unei persoane încrezătoare în puterea fermă a corpului său.

Așa cum, presupuse Chaol, se plimbase și el cândva prin palatul din Rifthold.

Chaol dădu din cap în semn de salut când prințul închise ușa holului și îl studie. Era evaluarea unui războinic, sinceră și completă. Când ochii lui căprui îi întâlniră, în sfârșit, pe ai lui Chaol, prințul spuse în limba din Adarlan:

– Răni ca ale tale nu sunt neobișnuite aici și am văzut multe – mai ales în triburile de călăreți. Poporul familiei mele.

Chaol nu prea avea chef să discute despre rănile lui cu prințul, cu nimeni, de fapt, așa că se mulțumi să dea din cap.

– Sunt sigur că ai văzut.

Kashin își înclină capul, studiindu-l din nou pe Chaol, coșița neagră alunecându-i peste umărul musculos. Citea în ochii lui, probabil, dorința de a nu discuta despre asta.

– Tatăl meu chiar își dorește să vă alăturați nouă la cină. Și, mai mult decât atât, să vă alăturați în fiecare seară după aceea, cât timp sunteți aici. Și să stați la masa cea mare.

Nu era o cerere ciudată pentru un demnitar în vizită și, cu siguranță, era o onoare să stai la masa khaganului, dar să își trimită fiul ca să îi invite... Chaol se gândi bine la următoarele cuvinte, apoi le alese, pur și simplu, pe cele mai evidente.

– De ce?

Cu siguranță, cei din familie își doreau să fie aproape unii de alții după pierderea celui mai tânăr membru. Să invite străinii să li se alăture...

Maxilarul prințului se încordă. Nu era un om obișnuit să își ascundă emoțiile, așa cum erau cei trei frați mai mari ai lui.

– Arghun spune că în palatul nostru nu sunt spioni ai armatei ducelui Perrington, că agenții lui nu au sosit încă. Eu nu cred asta. Iar Sartaq... Prințul se opri, ca și când nu ar fi vrut să îl implice pe fratele său – sau pe potențialul aliat.

Kashin se strâmbă.

– Am avut un motiv să aleg să trăiesc printre soldați. Vorbele în doi peri din regatul acesta...

Chaol fu tentat să spună că înțelegea. Se simțise așa o mare parte din viața lui. Însă întrebă:

– Crezi că armata lui Perrington s-a infiltrat în regat?

Cât de multe știau Kashin sau Arghun despre armata lui Perrington – despre adevărul regelui valg care era, de fapt, Perrington? Sau despre armata pe care o comanda, mai rea decât orice și-ar fi putut imagina ei? Dar acea informație... O ținuse secretă, ca să vadă dacă putea fi folosită cumva, dacă nu cumva Arghun și khaganul știau despre asta.

Kashin își masă gâtul.

– Nu știu dacă Perrington, cineva din Terrasen, Melisande sau Wendlyn. Tot ce știu este că sora mea este acum moartă.

Inima lui Chaol se poticni puțin, dar îndrăzni să întrebe:

– Cum s-a întâmplat asta?

Suferința licări în ochii lui Kashin.

– Tumelun a fost mereu puțin frenetică, nesăbuită. Instabilă. Într-o zi era fericită și râdea; în următoarea era retrasă și deznădăjduită. Ei... Gâtul i se înălță. Ei spun că ea a sărit de la balcon din cauza asta. Duva și soțul ei au găsit-o mai târziu în acea seară.

Orice moarte într-o familie era devastatoare, dar o sinucidere...

– Îmi pare rău, spuse încet Chaol.

Kashin scutură din cap, lumina soarelui din grădină dansându-i pe părul negru.

– Nu pot să cred asta. Tumelun a mea nu ar fi sărit.

Tumelun a mea. Cuvintele îi spuneau destule despre apropierea prințului de sora lui mai mică.

– Suspectezi ceva necurat?

– Tot ce știu este că, indiferent de toanele lui Tumelun... o cunoșteam. Așa cum îmi cunosc propria inimă, zise și își atinse pieptul în dreptul inimii. Ea nu ar fi sărit.

Chaol se gândi din nou cu atenție la cuvintele lui.

– Chiar dacă regret pierderea ta, ai vreun motiv să suspectezi motivul pentru care ar fi putut un regat străin să pună la cale asta?

Kashin făcu câțiva pași.

– Nimeni de pe tărâmurile *noastre* nu ar fi destul de prost.

– Ei bine, nimeni din Terrasen sau din Adarlan nu ar face vreodată așa ceva – nici măcar ca să te manipuleze să intri în acest război.

Kashin îl studie pentru o clipă.

– Nici măcar o regină care a fost cândva o asasină?

Chaol nu lăsă să se vadă niciun licăr de emoție.

– Poate că a fost asasină, dar Aelin avea niște limite pe care nu le depășea. Să ucidă sau să le facă rău copiilor era una dintre ele.

Kashin se opri în fața mesei de toaletă lipite de zidul grădinii, potrivind o cutie aurită de pe suprafața neagră și lustruită.

– Știu. Am citit și eu asta în rapoartele fratelui meu. Detalii despre asasinatele ei.

Chaol ar fi putut să jure că prințul tremură înainte să adauge „Te cred".

Era, fără îndoială, motivul pentru care prințul purta conversația asta cu el.

Kashin continuă:

– Ceea ce înseamnă că nu rămân multe alte forțe străine care ar fi putut să o facă – și Perrington e în capul acelei liste scurte.

– Dar de ce să o vizeze pe sora ta?

– Nu știu. Kashin mai făcu câțiva pași. Ea era tânără, inocentă – călărea cu mine printre darghani, cei din clanul mamei noastre. Nu avea încă un *sulde* al ei.

Văzând sprâncenele încruntate ale lui Chaol, prințul îl lămuri:

– Este o suliță pe care o poartă toți războinicii darghan. Îi legăm de mâner părul calului nostru preferat, sub vârf. Strămoșii noștri credeau că unde fluturau în vânt acele fire de păr, acolo ne aștepta destinul. Unii dintre noi cred încă în asemenea lucruri, dar chiar și cei care cred că este doar o tradiție... Le aducem peste tot. Este o curte în acest palat unde *sulde*-ul meu și cele ale fraților mei sunt puse ca să simtă vântul cât rămânem la palatul tatălui nostru, chiar lângă a lui. Dar la moarte... Din nou, acea umbră de durere. În cazul

unei morți, este singurul obiect pe care îl păstrăm. Ele poartă sufletul unui războinic darghan pentru totdeauna și sunt lăsate înfipte pe o stepă din ținutul nostru sacru. Prințul închise ochii. Acum, sufletul ei va călători cu vântul.

Nesryn spusese asta mai devreme. Chaol doar repetă „Îmi pare rău".

Kashin deschise ochii.

– Unii dintre frații mei nu cred ce spun eu despre Tumelun. Alții cred. Tatăl nostru... El rămâne nehotărât. Mama noastră nici măcar nu părăsește camera ei din cauza suferinței, iar să-mi rostesc bănuielile... Nu sunt în stare să i le menționez. El își masă maxilarul puternic. Deci l-am convins pe tata să vă alăturați nouă la cină în fiecare seară, ca un gest diplomatic. Dar aș vrea să privești totul cu ochii unui străin, să îmi raportezi orice este în neregulă. Poate vei vedea ceva ce noi nu vedem.

Să îi ajute... și poate să primească ajutor în schimb. Chaol spuse deschis:

– Dacă ai suficientă încredere în mine să mă pui să fac asta, să-mi spui toate astea, atunci de ce nu ești de acord să ni te alături în războiul acesta?

– Nu mă aflu în poziția de a spune de ce sau de a presupune. Se vedea că e un soldat instruit. Kashin cercetă apartamentul ca și când ar fi evaluat orice posibil inamic ce stătea în așteptare. Mărșăluiesc doar când îmi ordonă tatăl meu.

Dacă armata lui Perrington era deja aici, dacă Morathul era, într-adevăr, în spatele uciderii prințesei... Ar fi fost prea ușor. Prea ușor să îl convingă pe khagan să li se alăture lui Dorian și lui Aelin. Perrington-Erawan era mult mai inteligent de atât.

Dar dacă însuși Chaol ar fi reușit să îl câștige pe comandantul armatei terestre a khaganatului în favoarea cauzei lor...

– Eu nu joc jocurile acestea, lord Westfall, spuse Kashin, citind orice strălucă în ochii lui Chaol. Ceilalți frați ai mei sunt cei pe care vrei să îi convingi.

Chaol bătu ușor cu un deget pe cotiera scaunului său.

– Mă poți sfătui în privința asta?

Kashin pufni, schițând un zâmbet.

– Au venit alții înaintea ta – din regate mai bogate decât al vostru. Unii au reușit, alții nu.

Aruncă o privire la picioarele lui Chaol și un licăr de milă se zări în ochii prințului. Chaol apucă bine cotierele scaunului din cauza milei afișate de un bărbat care recunoștea un tovarăș războinic.

– Nu pot decât să îți urez noroc.

Apoi prințul se îndreptă spre ușă, picioarele-i lungi micșorând distanța.

– Dacă Perrington are un agent aici, spuse Chaol când Kashin ajunse la ușile apartamentului, atunci deja ai văzut că toată lumea din acest palat este în mare pericol. Trebuie să acționezi.

Kashin se opri cu mâna pe mânerul sculptat al ușii, privind peste umăr.

– De ce crezi că am cerut ajutorul unui lord străin?

Apoi prințul plecă, cuvintele lui plutind în aerul dulceag. Tonul nu era crud, nu era insultător, dar sinceritatea de războinic...

Chaol se luptă să își controleze respirația, chiar dacă gândurile îi creau agitație. Nu văzuse niciun inel sau colier negru, dar nici nu le căutase. Nici măcar nu se gândise că umbra Morathului ar fi putut să ajungă atât de departe.

Își masă pieptul. Atent. Trebuia să fie atent în acest regat la ce spunea public – chiar și la ce spunea și în camera aceasta.

Chaol încă fixa cu privirea ușa închisă, gândindu-se la tot ce spusese Kashin, când servitoarea ieși, piesele de îmbrăcăminte pe care le purtase mai devreme, tunica și pantalonii, fiind înlocuite de o mantie din cea mai fină și pură mătase, care îi dezvăluia trupul fără să lase loc imaginației.

El își reprimă impulsul de a o striga pe Nesryn ca să îl ajute.

– Spală-mă și atât, spuse cât de clar și ferm putu.

Ea nu afișă nicio neliniște, niciun tremur de ezitare, iar el își dădu seama că mai făcuse asta de nenumărate ori, în timp ce îl întrebă:

– Nu mă placi?

Era o întrebare sinceră, directă. Era bine plătită pentru serviciile ei – toți servitorii erau. Ea alesese să fie aici și o alta putea fi cu ușurință găsită, fără niciun risc pentru poziția ei socială.

– Ba da, spuse Chaol, mințind doar pe jumătate, refuzând să privească mai jos de ochii ei. Ești foarte frumoasă, clarifică el. Însă vreau o baie și nimic altceva de la tine, adăugă, doar ca să fie sigur.

Se așteptase la recunoștința ei, dar servitoarea nu făcu decât să dea din cap, netulburată. Chiar și cu ea trebuia să fie atent la ce spunea, la ce ar fi putut discuta în aceste camere el și Nesryn.

Niciun sunet și niciun un licăr de mișcare nu se auziseră în spatele ușilor închise ale dormitorului lui Nesryn. Și cu siguranță nu se auzeau acum.

Așadar, el îi făcu semn servitoarei să îi împingă scaunul în sala de baie, vălurile de aburi unduindu-se prin camera cu gresie albă și albastră.

Scaunul alunecă pe covor și gresie, ocolind mobila cu foarte puțin efort. Nesryn găsise scaunul în catacombele acum goale ale vindecătorilor din castelului Rifthold, chiar înainte să navigheze aici. Era unul dintre puținele obiecte pe care le lăsaseră în urmă vindecătorii care se refugiaseră.

Mai ușoare și mai subțiri decât se așteptase, roțile mari de lângă scaun se rotiră cu ușurință, chiar și când se folosi de marginea subțire de metal ca să se ghideze. Spre deosebire de mărimea rigidă a altora pe care le văzuse, scaunul era echipat cu două roți mici în față, de ambele părți ale suportului de lemn pentru picioare, fiecare capabilă să se rotească în orice direcție aleasă de el. Iar acum, se rotiră lin în aburul sălii de baie.

Un bazin mare și îngropat ocupa o mare parte a încăperii, uleiurile strălucind la suprafață, întrerupte doar de petalele împrăștiate, care pluteau. Pe zidul îndepărtat, o mică fereastră la înălțime dădea spre verdeața grădinii, iar lumânările poleiau aburul agitat.

Lux. Lux total în timp ce orașul lui suferea și ei cereau un ajutor care nu venea. Dorian ar fi vrut să rămână. Doar înfrângerea deplină, fără șanse de supraviețuire, l-ar fi făcut să plece. Chaol se întrebă dacă magia lui jucase vreun rol, dacă îi ajutase pe vreunul dintre ei.

Dorian și-ar fi găsit calea spre un loc sigur, spre aliați. Știa asta profund în sinea lui, deși stomacul continuă să i se agite. Nu putea face nimic de aici ca să-și ajute regele – cu excepția faptului de a crea o alianță. Chiar dacă toate instinctele îi strigau să se întoarcă în Adarlan, să-l găsească pe Dorian, avea să rămână aici.

Chaol abia observă servitoarea scoțându-i cizmele cu smuciturи eficiente. Și, cu toate că ar fi putut să o facă singur, abia observă că îi scosese jacheta turcoaz, apoi cămașa de dedesubt. Dar el se desprinse din gândurile lui când, în sfârșit, începu să îi scoată pantalonii – când se aplecă să o ajute, scrâșnind din dinți în timp ce lucrară împreună în liniște. Numai când se întinse ca să îi îndepărteze izmenele, o prinse de încheietura mâinii.

El și Nesryn încă nu se atinseseră. În afara unui incident nefericit de pe navă, din urmă cu trei zile, nu-și mai exprimase dorința de a repeta gestul. Totuși, vrusese să o facă. Se trezise în multe dimineți dorindu-și să o facă, mai ales când împărțiseră patul din cabină. Dar gândul de a fi atât de înclinat să o facă și de a nu o putea atinge așa cum o făcuse cândva... Îi curmase orice poftă trupească. Chiar dacă, din fericire, anumite părți încă îi funcționau, fără îndoială.

– Pot intra singur, spuse Chaol și înainte ca servitoarea să se poată mișca, își adună puterea în brațe și spate și începu să se ridice de pe scaun. Era un proces cunoscut, unul pe care îl descoperise în zilele lungi pe mare.

Mai întâi, declanșă mecanismul de blocare a roților, țăcănitul răsunând din piatră și apă. Cu câteva mișcări, se mișcă spre marginea scaunului, apoi își ridică picioarele de pe plăcile de lemn și le

lăsă pe podea, înclinându-le în acest timp spre stânga. Cu mâna dreaptă, apucă marginea scaunului de lângă genunchi, în timp ce strânse pumnul mâinii stângi când se aplecă pentru a o sprijini pe gresia rece și lucioasă de umezeală. Alunecoasă...

Servitoarea doar se apropie, întinse o bucată albă și groasă de material în fața lui și se retrase. El îi aruncă un zâmbet recunoscător, cu buzele lipite, când își sprijini din nou pumnul pe podea și pe materialul de pluș, distribuindu-și greutatea în braț. Inspirând, cu mâna dreaptă cu care se ținea încă de marginea scaunului, se lăsă atent spre pământ, legănându-și fundul de pe scaun când genunchii i se îndoiră fără să vrea.

Se prăbuși cu un zgomot surd, dar cel puțin era pe podea – nu se răsturnase, așa cum o făcuse de primele șase ori când încercase asta pe navă.

Cu atenție, se grăbi spre treptele bazinului până ce atinse apa caldă cu tălpile, chiar deasupra celei de-a doua trepte. Servitoarea intră în apă o clipă mai târziu, grațioasă ca o egretă, roba-i transparentă devenind la fel de imaterială ca roua în timp ce se umezi. Mâinile îi erau blânde, dar ferme când îl apucă de sub brațe și îl ajută să se ridice în bazin, așezându-se pe treapta de sus. Apoi îl ajută să coboare încă una și încă una, până ce ajunse în apă până la umeri. La nivelul sânilor ei plini și obraznici.

Fata nu păru să observe, iar el își mută imediat privirea spre fereastră când ea se întinse spre mica tavă cu accesorii pe care o lăsase aproape de marginea bazinului: uleiuri, perii și pânze care păreau moi. Chaol își scoase izmenele când ea se întoarse, lăsându-i cu un zgomot puternic și ud pe marginea bazinului.

Nesryn tot nu ieșise din camera ei.

Așadar, Chaol închise ochii, supunându-se serviciului servitoarei, și se întrebă ce naiba urma să facă.

CAPITOLUL 4

Dintre toate camerele din Torre Cesme, aceasta îi plăcea cel mai mult lui Yrene Towers.

Poate datorită faptului că, din încăperea care se afla chiar în vârful turnului din piatră albă și din complexul întins de dedesubt, se vedea imaginea de neegalat a apusului peste Antica.

Poate pentru că acesta era locul în care ea simțise prima fărâmă de siguranță în aproape zece ani. Locul în care o văzuse prima dată pe bătrâna care stătea acum de partea cealaltă a biroului plin de hârtii și cărți și auzise cuvintele care schimbaseră totul: „Ești bine-venită aici, Yrene Towers".

De atunci trecuseră mai mult de doi ani.

Doi ani de când lucra și locuia aici, în acest turn și în acest oraș al atât de multor popoare și mâncăruri, fiind în același timp locuri ale cunoașterii.

Fusese exact așa cum visase – iar ea profitase din plin de orice ocazie și de orice provocare. Studiase, ascultase, practicase, salvase vieți și le schimbase, până ce ajunsese prima din clasa ei. Până ce fiica unui vindecător necunoscut din Fenharrow fusese abordată de vindecători tineri și bătrâni, care se instruiseră toată viața, pentru sfatul și ajutorul ei.

Magia era de ajutor. Magia splendidă și minunată care putea să o lase fără suflare sau atât de obosită încât nu se putea ridica din pat câteva zile. Magia cerea un preț – și vindecătorului, și pacientului,

dar Yrene era dispusă să-l plătească. Consecințele unei vindecări brutale nu o deranjaseră niciodată.

Dacă asta însemna să salveze o viață... Silba îi oferise un dar și un străin tânăr îi dăduse un altul în acea ultimă seară din Innish, în urmă cu doi ani. Yrene nu plănuia să le risipească.

Așteptă în liniște cât femeia slabă din fața sa termină de citit niște mesaje de pe biroul ei mereu dezordonat. În ciuda eforturilor servitorilor, biroul vechi din palisandru era întotdeauna haotic, acoperit cu formule, vrăji sau flacoane și borcane în care se pregătea vreun tonic.

Acum erau două asemenea flacoane pe birou, sfere transparente pe suporturi argintii în formă de picioare de ibis, purificate de lumina nesfârșită a soarelui din turn.

Hafiza, vindecătoarea din vârful turnului Torre Cesme, luă unul din flacoane, îi roti conținutul albastru deschis și îl lăsă jos.

– Drăcia asta durează mereu de două ori mai mult decât am anticipat. Ea întrebă nonșalant, pe limba lui Yrene: De ce crezi că se întâmplă asta?

Yrene se aplecă înainte în fotoliul uzat cu ciucuri din partea ei de birou ca să studieze tonicul. Fiecare întâlnire cu Hafiza era o lecție – o șansă de a învăța. De a fi provocată. Yrene luă flaconul din suport, ținându-l în lumina aurie a apusului când studie lichidul dens și azuriu dinăuntru.

– La ce folosește?

– O fată de zece ani a căpătat cu o tuse seacă în urmă cu șase săptămâni. S-a dus la tămăduitori, care au sfătuit-o să bea ceai cu miere, să se odihnească și să respire aer curat. S-a simțit mai bine o vreme, dar în urmă cu o săptămână, tusea i s-a accentuat și mai mult.

Tămăduitorii din Torre Cesme erau cei mai buni din lume doar că, spre deosebire de cei din Torre, nu aveau magie. Erau prima linie de inspecție pentru vindecătorii din turn, camerele lor ocupând complexul întins din jurul bazei.

Magia era prețioasă, iar solicitările ei destul de costisitoare, așa încât unii Mari Vindecători de acum decretaseră cu câteva secole în urmă că, dacă era cazul să vadă un pacient, acela trebuia să fie mai întâi examinat de un tămăduitor. Poate fusese o manevră politică – un os aruncat tămăduitorilor atât de des ignorați de oamenii care cereau zgomotos panacee magice.

Totuși, magia nu putea vindeca totul. Nu putea împiedica moartea și nu putea să învie pe cineva. Ea aflase asta de nenumărate ori în ultimii doi ani, și mai devreme. Și, în ciuda protocoalelor tămăduitorilor, Yrene tot se trezea mergând spre sunetul tusei pe străzile înguste și înclinate ale Anticii – așa cum o făcea întotdeauna.

Yrene înclină flaconul în toate părțile.

– Tonicul ar putea să fie influențat de căldură. A fost nefiresc de cald, chiar și pentru noi.

Chiar și după doi ani, Yrene încă nu era pe deplin obișnuită cu căldura uscată și severă a orașului zeilor. Din fericire, un geniu de demult inventase *bidgier*-urile, turnuri ce captau vântul, poziționate pe acoperișurile clădirilor, ca să tragă aerul proaspăt în camerele de dedesubt, unele lucrând chiar în tandem cu câteva canale subterane care șerpuiau sub Antica, pentru a transforma vântul fierbinte în curente de aer răcoroase. Orașul era presărat cu mici turnuri, ca o mie de sulițe spre cer, de la casele mici din cărămizi de lut până la reședințele mari și boltite, pline de curți umbrite și bazine limpezi.

Din nefericire, Torre exista dinaintea acelei idei geniale și, chiar dacă ventilația inteligentă de la etajele superioare răcea camerele de dedesubt, erau destule zile când Yrene își dorea ca un arhitect isteț să înzestreze turnul cu ultimele descoperiri. Într-adevăr, cu temperatura ridicată și diversele focuri care ardeau prin turn, camera Hafizei era aproape înăbușitoare. Ceea ce o făcu pe Yrene să adauge:

– Ai putea să o pui într-o cameră de la un etaj inferior – unde este mai răcoare.

– Dar dacă este necesară lumina soarelui?

Yrene se gândi.

– Aduci oglinzi. Captezi lumina soarelui prin fereastră și o concentrezi asupra flaconului. Le reglezi de câteva ori pe zi ca să fie în calea soarelui. Temperatura mai scăzută și lumina mai concentrată a soarelui ar putea face tonicul să fie gata mai repede.

Ea dădu ușor din cap, mulțumită. Yrene ajunsese să prețuiască aceste gesturi, lumina din acei ochi căprui.

– Mintea vioaie salvează vieți mai des decât magia, fu singurul răspuns al Hafizei.

Ea o mai spusese de o mie de ori, de obicei când era vorba de Yrene – spre mândria ei eternă –, dar Yrene își înclină capul în semn de mulțumire și puse din nou flaconul în suport.

– Deci, spuse Hafiza, împreunându-și mâinile pe biroul de palisandru care aproape strălucea, Eretia îmi spune că ea crede că ești pregătită să ne părăsești.

Yrene se îndreptă pe scaun, pe același scaun pe care stătuse în prima zi când urcase cele o mie de trepte spre vârful turnului și implorase să fie primită. Implorarea fusese cea mai mică umilință din cadrul întâlnirii, momentul culminant fiind aruncatul sacului cu aur pe biroul Hafizei, spunând fără să gândească faptul că nu-i păsa cât costa, și să îl ia pe tot.

Asta fără să-și dea seama că Hafiza nu lua bani de la învățăcei. Nu, ei își plăteau educația în alte feluri. Yrene îndurase nenumărate umilințe și înjosiri în anul în care lucrase la văgăuna care era HANUL PORCUL ALB, dar nu fusese mai îngrozită ca în clipa în care Hafiza îi ordonase să își pună la loc banii în săculețul maro. Luând aurul de pe birou ca un jucător de cărți care se grăbea să-și adune câștigurile, Yrene se gândise să sară direct pe ferestrele în semicerc din spatele biroului Hafizei.

De atunci, se schimbaseră multe. Rochia țesută în casă fusese înlocuită și se mai împlinise. Deși Yrene presupunea că scările nesfârșite din Torre îi controlaseră greutatea pe care o căpătase din cauza mâncatului constant, mulțumită imenselor bucătării din Torre, a nenumăratelor piețe pline cu tarabe cu mâncare și a restaurantelor de pe fiecare stradă aglomerată și alee șerpuită.

Yrene înghiți o dată, încercând și eșuând să citească expresia de pe chipul Hafizei. Hafiza fusese singura persoană de aici pe care Yrene nu putea niciodată să o citească, să o ghicească. Ea nu își afișase niciodată nervozitatea – ceea ce nu se putea spune despre mulți dintre dascălii de aici, mai ales despre Eretia – și nu ridicase niciodată vocea. Hafiza avea doar trei expresii: mulțumită, neutră și dezamăgită. Yrene trăia cu groaza ultimelor două.

Nu din cauza vreunei pedepse. Așa ceva nu exista aici. Rațiile nu se reţineau și nici nu se făceau amenințări cu suferința. Nu ca la PORCUL ALB, unde Nolan îi reținea din bani dacă nu se supunea, dacă era prea generoasă cu un client sau dacă o prindea lăsând afară resturi pentru copiii pe jumătate sălbatici care umblau după pradă pe străzile murdare din Innish.

Ea sosise aici crezând că avea să fie la fel: să dea peste oameni care îi luau banii și care îi împiedicau tot mai mult plecarea. Își petrecuse un an lucrând la PORCUL ALB pentru că Nolan crescuse prețul chiriei, îi redusese plata și îi oprise din bacșișurile insuficiente și din cauza faptului că majoritatea femeilor din Innish lucrau pe străzi, iar proprietatea lui, pe cât de dezgustătoare era, fusese o alternativă mult mai bună.

Își spusese că nu avea să se mai întâmple – până ce sosise aici. Până ce aruncase aurul pe biroul Hafizei și se pregătise să o facă din nou, îndatorându-se și vânzându-se, doar pentru o șansă de a învăța.

Hafiza nici măcar nu se gândise să ia ceva de la ea. Modul ei de a acționa era total opus celor ca Nolan. Yrene încă își amintea prima dată când o auzise pe Hafiza spunând cu accentul ei pronunțat și minunat aproape aceleași cuvinte pe care i le spusese lui Yrene mama ei de nenumărate ori: ele nu își taxau ucenicii sau pacienții pentru ceea ce Silba, Zeița Vindecării, le dăruia gratuit.

În tărâmul atâtor zei pe care Yrene încă se chinuia să îi învețe, cel puțin Silba rămânea la fel.

Totuși, un alt lucru inteligent pe care îl făcuse khaganatul la unirea regatelor și a teritoriilor în timpul anilor de cucerire fusese păstrarea și integrarea zeilor *tuturor.* Inclusiv a Silbei, a cărei stăpânire asupra vindecătorilor fusese stabilită în aceste ținuturi cu mult timp în urmă. Istoria era scrisă de cei victorioși. Sau așa îi spusese cândva Eretia, îndrumătoarea directă a lui Yrene. Nici măcar zeii nu păreau imuni la asta.

Dar asta nu o împiedică pe Yrene să adreseze o rugăciune Silbei și oricăror zei care ar fi putut asculta când spuse în cele din urmă:

– Sunt pregătită, da.

– Să ne părăsești. Cuvinte atât de simple, rostite cu acel chip neutru – calm și răbdător. Sau te-ai gândit la cealaltă opțiune pe care ți-am prezentat-o?

Yrene o făcuse. Se gândise la asta neîncetat în cele două săptămâni de când Hafiza o chemase în biroul ei și îi spusese singurul cuvânt care îi făcuse inima să se strângă: „Rămâi".

Să rămână și să învețe mai mult – să rămână și să vadă în ce s-ar fi transformat noua viață pe care și-o făcuse aici.

Yrene își masă pieptul ca și când ar fi simțit prinsoarea ca de menghină.

– Războiul vine din nou în patria mea – pe continentul nordic. Așa îi spuneau ei aici. Yrene înghiți în sec. Vreau să fiu acolo ca să îi ajut pe cei care luptă împotriva controlului imperiului.

În sfârșit, după atât de mulți ani, se aduna o armată. Dacă era să dea crezare zvonurilor, Dorian Havilliard separase Adarlanul în nord, și Aghiotantul regelui mort, ducele Perrington, în sud. Dorian era susținut de Aelin Galathynius, regina de mult dispărută, acum cu puteri depline și lacomă de răzbunare, judecând după ce făcuse castelului de cleștar și regelui său. Iar Perrington, susțineau zvonurile, era ajutat de ororile născute dintr-un coșmar întunecat.

Dar dacă asta era singura șansă pentru libertate a ținutului Fenharrow...

Yrene avea să fie acolo ca să ajute, oricum ar fi putut. Încă simțea mirosul de fum târziu în noapte sau când era epuizată după o vindecare dificilă. Fumul focului făcut de soldații adarlanieni și în care o arseseră pe mama ei. Încă auzea țipetele mamei și simțea lemnul acelui buștean intrându-i pe sub unghii când se ascunsese la marginea pădurii Oakwald în timp ce îi privise arzând-o de vie pe mama ei, după ce ea îl ucisese pe acel soldat ca să îi dea lui Yrene timp să fugă.

Trecuseră zece ani de atunci. Aproape unsprezece. Și chiar dacă traversase munți și oceane... erau unele zile când lui Yrene i se părea că încă era în Fenharrow, mirosind focul, așchiile intrându-i pe sub unghii, urmărind soldații luându-și torțele și incendiindu-i și casa.

Casa care adăpostise generații de vindecători din familia Towers.

Yrene se gândise că era cumva potrivit să ajungă și ea într-un turn. Doar cu inelul de pe mâna stângă ca singura dovadă că, odată, timp de sute de ani, existase o familie de vindecătoare foarte talentate în sudul ținutului Fenharrow. Un inel cu care acum se juca – ultima dovadă că mama și bunica ei și toate mamele dinainte trăiseră și vindecaseră cândva în pace. Era primul din cele două obiecte pe care Yrene nu le-ar fi vândut – nici măcar înainte de a se vinde pe sine.

Hafiza nu răspunse, așa că Yrene continuă, soarele coborând mai mult spre apele ca de jad ale portului din cealaltă parte a orașului.

– Chiar dacă magia a revenit acum în continentul nordic, probabil că multe vindecătoare nu sunt instruite, asta dacă au supraviețuit. Aș putea salva multe vieți.

– Războiul ți-ar putea-o lua *pe a ta.*

Yrene știa asta. Își ridică bărbia.

– Sunt conștientă de riscuri.

Ochii închiși la culoare ai Hafizei se îmblânziră.

– Da, da, ești.

Faptul acesta devenise clar în timpul primei întâlniri îngrozitoare cu Marea Vindecătoare.

Yrene nu plânsese de câțiva ani – din ziua în care mama ei se transformase în cenușă în vânt – și totuși, în clipa în care Hafiza o întrebase despre părinții ei... ea își cuprinsese chipul cu mâinile și plânsese. Hafiza ocolise biroul și o îmbrățișase, mângâind-o pe spate în cercuri liniștitoare.

Hafiza făcea asta deseori. Nu doar lui Yrene, ci tuturor vindecătoarelor ei, când orele erau lungi și spatele le înțepenea, iar magia lua *totul* și tot nu era suficient. Era o prezență tăcută și constantă care le întărea, le calma.

Pentru Yrene, Hafiza era ca o mamă pe care o găsise de când avea unsprezece ani. Iar acum, la câteva săptămâni de la împlinirea vârstei de douăzeci și doi de ani, se îndoia că ar mai fi găsit o alta ca ea.

– Am trecut probele, spuse Yrene, chiar dacă Hafiza știa deja.

Chiar ea i le dăduse lui Yrene, supraveghind săptămânile istovitoare de teste ale cunoașterii, priceperii și practicii reale umane. Yrene se asigurase că primea cele mai bune note din clasa ei. Cât de aproape de nota perfectă pe care o primise vreodată cineva acolo.

– Sunt pregătită.

– Într-adevăr, ești. Și totuși încă mă întreb cât de multe ai putea învăța în cinci ani, în zece, dacă ai învățat deja atât de multe în doi.

Yrene fusese prea pricepută să înceapă cu slujitorii de la nivelurile inferioare din Torre.

Își urmărise mama de când era destul de mare încât să meargă și să vorbească, învățând lent, de-a lungul anilor, așa cum o făcuseră toți vindecătorii din familia ei. La unsprezece ani, Yrene învățase mai mult decât ar fi făcut-o majoritatea în zece ani. Și, chiar și în timpul celor șase ani care urmaseră, când se prefăcuse a fi o fată obișnuită în timp ce lucra la ferma vărului mamei ei – familia nefiind sigură ce să facă, de fapt, cu ea, nedorind să ajungă să o cunoască de vreme ce războiul și Adarlanul i-ar fi putut distruge pe toți –, exersase în tăcere.

Dar nu prea mult, nu prea evident. În acei ani, vecinii se trădau unii pe alții chiar și pentru un strop de magie. Și chiar dacă magia

dispăruse, luând și darul Silbei, Yrene fusese atentă să nu pară mai mult decât ruda unui fermier, a cărei bunică poate că o învățase câteva remedii naturale pentru febră, durerile facerii și membre luxate sau fracturate.

În Innish, reușise să facă mai mult, folosindu-și puținii bani de buzunar ca să cumpere plante și alifii. Dar nu îndrăznise deseori, nu avându-i în apropiere pe Nolan și pe Jessa, chelnerița lui preferată, care o urmărea zi și noapte. Așadar, în acești ultimi doi ani își *dorise* să învețe cât mai multe posibil. Dar dorința ei fusese și o dezlănțuire a anilor în care mințise și se ascunsese.

Iar în ziua în care coborâse din barcă și își *simțise* magia agitându-se, apropiindu-se de un bărbat care șchiopăta pe stradă... Căzuse într-o stare de șoc, care nu încetase până nu ajunsese să plângă chiar în acest scaun, trei ore mai târziu.

Yrene oftă.

– M-aș putea întoarce aici într-o zi, să-mi continui studiile. Dar – cu tot respectul, acum chiar *sunt* o vindecătoare deplină.

Și se putea aventura oriunde o chema darul ei.

Sprâncenele albe ale Hafizei se ridicară, contrastând cu pielea ei măslinie.

– Și cum rămâne cu prințul Kashin?

Yrene se mișcă pe scaun.

– Ce e cu el?

– Cândva erați buni prieteni. Încă îi place de tine, iar sentimentele lui nu sunt un lucru minor, de ignorat.

Yrene o privi direct pe Marea Vindecătoare, așa cum puțini ar fi îndrăznit să o facă.

– Va interveni în planurile mele de a pleca?

– Este prinț și nu i s-a refuzat nimic, în afară de coroana pe care o râvnește. S-ar putea să-și dea seama că nu îți tolerează plecarea.

Începând de pe spinare și sfârșind în adâncul stomacului ghemuit, groaza o cuprinse.

– Nu l-am încurajat. Am fost clară în privința asta anul trecut.

Fusese un dezastru. Rememorase de numărate ori lucrurile pe care le spusese, clipele dintre ei – tot ce condusese spre conversația îngrozitoare din acel cort mare darghan, din stepele bătute de vânt.

Totul începuse la câteva luni după ce sosise în Antica, când unul dintre servitorii preferați ai lui Kashin se îmbolnăvise. Spre surprinderea ei, chiar prințul stătuse lângă patul bărbatului și, în timpul lungilor ore în care lucrase Yrene, conversația cursese, iar ea se trezise... zâmbind. Îl vindecase pe servitor și, la plecare, în acea seară, fusese însoțită de însuși Kashin spre porțile din Torre. Iar în lunile următoare, prietenia răsărise între ei.

Probabil mai liberă și mai ușoară decât prietenia pe care ajunsese să o aibă și cu Hasar, căreia îi plăcuse de Yrene după ce îi solicitase și ea serviciile. Și în timp ce Yrene se luptase să găsească tovarăși prin Torre din cauza incompatibilității dintre programul ei și cel al colegelor, prințul și prințesa îi deveniseră, într-adevăr, prieteni. La fel și iubita lui Hasar, frumoasa Renia – a cărei gingășie interioară era pe potriva celei exterioare.

Ei formau un grup ciudat, dar... Yrene se bucurase de compania lor, de cinele la care o invitaseră Kashin și Hasar, când știa că nu avea niciun motiv să fie cu adevărat acolo. Kashin reușea adesea să găsească o cale să stea lângă ea sau destul de aproape încât să-i vorbească. Luni de zile, lucrurile merseseră bine – mai mult decât bine. Iar apoi Hafiza o dusese pe Yrene în stepe, în patria familiei khaganului, ca să supravegheze o vindecare istovitoare, cu Kashin drept însoțitorul și ghidul lor.

Marea Vindecătoare o cercetă acum pe Yrene, încruntându-se ușor.

– Poate că lipsa ta de încurajare l-a făcut și mai nerăbdător.

Yrene își masă sprâncenele cu degetul mare și cel arătător.

– Nu prea ne-am vorbit de atunci.

Era adevărat. Deși, în mare parte, din cauza faptului că Yrene îl evitase la cinele la care Hasar și Renia încă o invitau.

– Prințul nu pare un bărbat ușor de descurajat – cu siguranță nu în chestiuni sentimentale.

Știa și îi plăcuse asta la Kashin. Până ce își dorise de la ea ceva ce nu îi putea oferi. Yrene icni ușor.

– Așadar, va trebui să plec noaptea, ca un hoț?

Hasar nu ar fi iertat-o niciodată, deși nu se îndoia că Renia ar fi încercat să o calmeze și să-i explice situația prințesei. Dacă Hasar era focul pur, Renia era apa curgătoare.

– Dacă decizi să rămâi, nu va trebui să-ți faci griji în privința unor astfel de lucruri.

Yrene își îndreptă spatele.

– Chiar l-ai folosi pe Kashin ca să mă ții aici?

Hafiza râse afectuos.

– Nu. Dar iartă o bătrână că încearcă să folosească orice metodă ca să te convingă.

Mândria și vinovăția i se rotiră în piept. Dar Yrene nu spuse nimic – nu avea niciun răspuns.

Să se întoarcă în continentul nordic... Știa că nu o mai aștepta nimic acolo. Nimic în afară de războiul neiertător și de cei care urmau să aibă nevoie de ajutorul ei.

Ea nici măcar nu știa unde să se ducă – încotro să navigheze, cum să găsească acele armate și răniții lor. Mai călătorise departe, evitase să fie ucisă de inamici, și gândul de a o face din nou... Știa că unii ar fi crezut-o nebună. Nerecunoscătoare pentru oferta pe care i-o făcuse Hafiza. Se gândise deja la lucrurile acestea mult timp.

Totuși, nu trecea o zi fără ca Yrene să privească spre marea de la marginea orașului – uitându-se spre nord.

Atenția lui Yrene alunecă de la Marea Vindecătoare spre ferestrele din spatele ei, spre orizontul distant care se întuneca, de parcă ar fi fost un magnetit.

– Nu te grăbi să iei o decizie, spuse cu mai multă blândețe Haviza. Războaiele durează mult timp.

– Dar voi avea nevoie să...

– Mai întâi am o sarcină pentru tine, Yrene.

Yrene rămase nemișcată la tonul acela, la aluzia ordinului.

Aruncă o privire la scrisoarea pe care o citea Hafiza când ea intrase.

– Ce este?

– Palatul are un oaspete – un oaspete deosebit al khaganului. Aș vrea să îl tratezi. Înainte să decizi dacă acum este momentul potrivit să părăsești țărmurile acestea sau dacă este mai bine să rămâi.

Yrene își înclină capul. Rar – foarte rar dădea Hafiza altcuiva o sarcină din partea khaganului.

– Care e suferința lui?

Cuvinte obișnuite pentru vindecătorii care primeau cazuri.

– Este un tânăr în vârstă de douăzeci și trei de ani. Sănătos în toate privințele, în formă fizică bună. Dar s-a rănit grav la coloană mai devreme în vara asta și a rămas paralizat de la șolduri în jos. Nu își poate simți sau mișca picioarele și de atunci stă într-un scaun cu rotile. Trec peste examinările inițiale ale tămăduitorilor ca să apelez direct la tine.

Mintea lui Yrene se agită. Era nevoie de un proces lung și complex ca să vindece acest gen de rană. Șira spinării era aproape la fel de dificilă ca și creierul, fiind în apropiere. În acest fel de vindecare, nu era suficient să-și lase magia să o străbată – nu așa funcționau lucrurile.

Trebuia să găsească locurile și canalele corecte, dar și să descopere cantitatea potrivită de magie pe care să o folosească. Trebuia să determine creierul să trimită din nou semnale spre coloană, pe acele căi întrerupte; să înlocuiască cele mai mici fărâme de viață din corp cu altele noi. Și, pe deasupra... să învețe corpul din nou să meargă. Ar fi durat câteva săptămâni. Poate *luni.*

– Este un tânăr activ, spuse Hafiza. Rana este asemănătoare cu cea a războinicului pe care l-ai ajutat iarna trecută, în stepe.

Asta deja presupusese și ea – era foarte probabil motivul pentru care fusese solicitată: cele două luni petrecute vindecându-l pe călărețul care căzuse de pe cal și se rănise la coloană. Nu era o rană neobișnuită printre darghani, poporul mamei khaganului, pentru că unii călăreau cai și alții rukși, iar ei se bazaseră mult timp pe vindecătoarele din Torre. Vindecarea războinicului fusese prima ocazie

de a-și pusese lecțiile în practică, fiind exact motivul pentru care Hafiza o însoțise în stepe. Yrene era destul de încrezătoare că avea să poată vindeca din nou de una singură, dar felul în care Hafiza își coborî privirea la scrisoare – doar o dată – o făcu pe Yrene să se oprească și să întrebe:

– Cine este el?

– Lordul Chaol Westfall.

Nu era un nume din khaganat. Hafiza adăugă, uitându-se în ochii lui Yrene:

– A fost căpitanul gărzii, iar acum este Mâna noului rege al Adarlanului.

Liniște.

Yrene era tăcută, în mintea și inima ei. Doar pescărușii țipători care zburau deasupra turnului Torre și strigătele negustorilor care se întorceau noaptea acasă pe străzile de dincolo de zidurile înalte ale complexului umplură încăperea.

– Nu.

Cuvântul ieși din Yrene dintr-odată.

Hafiza își încordă buzele subțiri.

– Nu, spuse din nou Yrene. Nu îl voi vindeca.

Nu era nicio blândețe, nimic mămos pe chipul Hafizei când ea spuse:

– Ai depus un jurământ la intrarea în aceste săli.

– Nu. Era singurul lucru la care se putea gândi.

– Sunt conștientă de cât de greu trebuie să-ți fie...

Mâinile începură să îi tremure.

– Nu.

– De ce?

– Știi de ce. Cuvintele erau o șoaptă gâtuită. Ș-ș-știi.

– Dacă vei vedea soldați adarlanieni suferind pe câmpurile de luptă, îi vei călca în picioare?

Era cel mai crud lucru pe care i-l spusese Hafiza vreodată.

Yrene își atinse inelul de pe deget.

– Dacă a fost căpitanul gărzii pentru ultimul rege, atunci... a lucrat pentru bărbatul care... Cuvintele ieșiră necontrolat. A primit *ordine* de la el.

– Iar acum lucrează pentru Dorian Havilliard.

– Care s-a desfătat în bogățiile tatălui său – bogățiile poporului *meu.* Chiar dacă Dorian Havilliard nu a participat, faptul că a stat *deoparte* în timp ce s-a întâmplat... Zidurile din piatră albă se apropiau, și chiar și turnul solid de sub ele părea greoi. Știi ce *au făcut* oamenii regelui în anii aceștia? Ce *au făcut* armata, soldații și gărzile lui? Iar tu îmi ceri să vindec un om care i-a comandat?

– Este o realitate a identității tale – a identității *noastre.* O alegere pe care trebuie să o facă toate vindecătoarele.

– Iar tu ai făcut-o atât de des? În regatul tău pașnic?

Chipul Hafizei se întunecă. Nu din cauza furiei, ci a amintirilor.

– Mi s-a cerut o dată să vindec un bărbat care a fost rănit în timp ce evita capturarea. După comiterea unei crime atât de îngrozitoare... Gărzile mi-au spus ce a făcut înainte să intru în celula lui. Au vrut să-l bandajez astfel încât să poată trăi ca să fie judecat. Urma, fără îndoială, să fie executat – ei aveau victime dornice să depună mărturie și destule dovezi. Eretia însăși a văzut ultima victimă. Ultima lui victimă. A adunat toate dovezile de care avea nevoie și a stat în acea curte și l-a condamnat pe baza celor văzute. Hafiza înghiți. L-au înlănțuit în acea celulă și era atât de rănit încât am știut... am știut că mi-aș putea folosi magia ca să îi agravez hemoragia internă. Ei nu și-ar fi dat seama. El ar fi murit până dimineață și nimeni nu ar fi îndrăznit să mă chestioneze. Ea studie flaconul cu tonic albastru. A fost cât pe ce să comit o crimă. *Am vrut* să îl ucid pentru ce a făcut. Lumea ar fi avut de câștigat. Aveam mâinile pe pieptul lui – eram pregătită să o fac. Dar mi-am amintit. Mi-am amintit de jurământul făcut și mi-am amintit că ei mi-au cerut să-l vindec astfel încât să trăiască – astfel încât să se facă dreptate pentru victimele lui. Și pentru familiile lor. Hafiza întâlni privirea lui Yrene. Nu trebuia să-l ucid eu.

– Ce s-a întâmplat?

Cuvintele erau tremurate.

– El a încercat să își susțină nevinovăția. În ciuda celor prezentate de Eretia și a lucrurilor despre care victimele erau dispuse să vorbească. Era un monstru. Ei l-au condamnat și a fost executat la răsăritul următoarei zile.

– Ai urmărit execuția?

– Nu. M-am întors aici. Dar Eretia a făcut-o. Ea a stat în fața mulțimii și a rămas până ce i-au urcat cadavrul într-o căruță. A rămas pentru victimele care nu puteau suporta să privească. Apoi s-a întors aici și am plâns amândouă mult timp.

Yrene rămase tăcută câteva clipe, suficient cât să i se oprească mâinile din tremurat.

– Deci trebuie să-l vindec pe acest bărbat – astfel încât să fie judecat în altă parte?

– Nu îi cunoști povestea, Yrene. Îți sugerez să îl asculți înainte să te gândești la asemenea lucruri.

Yrene scutură din cap.

– Nu i se va face dreptate – nu dacă l-a servit pe fostul rege și pe cel nou. Nu dacă este destul de viclean să rămână la putere. Știu cum funcționează Adarlanul.

Hafiza o privi un moment lung.

– În ziua în care ai intrat în această cameră, atât de îngrozitor de slabă și plină de praful a o sută de drumuri... Nu mai simțisem niciodată un asemenea dar. M-am uitat în ochii tăi frumoși și aproape am suspinat la puterea brută din tine.

Dezamăgire. Dezamăgirea se citea pe chipul Marii Vindecătoare, în vocea ei.

– M-am gândit în sinea mea, continuă Hafiza, „Unde s-a ascuns tânăra asta? Ce zeu a împins-o și a condus-o la ușa mea?“ Rochia îți era zdrențuită în jurul gleznelor și totuși ai intrat, cu spatele drept ca o doamnă nobilă. Ca și când ai fi fost moștenitoarea Kamalei.

Până ce Yrene aruncase banii pe birou și cedase câteva clipe mai târziu. Ea se îndoia că prima Mare Vindecătoare făcuse un asemenea lucru.

– Până și numele tău de familie: *Towers*. O aluzie la asocierea de demult a strămoșilor tale cu Torre, probabil. M-am întrebat în acel moment dacă mi-am găsit, în sfârșit, moștenitoarea – înlocuitoarea.

Yrene simți cuvintele ca pe o lovitură în stomac. Hafiza nu făcuse nicio aluzie, niciodată...

„Rămâi", spusese Marea Vindecătoare. Nu doar să își continue instruirea, ci și să preia și pelerina întinsă acum în fața ei.

Dar nu fusese ambiția lui Yrene ca într-o zi să revendice pentru ea această cameră. Nu când țelurile ei fuseseră dintotdeauna fixate dincolo de Marea Îngustă. Și chiar și acum... era o onoare imensă, da, dar una care răsuna în gol.

– Te-am întrebat ce vrei să faci cu știința pe care ți-o voi da, continuă Hafiza. Îți amintești ce mi-ai spus?

Yrene își amintea. Nu uitase nicio clipă.

– Am spus că vreau să o folosesc pentru a face bine lumii. Să fac ceva cu viața mea inutilă și risipită.

Cuvintele o ghidaseră în ultimii ani – împreună cu biletul pe care îl purta în fiecare zi, mutându-l dintr-un buzunar în altul, dintr-o rochie în alta. Erau cuvintele unui străin misterios, probabil ale unui zeu care luase aspectul unei tinere ponosite, al cărei dar în aur o adusese aici. O salvase.

– Și așa vei face, Yrene, spuse Hafiza. Te vei întoarce într-o zi acasă și vei face bine, vei face *miracole*. Dar, înainte să o faci, ți-aș cere un lucru. Ajută-l pe acel tânăr. Ai mai vindecat – acum o poți face din nou.

– De ce nu o faci tu?

Niciodată nu păruse atât de morocănoasă, atât de... nerecunoscătoare.

Hafiza îi zâmbi trist.

– Nu vindecarea mea este necesară.

Yrene știa că nici Marea Vindecătoare nu se referea la vindecarea bărbatului. Își înghiți nodul din gât.

– Este o rană a sufletului, Yrene. Și lăsând-o să putrezească în toți acești ani... Nu te pot condamna. Dar te voi considera vinovată dacă o lași să se transforme în ceva mai rău. Și te voi jeli pentru asta.

Yrene strânse din buzele care-i tremurară și își alungă usturimea din ochi clipind.

– Ai trecut testele mai bine decât oricine care a urcat vreodată în turn, spuse cu blândețe Hafiza. Dar să fie acesta testul meu personal pentru tine. Ultimul. Astfel încât, atunci când vei decide să pleci, să îmi pot lua rămas-bun, să te trimit la război și să știu... Hafiza își puse o mână pe piept. Să știu că oriunde vei ajunge, într-un loc oricât de întunecat, vei fi bine.

Yrene înghiți micul sunet care încercă să iasă din ea și privi în schimb spre oraș, pietrele sale albe strălucind în ultima lumină a soarelui care apunea. Prin ferestrele deschise din spatele Marii Vindecătoare intră o briză nocturnă cu iz de lavandă și cuișoare, răcorindu-i fața și zburlind părul alb al Hafizei.

Yrene băgă o mână în buzunarul rochiei de un albastru deschis, degetele apucând pergamentul îndoit, familiar de neted. Îl strânse, așa cum o făcuse deseori când navigase spre locul în care se afla acum, în timpul primelor câteva săptămâni de nesiguranță, chiar și după ce Hafiza o acceptase, în orele lungi și zilele grele și clipele care aproape o distruseseră în timpul instruirii.

Un bilet scris de o străină care îi salvase viața și îi oferise libertatea în decurs de câteva ore. Yrene nu aflase niciodată numele tinerei care își purtase cicatricele așa cum unele doamne își purtau cele mai fine bijuterii. Al tinerei care era o asasină instruită, dar care cumpărase educația unei vindecătoare.

Atât de multe lucruri, atât de multe lucruri bune se întâmplaseră din acea seară! Yrene se întreba câteodată dacă acea întâlnire se petrecuse cu adevărat – ar fi putut crede că visase, dacă nu ar fi avut biletul din buzunar și al doilea obiect pe care Yrene nu îl vânduse niciodată, nici când aurul se împuținase.

Broșa ornamentată din aur cu rubine valora mai mult decât străzile din Antica.

Erau culorile Adarlanului. Yrene nu aflase de unde venise tânăra care primise bătaia ce îi lăsase vânătăi pe chipul frumos, dar care vorbise despre Adarlan la fel ca ea. Ca toți copiii care pierduseră totul în fața Adarlanului – acei copii cu regatele lăsate în cenușă, sânge și ruină.

Yrene își trecu un deget peste bilet, cuvintele fiind încă scrise acolo:

„Pentru oriunde trebuie să mergi – și mai departe. Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare".

Yrene inspiră briza nocturnă, mirodeniile și sarea introducând-o în Torre.

Se uită, în sfârșit, din nou la Hafiza, chipul Marii Vindecătoare fiind calm. Răbdător.

Yrene avea să regrete dacă ar fi refuzat. Hafiza ar fi cedat, dar Yrene știa că, indiferent dacă pleca de aici sau decidea să rămână, ar fi... regretat. Și-ar fi adus aminte. Se întrebă dacă răsplătise cam cu puţin bunătatea extraordinară care i se oferise. Se întrebă ce ar fi crezut mama ei despre asta.

Și chiar dacă bărbatul venise din Adarlan, chiar dacă făcuse voia acelui măcelar...

– Mă voi întâlni cu el. Îl voi evalua, cedă Yrene. Vocea îi tremură și strânse bucata de hârtie în buzunar. Și apoi voi hotărî dacă îl voi vindeca.

Hafiza se gândi.

– E destul de corect, spuse ea încet. Destul de corect.

Yrene expiră tremurând.

– Când îl voi vedea?

– Mâine, spuse Hafiza, iar Yrene tresări.

Khaganul îi ceruse să vină a doua zi în camera lordului Westfall.

CAPITOLUL 5

Chaol abia dacă dormise din cauza căldurii greu de suportat și din cauza faptului că erau în casa unui posibil aliat, plină de posibili spinoni și pericole necunoscute – poate chiar din Morath –, dar și din cauza întâmplărilor abătute asupra Riftholdului și a tot ce îi era drag.

Un alt motiv pentru care avusese o noapte zbuciumată era întâlnirea pe care urma să o aibă peste câteva minute.

Nesryn pășea cu o agitație neobișnuită prin salonul care trebuia să fie camera lui de examinare. Canapele joase și grupuri de perne umpleau spațiul, podeaua strălucitoare fiind întreruptă doar de covoare cu țesătura cea mai groasă și fină – făcute de mâinile pricepute ale femeilor-meșteșugari din vest, îi spunea Nesryn. Obiecte de artă și comori din tot imperiul khaganului împodobeau spațiul presărat cu palmieri în ghivece așezați în căldura și lumina soarelui, care pătrundea prin ferestrele și ușile grădinii.

La ora zece dimineața, îi spusese la cina din seara precedentă fiica cea mai mare a khaganului. Prințesa Hasar – simplă și totuși cu ochi teribili. O tânără minunată stătuse lângă ea, singura persoană căreia îi zâmbea ea. Iubita sau soția ei, judecând după atingerile frecvente și privirile lungi.

Zâmbetul viclean al lui Hasar fusese destul de tăios în clipa în care îi spusese lui Chaol când avea să ajungă vindecătoarea, încât el se întrebase pe cine trimiteau mai exact.

El încă nu știa ce să înțeleagă despre acești oameni și acest loc. Acest oraș al studiilor înalte, acest amestec de atât de multe culturi și istorii, locuind pașnic împreună... Deloc asemănătoare spiritelor furioase și distruse ce locuiau în umbra Adarlanului, trăind în teroare, neîncrezătoare unele în celelalte, suportând fărădelegi groaznice.

La cină îl întrebară despre măcelărirea sclavilor din Calaculla și Endovier.

Sau îl întrebase cel insinuant, Arghun. Dacă prințul ar fi fost printre noii recruți ai lui Chaol din garda regală, l-ar fi făcut cu ușurință să se supună cu doar câteva manifestări de îndemânare și dominanță pură, bine calculate. Dar aici nu avea nicio autoritate și nu putea să îl facă pe vicleanul și arogantul prinț să se supună.

Nici măcar când Arghun vrusese să știe de ce fostul rege al Adarlanului considerase necesară înrobirea oamenilor săi, pentru ca mai apoi să îi ucidă ca pe niște animale. De ce bărbatul nu se uitase spre continentul sudic ca să învețe despre ororile și rușinea sclaviei și să evite instaurarea ei.

Chaol dăduse răspunsuri categorice, aproape nepoliticoase. Sartaq, singurul dintre ei în afară de Kashin pe care Chaol era înclinat să-l placă, se săturase în cele din urmă de întrebările fratelui său mai mare și schimbase subiectul. Spre ce anume, Chaol nu știa. Fusese prea ocupat să se lupte cu vuietul din urechi cauzat de întrebările tăioase ale lui Arghun. Iar apoi prea ocupat să supravegheze fiecare chip – de ființă regală, vizir sau servitor – care își făcea apariția în marea sală a khaganului. Nici urmă de inele negre, coliere sau comportament ciudat.

La un moment dat, dăduse subtil din cap spre Kashin ca să-i spună asta. Prințul se prefăcuse că nu vede gestul, dar avertismentul se aprinsese în ochii lui: „Continuă să cauți".

Așadar, Chaol o făcuse, pe jumătate atent la mâncarea care apărea în fața lui, pe jumătate monitorizând toate cuvintele, privirile și respirațiile celor din jurul lui.

În ciuda morții surorii lor cele mai mici, moștenitorii înveseliseră atmosfera de la cină, conversația curgând, în mare parte, în limbi pe care Chaol nu le știa sau nu le recunoștea. Ce bogăție de regate se aflaseră în acea sală, reprezentate de viziri, servitori și însoțitori – prințesa acum cea mai tânără, Duva, era căsătorită cu un prinț brunet cu ochi triști dintr-un ținut îndepărtat și care stătea aproape de soția însărcinată și vorbea puțin cu cei din jurul lui. Dar ori de câte ori Duva îi zâmbise cu blândețe... Chaol nu crezuse că lumina care umplea chipul prințului era falsă și se gândise că tăcerea bărbatului nu însemna că era reticent, ci că, necunoscând încă limba soției lui, nu putea să țină pasul.

Nesryn, pe de altă parte, nu avusese o asemenea scuză. Fusese tăcută și chinuită în timpul cinei. El aflase doar că ea făcuse baie mai înainte ca urmare a țipătului și a ușii trântite de la camera ei, urmate de ieșirea grăbită a unui servitor iritat. Bărbatul nu se mai întorsese, și nici nu sosise vreun înlocuitor.

Kadja, servitoarea desemnată lui Chaol, îl ajutase să se îmbrace pentru cină, apoi să se dezbrace ca să meargă la culcare și îi adusese micul dejun în această dimineață, de îndată ce el se trezise.

Khaganul știa cu siguranță cum să mănânce bine.

Cărnuri fierte și rafinat aromate, atât de fragede încât cădeau de pe os; orez cu ierburi de diverse culori; lipii unse cu unt și usturoi; vinuri aromate și băuturi din podgoriile și distileriile imperiului său. Chaol le refuzase pe cele din urmă, acceptând doar paharul ceremonial oferit înainte ca khaganul să-l închine pe al său, fără tragere de inimă, noilor invitați. Pentru un tată îndurerat, era o întâmpinare mai caldă decât se așteptase Chaol.

Totuși, Nesryn băuse din paharul ei, mâncase un pic și așteptase un minut după încheierea festinului înainte să ceară să se întoarcă în camera sa. Chaol fusese de acord – bineînțeles că fusese de acord, dar când închiseră ușile apartamentului, iar el o întrebase dacă voia să discute, ea spusese că nu. Voia să doarmă și să îl vadă dimineața următoare.

El avusese curajul să o întrebe dacă voia să împartă camera lui sau a ei.

Închiderea ușii ei fusese un răspuns destul de răspicat.

Așadar, Kadja îl ajutase să urce în pat, iar el se agitase, transpirând și dorindu-și să poată lovi cearșafurile cu picioarele, în loc să fie nevoit să le dea deoparte. Nici măcar aerul rece care intra prin sistemul de ventilație inteligent construit – cel împins din turnurile care captau vântul dintre cupole și turle ca să fie răcit de canalele de sub palat, apoi împrăștiat prin camere și săli – nu îl ajutase.

El și Nesryn nu se pricepuseră niciodată să stea de vorbă. Încercaseră, de obicei cu rezultate dezastruoase.

Făcuseră tot ce nu ar fi trebuit să facă, iar el se învinuise de nenumărate ori pentru că nu îndreptase lucrurile, pentru că nu încerca *să fie* mai bun.

Ea abia se uitase la el în ultimele zece minute în care așteptaseră sosirea vindecătoarei. Chipul îi era palid și părul lung până la umeri, moale. Nu îmbrăcase uniforma de căpitan, ci revenise la tunica ei obișnuită de un albastru închis și la pantalonii negri, ca și când nu ar fi suportat să îmbrace culorile Adarlanului.

Kadja îl îmbrăcase din nou cu jacheta lui turcoaz, lustruindu-i chiar și cataramele din față. Afișa o mândrie tăcută în munca ei, deloc asemănătoare cu timiditatea și frica atâtor servitori din Rifthold.

– Întârzie, șopti Nesryn. Într-adevăr, ceasul din lemn ornamentat din colț anunța că vindecătoarea întârziase zece minute. Să chemăm pe cineva ca să aflăm dacă vine?

– Așteapt-o.

Nesryn se opri în fața lui, încruntându-se.

– Trebuie să începem imediat. Nu avem timp de pierdut.

Chaol inspiră.

– Înțeleg că vrei să te întorci acasă la familia ta...

– Nu te voi grăbi, dar chiar și o zi contează.

El observă liniile încordate din jurul gurii ei. Nu se îndoia că și el avea unele la fel. Să se forțeze să nu se mai gândească și să nu-și mai facă griji în privința locului în care ar fi putut fi acum Dorian fusese un efort de voință în dimineața aceea.

– Imediat ce sosește vindecătoarea, ce-ar fi să te duci să dai de urma rudelor tale din oraș? Poate că au vești de la familia ta din Rifthold.

Ea flutură o mână subțire.

– Pot aștepta până ce termini.

Chaol ridică din sprâncene.

– Și să te plimbi de colo-colo în tot acest timp?

Nesryn se așeză pe cea mai apropiată canapea, mătasea aurie scârțâind sub greutatea ei neînsemnată.

– Am venit aici să te ajut – cu asta și cu cauza noastră. Nu voi fugi pentru nevoile mele.

– Dar dacă îți ordon?

Ea doar scutură din cap, perdeaua neagră de păr legănându-se cu acea mișcare.

Și, înainte să poată da ordinul exact, o bătaie scurtă se auzi surd în ușa grea din lemn.

Nesryn strigă un cuvânt despre care Chaol presupuse că însemna „intră“ în limba halha, iar el ascultă pașii în timp ce se apropiară. Un singur rând de pași – liniștiți și ușori.

Ușa spre salon se deschise la apăsarea unei mâini de culoarea mierii.

Chaol îi observă mai întâi ochii.

Probabil că făcea lumea să se oprească pe stradă cu ochii aceia de un căprui auriu vibrant, care părea luminat din interior. Părul îi era o cascadă șatenă printre stropi de auriu închis, ondulându-se ușor la vârfurile care îi atingeau talia îngustă.

Ea se mișca grațios și vioi, picioarele – încălțate în papuci practici, negri – fiindu-i rapide și ferme în timp ce traversă camera fie neobservând, fie nepăsându-i de mobila ornamentată.

Era tânără, probabil având un an sau doi mai mult peste douăzeci.

Dar acei ochi... păreau mult mai bătrâni.

Se opri în dreptul scaunului sculptat din lemn din fața canapelei aurii, Nesryn ridicându-se. Vindecătoarea – deoarece nu putea fi altcineva, cu acea grație calmă, acei ochi limpezi și cu rochia simplă de muselină, de un albastru deschis – se uită între ei. Era cu câțiva centimetri mai scundă decât Nesryn, cu o constituție la fel de delicată și totuși, în ciuda corpului zvelt... El nu se uită mult timp la alte trăsături cu care fusese binecuvântată cu generozitate vindecătoarea.

– Ești din Torre Cesme? întrebă Nesryn în limba maternă a lui Chaol.

Vindecătoarea doar îl fixă cu privirea. Ceva asemănător surprinderii și furiei se aprinse în ochii speciali.

Își strecură o mână în buzunarul rochiei, iar el așteptă ca ea să scoată ceva, dar mâna îi rămase acolo, ca și când ar fi apucat un obiect dinăuntru.

Nu era ca o căprioară gata să fugă, ci precum un cerb, cântărindu-și opțiunile de a lupta sau de a fugi, de a rămâne pe loc, coborându-și capul și atacând.

Chaol o privi în ochi, calm și constant. El înfruntase destui tineri în anii de căpitănie – îi făcuse pe toți să se supună.

Nesryn întrebă ceva în halha, repetându-și, fără îndoială, întrebarea.

O cicatrice subțire, probabil lungă de șapte centimetri, traversa gâtul vindecătoarei.

El știa ce tip de armă îi făcuse cicatricea. Toate împrejurările în care ar fi putut să ajungă să o aibă erau neplăcute.

Nesryn rămase tăcută privindu-i.

Vindecătoarea se întoarse, merse spre biroul din apropierea ferestrelor, se așeză și trase o bucată de pergament spre ea, din teancul ordonat din colț.

Oricine ar fi fost aceste vindecătoare, khaganul avea dreptate: cu siguranță nu dădeau socoteală tronului său și cu siguranță nu erau impresionate în vreun fel de nobilime sau de putere.

Ea deschise sertarul, găsi un toc de sticlă și îl ținu deasupra hârtiei.

– Numele.

Nu avea un accent – sau, mai degrabă, nu avea accentul acelor ținuturi.

– Chaol Westfall.

– Vârsta.

Accentul. Era din...

– Fenharrow.

Înțepeni cu tocul în mână.

– Vârsta.

– Ești din Fenharrow?

„Ce cauți aici, atât de departe de casă?“

Ea îl fixă cu privirea, calmă și neimpresionată.

El înghiți și spuse:

– Douăzeci și trei.

Ea scrise ceva.

– Spune-mi unde începe rana.

Rostea fiecare cuvânt încet și sacadat.

Fusese o insultă să i se dea cazul lui? Avea alte lucruri de făcut când fusese chemată aici? El se gândi din nou la zâmbetul viclean al lui Hasar, din seara precedentă. Poate că prințesa știa că această femeie nu era lăudată pentru cum se purta cu pacienții.

– Cum te numești?

Întrebarea veni de la Nesryn, al cărei chip începea să se încordeze.

Vindecătoarea se opri când o studie pe Nesryn, clipind ca și când nu ar fi observat-o cu adevărat.

– Ești... de aici?

– Tatăl meu era, spuse Nesryn. S-a mutat în Adarlan, s-a căsătorit cu mama, iar acum am o familie acolo... și aici. Ea mască în mod impresionant orice urmă de frică la menționarea lor când adăugă convingător: Numele meu este Nesryn Faliq. Sunt căpitanul Gărzii Regale din Adarlan.

Surprinderea din ochii vindecătoarei deveni circumspectă. Dar ea se uită din nou la el.

Știa cine era el. Privirea ei spunea asta. Știa că titlul îi aparţinuse cândva, iar acum era altceva. Deci numele, vârsta... întrebările erau de formă. Sau vreo prostie birocratică. El se îndoia că era cea din urmă.

O femeie din Fenharrow care întâlnea doi membri ai Curții adarlaniene...

Nu îi luă mult să o evalueze, să-și de seama de unde era ea și de unde ar fi putut proveni acel semn de pe gâtul ei.

– Dacă nu vrei să fii aici, spuse dur Chaol, atunci trimite pe altcineva.

Nesryn se întoarse spre el.

Vindecătoarea se uită în ochii lui.

– Nu mai este altcineva care să facă asta. Cuvintele nerostite spuseră restul: „Ei au trimis-o pe cea mai bună".

Cu acea postură fermă, sigură, el nu se îndoia de asta. Ea înclină din nou condeiul.

– Spune-mi de unde începe rana ta.

O bătaie bruscă în ușa salonului străbătu liniștea. El tresări, mustrându-se pentru că nu auzise apropierea.

Dar era prințesa Hasar, îmbrăcată în verde și auriu, și rânjind ca o pisică.

– Bună dimineața, lord Westfall. Căpitane Faliq.

Cu părul împletit legănându-i-se la fiecare pas fudul, Hasar se apropie de vindecătoare, care își ridică privirea spre ea cu o expresie pe care Chaol îndrăzni să o eticheteze drept exasperare, și se aplecă să o sărute pe ambii obraji.

– De obicei nu ești atât de morocănoasă, Yrene.

Poftim – un nume.

– Mi-am uitat *kahve*-ul în dimineața asta.

Era băutura densă, condimentată și amară pe care o băuse Chaol la micul dejun și care avea un gust pe care ajungeai să îl apreciezi, spusese Nesryn când o întrebase mai târziu despre asta.

Prințesa se așeză pe marginea biroului.

– Nu ai venit la cină aseară. Kashin s-a supărat din cauza asta.

Umerii lui Yrene se încordară.

– A trebuit să mă pregătesc.

– Yrene Towers s-a închis în Torre ca să lucreze? Aș putea muri din cauza șocului.

El înțelese destule din tonul prințesei. Cea mai bună vindecătoare din Torre Cesme devenise astfel mulțumită acelei etici de lucru istovitoare.

Hasar îl măsură din priviri.

– Tot în scaun?

– Vindecarea durează un timp, îi spuse Yrene cu blândețe prințesei, fără nicio urmă de slugărnicie sau respect simulat în glas. Tocmai începeam.

– Așadar, ai fost de acord să o faci?

Yrene îi aruncă prințesei o privire tăioasă.

– Evaluam nevoile lordului. Îi făcu semn din cap spre ușă. Să te caut când termin?

Nesryn îi aruncă lui Chaol o privire impresionată, precaută. O vindecătoare alunga o prințesă din cel mai puternic imperiu din lume.

Hasar se aplecă în față ca să zburlească părul șaten-auriu al lui Yrene.

– Dacă nu ai fi fost binecuvântată de zei, ți-aș fi tăiat chiar eu limba. Cuvintele erau presărate cu venin.

Yrene îi zâmbi ușor amuzată înainte ca Hasar să sară de pe birou și să simuleze o plecăciune spre el.

– Nu-ți face griji, lordule Westfall. Yrene a vindecat răni asemănătoare și mai rele decât a ta. Te va pune pe picioare și vei putea îndeplini din nou voia stăpânului tău.

Cu acea replică minunată de despărțire, care o lăsă pe Nesryn cu răceală în privire, prințesa dispăru.

Ei așteptară câteva clipe bune ca să se asigure că aud ușa închizându-se.

– Yrene Towers, fu tot ce spuse Chaol.

– Ce e cu ea?

Puținul amuzament dispăru.

– Lipsa de senzație și de mișcare începe de la șolduri.

Privirea lui Yrene se îndreptă imediat spre ele, zăbovind asupra lui.

– Îți poți folosi bărbăția?

El încercă să nu tresară. Chiar și Nesryn clipi la întrebarea fățișă.

– Da, spuse el ferm, luptându-se împotriva căldurii care i se ridica în obraji.

Ea se uită la el și la Nesryn, evaluând situația.

– Până la capăt?

El își încleștă maxilarul.

– De ce este relevant?

Și cum aflase ea ce era între ei?

Yrene scrise doar ceva pe foaie.

– Ce scrii? întrebă el, înjurând nenorocitul de scaun pentru că îl împiedica să dea buzna și să-i smulgă foaia din mâini.

– Scriu un mare „nu".

Pe care apoi îl sublinie.

El mormăi:

– Presupun că mă vei întreba acum și cât de des merg la baie?

– Voiam să te întreb chiar acum.

– Răspunsul e același ca mai înainte, replică el. Asta dacă nu trebuie să îți confirme Nesryn.

Yrene se întoarse spre Nesryn, netulburată.

– L-ai văzut chinuindu-se să-și facă nevoile?

– Nu răspunde la întrebarea asta, îi mârâi el lui Nesryn.

Nesryn avu bunul-simț să se așeze pe scaun și să rămână tăcută.

Yrene se ridică, lăsând condeiul, și ocoli biroul. Lumina soarelui de dimineață îi strălucea în păr, reflectându-se din capul ei într-o aură.

Îngenunche la picioarele lui.

– Îți scoți cizmele sau o fac eu?

– O fac eu.

Ea se lăsă pe călcâie și îl privi mișcându-se. Încă un test. Ca să vadă cât de mobil și agil era. Greutatea picioarelor lui, faptul că trebuia să le ajusteze constant poziția... Chaol scrâșni din dinți când își prinse genunchiul, ridicând piciorul de pe stinghia de lemn, și îl îndoi ca să își scoată cizma trăgând brusc de câteva ori. Când termină cu cealaltă, întrebă:

– Și pantalonii?

Chaol știa că ar fi trebuit să fie amabil, dacă voia ajutorul ei, și totuși...

– După ce beau vreo două pahare, cred, spuse Yrene. Apoi se uită peste umăr la Nesryn, care era amuzată. Scuze, adăugă ea... și păru doar mai puțin tăioasă.

– De ce îi ceri scuze?

– Presupun că a avut ghinionul să doarmă cu tine zilele astea.

El se stăpâni să nu o prindă de umeri și să o scuture bine.

– Ți-am *făcut* ceva?

Replica lui păru să o facă să se oprească. Yrene îi scoase doar șosetele, aruncându-le peste cizmele azvârlite de el.

– Nu.

El simți că era o minciună.

Dar asta o făcu pe ea să se concentreze, iar Chaol urmări cum Yrene îi ridică piciorul în mâinile ei subțiri. Privi, de vreme ce nu simțea nimic în afară de mișcarea mușchilor săi abdominali. Nu-și dădea seama dacă ea strângea sau ținea ușor, dacă unghiile îi intrau în piele; nu fără să se uite. Așadar, se uită.

Un inel îi împodobea al patrulea deget – un inel de logodnă.

– Soțul tău este de aici? Sau soția, presupuse el.

– Nu sunt...

Ea clipi, încruntându-se la inel. Nu termină propoziția.

Așadar, nu era căsătorită. Inelul de argint era simplu, granatul fiind mai mic decât o picătură. Probabil îl purta ca să-i împiedice pe

bărbați să o deranjeze, așa cum văzuse el că făceau multe femei pe străzile din Rifthold.

– Simți asta? întrebă Yrene. Ea îi atingea fiecare deget de la picior.

– Nu.

Procedă la fel cu celălalt picior.

– Dar asta?

– Nu.

El mai trecuse prin astfel de examinări – la castel, și cu Rowan.

– Rana lui inițială, interveni Nesryn, ca și când și-ar fi amintit și ea de prinț, a fost pe toată coloana. Un prieten care știa câte ceva despre vindecare l-a tratat cât de bine a putut. Și-a recăpătat mișcarea în partea superioară a corpului, dar nu mai jos de șolduri.

– Cum a fost făcută... rana?

Mâinile i se mișcau pe piciorul și glezna lui, atingând și testând. Ca și când chiar mai făcuse asta, așa cum afirmase prințesa Hasar.

Chaol nu răspunse imediat, gândindu-se la acele momente de groază, durere și furie.

Nesryn deschise gura, dar el o întrerupse.

– Luptând. Am primit o lovitură în spate în timp ce luptam. Una magică.

Degetele lui Yrene înaintau ușor pe picioarele lui, lovind ușor și trângând. El nu simțea nimic din toate astea. Ea se încruntă concentrată.

– Prietenul tău trebuie să fi fost un vindecător talentat dacă ți-ai recăpătat atât de mult din mobilitate.

– A făcut ce a putut. Apoi mi-a spus să vin aici.

Cu mâinile, îi apăsă coapsele, iar el urmări tot mai îngrozit când ea le ridică tot mai sus. Era pe cale să întrebe dacă plănuia să se asigure de vitalitatea bărbăției lui, dar Yrene își ridică fruntea și îi întâlni privirea.

De atât de aproape, ochii ei erau o flacără aurie. Nu ca metalul rece din ochii lui Manon Cioc-Negru, nu dantelați cu un secol de violență și instincte de prădător, ci... ca o flacără care ardea de mult într-o noapte de iarnă.

–Trebuie să îți văd spatele, fu tot ce spuse Yrene. Apoi se îndepărtă. Întinde-te pe cel mai apropiat pat.

Înainte să îi poată aminti Chaol că asta nu era chiar atât de ușor de făcut, Nesryn se mișcă imediat, împingând scaunul în camera lui. Kadja îi făcuse deja patul și lăsase un buchet de crini portocalii pe masa de alături. Yrene adulmecă parfumul – ca și când ar fi fost neplăcut. El se abținu să întrebe.

Îi făcu semn lui Nesryn să plece când ea încercă să îl ajute să urce în pat. Era destul de jos încât să o poată face și singur.

Yrene zăbovi în pragul ușii și îl observă cum își sprijini o mână pe saltea, una pe cotiera scaunului și cum, cu o împingere puternică, se ridică într-o poziție șezândă pe pat. El desfăcu nasturii proaspăt lustruiți ai jachetei, apoi o scoase, împreună cu cămașa de dedesubt.

– Cu fața în jos, presupun?

Yrene dădu scurt din cap.

Apucându-și genunchii și încordându-și abdomenul, își trase picioarele pe saltea în timp ce se întinse pe spate.

Pentru câteva clipe, spasmele îi scuturară picioarele. Nu mișcări adevărate, controlate, își dăduse el seama după prima dată când se întâmplase, în urmă cu câteva săptămâni. Tot mai simțea acea greutate apăsătoare din piept după ce înțelesese că era un efect al rănii – că, de obicei, se întâmpla dacă se mișca mult.

– Spasmele picioarelor sunt obișnuite în cazul unor astfel de răni, îl lămuri Yrene, observând cum deveniră din nou nemișcate. Acestea s-ar putea calma în timp. Ea flutură o mână ca un îndemn tăcut să se întoarcă pe burtă.

Chaol nu spuse nimic în timp ce se ridică pentru a-și sprijini o gleznă peste cealaltă, a se întinde din nou pe spate, iar apoi pentru a se răsuci, picioarele urmându-i mișcarea.

Dacă ea era sau nu impresionată că el învățase manevrele atât de repede, nu o arătă. Nici măcar nu ridică o sprânceană.

Îndoindu-și mâinile sub bărbie, o privi peste umăr și o văzu apropiindu-se și făcându-i semn lui Nesryn să se așeze când femeia începu din nou să se plimbe.

El o studie pe Yrene în căutarea unui licăr de magie. Nu avea nici cea mai mică idee cum ar fi arătat aceasta. A lui Dorian fusese gheața, vântul și lumină puternică; a lui Aelin fusese focul furios și șuierător, dar magia de vindecare... Era ceva extern, ceva tangibil? Sau ceva ce ar fi simțit doar oasele și sângele lui?

Evitase cândva genul acesta de întrebări – cândva, poate că ar fi evitat chiar și ideea de a lăsa magia să-l atingă. Dar pe bărbatul care făcuse lucrurile astea, care se temuse de ele... Era bucuros să îl lase în ruinele castelului de cleștar.

Yrene rămase o clipă deasupra lui, studiindu-i spatele.

Mâinile ei erau la fel de calde ca soarele dimineții când le puse, cu palmele în jos, pe pielea dintre omoplații lui.

– Ai fost lovit aici, observă ea repede.

Era un semn. O paloare slabă, întinsă pe locul unde îl lovise regele. Dorian i-l arătase folosind un truc cu două oglinzi, înainte să plece.

– Da.

Mâinile i se mișcară de-a lungul spinării lui.

– A coborât aici, sfâșiind și tăind. Cuvintele nu îi erau adresate, ci era ca și când ar fi vorbit singură, pierdută în transă.

El se luptă cu amintirea suferinței, a amorțelii și uitării pe care le adusese aceasta.

– Îți poți... da seama de asta? întrebă Nesryn.

– Darul meu îmi spune. Mâna lui Yrene rămase pe mijlocul spatelui său, împingând și împungând. A fost o putere îngrozitoare... cea care te-a lovit.

– Da, fu tot ce spuse el.

Mâinile ei coborâră tot mai jos, până ce îi împinseră talia pantalonilor câțiva centimetri. El șuieră printre dinți și se încruntă peste umărul gol. Un mic avertisment.

Yrene îl ignoră și îi atinse partea cea mai de jos a spatelui. El nu simți asta.

Ea își mișcă vârfurile degetelor pe spatele lui ca și când ar fi numărat vertebrele.

– Aici?

– Te simt.

Ea se retrase un pas.

– Aici?

– Nimic.

Ea se strâmbă, ca și când ar fi notat mental locul. Începu pe marginile exterioare ale spatelui, urcând și întrebându-l unde nu mai simțea. Îi apucă gâtul și capul în mâini, întorcându-l în toate părțile, testând și evaluând.

În cele din urmă, îi ordonă să se miște. Nu să se ridice, ci să se întoarcă din nou.

Chaol se uită la tavanul boltit și pictat când Yrene îi împunse pectoralii, mușchii abdomenului și cei de pe coaste. Ajunse la mușchii în „V“ care conduceau sub pantaloni, continuă să se miște mai jos, iar el întrebă:

– Serios?

Yrene îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Este ceva de care te-ai jena în mod deosebit?

O, cu siguranță această Yrene Towers din Fenharrow avea ceva războinic în ea. Chaol nu-și abătu privirea la provocarea din ochii ei.

Yrene pufni.

– Uitasem că bărbații de pe continentul nordic sunt atât de cuviincioși și de precauți.

– Iar aici nu sunt?

– Nu. Trupurile sunt celebrate, nu ascunse de rușine. Și ale bărbaților, și ale femeilor.

Asta ar fi explicat de ce servitoarea nu avusese nicio problemă cu asemenea lucruri.

– Păreau destul de îmbrăcați la cină.

– Așteaptă până la petreceri, răspunse Yrene calmă, dar își luă mâinile de pe talia deja coborâtă a pantalonilor săi. Dacă nu ai observat vreo problemă externă sau internă cu bărbăția ta, atunci nu trebuie să mă uit.

El alungă sentimentul că avea din nou treisprezece ani și încerca să discute cu o fată drăguță pentru prima dată și mormăi:

– Bine.

Yrene se retrase un pas și îi dădu cămașa. El se ridică, brațele și mușchii abdominali încordându-se, și o îmbrăcă.

– Ei bine? întrebă Nesryn, apropiindu-se.

Yrene se jucă cu o buclă liberă și grea.

– Trebuie să mă gândesc. Să discut cu superioara mea.

– Credeam că ești cea mai bună, spuse precaută Nesryn.

– Sunt una dintre cele multe care sunt pricepute, recunoscu Yrene. Dar Marea Vindecătoare m-a trimis aici. Aș vrea să discut mai întâi cu ea.

– Este grav? întrebă Nesryn.

Chaol era recunoscător că ea întrebase – el nu avea curajul să o facă.

Yrene doar se uită la el, privirea ei fiind sinceră și curajoasă.

– Știi că este grav.

– Dar îl poți ajuta? insistă Nesryn, mai tăios de data asta.

– Am mai vindecat asemenea răni. Dar asta... rămâne de văzut, spuse Yrene, întâlnindu-i acum privirea.

– Când... când vei ști?

– După ce mă voi gândi.

Ca să se hotărască, își dădu seama Chaol. Ea voia *să decidă* dacă să-l ajute sau nu.

El se uită din nou în ochii lui Yrene, lăsând-o să vadă că înțelegea, cel puțin el. Era bucuros că Nesryn nu se gândise la asta. Pentru Nesryn... vindecătoarele erau ireproșabile. Sfinte ca unul dintre zeii de aici, etica lor fiind neîndoielnică.

– Când vei reveni? întrebă Nesryn.

„Niciodată", aproape răspunse el.

Yrene își băgă mâinile în buzunare.

– Voi da de știre, fu tot ce spuse, și plecă.

Nesryn se uită după ea, apoi își frecă fața.

Chaol nu spuse nimic.

Dar Nesryn se îndreptă și ieși repede afară – spre salon. Foșnind hârtii, iar apoi...

Nesryn se opri în pragul ușii camerei lui, încruntată, cu hârtia lui Yrene în mâini, pe care i-o dădu lui.

– Ce înseamnă asta?

Pe hârtie, ea scrisese dezordonat patru nume.

Olgnia.

Marte.

Rosana.

Josefin.

Ultimul nume era cel care fusese scris de câteva ori.

Ultimul nume fusese subliniat de nenumărate ori.

Josefin. Josefin. Josefin.

– Poate că sunt alte vindecătoare din Torre care ar putea fi de ajutor, minți el. Poate s-a temut că o aud spinonii sugerând pe altcineva.

Gura lui Nesryn se strâmbă într-o parte.

– Să vedem ce spune... când se întoarce. Cel puțin știm că Hasar îi poate da de urmă, dacă trebuie.

Sau Kashin, al cărui nume o exasperase pe vindecătoare. Nu că el ar fi forțat-o pe Yrene să îl vindece, dar... era o informație utilă.

Chaol studie din nou hârtia și sublinierea pătimașă a acelui ultim nume.

Ca și când Yrene ar fi trebuit să-și amintească în timp ce era aici. În prezența lui. Ca și când ar fi trebuit ca oricine ar fi fost persoanele să știe că ea și le aducea aminte.

Chaol întâlnise o altă tânără vindecătoare talentată din Fenharrow. Regele lui o iubise suficient încât să se gândească să fugă împreună cu ea, să caute o viață mai bună pentru ei. Chaol știa ce se întâmplase

în Fenharrow în tinerețea lor. Știa ce suferise Sorscha acolo... și ce îndurase în Rifthold.

El trecuse călare prin câmpiile brăzdate din Fenharrow de-a lungul anilor. Văzuse casele din piatră arse și abandonate, acoperișurile din paie dispărute de mult, proprietarii fiind înrobiți, morți sau fugiți în altă parte. Foarte departe.

Ținând bucata de hârtie, Chaol își dădu seama că Yrene Towers nu avea să se întoarcă.

CAPITOLUL 6

Deși îi știuse vârsta, Yrene tot nu se așteptase ca fostul căpitan să pară atât de... tânăr.

Nu făcuse calculele înainte să intre în acea cameră și să-i vadă chipul frumos, un amestec de suspiciune și speranță fiindu-i întipărit pe trăsăturile dure și late.

Speranța lui era care o făcuse să vadă roșu în fața ochilor, să vrea să îi facă o cicatrice asemănătoare celei subțiri de pe obrazul lui.

Fusese lipsită de profesionalism în cel mai îngrozitor mod. Niciodată... niciodată nu fusese atât de nepoliticoasă și rea cu vreunul dintre pacienții ei.

Din fericire, sosirea lui Hasar o calmase un pic. Dar să-l atingă pe bărbat, să se gândească la modurile în care să-l ajute...

Nu își dorise să scrie lista ultimelor patru generații de femei din familia Towers. Nu dorise să scrie numele mamei ei de nenumărate ori, prefăcându-se că-i consemnează datele. Asta nu o ajutase să facă față vuietului copleșitor din mintea ei.

Transpirată și prăfuită, Yrene dădu buzna în biroul Hafizei după aproape o oră, drumul de la palat pe străzile aglomerate și înguste și apoi pe treptele nesfârșite de până aici durând o veșnicie.

Întârzierea ei fusese primul moment cu adevărat neprofesionist. Ea nu întârziase niciodată la o întâlnire. Totuși, chiar la ora zece, se trezise într-o firidă a holului din fața dormitorului său, cuprinzându-și fața cu mâinile, chinuindu-se să respire.

El nu fusese bruta la care se aşteptase ea.

Vorbise frumos, mai mult ca un lord decât ca un soldat. Deşi corpul cu siguranţă îi aparţinea celui din urmă. Ea bandajase şi vindecase destui războinici preferaţi ai khaganului ca să cunoască senzaţia muşchiului sub degete. Cicatricele care acopereau pielea bronzată a lordului Westfall spuneau multe despre greutăţile prin care trecuse ca să aibă muşchii care acum îl ajutau să se mişte prin lume cu scaunul.

Iar rana de la coloana lui...

Când Yrene se opri în pragul biroului Marii Vindecătoare, Hafiza îşi ridică privirea din locul în care stătea lângă o ucenică pe care o văzu plângând.

– Trebuie să vorbim, spuse ferm Yrene, apucând tocul uşii cu o mână.

– Vom discuta după ce terminăm, răspunse Hafiza, dând o batistă fetei care plângea.

Existau şi nişte vindecători bărbaţi, dar majoritatea celor care primiseră darul Silbei erau femei. Iar această fată, care foarte probabil nu avea mai mult de paisprezece ani... La vârsta aceea, Yrene lucrase la ferma verilor ei, *visând* să fie aici şi cu siguranţă fără să se plângă cuiva de greutăţile vieţii ei.

Dar Yrene ieşi, închizând uşa în urma ei, şi aşteptă rezemându-se de zidul palierului îngust.

Mai erau alte două uşi aici: una încuiată, care ducea în laboratorul personal al Hafizei, şi o uşă care dădea în dormitorul Marii Vindecătoare; prima avea sculptată o bufniţă care îşi lua zborul, iar cea din urmă, o bufniţă care se odihnea. Simbolul Silbei. Era peste tot în turn – bufniţe sculptate şi gravate în piatră şi lemn, câteodată în locuri neaşteptate şi cu mici expresii prosteşti, ca şi când nişte ucenice de demult le-ar fi pus acolo ca pe o glumă secretă. Dar bufniţa de pe uşa laboratorului personal al Marii Vindecătoare...

Chiar dacă era cocoţată pe o creangă cioturoasă de fier care cobora pe uşă, cu aripile larg întinse, ca şi când s-ar fi pregătit să

zboare spre cer, părea... atentă. Conştientă de toţi cei care treceau pe lângă acea uşă şi care probabil priveau prea mult timp în direcţia laboratorului. Nimeni în afară de Hafiza nu avea cheia, predată de predecesoarea ei. Cunoştinţe vechi şi pe jumătate uitate şi dispozitive de tot felul erau înăuntru, după cum spuneau în şoaptă ucenicele – lucruri nefireşti, care era mai bine să fie încuiate decât eliberate în lume.

Yrene râdea mereu la cuvintele lor şoptite, dar nu le spunea că ea şi altor câteva li se oferise plăcerea de a se alătura Hafizei în acel laborator în care, în afară de mobila veche şi de câteva unelte, nu se afla nimic despre care merita să bârfeşti. Dar misterul laboratorului Marii Vindecătoare persista, aşa cum o făcuse timp de secole – era un alt mit îndrăgit din Torre, transmis de la o ucenică la alta.

Yrene îşi făcu vânt, încă gâfâind din cauza urcuşului şi a căldurii. Îşi rezemă capul de piatra rece şi căută din nou bucata de hârtie din buzunar. Se întrebă dacă lordul observase cât de des apucase biletul acelei străine. Dacă el crezuse că apuca o armă. El văzuse totul, fiind conştient de fiecare respiraţie a ei.

Era un bărbat instruit pentru asta. Trebuia să fie, dacă servise regele mort. Aşa cum Nesryn Faliq, un copil al acestui continent, servea acum regele unui teritoriu care nu îi tratase deloc bine pe străini.

Yrene nu putea înţelege situaţia. Exista un soi de legătură romantică, îşi dădea seama de asta după încordarea şi confortul dintre ei. Dar în ce măsură... Nu conta. În afară de vindecarea emoţională de care ar fi avut nevoie lordul. Era un bărbat neobişnuit cu exprimarea sentimentelor, a fricilor, a speranţelor şi a suferinţelor – asta era evident.

Uşa biroului Hafizei se deschise în cele din urmă, iar ucenica ieşi zâmbindu-i lui Yrene şi cerându-i scuze din priviri, cu nasul roşu şi ochi sticloşi.

Yrene oftă şi îi zâmbi la rândul ei. Nu era persoana care tocmai dăduse buzna în birou. Nu, oricât de ocupată ar fi fost, Yrene avusese

întotdeauna timp pentru ucenice, în special pentru cele cărora le era dor de casă.

Nimeni nu stătuse lângă ea în sala de mese de dedesubt în timpul primelor zile.

Yrene încă își amintea de mesele singuratice. Își amintea că ea cedase după două zile și începuse să își ia mâncarea în biblioteca mare a vindecătoarelor, ascunzându-se de bibliotecarele cu spatele rigid care interziceau asemenea lucruri. Ea se putea bucura doar de compania ocazională a agerei pisici Baast și a bufniței sculptate.

Yrene se întorsese în sala de mese de îndată ce lecțiile îi oferiseră suficiente cunoștințe încât să facă perspectiva găsirii unui loc în care să se așeze mai puțin descurajantă, reperând chipurile cunoscute și zâmbitoare care îi dădeau suficient curaj să lase în urmă biblioteca și pisicile ei enigmatice și să se întoarcă în singurătatea acelui loc doar pentru studiu.

Yrene o atinse pe ucenică pe umăr și șopti:

– Bucătăreasa a făcut prăjituri cu migdale în dimineața asta. Le-am mirosit când am plecat. Spune-i că vreau șase, dar ia patru pentru tine. Îi făcu semn din ochi fetei. Lasă-le pe celelalte două în camera mea.

Fata radie, dând din cap. Bucătăreasa era probabil cea mai bună prietenă a lui Yrene din Torre. Ea o văzuse pe Yrene mâncând singură și începuse să furișeze bunătăți în plus pe tava ei, lăsându-i-le în cameră. Chiar și în locul ei secret preferat din bibliotecă. Yrene o răsplătise pe bucătăreasă anul trecut salvându-i nepoata de o boală subtilă și lungă pe care o căpătase. Băcătăreasa tot se mai plângea ori de câte ori se întâlneau, iar Yrene își propusese să treacă pe la casa fetei o dată pe lună, ca să o verifice.

La plecare, trebuia să ceară altcuiva să aibă grijă de fată. Să se despartă de viața pe care o construise... Nu avea să fie o sarcină ușoară, ci una însoțită de un sentiment de vinovăție.

Yrene o urmări pe ucenica ce încă adulmeca aerul din jur țopăind în jos pe scara lată în spirală, apoi respiră adânc și intră în biroul Hafizei.

– Va merge din nou tânărul lord? întrebă Hafiza în loc de salut, cu sprâncenele albe ridicate.

Yrene se așeză pe scaunul ei obișnuit, cald încă datorită fetei care tocmai îl eliberase.

– Da. Rana este asemănătoare celei pe care am vindecat-o iarna trecută. Dar va fi complicat.

– În legătură cu vindecarea sau cu tine?

Yrene roși.

– M-am comportat... urât.

– Era de așteptat.

Yrene își șterse transpirația de pe frunte.

– Sunt jenată să îți spun cât de urât.

– Atunci, nu o face. Comportă-te mai bine data viitoare și vom considera asta o altă lecție.

Yrene se lăsă pe scaun, întinzându-și picioarele dureroase pe covorul uzat. Indiferent de cât o implorau servitoarele Hafizei, ea refuza să schimbe covorul roșu cu verde. Fusese destul de bun pentru ultimele cinci dintre predecesoarele ei, și era destul de bun pentru ea.

Yrene își rezemă capul de spătarul moale al scaunului, uitându-se la ziua însorită de dincolo de ferestrele deschise.

– Cred că îl pot vindeca, spuse mai mult în sinea ei decât Hafizei. În cazul în care cooperează, aș putea să-l fac să meargă din nou.

– Și va coopera?

– Nu sunt singura care s-a purtat urât, spuse ea. Deși el este din Adarlan – ar putea fi natura lui.

Hafiza râse.

– Când te întorci la el?

Yrene ezită.

– Te *vei întoarce*, nu-i așa? insistă Hafiza.

Yrene se jucă cu firele decolorate de soare ale cotierei scaunului.

– A fost greu să mă uit la el, să îi aud accentul și... Mâna i se opri. Dar ai dreptate. Voi... încerca. Doar dacă Adarlanul nu îmi va purta vreodată pică.

– Te aștepți să o facă?

– El are prieteni influenți, care și-ar putea aminti. Însoțitoarea lui este noul căpitan al gărzii. Familia ei se trage de aici și totuși ea îi servește pe ei.

– Și ce îți spune asta?

Întotdeauna era o lecție, întotdeauna era un test.

– Îmi spune... Yrene expiră. Îmi spune că nu știu la fel de mult pe cât am presupus. Ea își îndreptă spatele. Dar înseamnă și că asta nu le scuză greșelile.

Totuși, întâlnise destui oameni răi în viața ei. Trăise printre ei, îi servise, în Innish. Se uitase în ochii căprui ai lordului Westfall și, în sinea sa, știuse că nu era unul dintre ei. Nici însoțitoarea lui.

Iar la vârsta lui... Fusese mic atunci când se comiseseră atât de multe dintre atrocități. Tot ar fi putut juca un rol, și mult mai multe fuseseră făcute în ultimii ani – suficiente încât să i se facă rău la gândul acesta –, dar...

– Rana de la coloana lui, spuse Yrene. Pretinde că e din cauza unei magii întunecate.

Magia ei se retrăsese la semnul ca o pată. Se ondulase în retragere.

– O?

Ea tremură.

– Eu... nu m-am mai simțit niciodată așa. Ca și când ar fi fost putrezită și totuși goală. Rece precum cea mai lungă noapte de iarnă.

– Va trebui să te cred pe cuvânt.

Yrene pufni, recunoscătoare pentru umorul sec. Într-adevăr, Hafiza nici măcar nu văzuse zăpada. Cu clima caldă din Antica, tot timpul anului, cel mai apropiat semn de iarnă din ultimii doi ani fusese, probabil, o crustă de gheață ce strălucise peste lavandă și lămâi într-o dimineață.

– A fost... Yrene alungă amintirea ecoului reținut încă în acea cicatrice. Nu era o rană magică pe care să o mai fi întâlnit.

– Va afecta vindecarea coloanei lui?

– Nu știu. Nu am încercat să cercetez cu puterea mea, dar... Te voi anunța.

– Sunt la dispoziția ta.

– Chiar dacă acesta este testul meu final?

– O bună vindecătoare, spuse Hafiza zâmbind, știe când să ceară ajutorul.

Yrene dădu absentă din cap. Și când s-ar fi întors acasă, la război și vărsare de sânge, la cine ar fi apelat?

– Voi reveni, spuse ea în cele din urmă. Mâine. Vreau să studiez diseară rănile coloanei și paralizia în bibliotecă.

– O voi anunța pe bucătăreasă unde să te găsească.

Yrene îi zâmbi Hafizei.

– Nimic nu îți scapă, nu-i așa?

Privirea cu subînțeles a Hafizei nu era liniștitoare.

Vindecătoarea nu se întoarse în acea zi. Nesryn așteptă încă o oră, apoi două, Chaol umplându-și timpul citind în salon, înainte ca ea să declare, în sfârșit, că pleca să-și vadă familia.

Trecuseră câțiva ani de când își văzuse mătușa, unchiul și pe copiii lor. Se ruga ca ei să fie tot în casa unde îi vizitase ultima dată.

Nu prea dormise. Abia reușise să gândească sau să simtă lucruri ca foamea sau extenuarea din cauza gândurilor care o răvășeau.

Vindecătoarea cu lipsa ei de răspunsuri nu o calmase.

Și fără o întâlnire oficială programată cu khaganul sau copiii lui în acea zi...

– Pot să-mi țin singur de urât, știi, spuse Chaol, lăsând cartea în poală când Nesryn se uită din nou la ușa holului. Te-aș însoți, dacă aș putea.

– Curând vei putea să o faci, îi promise ea.

Vindecătoarea păruse destul de pricepută, în ciuda refuzului de a le da măcar o urmă de speranță.

Dacă femeia nu îi putea ajuta, atunci Nesryn avea să găsească pe altcineva. Și pe o alta. Chiar dacă trebuia să implore ajutorul Marii Vindecătoare.

– Pleacă, Nesryn, îi ordonă Chaol. Nu vei avea liniște până nu o faci.

Ea își masă gâtul, apoi se ridică din locul de pe canapeaua aurie și veni spre el. Își sprijini mâinile pe cotierele scaunului său, acum poziționat lângă ușile grădinii. Își apropie fața de a lui, mai aproape decât fusese în ultimele zile. Ochii lui păreau... cumva mai luminoși. Puțin mai bine decât ieri.

– Mă întorc cât de repede pot.

El îi zâmbi tăcut.

– Nu te grăbi. Vizitează-ți familia.

El nu își văzuse mama sau frații de câțiva ani, după cum îi spusese. Tatăl lui... Chaol nu vorbea despre tatăl lui.

– Poate, spuse ea încet, obținem un răspuns pentru vindecătoare.

El clipi.

– Să vedem dacă... până la capăt, murmură ea.

Lumina din ochii lui dispăru subit.

Ea se retrase repede. El o oprise pe navă, când, practic, sărise peste el. Și, văzându-l mai devreme fără cămașă, mușchii spatelui și ai abdomenului unduindu-se... Aproape o implorase pe vindecătoare să o lase pe *ea* să-l examineze.

Jalnic. Deși nu știuse niciodată să își evite poftele. Începuse să se culce cu el în acea vară pentru că nu i se părea că avea rost să se opună. Chiar dacă nu ținea la el, nu așa cum o făcea acum.

Nesryn își trecu o mână prin păr.

– Mă întorc înainte de cină.

Chaol îi făcu semn să plece, și deja citea din nou cartea când ea părăsi camera.

Ei nu își făcuseră promisiuni, își aminti ea. Știa că înclinațiile lui îl impulsionaseră să vrea să fie lângă ea, să o respecte, iar în vara aceasta, când castelul se prăbușise și îl crezuse mort... Nu cunoscuse

niciodată o asemenea frică. Nu se rugase niciodată așa cum o făcuse în acele clipe – până ce focul lui Aelin o cruțase de moarte, iar Nesryn se rugase ca ea să-l fi cruțat și pe el.

Nesryn alungă gândurile acelor zile când merse pe holurile palatului, amintindu-și vag unde să găsească porțile spre oraș. Ce crezuse că voia, ce era mai important – sau fusese. Până ce khaganul spusese noutățile.

Ea își părăsise familia. Ar fi trebuit să fie acolo, să-i protejeze pe copii, pe tatăl bătrân și pe sora veselă și plină de viață.

– Căpitane Faliq.

Nesryn se opri la vocea plăcută, la titlul la care abia se obișnuise să răspundă. Stătea la una dintre răscrucile palatului, drumul din față ducând-o spre porțile de la intrare, dacă ar fi mers în continuare. Observase fiecare ieșire pe lângă care trecuseră.

Iar la capătul holului care îl intersecta pe al ei era Sartaq.

Nu mai avea hainele elegante din ziua precedentă. Prințul purta acum haine mulate din piele, umerii fiindu-i acoperiți cu o armură simplă și totuși robustă, întărită la încheieturile mâinilor, la genunchi și la tibii. Fără platoșă. Părul lung și negru fusese împletit la spate, legat cu o curea subțire din piele.

Ea făcu o plecăciune adâncă. Mai adâncă decât ar fi făcut în fața celorlalți copii ai khaganului. Dar era în fața celui despre care se spunea că putea fi moștenitorul care într-o zi ar fi putut fi aliatul Adarlanului...

Dacă supraviețuiau.

– Te grăbeai, spuse Sartaq, observând holul pe care mersese ea.

– Eu... am rude în oraș. Mă duceam să îi vizitez. În afară de cazul în care Înălțimea Ta are nevoie de mine, adăugă fără tragere de inimă.

Un zâmbet strâmb îi înfrumuseță chipul, iar ea își dădu seama că îi răspunsese în limba ei. În limba *lor*.

– Mă îndrept spre Kadara. Cu rukul meu, o lămuri vorbindu-i și el pe limba lui.

– Știu, spuse ea. Am auzit poveștile.

– Chiar și în Adarlan? El ridică o sprânceană.

Era un războinic și un fermecător. O combinație periculoasă, deși ea nu își amintea să fi spus ceva despre o soție. Într-adevăr, nu avea niciun inel pe deget.

– Chiar și în Adarlan, spuse Nesryn, deși nu menționă că era posibil ca oamenii obișnuiți, de pe stradă, să nu știe asemenea povești. Dar în casa ei... o, da. Prințul Înaripat, îi ziceau ei.

– Pot să te însoțesc? Străzile sunt un labirint, chiar și pentru mine.

Era o ofertă generoasă, o onoare.

– Nu, ți-aș întârzia zborul.

Spusese asta poate pentru că nu știa cum să discute cu un asemenea bărbat – născut și educat pentru putere, obișnuit cu femei elegante și politicieni vicleni. Deși călăreții de ruk, spunea legenda, puteau veni de oriunde.

– Kadara este obișnuită să aștepte, spuse Sartaq. Lasă-mă cel puțin să te conduc la porți. Străjerii sunt alții azi, și le voi spune să îți rețină chipul astfel încât să te poată lăsa să intri din nou.

Deoarece cu hainele ei, părul neîmpodobit... Într-adevăr, era posibil ca străjerii să nu o lase să treacă. Ceea ce ar fi fost... îngrozitor.

– Mulțumesc, spuse și veni lângă el.

Trecură tăcuți de steagurile albe ce fluturau de la una dintre ferestrele deschise. În ziua precedentă, Chaol îi spusese că Kashin își făcea griji că moartea surorii lor mai mici fusese plănuită – că unul dintre agenții lui Perrington ar fi putut fi răspunzător de acea tragedie, ceea ce înfipsese sămânța groazei în ea. Și o făcuse să analizeze fiecare chip pe care îl întâlnea, să se uite cu atenție la fiecare umbră.

Păstrând un ritm lin lângă el, Nesryn se uită la Sartaq când trecură pe lângă acele steaguri. Prințul dădu din cap spre câțiva bărbați și câteva femei în veșminte aurii de viziri.

Nesryn se trezi întrebând:

– Chiar sunt treizeci și șase?

– Numerele ne fascinează, deci, da. El pufni, sunetul nefiind deloc caracteristic unui prinț. Tatăl meu s-a gândit să reducă numărul la jumătate, dar s-a temut mai mult de furia zeilor decât de consecințele politice.

Părea o gură de aer rece de toamnă să audă și să vorbească limba ei. Să fie ceva normal și să nu se uite lumea la ea cu gura căscată. Mereu se simțea așa când venea aici.

– Lordul Westfall s-a întâlnit azi cu vindecătoarea?

Nu era niciun rău în a spune adevărul, hotărî Nesryn, așadar spuse:

– Da, cu Yrene Towers.

– A. Faimoasa Doamnă Aurie.

– O?

– Este uimitoare, nu?

Nesryn schiță un zâmbet.

– Observ că o agreezi.

Sartaq chicoti.

– O, nu aș îndrăzni. Fratele meu Kashin nu ar fi mulțumit.

– E ceva între ei? Hasar așa dăduse de înțeles.

– Sunt prieteni – sau erau. Nu i-am văzut vorbind de câteva luni, dar cine știe ce s-a întâmplat? Deși presupun că nu sunt mai bun decât bârfitorii de la Curte pentru că îți spun.

– Este totuși bine de știut, dacă lucrăm cu ea.

– Evaluarea lordului Westfall a fost una pozitivă?

Nesryn ridică din umeri.

– A ezitat să confirme.

– Multe vindecătoare fac asta. Nu le place să dea speranțe și să le ia. El își aruncă peste umăr coada. Deși îți voi spune și că Yrene l-a vindecat pe unul dintre călăreții darghani ai lui Kashin iarna trecută, când a avut o rană asemănătoare. Iar vindecătoarele tratează de mult timp asemenea răni printre triburile de călăreți și printre rukhinii mei. Știu ce să facă.

Nesryn își reprimă speranța care răsărea când lumina străluci înainte... erau ușile deschise spre curtea principală și porțile palatului.

– De cât timp ești un călăreț de ruk, prințe?

– Credeam că ai auzit poveștile.

Amuzamentul dansă pe chipul lui.

– Doar bârfe. Prefer adevărul.

Ochii negri ai lui Sartaq se opriră asupra ei, concentrarea fermă fiind suficientă încât să o facă să se bucure că nu era privită prea des. Nu era înfricoșător, ci... tulburător să simtă greutatea acelei priviri doar asupra ei. Era privirea unui vultur – a unui ruk. Intensă și pătrunzătoare.

– Aveam doisprezece ani când tatăl meu ne-a adus pe toți la cuibul montan. Iar când m-am furișat și am încălecat chiar rukul căpitanului, zburând pe cer și cerându-le să mă urmărească... Tata mi-a spus că dacă m-aș fi strivit de stânci, aș fi meritat să mor pentru prostia mea. Ca pedeapsă, mi-a ordonat să trăiesc printre rukhini până când voi fi în stare să demonstrez că nu am fost un idiot – o viață întreagă, sugeră el.

Nesryn râse încet și clipi la lumina soarelui când ieșiră în curtea mare. Bolțile ornamentate și stâlpii fuseseră sculptați cu floră și faună, palatul ridicându-se în spatele lor ca un leviatan.

– Din fericire, nu am murit din prostie și, în schimb, a ajuns să îmi placă stilul lor de viață și să călăresc. M-au chinuit pentru că eram prinț, dar mi-am dovedit râvna destul de curând. Kadara a ieșit din ou când aveam cincisprezece ani și am crescut-o eu. De atunci, nu am avut alt ruk. Mândria și afecțiunea străluciră în acei ochi negri.

Și totuși, Nesryn și Chaol i-ar fi cerut, l-ar fi implorat să ia îndrăgitul ruk în lupta împotriva balaurilor mult mai mari și cu o putere mult mai brută. Cu venin în cozi. Stomacul ei se agită.

Ajunseră la porțile principale înalte, mica ușă tăiată în plăcile imense de bronz ghintuit fiind lăsată deschisă ca să permită accesul trecătorilor care se grăbeau să își facă treaba spre și din palat. Nesryn rămase nemișcată când Sartaq o prezentă străjerilor înarmați la post, ordonându-le să îi permită accesul nelimitat. Soarele

străluci pe mânerele săbiilor încrucișate pe spate când făcură supuși o plecăciune, fiecare cu un pumn deasupra inimii.

Ea văzuse cum Chaol abia se putea uita la ei – la străjerii palatului și la cei de pe docuri.

Sartaq o conduse pe mica ușă al cărei bronz era de aproape treizeci de centimetri, pe o stradă lată și pavată care se înclina în labirintul de străzi ale orașului. Case frumoase, reședințele celor bogați care doreau să locuiască în umbra palatului, erau înșirate pe străzile înconjurătoare. Dar strada era aglomerată de oameni care își vedeau de treburi sau se relaxau și chiar și niște călători care urcaseră tocmai până aici ca să se uite cu gura căscată la palat încercară acum să privească prin mica ușă prin care trecuseră Nesryn și Sartaq pentru a zări curtea de dincolo. Niciunul nu păru să îl recunoască pe prinț – deși ea știa că străjerii de pe stradă, postați la porți, monitorizau fiecare mișcare și cuvânt.

O privire spre Sartaq o asigură că și prințul era conștient de împrejurimile lui în timp ce stătea dincolo de porți, ca și când ar fi fost un om simplu. Ea studie străzile aglomerate din față, ascultând vuietul. Ar fi trebuit să meargă pe jos o oră ca să ajungă la casa familiei ei din partea cealaltă a orașului, dar chiar și mai mult cu o trăsură sau călare pe cal, din cauza traficului aglomerat.

– Ești sigură că nu ai nevoie de un însoțitor?

Nesryn schiță un zâmbet când îl văzu uitându-se pieziș la ea.

– Mă descurc singură, prințe, dar mulțumesc pentru onoarea făcută.

Sartaq o măsură din priviri – evaluarea rapidă a războinicului. Într-adevăr, era un bărbat care nu avea de ce să se teamă când ieșea dincolo de zidurile palatului.

– Dacă vei avea vreodată timp sau vei fi interesată, ar trebui să vii pentru o călătorie. Aerul de deasupra este liber – nu ca praful și sarea de aici.

Suficient de liber ca urechile indiscrete să nu îi poată auzi.

Nesryn făcu o plecăciune adâncă.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Simți că prințul încă o privea în timp ce ea porni pe strada însorită, ferindu-se de cărucioarele și mijloacele de transport care luptau să-și facă loc, dar nu îndrăzni să privească înapoi. Nu era pe deplin sigură de ce.

CAPITOLUL 7

Chaol aşteptă treizeci de minute după plecarea lui Nesryn înainte să o cheme pe Kadja. Ea aşteptase pe holul exterior şi se strecură în apartamentul lui la câteva momente după ce îi strigase numele. Zăbovind pe hol, el o urmări pe servitoare apropiindu-se, paşii fiindu-i uşori şi rapizi, privind în jos cât aşteptă ordinul lui.

– Vreau să îți cer o favoare, spuse el încet și clar, învinuindu-se pentru că nu învățase halha în anii în care o studiase Dorian.

Un semn din cap fu singurul ei răspuns.

– Vreau să te duci la docuri, ori acolo unde sosesc informaţiile, ca să afli dacă sunt noutăți despre atacul asupra Riftholdului.

Kadja fusese cu o zi în urmă în sala tronului – auzise fără îndoială de asta, iar el se gândise dacă să îi ceară sau nu lui Nesryn să facă niște cercetări cât era în oraș, dar dacă știrile ar fi fost sumbre... nu voia ca ea să le afle singură. Să le suporte singură, pe tot drumul de întoarcere spre palat.

– Crezi că poți face asta?

Kadja își ridică în cele din urmă privirea, deși își păstră capul plecat.

– Da, spuse ea simplu.

El știa că, foarte probabil, ea dădea socoteală unuia dintre nobilii sau vizirii din palat. Dar să ceară mai multe informații, în timp ce cu siguranță era un aspect al comportamentului lui care nu ar fi lăsat gazdele indiferente, nu era nicio amenințare pentru cauza lui.

Iar dacă ele ar fi considerat că era o slăbiciune sau o prostie să-și facă griji pentru patria lui, atunci puteau se ducă naibii.

– Bun, spuse Chaol, scaunul de sub el scârțâind când îl împinse treizeci de centimetri înainte și încercă să nu se încrunte la acel sunet, la corpul lui nemișcat. Și mai trebuie să îți cer o favoare.

Doar pentru că Nesryn era ocupată cu familia ei, nu însemna că el trebuia să stea degeaba.

Dar când Kadja îl lăsă în camera lui Arghun, se întrebă dacă ar fi trebuit să aștepte întoarcerea lui Nesryn ca să aibă această întâlnire.

Anticamera prințului cel mai mare era la fel de spațioasă ca tot apartamentul lui Chaol. Era un spațiu lung și oval, al cărui capăt îndepărtat se deschidea într-o curte împodobită cu fântâni scânteietoare, patrulată de doi păuni albi. El îi văzu trecând în grabă, penele albe urmându-i pe gresie, coroanele lor delicate săltând la fiecare pas.

– Sunt frumoși, nu-i așa?

Un rând de uși sculptate închise se deschiseră în stânga, dezvăluind prințul cu privire rece și fața trasă, atent la păsări.

– Uimitori, recunoscu Chaol, urând felul în care fu nevoit să-și înalțe capul ca să îl privească pe bărbat în ochi. Dacă ar fi stat în picioare, ar fi fost cu zece centimetri mai înalt, capabil să-și folosească statura în avantajul său în timpul acestei întâlniri. Dacă ar fi stat în picioare...

El nu continuă să se gândească la asta. Nu acum.

– Sunt perechea mea preferată, spuse Arghun, fluent în limba maternă a lui Chaol. Țara mea este plină de puii lor.

Chaol căută un răspuns, ceva ce Dorian sau Aelin ar fi zis cu ușurință, dar nu găsi nimic. Absolut *nimic* care să nu pară stupid sau lipsit de sinceritate. Așadar, el adăugă:

– Sunt sigur că este ceva minunat.

Arghun se strâmbă.

– Dacă le ignori țipetele în anumite momente ale anului.

Chaol își încleștă maxilarul. Oamenii lui *mureau* în Rifthold, dacă nu erau deja morți, și el discuta despre țipete și păsări frumoase... *asta* trebuia să facă el?

Se gândi dacă să răspundă evaziv sau să treacă la subiect, dar Arghun spuse:

– Presupun că ai venit ca să mă întrebi ce știu despre orașul tău.

Privirea rece a prințului se îndreptă în cele din urmă spre el, iar Chaol se uită în ochii lui. Asta – privitul ochi în ochi – era ceva ce putea face. O făcuse suficient cu străjerii și curtenii nesupuși.

– I-ai oferit informațiile tatălui tău. Vreau să știu cine ți-a dat detaliile atacului.

Amuzamentul lumină ochii căprui ai prințului.

– Un om sincer.

– Oamenii mei suferă. Aș vrea să știu cât de multe posibil.

– Ei bine, spuse Arghun, luând o scamă agățată de broderia aurie a tunicii de culoarea smaraldului, în spiritul sincerității, nu îți pot spune absolut nimic.

Chaol clipi – o singură dată și încet.

Arghun continuă, întinzând o mână spre ușile exterioare:

– Ne urmăresc prea mulți ochi, lord Westfall, iar faptul că sunt văzut cu tine trimite un mesaj, bun sau rău, indiferent de ce discutăm. Așadar, chiar dacă îți apreciez vizita, îți voi cere să pleci.

Servitorii care așteptau la ușă înaintară, probabil ca să îi împingă scaunul.

Iar când îl văzu pe unul dintre ei întinzându-și mâinile spre spătarul scaunului său...

Chaol își dezgoli dinții la servitor, oprindu-l pe loc.

– Nu o face.

Indiferent dacă bărbatul vorbea sau nu limba lui, înțelese clar expresia de pe chipul său.

Chaol se întoarse din nou spre prinț.

– Chiar vrei să jucăm jocul acesta?

– Nu este un joc, spuse Arghun cu hotărâre, mergând spre biroul în care se ascunsese. Informațiile sunt corecte. Spionii mei nu inventează povești ca să se distreze. Îți urez o zi bună.

Iar apoi ușile duble ale biroului prințului se închiseră.

Chaol se gândi să bată la acele uși până ce Arghun ar fi început să vorbească, probabil dându-i și un pumn în față prințului... dar cei doi servitori din spatele lui așteptau. Urmăreau.

Întâlnise destui curteni în Rifthold încât să simtă când cineva mințea, chiar dacă acele simțuri îl dezamăgiseră atât de spectaculos în ultimele luni. Cu Aelin. Cu ceilalți. Cu... tot.

Dar credea că Arghun nu mințea.

Riftholdul fusese prădat. Dorian era tot dispărut, iar soarta poporului său, necunoscută.

Nu i se împotrivi din nou servitorului când bărbatul înaintă ca să-l însoțească înapoi în camera sa. Iar asta poate că îl enervă mai mult decât orice altceva.

Nesryn nu se întoarse la cină.

Chaol nu le permise khaganului, copiilor lui sau celor treizeci și șase de viziri cu ochi de uliu să simtă îngrijorarea care îl distrugea cu fiecare minut în care ea nu apărea de pe unul dintre holuri ca să li se alăture în sala mare. Plecase de câteva ore, fără să dea niciun semn de viață între timp.

Până și Kadja se întorsese, cu o oră înaintea cinei, și o privire la chipul ei de un calm precaut îi spuse totul: nici ea nu aflase nimic nou la docuri despre atacul asupra Riftholdului. Îi confirmă doar ce afirmase Arghun: căpitanii și negustorii vorbiseră cu surse credibile, care fie navigaseră pe lângă Rifthold, fie abia scăpaseră. Atacul avusese loc într-adevăr, fără a se ști nimic despre numărul de vieți pierdute sau despre starea orașului. Tot negoțul de pe continentul

sudic era oprit – cel puțin spre Rifthold și în orice regiune la nord de oraș, care necesita trecerea prin apropierea lui. Nu sosise nicio veste despre soarta lui Dorian.

Faptul acesta îl apăsa, împovărându-l și mai mult, dar îl trecuse repede în plan secundar, imediat ce terminase să se îmbrace pentru cină și aflase că Nesryn nu sosise. Cedă în cele din urmă și o lăsă pe Kadja să îl aducă la banchetul din sala mare a khaganului, dar, cu trecerea lungilor minute și cu Nesryn încă plecată, era un efort să rămână neafectat.

I s-ar fi putut întâmpla orice. Orice. Mai ales dacă teoria lui Kashin despre sora lui moartă era corectă. Dacă agenții Morathului erau deja aici, el nu se îndoia că, imediat ce ar fi aflat de sosirea lui și a lui Nesryn, ar fi început să îi vâneze.

El ar fi trebuit să se gândească la asta înainte ca ea să plece azi în oraș. Ar fi trebuit să se gândească dincolo de propriile probleme blestemate. Dar să ceară ca un străjer să fie trimis să o caute le-ar fi spus posibililor inamici ce prețuia el mai mult și le-ar fi arătat unde să lovească.

Așadar, Chaol se chinui să înghită mâncarea, abia reușind să se concentreze la conversația cu oamenii de lângă el. În dreapta lui: Duva, însărcinată și calmă, întreba despre muzică și dansurile preferate acum în teritoriile lui; în stânga lui: Arghun, care nu făcea nicio referire la vizita lui din acea după-amiază și, în schimb, îl îndemna să discute despre rute comerciale, vechi și propuse. Chaol inventă jumătate din răspunsuri, iar prințul zâmbi – ca și când ar fi fost conștient de asta.

Totuși, Nesryn nu apăru.

Deși Yrene o făcuse.

Ea intră la jumătatea cinei, îmbrăcată cu o rochie mai elegantă și totuși simplă, de culoarea ametistului, care îi făcea pielea arămie să strălucească. Hasar și iubita ei se ridicară ca să întâmpine vindecătoarea, luând-o de mână pe Yrene și sărutând-o pe braji, iar prințesa alungă un vizir așezat în stânga ei ca să-i facă loc.

Yrene se plecă înaintea khaganului, care o ignoră fără să-i arunce mai mult de o privire, apoi spre nobilii adunați. Arghun nu se deranjă să îi recunoască prezența; Duva radie la Yrene, soțul ei tăcut zâmbindu-i mai discret. Doar Sartaq făcu o plecăciune, în timp ce ultimul frate, Kashin, îi oferi, cu buzele lipite, un zâmbet care nu i se citea în ochi.

Dar privirea lui Kashin zăbovi în direcția ei suficient de mult timp când se așeză lângă Hasar, așa încât Chaol își aminti că prințesa o tachinase pe Yrene mai devreme în acea zi.

Însă Yrene nu îi zâmbi prințului, ci doar dădu din cap de la depărtare, și se așeză pe scaunul pe care Hasar îl eliberase pentru ea. Începu să discute cu Hasar și cu Renia, acceptând carnea pe care o adunase cea din urmă în farfuria ei, iubita prințesei insistând că vindecătoarea părea prea obosită, prea slabă, prea palidă. Yrene acceptă fiecare îmbucătură cu un zâmbet amuzat și dând din cap în semn de mulțumire, fără să privească în mod voit spre Kashin sau spre Chaol.

– Lordule Westfall, am auzit, zise un bărbat din dreapta lui Chaol, că ți-a fost repartizată Yrene.

Nu fu deloc surprins să afle că Kashin se aplecase înainte ca să discute cu el.

Și deloc surprins să vadă avertismentul slab mascat din privirea bărbatului. Chaol îl văzuse destul de des: „Teritoriul a fost revendicat".

Fie că Yrene era de acord cu asta sau nu.

Chaol presupuse că era în favoarea ei faptul că părea să nu îi acorde prea multă atenție prințului. Deși nu putea să nu se întrebe de ce stăteau lucrurile așa. Kashin era cel mai frumos dintre frați, iar Chaol văzuse femei disperate după atenția lui Dorian în timpul anilor de la castel. Kashin avea expresia satisfăcută care licărise deseori pe chipul lui Dorian.

Cândva – demult. În altă viață. Înainte de un asasin, un colier și toate celelalte lucruri.

Străjerii postați prin marea sală prinseră cumva contur, ca și când ar fi fost flăcări care îi atrăgeau acum atenția. Refuză să arunce măcar o privire spre cel mai apropiat, pe care îl observase din obișnuință, stând la șase metri distanță de masă. Chiar acolo unde se aflase el cândva, înaintea altui rege și a unei alte curți.

– Da, fu tot ce reuși să spună Chaol.

– Yrene este cea mai pricepută vindecătoare a noastră – în afară de Marea Vindecătoare, continuă Kashin, încă urmărind-o pe femeia care tot nu îi acorda nicio atenție și care părea, într-adevăr, să se adâncească în conversația cu Renia ca și când ar fi vrut să demonstreze ceva.

– Așa am auzit.

„Cu siguranță are cea mai ascuțită limbă", își spuse Chaol în gând.

– A primit cea mai mare notă pe care a obținut-o vreodată cineva la examenele oficiale, continuă Kashin în timp ce Yrene îl ignoră, un fel de suferință licărind pe chipul prințului.

– Să vezi cum se împiedică singur, mormăi Arghun peste Duva, soțul ei și Chaol ca să îi spună lui Sartaq. Duva îi dădu la o parte brațul lui Arghun și se răți la el pentru că o întrerupsese din a duce furculița la gură.

Kashin nu păru să audă sau să-i pese de dezaprobarea fratelui său mai mare. Și, spre meritul său, nici Sartaq, alegând în schimb să se întoarcă spre un vizir cu veșminte aurii în timp ce Kashin îi spuse lui Chaol:

– Note nemaipomenite pentru oricine, ca să nu vorbim pentru o vindecătoare care e aici de doar puțin mai mult de doi ani.

Altă informație. Așadar, Yrene nu petrecuse mult timp în Antica.

Chaol o văzu pe Yrene urmărindu-l pe sub sprâncene. Era un avertisment să nu o atragă în conversație.

El cântări meritele ambelor opțiuni: răzbunarea măruntă pentru că îl chinuise mai devreme sau...

Ea îl ajuta. Sau se gândea să o facă, cel puțin. Ar fi fost prost să o îndepărteze și mai mult.

Așadar, el îi spuse lui Kashin:

– Am auzit că de obicei locuiești în Balruhn și te ocupi de armata terestră.

Kashin își îndreptă spatele.

– Da. În cea mai mare parte a anului, îmi stabilesc reședința acolo și supraveghez instrucția armatei noastre. Dacă nu sunt în Balruhn, atunci sunt în stepe cu poporul mamei noastre – cu cavaleria.

– Mulțumim zeilor, mormăi Hasar din partea cealaltă a mesei, atrăgând o privire de avertisment din partea lui Sartaq. Hasar își dădu ochii peste cap și îi șopti ceva la ureche iubitei sale. Acel ceva o făcu pe Renia să râdă cristalin.

Yrene încă îl urmărea, deși cam cu supărare – ca și când simpla prezență a lui Chaol la această masă era suficientă să o facă să își încleștеze maxilarul –, în timp ce Kashin începu să-i explice obiceiurile din orașul său de pe coasta sudică și viața cu totul diferită printre triburile de călăreți din stepe.

Chaol îi aruncă lui Yrene o privire la fel de nemulțumită în clipa în care Kashin se opri ca să bea vin, iar apoi îi adresă prințului nenumărate întrebări privitoare la viața lui. Erau informații utile, își dădu el seama, despre armata lor.

Nu era singurul care își dădu seama de asta. Arghun interveni când fratele său era în mijlocul frazei despre forjele pe care le construiseră în apropiere de țărmurile nordice:

– Hai să nu discutăm afaceri la cină, frate.

Kashin închise gura, ca un soldat instruit.

Și, cumva, Chaol știu – atât de repede – că Kashin nu era luat în considerare pentru tron. Nu când el se supunea fratelui mai mare ca un războinic de rând. Totuși, părea cumsecade. O companie mai bună decât sarcasticul și distantul Arghun sau decât Hasar, care era ca o lupoaică.

Faptul în sine nu explica pe deplin nevoia cumplită a lui Yrene de a se îndepărta de Kashin. Nu că asta îl privea sau îl interesa. Cu siguranță nu când gura lui Yrene se încorda dacă întorcea măcar capul spre Chaol.

Ar fi putut să i-o spună, să o întrebe dacă asta însemna că hotărâse să *nu* îl trateze. Dar, dacă o agrea Kashin, cu sau fără refuzul subtil al lui Yrene, cu siguranță nu ar fi fost o mișcare înțeleaptă să discute cu ea despre asta în acel moment.

În spate se auziră pași, dar era doar soțul unui vizir, venit să îi șoptească ceva la ureche înainte să dispară.

Nu era Nesryn.

Chaol studie farfuriile împrăștiate pe masă, calculând felurile rămase. Cu festinul, masa din seara precedentă durase o veșnicie. Încă nu fusese adus niciun desert.

Se uită din nou spre ieșiri, sărind peste gărzile postate acolo, căutând-o pe ea.

Întorcându-se din nou spre masă, Chaol o văzu pe Yrene cercetându-l. Îngrijorarea și nemulțumirea tot îi întunecau ochii aurii, dar.... era și un avertisment.

Știa pe cine căuta el și a cui absență îl chinuia.

Spre uimirea lui, ea scutură subtil din cap. „Nu te da de gol, păru să-i spună. Nu le cere să o caute."

El știa deja asta, dar dădu concis din cap spre Yrene și continuă discuția de la masă.

Kashin încercă să o implice pe Yrene în conversație, dar de fiecare dată fu prompt și politicos oprit prin răspunsuri simple.

Poate disprețul vindecătoarei pentru Chaol din acea dimineață era, pur și simplu, parte din natura ei, și nu ura născută din cucerirea Adarlanului. Sau poate că doar ura bărbații. Era greu să nu te uiți la cicatricea discretă de pe gâtul ei.

Chaol reuși să aștepte până sosi desertul înainte să se prefacă extenuat și să plece de la masă. Kadja era deja acolo, așteptând lângă cei mai îndepărtați stâlpi ai sălii, împreună cu ceilalți servitori, și nu spuse nimic în timp ce îi împinse scaunul, fiecare zăngănit făcându-l să scrâșnească din dinți.

Yrene nu spuse niciun cuvânt la plecare și nici nu îi promise că avea să revină în ziua următoare. Nici măcar nu se uită în direcția lui.

Dar Nesryn nu era în cameră când el se întoarse. Iar dacă ar fi căutat-o, dacă ar fi atras atenția spre amenințare, spre apropierea dintre ei și a faptului că orice inamic s-ar fi putut folosi de asta împotriva lor...

Așadar, așteptă. Ascultă fântâna din grădină, cântecul privighetorii cocoțate într-un smochin și sunetul constant al ceasului de pe polița din salon.

Se făcu ora unsprezece. Douăsprezece. Îi spuse Kadjei să meargă la culcare – că avea să-și poarte singur de grijă și să se urce în pat. Ea nu plecă, ci ocupă un loc rezemându-se de zidul pictat al holului, ca să aștepte.

Era aproape ora unu când ușa se deschise.

Nesryn se strecură înăuntru. El știa asta doar pentru că îi învățase sunetele mișcărilor.

Ea văzu lumânările din salon și intră.

Nu avea niciun semn. Doar... radia. Obrajii îi erau roșii și ochii mai strălucitori decât fuseseră în dimineața aceea.

– Îmi pare rău că am ratat cina, fu tot ce spuse ea.

Răspunsul lui fu încet, gutural.

– Știi cât de îngrijorat am fost?

Ea se opri, părul legănându-i-se odată cu mișcarea.

– Nu știam că trebuie să îți dau de veste când vin și când plec. Mi-ai spus să plec.

– Te-ai dus într-un oraș străin și nu te-ai întors când ai spus că o vei face.

Fiecare cuvânt era tăios.

– Nu este un oraș străin... nu pentru mine.

El lovi cotiera scaunului cu palma.

– Una dintre prințese a fost ucisă în urmă cu câteva săptămâni. *O prințesă.* În propriul palat – tronul celui mai puternic imperiu din lume.

Ea își încrucișă brațele.

– Nu știm dacă a fost o crimă. Kashin pare să fie singurul care crede asta.

Era irelevant, chiar dacă abia își amintise să își studieze tovarășii de la cina din seara aceea în căutarea oricărei urme a prezenței unui valg. El spuse prea încet:

– Nici măcar nu am putut pleca să te caut. Nu am *îndrăznit* să le spun că ai dispărut.

Ea clipi, lent și prelung.

– Ai mei s-au bucurat să mă vadă, în caz că te întrebai. Iar ieri au primit o scrisoare scurtă de la tatăl meu. Ei au scăpat. Începu să-și descheie jacheta. Ar putea fi oriunde.

– Mă bucur să aud asta, spuse Chaol printre dinți, cu toate că știa că faptul de a *nu* ști unde era familia ei urma să o roadă la fel de mult ca groaza din ultimele zile, în care se întrebase dacă supraviețuiseră.

El spuse cât de calm reuși:

– Chestia asta dintre noi nu funcționează dacă nu-mi spui unde ești sau dacă planurile tale se schimbă.

– Am fost acasă la ei și am luat cina. Am pierdut noțiunea timpului. M-au implorat să rămân.

– Știi că trebuia să-mi dai de veste. Mai ales după rahaturile prin care am trecut.

– Nu am de ce să mă tem în orașul acesta – în locul acesta.

O spuse destul de tăios încât el să își dea seama că în Rifthold... în Rifthold se temea.

Lui nu îi plăcea că ea simțea asta, ura situația și... totuși:

– Nu pentru asta luptăm? Ca pământurile noastre să poată fi la fel de sigure într-o zi?

Chipul ei se întunecă.

– Da.

Ea termină să-și descheie jacheta, scoțând-o ca să dezvăluie cămașa de dedesubt, și o aruncă peste umăr.

– Mă duc la culcare. Ne vedem mâine dimineață.

Nu aşteptă ca el să-şi ia rămas-bun înainte să intre în camera ei şi să închidă uşa.

Chaol rămase câteva minute lungi în salon, aşteptând ca ea să iasă. Iar când o lăsă, în sfârşit, pe Kadja să îl aducă în camera lui şi să îl ajute să se schimbe în hainele de culcare, după ce ea stinse lumânările şi plecă în linişte, el aşteptă să se deschidă uşa.

Dar Nesryn nu intră. Iar el nu putea ajunge la ea – nu fără să o trezească pe biata Kadja de oriunde ar fi dormit, atentă la orice sunet i-ar fi spus că prezenţa ei era necesară.

Încă o aştepta pe Nesryn când somnul îl acapară.

CAPITOLUL 8

Yrene se asigură să ajungă la timp în dimineaţa următoare. Nu anunţase dinainte, dar era dispusă să parieze că lordul Westfall şi noul căpitan aveau să o aştepte la ora zece deşi, după încruntarea pe care i-o aruncase seara trecută, se întrebă dacă el nu se îndoia de întoarcerea ei.

Nu îi păsa ce credea el.

Ea se gândi să aştepte până la unsprezece, de vreme ce Hasar şi Renia o scoseseră în oraş la băut în seara dinainte – sau, mai degrabă, Yrene le urmărise pe ele bând, sorbind din propriul pahar cu vin – şi se urcase în patul ei din Torre aproape de ora două. Hasar îi oferise un apartament la palat pentru acea noapte, dar având în vedere că abia reuşiseră să scape neînsoţite de Kashin în cârciuma liniştită şi elegantă din Cartierul Trandafirilor, Yrene nu îşi dorea să rişte să dea din nou peste el.

La drept vorbind, oricând le-ar fi ordonat khaganul copiilor săi să se întoarcă la diversele avanposturi, nu ar fi fost destul de curând. Ei rămăseseră la palat după moartea lui Tumelun – despre care Hasar refuzase să vorbească. Yrene nu o cunoscuse prea bine pe cea mai tânără prinţesă, fata petrecându-şi o mare parte din timp cu Kashin printre darghanii din stepe şi în oraşele împrăştiate în jurul lor. Dar, în primele zile de după găsirea trupului lui Tumelun, după ce Hafiza confirmase că fata sărise de la balcon, Yrene avusese

impulsul de a-l căuta pe Kashin. Să îi ofere condoleanțe, da, dar și să vadă cum se simțea.

Yrene îl cunoștea destul de bine încât să înțeleagă că, în ciuda felului de a fi relaxat și netulburat pe care îl prezenta lumii, în ciuda imaginii soldatului disciplinat care asculta toate ordinele tatălui său și își comanda curajos armata terestră... în spatele chipului zâmbitor era o mare agitată de suferință, pentru că el se întreba ce ar fi putut face diferit.

Lucrurile deveniseră într-adevăr ciudate și îngrozitoare între Yrene și Kashin, dar... ei încă îi păsa. Totuși, nu îl căutase. Nu își dorise să deschidă acea ușă pe care își petrecuse câteva luni încercând să o închidă.

Se urâse și se gândise la asta cel puțin o dată pe zi. Mai ales când zărea steagurile albe fluturând prin oraș, prin palat. La cina de seara dinainte, se străduise să nu se simtă copleșită de rușine când îl ignorase și îi suportase laudele, mândria încă însoțindu-i cuvintele când vorbea despre ea.

Eretia o făcuse *proastă* de mai multe ori după ce Yrene îi mărturisise, în timpul unei vindecări deosebit de istovitoare, ce se petrecuse în stepe iarna trecută. Yrene știa că era adevărat – dar ea... ei bine, avea alte planuri. Visele nu puteau fi amânate sau abandonate cu totul. Așadar, imediat ce Kashin și alți nobili s-ar fi întors la posturile lor de conducere... totul ar fi fost din nou mai ușor. Mai bine.

Își dorea doar ca întoarcerea lordului Westfall în regatul său detestabil să nu se bazeze atât de mult de ajutorul ei.

Abținându-se să nu se încrunte, Yrene își îndreptă umerii și bătu la ușile apartamentului, servitoarea cu chip frumos răspunzând înainte ca sunetul să răsune pe hol.

Erau atât de multe în palat, încât Yrene aflase numele doar câtorva, dar pe aceasta o mai văzuse, îi observase frumusețea. Suficient încât Yrene să dea din cap în semn de recunoaștere în timp ce intră.

Servitorii erau plătiți bine și tratați destul de bine, așa încât concurența era aprigă pentru a prinde un loc în palat – mai ales

când posturile tindeau să rămână în familie și orice post liber revenea celor apropiați. Khaganul și Curtea lui își tratau servitorii ca pe cetățeni, cu drepturi și legi care să-i protejeze.

Spre deosebire de Adarlan, unde atât de mulți trăiau și mureau în lanțuri. Spre deosebire de cei înrobiți din Calaculla și Endovier, cărora nu li se permitea niciodată să vadă soarele sau să respire aer proaspăt, familii întregi fiind distruse.

Yrene auzise de masacrele din mine din primăvara aceea. Despre măcel. Era suficient ca orice expresie neutră să-i dispară de pe chip înainte să ajungă în salonul generos. Nu știa ce treabă aveau ei cu khaganul, dar el cu siguranță avea grijă de invitații săi și le oferise tot confortul în timpul ședерii la palat.

Lordul Westfall și tânărul căpitan stăteau exact unde fuseseră în dimineața dinainte. Niciunul nu părea fericit.

Într-adevăr, nici nu se uitau unul la celălalt.

Ei bine, cel puțin niciunul din ei nu avea să se deranjeze cu simulatul amabilității în acea zi.

Lordul o măsura deja pe Yrene din priviri, observând fără îndoială rochia albastră pe care o purtase în ziua precedentă și aceiași pantofi.

Yrene avea patru rochii, cea purpurie pe care o purtase la cina din seara trecută fiind cea mai elegantă. Hasar îi promisese întotdeauna să-i procure cele mai elegante haine, dar prințesa nu își mai amintea a doua zi. Nu că lui Yrene îi păsa în mod deosebit de asta. Dacă ar fi primit hainele, s-ar fi simțit obligată să viziteze palatul mai mult decât o făcea deja și... Da, erau unele nopți singuratice când se întreba la ce naiba se gândise îndepărtându-l pe Kashin, când își amintea că majoritatea fetelor din lume ar fi făcut orice pentru o invitație la palat, dar ea nu avea să rămână aici mult timp. Nu avea rost.

– Bună dimineața, spuse noul căpitan Nesryn Faliq.

Femeia părea mai concentrată. Calmă. Și totuși, această nouă încordare dintre ea și lordul Westfall...

Nu era treaba ei decât dacă interfera cu procesul vindecării.

– Am vorbit cu superioara mea.

Era o minciună deși, practic, vorbise cu Hafiza.

– Și?

Niciun cuvânt din partea lordului până acum. El avea cearcăne și pielea bronzată era mai palidă decât ieri. Nu arăta dacă era sau nu surprins că ea se întorsese.

Yrene își adunase părul din partea superioară a capului și îl prinsese la spate cu un pieptăn din lemn, lăsând restul liber. Era coafura preferată când lucra.

– Și aș vrea să te fac să mergi din nou, lord Westfall.

Nicio emoție nu licări în ochii lordului. Totuși, Nesryn expiră tremurând și se rezemă de pernele moi ale canapelei aurii.

– Cât de probabil este să reușești?

– Am mai vindecat răni la coloană. Deși a fost un călăreț care a căzut de pe cal – nu a fost o rană primită în luptă. Cu siguranță nu una magică. Îmi voi da silința, dar nu garantez.

Lordul Westfall nu spuse nimic, nici măcar nu se mișcă pe scaunul lui.

„Spune ceva", îi ceru ea, întâlnindu-i privirea rece și îngrijorată.

Ochii îi alunecară spre gâtul ei, spre cicatricea pe care nu-și dorise ca Eretia să o vindece anul trecut, când îi propusese să o facă.

– Vei lucra câteva ore, în fiecare zi? Nesryn vorbea calm, aproape monoton și totuși... Femeia nu era o ființă care se simțea bine într-o cușcă. Nici măcar într-una aurită ca aceasta.

– Căpitane, ți-aș recomanda, îi spuse Yrene peste umăr lui Nesryn, să profiți de orele acestea dacă ai alte îndatoriri sau atribuții de care trebuie să te ocupi. Îți voi da de veste dacă am nevoie de tine.

– Cum rămâne cu mutatul lui dintr-o parte în alta?

Ochii lordului străluciră când auzi asta.

Și chiar dacă Yrene avea tendința să îi arunce pe amândoi rukșilor, observă indignarea clocotitoare a lordului la acele cuvinte și se trezi spunând:

– Mă descurc în mare parte, dar cred că lordul Westfall este mai mult decât capabil să se deplaseze singur dacă e nevoie.

Ceva asemănător recunoștinței străbătu chipul lui, dar lui Nesryn îi spuse doar:

– Și pot pune și singur întrebările.

Vinovăția licări pe chipul lui Nesryn, chiar dacă înțepeni, dar dădu din cap, mușcându-și buza înainte să-i mormăie lui Chaol:

– Am primit niște invitații ieri. Înțelegerea lumină ochii bărbatului. Am de gând să le accept.

Era o mișcare inteligentă să nu vorbească prea clar despre intențiile ei.

Chaol dădu serios din cap.

– De data asta să trimiți un mesaj.

Yrene observase îngrijorarea lui la cina de seara trecută, când căpitanul nu venise. Nu era obișnuit să nu-i vadă în preajmă pe oamenii la care ținea, iar acum felul în care ar fi putut avea grijă de ei era limitat.

Nesryn își luă rămas-bun, poate pe un ton mai dur de la lord, iar apoi plecă.

Yrene așteptă până ce auzi ușa închizându-se.

– A fost înțelept din partea ei să nu spună cu voce tare ce planuri are.

– De ce?

Erau primele cuvinte pe care i le spusese până acum lui Yrene.

Ea făcu semn din cap spre ușile deschise ale holului.

– Pereții au urechi și guri. Și toți servitorii sunt plătiți de copiii khaganului. Sau de viziri.

– Credeam că khaganul îi plătește pe toți.

– O, într-adevăr, spuse Yrene, mergând spre micul sac pe care îl lăsase lângă ușă. Dar copiii lui și vizirii cumpără loialitatea servitorilor prin alte mijloace: favoruri, confort și poziție socială în schimbul informațiilor. Aș fi atentă cu persoana care ți-a fost repartizată.

Oricât de docilă părea servitoarea care îi deschisese ușa, ea știa că și cei mai mici șerpi puteau să aibă cel mai puternic venin.

– Știi cine... îi deține? El spuse acel cuvânt – *deține* – ca și când ar fi avut un gust rău.

– Nu, răspunse simplu și scotoci prin sac, scoțând două flacoane cu lichid maro, o bucată de cretă albă și niște prosoape.

El îi urmări fiecare mișcare.

– Ai sclavi în Adarlan?

Ea făcu întrebarea să pară blândă, neinteresată, întreținând conversația în timp ce se pregătea.

– Nu. Nu am avut niciodată.

Fata lăsă un jurnal din piele neagră pe masă înainte să ridice o sprânceană.

– Niciunul?

– Cred că oamenii trebuie plătiți pentru munca lor, așa cum faceți aici. Și cred în dreptul fundamental al omului la libertate.

– Sunt surprinsă că regele tău te lasă să trăiești dacă asta crezi.

– Mi-am păstrat părerile pentru mine.

– O mișcare înțeleaptă. Este mai bine să-ți salvezi pielea tăcând decât să vorbești pentru miile de sclavi.

El încremeni când o auzi.

– Lagărele de muncă și comerțul cu sclavi au fost interzise. A fost unul dintre primele decrete date de regele meu. Am fost acolo cu el când a întocmit documentul.

– Decrete noi pentru o nouă eră, presupun?

Cuvintele erau mai tăioase decât setul de cuțite pe care îl purta la ea – pentru chirurgie, pentru îndepărtarea cărnii putrede.

El se uită ferm în ochii ei.

– Dorian Havilliard nu este ca tatăl său. Pe el l-am servit în acești ani.

– Și totuși ai fost căpitanul onorat al gărzii regelui. Sunt surprinsă că moștenitorii khaganului nu se înghesuie să afle cum i-ai păcălit pe amândoi atât de bine.

El strânse cotierele scaunului.

– Sunt alegeri din trecutul meu, spuse Chaol ferm, pe care am ajuns să le regret. Dar pot doar să trec mai departe... și să încerc să le îndrept. Să lupt ca să mă asigur că nu se vor mai petrece. El făcu semn din cap spre ustensilele pe care ea le pusese pe masă. Lucru pe care nu îl pot face cât timp sunt în scaunul acesta.

– Cu siguranță ai putea face asemenea lucruri din acel scaun, spuse ea acru și serios.

El nu răspunse. Bine. Dacă nu voia să discute despre asta... cu siguranță nu voia să o facă nici ea. Yrene făcu la rândul *ei* semn din cap spre canapeaua lungă de un auriu închis.

– Urcă acolo. Fără cămașă și cu fața în jos.

– De ce nu pe pat?

– Căpitanul Faliq a fost aici ieri. Nu aș intra în dormitorul tău fără ca ea să fie prezentă.

– Ea nu este... El se opri. Nu ar fi o problemă.

– Și totuși ai văzut aseară cum ar putea fi o problemă pentru mine.

– Cu...

– Da. Îl întrerupse aruncând o privire tăioasă spre ușă. Canapeaua va fi de ajuns.

Văzuse privirea pe care Kashin i-o aruncase căpitanului la cină. Ea își dorise să alunece de pe scaun și să se ascundă sub masă.

– Nu ai niciun interes în privința asta? spuse el, împingând scaunul cu rotile cei câțiva metri până la canapea, apoi descheindu-și haina.

– Nu îmi doresc să duc o asemenea viață.

Nu când riscurile erau atât de mari.

Propria execuție, a soțului ei și a copiilor lor, în cazul în care Kashin l-ar fi provocat pe noul khagan, dacă ar fi revendicat tronul. Faptul de a fi, în cel mai bun caz, transformată într-o femeie stearpă, de Hafiza – imediat ce noul khagan ar fi făcut suficienți moștenitori ca să asigure continuarea descendenței.

Kashin alungase grijile în seara din stepe, refuzase să înțeleagă zidul insurmontabil pe care aveau să-l prezinte mereu aceste lucruri.

Dar Chaol dădu din cap, probabil conștient de costurile unei căsătorii cu un membru al familiei, dacă partenerul nu era moștenitorul ales. Așa cum Kashin nu urma să fie niciodată – nu când era mai probabil ca Sartaq, Arghun sau Hasar să fie aleși.

– Și nu te privește pe tine, adăugă Yrene înainte să mai poată pune Chaol întrebări.

El o măsură lent din priviri. Nu cum o făceau uneori bărbații, cum făcea Kashin, ci... ca și când ar fi evaluat un adversar.

Yrene își încrucișă brațele, lăsându-și greutatea în mod egal pe picioare, așa cum fusese învățată, iar acum le instruia pe altele să o facă. Era o poziție fermă, defensivă. Gata să înfrunte pe oricine.

Chiar și pe lorzii din Adarlan. El păru să observe postura, iar maxilarul i se încordă.

– Cămașa, repetă ea.

Cu o încruntare furioasă, își întinse mâinile deasupra capului și își scoase cămașa, punând-o cu grijă pe locul în care își împăturise jacheta, deasupra cotierei ondulate a canapelei. Apoi își scoase cizmele și ciorapii cu mișcări rapide și brutale.

– Și pantalonii de data asta, îi spuse ea. Păstrează-ți izmenele.

Își îndreptă mâinile spre curea și ezită.

Nu își putea scoate pantalonii fără puțin ajutor – cel puțin în scaun.

Ea nu lăsă niciun licăr de milă să i se vadă pe chip când flutură o mână spre canapea.

– Urcă și te voi dezbrăca eu.

El ezită din nou. Yrene își puse mâinile în șolduri.

– Chiar dacă aș vrea să spun că ești singurul meu pacient azi, minți ea, am și alte consultații de făcut. Pe canapea, te rog.

Lui Chaol îi zvâcni un mușchi pe maxilar, dar își sprijini o mână pe canapea, cealaltă pe marginea scaunului, și se ridică.

Doar forța acelei mișcări merita admirație.

Atât de ușor îl ridicară mușchii brațelor, ai spatelui și ai pieptului, ca și când ar fi făcut mișcarea toată viața.

– Ai continuat să te antrenezi de când... Cât timp a trecut de când ai fost rănit?

– S-a întâmplat în mijlocul verii. Vocea îi era monotonă – goală, în timp ce își ridica picioarele pe canapea, mormăind din cauza greutății. Și, da. Nu am fost inactiv înainte să se întâmple și nu văd rostul în a fi astfel acum.

Acest bărbat era o piatră – o rocă. Rana îl crăpase puțin, dar nu îl despicase. Se întrebă dacă el știa asta.

– Bun, spuse ea cu hotărâre. Antrenamentul – și al trunchiului, și al picioarelor – va fi o parte importantă a vindecării.

El își privi picioarele când micile spasme i le legănară.

– Să-mi antrenez picioarele?

– Îți voi explica imediat, spuse ea, făcându-i semn să se întoarcă.

El se supuse cu o altă încruntare mustrătoare, dar se poziționă cu fața în jos.

Yrene inspiră de câteva ori ca să îi studieze statura. Era destul de mare încât să ocupe aproape toată canapeaua. Avea mai bine de un metru optzeci. Dacă s-ar fi ridicat din nou în picioare, ar fi fost mai înalt decât ea.

Se îndreptă spre picioarele lui și îi trase pantalonii cu mișcări scurte. Izmenele îl ascundeau suficient, deși îi putea vedea cu siguranță forma fundului prin materialul subțire. Dar coapsele lui... În ziua precedentă, îi simțise mușchii nemișcați, dar studiindu-i acum...

Începeau să se atrofieze. Deja le lipsea vitalitatea sănătoasă a restului corpului, mușchii de sub pielea bronzată părând mai slăbiți... mai subțiri.

Cu palma pe spatele unei coapse, pipăi mușchiul de sub firele crețe de păr.

Magia i se strecură din pielea ei în a lui, căutând și legânându-se prin sânge și os.

Da... lipsa de mișcare începea să îl afecteze.

Yrene își retrase mâna și îl văzu privind în direcția ei cu mâna înclinată pe perna pusă sub bărbie.

– Se distrug, nu-i așa?

Ea nu afișă nicio emoție, ca o mască de piatră.

– Membrele atrofiate își pot recăpăta complet forța. Dar, da. Va trebui să ne concentrăm asupra modalităților de a le păstra cât de puternice putem, să le antrenăm prin procedura asta astfel încât, atunci când vei sta în picioare – se asigură că el auzi ușoara accentuare a cuvântului „când" –, vei avea cât de mult sprijin posibil în ele.

– Deci nu va fi doar vindecare, ci și antrenament.

– Ai spus că îți place să rămâi activ. Sunt multe exerciții pe care le putem face cu o rană la coloană și care îți vor face sângele și forța să curgă spre picioare, ceea ce va ajuta procesul de vindecare. Te voi supraveghea.

Ea evită cuvintele alternative... „te voi ajuta".

Lordul Chaol Westfall nu era un bărbat care voia *să fie ajutat* de cineva. De nimeni.

Ea făcu câțiva pași pe lângă trupul său, ca să se uite la coloana lui, la semnul palid și ciudat chiar de deasupra cefei, la primul nod proeminent al coloanei.

Chiar și acum, puterea invizibilă care i se răsucea de-a lungul palmelor părea să se retragă în ea.

– Ce fel de magie ți-a făcut asta?

– Contează?

Yrene își lăsă mâna să plutească deasupra lui, dar nu-i permise magiei ei să îl atingă. Scrâșni din dinți.

– M-ar ajuta să știu cum ți-a afectat nervii și oasele.

El nu răspunse. Încăpățânare tipic adarlaniană.

Yrene insistă:

– A fost foc...

– Nu.

O rană cauzată de magie. Trebuia să se fi petrecut... în mijlocul verii, spusese el. În ziua în care se zvonea că magia revenise în continentul nordic și că fusese eliberată de Aelin Galathynius.

– Te luptai cu posesorii magiei care s-au întors în acea zi?

– Nu, nu mă luptam.

Cuvinte tăioase și scurte.

Iar ea se uită în ochii lui – la privirea lui dură. Se uită cu atenție.

Orice se întâmplase, fusese îngrozitor. Suficient încât să lase asemenea umbre și o astfel de reticență.

Ea vindecase oameni care îndураseră orori, care nu îi puteau răspunde la întrebările pe care le punea. Iar el poate că urmase ordinele măcelarului acela, dar... Yrene încercă să nu se strâmbe când își dădu seama ce o aștepta, ce foarte probabil presupusese Hafiza înainte să o trimită la el: deseori, vindecătoarele nu doar vindecau răni, ci... discutau. Însoțeau pacientul în timp ce călătoreau pe acele căi dure, întunecate.

Și să facă asta cu *el*... Yrene își alungă gândurile. Mai târziu. Avea să se gândească la asta mai târziu.

Închizând ochii, Yrene își desfășură magia într-un fir blând, de cercetare, și își puse o palmă pe steaua întinsă de pe coloana lui.

Răceala se izbi în aceasta, țepii săi străbătându-i sângele și oasele.

Yrene se retrase ca și când ar fi fost lovită fizic.

„Frig, întuneric, furie și agonie..."

Își încleștă maxilarul, luptând cu ecoul din oase și trimițând firul subțire de putere puțin mai departe în întuneric.

Durerea trebuie să fi fost insuportabilă în momentul impactului.

Yrene se opuse frigului – frigului, golului și *nedreptății* insinuante și nefirești.

Nu era o magie din această lume, șopti o parte din ea. Nimic din ce era natural sau bun. Nimic din ce cunoștea ea, nimic din ce înfruntase vreodată.

Magia îi strigă să retragă acel fir, să se îndepărteze...

– Yrene.

Cuvintele lui erau departe când vântul, întunericul și goliciunea lor vui în jurul ei...

Iar apoi acel ecou al vidului... păru să se trezească.

Răceala o cuprinse, o arse de-a lungul membrelor și își făcu simțită prezența și mai mult, înconjurând-o.

Yrene își aruncă magia într-o sclipire orbitoare, lumina fiind pură ca spuma mării.

Întunericul se retrase ca un păianjen ce se grăbea într-un colț umbrit. Suficient... cât să își retragă mâna, să *se* retragă și să-l vadă pe Chaol uitându-se cu gura căscată la ea.

Mâinile îi tremurau când și le văzu. Când privi pata albă de pe pielea lui bronzată. Acea *prezență*... Își strânse magia în profunzimea ei, impunându-i să îi încălzească sângele și oasele, să o calmeze. Chiar în timp ce încerca să calmeze – o mână internă invizibilă îi mângâie puterea, liniștind-o.

Yrene șopti:

– Spune-mi ce este asta.

Pentru că nu mai văzuse, nu mai simțise și nu mai aflase *nimic* asemănător.

– Este în mine?

Aceea era frică... Frica era reală în ochii lui.

O, el știa. Știa ce fel de putere făcuse această rană, ce ar fi putut pândi în ea. Știa destule încât să se teamă. Dacă o asemenea putere exista în Adarlan...

Yrene înghiți.

– Cred... cred că este doar... doar ecoul unui lucru mai mare, ca un tatuaj sau un semn. Nu e viu și totuși... Ea își îndoi degetele. Dacă simpla cercetare a întunericului cu magia ei declanșase un asemenea răspuns, atunci un atac total... Spune-mi ce este. Dacă trebuie să înfrunt... *chestia,* trebuie să știu. Tot ce îmi poți spune.

– Nu pot.

Yrene deschise gura, dar lordul își îndreptă privirea spre ușa deschisă. Avertismentul ei răsună ușor.

– Atunci vom încerca să o ocolim, afirmă ea. Ridică-te. Vreau să îți inspectez gâtul.

El se supuse, iar ea îl observă în timp ce abdomenul musculos îl ajută să se ridice, și apoi își legănă cu grijă picioarele spre podea. Bun. Faptul că nu avea doar atât de multă mobilitate, ci și calmul și răbdarea de a lucra cu corpul său... era un lucru bun.

Yrene ținu asta pentru ea cât se îndreptă pe picioarele care încă i se clătinau spre biroul unde lăsase flacoanele cu lichid maro – uleiuri de masaj din rozmarin și lavandă presate de pe proprietățile din apropierea zidurilor Anticii și eucalipt din sudul îndepărtat.

Ea alese eucaliptul, parfumul proaspăt și înăbușitor învăluind-o când scoase dopul flaconului și se așeză lângă el pe canapea. Parfumul era calmant. Pentru amândoi.

Așezați amândoi pe canapea, el chiar se înălța deasupra ei – masa lui musculară fiind suficientă să o facă să înțeleagă de ce era atât de bine pregătit pentru funcția lui. Să stea lângă el era altfel decât să stea deasupra lui, atingându-l. Să stea lângă un lord al Adarlanului...

Yrene nu se gândi mult la asta când turnă o cantitate mică de ulei în palmă și își frecă mâinile ca să îl încălzească. El inspiră adânc, ca și când ar fi inhalat parfumul în plămâni, iar Yrene nu se deranjă să vorbească în timp ce îi atinse ceafa cu mâinile.

Cu mișcări largi, îi masă și gâtul gros și umerii.

El gemu prelung când ea trecu peste un nod dintre gât și umeri, sunetul vibrând în palmele ei, apoi înțepeni.

– Scuze.

Ea ignoră scuza, înfigându-și degetele mari în acea zonă, iar el scoase un alt sunet. Poate că era crud din partea ei să nu facă niciun comentariu referitor la ușoara lui jenă, să nu o ignore. Dar Yrene doar se aplecă, mișcându-și palmele pe spatele lui, ocolind semnul îngrozitor.

Își struni bine magia, nelăsându-și puterea să se atingă din nou de semn.

– Spune-mi ce știi, îi șopti ea la ureche, obrazul fiindu-i destul de aproape încât să îi atingă firele din barbă. Acum.

El aşteptă o clipă, ascultând dacă era cineva în preajmă. Iar când mâinile lui Yrene îi mângâiară gâtul, frământându-i muşchii care erau destul de încordaţi încât să o facă să se crispeze, lordul Westfall începu să şoptească.

Spre meritul lui Yrene Towers, mâinile nu îi şovăiră imediat ce Chaol îi şopti la ureche ororile pe care nici măcar un zeu întunecat nu le putea invoca.

Porţi Wyrd, pietre Wyrd şi câini Wyrd. Îi zise despre valgi, Erawan şi prinţii lui şi despre coliere. Chiar şi pentru el părea doar un basm, ceva poate şoptit de mama lui în nopţile lungi de iarnă din Anielle, când vântul puternic şuiera în jurul fortăreţei din piatră.

Nu îi spuse despre chei. Despre regele care fusese înrobit timp de douăzeci de ani. De înrobirea lui Dorian. Nu îi spuse cine îl atacase şi nu îi dezvălui adevărata identitate a lui Perrington, ci îi povesti doar de puterea pe care o foloseau valgii, de ameninţarea pe care o prezentau, menţionând că se alăturaseră lui Perrington.

– Deci acest... agent al demonilor... Puterea lui a fost cea care te-a lovit aici, spuse gânditoare Yrene aproape şoptind, mâna plutindu-i deasupra locului de pe coloana lui. Nu îndrăzni să îl atingă, evitase complet acea zonă când îl masase, ca şi când s-ar fi temut să intre din nou în contact cu ecoul întunecat. Îşi mişcă acum mâna spre umărul lui stâng şi reluă frământarea minunată. El abia îşi reprimă geamătul la încordarea pe care i-o îndepărta din spatele şi umerii dureroşi, din braţe, gât şi ceafă.

Chaol nu ştiuse cât de încordate erau – cât de mult se epuizase antrenându-se.

– Da, spuse el în cele din urmă, încă şoptit. A intenţionat să mă ucidă, dar... am fost cruţat.

– De ce? Frica dispăruse de mult din vocea ei; mâinile nu îi mai tremurau, dar nici nu se încălziseră.

Chaol îşi înclină capul, lăsând-o să-i maseze un muşchi atât de încordat încât îl făcuse să scrâşnească din dinţi.

– Un talisman m-a protejat de un asemenea lucru malefic – şi un strop de noroc.

Şi milă, din partea unui rege care încercase să tragă acel ultim pumn. Nu doar ca o favoare făcută lui, ci lui Dorian.

Mâinile miraculoase ale lui Yrene se opriră. Ea se retrase, studiindu-i chipul.

– Aelin Galathynius a distrus castelul de cleştar. Acesta a fost motivul pentru care a făcut-o, motivul pentru care a cucerit şi Riftholdul? Ca să-i învingă?

„Şi tu unde erai?“, fu întrebarea ei nerostită.

– Da.

Iar el se trezi adăugându-i la ureche, cuvintele lui fiind aproape un vuiet:

– Ea, Nesryn şi cu mine am lucrat împreună. Cu mulţi alţii.

De la care nu mai avea veşti şi despre care nu ştia unde erau. Plecaţi să lupte, să-şi salveze teritoriile, viitorul, în timp ce el era aici. Incapabil măcar să obţină o audienţă privată cu un prinţ, ca să nu mai spună de khagan.

Yrene se gândi.

– Acelea sunt ororile asociate lui Perrington, spuse ea încet. Cu care se va lupta armata.

Frica reveni pe chipul ei palid, dar el îi spuse cât putu din adevăr.

– Da.

– Şi tu – tu vei lupta cu ei?

El îi schiţă un zâmbet amar.

– Dacă noi doi putem să dăm de capăt problemei mele.

„Dacă poţi face imposibilul“, adăugă el în gând.

Dar ea nu îi zâmbi. Se retrase pe canapea, evaluându-l, precaută şi distantă. Pentru o clipă, el crezu că avea să spună ceva, să-l întrebe ceva, dar ea doar scutură din cap.

– Am multe de studiat. Înainte să îndrăznesc să merg mai departe. Ea gesticulă spre spatele lui, iar el își dădu seama că era încă în izmene.

Chaol își reprimă impulsul de a se întinde spre haine.

– Este un risc... pentru tine? Dacă era...

– Nu știu. Eu... chiar nu am mai întâlnit așa ceva. Aș vrea să studiez problema înainte să încep să te tratez și să fac un program de exerciții. Trebuie cercetez în biblioteca din Torre în seara asta.

– Bineînțeles. Dacă nenorocita de rană i-ar fi rănit pe amândoi, ar fi refuzat. El nu știa ce naiba avea să facă, dar ar fi refuzat să o lase să îl atingă. Cât despre risc, despre efort... Nu mi-ai spus niciodată cât costă. Ajutorul tău.

Trebuia să fie mare dacă o trimiseseră pe cea mai bună, dacă era atât de pricepută...

Yrene se încruntă.

– Dacă vrei, orice donație poate fi făcută ca să ajute la întreținerea clădirii și a personalului din Torre, dar nu am niciun tarif, nicio așteptare.

– De ce?

Ea băgă mâna în buzunar când se ridică.

– Darul acesta mi l-a dat Silba. Nu este corect să taxez ce mi s-a dat pe gratis.

Silba – Zeița Vindecării.

El cunoscuse o altă tânără binecuvântată de zei. Nu era de mirare că amândouă aveau un astfel de foc nestăpânit în ochi.

Yrene luă flaconul cu ulei frumos mirositor și începu să își adune lucrurile.

– De ce ai hotărât să te întorci ca să mă ajuți?

Yrene se opri, corpul ei zvelt devenind rigid. Apoi se întoarse spre el.

Un vânt adie din grădină, suflându-i printre șuvițele încă ridicate pe jumătate, pe piept și umeri.

– M-am gândit că tu și căpitanul Faliq veți folosi refuzul meu împotriva mea într-o zi.

– Nu plănuim să locuim aici o veșnicie.

Indiferent de ce altceva insinuase ea.

Yrene ridică din umeri.

– Nici eu.

Ea își strânse restul lucrurilor și se îndreptă spre ușă.

El o opri cu următoarea întrebare.

– Ai de gând să te întorci?

„În Fenharrow? În iad?“, continuă el în minte, fără să pronunțe cuvintele.

Yrene se uită spre ușă, la servitorii care ascultau, așteptând pe holul de dincolo.

– Da.

Ea nu își dorea doar să se întoarcă în Fenharrow, ci să și ajute în război. Pentru că în războiul acesta, prezența vindecătoarelor avea să fie necesară. Cu disperare. Nu era de mirare că se albise la ororile pe care i le șoptise el la ureche. Nu din cauza a ceea ce ar fi înfruntat, ci și din cauza a ceea ce ar fi putut să o ucidă.

Și chiar dacă fața tot îi era palidă, când îi observă sprânceana ridicată, ea adăugă:

– Asta trebuie să fac. Cu tot ce mi s-a dăruit – cu toată bunătatea care mi s-a arătat.

Se gândi să o avertizeze să rămână aici, în siguranță și protejată, dar observă în ochii ei că nu voia să vorbească despre asta. Probabil că și alții o avertizaseră să nu plece. Poate că o făcuseră se îndoiască de ea, doar un pic.

Așadar, Chaol spuse în schimb:

– Căpitanul Faliq și cu mine nu suntem genul de oameni care ți-ar purta pică – care să încerce să te pedepsească pentru asta.

– Ai servit un om care a făcut astfel de lucruri.

„Și probabil ai acționat în numele lui“, gândi ea.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că și-a lăsat munca murdară altora de sub comanda mea, iar mie deseori nu mi s-a spus?

Expresia ei îi zise suficient. Ea întinse mâna spre mânerul ușii.

– Am știut, spuse el încet, că a făcut și făcea lucruri de nedescris. Am știut că armata a încercat să lupte împotriva lui când eram copil, iar el a înfrânt-o. Eu, ca să devin căpitan, a trebuit să renunț la anumite... privilegii. Bunuri. Am făcut-o de bunăvoie, pentru că principala mea grijă era protejarea viitorului. Dorian. Chiar și când eram copii, știam că el nu seamănă cu tatăl lui. Știam că îl așteaptă un viitor mai bun, dacă puteam să mă asigur că Dorian trăiește destul de mult. Adică nu doar că trăiește, ci și că supraviețuiește emoțional. Asta dacă are un aliat, un prieten adevărat în curtea cu vipere. Niciunul din noi nu era destul de mare, de puternic ca să îl provoace pe tatăl lui. El a văzut ce s-a întâmplat cu cei care vorbeau despre răscoală. Știam că dacă eu, dacă *el* ar ieși din rând, tatăl său l-ar ucide, chiar dacă era moștenitorul lui. Așadar, am râvnit după stabilitate și siguranță politică.

Chipul lui Yrene nu se schimbase, nu se îmblânzise și nu devenise mai dur.

– Ce s-a întâmplat?

Chaol se întinse, în sfârșit, spre cămașă. Era potrivit că i se destănuise parțial cât rămăsese aici, mai mult dezbrăcat, gândi el.

– Am cunoscut pe cineva care ne-a condus pe toți pe o cale căreia m-am opus până ce ne-a costat mult pe mine și pe alții. Prea mult. Așadar, poți să mă privești cu indignare, Yrene Towers, și nu te voi condamna pentru asta. Dar crede-mă când îți spun că în Erilea nu există nimeni care să mă deteste mai mult decât o fac eu.

– Din cauza căii pe care te-ai văzut forțat să mergi?

El își trase cămașa peste cap și se întinse spre pantaloni.

– Pentru că m-am opus acelei căi – pentru greșelile pe care le-am făcut în timpul acesta.

– Și pe ce cale ești acum? Cum își va croi viitorul Mâna Adarlanului?

Nu îl întrebase nimeni asta. Nici măcar Dorian.

– Încă învăț, încă... decid, recunoscu el. Dar începe cu alungarea lui Perrington și a valgilor din patria noastră.

Ea reținu cuvântul „noastră" și își mușcă buza, ca și când i-ar fi simțit gustul.

– Ce s-a întâmplat, mai exact, în mijocul verii?

El fusese vag. Nu îi spusese despre atac, zilele și lunile de dinainte, despre urmări.

Imaginea încăperii îi licări în minte – un cap rostogolindu-se pe marmură, Dorian țipând. Se împleti cu o alta, în care Dorian stătea lângă tatăl său, cu chipul rece ca moartea și mai crud decât orice nivel din ținutul lui Hellas.

– Ți-am spus ce s-a întâmplat, zise el ferm.

Yrene îl studie, jucându-se cu cureaua sacului ei greu din piele.

– Înfruntarea consecințelor emoționale ale rănii tale va face parte din procesul acesta.

– Nu trebuie să înfrunt nimic. Știu ce s-a întâmplat înainte, în timpul și după aceea.

Yrene rămase perfect nemișcată, acei ochi prea bătrâni fiind complet netulburați.

– Vom vedea.

Provocarea pluti în aerul dintre ei, iar lui Chaol groaza i se adună în stomac și cuvintele i se închegară în gură când ea se întoarse și plecă.

CAPITOLUL 9

Două ore mai târziu, cu capul sprijinit de marginea căzii cioplite în podeaua din piatră a imensei peșteri de sub Torre, Yrene se uită în întunericul care pândea la înălțime.

Pântecul era aproape gol după-amiaza. Singurii tovarăși erau susurul izvoarelor termale care curgeau prin zecile de bazine construite în podeaua peșterii și picuratul apei din stalactitele zimțate, ce aterizau pe nenumăratele clopote atârnate de lanțuri între stâlpii din piatră albă care se ridicau din roca veche.

Lumânările fuseseră puse în firide naturale sau îngrămădite la ambele capete ale fiecărei căzi scufundate, poleind aburul sulfuros și făcând bufnițele sculptate în fiecare zid și stâlp să pâlpâie.

Cu o pânză moale care îi ferea capul de marginea neiertătoare de piatră a căzii, Yrene inspiră aerul dens al Pântecului și îl urmări ridicându-se și dispărând în întunericul clar și rece de deasupra. Peste tot în jurul ei răsună un țiuit ascuțit, întrerupt ocazional de note clare.

Nimeni din Torre nu știa cine adusese prima dată diversele clopote din argint, sticlă și bronz în sala deschisă a Pântecului Silbei. Unele clopote fuseseră acolo de atât de mult timp, încât erau acoperite cu depozite de minerale, sunetul lor la picuratul apei din stalactite fiind acum doar un zgomot înăbușit. Dar era tradiția – una la care participase Yrene – ca fiecare nouă ucenică să aducă un clopot. Să-și aibă numele și data intrării în Torre gravate pe acesta, iar apoi

să îi găsească un loc înainte să se scufunde în apele clocotitoare ale podelei Pântecului. Clopotul trebuia să atârne pentru veșnicie, oferind muzică și îndrumare tuturor vindecătoarelor care veneau apoi, vocile celorlalte clopote cântându-le pentru totdeauna.

Și având în vedere cât de multe vindecătoare trecuseră prin sălile din Torre, numărul de clopote mici și mari care atârnau acum prin spațiu... Toată încăperea, aproape de mărimea marii săli a khaganului, era plină de dangăte răsunătoare amestecate. Un vuiet constant îi umplu mintea și oasele lui Yrene cât se scăldă în căldura încântătoare.

Un vechi arhitect descoperise izvoarele termale de sub Torre și constuise o rețea de bazine cioplite în podea astfel încât apa să curgă între ele, un șuvoi constant de căldură și mișcare. Yrene își ținu mâna pe una dintre deschizăturile din partea laterală a căzii, lăsând apa să i se unduiască printre degete în drum spre deschizătura din capătul celălalt, ca să se verse din nou în șuvoi – și în inima adormită a pământului.

Yrene inspiră din nou adânc, dându-și la o parte părul umed lipit de frunte. Se spălase înainte să intre în cadă, așa cum li se cerea tuturor, într-una dintre anticamerele mici din afara Pântecului, ca să se curețe de praful, sângele și petele lumii de deasupra. O ucenică o așteptase cu un halat subțire de culoarea lavandei – culoarea Silbei – pe care să îl poarte Yrene în Pântec, iar ea îl pusese lângă bazin și intrase goală, doar cu inelul mamei sale pe deget.

În șuvoiul învolburat, Yrene își ridică mâna și studie inelul, felul în care lumina învăluia aurul și se estompa în granat. Peste tot împrejur, clopotele răsunau, zumzăiau și șuierau, amestecându-se cu clipocitul apei până ce ea pluti într-un râu de sunete vioaie.

Apa – elementul Silbei. Să te scalzi în apele sacre de aici, neatinse de lumea de deasupra, însemna să intri în sufletul Silbei. Yrene știa că nu era singura vindecătoare care încercase apele și căreia i se păruse că, într-adevăr, se culcușise în căldura pântecului Silbei. Ca și când spațiul fusese creat doar pentru ele.

Iar întunericul de deasupra ei... era diferit de ce văzuse în corpul lordului Westfall. Opusul acelui întuneric. Cel de deasupra era al creației, al odihnei, al gândului neformulat.

Yrene se uită în pântecul Silbei și simți ceva holbându-se la ea în timp ce se gândea la tot ce îi spusese lordul Westfall.

Lucruri ieșite din coșmarurile antice. Lucruri din alt ținut. Demoni. Magie întunecată. Gata să se dezlănțuie asupra patriei ei. Chiar și în apele calde și liniștitoare, sângele lui Yrene se răci.

Pe câmpurile de luptă îndepărtate din nord, se așteptase să trateze răni provocate de înjunghieri, de săgeți, și fracturi. Se așteptase să trateze orice boală care se răspândea în taberele armatei, mai ales în timpul lunilor mai friguroase.

Nu răni cauzate de creaturi care distrugeau și trupul și sufletul, care își foloseau ghearele, dinții și otrava. Puterea malefică din jurul rănii de la coloana lui... Nu era vorba despre vreun os fracturat sau nervi distruși. Ei bine, tehnic vorbind, era și asta, dar ceea ce cu siguranță avea legătură cu rana era magia întunecată.

Ea tot nu putea alunga senzația insinuantă, sentimentul că se agitase și se trezise ceva înăuntrul ei.

Sunetul clopotelor pluti și amuți, făcându-i mintea să se relaxeze, să se deschidă.

În seara aceea, avea să se ducă la bibliotecă, să vadă dacă exista vreo informație cu privire la tot ce afirmase lordul, dacă, înaintea ei, cineva avusese probabil vreo idee despre rănile făcute de magie.

Totuși nu era o rană care să se bazeze doar pe tratamentul oferit de ea.

Ea îi sugerase lucrul acesta înainte să plece. Dar să se lupte cu ceea ce era în el... „Cum?“

Yrene șopti cuvântul în abur și întuneric, în bolborositul liniștit.

Încă își vedea firul magiei retrăgându-se, încă simțea repulsia puterii demonice, opusul a ceea ce era ea, a ceea ce era magia ei. În întunericul care plutea deasupra, vedea totul. În întunericul mult deasupra, ascuns în pântecul pământean al Silbei... aceasta o chema.

Ca și când ar fi spus: „Trebuie să intri unde ți-e frică să mergi“.

Yrene înghiți. Să se adâncească în puțul purulent de putere care se prinsese de spatele lordului...

„Trebuie să intri“, îi șopti întunericul plăcut, apa susurând împreună cu acesta în timp ce curse în jurul ei și dincolo de ea, ca și când ar fi înotat în venele Silbei.

„Trebuie să intri“, auzi din nou, întunericul de deasupra părând să se întindă, să se apropie.

Yrene îl lăsă să o cuprindă și își permise să privească mai departe, să se miște mai profund în acel întuneric.

Să lupte cu forța purulentă din lord, să riște pentru un test al Hafizei, să riște pentru un fiu al Adarlanului, când poporul ei era atacat sau se lupta în războiul de departe și care o întârzia în fiecare zi... „Nu pot.“

„Nu vrei“, o provocă întunericul minunat.

Yrene ezită. Îi promisese Hafizei să rămână, să îl vindece, dar ce simțise azi... ar fi putut dura un timp incalculabil. Asta dacă ar fi găsi măcar o cale să îl ajute. Îi promisese să îl vindece și, cu toate că unele răni cereau vindecătoarei să își însoțească pacientul într-o zonă înspăimântătoare, *rana lui...*

Întunericul păru să se retragă.

„Nu pot“, insistă Yrene.

Nu mai primi niciun răspuns. Distant, ca și când ea ar fi fost acum departe, se auzi un clopot, clar și pur.

Sunetul o făcu pe Yrene să clipească, lumea recăpătându-i atenția. Își simți din nou membrele și suflul, ca și când până atunci ar fi plutit deasupra lor.

Privi în întuneric și văzu doar negru uniform și învăluitor. Un spațiu gol, ca și când ar fi fost părăsit. Ceva fusese acolo și dispăruse ca și când ea l-ar fi respins, ca și când l-ar fi dezamăgit.

Yrene ameți ușor când se ridică, întinzându-și membrele care îi înțepeniseră puțin, chiar și în apa bogată în minerale. Cât timp se scăldase?

Își masă brațele ude, inima bătându-i cu putere când scrută întunericul, ca și când tot ar fi putut avea un alt răspuns pentru ce trebuia să facă, pentru ce o aștepta. O alternativă.

Nu primi niciuna.

Un sunet străbătu peștera, nerăsunând clar, ci prelingându-se, sau pleoscăind. Se auzi o inspirație tăcută și tremurată.

Yrene se întoarse, apa picurând de pe șuvițele rebele care-i scăpaseră din cocul din vârful capului și văzu că, la un moment dat, în Pântec intrase o altă vindecătoare, ocupând cada din capătul opus al rândurilor paralele care flancau laturile încăperii. Cu vălurile plutitoare de abur, era aproape imposibil să o identifice, deși Yrene oricum nu știa numele tuturor vindecătoarelor din Torre.

Sunetul străbătu din nou Pântecul, iar Yrene se ridică mai mult, sprijinindu-se cu mâinile de podeaua rece și neagră când ieși din apă. Aburul i se învolbură pe piele când se întinse spre halatul subțire pe care și-l legă în talie, materialul lipindu-se de corpul ud.

Regulile Pântecului erau bine stabilite. Era un loc pentru izolare, pentru liniște. Vindecătoarele intrau în ape ca să se reconecteze cu Silba, să se echilibreze. Unele căutau îndrumare; unele iertare, altele căutau o eliberare de emoțiile unei zile grele pe care nu le puteau afișa pacienților, pe care, probabil, nu le puteau arăta nimănui.

Și chiar dacă Yrene știa că vindecătoarea din partea cealaltă a Pântecului avea dreptul la spațiul ei, chiar dacă era pregătită să plece și să îi ofere vindecătoarei intimitate ca să plângă...

Femeii îi tremurară umerii și se mai auzi un suspin înăbușit.

Pășind aproape neauzită, Yrene se apropie de vindecătoarea din cadă. Îi văzu lacrimile pe chipul tânăr – pielea era de un cafeniu deschis și părul blond-roșcat erau aproape identice cu ale lui Yrene. Văzu tristețea din ochii roșietici ai femeii când se uită la întunericul de deasupra, lacrimile prelingându-se de pe bărbia îngustă în apa unduitoare.

Erau răni care nu puteau fi vindecate. Boli pe care nici măcar puterea vindecătoarelor nu le puteau opri, dacă erau prea înrădăcinate. Dacă ele veniseră prea târziu, dacă nu observaseră semnele potrivite.

Vindecătoarea nu se uită la ea când Yrene se așeză tăcută lângă cada ei, îndoindu-și genunchii la piept înainte să o ia de mână și să își împletească degetele cu ale ei.

Așadar, Yrene rămase acolo, ținând-o de mână pe vindecătoare în timp ce ea plânse încet, aburul plutitor umplându-se de sunetul clopotelor.

După câteva minute, femeia din cadă șopti:

– Ea avea trei ani.

Yrene strânse mâna udă a vindecătoarei. Nu avea cuvinte ca să o liniștească, să o calmeze.

– Aș vrea... vocea femeii se sparse, tremurând din toate încheieturile, lumina lumânărilor zbenguindu-se pe pielea palidă. Câteodată îmi doresc să nu fi primit niciodată acest dar.

Yrene se opri la acele cuvinte.

Femeia își întoarse, în sfârșit, capul și se uită atent la chipul lui Yrene, cu un licăr de recunoștință în privire.

– Simți vreodată asta? Era o întrebare dură, neașteptată.

Nu. Nu o simțise. Niciodată. Nici măcar când fumul sacrificiului mamei ei îi înțepase ochii și știa că nu putea face nimic pentru a o salva. Nu urâse niciodată darul primit, pentru că în toți acești ani nu fusese niciodată singură datorită lui. Chiar dacă magia dispăruse din patria ei, Yrene tot o simțise, ca pe o mână caldă care o ținea de umăr. Era o amintire a naturii ei, a locului din care venise, un fir viu spre nenumăratele generații de femei din familia Towers care merseseră pe această cale înaintea ei.

Vindecătoarea căută în ochii lui Yrene răspunsul pe care îl voia. Răspunsul pe care Yrene nu i-l putea da. Așadar, Yrene doar strânse din nou mâna femeii și se uită în întuneric.

„Trebuie să intri acolo unde îți este frică să mergi."

Yrene știa ce trebuia să facă. Și își dori să nu fi știut.

– Ei bine? Yrene te-a vindecat deja?

Așezat la masa din marea sală a khaganului, Chaol se întoarse spre locul în care prințesa Hasar stătea la câteva scaune distanță. Un vânt rece care mirosea a ploaie intră pe ferestrele deschise ca să agite steagurile albe ale morții ce atârnau de partea superioară a ramelor.

Kashin și Sartaq se uitară spre ei – cel din urmă încruntându-se dezaprobator la sora lui.

– Oricât de talentată ar fi Yrene, spuse precaut Chaol, conștient că mulți ascultau chiar fără să îi vadă, suntem doar în fazele de început a ceea ce, foarte probabil, va fi un proces lung. A plecat în după-amiaza asta ca să studieze la biblioteca din Torre.

Buzele lui Hasar se unduiră într-un zâmbet otrăvit.

– Ce noroc pe capul tău că ne vom bucura de compania ta pentru o vreme.

Ca și când el ar fi fost dispus să rămână aici încă o clipă.

Dar Nesryn răspunse, radiind încă de la orele petrecute din nou cu familia ei în acea după-amiază:

– Orice șansă de a crea legături între teritoriile noastre este o bucurie.

– Într-adevăr, fu tot ce spuse Hasar și se întoarse să-și ciugulească mâncarea din farfurie, cu roșii și bame, care se răcise.

Iubita ei nu se vedea nicăieri – dar nici Yrene. Frica vindecătoarei de mai devreme... el aproape reușise să o simtă în aer. Dar voința și temperamentul o calmaseră, presupuse Chaol. Se întrebă care avea să câștige până la urmă.

Într-adevăr, o mică parte din el spera ca Yrene să stea departe, chiar dacă doar pentru a evita ce insinuase atât de mult că aveau să facă: *să discute.* Să discute despre unele lucruri. Despre el.

A doua zi, urma să îi spună clar că se putea vindeca foarte bine și fără asta.

Câteva minute lungi, Chaol rămase în tăcere observându-i pe cei de la masă și pe servitorii care treceau repede pe acolo. Pe străjerii de la ferestre și bolte.

Carnea tocată de miel îi pică greu la stomac atunci când le văzu uniformele și felul în care stăteau mândri. La câte mese fusese el însuși poziționat lângă ușă sau în curte, monitorizându-și regele? De câte ori își mustrase oamenii din cauza lenei și a discuțiilor dintre ei și îi repartizase în posturi de pază mai puțin importante?

Unul dintre străjerii khaganului îi observă privirea și dădu scurt din cap.

Chaol își mută repede privirea, palmele transpirându-i, dar se forță să observe în continuare chipurile din jurul lui, ce purtau, cum se mișcau și cum zâmbeau.

Nicio urmă – niciuna – de vreo forță blestemată, trimisă fie din Morath, fie din altă parte. Nicio urmă în afară de steagurile albe în onoarea prințesei lor pierdute.

Aelin afirmase că valgii duhneau, iar el le văzuse sângele curgând negru din venele muritoare de nenumărate ori, dar fără să ceară tuturor din această sală să își taie mâinile...

De fapt, nu era o idee rea – dacă putea obține o audiență cu khaganul ca să îl convingă să dea ordinul. Ca să observe pe oricine ar fi fugit sau ar fi căutat scuze.

O audiență cu khaganul ca să îl convingă de pericol și poate să facă un *oarecare* progres cu această alianță, astfel încât prinții și prințesele din jurul lui să nu poarte niciodată colierul valgilor și ca aceia dragi lor să nu afle nicicând cum era să le privească fețele și să nu vadă decât o cruzime antică rânjind la ei.

Chaol inspiră ca să se calmeze și se aplecă înainte, spre locul în care khaganul, la câteva scaune distanță, era adâncit în conversație cu un vizir și prințesa Duva.

Cea care era acum cea mai mică fiică a khaganului părea să urmărească mai mult decât să participe și, chiar dacă fața-i drăgălașă era îmblânzită de un zâmbet suav, ochii ei nu ratau nimic. Doar

când vizirul făcu o pauză ca să soarbă din vin și Duva se întoarse spre soțul ei tăcut din stânga, Chaol își drese vocea și îi spuse khaganului:

– Îți mulțumesc din nou, Mare Khagan, pentru că mi-ai oferit serviciile vindecătoarelor tale.

Khaganul își îndreptă ochii obosiți și duri spre el.

– Nu sunt ale mele mai mult decât sunt ale tale, lord Westfall.

Se întoarse spre vizir, care se încruntă la Chaol pentru că îi întrerupsese.

Dar Chaol spuse:

– Speram că poate îmi va fi acordată onoarea de a discuta în particular.

Nesryn îl înghionti cu cotul în semn de avertisment când liniștea învălui masa. Chaol refuză să își ia privirea de la bărbatul din fața lui.

– Poți discuta asemenea lucruri cu Superiorul Vizirilor, care îmi face programul zilnic, fu tot ce spuse khaganul și făcu semn din cap spre un bărbat cu ochi ageri care supraveghea totul din partea cealaltă a mesei. O privire la zâmbetul Superiorului Vizirilor îi spuse lui Chaol că întâlnirea nu avea să fie programată. Singura mea grijă e să-mi ajut soția să depășească suferința. Licărul de tristețe din ochii khaganului nu era fals. Într-adevăr, soția khaganului nu era la masă, și nici măcar nu îi fusese păstrat un loc.

Tunetul distant bubui în tăcerea care urmă. Nu era timpul să insiste. Un bărbat care suferea pentru un copil pierdut... Ar fi fost nepotrivit să insiste. Și o grosolănie imensă.

Chaol își plecă bărbia.

– Iartă-mă că intervin în acest moment dificil.

El ignoră rânjetul care-i strâmbă chipul lui Arghun în timp ce prințul se uită în direcția tatălui său. Duva, cel puțin, îi oferi un zâmbet compătimitor, ca și când ar fi spus: „Nu ești primul care a fost refuzat. Acordă-i timp".

Chaol dădu ușor din cap spre prințesă înainte să revină la mâncarea lui. Dacă khaganul era hotărât să îl ignore, cu sau fără suferința prin care trecea... poate că erau alte căi de a transmite informațiile.

Alte căi de a-i câștiga sprijinul.

Chaol se uită la Nesryn. Când se întorsese înainte de cină, îi spusese că nu reușise să îl găsească pe Sartaq în dimineața aceea. Iar acum, cu prințul așezat în fața lor, sorbind din vin, Chaol se trezi spunând nonșalant:

– Am aflat că rukul tău legendar, Kadara, este aici, prințe.

– Groaznic animal, șopti Hasar uitându-se fără tragere de inimă în bamele ei, făcându-l pe Sartaq să zâmbească.

– Hasar încă suferă deoarece Kadara a încercat să o mănânce când s-au întâlnit prima dată, mărturisi Sartaq.

Hasar își dădu ochii peste cap, deși un licăr de amuzament îi strălucea în privire.

Kashin spuse de la câteva scaune distanță:

– O puteai auzi țipând din port.

Spre surprinderea lui Chaol, Nesryn întrebă:

– Pe prințesă sau pe ruk?

Sartaq râse, un sunet viu, iar ochii reci i se luminară. Hasar îi aruncă o privire de avertisment lui Nesryn înainte de a se întoarce spre vizirul de lângă ea.

Kashin îi zâmbi lui Nesryn și șopti:

– Pe amândouă.

Lui Chaol îi scăpă un chicot, deși îl stăpâni la încruntarea lui Hasar. Nesryn zâmbi, înclinându-și capul în semn de scuze spre prințesă.

Totuși, Sartaq îi privi atent peste marginea pocalului său auriu. Chaol întrebă:

– Zbori mult cu Kadara cât timp ești aici?

Sartaq nu pierdu nicio clipă când dădu din cap.

– Cât de des pot, de obicei aproape de răsărit. Am fost în zbor chiar după micul dejun de azi și, din fericire, m-am întors la timp pentru cină.

Hasar mormăi spre Nesryn fără să își mute privirea de la vizirul care îi cerea atenția:

– Nu a ratat nicio masă în viața lui.

Kashin râse zgomotos încât până și khaganul din partea cealaltă a mesei se uită la ei, Arghun încruntându-se dezaprobator. Când râseseră nobilii ultima dată de la moartea surorii lor? După chipul încordat al khaganului, probabil trecuse o vreme.

Dar Sartaq își aruncă o șuviță lungă peste umăr înainte să își mângâie stomacul plat și ferm de sub hainele elegante.

– De ce crezi că vin aici atât de des, soră, dacă nu pentru mâncarea bună?

– Ca să complotezi? întrebă drăgălaș Hasar.

Zâmbetul lui Sartaq dispăru.

– Măcar dacă aș avea timp pentru asemenea lucruri.

O umbră păru să traverseze chipul lui Sartaq – iar Chaol observă unde se îndreptă privirea prințului: spre steagurile albe care fluturau încă de la ferestre, puse la înălțime pe zidurile sălii, acum agitate de vântul care sigur prevestea o furtună. Era un bărbat care își dorea, probabil, să fi avut mai mult timp pentru lucrurile importante din viața lui.

Nesryn întrebă un pic mai încet:

– Zbori în fiecare zi, prințe?

Sartaq își mută privirea de la steagurile ridicate pentru moartea surorii lui mai mici ca să o evalueze pe Nesryn. Era mai mult un războinic decât un curtean, totuși el dădu din cap – ca răspuns la cererea nerostită.

– Da, căpitane.

Când Sartaq se întoarse ca să răspundă unei întrebări din partea Duvei, Chaol făcu un schimb de priviri cu Nesryn – fu suficient ca să-și transmită ordinul.

„Să fii în cuib la răsărit. Află de partea cui este în acest război."

CAPITOLUL 10

O furtună de vară își făcu simțită prezența dinspre Marea Îngustă chiar înainte de miezul nopții.

Chiar dacă era ascunsă în biblioteca întinsă de la baza turnului Torre, Yrene simți fiecare tremur al tunetului. Licărele ocazionale ale fulgerelor pătrunseră pe coridoarele înguste ale depozitelor și sălilor, urmate de vântul care se strecură prin crăpăturile pietrei albe, făcând lumânările să se stingă în urma lui. Majoritatea erau protejate în lămpi din sticlă, cărțile și papirusurile fiind prea prețioase ca să riște cineva o flacără deschisă. Dar vântul le găsi și pe ele acolo – și făcu lămpile de sticlă care atârnau de tavanul boltit să se clatine și să scârțâie.

Așezată la un birou de stejar clădit într-o firidă departe de luminile mai strălucitoare și zonele mai aglomerate ale bibliotecii, Yrene urmări lampa de metal legănându-se de bolta de deasupra ei în vântul furtunii. Stele și semiluni fuseseră decupate din părțile laterale și umplute cu sticlă colorată care arunca pete albastre, roșii și verzi pe zidul din piatră din fața ei. Petele se înălțau și coborau, ca o mare vie de culori.

Tunetul bubui atât de puternic încât ea tresări, scaunul vechi pe care stătea scârțâind.

Drept răspuns se auziră câteva strigăte și chicote feminine.

Erau ucenicele – studiau până târziu pentru examinările din săptămâna următoare.

Yrene râse mai mult în sinea ei și scutură din cap când se concentră din nou asupra testelor pe care Nousha le scosese pentru ea în urmă cu câteva ore.

Yrene și bibliotecara-șefă nu fuseseră niciodată apropiate, iar Yrene cu siguranță nu era înclinată să o caute pe femeie dacă o zărea în sala de mese, dar... Nousha vorbea fluent cincisprezece limbi, unele moarte, și fusese instruită în celebra bibliotecă Parvani de pe coasta vestică, ascunsă printre tărâmurile bogate în mirodenii de dincolo de Balruhn. Până și marele drum care lega Balruhn de un alt drum similar, Calea Surorilor, principala arteră care străbătea continentul și pleca din Antica ajungând până în Tigana, fusese numit Drumul Învățaților.

Balruhn era cunoscut ca Orașul Bibliotecilor. Dacă Torre Cesme era tărâmul vindecătoarelor, Parvani era tărâmul cunoașterii.

Yrene nu știa ce o adusese pe Nousha aici în urmă cu câțiva zeci de ani sau ce îi oferise Torre ca să rămână, dar ea era o resursă neprețuită. Și, cu toată natura ei aparent neprietenoasă, Nousha îi găsise întotdeauna lui Yrene informațiile care îi trebuiau, indiferent de cât de deplasată era cererea.

În seara aceasta, femeia nu păruse mulțumită când Yrene o abordase în sala de mese, scuzele zburându-i de pe buze pentru că o întrerupsese de la masă. Yrene poate că ar fi așteptat până dimineață, dar a doua zi trebuia să participe la lecții și să îl viziteze pe lordul Westfall după aceea.

Nousha se întâlnise aici cu Yrene după ce terminase de mâncat și ascultase, cu degetele lungi îndoite în fața mantiei lungi de culoare gri, povestea ei și a nevoilor ei.

Îi trebuiau informații. Orice putea găsi.

Răni cauzate de demoni, de magia neagră, răni din surse nefirești, care lăsau urme, dar nu păreau să continue să răvășească victima. Răni care lăsau urme, dar nicio cicatrice.

Nousha le găsise. Teancuri și teancuri de cărți și papirusuri, pe care le adunase în tăcere pe birou. Unele erau în limba halha. Unele în limba maternă a lui Yrene. Unele în eyllwe. Unele erau...

Yrene se scărpină când se uită la papirusul pe care îl fixase cu pietre netede de onix din borcanul pus pe fiecare birou al bibliotecii.

Chiar și Nousha mărturisise că nu recunoștea semnele ciudate – un fel de rune. De unde erau, nici ea nu știa, ci doar că papirusurile fuseseră ascunse lângă volumele în limba eyllwe la un nivel al bibliotecii atât de adânc în subteran, încât Yrene nu se aventurase niciodată acolo.

Tânăra își trecu degetele peste semnele din fața ei, conturând-le liniile drepte și buclele.

Pergamentul era vechi și Nousha amenințase să o jupoaie de vie pe Yrene dacă îl păta cu mâncare, apă sau băutură. Când Yrene întrebase cât de vechi era, Nousha scuturase din cap.

„O sută de ani?“, întrebase Yrene.

Nousha ridicase din umeri și spusese că, judecând după loc, tipul de papirus și pigmentul cernelei, era de zece ori mai vechi.

Yrene se crispă la hârtia pe care o atingea atât de flagrant și luă greutățile din piatră de pe colțuri. Niciuna dintre cărțile în limba ei nu îi oferise nimic de valoare – mai mult avertismente bășești despre deochi și spirite ale aerului și putregaiului.

Nimic asemănător celor descrise de lordul Westfall.

Un clinchet slab și distant răsună în obscuritatea din dreapta ei, iar Yrene își ridică fruntea, scrutând întunericul, pregătindu-se să sară pe scaun la primul semn al unui șoarece care alerga.

Părea că nici îndrăgitele pisici Baast ale bibliotecii – treizeci și șase de femele, nici mai mult, nici mai puțin – nu puteau omorî toate rozătoarele, în ciuda numelui lor de zeiță războinică.

Yrene scrută din nou întunericul din dreapta ei, crispându-se și dorindu-și să poată chema una dintre pisicile cu ochi de culoarea berilului ca să plece la vânătoare.

Dar nimeni nu chema vreodată o pisică Baast. Ele apăreau când și unde voiau, și nicio clipă mai devreme.

Pisicile Baast locuiseră în biblioteca din Torre de la întemeierea acesteia și totuși nimeni nu știa de unde veniseră sau cum erau

înlocuite când mureau. Fiecare era la fel de unică precum orice om. Doar ochii de culoarea berilului erau aceiași la toate. În plus, toate erau la fel de înclinate să se ghemuiască într-o poală pe cât evitau complet compania. Unele dintre vindecătoare, tinere și bătrâne, spuneau că pisicile puteau trece prin umbre ca să apară în altă parte a bibliotecii; altele erau convinse că pisicile fuseseră surprinse dând paginile cărților deschise – *citind.*

Ei bine, cu siguranță ar fi fost de ajutor dacă s-ar fi deranjat să citească mai puțin și ar fi vânat mai mult. Dar pisicile nu răspundeau nimănui și la nimic, probabil cu excepția numelui lor sau oricărui zeu găsise un cămin liniștit în bibliotecă, în umbra Silbei. Să ofensezi o pisică Baast însemna să le insulți pe toate și chiar dacă Yrene iubea majoritatea animalelor – cu excepția unor insecte –, se asigurase să trateze cu blândețe pisicile, lăsându-le ocazional bucăți de mâncare sau oferindu-le un scărpinat pe burtă sau pe urechi de câte ori catadicseau să îl ceară.

Dar nu era nici urmă de ochi verzi licărind în întuneric sau de vreun șoarece fugind în calea lor, așadar, Yrene expiră și dădu deoparte papirusul vechi, punându-l cu atenție pe marginea biroului înainte să tragă un volum în limba eyllwe spre ea.

Cartea era legată în piele neagră, grea ca un opritor de ușă. Știa câte ceva din limba eyllwe datorită faptului că locuise atât de aproape de graniță, cu o mamă care o vorbea fluent – cu siguranță nu de la tatăl care tot de acolo se trăgea.

Nicio femeie din familia Towers nu se căsătorise vreodată, preferând ori iubiți care le lăsau un cadou care sosea nouă luni mai târziu, ori care poate stăteau un an sau doi înainte să plece mai departe. Yrene nu își cunoscuse tatăl, nu aflase nimic despre cine era în afară de faptul că era un călător care se oprise la casa mamei ei peste noapte, căutând adăpost de o furtună puternică ce se abătuse peste câmpia înverzită.

Yrene își trecu degetele peste titlul aurit, rostind cuvintele în limba pe care nu o mai vorbise de mulți ani.

– Poem... Atinse ușor titlul cu degetul. Ar fi trebuit să o întrebe pe Nousha. Bibliotecara îi promisese deja să-i traducă alte texte care îi atrăseseră atenția, dar... Yrene oftă din nou. Poemul... Poem. Odă. Poezia lirică – *Cântecul,* șopti ea. *Cântecul...* Început... *Începutului.*

Cântecul Începutului.

Demonii – valgii – erau vechi, spusese lordul Westfall. Ei așteptaseră o eternitate să atace. Făceau parte din miturile aproape uitate; aproape niște povești de adormit copiii.

Yrene dădu coperta la o parte și se crispă la scrisul necunoscut și încâlcit din cuprins. Genul era vechi, cartea nefiind măcar tipărită la o presă. Era scrisă de mână, cu niște variații ale cuvintelor care dispăruseră de mult.

Fulgerul licări din nou, iar Yrene își frecă tâmplele când frunzări paginile învechite, îngălbenite pe margini.

O carte de istorie. Asta era tot.

O pagină îi atrase privirea și ea se opri, întorcându-se până ce ilustrația reapăru.

Fusese realizată în culori puține: negru, alb, roșu și, ocazional, galben.

Toate pictate de mâna unui maestru, fără îndoială o ilustrare a orice era scris dedesubt.

Ilustrația dezvăluia un colț de stâncă golaș, o armată în armuri negre îngenunchind în fața lui.

Îngenunchind în fața obiectului *de pe* colțul de stâncă.

O poartă înaltă. Niciun zid nu o flanca, și nicio fortăreață nu era în spatele ei, ca și când cineva ar fi construit poarta de piatră neagră din neant.

Nu erau uși în arcadă, ci doar întunericul rotitor al neantului. Raze din acesta ieșeau din vid, ca o transformare urâtă a soarelui, căzând peste soldații care îngenuncheau.

Ea miji ochii la siluetele din fundal. Corpurile erau umane, dar mâinile care țineau săbiile... Aveau gheare. Răsucite.

– Valgi, șopti Yrene.

Tunetul bubui drept răspuns.

Yrene se încruntă la lampa care se legănă când ecoul tunetului vui sub tălpile ei, urcându-i pe picioare.

Dădu paginile până ce apăru următoarea imagine. Trei siluete stăteau în fața aceleiași porți, desenul fiind prea depărtat ca să vadă vreo trăsătură în afara corpurilor masculine, înalte și puternice.

Își trecu degetele peste legenda de dedesubt:

Orcus. Mantyx. Erawan.

Trei regi valgi.

Mânuitorii cheilor.

Yrene își mușcă buza de jos. Lordul Westfall nu menționase asemenea lucruri.

Dar dacă exista o poartă... atunci ar fi fost nevoie de o cheie ca să se deschidă. Sau de mai multe.

Dacă era corect ce scria în carte.

Miezul nopții bătu în marele ceas din atriumul bibliotecii.

Yrene dădu paginile spre altă imagine, împărțită în trei tablouri.

Tot ce spusese lordul... îl crezuse, bineînțeles, dar... era adevărat. Dacă rana nu era o dovadă suficientă, aceste texte nu îi ofereau nicio alternativă.

Pentru că în primul tablou, legat pe un altar din piatră neagră... un tânăr disperat se chinuia să se elibereze de o siluetă încoronată neagră. Ceva se răsucea în jurul mâinilor siluetei – un șarpe din ceață neagră și gânduri rele. Nu era o ființă reală.

În al doilea tablou... Yrene dădu înapoi când îl văzu pentru că tânărul cu ochii larg deschiși de groază și implorare își ținea gura deschisă forțat când creatura din ceață neagră șerpuia pe gâtul lui.

Dar ultimul tablou fu cel care îi făcu sângele să înghețe.

Fulgerul licări din nou, luminând ultima imagine.

Chipul tânărului devenise nemișcat. Nepăsător. Ochii lui... Yrene se uită între desenul anterior și ultimul. Ochii îi fuseseră argintii în primele două.

În ultimul... se înnegriseră. Păreau să fie ai unui om, dar argintiul fusese alungat de un obsidian supărător.

Nu era mort, pentru că tablourile îl înfățișau ridicându-se, cu lanțurile îndepărtate. Nu era o amenințare.

Nu – orice puseseră în el...

Tunetul vui din nou și alte țipete și chicote se auziră, odată cu zgomotul și trăncănitul ucenicelor care plecau.

Yrene studie cartea din fața ei și celelalte teancuri aduse de Nousha.

Lordul Westfall descrisese colierele și inelele care-i țineau pe demonii valgi în gazdele umane. Dar, chiar și după ce erau îndepărtate, spusese el, creaturile puteau zăbovi. Acestea erau doar dispozitive de implantare și, dacă rămâneau prea mult timp, consumându-și gazda...

Yrene scutură din cap. Bărbatul din desen nu fusese înrobit, ci infestat. Magia provenise de la cineva *cu* soiul acela de putere. Era o putere de la demonul din interior.

Fulgeră și, imediat, se auzi și tunetul.

Iar apoi un alt clinchet – slab și gol – dinspre teancurile puțin luminate din dreapta ei. Mai aproape acum decât cel de dinainte.

Yrene aruncă din nou o privire spre obscuritate, părul de pe brațe ridicându-i-se.

Nu era un șoarece, și nici măcar râcâitul ghearelor feline pe piatră sau pe raftul cu cărți.

Nu se temuse niciodată pentru siguranța ei, nu din clipa în care venise între aceste ziduri, dar înțepeni când se holbă în întunericul din dreapta ei și apoi se uită încet peste umăr.

Coridorul aliniat cu rafturi era o cale directă spre un hol mai mare care, în trei minute – cel mult cinci –, avea să o ducă înapoi în atriumul luminat și constant supravegheat.

Doar umbrele, pieile și praful o înconjurau, lumina săltând și înclinându-se odată cu lămpile care se legănau.

Magia de vindecare nu îi oferea nicio apărare, lucru aflat pe propria-i piele.

Dar în anul de la HANUL PORCUL ALB învățase să asculte. Învățase să descifreze o cameră, să *simtă* schimbarea aerului. Și bărbații puteau dezlănțui furtuni.

Ecoul tunetului se estompă și în urma lui rămase doar liniștea.

Liniștea și scârțâitul lămpilor vechi în vânt. Nu se mai auzi niciun clinchet.

Proastă – fusese proastă să citească asemenea lucruri atât de târziu. Și în timpul furtunii.

Yrene înghiți. Bibliotecarele preferau ca volumele să rămână în bibliotecă, dar...

Închise *Cântecul Începutului,* băgând cartea în sac. Pe majoritatea cărților le clasificase deja ca fiind inutile, dar mai erau probabil încă șase, un amestec de eyllwe și alte limbi. Yrene le vârî și pe acelea în sac și puse încet papirusurile în buzunarele mantiei, ascunse vederii, în tot acest timp uitându-se peste umăr – spre holul din spatele ei, spre teancurile din dreapta.

„Nu mi-ai fi datorat nimic, dacă ai fi apelat la simțul practic." Tânăra străină îi spusese asta în noaptea fatidică – după ce îi salvase viața lui Yrene. Cuvintele îi rămăseseră în minte, înrădăcinându-se adânc, la fel ca lecțiile învățate de la acea fată.

Și chiar dacă știa că avea să râdă de ea însăși dimineața, deși poate că *era* doar una dintre pisicile Baast urmărind ceva în umbre, Yrene hotărî să asculte impulsul fricii care îi cobora pe șira spinării.

Cu toate că ar fi putut trece printre teancurile întunecate ca să ajungă mai repede în holul principal, ea rămase în lumină, cu umerii drepți și capul sus. Întocmai cum o învățase fata. „Să pari gata de luptă – ca și cum ai fi o bătaie de cap prea mare pentru cei care ar vrea să-și măsoare forțele cu tine."

Inima îi bătu atât de puternic încât o simți în brațe și în gât, dar strânse din buze, ochii ei fiind strălucitori și reci. Părând mai furioasă decât fusese vreodată, ritmul pașilor îi deveni întrerupt și rapid, ca și când când ar fi uitat ceva sau cineva nu i-ar fi adus o carte.

Se apropie din ce în ce mai mult de intersecția cu holul principal, mai lat, spre locul în care ucenicele se culcau în dormitoarele confortabile.

Își drese vocea, pregătindu-se să țipe.

„Nu viol, nu hoțul – sau ceva de care mai degrabă s-ar ascunde lașii. Strigă foc, o învățase străina. O amenințare pentru toți. Dacă ești atacată, strigă foc."

Yrene repetase instrucțiunile de multe ori și prea multor femei în ultimii doi ani și jumătate, așa cum îi ordonase străina să facă. Nu se gândise că avea să fie nevoită să și le repete ei însăși.

Grăbi pașii, cu capul înclinat. Nu avea arme în afară de un cuțitaș pe care îl folosea ca să curețe rănile sau să taie bandajele – acum la fundul sacului.

Dar sacul, plin cu cărți... Își înfășură curelele din piele în jurul taliei, prinzându-le bine.

O balansare bine plasată ar fi doborât pe cineva la pământ.

Era din ce în ce mai aproape de siguranța holului...

Cu coada ochiului, îl văzu. Îl simți.

Printre rafturile din partea cealaltă era cineva care mergea în paralel cu ea.

Nu îndrăzni să se uite. Să își confirme prezența acelei ființe.

O usturau ochii, chiar dacă se lupta cu groaza care își făcea loc cu ghearele prin corpul ei.

Scânteieri de umbre și întuneric. Urmărind-o. Vânând-o.

Mărind pasul ca să o prindă – să îi taie calea spre hol și să o înșface în întuneric.

„Simțul practic. Simțul practic."

Dacă ar fi alergat, ființa ar fi știut, și-ar fi dat seama că era conștientă. Oricine ar fi fost, ar fi putut să o atace.

„Simțul practic."

Îi mai rămăseseră treizeci de metri până la hol, umbrele adunându-se între lămpi, luminile fiind acum insule prețioase într-o mare de întuneric.

Ar fi putut jura că niște degete care treceau peste cărțile din partea cealaltă a raftului se aud ușor, cu un zgomot surd.

Așadar, Yrene își ridică bărbia mai mult și zâmbi, râzând vioi în timp ce se uită înainte spre hol.

– Maddya! Ce cauți aici atât de târziu?

Se grăbi, mai ales când oricine ar fi fost încetinit din cauza surprinderii. Ezitând.

Yrene lovi cu piciorul în ceva moale – moale și totuși dur – și își reprimă țipătul...

Nu o văzuse pe vindecătoarea ghemuită într-o parte, în umbrele de-a lungul raftului.

Yrene se aplecă, apucând brațele subțiri ale femeii, constituția acesteia fiind destul de zveltă încât, atunci când o întoarse...

Pașii se auziră din nou tocmai când o întoarse pe vindecătoare. Când își înghiți țipătul care încerca să iasă din ea.

Obrajii de un cafeniu deschis deveniseră scobiți, ochii – pătați de cearcăne mov, iar buzele – palide și crăpate. Rochia simplă a unei vindecătoare, care probabil i se potrivise în acea dimineață, îi era acum largă, iar silueta slabă, costelivă, ca și când ceva i-ar fi sorbit viața...

Așa sfrijit cum era, cunoștea chipul. Știa părul blond-șaten, aproape la fel ca al ei. Era vindecătoarea din Pântec, chiar cea pe care o consolase cu doar câteva ore în urmă...

Lui Yrene îi tremurară degetele când pipăi pielea uscată în căutarea pulsului.

Nimic. Iar magia ei... Nu avea spre ce viață să se rotească. Nu mai era viață.

Pașii din partea cealaltă a raftului se apropiară. Yrene se ridică pe genunchii tremurânzi, inspirând ca să se calmeze în timp ce se forță să meargă din nou. Se forță să o lase pe vindecătoarea moartă în întuneric. Se forță să își ridice sacul ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și când l-ar fi arătat cuiva din față.

Dar din cauza unghiului rafturilor... ființa nu știa asta.

– Termin doar de citit pentru seara asta, strigă ea salvării invizibile din față și trimise o rugăciune tăcută de mulțumire Silbei ca vocea ei să rămână calmă și veselă. Bucătăreasa mă așteaptă pentru o ultimă ceașcă de ceai. Vrei să mi te alături?

Să facă să pară că o aștepta cineva era un alt truc pe care îl învățase.

Yrene mai făcu cinci pași înainte să-și dea seama că, oricine ar fi fost, se oprise din nou, crezându-i șiretlicul.

Yrene se grăbi ultimii câțiva metri până la hol, zări un grup de ucenice care tocmai ieșeau dintre alte rafturi întunecate, și se aruncă direct spre ele.

Fetele cascară ochii când Yrene se apropie și nu le șopti decât „Plecați".

Cele trei, care aveau puțin peste paisprezece ani, îi zăriră lacrimile de groază din ochi, chipul palid, și nu se uitară în spatele lui Yrene. O ascultară.

Erau în clasa ei și le instruia deja de câteva luni.

Fetele văzură curelele sacului înfășurate în jurul pumnului și se apropiară de ea zâmbind larg, ca și când nimic nu ar fi fost în neregulă.

– Veniți la bucătăreasă ca să beți ceai, le spuse Yrene, chinuindu-se să-și înăbușe un țipăt. Moartă. O vindecătoare era moartă... Ea mă așteaptă.

„Și va da alarma dacă nu sosesc", vru să transmită fără cuvinte.

Spre meritul lor, fetele nu tremurară și nu afișară nici urmă de groază când merseră pe holul principal, când se apropiară de atriumul cu focurile aprinse și cele treizeci și șase de candelabre și treizeci și șase de canapele și scaune.

O pisică Baast, cu blana neagră și lucioasă, stătea pe unul dintre scaunele brodate de lângă foc. Când ele se apropiară, ea sări, șuierând la fel de feroce ca zeița cu cap de felină. Nu la Yrene sau la fete... Nu, ochii de culoarea berilului erau mijiți spre biblioteca din spatele lor.

Una dintre fete o strânse mai tare pe Yrene de braț, dar niciuna nu plecă de lângă ea când se apropie de biroul masiv al bibliotecarei-șefe și al moștenitoarei ei. În spatele lor, pisica Baast rămase pe loc – ținând frontul – în timp ce bibliotecara-șefă, de serviciu în seara asta, își ridică privirea de la carte spre agitație.

Yrene îi șopti femeii de vârstă mijlocie în veșminte gri:

– O vindecătoare a fost grav atacată între rafturile din sala principală. Cheamă pe toată lumea și cheamă garda regală. *Acum.*

Femeia nu puse întrebări și nici nu ezită și nu tremură, ci doar dădu din cap înainte să se întindă spre clopotul țintuit de marginea biroului.

Bibliotecara îl trase de trei ori. Pentru un străin, nu era mai mult decât o ultimă strigare.

Dar pentru cei care locuiau aici, pentru cine știa că biblioteca era deschisă zi și noapte...

Prima bătaie: Fii atent.

A doua: Fii atent *acum.*

Bibliotecara moștenitoare îl trase de trei ori, puternic și clar, dangătul răsunând în bibliotecă, în fiecare colț și hol întunecat.

A treia bătaie: Ieși afară.

Yrene întrebase odată, când Eretia îi explicase ce era cu clopotul de avertisment în prima ei zi aici, după ce depusese jurământul de a nu-i explica niciodată însemnătatea unui străin. Cu toate o făcuseră. Iar Yrene întrebase de ce era necesar, cine îl instalase.

Cu mult timp în urmă, înainte ca khaganatul să fi cucerit Antica, orașul acesta trecuse din mână în mână, victimă a zeci de cuceriri și conducători. Unele armate invadatoare fuseseră blânde. Câteva, nu.

Sub bibliotecă, tunelurile folosite ca să le evite – cu mult înainte de venirea ei – încă existau.

Însă clopotul de avertisment pentru cei dinăuntru rămăsese. Și, timp de o mie de ani, Torre îl păstrase. Ocazional, îl foloseau pentru exerciții. Preventiv. În caz că ar fi fost nevoie.

Al treilea dangăt răsună din piatră, piele și lemn și Yrene fu convinsă că aude sunetul nenumăratelor capete ridicându-se de unde erau aplecate deasupra birourilor. Auzi sunetul scaunelor împinse înapoi și al cărților aruncate.

„Fugiți, le imploră ea în gând. Rămâneți în lumină."

Dar Yrene și celelalte zăboviră, numărând secundele. Minutele. Pisica Baast își potoli șuieratul și supraveghe holul de dincolo de atrium, coada neagră mișcându-se deasupra pernei scaunului. Una dintre fetele de lângă Yrene fugi spre străjerii de lângă porțile din Torre care, probabil, auziseră clopotul bătând și deja alergau spre ele.

Yrene tremura când pașii grăbiți și hainele foșnind se apropiară. Ea și bibliotecara moștenitoare observară fiecare chip care ieșea – fiecare chip cu ochii mari care ieșea în grabă din bibliotecă.

Ucenice, vindecătoare, bibliotecare. Nimeni nu era schimbat. Pisica Baast părea să îi verifice și ea pe toți – ochii de culoarea berilului văzând lucruri care, probabil, depășeau înțelegerea lui Yrene.

Se auziră sunete de armuri și pași, iar Yrene își înăbuși lacrimile de ușurare la apropierea celor șase străjeri din Torre care intrau acum pe ușile deschise ale bibliotecii, cu ucenicele pe urma lor.

Ucenica și cele două însoțitoare ale ei rămaseră cu Yrene cât ea le explică. În timp ce străjerii chemară întăriri, iar bibliotecara moștenitoare le chemă pe Nousha, Eretia și Hafiza. Cele trei fete rămaseră, două ținând mâinile tremurânde ale lui Yrene.

Nu o lăsară singură.

CAPITOLUL 11

Yrene întârzia.

Chaol o așteptase la ora zece, deși ea nu îi spusese când urma să sosească. Nesryn plecase înainte ca el să se trezească pentru a-i căuta pe Sartaq și pe rukul lui, lăsându-l aici să facă baie și să... aștepte.

Și să tot aștepte.

După o oră, Chaol începu să facă ce exerciții putea de unul singur, incapabil să stea în liniște, în căldura puternică și în susurul nesfârșit al apei din fântâna de afară, cu gândurile care i se tot întorceau la Dorian, întrebându-se încotro se îndrepta acum regele său.

Ea îi vorbise despre exerciții – unele presupuneau folosirea picioarelor, și cine știe cum reușise să le conceapă –, dar dacă Yrene nu se deranja să ajungă la timp, atunci el nu avea să se deranjeze să o aștepte.

Brațele îi tremurară înainte ca ceasul de pe pervaz să bată ora douăsprezece, micile clopote de argint de deasupra piesei din lemn sculptat umplând spațiul cu un sunet vioi și clar. Transpirația îi alunecă pe piept, pe spate și pe față când reuși să se așeze pe scaun, brațele tremurându-i de efort. Voia să o cheme pe Kadja ca să îi aducă un urcior cu apă și o cârpă rece când apăru Yrene.

În salon, el ascultă cum ea intră pe ușa principală și apoi se opri.

– Sunt chestiuni discrete pe care trebuie să le supraveghez personal, îi spuse Kadjei, care aștepta pe hol.

Servitoarea tăcea supusă.

– Lordul Westfall are nevoie de un tonic pentru eczema de pe picioare. Foarte probabil din cauza uleiului pe care i l-ai pus în cadă.

Cuvintele erau calme și totuși tăioase. El se încruntă uitându-se picioarele lui. Nu văzuse așa ceva în dimineața aceea și cu siguranță nu simțea nicio mâncărime sau arsură.

– Voi avea nevoie de coajă de salcie, miere și mentă. Le găsești la bucătărie. Nu spune nimănui de ce. Nu vreau să se audă vorbe.

Liniștea se lăsă din nou și apoi se auzi o ușă închizându-se.

El se uită la ușile deschise spre salon, ascultând cum *ea* asculta sunetele plecării Kadjei. Apoi oftatul ei profund. Yrene ieși o clipă mai târziu.

Nu arăta bine deloc.

– Ce s-a întâmplat?

Rosti cuvintele fără să se gândească la faptul că nu avea niciun drept să întrebe un asemenea lucru.

Însă chipul auriu al lui Yrene era cernit, avea cearcăne purpurii și părul îi era moale.

– Ai făcut exerciții, fu tot ce zise ea.

Chaol își coborî privirea spre cămașa lui udă de transpirație.

– Mi s-a părut un mod la fel de bun ca oricare altul de a-mi petrece timpul.

Fiecare pas al ei spre birou era lent – greoi.

El repetă:

– Ce s-a întâmplat?

Dar ea ajunse lângă birou și rămase cu spatele la el. Chaol scrâșni din dinți, gândindu-se dacă să își împingă scaunul în direcția ei doar ca să îi poată vedea chipul, așa cum s-ar fi grăbit în alte momente ale vieții lui să facă – să intre în spațiul ei până când i-ar fi spus ce se întâmplase.

Yrene își lăsă, pur și simplu, sacul pe birou cu un zgomot surd.

– Dacă vrei să faci exerciții, poate că barăcile ar fi un loc mai potrivit. Se uită pieziș la covor. Decât să transpiri pe covoarele neprețuite ale khaganului.

El își încleștă pumnii pe lângă corp.

– Nu, fu tot ce spuse Chaol, tot ce putu să spună.

Ea ridică o sprânceană.

– Ai fost căpitanul gărzii, nu-i așa? Poate că dacă te-ai antrena cu străjerii de la palat ar fi un lucru bun pentru...

– *Nu.*

Ea se uită peste umăr, ochii aurii evaluându-l. El nu cedă, deși acel lucru din pieptul său care încă îl chinuia păru să se răsucească și să îl despice și mai mult.

Era sigur că ea îl observase și că ascunsese acea informație. O mică parte din Chaol o ura pentru asta, se ura pentru că dezvăluise rana aceea prin propria lui încăpățânare, dar Yrene doar se întoarse dinspre birou și se îndreptă către el cu un chip ilizibil.

– Îmi cer scuze dacă acum se zvonește că ai o eczemă odioasă pe picioare. Grația obișnuită și sigură fusese înlocuită de mersul târșâit. Dacă Kadja este atât de isteață pe cât cred, se va îngrijora că eczema, fiind rezultatul greșelilor *ei,* o va băga în bucluc și nu va spune nimănui. Sau cel puțin își va da seama că, dacă se află, vom ști că *ea* este singura care a vorbit despre asta.

Bine. Tot nu voia să răspundă la întrebarea lui. În schimb, o întrebă:

– De ce ai vrut să plece Kadja?

Yrene se așeză pe canapeaua aurie și își masă tâmplele.

– Pentru că cineva a ucis o vindecătoare în bibliotecă aseară, iar apoi m-a urmărit și pe mine.

Chaol încremeni.

– Ce?

El privi spre ferestre, spre ușile deschise ale grădinii și ieșiri, însă doar căldura, clipocitul apei și cântecul păsărilor erau acolo.

– Citeam... despre ce mi-ai povestit, spuse Yrene, pistruii de pe chipul ei contrastând atât de mult cu pielea albă. Și am simțit pe cineva cum se apropie.

– Pe cine?

– Nu știu. Nu i-am văzut. Pe vindecătoare... am găsit-o când am fugit. Ea înghiți în sec. Am evacuat complet biblioteca de îndată ce a fost... recuperată, dar nu am găsit pe nimeni. Scutură din cap, încleștându-și maxilarul.

– Îmi pare rău, spuse el, și vorbea serios.

Nu doar pentru pierderea unei vieți, ci și pentru ceea ce părea pierderea liniștii și a calmului păstrat de mult timp. Dar întrebă, pentru că nu se mai putea opri să nu primească răspunsuri și să evalueze riscurile, tot așa cum nu își putea ține respirația:

– Ce fel de răni?

Într-o anumită măsură, nu voia să știe.

Yrene se rezemă de pernele canapelei, umplutura scârțâind când fixă cu privirea tavanul poleit.

– Am mai văzut-o, în treacăt. Era tânără, puțin mai mare decât mine. Și când am găsit-o pe podea, semăna cu un cadavru deshidratat de mult timp. Nu-i curgea sânge și nu avea nici urmă de o rană. Era doar... uscată.

Inima lui se poticni la descrierea prea cunoscută. Valgi. Ar fi pariat tot ce mai avea, ar fi pariat totul pe asta.

– Și cine a făcut asta i-a lăsat trupul acolo, pur și simplu?

Ea dădu aprobator din cap. Mâinile îi tremurară când și le trecu prin păr, închizând ochii.

– Cred că și-au dat seama că au atacat persoana greșită... și au plecat repede.

– De ce?

Ea întoarse capul, deschizând ochii în care se citeau extenuarea și frica absolută.

– Seamănă – *semăna* cu mine, șopti Yrene. Constituția noastră, tenul. Oricine ar fi fost... cred că mă căuta *pe mine.*

– De ce? întrebă el din nou, analizând tot ce spusese ea.

– Din cauza cărților pe care le citeam aseară, despre posibila sursă de putere care te-a rănit... Am lăsat niște cărți pe tema asta pe

masă. Iar când străjerii au cercetat zona, cărțile nu mai erau acolo. Ea înghiți din nou în sec. Cine știa că veniți aici?

Sângele lui Chaol se răci în ciuda căldurii.

– Nu am făcut un secret din asta. Era un instinct să pună mâna pe sabia care nu era acolo – o sabie pe care o aruncase în Avery în urmă cu câteva luni. Nu a fost o plecare anunțată, dar oricine ar fi putut afla. Cu mult înainte să ajungem aici.

Se întâmpla din nou. Un demon valg venise în Antica – o bestie inferioară în cel mai bun caz, un prinț în cel mai rău caz. Oricare din cele două variante era posibilă.

Atacul descris de Yrene se potrivea cu relatarea lui Aelin despre rămășițele victimelor prințului valg din Wendlyn, pe care le găsiseră ea și Rowan. Oameni plini de viață transformați în coji ca și când valgul le-ar fi sorbit sufletele.

El se trezi spunând încet:

– Prințul Kashin crede că Tumelun a fost ucisă.

Yrene se ridică, orice urmă de culoare dispărându-i de pe chip.

– Trupul lui Tumelun nu a fost secat. Hafiza, Marea Vindecătoare, a declarat că a fost o sinucidere.

Exista, bineînțeles, posibilitatea ca cele două morți să nu aibă legătură, ca în privința lui Tumelun, Kashin să se înșele. O parte din Chaol se ruga să fie așa. Dar chiar dacă nu exista o legătură, ceea ce se întâmplase în seara precedentă...

– Trebuie să îl avertizezi pe khagan, spuse Yrene, părând să îi citească gândurile.

El dădu aprobator din cap.

– Bineînțeles. Bineînțeles că o voi face. Oricât de grea era situația... Poate că era șansa pe care o avea cu khaganul. Dar el îi studie fața trasă, frica. Îmi pare rău... că te-am implicat în asta. A fost sporită siguranța în Torre?

– Da, șopti ea și își frecă fața.

– Și tu? Ai venit aici păzită?

Ea îi aruncă o privire încruntată.

– În ziua mare? În mijlocul orașului?

Chaol își încrucișă brațele.

– Valgii nu se dau în lături de la nimic.

Ea flutură o mână.

– Nu mă voi aventura singură pe coridoare întunecate prea curând. Niciuna dintre noi, cele din Torre, nu o va face. Străjerii au fost chemați înăuntru și acum sunt pe fiecare hol, la fiecare câțiva metri de bibliotecă. Nici măcar nu știu de unde i-a chemat Hafiza.

Valgii inferiori puteau lua forma oricărui trup, dar prinții lor erau destul de orgolioși. Prin urmare, Chaol se îndoia că s-ar fi deranjat să ia forma unui simplu străjer. Nu când ei preferau tinerii frumoși.

Un colier, un mort și un zâmbet rece îi licăriră în fața ochilor.

Chaol expiră.

– Chiar îmi pare rău... de vindecătoare. Mai ales dacă prezența lui aici declanșase cumva acel atac, dacă o urmăriseră pe Yrene doar pentru că ea îl ajuta. Ar trebui să fii atentă, adăugă el. Constant.

Ea ignoră avertismentul și scrută camera, covoarele și plamierii luxurianți.

– Fetele, tinerele ucenice... Sunt îngrozite.

„Și tu?“

Înainte, s-ar fi oferit voluntar să facă de gardă, să îi păzească ușa, să organizeze soldații pentru că *știa* cum funcționau aceste lucruri. Dar nu era căpitan, și oricum se îndoia că khaganul sau oamenii lui ar fi fost înclinați să asculte de un lord străin.

Dar nu putu opri acea parte din el când întrebă:

– Cum pot fi de ajutor?

Yrene își îndreptă privirea spre el, evaluând. Cântărind. Nu pe el, dar Chaol avea sentimentul că era vorba despre ceva din sinea ei. Așadar, rămase nemișcat și își păstră privirea fermă, cât ea se cercetă lăuntric. În cele din urmă, inspiră și spuse:

– Predau o oră. O dată pe săptămână. După seara trecută, toate au fost prea obosite, așa că le-am lăsat să doarmă. În seara asta,

organizăm un priveghi pentru vindecătoarea... care a murit. Dar mâine... Își mușcă buza, gândindu-se din nou pentru o clipă înainte să adauge: Aș vrea să vii.

– Ce fel de oră?

Yrene învârti pe deget o buclă grea.

– Nu există o taxă pentru ucenicele de aici, dar plătim sub alte forme. Unele ajută la gătit, la spălat, la curățenie. Dar, când am venit, Hafiza... I-am spus că mă pricep la toate lucrurile acelea. Le-am făcut – pentru o vreme. M-a întrebat ce mai știu în afară de arta vindecării, iar eu i-am spus... Ea își mușcă buza. Cândva, cineva m-a învățat cum să mă apăr singură. Ce să fac împotriva atacatorilor. De obicei, împotriva bărbaților.

Fu un efort pentru Chaol să nu se uite la cicatricea de pe gâtul ei. Să nu se întrebe dacă învățase după... sau dacă ceea ce știa o ajutase în situația respectivă.

Yrene oftă.

– I-am spus Hafizei că mă pricep un pic și că... I-am promis persoanei care m-a învățat că, la rândul meu, voi ajuta cât mai multe femei. Așadar, am făcut-o. O dată pe săptămână, le instruiesc pe ucenicele și pe vindecătoarele, servitoarele sau bibliotecarele care ar vrea să învețe.

Femeia aceasta delicată și blândă... El presupunea că aflase că puterea s-ar fi putut ascunde în spatele celor mai neașteptate chipuri.

– Fetele sunt foarte tulburate. De mult timp nu a mai fost un intrus în Torre. Cred că ar fi de folos dacă ai veni mâine să le predai ceea ce știi.

Pentru un moment lung, el o fixă cu privirea. Clipi.

– Îți dai seama că sunt în scaunul acesta.

– Și? Gura încă-ți merge.

Cuvintele ei fură acre și reci.

El clipi din nou.

– Poate că nu m-ar considera cel mai liniștitor instructor...

– Nu, probabil că vor leșina și vor ofta după tine atât de mult încât vor *uita* să se teamă.

A treia și ultima oară când clipi o făcu să schițeze un zâmbet încruntat. El se întrebă cum ar fi arătat zâmbetul acela dacă ar fi fost cu adevărat amuzată sau fericită.

– Cicatricea adaugă un pic de mister, spuse ea, întrerupându-l înainte să își poată aminti de tăietura de pe obrazul lui.

El o studie când ea se ridică de pe canapea ca să se întoarcă spre birou și să își desfacă bagajul.

– Chiar ai vrea să vin mâine acolo?

– Va trebui să ne dăm seama cum să *te ducem* acolo, dar nu ar trebui să fie atât de dificil.

– N-ar fi rău să mă înghesui într-o trăsură.

Ea înțepeni, uitându-se peste umăr.

– Păstrează-ți furia pentru antrenamentul *nostru,* lord Westfall. Scoase un flacon de ulei și îl lăsă pe masă. Și nu vei merge cu trăsura.

– Atunci voi fi purtat de servitori?

Ar fi preferat să se târască.

– Un cal. Ai auzit de așa ceva?

El apucă strâns cotierele scaunului.

– Ai nevoie de picioare ca să călărești.

– Deci este un lucru bun că le mai ai pe amândouă, zise și reluă studiul flacoanelor din sac. Am vorbit cu superioara mea în dimineața asta. A văzut oameni cu răni asemănătoare care au călărit în drumul spre noi – cu proteze și curele speciale. Chiar acum sunt în lucru în atelier, pentru tine.

El se gândi cuvintele ei.

– Deci ai presupus că mâine te voi însoți.

Yrene se întoarse în cele din urmă, cu sacul în mână acum.

– Am presupus că vei vrea oricum să călărești.

El putu doar să o fixeze cu privirea când ea se apropie, cu flaconul în mână și afișând un soi de iritare, un sentiment preferabil fricii puternice.

– Crezi că este posibil așa ceva? întrebă Chaol cu oarecare duritate.

– Da. Voi sosi la răsărit, ca să avem suficient timp să găsim o soluție. Lecția începe la ora nouă.

Să călărească – chiar dacă nu putea merge, *călăritul*...

– Te rog să nu-mi dai speranțe și să mă dezamăgești, zise el răgușit.

Yrene lăsă sacul și flaconul pe masa joasă din fața canapelei și îi făcu semn să se apropie.

– Vindecătoarele bune nu fac astfel de lucruri, lord Westfall.

În acea zi nu se deranjase să îmbrace o jachetă și își lăsase cureaua în dormitor. Scoțându-și cămașa udă de transpirație peste cap, își descheie repede nasturii de la pantloni.

– Chaol, spuse după un moment. Numele meu... este Chaol. Nu lordul Westfall. Mormăi când se ridică din scaun și se așeză pe canapea. Lordul Westfall este tatăl meu.

– Ei bine, și tu ești lord.

– Doar Chaol.

– Lordul Chaol.

El îi aruncă o privire când își poziționă picioarele. Ea nu se întinse ca să îl ajute.

– Și eu care credeam că tot nu poți să mă suferi.

– Dacă îmi vei ajuta fetele mâine, mă voi mai gândi la asta.

După sclipirea din ochii aurii, se îndoia foarte mult de asta, dar schiță un zâmbet.

– Încă un masaj azi?

„Te rog", aproape adăugă el. Mușchii îl dureau deja din cauza exercițiilor și a faptului că se mișcase atât de mult între pat, și canapea, și scaun, și baie...

– Nu. Yrene îi făcu semn să se întindă pe canapea, cu fața în jos. Azi voi începe.

– Ai găsit informații despre rană?

– Nu, repetă ea, scoțându-i pantalonii cu acea eficiență calmă și rapidă. Dar după seara trecută... nu vreau să amân.

– Voi... pot... El scrâșni din dinți. Vom găsi o cale să te protejăm cât cercetezi. Ura cuvintele și le simțea ca laptele rânced pe limbă și de-a lungul gâtului.

– Cred că ei știu asta, spuse ea încet și îi tamponă pete de ulei pe spate. Totuși, nu sunt sigură că este informația pe care vor să mă împiedice să o găsesc.

Stomacul i se încordă, chiar dacă ea își trecu mâinile liniștitoare pe spatele lui, zăbovind în apropierea petei din partea superioară.

– Atunci, ce crezi că vor?

Deja bănuia, dar voia să o audă spunând-o – voia să știe dacă gândeau la fel, dacă înțelegea riscurile la fel de mult ca el.

– Mă întreb, spuse ea în cele din urmă, dacă nu au făcut-o doar ca urmare a ceea ce vrea să aflu, ci și a faptului că *te* vindec.

El își întinse gâtul ca să o privească atunci când cuvintele rămaseră între ei, însă ea doar se uită la semnul de pe spatele lui, trasă la față și obosită. Chaol se îndoia că Yrene dormise.

– Dacă ești prea obosită...

– Nu sunt.

El își încleștă maxilarul.

– Poți să dormi puțin aici. Voi avea grijă de tine. Apoi să te ocupi de mine mai târziu...

– Mă voi ocupa acum. Nu am de gând să îi las să mă sperie.

Vocea nici nu îi tremura și nici nu îi șovăia.

– Cândva mă temeam de alți oameni, adăugă mai încet, dar cu aceeași înverșunare. Îi lăsam pe ceilalți să treacă peste mine doar pentru că mă temeam prea mult de consecințele refuzului. Nu știam *cum* să refuz. Cu mâna, îl apăsă în josul coloanei vertebrale, ca și când i-ar fi ordonat în tăcere să își sprijine din nou capul. În ziua în care am ajuns pe țărmurile acestea, am alungat-o pe fata aceea. Și naiba să mă ia dacă am să-i permit să revină. Sau să las pe cineva să-mi spună iar ce să fac cu viața mea, cu alegerile mele.

Părul de pe brațe i se ridică la furia clocotitoare din vocea ei. Era o femeie din oțel și tăciuni aprinși. Căldura îi emană într-adevăr din palmă spre pata albă când îi atinse spatele.

– Să vedem dacă și ei îi place să fie deranjată, șopti ea.

Yrene atinse direct cicatricea. Chaol dădu să vorbească...

În schimb, scoase un strigăt.

CAPITOLUL 12

O durere ascuțită îi străbătu spatele ca niște gheare brutale.

Chaol se arcui, țipând în agonie.

Yrene își luă brusc mâna și se auzi un bubuit.

Chaol gâfâi când se ridică pe coate ca să o vadă pe Yrene stând pe masa joasă, uleiul din flaconul răsturnat curgând pe lemn. Ea se uită cu gura căscată la spatele lui, la locul în care îl atinsese cu palma.

El nu își găsi cuvintele. Nu putu să simtă altceva decât o durere răsunătoare.

Yrene își ridică mâinile în față ca și când nu le-ar mai fi văzut niciodată și le întoarse pe toate părțile.

– Nu doar că îi displace magia mea, șopti ea.

Lui Chaol îi cedară brațele, așadar se întinse din nou pe perne, uitându-se în ochii lui Yrene când tânăra spuse:

– Îmi *urăște* magia.

– Ai spus că este un ecou... care nu are nicio legătură cu rana.

– Poate că m-am înșelat.

– Rowan m-a vindecat fără niciuna dintre problemele astea.

Ea se încruntă când auzi numele, iar el se mustră în tăcere pentru dezvăluirea acelei părți din trecutul lui în palatul plin de iscoade.

– Erai conștient?

El se gândi.

– Nu. Eram... aproape mort.

Ea observă uleiul vărsat, apoi înjură încet – moderat, în comparație cu alte guri spurcate pe care Chaol avusese neplăcerea să le audă.

Yrene se întinse spre sac, dar el se mișcă mai repede, apucându-și cămașa udă de transpirație din locul în care o pusese pe cotiera canapelei și aruncând-o peste balta care se întindea, înainte să poată curge pe covorul cu siguranță neprețuit.

Yrene îi studie cămașa, apoi brațul lui întins, acum aproape în poala ei.

– Ori lipsa ta de conștiință din timpul vindecării inițiale te-a împiedicat să simți genul acesta de durere, ori orice ar fi chestia asta nu s-a... liniștit.

El înghiți în sec.

– Crezi că sunt posedat?

De *creatura* care sălășluise în rege, care făcuse lucruri atât de îngrozitoare...

– Nu. Dar durerea poate părea *vie*. Poate că situația e aceeași. Și poate că nu vrea să cedeze.

– Sunt rănit la coloană? El abia reuși să pună întrebarea.

– Da, spuse ea, și o parte din pieptul lui se prăbuși. Am simțit bucățile rupte – nervii secționați și încâlciți. Dar ca să vindeci asemenea lucruri, să le faci să comunice din nou cu creierul tău... trebuie să trec de ecoul acela. Sau să îl controlez suficient încât să te pot vindeca. Buzele i se unire într-o linie macabră. Umbra asta, această creatură care îți bântuie corpul mi se va opune la fiecare pas, va lupta să te convingă să îmi spui să mă opresc. Prin durere. Ochii îi erau limpezi – curați. Înțelegi ce îți spun?

Vocea lui era joasă, răgușită.

– Ca să reușești, va trebui să îndur acel tip de durere. În mod repetat.

– Am ierburi care te pot adormi, dar cu o rană ca asta... Cred că nu voi fi singura care va trebui să lupte împotriva ei. Iar dacă tu ești inconștient... Mă tem de ce ar putea încerca să îți facă dacă ești închis aici. În lumea viselor... în psihicul tău.

Chipul ei păru să pălească și mai mult.

Chaol își mișcă mâna din locul în care încă și-o rezema pe cămașa transformată în cârpă și îi strânse degetele.

– Fă ce trebuie să faci.

– Va durea. Așa. Constant și, foarte probabil, mai mult. Va trebui să-mi fac loc vertebră cu vertebră, înainte să ajung măcar la baza coloanei tale. Să lupt cu acel lucru și să te vindec în același timp.

El îi strânse mâna, prea mică în comparație cu a lui.

– Fă ce trebuie să faci, repetă Chaol.

– Și tu, spuse ea încet. Va trebui să lupți și tu.

El rămase nemișcat când auzi asta.

Yrene continuă:

– Dacă aceste creaturi sunt paraziți prin natura lor... Dacă se alimentează și totuși ești sănătos... Ea gesticulă spre corpul lui. Asta înseamnă că se hrănesc din altă parte. Din ceva din tine.

– Nu simt nimic.

Ea se uită cu atenție la mâinile lor împreunate... apoi și-o retrase pe a ei. Nu la fel de violent ca o smucitură, dar retragerea fu destul de clară.

– Poate că ar trebui să discutăm despre asta.

– Despre ce?

Fata își dădu părul peste umăr.

– Despre ce s-a întâmplat – despre ce i-ai oferit creaturii.

Transpirația îi acoperea palmele.

– Nu este nimic de spus.

Yrene îl fixă cu privirea. Era tot ce putea face el ca să nu cedeze în fața acelei priviri sincere.

– Din ce am înțeles, sunt destule de discutat despre ce s-a întâmplat în ultimele câteva luni. Se pare că recent... vremurile au fost agitate pentru tine. Singur ai spus ieri că nimeni nu te destestă mai mult decât o faci tu.

– Și brusc ești atât de nerăbdătoare să auzi ce am de zis?

Ea nici măcar nu tresări.

– Dacă este necesar ca tu să te vindeci și să pleci.

El ridică din sprâncene.

– Bine, atunci. În sfârșit, ai zis-o.

Chipul lui Yrene era o mască de necitit, care ar fi putut să-l pună pe Dorian pe fugă.

– Presupun că nu vrei să fii aici pentru totdeauna, cu războiul care izbucnește în patria *noastră,* așa cum i-ai spus tu.

– Nu este patria noastră?

Încet, Yrene se ridică să își ia sacul.

– Nu mă interesează să am vreo legătură cu Adarlanul.

El înțelegea. Chiar înțelegea. Era probabil motivul pentru care încă nu îi spusese cui, mai exact, îi aparținea întunericul care nu dispărea.

– Și tu, continuă Yrene, eviți subiectul. Ea căută prin sac. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să vorbești despre asta.

– Cu tot respectul, nu este treaba ta.

Auzind asta, își îndreptă privirea spre el.

– Ai fi surprins de cât de apropiată este legătura dintre vindecarea rănilor fizice și a celor emoționale.

– Am înfruntat ce s-a întâmplat.

– Atunci cu ce se hrănește creatura din coloana ta?

– Nu știu. Lui nu-i pasă.

Yrene scoase ceva din sac în cele din urmă, iar când veni din nou spre el, lui i se încordă stomacul din cauza a ceea ce ținea în mână.

Un căluș. Făcut din piele nouă și neagră. Nefolosit.

Ea i-l oferi fără ezitare. De câte ori dăduse așa ceva pacienților ca să vindece răni mai grave decât ale lui?

– Acum ar fi timpul să-mi spui să mă opresc, rosti Yrene cu îndârjire. Asta dacă nu ai prefera să discuți despre ce s-a întâmplat în ultimele luni.

Chaol se întinse pe burtă și își băgă călușul în gură.

Nesryn privise răsăritul de la înălțime.

Ea îl găsise pe prințul Sartaq așteptând în cuib cu o oră înainte de răsărit. Minaretul era expus intemperiilor la ultimul nivel, iar în spatele prințului îmbrăcat în piele... Nesryn se sprijinise cu o mână de bolta scării, gâfâind încă din cauza ascensiunii.

Kadara era frumoasă.

Fiecare dintre penele aurii ale rukului strălucea precum metalul lustruit, albul de pe piept fiind mai strălucitor decât zăpada proaspătă. Iar ochii ei aurii o evaluaseră pe Nesryn imediat, înainte ca Sartaq să se fi întors măcar din locul în care îi legase șaua pe spatele lat.

– Căpitane Faliq, spusese prințul în loc de salut. Te-ai trezit devreme.

Cuvinte obișnuite pentru urechile indiscrete.

– Furtuna de aseară nu m-a lăsat să dorm. Sper că nu te deranjez.

– Din contră. În lumina slabă, el zâmbi. Voiam să plec într-o călătorie – să o las pe gurmanda asta grasă să-și vâneze micul dejun pentru prima dată.

Kadara își umflă indignată penele, croncănind din ciocul imens – perfect capabil să taie capul unui om dintr-o singură mișcare. Nu era de mirare că prințesa Hasar era precaută în preajma păsării.

Sartaq chicoti, mângâindu-i penele.

– Vrei să ni te alături?

Cu acele cuvinte, Nesryn simți imediat cât de înalt era minaretul. Și cum, probabil, Kandara avea să zboare peste acesta. Fără ceva care să-i împiedice moartea în afară de călăreț și de șaua acum fixată.

Dar să călărească un ruk...

Mai mult decât atât, să călărească un ruk alături de un prinț care ar fi putut avea informații pentru ei...

– Nu mă descurc prea bine la înălțime, dar aș fi onorată, prințe.

Fusese o chestiune de câteva minute. Sartaq îi ordonase să-și schimbe jacheta de un albastru închis cu haina de piele de rezervă pe care o împăturise într-un dulap lipit de peretele îndepărtat. El se întorsese politicos când ea își schimbase și pantalonii. De vreme ce avea părul doar până la umeri, îi era greu să îl împletească la spate,

dar prințul căutase în buzunar și îi dăduse o curelușă din piele ca să și-l lege în coadă.

„Am mereu una de rezervă", îi spusese el. Altfel, și-ar fi pieptănat părul o săptămână.

El se urcase primul pe rukul atent, Kadara aplecându-se către podea ca o găină imensă. Prințul încălecă pe o parte din două mișcări line, apoi îi întinse o mână lui Nesryn. Ușor, ea atinse cu palma coastele Kadarei, minunându-se de penele reci, netede precum cea mai fină mătase.

Nesryn așteptă ca rukul să se miște și să se încrunte când Sartaq o ridică în șaua din fața lui, dar pasărea prințului rămase docilă. Răbdătoare.

Sartaq îi fixase cu hamuri de șa, verificând curelele din piele de trei ori. Apoi țâțâi o dată și...

Nesryn știa că nu era politicos să strângă brațele prințului atât de puternic încât să îi rupă oasele, dar o făcu oricum când Kadara își întinse aripile aurii strălucitoare și sări.

În jos.

Stomacul îi ajunse în gât. Ochii i se umeziră și i se încețoșară.

Vântul suflă spre ea, încercând să o smulgă din șa, dar își strânse coapsele atât de mult încât o durură.

Dar clădirile galbene din Antica se conturau la orizont, aproape albastre la începutul răsăritului, grăbindu-se să îi întâmpine când Kadara continuă să plonjeze, ca o stea căzătoare...

Apoi își întinse larg aripile și țâșni în sus.

Nesryn se bucură că nu luase micul dejun. Cu siguranță l-ar fi vărsat la ce senzații îi provocase mișcarea stomacului.

În câteva clipe, Kadara se înclină spre dreapta – spre orizontul care tocmai căpăta o nuanță de roz.

Orașul Antica se întindea în fața lor, tot mai mic în timp ce se înălțau până ce nu mai fu decât un drum pavat în toate direcțiile, până ce ea văzu livezile de măslini și câmpurile de grâu din afara orașului, împestrițate cu orășele și moșii rurale. Dunele deșertului nordic erau în stânga ei. Râurile strălucitoare și șerpuitoare se aureau sub soarele care se înălța peste munții din dreapta sa.

Sartaq nu vorbi și nici nu îi indică vreun reper. Nici măcar linia galbenă a Căii Surorilor, care se îndrepta spre orizontul sudic.

Nu, în lumina răsăritului, el o lăsă pe Kadara să facă ce voia. Rukul îi ridică și mai mult în aerul din ce în ce mai rece – cerul albastru se lumina cu fiecare bătaie puternică a aripilor.

Totul era deschis. Atât de deschis.

Deloc asemănător cu marea nesfârșită, valurile plictisitoare și nava înghesuită.

Asta era... asta era *o gură de aer*. Era...

Ea nu reuși să privească destul de repede, să analizeze ce vedea: cât de mic era totul acum, cât de frumos și cât de urât. Un tărâm revendicat de un popor cuceritor și totuși iubit și îngrijit.

Tărâmul ei. Patria ei.

Soarele, tufișurile și pajiștile unduioase care îi chemau de la distanță. Junglele luxuriante și câmpurile de orez dinspre vest; dunele de nisip galben ale deșertului dinspre nord-est. Era mai mult decât putea vedea ea într-o viață – mai departe decât putea zbura Kadara într-o singură zi. Acest ținut era o lume întreagă. Era toată lumea aici.

Nu înțelegea de ce plecase tatăl ei.

De ce rămăsese, când un asemenea întuneric se infiltrase în Adarlan. De ce îi ținuse în acel oraș infect unde ea își ridica privirea spre cer atât de rar și la fel de rar simțea un vânt care să nu miroasă a sare, ca Avery, sau a gunoi putred de pe străzi.

– Ești tăcută, spuse prințul, și fu mai mult o întrebare decât o afirmație.

Nesryn recunoscu limba halha:

– Nu am cuvinte să-ți descriu ce simt.

Ea simți că Sartaq zâmbi lângă umărul ei.

– Asta am simțit și eu la primul zbor. Și de fiecare dată, de atunci.

– Înțeleg de ce ai rămas în tabără în urmă cu atât de mulți ani. De ce ești nerăbdător să revii.

O clipă de liniște.

– Sunt atât de ușor de citit?

– Cum să *nu* vrei să revii?

– Unii consideră că palatul tatălui meu este cel mai elegant din lume.

– Chiar este.

Tăcerea lui aducea a întrebare.

– Palatul din Rifthold nu era atât de frumos.

Sartaq se gândi puțin, apoi spuse:

– Moartea surorii mele a afectat-o mult pe mama. Pentru ea rămân.

Nesryn tresări ușor.

– Îmi pare foarte rău.

Doar vântul vorbi pentru un timp.

Apoi Sartaq zise:

– Ai spus că *era.* Palatul regal din Rifthold. De ce?

– Ai aflat ce s-a întâmplat... cu părțile de cleștar.

– Ah.

Altă clipă de liniște.

– Au fost distruse de regina Terrasenului. De aliata... voastră.

– E prietena mea.

El se întinse pe după ea ca să se uite la chipul ei.

– Chiar este?

– Este o femeie bună, spuse Nesryn, și vorbea serios. Dificilă, da, dar... unii ar putea spune același lucru despre orice nobil.

– Se pare că fostul rege al Adarlanului i s-a părut atât de dificil încât l-a ucis.

Cuvinte precaute.

– Bărbatul era un monstru – și o amenințare pentru toți. Aghiotantul lui, Perrington, rămâne la fel. Ce-a făcut a fost o favoare pentru Erilea.

Sartaq înclină frâiele când Kadara începu o coborâre lentă și constantă spre o vale cu un râu strălucitor.

– E chiar atât de puternică?

Nesryn se gândi dacă să spună adevărul sau să diminueze puterea lui Aelin.

– Magia ei și a lui Dorian este destul de puternică. Dar aș spune că inteligența lor este cea mai puternică armă. Forța brută este inutilă fără ea.

– Este periculoasă.

– Da, confirmă Nesryn, înghițind. Este.... Nu fusese învățată să poarte o conversație complicată, ca la Curte. Regatul tău chiar e atât de amenințat încât să fim obligați să vorbim în aer?

Ea își aminti că el însuși putea fi o amenințare.

– Ai luat masa cu frații mei. Vezi cum sunt. Dacă ar fi să aranjez o întâlnire cu tine, asta le-ar trimite un mesaj: că sunt dispus să îți ascult rugămintea – poate să o prezint tatălui nostru. Ei s-ar gândi la riscurile și beneficiile subminării mele. Sau s-ar întreba dacă ar părea mai buni dacă ar încerca să... mi se alăture.

– Și vrei? Să ne asculți?

Urmă un lung moment de tăcere, doar șuieratul vântului umplând liniștea.

– Vă voi asculta. Pe tine și pe lordul Westfall. Voi asculta ce știți, ce vi s-a întâmplat. Nu îmi influențez tatăl la fel de mult ca ceilalți, dar el știe că îmi sunt loiali călărețiii ruk.

– Credeam...

– Că sunt preferatul lui? El râse încet și amar. Poate că am o șansă să fiu numit moștenitor, dar khaganul nu își alege moștenitorul în funcție de iubire. Chiar și așa, onoarea aceea e destinată Duvei și lui Kashin.

Pentru frumoasa Duva, putea înțelege, dar...

– Lui Kashin?

– Este pe deplin loial tatălui meu. Nu a uneltit niciodată, nu a trădat. Eu am făcut-o – am complotat și am manipulat împotriva lor ca să obțin tot ce vreau. Dar Kashin... Poate că el conduce armata terestră și cavaleria, poate fi brutal când i se cere, dar cu tatăl meu este sincer. Niciodată nu a existat un fiu mai iubitor sau mai

loial. Când va muri tatăl nostru... Mă îngrijorează ce îi vor face ceilalți lui Kashin, dacă nu se supune, sau mai rău: cum l-ar afecta pe Kashin moartea lui.

– Tu ce i-ai face? îndrăzni ea să întrebe.

„L-ai distruge dacă nu ți-ar jura loialitate?", mai spuse ea în gând.

– Rămâne de văzut ce fel de amenințare sau alianță ar putea prezenta el. Doar Duva și Arghun sunt căsătoriți, iar Arghun nu are urmași. Deși Kashin, dacă și-ar da silința, ar face-o pe tânăra vindecătoare să se îndrăgostească.

Pe Yrene.

– Este ciudat că nu este interesată de el.

– Un punct în favoarea ei. Nu este ușor să iubești urmașul unui khagan.

Pajiștile verzi, încă înrourate sub soarele răsăritului, se unduiră când Kadara se îndreptă spre râul învolburat. Cu ghearele ei imense, putea înșfăca o mulțime de pești.

Dar nu prada era ceea ce își dorea Kadara când zbură deasupra râului, căutând ceva...

– Cineva a pătruns în biblioteca din Torre aseară, spuse Sartaq în timp ce urmări vânătoarea rukului deasupra apei de un albastru închis. Ceața de la suprafață îi atinse chipul lui Nesryn, dar ea se înfioră și mai mult la cuvintele lui. A ucis o vindecătoare – cu o putere neplăcută, care a uscat-o. Nu am mai văzut așa ceva în Antica.

Lui Nesryn i se întoarse stomacul pe dos din cauza descrierii...

– Cine? De ce?

– Yrene Towers a dat alarma. Am căutat câteva ore și n-am găsit nicio urmă, în afară de cărțile lipsă din locul în care le-a studiat și unde a urmărit-o. Yrene era zdruncinată, dar teafără.

Studiase... Chaol îi spusese cu o seară în urmă că Yrene plănuia să citească despre rănile lui făcute de magie, de demoni.

Sartaq întrebă nonșalant:

– Știi ce ar fi putut să caute Yrene încât să prezinte un interes atât de întunecat și să ducă la furtul cărților ei?

Nesryn se gândi. Putea fi un truc – dezvăluirea unui lucru personal din familia și viața lui, ca să o atragă să îi spună secrete. Nesryn și Chaol nu dăduseră nicio informație despre chei, valgi sau despre Erawan khaganului sau copiilor lui. Ei așteptaseră să o facă – să vadă în cine puteau să aibă încredere. Pentru că dacă inamicii lor aflau că ei căutau cheile ca să închidă poarta Wyrd...

– Nu, minți ea. Dar poate că sunt niște inamici neștiuți de-ai voștri care vor să le sperie pe ea și pe celelalte vindecătoare, ca să nu-l mai ajute pe căpitan. Vreau să spun... pe lordul Westfall.

Liniște. Ea crezu că el avea să insiste, așteptând în timp ce Kadara se apropie mai mult de suprafața apei, ca și când s-ar fi apropiat de o pradă.

– Trebuie să fie ciudat să ai o nouă titulatură, cu fostul deținător al acesteia lângă tine.

– Am fost căpitan doar câteva săptămâni înainte să plecăm. Presupun că voi afla la întoarcere.

– Dacă Yrene va reuși. Printre alte posibile reușite.

Cum ar fi să aducă acea armată cu ei.

– Da, fu tot ce reuși ea să spună.

Kadara plonjă cu o mișcare bruscă și rapidă care îl făcu pe Sartaq să o strângă în brațe, sprijinindu-și coapsele de ale ei.

Ea îl lăsă să o ghideze, ținându-i drepți în șa când Kadara se scufundă în apă, se agită și azvârli ceva pe malul râului. O clipă mai târziu, atacă, ghearele și ciocul împungând și tăind. Creatura de dedesubt se luptă, răsucindu-se și zvârcolindu-se...

Se auzi trosnet și apoi se lăsă liniștea.

Rukul se calmă, umflându-și penele și ștergându-și sângele stropit acum pe piept și gât. O parte din acel sânge stropise și cizmele lui Nesryn.

– Ai grijă, căpitane Faliq, spuse Sartaq când Nesryn se uită bine la creatura din care se înfrupta acum rukul.

Aceasta era imensă, avea aproape cinci metri și era acoperită de solzi groși ca armura. Semăna cu bestiile din mlaștinile din Eyllwe,

dar era mai mare, mai grasă datorită vitelor pe care, fără îndoială, le târâia în apa râurilor.

– Frumusețea este prezentă pe tărâmurile tatălui meu, continuă prințul când Kadara mușcă din cadavrul imens, dar multe pândesc și din adâncuri.

CAPITOLUL 13

Yrene gâfâi, cu picioarele întinse în fața ei pe covor și cu spatele rezemat de canapeaua pe care gâfâia acum și lordul Chaol.

Gura îi era la fel de uscată ca nisipul, membrele tremurându-i atât de violent încât abia își putea ține mâinile moi în poală.

Un zgomot ca de scuipat și unul surd îi spuseră că el își scosese călușul.

Urlase, cu toate că-l ținea în gură. Țipătul lui fusese aproape la fel de rău ca magia.

Era un vid. Era un nou iad întunecat.

Magia ei fusese o stea vibrantă care pâlpâia în zidul pe care întunericul îl făcuse între partea de sus a coloanei lui și restul acesteia. Ea știa – știa fără să încerce – că dacă l-ar fi trecut, dacă ar fi sărit direct la baza coloanei lui... avea să o găsească și acolo.

Dar ea insistase. Încercase de nenumărate ori, până ce ajunsese să gâfâie.

Totuși, zidul nu se mișcase.

Păruse doar să râdă, liniștit și șuierător, sunetul purtând o urmă de răceală și răutate antică.

Ea își aruncase magia spre zid, lăsându-i mănunchiul de lumină arzătoare albă să atace în valuri repetate, dar... nimic.

Și abia la final, când magia ei nu reușise să găsească nicio crăpătură, nicio fisură prin care să se strecoare... Doar când se retrăsese zidul păruse să se transforme.

Să se transforme în... altceva.

Magia lui Yrene devenise fragilă în fața acestuia. După moartea vindecătoarei, orice scânteie de sfidare se răcise. Iar ea nu vedea, nu îndrăznea să se uite la ce simțea că se aduna acolo, la ce umplea întunericul cu voci, ca și când ar fi răsunat pe un hol lung.

Dar acesta se ivise, și tânăra aruncase o privire peste umăr.

Zidul întunecat era viu și plin de imagini, una după alta, ca și când ar fi văzut prin ochii altcuiva. Instinctiv, știa că nu erau ai lordului Chaol.

O fortăreață din piatră neagră se înălța printre munții goi și cenușii, cu turnuri ascuțite ca sulițele, cu margini și parapete dure și tăioase. Dincolo de aceasta, acoperind văile și câmpiile dintre munți, la distanță se vedeau o armată și mai multe focuri de tabără decât putea număra.

Iar ea știa numele acelui loc, al armatei adunate. Îl auzise vuindu-i prin minte ca și când ar fi fost bătaia unui ciocan pe nicovală.

„Morath."

Se retrăsese și se smucise din nou spre lumina și căldura arzătoare.

Morathul – fie că era o amintire reală, lăsată de puterea care îl lovise, fie că era ceva invocat de întuneric, din cele mai întunecate spaime ale sale...

Nu era real. Cel puțin nu în această cameră, luminată de soare, și cu fântâna ce susura în grădina de dincolo. Dar dacă era, într-adevăr, portretizarea armatei menționate de lordul Chaol cu o zi în urmă...

Asta avea să înfrunte ea. Pe victimele armatei, poate chiar și pe soldați, dacă lucrurile ar fi decurs foarte prost.

Asta o aștepta acasă.

Nu acum – nu avea să se gândească la asta acum, cu el aici. Să se neliniștească, să îi aducă aminte de ce înfruntase, cu siguranță, de ce trebuie să se fi dezlănțuit asupra prietenilor lui în timp ce amândoi stăteau acolo... Nu era de ajutor pentru niciunul din ei.

Așadar, Yrene rămase pe covor, forțându-și tremurul să se domolească odată cu fiecare respirație profundă pe nas și eliberată pe gură, lăsându-și magia să se liniștească și să își revină din nou înăuntrul ei, în timp ce își calma mintea, lăsându-l pe lordul Chaol să gâfâie pe canapeaua din spatele său, fără ca vreunul să spună ceva.

Nu, nu avea să fie o vindecare obișnuită.

Dar poate că întârzierea întoarcerii ei, faptul de a rămâne aici ca să-l vindece oricât ar fi durat... Poate pe câmpurile de luptă erau și alții ca el, care sufereau din cauza unor răni asemănătoare. Să învețe să înfrunte asta acum, oricât de chinuitor ar fi fost... Da, întârzierea s-ar fi putut dovedi utilă. Dacă ar fi suportat din nou întunericul acela, dacă ar fi găsit o cale să îl spulbere.

„Mergi unde îți este frică."

Într-adevăr.

Închisese ochii. La un moment dat, slujnica se întoarse cu ingredientele pe care le inventase Yrene. Tânăra le aruncă o privire celor doi și dispăru.

Trecuseră câteva ore. Câteva zile.

Foamea era un nod strâns în stomacul ei – un sentiment ciudat de plictisitor în comparație cu orele pe care și le petrecuse atacând întunericul, conștientă doar pe jumătate de mâna pe care i-o pusese pe spate, de strigătele lui de fiecare dată când magia ei se împingea în zid.

El nu îi ceruse niciodată să se oprească. Nu îi ceruse un răgaz.

Degete tremurânde îi atinseră umărul.

– Tu... ești... Fiecare cuvânt era răgușit.

Ea trebuia să îi dea ceai de mentă cu miere. Trebuia să cheme servitoarea – dacă își putea aminti cum să vorbească. Dacă-și găsea glasul...

– ...în regulă?

Yrene deschise ochii când îi simți mâna oprindu-se pe umăr. Nu din afecțiune sau grijă, ci pentru că avea senzația că el era atât de extenuat, încât nu o mai putea mișca.

La rândul ei, era atât de epuizată, încât nu putea să-și adune forța să-i îndepărteze mâna, așa cum o făcuse mai devreme.

– Eu ar trebui să *te* întreb dacă ești bine, reuși ea să spună, cu vocea răgușită. Ceva?

– Nu.

Lipsa totală a emoției din spatele cuvântului îi spuse destule despre gândurile și dezamăgirea lui. El se opri câteva clipe înainte să repete „Nu".

Ea închise din nou ochii. Asta ar fi putut dura câteva săptămâni. Luni. Mai ales dacă nu găsea o cale să împingă zidul întunecat.

Tânăra încercă și nu reuși să își miște picioarele.

– Ar trebui să-ți aduc...

– Odihnește-te.

Simți cum mâna îi strânse umărul.

– Odihnește-te, spuse el din nou.

– Ai terminat pentru azi, zise ea. Fără exerciții în plus...

– Mă refer la tine. *Odihnește-te.* Fiecare cuvânt era rostit greoi.

Yrene își îndreptă privirea spre ceasul mare din colț și clipi o dată. De două ori.

Cinci.

Fuseseră aici *cinci* ore...

El suportase totul în timpul acela. Cinci *ore* de agonie...

Doar acest gând o făcu să își ridice picioarele. Gemu când se sprijini cu o mână de masa joasă și își adună puterea, împingându-se tot mai sus, până ce ajunse să stea în picioare. Se clătina, dar... era în picioare.

Brațele îi alunecară sub el, mușchii spatelui unduindu-se când încercă să se ridice.

– Nu o face, spuse ea.

El o făcu oricum. Mușchii impresionanți ai brațelui și pieptului nu îl dezamăgiră când se împinse și reuși să se așeze, uitându-se la ea cu ochi sticloși.

– Ai nevoie de... ceai, zise Yrene răgușită.

– Kadja.

Numele abia dacă fusese șoptit.

Servitoarea apăru imediat. Prea repede.

Yrene o studie atent când fata intră în cameră. Ea ascultase, așteptând.

Yrene nu se deranjă să zâmbească atunci când îi spuse:

– Ceai de mentă. Cu multă miere.

– Două cești, adăugă Chaol.

Yrene îi aruncă o privire, dar se așeză lângă el pe canapea. Pernele erau un pic umede – din cauza transpirației, își dădu seama când o văzu strălucind pe formele pieptului său bronzat.

Ea închise ochii – doar pentru o clipă.

Nu își dădu seama că trecuse mai mult timp înainte ca servitoarea, Kadja, să pună două cești delicate de ceai în fața lor, un mic ceanic din fier aburind în mijlocul mesei. Femeia turnă multă miere în amândouă, iar lui Yrene gura îi era prea uscată și limba prea grea ca să se deranjeze să îi spună să se oprească ori avea să li se facă rău de la atâta dulceață.

Servitoarea amestecă în liniște în ambele, apoi îi dădu prima ceașcă lui Chaol, care i-o dădu lui Yrene.

Ea era prea obosită ca să obiecteze când o cuprinse, încercând să-și adune puterea ca să o ducă la buze.

El păru să simtă asta și îi spuse Kadjei să lase ceașca pe masă și să plece.

Yrene privi ca pe o fereastră distantă cum Chaol îi luă ceașca și i-o duse la buze și se gândi dacă să îi împingă sau nu mâna.

Da, avea să lucreze cu el; nu, nu era monstrul pe care îl crezuse la început, nu așa cum văzuse că erau bărbații; dar să-l lase atât de aproape, să-i permită să o *îngrijească* astfel...

– Ori îl bei, spuse el răgușit, ori putem să stăm așa în următoarele câteva ore.

Ea își îndreptă privirea spre el și văzu că se uita în ochii ei – cu o privire limpede, în ciuda extenuării.

Fata nu spuse nimic.

– Deci asta e limita, șopti Chaol, mai mult în sinea lui. Poți suporta să mă ajuți, dar nu îți pot întoarce favoarea. Sau nu pot face nimic din ce-ți depășește ideea cu privire la ce... cine sunt.

El era mai isteț decât credea lumea.

Ea avea senzația că duritatea din ochii lui căprui se oglindea în ai ei.

– Bea. Vocea îi era dantelată cu umbra unui ordin – era un bărbat obișnuit să fie ascultat, să dea ordine. Disprețuiește-mă cât vrei, dar bea ceaiul ăsta acum.

Și ușoara urmă de îngrijorare din privirea lui fu cea care...

Un bărbat obișnuit să fie ascultat, da, dar și un bărbat înclinat să îi pese de alții. Să aibă grijă de ei, motivat să o facă de o dorință nestăpânită, de care nu se putea dezvăța și la care nu putea renunța.

Yrene își depărtă buzele, cedând în tăcere.

Ușor, îi duse ceașca de porțelan la gură și o înclină pentru ea.

Yrene sorbi o dată și, la încurajarea lui șoptită, repetă gestul.

Era atât de obosită. Nu fusese niciodată atât de obosită în *viața* ei...

Chaol îi apăsă și a treia oară ceașca de buze, iar ea bău o gură.

Era suficient. El avea nevoie de asta mai mult decât ea...

Chaol simți că era posibil să țipe la el și, luându-i ceașca de la gură, sorbi o înghițitură. Două.

Bău tot și o luă pe cealaltă, oferindu-i primele guri înainte să termine el restul.

„Ce bărbat nesuferit."

Probabil că Yrene spusese asta, pentru că el schiță un zâmbet.

– Nu ești prima care să-mi spună așa, zise el pe un ton mai blând și cu o voce mai puțin răgușită.

– Nu voi fi ultima, sunt sigură, mormăi ea.

Chaol schiță iar acel zâmbet și se întinse să umple din nou ambele cești. Adăugă și miere – mai puțină decât pusese Kadja – cantitatea potrivită – și amestecă, cu mâini ferme.

– Pot s-o fac eu, încercă Yrene să spună.

– Și eu, fu tot ce zise el.

De data aceasta, reuși să țină ceașca și Chaol se asigură că ea își bea ceașca înainte să o ducă pe a lui la buze.

– Ar trebui să plec.

Gândul de a ieși din palat, ca să nu mai spună de călătoria spre Torre, apoi de urcatul scărilor către camera ei...

– Odinhește-te. Mănâncă – probabil ești flămândă.

Ea îl privi.

– Tu nu ești?

El se antrenase intens înainte de sosirea ei; în mod sigur trebuia să fie înfometat doar din cauza asta.

– Mi-e foame. Dar nu cred că pot aștepta cina. Ai putea să mi te alături, adăugă Chaol.

Una era să-l vindece, să lucreze cu el, să îl lase să îi servească ceaiul, dar să ia cina împreună cu bărbatul care îl ucisese pe măcelarul acela, cu bărbatul care lucrase pentru el în timp ce armata întunecată era adunată în Morath... Iată-l. Fumul din nările ei, pârâitul focului și țipetele.

Yrene se aplecă înainte ca să lase ceașca pe masă și apoi se ridică. Până și mișcările îi erau rigide, dureroase.

– Trebuie să mă întorc în Torre, spuse ea, cu genunchii clătinându-i-se. Priveghiul este la apus. Din fericire, după mai mult de o oră.

El îi observă legănatul și se întinse spre ea, dar tânăra ieși din raza lui de acțiune.

– Voi lăsa proviziile. Deoarece gândul de a căra înapoi sacul greu...

– Lasă-mă să îți chem o trăsură.

– Pot să o chem la poarta din față, spuse ea.

Dacă cineva o urmărea, prefera siguranța unei trăsuri.

Ca să rămână în picioare, fu nevoită să se țină de mobilă în timp ce merse. Distanța până la ușă părea nesfârșită.

– Yrene.

Abia putea sta în picioare lângă ușă, dar se opri ca să privească înapoi.

– Lecția de mâine. Concentrarea revenise deja în ochii căprui. Unde vrei să ne întâlnim?

Ea se gândi dacă să o anuleze și unde-i fusese mintea de îi ceruse tocmai lui să vină.

Dar... cinci ore. După cinci ore de agonie, el nu cedase.

Poate că doar din cauza asta refuzase invitația la cină. Dacă el nu cedase, atunci nu avea nici ea să cedeze – nu în a-l vedea altfel decât ar fi trebuit știind cine era.

– Ne vom întâlni în curtea principală, la răsărit.

Era un efort să-și adune puterea ca să meargă, dar o făcu și puse un picior înaintea celuilalt.

Îl lăsă singur în acea cameră, uitându-se după ea.

Cinci ore de agonie, iar ea știuse că nu fusese doar fizică.

Împingând zidul, Yrene simțise că întunericul îi arătase lui Chaol și lucrurile din partea cealaltă a lui.

Scânteierile se unduiseră câteodată pe lângă ea; nu era nimic din ce putea zări, dar păreau... *păruseră* să fie amintiri. Coșmaruri. Poate ambele.

Totuși, el nu îi ceruse să se oprească.

Și, mergând greoi prin palat, o parte din Yrene se întrebă dacă lordul Chaol nu îi ceruse să se oprească nu doar pentru că învățase cum să suporte durerea, ci și pentru că, oarecum, o merita.

Totul îl durea.

Chaol nu își dădu voie să se gândească la ce văzuse, la ce-i licărise prin minte când durerea îl distrusese, îl arsese și îl lovise; la ce – și pe cine văzuse. La cadavrul de pe pat, la colierul de la gât și la capul care se rostogolise.

Nu reușise să scape de imagini – nu cât lucrase Yrene.

Durerea îl străbătuse, astfel încât văzuse totul de nenumărate ori.

Strigase și țipase.

Ea se oprise doar când căzuse pe podea.

El fusese epuizat, pustiit.

Fata tot nu-și dorise să-i fie alături nicio clipă în plus.

Nu o condamna.

Nu că asta conta. Deși își amintea că ea îi ceruse să o ajute a doua zi – oricum ar fi putut.

Chaol luă masa unde îl lăsase Yrene, încă în izmene. Kadja nu părea să observe sau să-i pese, iar el era prea chinuit și obosit ca să se deranjeze să aibă o ținută decentă.

Probabil că Aelin ar fi râs dacă l-ar fi văzut acum pe bărbatul care ieșise repede din camera ei după ce îl anunțase că îi venise menstruația și care în momentul de față stătea în camera elegantă în mare parte dezbrăcat și fără să-i pese de asta.

Nesryn se întoarse înainte de apus, cu chipul îmbujorat și părul zburlit de vânt. O privire la zâmbetul ei schițat îi spuse destul – măcar avusese ceva succes cu Sartaq. Poate că reușise să facă ceea ce el părea să nu reușească: să adune o armată pe care să o ducă acasă.

Intenționase să vorbească azi cu khaganul despre amenințarea pe care o prezentase atacul din seara trecută. Voise să o facă și totuși acum era destul de târziu ca să împiedice aranjarea unei astfel de întâlniri.

Abia o auzise pe Nesryn șoptind despre posibila înțelegere a lui Sartaq și călătoria cu mărețul ruk. Extenuarea îl apăsa atât de mult încât abia își putea ține ochii deschiși, chiar și în timp ce își imagina ființele ruk luptându-se cu vrăjitoarele Dinți-de-fier și cu balaurii și se întreba cine ar fi putut supraviețui unei asemenea lupte.

Dar reușise să îi de ordinul care-i stătea pe limbă: „Du-te la vânătoare, Nesryn".

Dacă vreunul dintre valgii lui Erawan venise, într-adevăr, în Antica, timpul nu era în favoarea lor. Fiecare pas, fiecare cerere putea fi raportată lui Erawan. Și dacă ei o urmăreau pe Yrene, fie

din cauză că citea despre valgi sau că vindeca Mâna regelui din Adarlan... Nu avea destulă încredere în nimeni de aici ca să ceară cuiva să facă asta. În nimeni, în afară de Nesryn.

Nesryn dăduse din cap la cererea lui. Înțelesese de ce o spusese aproape cu năduf. Să o lase să se expună pericolului, să *caute* un astfel de pericol...

Dar ea o mai făcuse în Rifthold și îi amintise de asta cu blândețe. Somnul îl făcuse să-și simtă trupul ciudat și greoi, dar el reușise să dea glas ultimei cereri: „Fii atentă".

Chaol nu se opuse când ea îl ajută să se așeze pe scaun, împingându-l apoi în camera lui. El încercă și nu reuși să se ridice pe pat, fiind doar puțin conștient când ea și Kadja îl traseră pe pat ca pe o bucată de carne.

Yrene nu făcuse niciodată asemenea lucruri. Nu îi împinsese scaunul, când o putea face chiar el. În schimb, îi spunea constant să se miște singur.

El se întrebă de ce. Era prea obosit să se întrebe de ce.

Nesryn spuse că avea să scuze lipsa lui de la cină și plecă să se schimbe. Bărbatul se întrebă dacă, din pragul dormitorului ei, servitorii auziră scârțâitul săbiilor pe piatra de moară.

Chaol adormise înainte de plecarea ei, ceasul din salon anunțând, de la distanță, ora șapte.

Nimeni nu îi dăduse prea multă atenție lui Nesryn în acea seară. Și nimeni nu o băgase în seamă mai târziu, după ce își pusese cuțitele de luptă, sabia, arcul și tolba și plecase pe străzile orașului.

Nici măcar soția khaganului.

Pe drumul de ieșire din palat, un licăr alb îi atrase atenția lui Nesryn când trecu pe lângă o grădină mare din piatră și o făcu să se ascundă în spatele stâlpilor care flancau curtea.

Într-o clipă, își luă mâna de pe cuțitul lung de la șold.

Îmbrăcată în mătase albă, cu părul lung și negru liber, Marea Împărăteasă se plimba, tăcută și serioasă ca o fantomă, pe o alee care șerpuia printre formațiunile stâncoase ale grădinii. Doar lumina lunii și umbrele umpleau spațiul când împărăteasa mergea singură și neobservată, rochia simplă urmând-o ca pe un vânt fantomă.

Alb pentru suferință – pentru moarte.

Chipul Marii Împărătese era neîmpodobit, tenul fiind mai alb decât al copiilor ei. Nicio bucurie nu i se vedea pe chip; nicio vioiciune. Niciun interes.

Nesryn zăbovi în umbra stâlpului, urmărind-o pe femeie îndepărtându-se, ca și când ar fi cutreierat cărările unui peisaj dintr-un vis sau, poate, vreun iad pustiu.

Nesryn se întrebă dacă acele cărări semănau în vreun fel cu cele pe care ea însăși mersese în primele luni după moartea mamei ei. Se întrebă dacă zilele se amestecau și pentru Marea Împărăteasă, dacă mâncarea avea gust de cenușă și dacă îi era greu să adoarmă.

Numai după ce soția khaganului ajunse în spatele unui bolovan mare, dispărând din raza vizuală, continuă Nesryn să meargă, un pic mai greoi.

Sub luna plină, Antica era acoperită de nuanțe albastre și argintii, întrerupte de strălucirea aurie a lămpilor care atârnau în sălile de mese publice și de cărucioarele negustorilor care vindeau *kahve* și bunătățuri. Câțiva artiști cântau melodii la lăute și la tobe, puțini fiind destul de talentați încât să o facă pe Nesryn să vrea să se oprească, dar în această seară nu-și dorea altceva decât să fie o prezență cât mai discretă și să se miște cât mai repede. Merse tiptil prin umbre, categorisind sunetele orașului.

Diverse temple erau răspândite pe strada principală: unele construite cu stâlpi din marmură, unele cu acoperișuri ascuțite din lemn și coloane pictate, unele fiind doar niște curți pline cu bazine și grădini din piatră sau animale adormite. Treizeci și șase de zei supravegheau acest oraș și de trei ori mai multe temple închinate lor erau împrăștiate peste tot.

Trecând pe lângă fiecare, Nesryn se întrebă dacă zeii priveau dintre stâlpi sau din spatele pietrelor sculptate; dacă urmăreau de la streșinile acoperișurilor înclinate sau din spatele ochilor pisicilor tărcate care stăteau întinse, pe jumătate adormite, pe treptele templului.

Ea îi rugă pe toți să îi facă pașii rapizi și tăcuți, să o conducă spre locul în care trebuia să meargă în timp ce colinda străzile.

Dacă un agent valg venise pe continent – sau, mai rău, poate un prinț valg... Nesryn scrută acoperișurile și stâlpii imenși din Torre, care străluceau alb ca oasele în lumina lunii, un far ce supraveghea orașul și vindecătoarele de aici.

Chaol și Yrene nu făcuseră niciun progres în acea zi, dar era în regulă. Nesryn își aminti, de nenumărate ori, că era în regulă. Lucrurile acestea necesitau timp, chiar dacă Yrene... Era clar că ea avusese niște rețineri personale în privința trecutului lui Chaol și a fostului său rol în imperiu.

Nesryn se opri lângă intrarea unei alei în timp ce un grup de tineri petrecăreți trecu mai departe, cântând melodii obscene care cu siguranță ar fi făcut-o pe mătușa ei să îi mustre, deși, mai târziu, le-ar fi fredonat și ea.

Când monitoriză aleea, bordurile, acoperișurile plate, atenția lui Nesryn se îndreptă spre o sculptură nefinisată din zidul de cărămizi de lut care înfățișa o bufniță odihnindu-se, cu aripile strânse, cu ochii nefiresc de mari larg deschiși și imperturbabili. Poate că era doar un act de vandalism și totuși trecu o mână înmănușată peste aceasta, conturând liniile incrustate în zidul lateral al clădirii.

Bufnițele din Antica erau peste tot în acest oraș, un tribut adus zeiței probabil venerate mai mult decât oricare dintre ceilalți treizeci și șase. Niciun zeu principal nu domnea în continentul sudic, totuși, Silba... Nesryn studie din nou turnul înalt, care strălucea mai mult decât palatul din capătul opus al orașului. Silba domnea nedisputată aici. Ca cineva să pătrundă în Torre, *să ucidă* pe una dintre vindecătoare, trebuia să fie disperat sau complet nebun.

Sau un demon valg, fără frică de zei – doar de furia stăpânului lor, dacă eșua.

Dar dacă ea ar fi fost un valg în acest oraș, unde s-ar fi ascuns? De unde ar fi pândit?

Canalele treceau pe sub unele case, dar nu se comparau cu rețeaua mare de canalizare din Rifthold. Totuși, poate că dacă ar fi studiat zidurile turnului Torre...

Nesryn se îndreptă spre turnul strălucitor, Torre conturându-se cu fiecare pas. Se opri în umbrele de lângă una dintre casele de pe cealaltă parte a străzii a zidului care înconjura tot complexul Torre.

Torțele licăreau în aplicele de-a lungul zidului alb, gărzile fiind postate la fiecare câțiva metri. Și deasupra. Gărzi regale, judecând după culorile lor, și gărzi din Torre, în hainele lor albastre cu galben – atât de multe încât nimeni nu ar fi trecut neobservat. Nesryn studie porțile de fier, acum închise pe timpul nopții.

„Unde s-au deschis aseară este răspunsul pe care nu vrea să îl dea nicio gardă."

Nesryn se întoarse, ținând mânerul cuțitului în jos, iar vârful în sus.

Prințul Sartaq se rezema de zidul clădirii la câțiva metri în spatele ei, privind spre turnul Torre, care se contura. Două săbii se iveau deasupra umerilor lați și cuțite lungi îi atârnau la centură. Schimbase hainele elegante pentru cină cu hainele de zbor, din piele – întărite cu oțel la umeri, manșete protectoare argintii la încheieturile mâinilor și o eșarfă neagră la gât. Nu, nu o eșarfă, ci o pânză cu care să-și acopere gura și nasul când avea pe cap gluga grea. Ca să rămână anonim, neobservat.

Ea băgă cuțitul în teacă.

– M-ai urmărit?

Prințul își îndreptă ochii negri și calmi spre ea.

– Nu prea ai încercat să fii greu de observat când ai ieșit pe poarta din față, înarmată până în dinți.

Nesryn se întoarse spre zidurile complexului Torre.

– Nu am niciun motiv să ascund ce fac.

– Crezi că cine le-a atacat pe vindecătoare se va plimba prin preajma lor, pur și simplu?

Cizmele lui abia se auziră pe pietrele vechi când se apropie de ea.

– M-am gândit să investighez cum ar fi putut intra. Să înțeleg mai bine amplasarea lor și unde ar fi mai probabil să se ascundă.

O pauză.

– Pare că îți cunoști bine prada.

„Și nu te-ai gândit să-mi menționezi asta în timpul călătoriei de dimineață", fură restul cuvintelor nerostite.

Nesryn se uită pieziș la Sartaq.

– Aș vrea să pot nega, dar o cunosc. Dacă atacul a fost al celor pe care îi bănuim... Mi-am petrecut o mare parte din primăvara și vara asta vânându-le specia în Rifthold.

Sartaq privi zidul pentru un minut lung și spuse încet:

– Cât de rău a fost?

Nesryn înghiți când imaginile licăriră: cadavrele, și canalele, și castelul de cleștar explodând, un zid al morții zburând spre ea...

– Căpitane Faliq, o îndemnă cu blândețe.

Era un ton mai blând decât se așteptase ea de la un prinț războinic.

– Ce ți-au spus spionii?

Sartaq își încordă maxilarul, umbrele traversându-i chipul înainte să spună:

– Mi-au raportat că Riftholdul era plin de groază, de oamenii care nu erau *oameni*. Bestii din visele cele mai întunecate ale lui Vanth.

Vanth – zeița morții. Prezența sa în acest oraș era prezentată la cursuri chiar și vindecătoarelor Silbei, adoratorii ei fiind o sectă secretă de care se temeau și pe care o respectau chiar și khaganul, și predecesorii lui, în ciuda faptului că ritualurile ei erau cu totul diferite de Cerul Etern la care credeau khaganul și darghanii că se întorceau. Mai devreme, Nesryn trecuse repede pe lângă templul lui Vanth, din piatră neagră, intrarea fiind marcată doar de un rând de

trepte de onix care coborau spre o cameră subterană luminată cu lumânări albe ca oasele.

– Văd că nimic din toate astea nu îți pare ciudat, spuse Sartaq.

– Mi-ar fi putut părea în urmă cu un an.

Privirea lui Sartaq se îndreptă spre armele ei.

– Așadar, chiar ai înfruntat asemenea orori.

– Da, recunoscu Nesryn. Nu știu la ce bun, având în vedere că orașul este acum stăpânit de ei, rosti ea cu amărăciune.

Sartaq se gândi.

– Majoritatea ar fi preferat să fugă și nu ar fi stat să îi înfrunte.

Ea nu avea chef să confirme sau să nege o asemenea afirmație, fără îndoială menită să o consoleze. Un efort binevoitor din partea unui bărbat care nu trebuia să facă astfel de lucruri.

– Eu... am văzut-o mai devreme pe mama ta, se trezi Nesryn spunând. Se plimba singură printr-o grădină.

Sartaq miji ochii.

– Da?

O întrebare precaută.

Nesryn se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să-și țină gura, dar continuă:

– Am spus asta doar în caz... în caz că este o informație care ți-ar fi utilă și pe care ai vrea să o știi.

– Era și un străjer? O servitoare împreună cu ea?

– Nu am văzut pe nimeni.

Când se rezemă de zidul clădirii, îngrijorarea adevărată i se citi pe chip.

– Mulțumesc pentru veste.

Nu era în poziția să se intereseze de asta – nici alții nu erau, mai ales fiind vorba de cea mai puternică familie din lume, dar Nesryn spuse încet:

– Mama a murit când aveam treisprezece ani. Își ridică privirea spre turnul Torre, care aproape strălucea. Fostul rege... știi ce le-a făcut celor cu magie. Vindecătoarelor care aveau acest dar. Așadar,

nu a fost nimeni care să o poată salva pe mama de boala mortală pe care a căpătat-o. Vindecătoarea pe care am reușit să o găsim a recunoscut că, foarte probabil, cauza era o umflătură din sânul mamei mele și că ar fi putut să o vindece înainte să dispară magia. Înainte să fie interzisă.

În afara celor din familia ei, nu mai spusese nimănui această poveste. Nu era sigură de ce i-o spunea, de fapt, lui acum, dar continuă:

– Tata a vrut să o ia pe o navă și să vină aici. Era disperat să o facă, dar pe tărâmurile noastre a izbucnit războiul. Navele au fost folosite de armata Adarlanului, iar ea era prea bolnavă ca să riște o călătorie pe uscat tocmai până spre Eyllwe ca să încerce să traverseze acolo. Tatăl meu a studiat toate hărțile, toate rutele comerciale. Până când a găsit un negustor care să navigheze cu ei – doar cu ei doi – spre Antica... Mama era atât de bolnavă încât nu se putea mișca. Nu ar fi ajuns aici, chiar dacă s-ar fi îmbarcat pe nava aceea.

Sartaq o urmări cu chipul greu de citit în timp ce ea vorbi.

Nesryn își băgă mâinile în buzunare.

– Așadar, a rămas. Și toți i-am fost alături... când s-a terminat totul. Vechea suferință o învălui, provocându-i usturimea ochilor. Mi-a luat câțiva ani să îmi revin, spuse ea după o clipă. Doi ani înainte să încep să observ lucruri ca razele soarelui pe față sau gustul mâncării – să încep să mă bucur din nou de ele. Tatăl meu... ne-a ținut unite. Pe sora mea și pe mine. Dacă a suferit, nu ne-a lăsat să vedem asta. Ne-a umplut casa cu cât de multă bucurie a putut.

Tăcu o clipă, nesigură cum să-i explice la ce se referea deschizând subiectul acesta.

Sartaq întrebă în cele din urmă:

– Unde sunt ei acum? După atacul din Rifthold?

– Nu știu, șopti ea, expirând. Au scăpat, dar... nu știu unde au fugit sau dacă vor putea ajunge aici, cu atât de multe orori care împânzesc lumea.

Sartaq amuți preț de un minut lung, iar Nesryn își petrecu fiecare secundă dorindu-și să-și fi ținut gura. Apoi prințul spuse:

– Voi da de veste – discret. El se dezlipi de zid. Ca spionii mei să caute familia Faliq și să o ajute, dacă le iese în cale, oricum pot, să o îndrume spre locuri mai sigure.

Pieptul i se strânse până o duru, dar reuși să spună „Mulțumesc". Era o ofertă generoasă. Mai mult decât generoasă.

Sartaq adăugă:

– Îmi pare rău... pentru pierderea ta. Oricât de mult timp a trecut de atunci. Eu... ca războinic, am crescut ținându-mă de mână cu moartea. Și totuși, asta... A fost mai greu de suportat decât altele. Și poate că suferința mamei este și mai greu de înfruntat decât a mea.

El scutură din cap, lumina lunii dansându-i în părul negru, și spuse cu un calm forțat:

– De ce crezi că am fost atât de nerăbdător să fug după tine în noapte?

Fără să vrea, Nesryn îi zâmbi.

Sartaq ridică o sprânceană.

– Deși mi-ar fi de folos să știu ce, mai exact, ar trebui să caut.

Nesryn se gândi ce să îi spună – se gândi la prezența lui aici.

El râse încet, când ezitarea ei depăși o clipă.

– Crezi că eu sunt cel care a atacat-o pe vindecătoare? După ce am fost cel care ți-a povestit despre asta dimineață?

Nesryn își lăsă capul în jos.

– Nu vreau să fiu lipsită de respect. Chiar dacă ea văzuse cum un alt prinț înrobit în primăvara aceasta trăsese o săgeată spre o regină, ca să-l țină în viață. Spionii tăi au dreptate. Riftholdul a fost... Nu aș vrea să văd cum Antica îndură ceva asemănător.

– Și ești convinsă că atacul din Torre a fost doar începutul?

– Sunt aici, nu-i așa?

Liniște.

Nesryn adăugă:

– În cazul în care cineva, cunoscut sau străin, îți oferă un inel sau un colier negru, în cazul în care vezi pe cineva cu ceva asemănător... Nu ezita. Nicio clipă. Lovește repede și precis. Decapitarea

este singurul lucru care îi doboară. Persoana din ei nu mai este. Nu încerca să o salvezi – sau vei ajunge și tu înrobit.

Sartaq își îndreptă atenția spre sabia de la centura ei, spre arcul și tolba prinse pe spate și rosti încet:

– Spune-mi tot ce știi.

– Nu pot.

Doar refuzul în sine i-ar fi putut curma viața, dar Sartaq dădu gânditor din cap.

– Atunci spune-mi ce poți.

Și îi spuse. Stând în umbrele de dincolo de zidurile complexului Torre, îi explică tot ce putu, mai puțin ce ținea de chei, porți și înrobirea lui Dorian, dar și de fostul rege.

Când termină, chipul lui Sartaq nu se schimbase, deși își masa maxilarul.

– Când plănuiai să-i spui asta tatălui meu?

– De îndată ce ne-ar fi îngăduit o întâlnire particulară.

Sartaq înjură încet și creativ.

– Cu moartea surorii mele... I-a fost mai greu decât ar recunoaște să revină la ritmul nostru obișnuit. Nu îmi va asculta sfatul. Nici pe al altcuiva.

Îngrijorarea și tristețea din tonul prințului o făcură pe Nesryn să spună:

– Îmi pare rău.

Sartaq scutură din cap.

– Trebuie să mă gândesc la ce mi-ai spus. Sunt locuri pe acest continent, în apropiere de patria poporului meu... Își masă gâtul. Când eram copil, în cuiburi se spuneau povești despre orori asemănătoare. Poate că este timpul să îi fac o vizită doicii mele, zise mai mult ca pentru sine. Să îi aud din nou poveștile și să aflu cum făceau față acestei amenințări cu mult timp în urmă. Mai ales dacă acum apare din nou.

O menționare a valgilor... aici? Familia ei nu îi spusese niciodată asemenea povești, dar, pe de altă parte, poporul său venise din

ținuturi îndepărtate ale continentului. Dacă stăpânii rukșilor știuseră cumva despre valgi sau chiar îi înfruntaseră...

Pe strada de dincolo se auziră pași, iar ei se lipiră de zidurile aleii cu mâinile pe mânerele săbiilor. Însă nu era decât un bețiv care se împleticea spre casă, salutând în trecere gărzile din Torre de lângă zid și primind, în schimb, câteva rânjete.

– Există, în apropiere, canale subterane care ar putea conduce spre Torre?

Întrebarea ei era doar o șoaptă.

– Nu știu, recunoscu la fel de încet Sartaq și zâmbi când arătă spre grilajul vechi din pietrele înclinate ale aleii. Dar aș fi onorat să te însoțesc să descoperi unul.

CAPITOLUL 14

Lui Yrene nu-i păsa dacă ar fi venit cineva să o ucidă în somn.

Înainte ca priveghiul luminat de lumânări din curtea complexului Torre să se termine, înainte ca Yrene să urce spre camera ei din apropierea acoperișului, sprijinită de două ucenice după ce se prăbușise la baza scărilor, nu-i păsa de nimic.

Bucătăreasa îi aduse cina la pat. Yrene reuși să mănânce un pic înainte să adoarmă.

Se trezi după miezul nopții cu furculița pe piept, carnea aromată de pui pătându-i rochia albastră preferată.

Mormăi, dar se simți un pic mai vioaie. Suficient cât să se ridice în obscuritatea camerei din turn, să-și facă nevoile și să împingă în fața ușii micul birou pe care stivuise cărțile și alte obiecte pe care le mai găsise, să verifice de două ori încuietorile și să se urce din nou în pat, încă îmbrăcată.

Se trezi la răsărit.

Exact când spusese că avea să-l întâlnească pe lordul Chaol.

Supărată, Yrene împinse biroul și cărțile, descuie încuietorile și se grăbi să coboare scările din turn.

Ordonase ca proteza pentru calul lui să fie adusă direct în curtea castelului, iar ea își lăsase proviziile în camera bărbatului cu o zi în urmă, deci nu avu nimic de luat în afară de propria ființă zbuciumată în timp ce se grăbi să coboare spirala nesfârșită din Torre, încruntându-se la bufnițele sculptate care o judecară în tăcere când

fugi pe lângă ușile care începeau acum să se deschidă ca să dezvăluie vindecătoare cu chipuri somnoroase și ucenice clipindu-i cu ochi încețoșați.

Yrene îi mulțumi Silbei pentru puterile reconfortante ale somnului profund și fără vise când alergă prin curtea complexului, pe lângă aleile flancate de lavandă, ieșind pe porțile abia deschise.

Antica se trezea, străzile fiind din fericire liniștite când se grăbi spre palatul cocoțat în cealaltă parte a orașului. După treizeci de minute ajunse în curte gâfâind, transpirația adunându-i-se în toate adânciturile posibile ale trupului.

Lordul Westfall începuse fără ea.

Respirând sacadat, Yrene zăbovi lângă porțile înalte de bronz, umbrele fiind încă dense cu soarele atât de jos la orizont, și urmări încălecarea.

Așa cum specificase, iapa tânără și dereșă[1], aparent răbdătoare, era pe partea mai scundă – la înălțimea perfectă pentru ca el să ajungă la cornul șeii cu o mână ridicată – ceea ce făcea acum, observă Yrene cu multă satisfacție. Dar restul...

Ei bine, părea că decisese să nu folosească în locul scării rampa de lemn pe care tot ea o comandase. Rampa de încălecare era acum lângă țarcurile încă umbrite ale cailor, lângă zidul estic al curții, ca și când el ar fi refuzat categoric să se apropie măcar de ele și ar fi cerut în schimb să i se aducă iapa ca să încalece de unul singur.

Lucrul acesta nu o surprinse deloc.

Chaol nu se uita la niciunul dintre străjerii adunați în jurul lui – nu mai mult decât era necesar. Întorși cu spatele la ea, după nume putea să identifice maximum doi bărbați, dar...

Unul se apropie în tăcere ca să-i permită lui Chaol să-și sprijine cealaltă mână pe umărul său acoperit cu armură când lordul se împinse în sus cu o mișcare puternică. Iapa rămase răbdătoare când, cu mâna dreaptă, strânse cornul șeii ca să se echilibreze...

[1] Cal cu părul roșu amestecat cu alb și negru (n. tr.).

Ea înaintă tocmai când lordul Westfall se împinse de pe umărul străjerului și urcă în șa, cel din urmă apropiindu-se în acest timp. Mișcarea îl făcu să stea într-o parte în șa, dar Chaol tot nu-i mulțumi prea mult străjerului, ci doar dădu rapid din cap.

În schimb, studie tăcut șaua din fața lui, evaluând cum trebuia să își aducă piciorul de partea cealaltă a calului. Se înroși, încordându-și maxilarul. Străjerii zăboviră, iar el înțepeni din ce în ce mai mult...

Dar curând se mișcă din nou, lăsându-se pe spate pe șa și trecându-și piciorul drept peste corn. Străjerul care îl ajutase să urce se întinse ca să îi sprijine spatele, un altul țâșnind din partea cealaltă ca să-l împiedice să cadă, dar trunchiul lui Chaol rămase drept. Neclintit.

Controlul mușchilor era extraordinar. Era un bărbat care își antrenase corpul să i se supună indiferent de condiții, chiar și acum.

Și... era în șa.

Chaol șopti străjerilor ceva care îi făcu să se retragă când se întinse în ambele părți ca să prindă în catarame curelele protezei din jurul picioarelor. Aceasta fusese fixată în șa – mărimea perfectă fiind creată pe baza estimărilor date de Yrene femeii din atelier – având scopul de a îi stabiliza picioarele, suplinind locul în care s-ar fi prins cu coapsele ca să își mențină echilibrul. Doar până ce s-ar fi obișnuit să călărească. La fel de bine ar fi putut să nu aibă deloc nevoie de ele, dar... era mai bine să fie în siguranță la prima călătorie.

Yrene își șterse fruntea transpirată și se apropie mulțumindu-le străjerilor, care reveniră acum la posturile lor. Cel care îl ajutase pe lordul Westfall se întoarse spre ea, iar Yrene îi zâmbi larg când spuse în limba halha:

– Bună dimineața, Shen.

Tânărul străjer îi zâmbi la rândul lui când continuă să se îndrepte spre micile grajduri din umbrele îndepărtate ale curții, făcându-i semn din ochi în timp ce trecu pe lângă ea.

– 'Neața, Yrene.

Tânăra îl găsi pe Chaol stând drept în șa când se uită din nou înainte – acea poziție rigidă și maxilarul încleștat dispărând cât el o urmări apropiindu-se.

Yrene își netezi rochia, dându-și seama abia când ajunse lângă el că încă purta hainele din ziua precedentă. Acum cu o imensă pată roșie pe piept.

Chaol se uită cu atenție la pată și apoi la părul ei – o, pe toți zeii, *părul* ei – și spuse simplu:

– Bună dimineața.

Yrene înghiți, tot gâfâind din cauza alergatului.

– Îmi pare rău că am întârziat.

De aproape, proteza era într-adevăr destul de discretă pentru a nu fi observată de majoritatea, mai ales datorită felului în care se mișca.

El stătea mândru pe cal, cu umerii drepți și părul încă ud de la baia de dimineață. Yrene își înclină capul spre rampa de încălecat nefolosită din partea cealaltă a curții.

– Știi, și pe aceea puteai să o folosești.

El ridică din sprâncene.

– Mă îndoiesc de faptul că va fi una disponibilă pe câmpul de luptă, spuse strâmbând din buze. Deci aș putea foarte bine să învăț cum să încalec de unul singur.

Într-adevăr. Dar, în ciuda răsăritului auriu din jurul lor, ceea ce zărise în rana lui și armata pe care aveau să o înfrunte amândoi îi licări în fața ochilor, întinzând umbrele lungi...

Mișcarea îi atrase atenția, alertând-o pe Yrene când Shen conduse o mică iapă albă din aceleași umbre. Înșeuată și pregătită pentru ea. Yrene se încruntă uitându-se la rochie.

– Dacă voi călări, spuse Chaol, și tu o vei face. Poate *asta* le șoptise străjerilor înainte ca ei să plece.

Yrene spuse fără să gândească:

– Nu călăresc – a trecut o vreme de când n-am mai călărit.

– Dacă pot lăsa patru bărbați să mă ajute să încalec pe acest nenorocit de cal, spuse el hotărât, încă roșu în obraji, atunci și tu o poți face.

Din tonul său, ea își dădu seama că pentru el fusese jenant să treacă prin asta. Doar mai devreme îi *văzuse* expresia de pe chip. Dar o făcuse; scrâșnise din dinți și o făcuse.

Și cu străjerii care îl ajutaseră... Ea știa că erau mai multe motive pentru care Chaol abia se putea uita la ei. Acesta nu era doar singura amintire a ceea ce fusese el cândva, care îl făcuse să se încordeze în prezența lor, să refuze măcar să se gândească să îi instruiască.

Dar nu era o conversație pe care să o aibă acum – nu aici, și nu cu lumina care începea să i se întoarcă în privire.

Așadar, Yrene își ridică tivul și îl lăsă pe Shen să o ajute să încalece.

Fustele rochiei se ridicară destul încât să-i dezvăluie o mare parte a picioarelor, dar ea văzuse mai multe lucruri dezvăluite aici. Chiar în această curte. Nici Shen și nici vreunul dintre străjeri nu-i aruncase măcar o privire. Se întoarse spre Chaol ca să îi ordone să pornească, dar îl găsi privind-o.

Uitându-se la piciorul expus de la gleznă până la mijlocul coapsei, văzu că era mai palid decât cea mai mare parte a pielii sale aurii. Ea se bronza cu ușurință, dar trecuseră câteva luni de când înotase și făcuse plajă.

Chaol observă că era atentă și își ridică ochii spre ai ei.

– Ai o postură bună, îi spuse el, la fel de cinic cum deseori făcuse ea remarci privitoare la starea corpurilor pacienților.

Yrene îi aruncă o privire exasperată înainte să-și încline capul în semn de mulțumire spre Shen și să dea pinteni calului. Chaol scutură frâiele și procedă la fel.

Ea îl urmări când călăriră spre porțile curții.

Proteza rezista. Șaua rezista.

El se uită în jos la ele, apoi spre porți, la orașul care se trezea dincolo de ei, turnul înălțându-se deasupra tuturor ca și când ar fi fost o mână ridicată într-o întâmpinare îndrăzneață.

Lumina soarelui pătrundea prin bolta deschisă, poleindu-i pe amândoi, dar Yrene ar fi putut jura că în ochii căprui ai căpitanului strălucea mai mult decât răsăritul când intrară în oraș.

Nu însemna că mergea din nou, dar era mai bine decât în scaun.

Mult mai bine.

Proteza era stânjenitoare, împotrivindu-se tuturor instinctelor lui de călăreț, dar... îl ținea acolo. Îi permitea să o conducă pe Yrene dincolo de porți, vindecătoarea apucând măciulia din când în când, uitând complet de frâie.

Ei bine, găsise singurul lucru de care ea nu era atât de sigură.

Gândul îi aduse un mic zâmbet pe buze, mai ales că ea își tot aranja fusta. Pentru cât îl mustrase în legătura cu decența lui, faptul că-și arăta picioarele o făcuse să înceteze.

Bărbații de pe străzi – muncitori, negustori ambulanți și străjeri – se uitau de două ori. Se uitau pe săturate.

Până ce îi observau privirea și se uitau în altă parte.

Iar Chaol se asigura că ei o făceau.

La fel cum se asigurase că străjerii din curte fuseseră politicoși când ea venise în fugă, gâfâind, bronzată și îmbujorată. În ciuda petei de pe hainele ei, a rochiei din ziua precedentă și a peliculei subțiri de transpirație care o acoperea.

Fusese îngrozitor să fie ajutat să urce în șa ca un bagaj îndărătnic, după ce refuzase să folosească rampa de încălecare – îngrozitor să vadă străjerii în uniformele imaculate, armurile de pe umeri și mânerele săbiilor strălucind în soarele dimineții, cu toții urmărindu-l cum bâjbâia. Dar se descurcase. Iar apoi se trezise uitând complet de asta, odată cu privirile pline de aprecieri din partea străjerilor. Nicio doamnă, frumoasă sau obișnuită, tânără sau bătrână nu merita să fie țintuită cu privirea. Iar Yrene...

Chaol își ținu iapa aproape de a ei și întâlni privirea oricărui bărbat care se uită în direcția lor când călăriră spre turnul înalt din Torre, pietrele fiind albe ca frișca în lumina dimineții. Toți bărbații găsiră repede un alt loc în care să se holbeze. Unii păreau chiar să-și ceară scuze.

Dacă Yrene observa sau nu, el nu știa. Ea era prea ocupată să se întindă spre cornul șeii la orice mișcare neașteptată a calului, prea ocupată să se crispeze când iapa mărea pasul pe o stradă mai abruptă, făcând-o să se legene și să alunece din nou în șa.

– Apleacă-te înainte, o învăță el. Echilibrează-ți greutatea. Chaol făcu la fel – cât îi permise proteza.

Caii înaintară lent pe străzi, capatele înălțându-li-se în acest timp.

Yrene îi aruncă o privire tăioasă.

– *Chiar* știu lucrurile astea.

El ridică din sprâncene de parcă ar fi spus: „Ai fi putut să mă păcălești".

Ea se încruntă, dar se întoarse în față și se aplecă înainte, așa cum o învățase.

Chaol dormea dus când Nesryn se întorsese târziu seara trecută, dar ea îl trezise suficient de mult încât să-i spună că nu descoperise nimic în privința posibilului valg în oraș. Niciun canal nu era legat de Torre, iar cu paza întărită de la ziduri, nimeni nu intra pe acolo. Reușise să rămână treaz destul încât să îi mulțumească și să-i audă promisiunea de a continua azi căutarea.

Dar această zi senină și luminoasă... cu siguranță nu era întunericul preferat de valgi. Aelin îi spusese cum prinții valgi puteau invoca întunericul singuri – întunericul care lovea orice ființă vie în calea lui, secătuindu-o. Dar chiar și un singur valg în oraș, indiferent dacă era un prinț sau un soldat obișnuit...

Chaol își alungă gândul din minte, ridicând privirea încruntată spre structura imensă care devenea mai impunătoare cu fiecare stradă pe care o traversau.

– Turnurile[1], spuse el gânditor, privind spre Yrene. Este o coincidență că porți acest nume sau strămoșii tăi s-au tras, cândva, din Torre?

Mâinile îi erau albe când apucă măciulia strâns, ca și când a se întoarce să îl privească ar fi făcut-o să se răstoarne.

– Nu știu, recunoscu tânăra. Numele meu... Este ceva ce nu am aflat niciodată.

El se gândi la cuvinte, la felul în care ea miji ochii la stâlpul strălucitor al turnului din față, în loc să îi întâlnească privirea. Un copil din Fenharrow. Nu îndrăzni să întrebe de ce nu cunoștea răspunsul. Unde era familia ei.

În schimb, făcu semn din cap spre inelul de pe degetul ei.

– Chiar funcționează verigheta falsă?

Ea studie inelul vechi și zgâriat.

– Aș vrea să neg, dar funcționează.

– Te confrunți cu un astfel de comportament aici?

„În orașul minunat?", gândi el.

– Foarte, foarte rar. Ea își mișcă degetele înainte să apuce din nou măciulia. Dar este un vechi obicei de acasă.

Pentru o clipă, el își aminti de o asasină într-o rochie albă însângerată, prăbușindu-se la intrarea în baraca lui. Își aminti de lama otrăvită cu care o tăiase un bărbat și pe care o folosise pe mulți alții.

– Mă bucur, spuse după o clipă. Că nu trebuie să te temi de asemenea lucruri aici.

Până și străjerii, cu toate privirile lor drăgăstoase, fuseseră respectuoși. Ea chiar i se adresase unuia pe nume, iar răspunsul lui amabil fusese sincer.

Yrene apucă din nou cornul șeii.

– Khaganul îi face pe toți să respecte legea, fie că sunt servitori sau prinți.

Nu ar fi trebuit să fie un concept atât de nou, totuși... Chaol clipi.

– Serios?

---

[1] *Towers,* în original (n. tr.)

Yrene ridică din umeri.

– Din câte am auzit și-am observat. Lorzii nu pot scăpa de crimele comise plătind, și nici nu se pot baza pe numele familiei lor ca să scape. Și potențialii criminali de pe străzi văd exigența legii și rar îndrăznesc să o ispitească. Ea făcu o pauză. Tu...

El știa ce ezitase ea să întrebe.

– Mi s-a ordonat să eliberez sau să ignor nobilii care au comis crime. Cel puțin pe cei care aveau valoare la Curte și în armata regelui.

Ea studie măciulia din fața ei.

– Și noul tău rege?

– El este diferit.

Dacă era în viață. Dacă reușise să scape din Rifthold. Chaol se forță să adauge:

– Dorian studiază și admiră de mult timp khaganatul. Poate că va pune în practică o parte din obiceiurile de aici.

Acum îi fu aruncată o privire lungă și evaluatoare.

– Crezi că khaganul se va alia cu voi?

Nu îi spusese asta, dar presupuse că era destul de evident de ce venise.

– Pot doar să sper.

– Ar face armata lui o diferență împotriva... puterilor pe care le-ai menționat?

Chaol repetă:

– Pot doar să sper. El nu reuși să spună adevărul – că armata lor era mică și împrăștiată, dacă mai exista. În comparație cu forța adunată din Morath...

– Ce s-a întâmplat în ultimele luni?

O întrebare precaută și șoptită.

– Încerci să mă faci să vorbesc?

– Vreau să știu.

– Nu este nimic din ce ar merita să-ți spun.

Povestea lui nu merita câtuși de puțin să fie spusă. Nici măcar o parte din aceasta.

Ea tăcu, tropăitul copitelor cailor fiind singurul sunet de pe stradă și apoi zise:

– Va trebui să vorbești despre asta. La un moment dat. Eu... am văzut imaginile acelea în tine, ieri.

– Nu este suficient?

Întrebarea era tăioasă precum cuțitul de la centura lui.

– Nu și dacă este lucrul cu care se hrănește creatura din tine. Nu și dacă să vedem de unde provine ar putea ajuta.

– Și ești sigură de asta?

El ar fi trebuit să tacă, știa asta, dar...

Yrene se îndreptă în șa.

– Trauma oricărei răni necesită o reflectare interioară în timpul vindecării și după aceea.

– Nu vreau așa ceva. Nu îmi trebuie. Vreau doar să stau în picioare – să merg din nou.

Ea scutură din cap.

El continuă:

– Și tu? Ce-ai zice să facem un târg: tu îmi spui cele mai mari secrete ale tale, Yrene Towers, iar eu ți le voi spune pe ale mele.

Indignarea lumină ochii ei speciali când se încruntă la Chaol, care-i răspunse cu aceeași monedă.

În cele din urmă, Yrene pufni, schițând un zâmbet.

– Ești încăpățânat ca un măgar.

– Mi s-a spus și mai rău de atât, replică el zâmbind ușor.

– Nu mă surprinde.

Chaol chicoti, zărind urmele unui zâmbet pe chipul fetei înainte să-și aplece capul ca să-l ascundă, ca și când a sta de vorbă cu un fiu al Adarlanului ar fi fost o crimă de neimaginat.

Totuși, el o privi îndelung – amuzamentul îi zăbovea pe chip, părul greu, moale și ondulat fiind ocazional zburlit de briza matinală – și tot se trezi zâmbind când ceva strâns încolăcit în pieptul său începu să se relaxeze.

Călăriră restul drumului spre Torre în tăcere, iar Chaol își lăsă capul pe spate când se apropiară, mergând pe o stradă lată și însorită care se înclina în sus, spre complexul din vârful dealului.

Torre era și mai dominant de aproape.

Era lat, aducând mai mult cu o fortăreață, dar totuși era rotunjit. Clădirile îi flancau părțile laterale și era conectat cu nivelurile inferioare. Totul era încercuit de ziduri înalte și albe și porți de fier – făurite ca să semene cu o bufniță cu aripile întinse –, deschise larg ca să dezvăluie tufele de lavandă și straturile de flori care flancau aleile pietruite de culoarea nisipului. Nu erau straturi de flori, ci de plante.

Mirosul plantelor care se deschideau în soarele dimineții îi umplu nările: busuioc, mentă, salvie și multă lavandă. Chiar și caii, ale căror copite tropăiau pe alei, părură să ofteze când se apropiară.

Străjerii îmbrăcați în ce presupunea el că erau culorile din Torre – albastru și galben – îi lăsară să treacă fără întrebări, iar Yrene făcu o plecăciune în semn de mulțumire. Ei nu se uitară la picioarele ei. Nici nu îndrăzniră să fie lipsiți de respect sau ispitiți să o facă. Chaol își mută privirea de la ei înainte să le poată întâlni expresiile întrebătoare.

Yrene merse înainte, conducându-l pe sub boltă și în curtea complexului. Ferestrele clădirii cu trei etaje din jurul curții străluceau în lumina soarelui de dimineață, dar în curte...

Dincolo de șoaptele din Antica, ce se trezea în afara complexului, dincolo de copitele cailor pe pietrișul galben, era doar susurul celor două fântâni ancorate în zidurile paralele ale curții. Din jgheaburile lor în forma ciocurilor de bufniță care țipă, apa se vărsa în bazinele adânci de dedesubt. Flori de un roz deschis și mov flancau zidurile dintre lămâi, straturile fiind ordonate, dar lăsate să crească în voia lor.

Era unul dintre cele mai liniștite locuri pe care le văzuse el vreodată. Și văzându-i apropiindu-se... Erau douăzeci și patru de femei în rochii de toate culorile – deși majoritatea erau croite simplu, cum îi plăceau și lui Yrene.

Ele stăteau în rânduri ordonate pe pietriș, unele fiind aproape copii, altele în floarea vârstei, puține fiind în vârstă.

Între cele din urmă era o femeie cu pielea măslinie și păr alb care ieși din rând și-i zâmbi larg lui Yrene. Nu era un chip care purtase vreodată urma vreunei frumuseți, dar în ochii ei era o lumină, o bunătate și un calm care îl făcură pe Chaol să clipească de uimire.

Toate celelalte o urmăriră ca și când ea ar fi fost axul în jurul căruia erau ordonate. Chiar și Yrene, care îi zâmbi femeii când descălecă, părând recunoscătoare că nu mai era nevoită să stea în șa. Unul dintre străjerii care îi urmăriseră veni să recupereze calul, dar ezită când Chaol rămase călare.

Chaol îl ignoră pe bărbat când Yrene își trecu degetele prin părul încâlcit și vorbi cu bătrâna în limba lui.

– Înțeleg că grupul din dimineața asta s-a adunat datorită ție?

Cuvinte simple – poate o încercare de a reveni la normal, având în vedere ce se întâmplase în bibliotecă.

Bătrâna zâmbi cu căldură. Era mai strălucitoare decât soarele care se ridica deasupra zidurilor complexului.

– Fetele au auzit un zvon despre un lord chipeș care vine să predea. Practic, am fost călcată în picioare în învălmășeala de pe scări.

Ea zâmbi spre trei fete îmbujorate care nu aveau mai mult de cincisprezece ani și care se uitară vinovate la pantofii lor, apoi îi aruncară lui Chaol niște priviri deloc vinovate pe sub gene.

Chaol își înăbuși un râset.

Yrene se întoarse spre el, evaluând proteza și șaua în timp ce scârțâitul apropierii roților pe pietriș umplu curtea.

Amuzamentul dispăru. Să descalece în fața acestor femei...

„Destul."

Cuvântul răsună prin el.

Dacă nu putea suporta asta în fața unui grup al celor mai bune vindecătoare din lume, atunci merita să sufere. El își oferise ajutorul și avea să se țină de cuvânt.

Pentru că în spate erau niște fete tinere palide care se agitau pe loc. Neliniștite.

Peste acest sanctuar, acest loc minunat... trecuse o umbră.

El urma să facă tot ce putea ca să o respingă.

– Lord Chaol Westfall, îi spuse Yrene, gesticulând spre bătrână, dă-mi voie să ți-o prezint pe Hafiza, Marea Vindecătoare din Torre Cesme.

Una dintre fetele îmbujorate oftă la sunetul numelui său.

Ochii lui Yrene dansară, dar Chaol își înclină capul spre bărână când ea întinse mâna spre el. Pielea era tare – la fel de caldă ca și zâmbetul ei. Femeia îi strânse puternic degetele.

– Ești la fel de chipeș cum a spus Yrene.

– Nu am zis așa ceva, rosti Yrene printre dinți.

Una dintre fete chicoti.

Yrene o avertiză cu o privire, iar Chaol ridică din sprâncene înainte să îi spună Hafizei:

– Este o onoare și o plăcere, doamnă.

– Ce elegant este, șopti una dintre fetele din spatele lui.

„Așteaptă să mă vezi descălecând", aproape spuse el.

Hafiza îi strânse din nou mâinile și, eliberându-le apoi, se întoarse spre Yrene. Așteptând.

Yrene doar își uni palmele și le spuse fetelor adunate:

– Lordul Westfall a fost grav rănit în partea de jos a coloanei și îi este greu să meargă. Ieri, Sindra a construit în atelier proteza asta pentru el, pe baza modelului triburilor de călăreți din stepe, care se confruntă de mult timp cu asemenea răni printre ai lor.

Flutură o mână ca să le arate picioarele lui și proteza.

Cu fiecare cuvânt, lui Chaol îi înțepeniră umerii. Tot mai mult.

– Dacă vă confruntați cu un pacient într-o situație asemănătoare, continuă Yrene, libertatea de a călări poate fi o alternativă plăcută unei trăsuri sau unui palanchin. Mai ales dacă a fost obișnuit cu un anumit nivel de independență. Sau, chiar dacă s-a confruntat cu

dificultăți de mobilitate toată viața, asta i-ar putea oferi o alegere pozitivă în timp ce îl vindecați, adăugă după ce se gândi.

Chaol înțelese că era puțin mai mult decât un experiment. Chiar și fetele îmbujorate își pierdură zâmbetele când îi studiară proteza și picioarele.

Yrene le întrebă:

– Cine vrea să îl ajute pe lordul Westfall să descalece și să ia loc pe scaun?

O mulțime de mâini se ridicară în aer.

El încercă să zâmbească. Încercă și eșuă.

Yrene arătă spre câteva, care se apropiară în grabă. Niciuna nu îl privi mai sus de talie și nici nu-i spuse „bună dimineața".

Yrene își ridică vocea când ele se înghesuiră în jurul lui, asigurându-se că și cele adunate în curte puteau auzi.

– În cazul pacienților complet imobilizați nu poate fi o opțiune, dar lordul Westfall își păstrează abilitatea de a se mișca de la mijloc în sus și poate struni calul cu frâiele. Desigur, echilibrul și siguranța sunt importante, dar o altă chestiune e că el își simte și-și folosește bărbăția – care, de asemenea, prezintă câteva probleme în ceea ce privește confortul oferit de proteză.

Una dintre fetele mai tinere chicoti auzind asta, dar majoritatea dădură doar din cap, uitându-se direct la zona indicată, ca și când el ar fi fost complet dezbrăcat. Fața încălzindu-i-se, Chaol își reprimă impulsul de a se acoperi.

Două tinere vindecătoare începură să desfacă proteza, unele studiind cataramele și tijele. Tot nu-l priveau în ochi. Ca și când ar fi fost vreo nouă jucărie – o nouă lecție. Vreo ciudățenie.

Yrene continuă:

– Aveți grijă să nu îl împingeți prea mult când veți... *atenție.*

El se luptă să afișeze o expresie distantă, simțind că de data asta îi lipseau strājerii de la palat. Yrene le dădu fetelor indicații ferme când îl coborâră din șa.

Chaol nu încercă să le ajute pe ucenice sau să li se împotrivească atunci când îl traseră de brațe, una urmând să îi echilibreze talia, lumea înclinându-se când îl coborâră. Dar greutatea corpului său era prea mare, iar el se simți alunecând mai departe de șa, distanța spre pământ micșorându-se, simțind soarele pe piele.

Fetele gemură din cauza efortului, una dintre ele ducându-se în partea cealaltă ca să îl ajute să-și ridice piciorul și să-l treacă peste cal – sau așa crezuse el. Știa asta doar pentru că îi zărise părul creț peste coastele calului. Ea împinse, ridicându-i piciorul, iar el atârnă acolo, trei fete scrâșnind din dinți în timp ce încercau să îl coboare, celelalte urmărind tăcute...

Una dintre fete scoase un sunet și nu-i mai ținu bine umărul. Lumea plonjă...

Mâini puternice și ferme îl prinseră, nasul ajungându-i la doar cincisprezece centimetri de pietrișul galben când celelalte fete se agitară încercând să îl ridice din nou. Chaol descălecase, dar picioarele îi erau acum întinse sub el, la fel de străine ca vârful complexului Torre, aflat la înălțime.

Vuietul îi umplu mintea.

Un soi de goliciune îl învălui. Era mai rău decât să stea în izmene câteva ore. Mai rău decât baia cu servitoarea.

Apucându-l de umăr de unde abia îl prinsese la timp, Yrene le spuse vindecătoarelor:

– Ar fi putut fi mai bine, fetelor. Cu mult mai bine, din multe motive. Ea oftă. Putem discuta ce s-a greșit mai târziu, dar, pentru moment, mutați-l pe scaun.

Atârnând între fetele a căror greutate era, în cazul multora, jumătate din a lui, abia suporta să o audă și să o asculte. Yrene se dădu la o parte ca să lase fetele să îl pună la loc, fluierând strident.

Roțile scârțâiră pe pietrișul din apropiere. El nu se deranjă să se uite la scaunul cu rotile pe care îl apropie o ucenică, și nici nu se obosi să vorbească în timp ce ele îl așezară pe obiectul care tremură sub greutatea lui.

– *Cu grijă,* le avertiză Yrene din nou.

Fetele zăboviră, toate celelalte din curte încă privind. Trecuseră secunde sau minute de când începuse acest chin? El apucă strâns cotierele scaunului când Yrene dădu niște indicații și făcu observații și, apoi, mai puternic în timp ce una dintre fete se aplecă să-i atingă picioarele încălțate cu cizme, ca să i le *aranjeze.*

Cuvintele i se ridicară în gât, iar Chaol știu că aveau să izbucnească din el, că nu putea face prea multe ca să nu urle „lasă-mă-n pace“ atunci când degetele ucenicei se apropiară de pielea neagră și prăfuită...

Mâini ridate și măslinii atinseră încheietura mâinii fetei, oprind-o la doar câțiva centimetri.

Hafiza spuse calmă:

– Dă-mi voie.

Fetele se retraseră când Hafiza se aplecă să îl ajute.

– Pregătește fetele, Yrene, spuse Hafiza peste un umăr firav, iar Yrene se supuse, conducându-le înapoi în rând.

Mâinile bătrânei zăboviră pe cizmele lui – picioarele fiindu-i acum îndreptate în direcții opuse.

– Să o fac eu, domnule, sau ai vrea să o faci tu?

El nu știa ce să spună și nu era sigur că își putea folosi mâinile fără să-i tremure, așadar dădu aprobator din cap spre femeie.

Hafiza îi îndreptă un picior, așteptând ca Yrene să se îndepărteze câțiva pași și să dea instrucțiuni fetelor.

– Acesta este un loc destinat învățării, șopti Hafiza. Elevele mai în vârstă le învață pe cele tinere. În ciuda accentului ei, el o înțelegea perfect. Lord Westfall, a fost dorința lui Yrene să le arate fetelor ce a făcut cu proteza – să le lase să învețe cum este să ai un pacient cu probleme asemănătoare. Ca să primească acest instructaj, Yrene a trebuit să se aventureze în stepe. E posibil ca multe dintre fete să nu aibă ocazia. Cel puțin pentru câțiva ani.

Chaol întâlni în cele din urmă ochii Hafizei, empatia din privirea femeii fiind mai importantă decât faptul de a fi luat de pe cal de un grup de fete cu jumătate din greutatea lui.

– Ea are intenții bune, Yrene a mea.

El nu răspunse. Nu era sigur că știa ce să spună.

Hafiza îi îndreptă celălalt picior.

– Sunt multe alte cicatrice, domnul meu. În afară de cea de pe gâtul ei.

Chaol voia să îi spună bătrânei că știa prea bine, dar alungă acea goliciune, acel vuiet clocotiror din mintea lui.

El le promisese acelor fete să le învețe, să le ajute.

Hafiza părea să înțeleagă asta – să o simtă. Îl bătu pe umăr înainte să se ridice complet în picioare, oftând puțin din cauza efortului, și reveni la locul din rând lăsat liber pentru ea.

Yrene se întorsese spre el terminând instrucțiunile și îl studie ca și când prezența prelungită a Hafizei indicase ceva ce ei îi scăpase.

Ea îl privi în ochi, încruntându-se. „Ce este în neregulă?"

El îi ignoră întrebarea din privire – îi ignoră ușoara îngrijorare, reprimând ce simțea în sinea lui, și își împinse scaunul spre ea. Centimetru cu centimetru. Pietrișul nu era ideal pentru această deplasare, dar scrâșni din dinți. Își dăduse cuvântul acestor domnișoare. Nu intenționa să dea înapoi.

– Unde am rămas la ultima lecție? o întrebă Yrene pe fata din față.

– La scoaterea ochilor, spuse ea cu un zâmbet larg.

Chaol aproape se înecă.

– Corect, spuse Yrene, frecându-și mâinile. Să îmi demonstreze cineva.

El urmări în liniște când mâinile se ridicară, iar Yrene alese una – o fată cu o osatură mai fragilă. Yrene luă poziția atacatorului, apucându-o pe fata din față cu o hotărâre surprinzătoare.

Dar fata își îndreptă mâinile subțiri direct spre fața lui Yrene, cu degetele mari la colțurile ochilor ei.

Chaol tresări din scaun – sau ar fi făcut-o, dacă fata nu s-ar fi retras.

– Și care e pasul următor? întrebă simplu Yrene.

– Îmi îndoi astfel degetele mari – fata făcu mișcarea în aerul dintre ele, ca să vadă toată lumea – și *poc*.

Unele fete râseră domolit la ultimul cuvânt rostit de fată.

Aelin ar fi radiat de bucurie.

– Bun, spuse Yrene, iar fata își ocupă locul în rând.

Yrene se întoarse spre el, îngrijorarea licărind din nou când văzu ce era în ochii lui și spuse:

– Asta e cea de-a treia lecție a noastră din acest semestru. Până acum, ne-am ocupat de atacurile frontale. De obicei, îi rog pe străjeri să vină pe post de victime – vorbele ei stârniră câteva chicote –, dar azi aș vrea să ne spui ce crezi că ar putea face doamnele, tinere și bătrâne, puternice și fragile, împotriva oricărui tip de atac. Lista cu cele mai bune manevre și sfaturi, dacă ești amabil.

El instruise tineri gata să verse sânge, nu să vindece oameni, dar apărarea era prima lecție pe care o învățase și pe care o predase tinerilor străjeri înainte ca ei să ajungă să atârne de porțile castelului.

Chipul lovit și orb al lui Rees îi licări în minte.

La ce îi folosise vreunuia dintre ei atunci când situația fusese dificilă?

La nimic. Niciunul dintre membrii grupului esențial în care avusese încredere și pe care îi instruise, cu care lucrase câțiva ani... niciunul nu supraviețuise. Brullo, mentorul și predecesorul său, îl învățase tot ce știa – și la ce le folosise lor? Toți cei pe care îi întâlnise, pe care îi atinsese... suferiseră. Viețile pe care jurase să le protejeze...

Soarele deveni alb, susurul celor două fântâni fiind o melodie îndepărtată.

Ce bine făcuse *oricare* dintre aceste lucruri orașului și poporului său când fusese prădat?

El își ridică privirea ca să vadă rândurile de femei care îl urmăreau curioase.

Așteptând.

Fusese un moment când își aruncase sabia în Avery. Când reușise să îi poarte greutatea la șold, în mână, și o aruncase împreună cu tot ce reprezentase căpitanul gărzii în apele întunecate și învolburate.

El de atunci se scufundase și se înecase. Cu mult înainte să fie rănit la coloană.

Nu era sigur că încercase măcar să înoate. Nu de când acea sabie dispăruse în râu. Nu de când îl lăsase pe Dorian în camera aceea împreună cu tatăl lui și îi spuse prietenului său – fratelui său – că îl iubea și știa că era un rămas-bun. El... plecase. În toate sensurile cuvântului.

Chaol se forță să inspire. Să încerce.

Yrene veni lângă el când tăcerea lui se prelungea, părând din nou de nedumerită și îngrijorată. Ca și când nu și-ar fi putut da seama de ce – *de ce* el ar fi putut fi... Chaol își alungă acel gând. Și pe toate celelalte.

Le trimise pe fundul mâlos al râului Avery, unde sabia lui cu măciulie în formă de vultur era acum uitată, ruginind.

Chaol își ridică bărbia, uitându-se la fiecare fată, femeie și bătrână din fața lui. Erau vindecătoare, servitoare, bibliotecare și bucătărese, îi spusese Yrene.

– Când un atacator se apropie de voi, spuse el în sfârșit, va încerca foarte probabil să vă mute în altă parte. Să nu îl lăsați *niciodată* să o facă. Dacă o faceți, oriunde v-ar duce, va fi și ultimul loc pe care îl veți vedea. El trecuse prin destule locuri ale crimelor din Rifthold, citise și studiase destule cazuri ca să cunoască adevărul. Dacă încearcă să vă mute din locul în care vă aflați, stabiliți-vă acolo câmpul de luptă.

– Știm asta, spuse una dintre fetele îmbujorate. Asta a fost prima lecție a lui Yrene.

Yrene dădu serioasă din cap spre el. Chaol nu își permise să se uite la gâtul ei.

– Lovitura la căpută? se adresă el lui Yrene.

– Și asta a fost tot din prima lecție, răspunse aceeași fată în locul lui Yrene.

– Dar despre cât de dureros este să primești o lovitură în vintre?

Ele dădură din cap. Era clar căYrene cunoștea mișcările.

Chaol zâmbi încruntat.

– Dar despre modurile de a doborî pe spate un bărbat de statura mea sau mai mare, în mai puțin de două mișcări?

Unele fete zâmbiră în timp ce scuturară din cap. Gestul lor nu era liniștitor.

CAPITOLUL 15

Yrene simți furia emanând din Chaol ca și când ar fi fost căldura care ieșea dintr-un ceainic.

Nu din cauza fetelor și a femeilor. Ele îl adorau. Zâmbeau și râdeau, chiar dacă erau concentrate la lecția lui amănunțită și precisă, chiar dacă evenimentele din bibliotecă pluteau deasupra lor și a complexului Torre ca un văl gri. Multe lacrimi fuseseră vărsate la priveghiul din seara precedentă, câțiva ochi fiind încă roșii pe holuri în dimineața aceasta, când ea trecuse repede pe acolo.

Din fericire, nici lacrimile și nici ochii roșii nu se zăriră când lordul Chaol chemă trei străjeri care să se ofere să fie trântiți de fete pe pietriș. De nenumărate ori.

Bărbații fuseseră de acord, probabil datorită faptului că știau că rănile aveau să fie îngrijite cu atenție și bandajate de cele mai mari vindecătoare din afara orașului Doranelle.

Chaol chiar le zâmbi femeilor și, spre mirarea ei, și străjerilor.

Dar lui Yrene... nu-i zâmbi. Deloc.

Chipul lui Chaol deveni, pur și simplu, dur, ochii licărindu-i cu răceală ori de câte ori ea interveni ca să pună o întrebare sau să îl urmărească învățând-o pe o ucenică mișcările. El era poruncitor, concentrării lui severe nelipsindu-i nimic. Dacă aveau măcar un picior în poziția greșită, vedea lucrul acesta înainte ca ele să se miște un centimetru.

Lecția lungă de o oră se încheie cu fiecare dintre ele doborând un străjer pe spate. Bieții bărbați plecau șchiopătând, zâmbind larg. În mare parte pentru că Hafiza promisese fiecăruia un butoi cu bere și cel mai puternic tonic de vindecare al ei, mai bun decât orice alcool.

Femeile se împrăștiară când clopotele bătură ora zece, unele la lecții, altele la munci casnice, altele la pacienți. Câteva dintre fetele mai prostuțe zăboviră, fluturându-și genele spre lordul Westfall, una chiar părând gata să se urce în poala lui înainte ca Hafiza să îi amintească, sec, de grămada de lenjerie pe care trebuia să o spele.

Înainte să plece șchiopătând după ucenică, Hafiza îi aruncă lui Yrene ceea ce ea ar fi putut jura că era o privire de avertisment, cu înțeles.

– Ei bine, îi spuse Yrene lui Chaol când fură din nou singuri – în ciuda chicotelor fetelor care priveau pe una dintre ferestrele din Torre. Ele observară privirea lui Yrene și se retraseră și închiseră fereastra râzând zgomotos.

Silba să o salveze de adolescente!

Ea nu fusese adolescentă – nu așa. Nu atât de iresponsbilă. Până toamna trecută, nici măcar nu sărutase un bărbat. Cu siguranță nu chicotise la unul. Își dorea să o fi făcut; își dorea multe lucruri care se terminaseră cu acel rug și acele torțe.

– A decurs mai bine decât mă așteptam, îi spuse Yrene lui Chaol, care se încrunta la clădirea înaltă a turnului Torre. Sunt sigură că săptămâna viitoare mă vor implora să revii. Dacă ești interesat, bineînțeles.

El nu spuse nimic.

Ea înghiți.

– Aș vrea să încerc din nou azi, dacă ești în stare. Ai prefera să găsesc o cameră aici sau să ne întoarcem la palat?

El îi întâlni atunci privirea. Ochii lui erau întunecați.

– La palat.

Stomacul i se răsuci la tonul rece.

– Bine, fu tot ce reuși să spună și plecă în căutarea străjerilor și a cailor lor.

Ei se întoarseră în liniște. Parcurseră tăcuți câteva porțiuni ale drumului de întoarcere, dar situația era... apăsătoare.

Yrene încercă din răsputeri să-și aducă aminte ce ar fi putut spune în timpul lecției – ce uitase, probabil. Poate că faptul de a-i vedea pe străjeri atât de activi îi amintise ce nu avea el acum. Poate doar simpla vedere a străjerilor îl făcuse să fie astfel.

Ea se gândi la asta când se întoarseră la palat, în timp ce el fu ajutat de Shen și de un alt străjer să coboare în scaunul care îl aștepta. El schiță doar un zâmbet în semn de mulțumire.

Lordul Chaol își ridică privirea spre ea peste umăr, căldura dimineții ridicându-se suficient încât să facă aerul din curte înăbușitor.

– Îl împingi tu sau o fac eu?

Yrene clipi.

– Te descurci și singur foarte bine, spuse ea, tonul făcând-o să calce apăsat.

– Poate ar trebui să o rogi pe o ucenică de-a ta să o facă. Sau pe cinci dintre ele. Sau pe oricâte consideri că trebuie să se ocupe de un lord din Adarlan.

Ea clipi din nou, lent, și nu-i dădu niciun semn când plecă imediat. Fără să se deranjeze să aștepte ca să vadă dacă el o urma sau cât de repede o făcea.

Coloanele, holurile și grădinile palatului trecură nedeslușite pe lângă ea. Yrene era atât de concentrată să ajungă în camera lui, încât abia observă că fusese strigată pe nume.

Doar când numele îi fu repetat îl recunoscu... și se crispă.

Înainte să se întoarcă, Kashin – îmbrăcat în armură și transpirând suficient încât să dezvăluie faptul că, probabil, se antrenase cu străjerii de la palat – ajunsese lângă ea.

– Te-am căutat, spuse el, ochii lui căprui îndreptându-se imediat spre pieptul ei. Nu spre pata care încă-i murdărea rochia. Kashin

ridică din sprâncene. Dacă vrei să o trimiți la spălătorie, sunt sigur că, între timp, Hasar îți poate împrumuta niște haine.

Uitase că era încă îmbrăcată cu rochia șifonată și pătată. Până acum, nu i se păruse că era atât de vai de capul ei. Nu se simțise ca un animal în țarc.

– Mulțumesc pentru ofertă, dar mă descurc.

Ea făcu un pas, dar Kashin spuse:

– Am auzit despre atacatorul din bibliotecă. Am aranjat sosirea unui număr suplimentar de străjeri în Torre după apus, în fiecare seară, care vor rămâne până la răsărit. Nimeni nu va intra fără să fie observat.

Era generos – amabil. Așa cum fusese întotdeauna cu ea.

– Mulțumesc.

Chipul îi rămase sever când înghiți în sec. Yrene se pregăti pentru cuvintele pe care avea să i le spună, dar Kashin zise doar atât:

– Te rog să ai grijă. Știu că ți-ai exprimat clar gândurile, dar...

– Kashin.

–...asta nu schimbă faptul că suntem sau am fost prieteni, Yrene.

Yrene se forță să îi întâlnească privirea și să spună:

– Lordul Westfall mi-a spus... gândurile tale despre Tumelun.

Pentru o clipă, Kashin privi spre steagurile albe care fluturau la fereastra din apropiere. Ea deschise gura, poate ca să-și ofere, în sfârșit, condoleanțele, să încerce să îndrepte ce se rupsese între ei, dar prințul spuse:

– Atunci înțelegi cât de înfricoșătoare poate fi amenințarea de față.

Ea dădu din cap.

– Da. Și voi avea grijă.

– Bun, rosti el hotărât. Expresia i se schimbă într-un zâmbet calm și, pentru o clipă, Yrene își dori să fi putut simți mai mult decât o simplă prietenie. Dar situația niciodată nu fusese astfel cu el, cel puțin din perspectiva ei. Cum merge vindecarea lordului Westfall? Ai făcut progrese?

– Puțin, evită fata răspunsul. Nu era înțelept să insulte cu plecarea ei un prinț, chiar unul care îi fusese prieten, dar cu cât mai mult continua conversația... Inspiră. Mi-ar plăcea să rămân și să stăm de vorbă...

– Atunci rămâi. Zâmbetul deveni mai larg. Chipeș – Kashin era, cu adevărat, un bărbat frumos. Dacă ar fi fost oricine altcineva, dacă ar fi avut alt titlu...

Ea scutură din cap, schițând un zâmbet.

– Mă așteaptă lordul Westfall.

– Am auzit că în dimineața asta ați călărit împreună spre Torre. Nu s-a întors cu tine?

Yrene încercă să nu afișeze o expresie când făcu o plecăciune.

– Trebuie să plec. Mulțumesc din nou pentru grijă și pentru străjeri, prințe.

Titlul pluti între ei, răsunând ca un clopot.

Dar Yrene continuă să meargă, simțind privirea lui Kashin până când coti.

Ea se rezemă de zid, închizând ochii și expirând profund. Proastă. Atât de mulți alții ar fi spus că era proastă, și totuși...

– Aproape îmi pare rău de el.

Deschise ochii ca să îl vadă pe Chaol, cu respirația tăiată și ochii încă urmărind-o, împingându-se după colț.

– Bineînțeles, continuă el, eram în spate și nu te-am auzit, dar cu siguranță i-am văzut fața când a plecat.

– Nu știi despre ce vorbești, spuse Yrene prietenoasă și continuă să se îndrepte spre apartamentul lui, mai încet.

– Nu-ți schimba ritmul de mers din cauza mea. Ai scos un timp impresionant.

Ea se încruntă la el.

– *Am făcut* ceva care să te ofenseze azi?

Privirea lui nu dezvălui nimic, dar continuă să miște roțile scaunului cu brațele-i puternice, înaintând.

– Ei bine?

– De ce l-ai respins pe prinț? Se pare că ați fost apropiați cândva.

Nu era momentul sau locul potrivit pentru această conversație.

– Asta nu te privește.

– Fă-mi pe plac.

– Nu.

Când ea mări pasul, el ținu cu ușurință ritmul, tocmai până la ușa apartamentului său.

Kadja stătea afară, iar Yrene îi dădu un ordin aiurea – „Am nevoie de cimbru uscat, lămâie și usturoi“ – care, la fel de bine, ar fi putut fi condimentele necesare unei vechi rețete de-a mamei sale pentru păstrăv.

Servitoarea dispăru făcând o plecăciune, iar Yrene deschise ușile apartamentului, ținându-i larg una, ca să treacă.

– Doar ca să știi, spuse Yrene printre dinți când închise zgomotos ușile în urma lui, atitudinea ta nu folosește la nimic și nimănui.

Chaol își opri scaunul în mijlocul holului, iar ea tresări din cauza posibilului efort pe care trebuie să-l fi îndurat mâinile sale. El dădu să vorbească, dar se răzgândi tocmai când ușa spre dormitor se deschise, iar Nesryn ieși cu părul ud și strălucitor.

– Mă întrebam unde ai plecat, îi spuse ea, apoi o salută pe Yrene dând din cap. Dimineața devreme?

Yrene avu nevoie de câteva clipe să se acomodeze cu dinamica încăperii, cu Nesryn acum prezentă. Yrene nu era persoana... principală. Era ajutorul sau oricine altcineva... cu o poziție secundară.

Chaol își scutură mâinile – într-adevăr marcate de niște semne roșii –, dar îi spuse lui Nesryn:

– Am fost în Torre ca să le ajut pe fete cu lecții de autoapărare.

Nesryn se uită la scaun.

– De pe cal, spuse el.

Nesryn își îndreptă acum ochii spre Yrene, strălucitori și mari.

– Tu... cum?

– Cu o proteză, o lămuri Yrene. Eram pe cale să reluăm cea de-a doua încercare de vindecare.

– Și chiar ai putut să călărești?

Yrene simți tresărirea interioară a lui Chaol – în mare parte din cauză că și ea tresări, ca urmare a neîncrederii.

– Nu am încercat decât un mers rapid, dar, da, spuse el calm. Pe un ton egal. Ca și când s-ar fi așteptat la astfel de întrebări din partea lui Nesryn. Se obișnuise cu asta. Poate mâine voi încerca să merg la trap.

Deși fără forța picioarelor lui, săriturile... Yrene încercă să își aducă aminte de rănile vintrelor, dar rămase tăcută.

– Te voi însoți, spuse Nesryn, ochii negri luminându-se. Pot să-ți arăt orașul – poate casa unchiului meu.

– Mi-ar face plăcere, zise Chaol înainte ca Nesryn să îl sărute pe obraz.

– Mă văd cu ei acum pentru o oră sau două, spuse Nesryn. Apoi am întâlnire cu... știi tu. Mă voi întoarce în după-amiaza aceasta. Și îmi voi relua... îndatoririle după aceea.

Cuvinte precaute. Yrene nu o condamnă. Nu văzând armele adunate pe biroul din dormitorul lui Nesryn – abia vizibile prin ușa întredeschisă: cuțite, săbii, mai multe arcuri și tolbe... Căpitanul avea un mic arsenal în camera ei.

Chaol doar mormăi aprobator, schițând un zâmbet când Nesryn făcu pași spre ușile apartamentului. Căpitanul se opri în prag, cu un zâmbet mai larg decât văzuse Yrene vreodată.

Speranță. Era plină de speranță.

Nesryn închise ușa cu un țăcănit.

Singură din nou în liniște, încă simțindu-se ca o intrusă, Yrene își încrucișă brațele.

– Pot să-ți aduc ceva înainte să începem?

El nu făcu decât să-și împingă scaunul în dormitorul său.

– Aș prefera salonul, spuse ea, luându-și sacul cu provizii de masa din hol, unde îl lăsase Kadja și, probabil, scotocise prin el.

– Aș prefera să fiu în pat cât agonizez. Și sper că nu vei leșina pe podea de data asta, adăugă peste umărul său lat.

El se mută ușor de pe scaun pe pat, apoi începu să-și descheie jacheta.

– Spune-mi, zise Yrene zăbovind în pragul ușii. Spune-mi ce am făcut de te-am supărat.

Chaol își scoase jacheta.

– Adică pe lângă faptul că m-ai prezentat ca pe o păpușă stricată în fața ucenicelor tale și că le-ai pus să mă coboare de pe cal ca pe un pește mort?

Ea înțepeni, scoțând călușul înainte să lase sacul cu provizii pe podea.

– Mulți oameni te ajută aici, în palat.

– Nu atât de mulți pe cât ai crede.

– Torre este o școală, iar oameni cu răni ca ale tale nu vin des – nu când, de obicei, ne ducem noi la ei. Le arătam ucenicelor lucruri care ar putea ajuta un număr nespus de pacienți în viitor.

– Da, calul tău distrus și apreciat. Uite cât de mult mă supun ție. Cât de docil sunt.

– Nu asta am vrut să spun și știi asta.

El își scoase cămașa, aproape rupând cusăturile când o ridică peste cap.

– A fost un fel de pedeapsă? Pentru că l-am servit pe rege? Pentru că sunt din Adarlan?

– *Nu.*

Faptul că el credea că ea ar fi putut fi atât de crudă, de neprofesionistă...

– A fost exact ce am spus: *o demonstrație.*

– *Eu* nu am vrut să le arăți!

Yrene își îndreptă spatele.

Chaol gâfâi printre dinții încleștați.

– Nu am vrut să mă expui. Să le lași să mă manevreze. Pieptul i se ridică, plămânii de sub acei mușchi lucrând ca burdufurile. Ai *idee* cum este? Să treci de la *aia* – flutură o mână spre ea, corpul, picioarele și coloana ei – la *asta?*

Yrene simți pământul alunecându-i de sub picioare.

– Știu că este dificil...

– Este. Dar astăzi ai îngreunat *și mai mult* situația. Mă obligi să stau în mare parte gol în cameră și totuși *niciodată* nu m-am simțit mai gol decât în dimineața asta. El clipi ca și când ar fi fost surprins că o spusese, că recunoscuse.

– Eu... Îmi pare rău, rosti ea tot ce-i trecu prin minte.

El înghiți.

– Tot ce am crezut, tot ce am plănuit și mi-am dorit... a dispărut. Tot ce mi-a rămas este regele meu și urma de speranță ridicolă că vom supraviețui acestui război și că voi putea găsi o cale *să profit* de pe urma lui.

– De ce anume?

– De *tot* ce s-a sfărâmat în mâinile mele. *Tot.*

Vocea i se sparse când pronunță cuvântul.

Ochii o usturau. De rușine sau tristețe, Yrene nu știa.

Și nu voia să știe de ce sau ce păți se el, ce făcuse ca durerea aceea să se adune în ochii lui. Ea știa, știa că el trebuia să înfrunte lucrurile, că trebuia să vorbească despre asta, dar...

– Îmi pare rău, repetă Yrene. Ar fi trebuit să mă gândesc la sentimentele tale, adăugă rigid.

El o privi îndelung și apoi își scose cureaua, cizmele și șosetele.

– Poți să rămâi cu pantalonii pe tine, dacă... dacă vrei.

El îi scoase și apoi așteptă.

Clocotind încă de furie, încă privind-o foarte indignat.

Yrene înghiți o dată. De două ori. Poate că ar fi trebuit să ia micul dejun.

Dar să plece, chiar și pentru asta... Yrene avu un sentiment – unul pe care nu îl înțelese pe deplin – cum că, dacă s-ar fi îndepărtat de el, dacă ar fi văzut-o întorcându-i spatele...

Vindecătoarele și pacienții lor aveau nevoie de încredere, de o legătură.

Dacă i-ar fi întors spatele și ar fi plecat, nu credea că ruptura s-ar fi dres vreodată.

Așadar, îi făcu semn să se miște spre mijlocul patului și să se întoarcă pe burtă în timp ce ea se așeză pe margine.

Yrene își ținu o mână deasupra coloanei lui, străbătute de un șanț musculos.

Nu se gândise la sentimentele lui, la faptul că l-ar fi putut răni, la lucrurile care îl bântuiau...

Respirația lui era superficială, rapidă. Apoi el spuse:

– Doar ca să fiu clar: dușmănia ta este față de mine sau față de Adarlan, în general?

El se uită la zidul distant, intrarea spre baie fiind blocată de paravanul din lemn sculptat. Yrene își ținu ferm mâna poziționată deasupra spatelui său, în ciuda sentimentului de rușine care o străbătu.

Nu, ea nu fusese în cea mai bună formă în ultimele câteva zile. Nici pe departe.

Cicatricea din partea de sus a spatelui său era contrastantă în lumina dimineții, umbra mâinii tinerei pe pielea lui fiind un soi de semn pereche.

Creatura care aștepta în acea cicatrice... Magia ei se retrase din nou din cauza apropierii de aceasta. Fusese prea obosită seara trecută și prea ocupată în dimineața asta ca să se gândească măcar să o înfrunte din nou, să se gândească la ce ar putea vedea, cu ce s-ar putea lupta... și ce ar putea suporta el.

Dar Chaol se ținuse de cuvânt, le instruise pe fete în ciuda prostiei și a greșelilor ei. Yrene presupunea că putea să-i întoarcă favoarea respectându-și promisiunea.

Tânăra inspiră ca să se calmeze. Știa că nu se putea pregăti pentru asta. Nicio inspirație nu o calma suficient încât procesul să fie mai puțin chinuitor. Pentru amândoi.

Yrene îi oferi tăcută călușul din piele.

El și-l strecură printre dinți și strânse ușor.

Ea se uită la Chaol, la corpul pregătit pentru durere, la chipul ilizibil când el și-l înclină spre ușă.

Yrene spuse încet:

– Soldații din Adarlan au ars-o de vie pe mama când aveam unsprezece ani.

Și înainte să-i poată răspunde Chaol, îi atinse cu palma semnul de pe spate.

CAPITOLUL 16

Era doar întuneric și durere.

El țipă împotriva întunericului, foarte puțin conștient de călușul din gura lui și de usturimea din gât.

„Arsă de vie, arsă de vie, arsă de vie."

Vidul îi arăta focul. O femeie cu păr blond-șaten și piele bronzată țipa în agonie spre cer.

Îi arăta un corp distrus și un pat însângerat, un cap rostogolindu-se pe podeaua de marmură.

„Tu ai făcut asta, tu ai făcut asta, tu ai făcut asta."

Îi arăta o femeie cu ochi din flacără albastră și păr din aur pur stând deasupra lui, cu pumnalul înclinat ca să i-l împlânte în inimă.

Ar fi vrut el. Uneori, și-ar fi dorit ca ea să nu se fi oprit.

Cicatricea de pe chipul lui – din cauza unghiilor cu care îl zgâriase când îl lovise prima dată... La acea dorință detestabilă se gândea când se uita în oglindă. La corpul de pe pat, la camera respectivă și la țipătul acela; la colierul de la un gât bronzat și la un zâmbet care nu aparținea unui chip îndrăgit; la inima pe care o oferise și fusese lăsată să cadă pe scândurile din lemn ale docurilor râului. La un asasin care plecase pe mare și la o regină care se întorsese; la un rând de bărbați buni care atârnau de porțile castelului.

Tot ceea ce nu putea ierta sau ierta se afla în cicatricea subțire.

Vidul îi arătase asta de nenumărate ori.

Îi lovea corpul cu bice bifurcate înroșite în foc și îi arăta acele lucruri de nenumărate ori.

I-o arăta pe mama lui. Și pe fratele lui. Și pe tatăl lui.

Tot ce îi mai rămăsese. Ce dezamăgise. Ce urâse și ce devenise.

Liniile dintre ultimele două se începețoșaseră.

Iar el încercase. Încercase în ultimele săptămâni, în ultimele luni.

Vidul nu voia să audă așa ceva.

Focul negru se grăbi prin sângele lui și prin vene, încercând să-i înece gândurile.

Trandafirul în flăcări lăsat pe o noptieră. Ultima îmbrățișare a regelui său.

Încercase. Încercase să *spere* și totuși...

Femei tinere care-l coborau de pe un cal, împungându-l.

Durerea îl lovi profund și în partea de jos a coloanei, iar el nu putea respira, nu putea striga...

Lumina albă licări.

Fu o pâlpâire, la distanță.

Nu era auriul, roșul sau albastrul flăcării. Ci un alb ca lumina soarelui, clară și curată.

Un licăr în întuneric, arcuindu-se ca fulgerul ce străbătea noaptea.

Iar apoi durerea apăru din nou.

Ochii tatălui său – ochii furioși ai tatălui său când el anunțase că pleca să se alăture gărzii. Pumnii. Rugămințile mamei lui. Frica de pe chipul ei, când o văzuse ultima dată, când plecase călare din Anielle. Ultima dată când își văzuse orașul și casa. Fratele lui, mic și speriat în umbra lungă a tatălui lor.

Un frate pe care îl schimbase cu altul. Un frate pe care îl lăsase în urmă.

Întunericul îl strânse, strivindu-i oasele.

Avea să-l ucidă.

Durerea, acest puț nesfârșit și clocotitor de *nimic,* avea să-l omoare.

Poate că ar fi fost o indulgență. Nu era tocmai sigur că prezența lui – prezența lui *de dincolo* ar fi însemnat ceva. Nu suficient încât să facă o încercare să se întoarcă.

Întunericului îi plăcea situația și părea să înflorească datorită acestui fapt.

În timp ce-i strângea menghina în jurul oaselor, îi fierbea sângele în vene, iar el striga încontinuu...

Lumina albă se izbi în el, orbindu-l și umplând acel vid.

Întunericul scoase un sunet strident, retrăgându-se, apoi ridicându-se ca un val în jurul lui... doar ca să ricoșeze dintr-o carapace a luminii albe, înfășurate în jurul lui, o piatră pe care se sparse întunericul.

O lumină în abis.

Era caldă, liniștită, blândă și nu dădea înapoi în fața întunericului.

Ca și când ar fi sălășluit într-un asemenea întuneric de foarte mult timp și ar fi înțeles cum funcționa.

Chaol deschise ochii.

Mâna lui Yrene îi alunecase de pe coloană.

Deja se întorcea cu spatele la el, întinzându-se spre cămașa lui, aruncată pe covorul din dormitor.

El văzu sângele înainte ca ea să îl poată ascunde.

Scuipând călușul, o prinse de încheietura mâinii, gâfâind zgomotos.

– Ești rănită.

Yrene își șterse nasul, gura și bărbia înainte să se întoarcă spre el, dar mișcarea nu-i ascunse petele de pe piept care-i udau gulerul rochiei.

Chaol se ridică.

– Pe toți zeii, Yrene...

– Sunt bine.

Cuvintele îi erau înăbușite, pline de sângele care îi curgea încă din nas.

– Este... ceva obișnuit? El își umplu plămânii cu aer ca să strige pe cineva să aducă *o altă* vindecătoare...

– Da.

– Mincinoaso. Chaol simți falsitatea din pauza făcută de Yrene și văzu în aceasta refuzul ei de a-i întâlni privirea. Bărbatul deschise gura, dar ea îi atinse brațul cu o mână, coborând cămașa însângerată.

– Sunt bine. Am nevoie doar... de odihnă.

Murdară de sânge închegat pe bărbie și pe gură, numai în regulă nu părea.

Yrene își lipi din nou cămașa lui de nas când sângele curse din nou.

– Cel puțin, spuse ea prin material și sânge, pata de mai devreme se potrivește cu rochia.

Era o încercare jalnică de a glumi, dar el schiță un zâmbet macabru.

– Credeam că e parte din model.

Ea îi aruncă o privire extenuată, dar amuzată.

– Dă-mi cinci minute și mă pot întoarce și...

– Întinde-te. Chiar acum. El alunecă ușor câțiva zeci de centimetri pe saltea, ca să se facă înțeles.

Yrene studie pernele, patul fiind destul de mare încât patru persoane să doarmă nederanjate una lângă cealaltă. Gemând, își lipi cămașa de față și se lăsă pe perne, își aruncă încălțările, își ridică picioarele și își înclină capul în sus ca să oprească sângerarea.

– Ce să îți aduc? o întrebă văzând că privea în gol, spre tavan.

Ea făcuse asta – o făcuse în timp ce îl ajutase, probabil din cauza stării de spirit negative pe care o avusese el înainte...

Yrene doar scutură din cap.

În tăcere, o urmări lipindu-și cămașa de nas și văzu sângele pătând-o de nenumărate ori, până ce încetini, în sfârșit. Până ce se opri.

Nasul, gura și bărbia erau roșii de sânge, ochii fiindu-i încețoșați de durere sau extenuare. Poate din ambele cauze.

– Cum? se trezi întrebând-o.

Ea știa la ce se referea el. Yrene își șterse sângele de pe piept.

– Am intrat acolo, în cicatrice, și era la fel ca înainte. Un zid pe care nicio lovitură de-a magiei mele nu l-a putut sfărâma. Cred că

mi-a arătat... Cu degetele, strânse mai tare cămașa când o apăsă pe sângele care îi păta fața.

– Ce?

– Morathul, șopti ea, iar el ar fi putut jura că până și cântecul păsărilor șovăi în grădină. Mi-a arătat o amintire rămasă în tine. Mi-a arătat o fortăreață imensă și neagră, plină de orori. O armată care așteaptă în munții din jurul ei.

Sângele lui îngheță când înțelese cui îi putea aparține acea amintire.

– Adevărată sau.... a fost vreo manipulare împotriva ta?

Așa fuseseră folosite și amintirile lui.

– Nu știu, recunoscu Yrene. Dar apoi ți-am auzit strigătele. Nu aici, ci... acolo, înăuntru. Își șterse din nou nasul. Și mi-am dat seama că atacul asupra zidului solid a fost... Cred că a fost o distracție. O diversiune. Așadar, am urmat sunetul strigătului tău. Spre tine. Întunericul s-a concentrat atât de mult să te distrugă, încât nu m-a văzut venind. Yrene tremură. Nu știu dacă a făcut ceva, dar... Nu am putut suporta să privesc și să ascult. L-am speriat când am sărit înăuntru, dar nu știu dacă va aștepta data viitoare. Dacă își va aminti. Are o... sensibilitate. Nu a unei ființe vii, ci ca și cum o amintire ar fi fost eliberată în lume.

Chaol dădu din cap, iar liniștea se pogorî între ei. Ea își șterse din nou nasul, cămașa lui fiind acum plină de sânge, apoi lăsă materialul pe masa de lângă pat.

Timp de câteva minute, lumina soarelui alunecă pe podea, vântul făcând palmierii să foșnească.

Apoi Chaol spuse:

– Îmi pare rău... de mama ta.

Gândind retrospectiv... totul se petrecuse, probabil, în cele câteva luni ale groazei și pierderii lui Aelin.

Atât de mulți suferiseră – copii cărora Adarlanul le lăsase cicatrice atât de profunde. Asta dacă Adarlanul îi lăsase măcar în viață.

– A fost tot ce era mai bun în lume, spuse Yrene, ghemuindu-se într-o parte ca să privească spre ferestrele grădinii de dincolo de

picioarele patului. Ea... Eu am scăpat pentru că ea... Yrene nu spuse și restul.

– A făcut ce ar face orice mamă, termină el în locul ei.

Ea dădu din cap.

Ca vindecătoare, fuseseră o parte din primele victime, execuția lor continuând mult timp după dispariția magiei. Adarlanul vânase dintotdeauna fără milă vindecătoarele dăruite cu magie. Poate că locuitorii orașului le vânduseră Adarlanului ca să câștige bani repede și ușor.

Chaol înghiți în sec și, după o clipă, spuse:

– Am văzut cum regele Adarlanului a măcelărit-o pe femeia pe care o iubea Dorian în fața mea, și nu am putut face nimic să îl opresc. Să o salvez. Iar când regele a vrut să mă ucidă pentru că am plănuit să îl detronez... A intervenit Dorian. S-a luptat cu tatăl lui și mi-a dat timp să fug, iar eu am fugit. Am făcut-o pentru că... nu mai era nimeni care să continue rebeliunea, să dea de știre poporului care trebuia să afle anumite lucruri. L-am lăsat să lupte cu tatăl lui și să suporte consecințele, iar eu am *fugit*.

Ea îl privi tăcută.

– Totuși, acum este bine.

– Nu știu. Este liber – este în viață. Dar este bine? El a suferit. Mult. În moduri în care nu aș putea începe să... Gâtul i se strâmtă până când îl duru. Ar fi trebuit să fiu eu. Întotdeauna am plănuit să fiu eu în locul lui.

Lui Yrene îi alunecă o lacrimă pe vomer[1].

Chaol o luă cu degetul înainte să alunece în partea cealaltă.

Yrene se uită în ochii lui un moment lung, lacrimile făcându-i ochii aproape strălucitori în soare. El nu știa cât timp trecuse. Cât timp îi luase ei să încerce să înlăture acel întuneric – doar un pic.

[1] Os lat, nepereche, care alcătuiește scheletul osos al nasului și care desparte fosele nazale (n. tr.).

Ușa apartamentului se deschise și se închise destul de silențios încât Chaol să-și dea seama că era Kadja. Însă asta o făcu pe Yrene să nu-l mai privească; fără privirea ei, avu un sentiment de răceală – de liniște și răceală.

Chaol își încleștă pumnul, acea lacrimă intrându-i în piele, dorind ca ea să își întoarcă din nou privirea spre el. Să citească expresia din ochii fetei.

Dar capul ei se mișcă în sus atât de repede, încât aproape îi lovi lui nasul.

Auriul din ochii lui Yrene se aprinse.

– Chaol, șopti ea, iar el gândi că era prima dată când îi spusese astfel.

Dar ea se uită în jos, atrăgând și privirea lui în aceeași direcție.

Către toracele dezgolit, spre picioarele sale goale.

Spre degetele de la picioare.

Spre degetele de la picioarele lui, pe care și le flexa ușor, ca și când ar fi încercat să își amintească mișcarea.

CAPITOLUL 17

Verii lui Nesryn erau plecați la școală când ea bătu la ușa care dădea spre casa minunată a mătușii și unchiului ei, din cartierul Runni. Din strada prăfuită, tot ce se vedea din casa din spatele zidurilor înalte și groase era poarta sculptată din lemn de stejar, întărită cu ornamente din fier.

Dar când aceasta se deschise sub mâinile celor doi străjeri care îi făcură imediat semn să intre, Nesryn văzu o curte umbrită și lată din piatră galbenă, flancată de stâlpi plini cu flori mov[1] și o fântână incrustată cu sticlă de mare, ce susura în mijloc.

Casa era tipică pentru Antica și pentru poporul balruhni, din care se trăgeau Nesryn și familia ei. De mult adaptată la climatul deșertic, clădirea fusese ridicată în funcție de soare și de vânt: ferestrele exterioare nu erau niciodată expuse la căldura sudică, iar turnurile înguste care captau vântul, din partea de sus a clădirii, erau poziționate în direcția opusă vântului estic plin de nisip, ca să îl împiedice să se infiltreze în camerele pe care le răcea. Familia ei nu era destul de norocoasă încât să aibă un canal care să treacă pe sub casă, așa cum se întâmpla în cazul multor locuințe bogate din Antica, dar pentru că existau plante înalte și marchize din lemn sculptat, umbra menținea nivelurile publice inferioare din jurul curții suficient de răcoroase în timpul zilei.

[1] Bougainvillea, denumire științifică (n. tr.).

Într-adevăr, Nesryn inspiră profund când merse prin curtea frumoasă, mătușa întâmpinând-o la jumătatea ei cu o întrebare:

– Ai mâncat?

Mâncase, dar Nesryn spuse:

– M-am păstrat pentru masa ta, mătușă.

Era o întrebare obișnuită în sânul familiei – *nimeni* nu vizita o casă, mai ales cei din familia Faliq, fără să mănânce. Cel puțin o dată.

Mătușa ei – o femeie încă frumoasă și bine făcută, ai cărei patru copii nu îi răpiseră nici măcar puțin energia și pofta de viață – dădu aprobator din cap.

– I-am spus lui Brahim chiar în dimineața asta că bucătăreasa noastră este mai bună decât cele de la palat.

Se auzi un fel de pufnit amuzat de la un nivel superior, de la fereastra cu oblon din lemn care dădea spre curte. Era biroul unchiului ei, una dintre puținele camere comune de la al doilea etaj, de obicei privat.

– Ai grijă, Zahida, sau khaganul ar putea să te audă și să-ți ia draga bucătăreasă bătrână la palat.

Mătușa ei își dădu ochii peste cap uitându-se la silueta care abia se vedea prin oblonul din lemn ornamentat și o luă de braț pe Nesryn.

– Băgăciosul. Întotdeauna trage cu urechea la conversațiile noastre de jos.

Unchiul chicoti, dar nu mai făcu niciun comentariu.

Nesryn zâmbi, lăsând-o pe mătușă să o conducă spre interiorul spațios al casei, pe lângă statuia Innei, cu trup voluptuos, Zeița Caselor Liniștite și a poporului balruhni, ale cărei brațe erau ridicate în semn de întâmpinare, dar și ca un gest defensiv.

– Poate că bucătarul slab pregătit al palatului este motivul pentru care nobilii sunt atât de costelivi.

Mătușa ei pufni, mângâindu-și stomacul.

– Și fără îndoială motivul pentru care am adăugat atât de multe kilograme în ultimii ani. Îi făcu semn din ochi lui Nesryn. Poate ar trebui să scap de bătrâna bucătăreasă.

Nesryn sărută obrazul moale ca o petală al mătușii.

– Ești mai frumoasă decât atunci când eram mică.

Și vorbea serios.

Mătușa ei flutură o mână, dar încă radia de plăcere când intrară în interiorul slab luminat și răcoros al holului. Stâlpii susțineau tavanele înalte ale holului lung, grinzile din lemn și mobila fiind sculptate și modelate după flora și fauna luxuriantă din patria lor, din care plecaseră de mult. Mătușa o conduse în locuri din casă în care cei mai mulți oaspeți nu ajungeau, chiar spre a doua curte mai mică din spate. Acea curte era doar pentru familie, o mare parte din ea fiind ocupată de o masă lungă cu scaune joase la umbra unei marchize. La această oră, soarele era în partea opusă a casei – întocmai motivul pentru care o alesese mătușa ei.

Mătușa o conduse pe un scaun alăturat celui din capul mesei, locul de onoare, și se grăbi să-i transmită bucătăresei să aducă gustări.

În liniște, Nesryn ascultă vântul șuierând prin iasomia care se cățăra pe zid, spre balconul de deasupra. Era cea mai liniștită casă pe care o văzuse vreodată – mai ales în comparație cu haosul casei familiei sale din Rifthold.

O durere îi strânse pieptul, iar Nesryn și-l masă. Cei la care se gândea ea erau în viață, scăpaseră, însă faptul acesta nu îi spunea unde erau acum sau ce ar fi putut înfrunta pe continentul plin de atât de multe orori.

– Tatăl tău are pe față aceeași expresie când se gândește prea intens, îi spuse unchiul din spatele ei.

Nesryn se întoarse pe scaun, schițând un zâmbet când Brahim Faliq intră în curte. Unchiul era mai scund decât tatăl ei, dar mai zvelt – în mare parte datorită faptului că *nu* își câștiga existența cocând produse de patiserie. Nu, unchiul era încă în formă pentru un bărbat de vârsta lui, părul negru fiindu-i presărat cu argintiu, ambele chestiuni datorându-se probabil vieții de negustor care îl menținea atât de activ.

Dar chipul lui Brahim... era cel al lui Sayed Faliq. Chipul tatălui ei. Cu mai puțin de doi ani care-i despărțeau, unii îi consideraseră gemeni când erau mici. Și când văzu chipul blând, încă frumos, Nesryn simți un nod în gât.

– Una dintre puținele caracteristici moștenite de la el, se pare.

Într-adevăr, unde Nesryn era tăcută și înclinată spre contemplare, râsetul zgomotos al tatălui ei fusese la fel de constant în casa lor precum cântatul vesel și chicotitul surorii ei.

Îl simți pe unchiul său studiind-o când ocupă locul din fața ei, lăsându-l pe cel din capul mesei pentru Zahida. Bărbații și femeile conduceau împreună casa, autoritatea lor comună fiind tratată ca lege de copiii lor. Nesryn cu siguranță se supusese, deși sora ei... Încă auzea luptele zgomotoase dintre sora și tatăl ei, când Delara crescuse și își dorise să fie independentă.

– Pentru un căpitan al gărzii regale, spuse gânditor unchiul, sunt surprins că ai timp să ne vizitezi atât de des.

Mătușa dădu buzna înăuntru, ducând o tavă cu ceai rece de mentă și pahare.

– Taci. Nu te plânge, Brahim, sau nu va mai veni.

Nesryn zâmbi, privind între ei când mătușa dădu fiecăruia un pahar cu ceai, lăsă tava pe masă și se așeză în capul mesei.

– M-am gândit să vin acum – cât timp sunt copiii la școală.

Încă unul dintre multele decrete minunate ale khaganatului: fiecare copil, indiferent de cât de sărac sau bogat era, avea dreptul să meargă la școală. Gratuit. Ca rezultat, aproape toată lumea din imperiu era alfabetizată – mai mult decât putea pretinde Nesryn despre Adarlan.

– Și iată-mă sperând că te întorci ca să ne mai cânți, spuse unchiul zâmbind strâmb. De când ai plecat alaltăieri, copiii ți-au fredonat cântecele ca pisicile vagaboande. Nu am fost în stare să le spun că vocile lor nu prea se ridică la același standard ca al stimatei lor verișoare.

Nesryn chicoti, chiar roși. Ea cânta în cercuri restrânse – doar pentru familia ei. Nu cântase niciodată pentru Chaol sau alții, și

nici măcar nu menționase că vocea ei era... mai mult decât bună. Nu era ceva ce putea fi pomenit cu ușurință în conversații, iar zeii știau că ultimele câteva luni nu fuseseră favorabile cântatului, dar se trezise cântându-le verilor ei cu două seri în urmă unul dintre cântecele pe care le învățase de la tatăl său. Un cântec de leagăn din Antica. Până la finalul acestuia, mătușa și unchiul ei se adunaseră, mătușa ștergându-se la ochi și... ei bine, nu mai putea da înapoi, nu-i așa?

Probabil că avea să fie tachinată pe seama subiectului până nu ar mai fi deschis gura niciodată.

Dar măcar dacă ar fi venit aici doar ca să cânte. Oftă ușor, pregătindu-se.

În tăcere, mătușa și unchiul făcură un schimb de priviri. Mătușa ei întrebă încet:

– Ce este?

Nesryn sorbi din ceai, gândindu-se ce să spună. Cel puțin mătușa și unchiul o așteptară să vorbească. Sora ei ar fi scuturat-o de umeri până acum, cerându-i un răspuns.

– Acum două seri a avut loc un atac în Torre. O tânără vindecătoare a fost ucisă de un intrus. Criminalul încă nu a fost găsit.

Indiferent cât căutaseră ea și Sartaq seara trecută prin câteva canale de sub Antica, nu găsiseră nicio cale spre Torre; nici vreun semn de cuib de valgi. Nu descoperiseră decât tipicele mirosuri îngrozitoare ale orașului și șobolanii fugindu-le pe sub picioare.

Unchiul înjură, atrăgând o privire dezaprobatoare din partea mătușii. Dar chiar și mătușa își masă pieptul înainte să întrebe:

– Am auzit zvonurile, dar... Ai venit să ne avertizezi?

Nesryn dădu din cap.

– Atacul seamănă cu tehnicile inamicilor din Adarlan. Dacă ei sunt aici, în acest oraș, mă tem că asta ar putea avea legătură cu sosirea mea.

Nu îndrăznise să spună mătușii și unchiului ei prea multe. Nu din lipsă de încredere, ci de frica celor care ar fi putut auzi. Așadar, nu știau de valgi, de Erawan sau de chei.

Știau de misiunea ei de a aduna o armată, pentru că nu era un secret, dar... Nu riscă să le spună de Sartaq; de faptul că el și rukhinul său ar fi putut să fie calea spre câștigarea sprijinului khaganului, că era posibil ca poporul lui să știe despre valgi lucruri pe care nici măcar ei nu le descoperiseră înfruntându-i. Nici măcar nu riscă să le spună că fusese pe rukul prințului. Nu că ar fi crezut-o. Oricât de înstărită ar fi fost familia ei, existau bogătași și existau nobili.

– Vor avea în vedere familia noastră... ca să ajungă la tine? întrebă unchiul.

Nesryn înghiți în sec.

– Nu cred, dar ar fi în stare de orice. Eu... încă nu se știe dacă acest atac *a avut* legătură cu sosirea mea sau dacă tragem concluzii pripite, dar în cazul în care este adevărat... Am venit să vă îndemn să angajați mai mulți străjeri, dacă puteți. Se uită la ei, punându-și mâinile cu palmele în sus pe masă. Îmi pare rău că am atras lucrul acesta asupra casei voastre.

Mătușa și unchiul ei se mai priviră o dată, apoi amândoi o luară de mână.

– Nu ai de ce să îți pară rău, spuse mătușa tocmai când unchiul adăugă:

– Faptul că te-am văzut atât de neașteptat a fost o binecuvântare neînchipuită.

Nesryn amuți. Asta își dorea Erawan să distrugă.

Avea să găsească o cale să adune acea armată. Ori ca să-și salveze familia de război, ori ca să-l împiedice să ajungă pe aceste țărmuri.

Mătușa ei declară:

– Vom mai angaja străjeri, vom avea o escortă pentru copii spre și dinspre școală. Dădu din cap spre soțul ei. Și oriunde am merge în oraș.

Unchiul lui Nesryn adăugă:

– Și tu? Mergi prin oraș de una singură.

Nesryn flutură o mână, deși îngrijorarea lor o emoționă. Se abținu să le spună că ea căutase valgi în canalizarea din Rifthold

câteva săptămâni și că seara precedentă îi pândise prin canalele din Antica. Nu le spuse cât de implicată fusese în distrugerea castelului de cleștar. Nu voia să își vadă unchiul căzând de pe scaun sau părul frumos al mătușii albindu-se.

– Mă descurc.

Mătușa și unchiul nu păreau atât de convinși, dar dădură oricum din cap tocmai când bucătăreasa apăru zâmbindu-i larg lui Nesryn, cu mici farfurii cu salată rece în mâinile ridate.

Pentru câteva clipe lungi, Nesryn mâncă tot ce îi puseseră în farfurie mătușa și unchiul ei, mâncăruri într-adevăr la fel de bune precum cele de la palat. Înainte să se îndoape până aproape să explodeze, înainte să-și bea ceaiul până la ultimul strop, mătușa îi spuse cu șiretenie:

– Știi, speram că vei aduce un invitat.

Nesryn pufni, dându-și la o parte părul de pe față.

– Lordul Westfall este foarte ocupat, mătușă.

Dar dacă Yrene îl ajutase să încalece în dimineața aceasta... poate a doua zi avea să-l aducă aici, să-l prezinte familiei și celor patru copii care umpleau casa cu haos și bucurie.

Mătușa sorbi grațios din ceai.

– O, nu mă refeream la el. Un zâmbet pluti între Zahida și Brajim. Mă refeream la prințul Sartaq.

Nesryn se bucură că își terminase ceaiul.

– Ce e cu el?

Acel zâmbet șiret nu dispăru.

– Se zvonește că *o persoană* – îi aruncă o privire cu înțeles lui Nesryn – a fost zărită călărind cu prințul ieri, la răsărit. Pe rukul lui.

Nesryn își stăpâni tresărirea.

– Eu... eram.

Se rugase ca nimeni să nu o fi văzut cu el seara trecută – ca vestea că valgii erau vânați să nu ajungă la urechile acestor creaturi.

Unchiul ei chicoti.

– Și când plănuiai să ne spui? Copiii au fost încântați din cale-afară că draga lor vară a călărit pe Kadara.

– Nu am vrut să mă laud.

Era o scuză jalnică.

– Hmm, fu singura replică a unchiului ei, șiretenia dansându-i în privire.

Dar mătușa lui Nesryn îi aruncă o privire cu înțeles, răceala din ochii ei căprui spunându-i că nici ea nu uitase nicio clipă de familia care rămăsese în Adarlan și care, poate, încerca acum să fugă spre aceste țărmuri. Mătușa spuse cu convingere:

– Rukșii nu se tem de balauri.

CAPITOLUL 18

Inima lui Yrene bătu cu putere când îngenunche lângă Chaol pe pat și urmări cum își mișcă degetele de la picioare.

– Poți... să simți?

Chaol încă se holba ca și când nu i-ar fi venit să creadă.

– Eu... Cuvintele i se opriră în gât.

– Poți controla mișcarea?

El păru să se concentreze.

Apoi degetele i se opriră.

– Bun, spuse ea, ridicându-se ca să privească mai atent. Acum, mișcă-le.

Chaol păru din nou să se concentreze, iar apoi...

Două degete se îndoiră. Apoi trei de la celălalt picior.

Yrene zâmbi – larg și continuă să zâmbească atunci când își întoarse capul spre el.

Chaol nu făcu decât să se holbeze la ea și la zâmbetul ei. Un soi de emoție intensă care-i traversă trăsăturile o făcu să încremenească puțin.

– Cum? întrebă el.

– ...poate când am ajuns la tine, când magia mea s-a lovit de întuneric un pic mai...

Fusese îngrozitor să-l găsească în întuneric, în vid, frig, durere și groază.

Ea refuzase să recunoască ceea ce încercase creatura să-i arate la zidul acela, de nenumărate ori: fortăreața îngrozitoare, soarta care o aștepta când se întorcea. Refuzase să recunoască asta când lovise zidul, magia ei implorând-o să se oprească, să se retragă.

Până ce... până ce îl auzise pe el, departe și mai adânc înăuntru.

Se aruncase orbește, ca o suliță spre sunet. Iar acolo fusese el – sau orice ar fi fost *din* el, ca și cum lucrul acela ar fi fost miezul firului dintre om și rană, nu zidul împotriva nervilor, mult deasupra.

Se înfășurase în jurul lui, strângând puternic deși întunericul lovise de nenumărate ori. Și, ca răspuns, își trimisese magia în el, ca pe o coasă de lumină în întuneric – o torță care arsese doar parțial.

Exact cât trebuia, se pare.

– E bine, declară Yrene, poate inutil. E minunat.

Chaol încă se uita la ea când spuse „Este".

Yrene deveni conștientă de sângele de pe ea și de starea ei.

– Să începem cu asta, spuse fata. Fă câteva exerciții înainte să ne oprim pentru azi.

Ce îi mărturisise despre mama ei... îi mai spusese doar Hafizei, la intrarea în Torre. Nimănui altcuiva. Nu mai zisese nimănui, nu de când venise clătinându-se în ferma vărului mamei ei și ceruse adăpost și protecție.

Se întrebă cât timp îi fusese blocată povestea lui în piept.

– Lasă-mă să comand mai întâi ceva de mâncare, decise Yrene. Se uită spre paravanul de lemn care masca baia, apoi la pieptul și rochia acoperite cu sânge. Cât așteptăm... s-ar putea să folosesc baia și să împrumut un rând din hainele tale.

Chaol încă o privea cu acel chip calm și concentrat. Un altul decât cel de până acum, ca și când îndepărtarea unei părți din întunericul acela ar fi dezvăluit adevărata lui față.

Acest bărbat pe care încă nu îl cunoscuse.

Nu era sigură cum să procedeze în situația de față, cu el.

– Ia ce vrei, îi spuse Chaol, cu vocea înceată și răgușită.

Yrene era ameţită când coborî din pat, luă cămaşa lui distrusă cu ea şi se grăbi spre baie. Se simţea aşa din cauză că pierduse sânge, îşi spuse în sinea ei.

Chiar şi în timp ce făcu baie zâmbind.

– Ştii, nu pot decât să mă simt neglijată, spuse tărăgănat Hasar când se aplecă deasupra hărţilor despre care Yrene nu îndrăznise să întrebe.

Din partea cealaltă a salonului luxos de primire nu le vedea foarte bine şi putea doar urmări când Hasar mişca nişte figurine ivorii din loc în loc, încruntându-şi concentrată sprâncenele negre.

– Renia spune că nu ar trebui să mă aştept să-mi acorzi aşa de mult timp, dar poate am devenit alintată în aceşti doi ani, continuă Hasar împingând o figurină cinci centimetri spre dreapta şi încruntându-se.

Yrene sorbi din ceaiul ei de mentă şi nu comentă în niciun fel. Hasar o chemase aici aflând că Yrene îşi petrecuse toată ziua vindecându-l pe lordul Westfall. Ceruse unui servitor să o aducă în camera prinţesei cu promisiunea unor gustări extrem de necesare. Şi, într-adevăr, prăjiturile cu roşcove şi ceaiul îi alungaseră un pic extenuarea.

Prietenia ei cu prinţesa fusese pur întâmplătoare. La una dintre primele lecţii ale lui Yrene, Hafiza o adusese ca să o îngrijească pe prinţesă, care se întorsese de la palatul ei de la malul mării din nord-est ca să fie tratată pentru o puternică durere de stomac. Aveau vârste apropiate şi, în orele în care Hafiza îndepărtase o tenie cu adevărat îngrozitoare din intestinele prinţesei, Hasar îi ceruse lui Yrene să vorbească.

Şi Yrene o făcuse, pălăvrăgind despre lecţiile ei, menţionând ocazional momentele mai dezgustătoare ale anului în care lucrase la PORCUL ALB. Prinţesei îi plăcuseră poveştile ei despre luptele murdare din bar. Povestea pe care prefera să o audă, pe care îi ceruse lui

Yrene să i-o spună de trei ori în zilele în care Hafiza îi scosese pe gură tenia ucisă în mod magic – pe un orificiu sau celălalt, îi spusese Marea Vindecătoarei prinţesei –, era despre o tânără necunoscută care îi salvase viaţa lui Yrene, o învăţase să se apere şi îi lăsase o mică avere în aur şi bijuterii.

Lui Yrene i se păruse o poveste neînsemnată, fără să se aştepte ca prinţesa să-şi amintească numele ei imediat ce Hafiza scosese ultimii centimetri de tenie din corpul ei. Dar după două zile fusese chemată în camera prinţesei, unde Hasar era ocupată să mănânce tot felul de delicatese ca să recupereze pierderea în greutate.

Prea slabă, îi spusese lui Yrene în loc de salut. Avea nevoie de un fund mai mare pe care iubita ei să-l apuce noaptea.

Yrene izbucnise în râs – primul râs adevărat după foarte mult timp.

Hasar zâmbise, pur şi simplu, oferindu-i lui Yrene nişte peşte afumat din depresiunile pline de râuri şi asta fusese tot. Poate nu era o prietenie între egali, dar Hasar părea să se bucure de compania ei, iar Yrene nu se afla în poziţia de a o respinge.

Aşadar, prinţesa îşi făcuse obiceiul de a o chema ori câte ori era în Antica... şi, în cele din urmă, o adusese pe Renia la palat ca să-i cunoască pe tatăl ei şi pe Yrene. Renia, dacă Yrene era sinceră, era o companie pe care ar fi preferat-o prinţesei obositoare şi cu limba tăioasă, dar Hasar avea tendinţa să fie geloasă şi să nu accepte ca cineva să intre pe teritoriul ei. Adesea avea grijă ca Renia să fie ţinută departe de Curte şi de posibilii pretendenţi la afecţiunea ei.

Nu că Renia îi dăduse vreodată un motiv să facă asta. Nu, pentru că tânăra femeie mai mare decât Yrene cu o lună avea ochi doar pentru prinţesă şi o iubea cu devotament.

Hasar îi oferise Reniei titlul de *lady* şi pământuri în propriul ei teritoriu. Totuşi, Yrene le auzise pe unele vindecătoare şoptind că atunci când Renia ajunsese prima dată în preajma lui Hasar, Hafizei i se ceruse discret să o vindece de... neplăcerile vieţii de dinainte. Cauzate de fosta profesie, din câte se părea. Yrene nu îi ceruse detalii

lui Hasar, dar având în vedere cât de loială îi era acum Renia prințesei, se întreba deseori dacă motivul pentru care lui Hasar îi plăcea să audă povestea lui Yrene despre salvatoarea misterioasă era că și ea văzuse cândva o femeie suferind și o ajutase, iar apoi o păstrase.

– Și tu zâmbești mai mult azi, spuse Hasar, lăsând din mână condeiul din sticlă. În ciuda hainelor hidoase.

– Pe-ale mele le-am sacrificat pentru a-l vindeca pe lordul Westfall, spuse Yrene masându-și tâmpla care-i zvâcnea încet de o durere pe care nici măcar ceaiul și prăjiturile cu roșcove nu reușiseră să o îndepărteze. El a fost destul de amabil să-mi împrumute hainele lui.

Hasar zâmbi.

– Unii ar putea presupune că ți-ai pierdut hainele din motive mult mai plăcute.

Yrene roși.

– Sper că și-ar aminti că sunt o vindecătoare profesionistă din Torre.

– Asta ar face bârfa și mai savuroasă.

– Aș crede că au lucruri mai bune de făcut decât să răspândească zvonuri despre o vindecătoare necunoscută.

– Ești moștenitoarea neoficială a Hafizei, lucru care te face oarecum interesantă.

Yrene nu fu insultată de cuvintele sincere. Ea nu îi explicase lui Hasar că, probabil, urma să plece, iar Hafiza ar fi găsit pe altcineva. Se îndoia că prințesa ar fi fost de acord... și nu era tocmai sigură ar fi *lăsat-o* să plece. Atât de mult timp își făcuse griji pentru Kashin, totuși Hasar...

– Ei bine, în orice caz, nu mă interesează lordul Westfall.

– Ar trebui. Este foarte chipeș. Chiar și eu *sunt* ispitită.

– Serios?

Hasar râse.

– Deloc. Dar văd de ce *tu* ai putea fi.

– El și căpitanul Faliq au o relație.

– Și dacă nu ar fi avut?

Yrene sorbi prelung din ceai.

– El este pacientul meu, iar eu sunt vindecătoarea lui. Sunt destui bărbați chipeși.

– Precum Kashin.

Yrene se încruntă la prințesă peste marginea neagră și aurie a ceștii de ceai.

– Îl tot împingi pe fratele tău spre mine. Îl încurajezi?

Hasar își duse o mână la piept, unghiile ei îngrijite strălucind în soarele după-amiezii târzii.

– Kashin nu a avut nicio problemă cu femeile până să apari tu. Cândva, ați fost prieteni atât de apropiați. De ce nu ar trebui să vreau ca draga mea prietenă și fratele meu să aibă o relație mai profundă?

– Pentru că dacă vei fi numită khagan, ne-ai putea ucide dacă el nu se supune.

– Pe el, posibil, dacă nu se supune. Iar dacă tu dovedești că nu îi porți urmașii, te-aș putea lăsa să te purifici imediat ce îmi asigur urmași și ai putea să-ți păstrezi averea.

Cuvintele erau atât de simple și obișnuite. Despre metode atât de îngrozitoare, menite să împiedice acest imperiu minunat și răspândit să se destrame. Ea își dori ca și Kashin să fi fost aici ca să audă, să înțeleagă.

Yrene întrebă:

– Și tu ce ai face... ca să ai urmași?

Cu Renia ca posibilă viitoare Mare Împărătească, Hasar trebuia să găsească o cale să nască un moștenitor.

Hasar începu să împingă din nou figurinele pe hartă.

– Deja i-am spus tatălui meu și chestiunea asta nu te privește pe tine.

Corect. Pentru că dacă alesese vreun bărbat... era o informație periculoasă. Frații ei ar fi putut foarte bine să încerce să-l distrugă pe cel în care Hasar și Renia aveau suficientă încredere încât să le ajute în felul acela; sau ar fi plătit bine să afle dacă Hasar și Renia *se gândeau* măcar la urmași în acest moment.

Dar Hasar spuse apoi:

– Am auzit că asasinul din bibliotecă te-a urmărit. O expresie hotărâtă îi acoperi chipul. De ce nu ai venit mai întâi la mine?

Din fericire, înainte ca Yrene să poată răspunde, Hasar continuă:

– Se spune că a fost o moarte ciudată – una deloc obișnuită.

Yrene încercă fără succes să reprime amintirea chipului sfrijit și uscat.

– A fost.

Hasar sorbi din ceai.

– Nu-mi pasă dacă atacul a fost un atentat intenționat la viața ta sau doar o coincidență. Puse pe masă ceașca de ceai cu o precizie delicată. Când voi afla cine este, îl voi decapita chiar eu. Prințesa atinse cu o mână sabia din teacă, lăsată pe marginea biroului din lemn de stejar.

Yrene nu se îndoia de asta, dar spuse:

– Mi s-a spus că pericolul este... însemnat.

– Nu îmi place ca prietenii mei să fie vânați ca animalele. Nu era vocea unei prințese – ci a unei regine războinice. Și nu îmi place ca vindecătoarele din Torre să fie ucise și terorizate.

Hasar era în multe feluri, dar era loială. Întru totul. Celor câțiva oameni pe care îi favoriza. Lucrul acesta stârnise întotdeauna sentimentele lui Yrene. Să aibă pe cineva care chiar vorbea serios. Hasar *l-ar fi decapitat* pe ucigaș dacă ar fi fost destul de ghinionist să o întâlnească, și nici nu i-ar fi pus întrebări.

Yrene se gândi la tot ce știa despre posibilul criminal și se luptă să nu îi spună prințesei că decapitarea era, de fapt, modul corect de a ucide un demon valg.

Doar dacă nu-i înfruntai rămășițele din trupul cuiva. Caz în care... Deși ședința din acea zi cu lordul Westfall fusese îngrozitoare și epuizantă, ea deja înțelesese și ascunsese micile informații adunate. Nu doar pentru vindecarea lui, ci și în cazul în care ar fi fost vreodată nevoită să înfrunte așa ceva pe acele câmpuri de luptă. Chiar dacă perspectiva de a vedea demonii valgi în persoană...

Luând o sorbitură din ceai, Yrene întrebă:

– Nu te îngrijorează că poate nu este o coincidență că războiul se dă pe continentul nordic, iar acum avem inamici printre noi?

Nu îndrăzni să aducă vorba de moartea lui Tumelun.

– Poate că lordul Westfall și căpitanul Faliq și-au adus spionii ca să te urmărească.

– Nu e posibil.

– Ești sigură? Ei sunt disperați. Și disperarea naște oameni care sunt dispuși să facă orice ca să obțină ce le trebuie.

– Și de ce ar avea nevoie, în afară de ce le ofer deja?

Hasar îi făcu semn din deget lui Yrene să se apropie. Yrene lăsă jos ceașca de ceai și traversă covorul de un albastru închis spre biroul din fața ferestrelor. Camera lui Hasar avea o priveliște spre golful turcoaz – spre nave și pescăruși și întinderea strălucitoare a Mării Înguste de dincolo.

Hasar gesticulă spre harta din fața ei.

– Ce vezi aici?

Lui Yrene i se strânse gâtul când recunoscu continentul. Continentul nordic – patria ei. Și toate figurinele în roșu, verde și negru.

– Acelea sunt... armate?

– Asta e armata ducelui Perrington, spuse Hasar arătând spre rândul de figurine negre care se întindeau ca un zid pe mijlocul continentului. Alte grupuri erau spre sud.

Iar spre nord: un mic grup verde. Și o singură figurină roșie chiar dincolo de țărmurile Riftholdului.

– Ce sunt celelalte?

Hasar spuse:

– Este o mică armată în Terrasen.

Ea chicoti la figurinele verzi adunate în jurul Orynthului.

– Și în Adarlan?

Hasar luă figurina roșie, răsucind-o între două degete.

– Nu putem vorbi despre o armată. Dorian Havilliard rămâne dispărut. Va fugi spre nord sau spre sud? Sau poate spre continent...

deși cu siguranță nu este nimic dincolo de acei munți, în afară de triburi pe jumătate sălbatice.

– Ce este acea figurină? întrebă Yrene observând pionul auriu pe care îl scosese Hasar de pe hartă.

Hasar îl ridică și pe acesta.

– Este Aelin Galathynius. *Și* ea dispărută.

– Nu este în Terrasen? Cu armata ei?

– Nu. Hasar atinse documentele la care se referise când își actualizase hărțile. Rapoarte, își dădu seama Yrene. Ultimele știri indică faptul că regina Terrasenului este de negăsit în regatul ei. Sau în oricare altul. Ea schiță un zâmbet. Poate că ar trebui să-l întrebi despre asta pe lordul tău.

– Mă îndoiesc de faptul că îmi va zice.

Se abținu să spună că nu era lordul ei.

– Atunci, poate că ar trebui să-l obligi.

Yrene întrebă prudentă:

– De ce?

– Pentru că aș vrea să știu.

Yrene citi printre rânduri. Hasar voia informația înaintea tatălui și a fraților ei.

– Cu ce scop?

– Când un lider al ținuturilor dispare, nu este un motiv de sărbătoare. În special unul care distruge palate și cucerește orașe după bunul plac.

Frică. Bine ascunsă, dar Hasar se gândea cel puțin la posibilitatea ca Aelin Galathynius să țintească dincolo de propriile ținuturi.

Dar să facă pe spioana pentru Hasar...

– Crezi că atacul din bibliotecă are vreo legătură cu asta?

– Cred că lordul Westfall și căpitanul Faliq știu cum să joace jocul. Și dacă ei fac să pară că există o amenințare din partea lui Perrington în ținutul nostru, de ce nu ne-am gândi să ne aliem cu ei?

Yrene nu credea că ei jucau astfel de jocuri.

– Crezi că fac asta ca să o ajute pe Aelin Galathynius? Sau pentru că ea este dispărută și se tem să piardă un aliat puternic?

– Asta aș vrea să știu, cu tot cu locul în care se află regina. Sau locul în care cred ei că se află.

Yrene se forță să o privească pe prințesă în ochi.

– Și de ce ar trebui să te ajut?

Ea zâmbi ca o pisică Baast.

– În afară de faptul că suntem prietene apropiate? Nu aș putea să-ți ofer nimic care să îndulcească oferta, dragă Yrene?

– Am tot ce îmi trebuie.

– Da, dar îți amintești că flota este a mea. Marea Îngustă este a mea și traversarea acesteia ar putea fi foarte dificilă pentru cei care uită.

Yrene nu îndrăzni să dea înapoi. Nu îndrăzni să își mute privirea de la ochii negri ai prințesei.

Hasar știa. Știa sau presupunea că Yrene voia să plece. Și dacă ea nu o ajuta pe prințesă... Yrene nu se îndoia că pe cât de pasional iubea, pe atât de răzbunătoare era. Suficient cât să se asigure că Yrene nu ar fi părăsit niciodată aceste ținuturi.

– Voi vedea ce pot afla, spuse Yrene, refuzând să-și îndulcească vocea.

– Bun, declară Hasar și luă figurinele de pe hartă cu o mișcare a mâinii, împrăștiindu-le într-un sertar și închizându-le înăuntru. Pentru început, de ce nu mă însoțești la sărbătorirea lui Tehome poimâine seară? Îl pot ține ocupat pe Kashin, dacă asta îți lasă cale liberă.

Lui Yrene i se întoarse stomacul pe dos. Uitase că sărbătoarea zeiței mării era peste două zile. La drept vorbind, erau sărbători aproape în fiecare săptămână, iar Yrene participa când putea, dar la asta... Cu flota ei, cu Marea Îngustă și alte câteva lucruri sub jurisdicția ei, Hasar ar fi onorat-o cu siguranță pe Tehome. Și-n mod sigur nici khaganatul nu avea să omită să o sărbătorească pe Doamna Marelui Adânc – nu când oceanul fusese bun cu ei în ultimele secole.

Așadar, Yrene nu îndrăzni să obiecteze. Nu își permise să ezite măcar în fața ochilor pătrunzători ai lui Hasar.

– Cât timp nu te deranjează să port aceeași rochie de alaltăseară, spuse cât de nonșalant putu, apucându-și cămașa mult prea mare pentru ea.

– Nu este nevoie, răspunse Hasar zâmbind larg. Deja am ales ceva.

CAPITOLUL 19

Chaol continuă să își miște degetele de la picioare mult timp după plecarea lui Yrene. Le agită în cizme fără să le *simtă* cu adevărat, ci doar suficient cât să știe că *se mișcau*.

Cum făcuse Yrene...

Nu îi spusese lui Nesryn când ea se întorsese înainte de cină fără vești despre valgi, ci doar îi explicase calm că progresa suficient cu Yrene cât să își dorească să anuleze vizita de a doua zi, la familia ei, pentru altă dată.

Ea păruse un pic abătută, dar fusese de acord, în câteva clipe afișând din nou acea mască rece.

Chaol o sărutase când trecuse pe lângă el ca să se îmbrace pentru cină.

O apucase de încheietura mâinii, o trăsese în jos și o sărutase o dată. Repede... dar minuțios.

Ea fusese atât de surprinsă, încât, înainte că el să se retragă, nici măcar nu îl atinsese.

– Pregătește-te, îi spusese el, făcându-i semn spre camera ei.

Aruncându-i o privire peste umăr și cu un zâmbet schițat pe buze, Nesryn îl ascultase.

Chaol se uitase după ea câteva minute, mișcându-și degetele în cizme.

Sărutul fusese lipsit de pasiune, de sentimente reale.

El se așteptase la asta; practic, o alungase în ultimele săptămâni. Nu o condamna deloc pentru că fusese surprinsă.

Încă își îndoia degetele în cizme când sosiră la cină. În seara aceea urma să solicite o audiență la khagan – din nou, cu sau fără doliu sau protocol –, iar apoi să-l avertizeze pe bărbat în legătură cu ce știa el.

Intenționa să o solicite înainte de sosirea obișnuită a lui Yrene – în caz că ar fi pierdut timpul. Ceea ce părea să se întâmple mai tot timpul. Azi fuseseră trei ore. Trei.

Gâtul îl ustura încă în ciuda ceaiului cu miere pe care Yrene îl obligase să îl bea până ce aproape i se făcuse rău. Apoi îl obligase să exerseze mișcări, multe dintre ele fiind unele la care trebuia să îl ajute: rotirea șoldurilor, rotirea fiecărui picior dintr-o parte în alta, rotirea gleznelor și a tălpilor. Toate erau menite să stimuleze circulația la mușchii care începeau să se atrofieze, să refacă acele căi dintre coloană și creier, după cum îi spusese ea.

Yrene repetase exercițiile de nenumărate ori, până ce trecuse o oră. Până ce se clătina din nou pe picioare, iar privirea îi devenise stricloasă.

Extenuare. O vreme, îi rotise picioarele, ordonându-i să își miște degetele din când în când, iar apoi își trimisese atingerile magiei prin picioarele lui, ocolindu-i complet coloana. Mici înțepături în degete, ca și când roiuri de licurici ar fi aterizat pe el – asta era tot ce simțea, deși ea continuase să încerce să-i refacă legăturile din trup. Cât de puțin putea face ea acum, cu micul progres din urmă cu câteva ore?

Dar toată magia aceea... Când Yrene se clătinase după ultimul set de exerciții, el o chemase pe Kadja și ordonase pregătirea unei trăsuri înarmate pentru vindecătoare.

Yrene, spre surprinderea lui, nu obiectase, deși el presupunea că îi era greu să o facă, de vreme ce vindecătoarea aproape dormea în picioare când plecase, sprijinită de Kadja. Vindecătoarea șoptise doar ceva despre faptul că el trebuia să urce din nou pe cal după micul dejun, apoi plecase.

Dar poate că norocul pe care îl avusese în acea după-amiază nu avea să se prelungească și în restul zilei.

Câteva ore mai târziu, khaganul nu era la cină. Își lua masa de seară în intimitate, cu iubita lui soție, spuseră ceilalți. Restul lucrurilor nerostite erau printre cuvinte: suferința își urma cursul natural și politica avea să fie lăsată deoparte. Chaol încercase să pară pe cât de înțelegător posibil.

Cel puțin Nesryn părea să facă progrese cu Sartaq, chiar dacă ceilalți nobili deja se plictisiseră de prezența lor.

Așadar, el luă cina, continuând să-și agite degetele în cizme și nu spuse nimănui, nici măcar lui Nesryn, ce putea să facă acum mult timp după ce se întorseseră în apartamentul lor, și se prăbuși pe pat.

Se trezi la răsărit... nerăbdător să se spele și să se îmbrace. Se trezi, mâncând micul dejun cât de repede putu, în timp ce Nesryn ridică doar din sprâncene.

Dar și ea plecă devreme ca să se întâlnească cu Sartaq, în vârful unuia dintre cele treizeci și șase de minarete ale palatului.

A doua zi era sărbătoare în onoarea unuia dintre cei treizeci și șase de zei pe care îi reprezentau minaretele – sărbătoarea zeiței mării, Tehome. Avea să fie o ceremonie la răsărit, lângă docuri, cu toți nobilii, chiar și khaganul, care asista la punerea coroanelor în apă. Erau daruri pentru Doamna Marelui Adânc, așa îi spusese Nesryn. Apoi, la apus, un mare festin la palat.

Îl lăsaseră rece propriile sărbători, în Adarlan; le considera rituri demodate în onoarea forțelor și elementelor pe care strămoșii lui nu le puteau explica, și totuși agitația, coroanele de flori și scoicile ridicate în palat ca să înlocuiască, în sfârșit, steagurile albe, mirosul crustaceelor ce fierbeau în unt și mirodenii... Toate acestea îl intrigară. Îl făcură să vadă totul mai clar când înaintă în scaunul lui prin palatul aglomerat, spre curte.

Curtea era o îngrămădire de negustori care soseau și plecau cărând mâncare, decorațiuni, și ceea ce păreau a fi artiști. Toți erau veniți să o roage pe zeița mării să fie milostivă în această perioadă în care vara târzie făcea loc furtunilor violente anuale care puteau spulbera nave și orașe întregi de pe coastă.

Chaol scrută curtea după Yrene flexându-și degetele de la picioare. El reperă calul și iapa ei alături în cele câteva țarcuri de lângă zidul estic, dar... nici urmă de ea.

Yrene întârziase în ziua dinainte, așa că el aștepta până ce agitația se domoli înainte să facă semn ajutoarelor de la grajd să îl sprijine la încălecat. Dar străjerul din ziua precedentă, cel care îl ajutase cel mai mult, fu cel care înaintă, odată cu iapa. Yrene i se adresase cu numele Shen; îl salutase ca și când l-ar fi cunoscut bine.

Shen nu spuse nimic, deși Chaol știa că toți străjeri din palat vorbeau o varietate de limbi în afară de halha, dând doar din cap în semn de salut. Chaol se trezi procedând la fel înainte să încalece în tăcere, brațele încordându-i-se de efort ca să se ridice. Dar reuși, poate mai ușor decât în ziua precedentă, obținând ceea ce ar fi putut jura că era un semn aprobator din ochi din partea lui Shen, înainte ca străjerul să se întoarcă la postul lui.

Reprimându-și sentimentul produs de întâmplare, Chaol fixă curelele protezei și scrută curtea haotică și porțile deschise de dincolo. Străjerii inspectau fiecare căruță, fiecare bucată de hârtie care confirma că un ordin regal fusese dat pentru bunurile pe care le purtau acestea.

Bun. Indiferent dacă avea sau nu să vorbească personal khaganului, cel puțin cineva le ordonase străjerilor să fie precauți – poate Kashin.

Soarele se înălță, ridicând și temperatura. Totuși, Yrene nu își făcu apariția.

Un ceas dăngăni profund în palat. Trecuse o oră.

Iapa deveni sperioasă și nerăbdătoare sub el, iar Chaol îi mângâie gâtul gros și transpirat, șoptind.

Trecură alte cincisprezece minute. Chaol studie porțile și strada de dincolo de ele.

Nicio veste alarmată nu venise din Torre, dar să stea nemișcat și doar să aștepte acolo...

Se trezi pocnind frâiele și lovind ușor coastele calului ca să o ia din loc.

Reținuse calea pe care mersese Yrene cu o zi în urmă. Poate avea să dea de ea pe drumul spre palat.

Antica era plină de negustori și oameni care se pregăteau pentru sărbătoarea din ziua următoare, dar și de cei care închinau deja un pahar în cinstea Doamnei Marelui Adânc, umplând tavernele și sălile de mese de-a lungul străzilor, muzicienii cântând la fiecare dintre ele.

Îi luă de două ori mai mult timp decât în ziua precedentă să ajungă la porțile împodobite cu bufnițe ale complexului Torre, deși o parte din lentoare se datora faptului că o căuta pe Yrene pe toate străzile și aleile aglomerate pe lângă care trecea. Dar nu văzu nici urmă de vindecătoare.

El și calul său transpirau când trecură prin porțile turnului Torre, străjerii zâmbindu-i – erau chipurile pe care le reținuse de la lecția din ziua precedentă.

De câte ori văzuse o asemenea întâmpinare în Adarlan? De câte ori o considerase normală?

Mereu intrase călare pe porțile negre din fier spre palatul de cleștar fără să ezite, fără să facă mai mult decât să observe cine era postat acolo și cine nu arăta corespunzător. El îi instruise pe acei bărbați și aflase lucruri despre familiile și viețile lor.

Oamenii lui. Fuseseră oamenii *lui*.

Așadar, zâmbetul cu care răspunse Chaol fu încordat, iar el nu suportă să le întâlnească ochii strălucitori mai mult de o clipă în timp ce intră în curtea din Torre, mirosul de lavandă învăluindu-l.

Se opri la câțiva metri înăuntru, întoarse iapa și întrebă cel mai apropiat străjer:

– A plecat azi Yrene Towers?

Ca și cei de la palatul khaganului, fiecare dintre străjerii din Torre vorbea fluent cel puțin trei limbi: halha, limba maternă a continentului nordic și limba ținuturilor dinspre est. Cu vizitatori din tot ținutul Erilea, cei de la porțile din Torre *trebuiau* să vorbească fluent toate cele trei limbi comune.

Străjerul din fața lui scutură din cap, transpirația alunecându-i pe pielea măslinie în căldura puternică.

– Încă nu, lord Westfall.

Poate că era nepoliticos să o caute când, probabil, ea era prea ocupată cu alte lucruri ca să aibă imediat grijă de el. La urma urmei, îi spusese că avea și alți pacienți.

Dând din cap în semn de mulțumire, întoarse din nou iapa tânără spre Torre, și era pe cale să se îndrepte către curtea din stânga lui când o voce bătrână spuse de jos:

– Lord Westfall! Mă bucur să te văd plimbându-te.

Hafiza. Marea Vindecătoare stătea la câțiva metri distanță, cu un coș pe brațul subțire și flancată de două vindecătoare de vârstă mijlocie. Gărzile făcură o plecăciune, iar Chaol își înclină capul.

– O căutam pe Yrene, spuse el în loc de salut.

Hafiza ridică din sprâncenele albe.

– Nu a venit la tine în dimineața asta?

Neliniștea îi încordă stomacul.

– Nu, deși poate că nu am întâlnit-o...

Una din vindecătoarele de lângă Hafiza înaintă și îi șopti Marii Vindecătoare:

– Este în pat, doamnă.

Hafiza ridică acum din sprâncene spre femeie.

– Încă?

Ea scutură din cap.

– Epuizată. Eretia a verificat-o în urmă cu o oră... era adormită.

Hafiza strânse din buze, deși Chaol avea sentimentul că știa ce era pe cale să spună femeia. Se simți destul de vinovat înainte ca bătrâna să vorbească.

– Puterile noastre pot face lucruri măreț, lord Westfall, dar cer și un preț mare. Yrene a fost... Ea căută cuvintele, fie din cauză că nu vorbea în limba ei maternă, fie să îl cruțe pe el de la a se simți vinovat. Dormea în trăsură când a sosit aseară. A trebuit cărată în camera ei.

Chaol se crispă.

Hafiza îi bătu ușor cizma, iar el ar fi putut jura că simte atingerea în degetele de la picioare.

– Nu trebuie să te îngrijorezi, domnul meu. O zi de somn și se va întoarce la palat mâine dimineață.

– Dacă mâine este sărbătoare, spuse el, poate să-și ia liber.

Hafiza chicoti.

– Nu o cunoști foarte bine pe Yrene dacă tu crezi că ea consideră sărbătorile a fi *zile libere*. Deși, dacă vrei o zi liberă, cu siguranță ar trebui să îi spui, pentru că foarte probabil îți va bate la ușă la următorul răsărit.

Chaol zâmbi, tocmai când se uită la turnul care se contura deasupra.

– Este un somn de refacere, spuse Hafiza. Complet natural. Nu te lăsa împovărat de asta.

Cu o ultimă privire la turnul alb, dădu din cap și întoarse calul din nou spre porți.

– Vă pot însoți?

Zâmbetul Hafizei era strălucitor ca soarele amiezii.

– Cu siguranță, lord Westfall.

Marea Vindecătoare fu oprită la fiecare colț de stradă de cei care doreau doar să îi atingă mâna sau să fie atinși de ea.

Era sacră. Sfântă. Adorată.

Le luă treizeci de minute să ajungă la măcar șase străzi distanță de Torre. Și, chiar dacă el se oferi să aștepte în timp ce Hafiza și însoțitoarele ei intrară în casa modestă de pe o stradă liniștită, ele îi făcură semn să plece.

Străzile erau destul de aglomerate ca să îl împiedice să exploreze, așadar, Chaol se îndreptă curând înapoi spre palat.

Dar tocmai când întoarse calul spre mulțime, se trezi privind către turnul alb – un monstru la orizont, spre vindecătoarea care dormea înăuntru.

Yrene dormi o zi și jumătate.

Nu intenționase să o facă. Abia reușise să se trezească suficient încât să își facă nevoile și să o alunge pe Eretia când venise să o împungă, ca să se asigure că era încă în viață.

Vindecarea din ziua precedentă – din urmă cu două zile, își dădu ea seama când se îmbrăcă în lumina gri dinaintea răsăritului – o epuizase. Acel mic progres, cu sângerarea nasului de după ședință, își luase prețul.

Dar Chaol își mișcase degetele de la picioare, iar căile pe care își trimisese magia, punctele de lumină care treceau prin el... Da, erau distruse, dar dacă putea să înlocuiască lent micile legături de comunicare zdrențuite din el... Avea să fie un proces lung și dificil, și totuși...

Yrene știa că nu doar sentimentul de vinovăție o trezise atât de devreme în ziua lui Tehome.

El era din Adarlan... se îndoia că lui avea să-i pese dacă ea își lua o zi liberă.

Răsăritul abia se ivise când Yrene ieși în curtea din Torre și se opri.

Soarele se strecurase peste zidurile complexului, aruncând câteva fascicule de lumină aurie în umbrele purpurii.

Și într-unul dintre acele fascicule de lumină, șuvițele ușor aurii din părul lui castaniu străluciră...

– S-a trezit, spuse lordul Chaol.

Yrene veni spre el, pietrișul scârțâind zgomotos în răsăritul adormit.

– Ai venit călare până aici?

– De unul singur.

Ea ridică, pur și simplu, o sprânceană la iapa albă de lângă cea a lui.

– Și ai adus și celălalt cal?

– Sunt un gentilom adevărat.

Yrene își încrucișă brațele, încruntându-se spre locul în care stătea el călare.

– S-a mai mișcat ceva?

Soarele dimineții îi lumina ochii, făcând culoarea căpruie aproape aurie.

– Cum te simți?

– Răspunde-mi la întrebare, te rog.

– Răspunde-mi tu la a mea.

Ea rămase pentru o clipă fără reacție în fața lui și se gândi dacă să se încrunte.

– Sunt bine, spuse fluturând o mână. Dar ai simțit vreo altă...

– Te-ai odihnit suficient?

De data asta, Yrene rămase cu gura căscată de-a binelea.

– *Da,* zise și se încruntă la el. Și nu te privește...

– Ba sigur că mă privește.

O spusese foarte *calm.* Ca un *bărbat* îndreptățit să o facă.

– Știu că în Adarlan femeia ascultă orice spun bărbații, dar aici, dacă eu spun că nu te privește, atunci nu te privește.

Chaol schiță un zâmbet.

– Deci azi am revenit la dușmănie.

Ea își stăpâni un țipăt.

– Nu *am revenit* la nimic. Eu sunt vindecătoarea ta, iar tu ești pacientul meu și te-am întrebat de starea...

– Dacă nu ești odihnită, spuse el, ca și când ar fi fost cel mai rațional lucru din lume, atunci nu te las să te apropii de mine.

Yrene deschise și închise gura.

– Și *cum* vei decide asta?

Lent, el o măsură din priviri, centimetru cu centimetru.

Inima ei bătu cu putere din cauza privirii lui îndelungi și concentrate.

– Culoare potrivită, spuse el. Postură bună. Cu siguranță impertinentă.

– Nu sunt vreo iapă trofeu, așa cum ai spus ieri.

– În urmă cu două zile, de fapt.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Sunt bine. Acum, ce faci *tu?*

Fiecare cuvânt era accentuat.

Ochii lui Chaol dansară.

– Mă simt chiar bine, Yrene. Mulțumesc pentru întrebare.

Yrene. Dacă nu ar fi avut pornirea să sară pe calul lui și să-l sugrume, poate s-ar fi gândit la cum o făcuse să-și strângă degetele de la picioare felul în care el îi rostise numele.

Dar ea spuse printre dinți:

– Nu-mi confunda amabilitatea cu prostia. Dacă ai făcut vreun progres sau regres, voi *afla.*

– Dacă așa arată bunătatea ta, atunci nu mi-ar plăcea să îți văd partea negativă.

Știa că el glumea, totuși... Spatele îi înțepeni.

Chaol păru să-și dea seama de asta și se aplecă în șa.

– A fost o glumă, Yrene. Ai fost mai generoasă decât... Am glumit.

Ea ridică din umeri, îndreptându-se către calul alb.

– Ce fac celelalte vindecătoare... după atac? întrebă el, poate încercând să revină pe un teren neutru.

Un fior îi traversă șira spinării când apucă frâiele iepei, dar nu făcu nicio mișcare ca să încalece. Yrene se oferise să ajute la înmormântare, dar Hafiza refuzase, spunându-i să-și păstreze puterile pentru

lordul Westfall, însă asta nu o împiedicase să viziteze cripta de sub Torre în urmă cu două zile – să vadă trupul uscat întins pe o lespede de piatră, în mijlocul camerei cioplite în piatră, să privească fața suptă și aspră și oasele care ieșeau prin pielea subțire ca hârtia. Se rugase Silbei înainte să plece și nu fusese trează în ziua precedentă, când o îngropaseră în catacombele de sub turn.

Yrene se încruntă acum la turnul care se contura deasupra, prezența acestuia oferindu-i întotdeauna un confort deosebit și totuși... Din acea noaptă din bibliotecă, în ciuda străduințelor Hafizei și ale Eretiei, fusese liniște pe holuri și în turn, ca și când lumina care umpluse acest spațiu s-ar fi estompat.

– Se luptă să mențină o stare de normalitate, spuse în cele din urmă Yrene. Cred că pentru a sfida... pe oricine a făcut-o. Hafiza și Eretia au condus prin propriul exemplu, rămânând calme și concentrate – zâmbind când e posibil. Cred că le ajută pe celelalte fete să nu fie atât de îngrozite.

– Dacă vrei să te ajut cu altă lecție, spuse el, serviciile mele sunt la dispoziția ta.

Ea dădu absentă din cap, trecându-și degetul mare peste frâu.

Se lăsă liniștea un moment îndelungat, plin de mirosul lavandei și al lămâilor din ghivece. Apoi...

– Chiar plănuiai să dai buzna în camera mea, la răsărit?

Yrene se întoarse de la iapa albă și răbdătoare.

– Nu pari genul care lenevește în pat. Ea ridică din sprâncene. Deși, dacă tu și căpitanul Faliq faceți...

– Poți veni la răsărit, dacă vrei.

Ea dădu din cap. Chiar dacă, de obicei, îi *plăcea* să doarmă.

– Voiam să verific un pacient înainte să te vizitez. De vreme ce tindem să... pierdem timpul.

El nu răspunse, așa că Yrene continuă:

– Ne putem vedea la palat peste două ore, dacă tu...

– Pot merge cu tine. Nu mă deranjează.

Ea lăsă frâiele și-i studie picioarele.

– Înainte să plecăm, aș vrea să fac niște exerciții cu tine.

– Pe cal?

Yrene merse către el, pietrișul scârțâindu-i sub încălțări.

– De fapt, e o formă reușită de tratament pentru mulți – nu doar pentru cei cu răni la coloană. Mișcările unui cal în timpul călăritului pot îmbunătăți simțurile, printre alte lucruri benefice. Ea desfăcu proteza și îi scoase piciorul din scară. Când eram în stepe iarna trecută, am vindecat un tânăr luptător căzut de pe cal la o vânătoare – rana era aproape la fel ca a ta. Cei din tribul său i-au făcut o proteză înainte să ajung acolo, de vreme ce el era și mai puțin dispus să rămână în casă decât tine.

Chaol pufni, trecându-și o mână prin păr.

Yrene îi ridică piciorul și începu să îl rotească, atentă la calul pe care stătea bărbatul.

– A fost un chin să îl determin să facă exercițiile. Voia să simtă aerul proaspăt pe față. Așadar, doar ca să am o clipă de liniște, l-am lăsat să urce în șa, să călărească un pic, iar apoi am făcut exercițiile cu el călare. Doar în schimbul *mai multor* exerciții cuprinzătoare în cort. Dar a progresat atât de mult călare, încât călăritul a devenit o parte principală a tratamentului nostru. Yrene îi îndoi și îi îndreptă cu blândețe piciorul. Știu că nu simți prea mult dincolo de degete...

– Nimic.

– Dar vreau să te concentrezi să le miști. *Cât de mult poți.* Împreună cu restul piciorului, dar concentrează-te la picioare cât fac asta.

Chaol tăcu, iar ea nu se deranjă să-și ridice privirea când îi mișcă piciorul, făcând ce exerciții putea, cu calul sub el. Greutatea piciorului său era suficientă cât să o facă să transpire, dar ea continuă, întinzând și îndoind, răsucind și rotind. Și sub pielea neagră și groasă a cizmelor... el își agita și împingea, într-adevăr, degetele.

– Bun, îi spuse Yrene. Continuă.

Își împinse din nou degetele în piele.

– Stepele – de acolo se trage poporul khaganului.

Ea mai făcu o serie de exerciții, asigurându-se că degetele lui se mișcau în tot acest timp, înainte să răspundă. Punându-i din nou piciorul în proteză și pe scară, dând calului destul spațiu în timp ce îl ocoli prin față și eliberând celălalt picior, spuse:

– Da. Sunt un tărâm frumos și curat. Dealurile înverzite continuă la nesfârșit, întrerupte doar de pădurile rare de pin și de câțiva munți golași. Yrene icni din cauza greutății piciorului lui când începu aceeași serie de exerciții. Știai că primul khagan a cucerit continentul cu doar o sută de mii de oameni? Și că a făcut-o în patru ani? Ea studie orașul din jurul lor, care se trezea, minunându-se. Știam istoria poporului său, despre poporul darghan, dar când m-am dus în stepe, Kashin mi-a spus... Tăcu, dorind să-și fi putut retrage ultimele cuvinte.

– Prințul te-a însoțit?

O întrebare calmă, nonșalantă. Ea îi atinse ușor piciorul, ca un ordin tăcut să continue să-și agite degetele. Chaol se supuse râzând.

– Kashin și Hafiza au venit cu mine. Am rămas acolo mai mult de o lună.

Yrene îi îndoi piciorul, în sus și în jos, făcând mișcări repetitive cu o grijă lentă, voită. Magia ajuta vindecarea, da, dar elementul fizic juca un rol la fel de important.

– Îți miști degetele cât de mult poți?

El pufni.

– Da, stăpână.

Ea își ascunse zâmbetul, întinzându-i piciorul cât de departe îi permitea șoldul, rotindu-l în cercuri mici.

– Presupun că prințul Kashin s-a destăinuit cu prilejul călătoriei în stepe.

Yrene aproape îi scăpă piciorul, dar, în schimb, se încruntă la el, găsind ochii căprui plini de umor sec.

– Nu te privește.

– Chiar îți place să spui asta, deși ești o persoană care pare atât de dornică să îi spun totul.

Ea-și dădu ochii peste cap și reveni la îndoirea piciorului său de la genunchi, întinzându-l și relaxându-l.

– Kashin a fost unul dintre primii prieteni pe care mi i-am făcut aici, spuse după un moment lung. Unul dintre primii mei prieteni de oriunde.

– Ah. El făcu o pauză. Și când și-a dorit mai mult de o prietenie...

În cele din urmă, Yrene îi coborî piciorul, prinzându-l din nou în proteză cu cataramele și ștergându-și praful luat pe mâini, de pe cizmele sale; apoi își puse mâinile în șolduri când își ridică privirea la el, mijind ochii în lumina răsăritului.

– Nu mi-am dorit mai mult de atât. Asta i-am spus și lui. Și asta a fost tot.

Buzele lui Chaol zvâcniră spre un zâmbet, iar Yrene se apropie, în sfârșit, de iapa care o aștepta, urcându-se în șa. Când se îndreptă, aranjându-și fustele rochiei peste picioare, îi spuse:

– Țelul meu este să mă întorc în Fenharrow, să ajut unde e cea mai mare nevoie de mine. Nu am simțit nimic destul de puternic pentru Kashin ca să renunț la visul acesta.

El o privi cu înțelegere și deschise gura ca și când ar fi putut să spună ceva despre asta, însă fără cuvinte, și apoi zise:

– Mă bucur că nu ai făcut-o. Ea ridică întrebătoare o sprânceană, iar zâmbetul lui se lărgi. Unde aș fi fără tine aici, ca să-mi dai ordine?

Yrene se încruntă, luând frâiele și întorcând calul spre porți când spuse tăios:

– Anunță-mă dacă începi să simți vreun disconfort sau ceva furnicături în șa – și încearcă să-ți miști în continuare degetele cât de des poți.

Spre meritul lui, nu obiectă, ci schiță un zâmbet și zise:

– Condu-mă, Yrene Towers.

Și cu toate că își spusese să nu o facă... ea zâmbi ușor când intrară în orașul care se trezea.

CAPITOLUL 20

Pentru că toți cei din oraș erau lângă docuri pentru ceremonia de la răsăritul soarelui ca să o onoreze pe Tehome, străzile erau liniștite. Chaol presupuse că doar cei bolnavi aveau să rămână azi în pat, fapt pentru care, când se apropiară de o casă sărăcăcioasă de pe o stradă însorită și prăfuită, nu fu deloc surprins să fie întâmpinat de sunetul unei tuse violente înainte să fi ajuns la ușă.

Ei bine, înainte ca Yrene să fi ajuns la ușă. Fără scaun n-avea altceva de făcut decât să rămână pe cal, dar Yrene nici măcar nu spuse nimic despre asta când descălecă, legă iapa de stâlpul de pe stradă și merse spre casă. El continuă să-și miște degetele din când în când – cât de mult putea în cizme. Știa că mișcările în sine erau un dar, dar necesitau mai multă concentrare decât se așteptase... și mai multă energie.

Chaol încă le îndoia când o femeie bătrână deschise ușa casei, oftând la vederea lui Yrene și vorbind foarte lent în halha. Ca Yrene să înțeleagă, se pare, pentru că vindecătoarea răspunse în aceeași limbă când intră în casă și lăsă ușa întredeschisă, cuvintele ei fiind stângace. Vorbea mai bine decât el.

De pe stradă vedea prin ferestrele deschise ale casei și pe ușă micul pat ascuns sub pervazul vopsit – ca și când ar fi fost acolo tocmai ca să țină pacientul în aer curat.

Acesta era ocupat de un bătrân – sursa tusei.

Yrene vorbi cu femeia înainte să meargă spre bătrân, luând un taburet cu trei picioare.

Chaol mângâie grumazul calului, mișcându-și din nou degetele, în timp ce Yrene luă mâna ridată a bătrânului și îi lipi alta de frunte.

Fiecare mișcare era blândă, calmă. Iar chipul ei...

Afișa un zâmbet blând. Unul pe care nu-l mai văzuse.

Yrene spuse ceva ce el nu auzi bătrânei care își frângea mâinile în spatele lor, apoi dădu în jos pătura subțire de pe bărbat.

Chaol se crispă văzând rănile care îi acopereau pieptul și stomacul. Chiar și bătrâna se crispă.

Dar Yrene nici măcar nu clipi, chipul ei calm neschimbându-se când ridică o mână în față. Lumina albă se agită de-a lungul degetelor și palmei.

Bătrânul, deși inconștient, inspiră când ea îi atinse cu palma cele mai grave răni de pe piept.

Timp de câteva minute lungi, își ținu mâna acolo, încruntată, lumina curgând din palma ei spre pieptul bărbatului.

Iar când ridică mâna... bătrâna plânse și îi sărută mâinile. Yrene zâmbi, pur și simplu, o sărută pe femeie pe obraji și își luă rămas-bun, dându-i ceea păreau a fi instrucțiuni ferme pentru îngrijirea bărbatului.

Doar după ce Yrene închise ușa în urma ei acel chip frumos dispăru. Studie caldarâmul prăfuit, iar gura i se încordă. Ca și când ar fi uitat că el era aici.

Calul lui necheză, iar ea își ridică fruntea.

– Ești bine? întrebă el.

Yrene își dezlegă calul și încălecă, mușcându-și buza de jos când porni încet.

– Are o boală care nu se va vindeca ușor; au trecut deja cinci luni de când ne luptăm cu ea. Faptul că s-a agravat atât de mult de data asta...

Scutură din cap dezamăgită. De ea.

– Nu are un leac?

– Alți pacienți au fost vindecați, dar câteodată bolnavul... Este foarte bătrân. Și taman când cred că l-am vindecat, boala revine. Ea

expiră. În momentul de față, mi se pare că trag doar de timp, fără să-i dau o soluție.

El îi studie maxilarul încordat. Era o persoană care își impunea să fie excelentă – în timp ce, probabil, nu se aștepta sau nici măcar nu spera la același lucru de la ceilalți.

Chaol se trezi întrebând-o:

– Mai trebuie să vizitezi și alți pacienți?

Ea se încruntă privind picioarele lui și degetul mare pe care el și-l împingea în partea de sus a cizmei, pielea mișcându-se.

– Ne putem întoarce la palat...

– Îmi place afară, spuse el fără să gândească. Străzile sunt goale. Lasă-mă...

Nu reuși să termine fraza.

Yrene păru totuși să înțeleagă.

– Este o tânără mamă în partea cealaltă a orașului. Drumul e foarte lung. Își revine din travaliul din urmă cu două săptămâni. Aș vrea să o vizitez.

Chaol încercă să nu pară prea ușurat.

– Atunci, să mergem.

Așadar, plecară. Străzile rămâneseră goale, ceremonia, îi spusese Yrene, durând până la mijlocul dimineții. Chiar dacă zeii imperiului fuseseră amestecați, majoritatea oamenilor participau la sărbătorile lor.

Toleranța religioasă, spunea ea, era susținută chiar de primul khagan – și de toți cei care îl urmaseră. Asuprirea diverselor credințe conducea doar la dezbinarea imperiului său, așa că le asimilase pe toate. Pe unele la propriu, amestecând mai mulți zei într-unul singur. Dar întotdeauna permițând celor care voiau să practice o anumită credință libertatea de a o face fără frică.

Chaol, în schimb, îi spuse lui Yrene despre celelalte foloase pe care le aflase când citise despre istoria domniei khaganului: în alte regate, unde minoritățile religioase erau tratate prost, găsise *mulți* spioni serviabili.

Ea deja știa asta și îl întrebă dacă nu folosise vreodată spioni pentru propria... poziție.

El îi spuse că nu. Deși nu-i dezvălui că, odată, avusese oameni care lucrau sub acoperire, dar nu erau ca spionii pe care îi angajaseră Aedion și Ren Allsbrook. Nu îi spuse că el însuși lucrase astfel în Rifthold în primăvara și vara aceea. Iar despre fosta lui gardă... Nu spuse nimic.

Ea rămase tăcută după asta, ca și când ar fi simțit că tăcerea lui nu era cauzată de lipsa conversației.

Îl aduse într-un cartier al orașului care era plin cu mici grădini și parcuri, casele fiind modeste, dar bine întreținute. Cartierul clasei de mijloc. Acesta îi amintea un pic de Rifthold, dar... era mai curat. Mai strălucitor. Chiar dacă străzile erau atât de liniștite în dimineața aceea, era plin de viață.

În special casa mică și elegantă în fața căreia se opriseră, unde o tânără cu ochi veseli îi reperă de la fereastra de la etaj. Ea strigă la Yrene în halha, apoi dispăru înăuntru.

– Ei bine, e răspunsul la întrebarea *aceea,* șopti Yrene tocmai când ușa de la intrare se deschise și femeia apăru cu un bebeluș dolofan în brațe.

Mama se opri văzându-l pe Chaol, dar el dădu politicos din cap.

Femeia îi zâmbi frumos, dar zâmbetul se dovedi nesincer când se întoarse spre Yrene și ridică din sprâncene.

Yrene râse, iar sunetul... Oricât de frumos ar fi fost sunetul, nu se compara cu zâmbetul de pe chipul ei. Cu încântarea.

El nu mai văzuse niciodată un chip atât de încântător.

Nu când Yrene descălecă și luă bebelușul rotofei – portretul sănătății unui nou-născut – din brațele întinse ale mamei.

– O, este frumoasă, spuse ea trecându-și un deget peste un obraz rotund.

Mama radie.

– Grasă ca o râmă. Vorbi în limba maternă a lui Chaol, fie pentru că Yrene o folosea cu ea, fie observându-i trăsăturile, atât de diferite de cele de aici, din Antica. Și flămândă ca un porc.

Yrene se înălță și se legănă cu bebelușul, gângurindu-i.

– Alăptarea decurge bine?

– Ar sta zi și noapte la sân dacă aș lăsa-o, mormăi mama, deloc jenată să discute asemenea lucruri în prezența lui.

Yrene chicoti și zâmbi mai larg în timp ce lăsă o mânuță să-i cuprindă degetul.

– Pare cât se poate de sănătoasă, observă ea și apoi se uită la mama ei. Și tu?

– Am urmat tratamentul pe care mi l-ai dat – băile m-au ajutat.

– Nu mai sângerezi?

Ea scutură din cap și păru să îl observe, pentru că vorbi puțin mai încet, iar Chaol consideră brusc *foarte* interesante clădirile de pe stradă:

– Cât timp mai trebuie să treacă până să pot... știi tu? Cu soțul meu.

Yrene râse.

– Mai așteaptă șapte săptămâni.

Femeia țipă indignată.

– Dar m-ai *vindecat*.

– Iar tu aproape ai sângerat complet până am făcut-o. De data asta, femeia nu o mai contrazise. Lasă-i timp corpului să se odihnească. Alte vindecătoare ți-ar spune cel puțin opt săptămâni, dar... încearcă șapte. Dacă vei simți *orice* disconfort...

– Știu, știu, spuse femeia fluturând o mână. Doar că... a trecut un timp.

Yrene râse, iar Chaol se trezi uitându-se la ea când vindecătoarea zise:

– Ei bine, acum mai poți aștepta puțin.

Femeia îi zâmbi strâmb lui Yrene când își luă din nou bebelușul zgomotos.

– Cu siguranță sper să te simți *tu* bine, de vreme ce eu nu pot.

Chaol îi surprinse privirea cu subînțeles în direcția lui, înaintea lui Yrene, și fu mulțumit văzând-o clipind, apoi înțepenind și îmbujorându-se.

– Ce... o. O, *nu!*

Felul în care spusese acel *nu*... nu îi plăcu.

Femeia râse, ridicând un pic mai mult bebelușul când intră în casa ei minunată.

– Eu cu siguranță aș face-o.

Ușa se închise.

Încă îmbujorată, Yrene se întoarse spre el, fără să îi întâlnească privirea.

– Are multe idei.

Chaol chicoti.

– Nu mi-am dat seama că *nu* sunt o opțiune.

Ea se încruntă la el, urcând pe iapă.

– Nu mă culc cu pacienții. Iar tu ești cu căpitanul Faliq, adăugă ea repede. *Și* ești...

– Nepotrivit să satisfac o femeie?

El fu șocat că spusese asta, dar, din nou, puțin înfumurat să îi vadă ochii aprinzându-se.

– Nu, zise Yrene, roșind cumva mai mult. Cu siguranță nu asta. Dar ești... tu.

– Încerc să nu mă simt insultat.

Ea flutură o mână, uitându-se oriunde, numai la el nu.

– Știi la ce mă refer.

La faptul că era un bărbat din Adarlan, că își servise regele? Cu siguranță așa stăteau lucrurile, dar îi zise, decizând să o cruțe:

– Glumeam, Yrene. Eu... sunt cu Nesryn.

Ea înghiți în sec, încă roșind.

– Unde este azi?

– A plecat să participe la ceremonie împreună cu familia ei.

Nesryn nu îl invitase, iar el îi spusese că voia să își anuleze călătoria prin oraș. Totuși, iată-l acum aici.

Yrene dădu distantă din cap.

– Vii la petrecerea din seara asta – de la palat?

– Da. Tu vii?

Ea dădu din cap, tăcând afectată. Apoi spuse:

– Mă tem să lucrez cu tine azi – n-aș vrea să pierdem din nou noțiunea timpului și să ratăm petrecerea.

– Ar fi atât de rău dacă am face-o?

Ea îi aruncă o privire când cotiră.

– I-ar ofensa pe unii dintre ei. Dacă nu cumva ar ofensa-o pe însăși Doamna Marelui Adânc. Nu știu exact ce mă sperie mai mult.

El chicoti din nou când Yrene continuă:

– Hasar mi-a împrumutat o rochie, așadar trebuie să merg. Sau să risc furia ei.

Chipul i se întunecă, iar el fu pe cale o întrebe despre asta când ea spuse:

– Vrei să faci un tur al orașului?

El o fixă cu privirea, uimit de oferta pe care i-o făcuse.

– Recunosc faptul că nu știu *atât de multă* istorie, dar munca mea m-a dus în toate cartierele, deci pot cel puțin să nu mă rătăcesc...

– Da, șopti el. Da.

Yrene schiță un zâmbet. Tăcută.

Dar ea îl conduse înainte, străzile începând să se aglomereze când ceremonia se termină și începu sărbătoarea, în vreme ce oamenii care râdeau umplură străzile și aleile, muzica auzindu-se de peste tot, mirosul mâncării și al mirodeniilor învăluindu-l.

El uită de căldură, de soarele arzător, uită să își miște degetele din când în când, cât merseră prin cartierele întortocheate ale orașului, cât se minună de templele boltite și bibliotecile gratuite, cât

Yrene îi arătă banii de hârtie pe care îi foloseau – din coajă de dud căptușită cu mătase – în locul monedelor greoaie.

Fata îi cumpără bunătățile ei preferate, o prăjitură făcută din roșcove, și zâmbi tuturor celor care trecură pe lângă ea. Totuși, lui îi zâmbi rareori.

Nu fu nicio stradă pe care să ezite, niciun cartier sau alee de care să pară că se temea. Un oraș al zeilor, da, și un oraș al învățăturii, al luminii și al confortului și bogăției.

Când soarele ajunse în punctul maxim, îl conduse într-o grădină publică luxuriantă, unde copacii aplecați și plantele agățătoare blocau razele puternice. Merseră pe aleile întortocheate, grădina fiind aproape goală mulțumită faptului că toată lumea participa acum la masa de prânz.

Straturile ridicate erau mai mult decât pline cu flori, ferigi agățate se legănau în briza rece a mării, iar păsările strigau una la cealaltă din cupola de frunze de deasupra.

– Crezi că... spuse Yrene după un minut lung de tăcere, că într-o zi.... Își mușcă buza de jos. Am putea avea un loc asemănător?

– În Adarlan?

– Oriunde, spuse ea. Dar, da – în Adarlan, în Fenharrow. Am auzit că orașele din Eyllwe erau cândva la fel de frumoase, înainte...

Înainte de umbra dintre ei. Înainte de umbra din inima lui.

– Erau, spuse Chaol, alungând gândul la prințesa care locuise în acele orașe, care le iubise, deși cicatricea de pe chipul lui păru să tresară. Dar se gândi la întrebarea ei și, din umbrele memoriei lui, auzi vocea lui Aedion Ashryver.

„Ce crezi că gândesc despre noi oamenii de pe alte continente, de peste toate acele mări? Crezi că ne urăsc sau ne compătimesc pentru ceea ce ne facem unii altora? Poate că este la fel de rău și acolo. Poate că este mai rău. Dar... Trebuie să cred că este mai bine. Undeva este mai bine decât aici."

El se întrebă dacă avea să ajungă vreodată să îi spună lui Aedion că găsise un asemenea loc. Poate avea să-i spună lui Dorian ce văzuse aici, să-l ajute să reconstruiască ruinele Riftholdului, ale regatului său, și să le transforme în ceva asemănător locului acesta.

El își dădu seama că nu terminase, că Yrene încă aștepta în timp ce dădea deoparte plantele agățătoare cu mici flori purpurii.

– Da, spuse în cele din urmă, la precauția care se ascundea în micile scântei de speranță din ochii ei. Cred că putem să ne construim așa ceva, într-o zi. Dacă supraviețuim acestui război, adăugă apoi.

Dacă putea pleca de aici cu o armată în urma lui, ca să îl provoace pe Erawan.

Timpul îl presa, sufocându-l. Mai repede. El trebuia să se miște *mai repede* cu toate...

Yrene îi scrută chipul în căldura apăsătoare a grădinii.

– Îți iubești foarte mult poporul.

Chaol dădu din cap, incapabil să-și găsească cuvintele.

Ea deschise gura ca și când ar fi vrut să spună ceva, dar o închise. Apoi spuse:

– Nici măcar oamenii din Fenharrow nu sunt lipsiți de vină având în vedere acțiunile lor din ultimii zece ani.

Chaol încercă să nu se uite la mica cicatrice de pe gâtul ei. Fusese unul dintre compatrioții ei cel care...

Ea oftă, studiind grădina de trandafiri care se ofilea în arșiță.

– Ar trebui să ne întoarcem. Înainte să se aglomereze prea mult.

El se întrebă ce vrusese ea să spună în urmă cu o clipă, ce făcuse acea umbră să se ascundă în ochii ei, dar decise să nu se mai gândească la asta.

O urmă, pur și simplu, toate acele cuvinte plutind între ei.

Se despărțiră la palat, holurile fiind pline de servitori care se pregăteau pentru festivitățile serii. Yrene se duse direct să o caute pe Hasar și să primească rochia și baia care îi fuseseră promise, iar

Chaol se întoarse în camera lui ca să se spele de praf și transpirație și să găsească haine potrivite.

Nesryn se întoarse doar când el făcea baie, strigând că voia să facă și ea una, și închise ușa camerei ei.

Alegând jacheta turcoaz, aștepta pe hol ca Nesryn să iasă. Când o făcu, el clipi uitându-se la jacheta și pantalonii bine croiți, de culoarea ametistului. De zile întregi nu îi mai văzuse uniforma de căpitan, și nu era pe cale să aducă vorba de asta când spuse:

– Arăți bine.

Nesryn zâmbi, părul strălucindu-i încă în urma băii făcute.

– Nici tu nu arăți rău.

Ea păru să observe culoarea de pe chipul lui și întrebă:

– Ai stat la soare azi?

Ușorul ei accent devenise mai evident, rostind altfel anumite sunete.

– Am ajutat-o pe Yrene cu niște pacienți prin oraș.

Nesryn zâmbi când intrară pe hol.

– Mă bucur să aud asta.

Nu rosti niciun cuvânt despre călătoria cu ea și vizita pe care le amânase – se întrebă dacă își amintise măcar de asta.

Tot nu îi spusese despre degetele de la picioare. Dar când ajunseră în marea sală a palatului... Mai târziu. Aveau să discute despre toate astea mai târziu.

Marea sală a palatului era o minunăție.

Era singurul cuvânt care o putea descrie.

Petrecerea nu era atât de mare pe cât s-ar fi așteptat el, doar câțiva oameni fiind în plus față de adunările obișnuite ale vizirilor și nobililor, dar nu se făcuse economie cu decorațiunile pentru festin.

El rămase ușor cu gura căscată, ca și Nesryn, când fură conduși la locurile lor de la masă – o onoare care încă îl mira. Khaganul și soția lui nu aveau să li se alăture, îi spusese Duva. Mama sa nu se simțise bine în ultimele zile și își dorea să sărbătorească doar cu soțul ei.

Fără îndoială, îi fusese greu să vadă steagurile de doliu coborâte, în sfârșit. Iar Chaol se gândi că seara asta probabil că oricum nu era momentul să-l prezese pe khagan în legătură cu alianța lor.

Mai intrară alți invitați împreună cu Hasar și Renia, la braț cu Yrene.

Când Yrene îl lăsase la răscrucea unuia dintre holurile principale ale palatului, strălucise de transpirație și praf, având obrajii roz, părul ondulându-i-se puțin în jurul urechilor. Și rochia fusese șifonată de la o zi de călărit, tivul fiind plin de praf.

Cu siguranță acea ținută nu semăna cu ce purta acum.

El simți atenția a jumătate din bărbații de la masă îndreptându-se spre Hasar – spre Yrene – când ele intrară, urmate de două servitoare ale prințesei. Hasar zâmbea, Renia fiind complet uluitoare în roșu rubiniu, dar Yrene...

Pentru o femeie frumoasă îmbrăcată în cele mai elegante haine și bijuterii pe care le putea cumpăra un imperiu, era ceva ce îi lipsea. Da, umerii îi erau trași înapoi, spatele drept, dar zâmbetul care îl lovise mai devreme în stomac dispăruse de mult.

Hasar o îmbrăcase pe Yrene în culoarea cobaltului, care îi evidența căldura pielii și îi făcea părul castaniu să strălucească de parcă ar fi fost într-adevăr poleit. Prințesa o și machiase pe Yrene – sau poate urma de culoare de pe obrajii ei pistruiați era din cauză că rochia era destul de decoltată încât să-i dezvăluie voluptatea siluetei. Decoltată și mulată pe talie.

Rochiile lui Yrene cu siguranță nu îi ascundeau corpul, dar aceasta... El nu prea își dăduse seama cât de subțire îi era talia, cum i se rotunjeau șoldurile. Cum celelalte rotunjimi ieșeau în evidență.

Nu fu singurul care se uită de două ori. Sartaq și Arghun se aplecaseră înainte pe scaune când sora lor o conduse pe Yrene la masă.

Părul lui Yrene fusese lăsat în mare parte liber, doar laturile fiind pieptănate pe spate și prinse cu piepteni de aur și rubin. Cercei asortați se legănau lângă gâtu-i subțire.

– Pare nobilă, îi șopti Nesryn.

Yrene semăna într-adevăr cu o prințesă – deși una care se îndrepta spre eșafod, după cât de serios era chipul ei când ajunse la masă. Orice satisfacție ar fi avut când se despărțiseră dispăruse în cele două ore pe care le petrecuse cu Hasar.

Prinții se ridicară în picioare ca să o salute pe Yrene de data asta, Kashin fiind primul.

Era moștenitoarea nedeclarată a Marii Vindecătoare; o femeie care, probabil, urma să aibă o putere considerabilă în acest ținut. Ei păreau să-și dea sema de asta, de tot ce presupunea această situație. În special Arghun, după privirea vicleană pe care i-o aruncă lui Yrene. O femeie cu o putere și o frumusețe considerabile.

El văzu cuvântul în ochii lui Arghun: *trofeu*.

Chaol își încordă maxilarul. Era lucru știut că Yrene nu voia atenția celui mai chipeș dintre prinți, așa că nu își putea imagina că ar putut să-și dorească afecțiunea celorlalți doi.

Arghun deschise gura ca să îi vorbească lui Hasar, dar prințesa se îndreptă direct spre Chaol și Nesryn, căreia îi șopti la ureche:

– Mută-te.

CAPITOLUL 21

Nesryn clipi la Hasar.

Prințesa zâmbi rece ca un șarpe și o lămuri:

– Nu este politicos să stai cu însoțitorul tău. Trebuia să vă fi separat până acum.

Nesryn se uită la el. Toată lumea privea. Chaol nu știa – deloc – ce să spună. Yrene ar fi vrut să se topească și să se facă una cu podeaua de marmură verde.

Sartaq își drese vocea.

– Vino lângă mine, căpitane Faliq.

Nesryn se ridică repede, iar Hasar radie privind-o. Prințesa mângâie spătarul scaunului pe care îl eliberase Nesryn și îi șopti lui Yrene, care zăbovea la câțiva metri distanță:

– Tu stai aici. În caz că e nevoie de tine.

Yrene îi aruncă lui Chaol o privire care ar fi putut fi considerată rugătoare, dar el afișă o expresie neutră și îi zâmbi cu buzele lipite.

Nesryn își găsi scaunul de lângă Sartaq, care ceruse unui vizir să se mute, iar Hasar, satisfăcută cu aranjamentele făcute după placul ei, pretinse că scaunele obișnuite nu îi plăceau și alungă doi viziri lângă Arghun. Al doilea scaun era pentru Renia, care îi aruncă iubitei sale o privire puțin dezaprobatoare, dar zâmbi în sinea ei – ca și când ar fi fost un comportament tipic prințesei.

Masa se reluă, iar Chaol își îndreptă atenția spre Yrene, ignorată de vizirul de lângă ea. Tăvile fură plimbate de servitori, mâncarea fiind pusă și băutura turnată. Chaol mormăi în șoaptă:

– Vreau să știu?

Yrene tăie din mielul fiert și orezul cu șofran adunat pe farfuria de aur.

– Nu.

Era dispus să parieze că umbrele de astăzi din ochii ei, de mai devreme, lucrul pe care se înfrânase să i-l spună... aveau legătură cu ce se desfășura aici.

Se uită la masă, spre locul din care Nesryn îi privea, ascultând-l pe jumătate pe Sartaq, în timp ce prințul vorbea ceva ce Chaol nu auzea în vuietul argintăriei și al discuțiilor.

El îi aruncă o privire împăciuitoare, iar Nesryn una de avertisment ce făcea referire la Hasar. „Ai grijă."

– Ce-ți mai fac degetele? întrebă Yrene, luând mici înghițituri din mâncare.

El o văzuse devorând o cutie cu dulciuri din roșcove pe care o luase pe cai, pentru ei. Mâncatul grațios de aici era de formă.

– Sunt active, spuse el schițând un zâmbet. Nu conta că trecuseră doar două ore de când se văzuseră ultima dată.

– Senzații?

– O furnicătură.

– Bun.

Ea înghiți, cicatricea mișcându-se în același timp.

El știa că erau priviți, ascultați. Și tânăra știa asta.

Degetele lui Yrene erau albe când apucă tacâmurile, iar spatele drept ca o vergea. Niciun zâmbet. Ochii ei fardați erau puțin luminoși.

Prințesa îi mutase ca să stea împreună și să vorbească sau ca să îl determine pe Kashin să acționeze în vreun fel? Prințul îi urmărea, într-adevăr, chiar în timp ce făcea conversație cu doi viziri în veșminte aurii.

Chaol îi șopti lui Yrene:

– Rolul de pion nu ți se potrivește.

Ochii căprui-aurii licăriră.

– Nu știu despre ce vorbești.

Dar ea știa. Cuvintele nu erau spuse pentru el.

Chaol căută subiecte de discuție la masă.

– Când te întâlnești cu doamnele pentru următoarea lecție?

Umerii lui Yrene se mai relaxară un pic atunci când spuse:

– Peste două săptămâni. În mod normal, ar trebui săptămâna viitoare, dar multe dintre ele au atunci examen și vor fi concentrate asupra studiului.

– Niște exerciții și aerul proaspăt ar putea fi de ajutor.

– Așa aș spune și eu, dar pentru ele aceste teste sunt foarte importante. Cu siguranță au fost pentru mine.

– Mai ai de dat?

Ea scutură din cap, cerceii cu pietre prețioase reflectând lumina.

– Mi-am dat ultimul examen în urmă cu două săptămâni. Sunt o vindecătoare oficială a turnului Torre.

O urmă de umor îi licări în privire.

El înălță pocalul spre ea.

– Felicitări.

Ea ridică din umeri, dar dădu din cap în semn de mulțumire.

– Deși Hafiza se gândește să mă testeze o ultimă dată.

Ah.

– Deci sunt, într-adevăr, un experiment.

Fu o încercare jalnică de a lămuri mica lor confruntare din urmă cu două zile, acea lipsă de tact care îl rănise.

– Nu, spuse șoptit și repede Yrene. Nu ai nicio legătură cu asta. Acest ultim test neoficial... are legătură cu mine.

El voia să afle mai multe, dar erau prea mulți ochi îndreptați spre ei.

– Atunci îți urez succes, spuse el formal, atât de contradictoriu cu felul în care vorbiseră în timpul călătoriei călare prin oraș.

Masa decurse lent și totuși repede, conversația lor fiind nenaturală și săracă în cuvinte.

Doar când deserturile și *kahvele* fură servite, Arghun bătu din palme și ceru spectacol.

– Cu tatăl nostru în camerele lui, îl auzi Chaol pe Sartaq destăinuindu-se lui Nesryn, tindem să avem o sărbătoare mai... neoficială.

Într-adevăr, o trupă de muzicieni îmbrăcați elegant, cu instrumente cunoscute și străine, ieși în spațiul dintre stâlpii de dincolo de masă. Tobe zgomotoase, flauturi și cornuri anunțară apropierea evenimentului principal: dansatorii.

Opt dansatori, în cerc, bărbați și femei – un număr sacru, îi explică Sartaq lui Nesryn, care schiță un zâmbet –, ieșiră de după cortinele de lângă stâlpi.

Chaol încercă să nu se înece.

Fuseseră pictați cu auriu, împodobiți cu bijuterii și robe transparente din mătase prinse în talie cu curele, dar pe dedesubt... nu purtau nimic.

Corpurile lor erau suple și tinere, în floarea vârstei, și virile. Șoldurile se rotiră, spinările se arcuiră și mâinile se împletiră în aerul de deasupra lor când începură să șerpuiască unul în jurul celuilalt, în cercuri și linii.

– Ți-am spus, fu tot ce mormăi Yrene.

– Cred că lui Dorian i-ar fi plăcut, mormăi și el, surprins că zâmbea.

Yrene îi aruncă o privire amuzată, oarecum luminată. Oamenii se răsuciseră pe scaune ca să privească mai bine dansatorii, corpurile sculptate și agile, picioarele goale.

Mișcările erau perfecte și precise, corpurile fiind doar instrumente ale muzicii. Frumoase, eterice și totuși... reale. Și lui Aelin, își dădu el seama, i-ar fi plăcut asta. Mult.

Cât dansatorii își făcură numărul, servitorii aduseră scaune și canapele, aranjând perne și mese. Boluri cu ierburi fumegânde fuseseră puse pe acestea, mirosul fiind dulce și grețos.

– Nu te apropia prea mult dacă vrei să-ți păstrezi simțurile intacte, îl avertiză Yrene când un servitor aduse unul dintre vasele fumegânde din metal spre o masă din lemn sculptat. Are puțin opiu.

– Chiar că se distrează când sunt plecați părinții lor.

Unii dintre viziri plecau, dar mulți părăsiseră masa ca să ocupe scaunele tapițate, toată sala mare fiind rearanjată în câteva clipe ca să găzduiască canapelele și...

Servitorii ieșiră de după cortine, bine îngrijiți și îmbrăcați și ei în mătăsuri transparente. Bărbați și femei, toți frumoși, se așezară în poale și pe cotiere, unii ghemuindu-se la picioarele vizirilor și nobililor.

El văzuse petreceri destul de dezlănțuite la castelul de cleștar, dar o rigiditate tot existase. O formalitate și un sentiment că asemenea lucruri erau ascunse în spatele ușilor închise. Dorian cu siguranță păstrase așa ceva pentru camera lui sau a altcuiva. Sau doar îl târâse pe Chaol în Rifthold sau la Bellhaven, unde nobilii dădeau petreceri mult mai lipsite de inhibiții decât cele ale reginei Georgina.

Sartaq rămase la masă lângă Nesryn, care-i urmărea pe dansatorii pricepuți cu ochii mari de admirație, dar ceilalți copii... Duva, cu o mână pe burtă, își luă „la revedere“ cu soțul alături de ea, tăcută ca întotdeauna. Fumul nu era bun pentru bebelușul din pântecul ei, spuse Duva, iar Yrene dădu aprobator din cap, deși nimeni nu se uită spre ea.

Arghun ocupă singur o canapea din apropierea dansului, sprijinindu-se și inspirând fumul unduind al tăciunilor din micile boluri de metal de lângă ei. Curtenii și vizirii se întrecură să ocupe cele mai apropiate scaune de lângă prințul cel mai vârstnic.

Hasar și iubita ei ocupară o canapea mică, mâinile prințesei încâlcindu-se curând în părul des și negru al iubitei, o clipă mai târziu sărutând-o pe femeie pe gât. Zâmbetul cu care răspunse Renia fu lent și larg – închizând ochii atunci când Hasar îi șopti ceva pe piele.

Kashin păru să aștepte câteva minute cât Yrene și Chaol urmăriră decadența în desfășurare de la masa de banchet, care se golea.

Așteptând, fără îndoială, ca Yrene să se ridice.

Ea roși când își fixă cu privirea cana cu *kahve*, din care aburul ieșea unduindu-se.

– Ai mai văzut asta? o întrebă Chaol.

– Dă-le o oră sau două și vor pleca în camerele lor – bineînțeles, nu singuri.

Prințul Kashin părea să continue conversația cu vizirul de lângă el cât de mult posibil. El deschise gura, uitându-se direct spre Yrene, iar Chaol citi invitația din ochii lui înainte ca bărbatul să spună ceva.

Chaol avea, probabil, o clipă să decidă. Să vadă că Sartaq o invitase pe Nesryn să stea cu el – nu la masă, nu pe una dintre canapele, ci pe două scaune din spatele camerei, unde nu era fum și ferestrele erau deschise și totuși puteau încă privi spre ce făceau ceilalți. Ea dădu din cap spre Chaol, pășind fără grabă în timp ce merse cu prințul.

Așadar, când Kashin se aplecă înainte ca să o invite pe Yrene să i se alăture pe o canapea, Chaol se întoarse spre vindecătoare și spuse:

– Aș vrea să stau cu tine.

Ochii îi erau ușor măriți.

– Unde?

Kashin închise gura, iar Chaol simți că avea o țintă desenată pe piept.

Dar el se uită în ochii lui Yrene și spuse:

– Unde este mai multă liniște.

Mai erau doar câteva canapele libere – toate în apropierea fumului dens și a dansatorilor. Dar era una pe jumătate ascunsă lângă o firidă din partea cealaltă a camerei, un mic vas cu ierburi fumegând pe masa joasă din fața ei.

– Dacă trebuie să fim văzuți împreună în seara asta, spuse el atât de încet încât doar Yrene putea auzi, atunci să rămânem aici o vreme ar fi mai bine decât să plecăm acum împreună. Și nu aș vrea să pleci singură mai târziu.

Yrene se ridică tăcută, zâmbind încruntată.

– Atunci să ne relaxăm, lord Westfall.

Ea făcu un semn spre canapeaua umbrită de dincolo de zona luminată.

Îl lăsă să își împingă singur scaunul și își ținu bărbia ridicată, fustele rochiei târându-se în urma ei când se îndreptă spre firidă. Spatele rochiei era, în mare parte, deschis – dezvăluind pielea netedă, imaculată și șanțul subțire al coloanei. Suficient de deschis încât el să zărească cele două gropițe din partea de jos a spatelui, ca și când un zeu ar fi apăsat-o acolo cu degetele mari.

El simți prea multe priviri asupra lor când ea se așeză pe canapea, fustele rochiei răsucindu-se pe podea lângă glezne, brațele ei fiind goale când întinse unul pe spatele pernelor de pluș.

Chaol se uită în ochii ei întredeschiși când ajunse la canapea, mai repede decât se puteau apropia servitorii, și se așeză din scaun pe perne. Câteva mișcări îl făcuseră să se încline spre ea – iar el dădu din cap în semn de mulțumire spre servitorul care îi luase scaunul. Din acest loc, vedeau clar dansatorii, zona de ședere, servitorii și nobilii care începeau acum să-și treacă mâinile și gurile peste piele și material, chiar în timp ce urmăreau spectacolul nemaivăzut.

Ceva i se răsuci – nu neplăcut – în stomac la această manifestare.

– Aici nu își forțează servitorii, spuse încet Yrene. A fost primul lucru pe care l-am întrebat în timpul primei întâlniri de genul acesta. Servitorii sunt nerăbdători să avanseze, iar cei care sunt aici știu ce privilegiu le-ar aduce faptul de a pleca în seara asta de aici cu cineva.

– Dar dacă sunt plătiți, replică el, dacă se îngrijorează pentru pozițiile lor în cazul în care refuză, atunci cum poate fi un consimțământ adevărat?

– Nu este. Nu când o spui astfel. Dar khaganatul s-a asigurat că sunt menținute alte limite. Restricții de vârstă. Consimțământ verbal. Pedeapsă pentru cei care încalcă regulile – chiar și nobili.

Atât îi spusese în urmă cu două zile.

O tânără și un bărbat se așezaseră de-o parte și de alta a lui Arghun, unul mușcându-l de gât, iar celălalt conturând cercuri pe coapsele prințului. În tot acest timp, prințul continuă conversația cu un vizir așezat pe scaunul din stânga lui, netulburat.

– Credeam că are soție, spuse Chaol.

Yrene îi urmări privirea.

– Are. Stă în conacul lui de la țară. Și servitorii nu sunt considerați infidelități. Nevoile de care se îngrijesc... Ar putea la fel de bine să îi facă o baie.

Ochii ei dansară când spuse:

– Sunt sigură că ai descoperit asta în prima ta zi.

Fața lui se încălzi.

– Am fost... surprins de atenția la detalii. Și de implicare.

– Kadja a fost probabil aleasă ca să îți facă pe plac.

– Nu sunt înclinat să calc în lături. Nici măcar cu o servitoare dornică.

Yrene se uită spre Nesryn, adâncită în conversație cu Sartaq.

– Atunci, este norocoasă să aibă un tovarăș atât de loial.

El așteptă să fie un pic gelos văzând-o pe Nesryn zâmbind prințului, al cărui corp era complet relaxat, brațul fiindu-i sprijinit pe spătarul canapelei din spatele ei, cu un picior peste celălalt genunchi.

Poate că doar avea încredere în Nesryn, dar priveliștea nu îi provocă nicio reacție.

Chaol o văzu pe Yrene privindu-l, ochii ei fiind ca topazul în umbre și fum.

– M-am întâlnit cu prietena mea alaltăseară, spuse ea, fluturând din gene, ca o femeie domolită de fumul de opiu. Chiar și el începea să se simtă amețit. Corpul îi era cald. Comod. Și din nou în seara asta, înainte de cină.

Hasar.

– Și? Se trezi studiind buclele mici dinspre capetele șuvițelor lungi ale lui Yrene.

Yrene așteptă până ce un servitor cu o tavă de fructe glasate trecu pe lângă ei.

– Ea mi-a spus că prietena *ta* este încă dispărută. Și că o plasă a fost întinsă în mijlocul mesei.

El clipi, gândindu-se la cuvinte, afectat de fum.

Armate. Armata lui Perrington fusese răspândită pe continent. Nu era de mirare că ea nu discutase mai devreme despre asta pe stradă; nu era de mirare că faptul acesta îi întunecase privirea.

– Unde?

– În munții dinspre... locul tău de vânătoare.

El își aminti o hartă a ținutului. De la Trecătoarea Ferian la Rifthold. Pe toți zeii!

– Ești sigură de asta?

Ea dădu din cap.

Din când în când, el simți privirile îndreptate spre ei.

Și Yrene simți. Chaol încercă să nu tresară la mâna pusă pe brațul lui, în timp ce ea își ridică privirea spre el pe sub pleoapele pe jumătate căzute, cu ochi adormiți – îmbietori.

– Mi s-a cerut alaltăieri și din nou azi, într-un fel în care nu pot refuza.

Era amenințată. El își încleștă maxilarul.

– Îmi trebuie un loc. O direcție spre locul în care s-ar putea duce *cealaltă* prietenă a ta, șopti ea.

Aelin.

– Ea este... unde este?

– Ei nu știu.

Aelin... lipsea. Era dispărută chiar și pentru spionii khaganatului.

– Nu este acasă la ea?

Yrene scutură din cap, ceea ce-i făcu inima lui Chaol să bată cu putere. Aelin și Dorian – amândoi dispăruți. Absenți. Dacă Perrington era să atace...

– Nu știu unde s-ar duce. Ce a plănuit să facă. El puse o mână peste a ei. Planul ei era să se întoarcă acasă. Să adune o armată.

– Nu a făcut-o. Și nu mă îndoiesc de capacitatea de a vedea corect a *ochilor* de aici. Și de acolo.

Spionii lui Hasar. Și alții.

Aelin nu era în Terrasen. Nu mai ajunsese în Orynth.

– Șterge-ți expresia asta de pe chip, spuse mieros Yrene și, chiar dacă mâna ei îi atingea brațul, privirea îi era dură.

El se chinui să o facă, dar reuși să îi zâmbească somnoros.

– Prietena ta crede că au căzut în mâinile altcuiva?

– Nu știe. Yrene își trecu degetele în sus pe brațul lui, ușor și lent. Inelul simplu era încă pe mâna ei. Vrea să te întreb pe tine. Să te conving să îmi spui.

Mâna ei subțire și frumoasă alunecă pe brațul lui. Deci noul aranjament. Și motivul pentru care Yrene păruse, ocazional, să vrea să vorbească azi, iar apoi alesese să tacă.

– Ea îmi va face viața foarte grea dacă nu par să te fac să mi te destăinui.

El îi opri mâna la biceps, găsindu-i degetele tremurând ușor. Poate că era fumul dulce și grețos din jurul lor, poate că muzica și dansatorii cu pielea lor goală și bijuteriile, dar Chaol spuse:

– Cred că deja ai făcut asta, Yrene Towers.

El o văzu roșind, iar auriul din ochii ei se aprinse.

Periculos. Era periculos și stupid și...

El știa că ceilalți priveau. Știa că Nesryn stătea lângă prinț.

Ar fi înțeles că totul era de formă. Prezența lui Nesryn lângă Sartaq era doar o parte din schemă. Altă aparență.

El își spuse asta în timp ce continuă să privească în ochii lui Yrene, să îi țină mâna pe brațul lui, să-i vadă roșeața din obraji și vârful limbii cu care-și umezi buzele.

O urmări făcând și asta.

Îl cuprinse o căldură apăsătoare și liniștitoare.

– Îmi trebuie un loc. Orice loc.

Îi luă câteva clipe să își dea seama ce îi cerea ea și să devină conștient de amenințarea prințesei, sugerată de lipsa informațiilor din partea lor.

– De ce aș fi mințit? Ți-aș fi spus adevărul.

Gura lui părea departe.

– După lecția cu fetele, șopti ea, îți datorez ceva.

Și această dezvăluire a intereselor lui Hasar...

– Va fi atrasă de cauza noastră?

Yrene studie camera, iar Chaol își găsi mâna alunecându-i de pe a ei și urcând pe umărul gol, ca să se sprijine pe gâtul fetei.

Pielea îi era moale ca o catifea încălzită de soare. Cu degetul mare, o mângâie pe gât, atât de aproape de cicatricea subțire, iar ea își îndreptă privirea spre el.

Era un avertisment acolo – un avertisment, și totuși... Știa că avertismentul nu era îndreptat spre el. Ci spre ea. Yrene șopti:

– Ea...

El nu se putu abține să nu-și mai treacă o dată degetul pe gâtul ei, care se atinse din nou de mâna lui când înghiți.

– Amenințarea focului o îngrijorează, continuă Yrene.

Și frica putea fi o motivație care să ajute sau să distrugă orice șansă de aliere.

– Ea crede... că ești în spatele atacului din bibliotecă. Probabil ca un fel de manipulare.

El pufni, dar degetul i se opri, chiar deasupra locului în care i se simțea pulsul mărit.

– Ne atribuie mai multe puteri decât avem. Dar în ochii lui Yrene se citea acum teama. Tu ce crezi, Yrene Towers?

Fata îi acoperi mâna cu a lui, dar nu făcu nicio mișcare ca să îi înlăture atingerea de pe gât.

– Cred că prezența ta a declanșat, poate, atacul altor forțe, dar nu cred că ești genul de om care face astfel de jocuri.

Chiar dacă poziția lor actuală spunea contrariul.

– Tu urmărești ce vrei, continuă Yrene, și o faci direct. Sincer.

– Eram un astfel de om, spuse Chaol. Nu își putea lua privirea de la ea.

– Și acum?

Cuvintele ei erau șoptite, bătăile inimii ei simțindu-se puternic sub palma lui.

– Și acum, spuse Chaol, apropiindu-și capul de al lui Yrene, suficient de aproape încât respirația ei să-i atingă gura, mă întreb dacă ar fi trebuit să îl ascult pe tatăl meu când a încercat să mă învețe.

Yrene își coborî privirea spre gura lui, și toate instinctele, fiecare fărâmă de concentrare se îndreptară spre acea mișcare. Atenția îi cuprinse tot trupul.

Și această senzație, în timp ce el își aranja nonșalant jacheta în poală, era mai bună decât o baie rece.

Fumul – opiul. Era un fel de afrodiziac, o adormire a rațiunii.

Yrene încă se uita la gura lui ca și când ar fi fost un fruct, respirația sacadată ridicându-i sânii în corsetul rochiei.

El se forță să își ia mâna de pe gâtul ei. Se forță să se rezeme de spătar.

Nesryn probabil se uita. Probabil se întreba ce naiba făcea el.

Chaol îi datora mai mult de atât. Îi datora lui Yrene mai mult decât ce tocmai făcuse...

– Golful Craniului, spuse el. Spune-i că focul poate fi găsit în Golful Craniului.

Era probabil singurul loc în care Aelin nu s-ar fi dus niciodată – pe tărâmul lordului Piraților. Auzise cândva povestea ei, a „accidentului“ cu Rolfe. Ca și când distrugerea orașului și a navelor prețioase ar fi fost doar altă mică distracție. Să se îndrepte într-acolo chiar ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut Aelin, având certitudinea că lordul Piraților ar fi ucis-o pe loc.

Yrene clipi ca și când și-ar fi amintit situația care îi adusese acolo, pe această canapea, ca să fie genunchi lângă genunchi și aproape nas în nas.

– Da, spuse ea, retrăgându-se clipind din nou repede, și se încruntă uitându-se la tăciunii mocnind din cușca de metal de pe masă. E suficient.

Alungă un fuior de fum care încercă să treacă printre ei.

– Ar trebui să plec.

Un sentiment de panică licări în ochii ei ca și când și ea și-ar fi dat seama, ar fi *simțit*...

Se ridică, netezindu-și fustele rochiei. Nu mai era femeia erotică și sigură pe ea care venise spre această canapea. Era din nou fata de aproape douăzeci și doi de ani, singură într-un oraș străin, pradă dorințelor copiilor nobililor lui.

– Sper... spuse ea, uitându-se spre Nesryn. Rușine. Rușinea și vinovăția o împovărau acum. Sper să nu înveți vreodată să joci astfel de jocuri.

Nesryn rămase adâncită în conversație cu Sartaq, fără să arate vreun semn de neliniște, fără să știe... ce se întâmplase aici.

El era un ticălos. Un ticălos nenorocit.

– Ne vedem mâine, fu tot ce se gândi el să îi spună lui Yrene, dar adăugă pe neașteptate când ea se îndepărtă: lasă-mă să-ți fac rost de o escortă.

Întrucât Kashin îi urmărea din partea cealaltă a camerei, cu o servitoare în poală, trecându-și degetele prin părul lui. Iar aceea era... o, violența rece se citea pe chipul lui Kashin când observă atenția lui Chaol.

Ceilalți ar fi putut crede că ceea ce se întâmplase între el și Yrene era doar un spectacol, dar Kashin... Bărbatul nu era stupid de loial, așa cum credeau ceilalți. Nu, era perfect conștient de cei din jurul lui. Putea citi oamenii. Îi putea evalua.

Și nu excitarea fusese cea care îl lăsase pe prinț să-și dea seama că ce văzuse era real. Ci vinovăția pe care Chaol își dădu seama prea târziu că el și Yrene o afișaseră.

– Îi voi cere lui Hasar, spuse Yrene și se îndreptă spre locul în care prințesa și iubita ei stăteau pe canapea, sărutându-se fără grabă.

El rămase pe canapea, urmărind-o pe Yrene apropiindu-se de femeie. Hasar clipi cu privirea încețoșată.

Dar senzualitatea care încețoșa chipul prințesei dispăru la plecăciunea pe care o făcu Yrene. Misiune îndeplinită. Yrene se aplecă

și-i șopti ceva la ureche lui Hasar cât o sărută pe obraji în semn de rămas-bun. Chaol îi citi pe buze chiar din partea cealaltă a camerei. „Golful Craniului."

Hasar zâmbi încet, apoi bătu din degete spre un străjer care aștepta. Bărbatul veni imediat spre ele. El o văzu ordonându-i bărbatului, o văzu amenințându-l fără îndoială cu moartea, și chiar mai rău, dacă Yrene nu ajungea înapoi în siguranță în Torre.

Yrene îi aruncă prințesei doar un zâmbet exasperat înainte să îi spună „noapte bună" ei și Reniei și să urmeze străjerul afară. Se uită înapoi la boltă.

Chiar și la o distanță de aproape treizeci de metri de mamură lustruită și stâlpi înalți, spațiul dintre ei deveni strâmt.

Ca și când acea lumină albă pe care o zărise în el în urmă cu două zile ar fi fost o funie vie. Ca și când cumva, ea s-ar fi plantat în el în acea după-amiază.

Yrene nici măcar nu dădu din cap înainte să plece, fustele unduindu-se în jurul ei.

Când Chaol se uită din nou la Nesryn, o văzu atentă la el.

Îi găsi chipul inexpresiv – precaut de inexpresiv – când dădu puțin din cap, arătându-și, presupuse el, înțelegerea. Înfruntarea se terminase pentru seara asta. Ea aștepta să audă ultimul rezultat.

Fumul încă dăinuia în nările lui Chaol, în părul și jacheta lui, iar el și Nesryn intrară în apartamentul lor o oră mai târziu. El li se alăturase ei și lui Sartaq în mica lor zonă liniștită, urmărindu-i pe invitați plecând în camerele lor – sau în camerele altora. Da, lui Dorian cu siguranță i-ar fi plăcut regatul acesta.

Sartaq îi însoți în camera lor și le spuse cumva rigid „noapte bună". Mai reținut decât în cuvintele și zâmbetele de mai devreme. Chaol nu îl condamnă. Probabil că erau ochi peste tot.

Chiar dacă ai prințului zăboviră asupra lui Nesryn când își luă rămas-bun de la el, iar ea și Chaol intrară în apartamentul lor.

Apartamentul era în mare parte întunecat. Singura sursă de lumină era o lampă cu sticlă colorată pe care Kadja o lăsase arzând pe masa din hol. Ușile dormitorului lor păreau gurile unei peșteri.

Pauza din holul slab luminat continuă o clipă prea mult.

Nesryn merse tăcută spre camera ei.

Chaol o apucă de mână înainte să facă un pas.

Încet, ea se uită înapoi peste umăr, părul ei negru mișcându-se ca mătasea neagră.

Chiar și în obscuritate, el știa că Nesryn citea ce era în ochii lui.

Pielea lui se strânse în jurul oaselor, inima bătându-i cu putere, dar el aștepta.

Ea spuse în cele din urmă:

– Cred că acum e nevoie de mine în altă parte, nu la palat.

El continuă să o țină de mână.

– Nu ar trebui să discutăm asta pe hol.

Nesryn înghiți în sec, dar dădu o dată din cap. Vru să îi împingă scaunul, dar el se mișcă înaintea ei, întorcându-se în dormitorul lui. Lăsând-o să îl urmeze.

Lăsând-o să închidă ușa în urma lor.

Lumina lunii pătrudea înăuntru prin ferestrele grădinii, revărsându-se pe pat.

Kadja nu aprinsese lumânările, fie anticipând folosirea acestei camere după petrecere cu alte scopuri decât cel de a dormi, fie că el nu avea să revină. Dar în întuneric, în zumzetul greierilor din copacii grădinii...

– Am nevoie de tine aici, spuse Chaol.

– Da?

O întrebare sinceră.

El o lăsă pe Nesryn să se gândească la întrebare.

– Eu... noi trebuia să facem asta împreună. Totul.

Ea scutură din cap, părul scurt mișcându-se.

– Căile de a face lucruri se schimbă. Știi asta la fel de bine ca oricine.

El știa. Chiar știa. Dar asta tot...

– Unde vrei să mergi?

– Sartaq a spus că vrea să caute răspunsuri printre oamenii lui, să afle dacă valgii au mai ajuns pe continent... Sunt tentată să merg cu el, dacă mă va lăsa. Să văd dacă se vor găsi, într-adevăr, răspunsuri și dacă l-aș putea convinge să acționeze împotriva ordinelor tatălui său. Sau cel puțin să vorbească pentru noi.

– Totuși, unde să te duci cu el? La călăreții ruk din sud?

– Probabil. La petrecere a spus că va pleca în câteva zile. Dar noi avem o șansă destul de mică. Poate ne-aș putea îmbunătăți șansele cu prințul, poate voi găsi informații importante printre rukhini. Dacă unul dintre agenții lui Erawan este în Antica... Am încredere în străjerii khaganului să protejeze palatul și Torre, dar noi doi trebuie să adunăm ce armată putem înainte ca Erawan să trimită mai mulți împotriva noastră. Ea se opri. Iar tu... faci progrese. Nu mă voi amesteca în asta.

Dincolo de propunerea ei, erau cuvinte nerostite.

Chaol își scărpină fața. Ca ea să plece, să accepte așa ceva pur și simplu, separarea drumurilor care îi așteaptau... El expiră.

– Să așteptăm până dimineață înainte să hotărâm ceva. Nimic bun nu iese din alegeri făcute târziu în noapte.

Nesryn tăcu, iar el se urcă pe saltea înainte să își scoată jacheta și cizmele.

– Stai cu mine? Spune-mi despre familia ta – despre sărbătoarea de azi împreună cu ei.

El primise doar detalii minore și probabil că acum îl stimula vinovăția să ceară altele, dar...

Ochii lor se întâlniră în întuneric, un cântec de privighetoare intrând prin ușile închise. El ar fi putut jura că văzuse înțelegerea gândurilor lui strălucind pe chipul ei, apoi potolindu-se ca o piatră aruncată într-un lac.

Nesryn se apropie de pat fără zgomot, descheindu-și jacheta și aruncând-o pe un scaun înainte să își scoată cizmele. Ea urcă pe saltea, o pernă scârțâind când se rezemă.

„Am văzut“, ar fi putut jura că văzuse cuvintele licărind în privirea ei. „Știu.“

Dar Nesryn vorbi despre ceremonia de la docuri, cum cei patru veri mai mici ai ei aruncaseră coroane de flori în mare, iar apoi fugiseră de pescărușii care țipau și se adunaseră ca să le fure micile prăjituri cu migdale din mâini. Îi povesti de unchiul ei, Brahim, și de mătușa ei, Zahida, și de casa lor frumoasă, cu multe curți, flori agățătoare și paravane cu zăbrele.

Cu fiecare privire, cuvintele nerostite încă răsunau. „Știu. Știu.“

Chaol o lăsă pe Nesryn să vorbească și ascultă până ce vocea ei îl adormi, pentru că și el știa.

CAPITOLUL 22

Yrene se gândi să nu apară în ziua următoare.

Ce se întâmplase pe canapea cu o seară în urmă...

Se întorsese în camera ei încinsă și frenetică, incapabilă să se liniștească. Scoțându-și rochia și bijuteriile lui Hasar, le împăturise frumos pe scaun, cu mâinile tremurânde. Apoi împinsese cufărul în fața ușii, în caz că demonul criminal o zărise inhalând cantități nelegiuite din acel fum și se gândise să o surprindă ametită.

Pentru că fusese complet nebună. Nu fusese conștientă decât de căldura, mirosul și statura lui liniștitoare – de asprimea bătăturilor lui pe pielea ei și de cum ar fi vrut să le simtă altundeva; de felul în care se tot uitase la gura lui și fusese tot ce putea face ca să nu i-o contureze cu degetele ei – cu buzele.

Ura acele petreceri. Fumul care te făcea să abandonezi orice fel de rațiune și să nu mai ai inhibiții. Era întocmai motivul pentru care nobilii și bogații iubeau să-l aducă acolo, dar...

Yrene se plimbase prin cameră, trecându-și mâinile peste față până ce-și întinsese machiajul făcut chiar de Hasar.

Se splălase pe față de trei ori. Se îmbrăcase cu cea mai subțire cămașă de noapte, iar apoi se agitase în pat, materialul lipindu-se de ea și iritându-i pielea fierbinte și transpirată.

Numărase orele și minutele până ce efectul acelui fum se domolise. Dispăruse.

Acesta nu cedase ușor. Și doar la orele cele mai liniștite și înaintate ale nopții Yrene acționase.

O doză mai puternică decât de obicei fusese folosită în seara aceea. Una care o învăluise complet, trecându-și ghearele peste pielea ei. Iar chipul pe care îl invocase, mâinile pe care și le imaginase atingându-i pielea...

Se simțea nesatisfăcută.

Se crăpă de ziuă, iar Yrene se încruntă la reflexia ei palidă din oglinda de argint, de deasupra vasului de spălat.

Efectul opiului dispăruse cu câteva ore de somn pe care reușise să le răpească, dar... Ceva i se răsuci în stomac.

Se spălă, se îmbrăcă și împachetă hainele și bijuteriile lui Hasar într-o desagă de rezervă. Era mai bine să termine cu asta. Avea să returneze după aceea hainele și bijuteriile prințesei. Hasar fusese îngâmfată ca o pisică Baast la auzul informației dezvăluite de Yrene, la minciuna pe care i-o spusese Chaol ca să i-o transmită prințesei.

Se gândise să nu îi spună, dar chiar și înainte de fum, înainte de acea nebunie... Când Chaol îi propusese să stea împreună ca să evite să îl refuze pe Kashin, după o zi petrecută hoinărind relaxați prin oraș, ea hotărâse să aibă încredere în el, iar apoi își pierduse complet mintea.

Yrene abia se putu uita la străjeri, servitori, viziri și nobili când intră în palat și se îndreptă spre camera lordului Westfall. Nu era nicio îndoială că unii o zăriseră pe canapea cu el. Unii nu o făcuseră – deși, probabil, aflaseră tot.

Ea nu mai afișase un asemenea comportament la palat. Trebuia să îi spună Hafizei. Să o anunțe pe Marea Vindecătoare de nerușinarea ei înainte să-i spună alții.

Nu că Hafiza ar fi mustrat-o, dar... Yrene nu putea scăpa de sentimentul că trebuia să se confeseze. Să îndrepte situația.

Avea de gând ca ședința de azi să fie scurtă. Sau cât de scurtă posibil, având în vedere că pierdea complet noțiunea timpului și a spațiului în iadul întunecat și furios al rănii lui.

Avea de gând să fie profesionistă.

Yrene intră în apartament și-i spuse Kadjei „Ghimbir, curcumă și lămâie“ înainte să intre în dormitorul lui Chaol. Kadja avu pornirea să o oprească, dar Yrene o ignoră și deschise ușa dormitorului.

Yrene se opri atât de repede încât aproape se împiedică.

Prima dată observă cearșafurile șifonate și pernele. Apoi pieptul lui gol și șoldurile abia acoperite de o bucată de mătase albă.

Apoi un cap brunet, cu fața în jos pe perna de lângă el. Încă dormind. Extenuată.

Chaol deschise ochii imediat, și tot ce reuși Yrene să spună încet fu „Oh“.

Șocul și... încă ceva licări în privirea lui, gura deschizându-i-se.

Nesryn se agită lângă el, încruntându-se, cu cămașa șifonată.

Chaol apucă cearșaful, mușchii pieptului și ai abdomenului mișcându-se când se ridică pe coate...

Yrene ieși.

Așteptă pe canapeaua aurie din salon, dând din picioare cât privi grădina și florile agățătoare care tocmai începeau să se deschidă de-a lungul stâlpilor din fața ușilor de sticlă.

Nici măcar fântâna care susura nu bloca total sunetele șoaptelor lui Nesryn când se trezi – apoi sunetul tălpilor ei, când ieși din camera lui spre a ei, urmat de închiderea ușii.

O clipă mai târziu, roțile scârțâiră și iată-l. În cămașă și pantaloni. Cu părul încă zburlit, ca și când și-ar fi trecut mâna prin el. Sau ca și când ar fi făcut-o Nesryn, în mod repetat.

Yrene se cuprinse în brațe, camera fiind cumva foarte mare. Spațiul dintre ei era prea deschis. Ea ar fi trebuit să ia micul dejun. Ar fi trebuit să facă ceva care să împiedice această amețeală, golul din stomacul ei.

– Nu mi-am dat seama că vei fi aici atât de devreme, spuse el încet.

Ea ar fi putut jura că în tonul său se simțea vinovăția.

– Ai spus că pot veni la răsărit, răspunse fata la fel de încet, dar urî nota de acuzație din vocea ei și adăugă repede: ar fi trebuit să dau de știre.

– Nu. Eu...

– Mă pot întoarce mai târziu, spuse și se ridică în picioare. Să vă las să luați micul dejun.

Împreună. Singuri.

– Nu, spuse el tăios, oprindu-se în apropierea canapelei lor obișnuite. Acum e bine.

Nu se putea uita la el. Nu îi putea întâlni privirea. Sau să-și explice de ce nu putea.

– Yrene.

Ea ignoră modul poruncitor în care-i rostise numele și se îndreptă către birou, așezându-se în spatele lui, recunoscătoare pentru zidul de lemn sculptat dintre ei, pentru stabilitatea de sub palma ei când desfăcu desaga din locul în care o lăsase pe margine și începu să își despacheteze lucrurile cu precizie. Flacoane cu uleiuri de care nu avea nevoie. Jurnale.

Cărți – cele pe care le luase de la bibliotecă, printre care *Cântecul Începutului* și acele pergamente antice și valoroase. Nu reușise să se gândească la un loc mai sigur pentru ele, în afară de acesta. De el.

Yrene spuse foarte încet:

– Pot face un tonic. Pentru ea. Dacă este necesar. Dacă nu este dorit, vreau să spun.

Un copil, nu reuși ea să spună. Ca bebelușul dolofan la care ea îl văzuse zâmbind atât de larg în ziua precedentă. Ca și când ar fi fost o binecuvântare, o bucurie pe care și-ar fi dorit-o într-o zi...

– Și pot face unul zilnic pentru tine, adăugă ea, bâlbâindu-se la fiecare cuvânt.

– Deja ia unul, spuse el. De la paisprezece ani.

Foarte probabil de când începuse să sângereze. Pentru o femeie într-un oraș ca Rifthold, era înțelept. Mai ales dacă plănuia să se și distreze.

– Bun, fu tot ce se gândi Yrene să spună, încă stivuind cărțile. Bună decizie.

El se apropie de birou până ce genunchii îi alunecară sub celălalt capăt.

– Yrene.

Ea puse o carte peste cealaltă.

– Te rog.

Cuvântul o făcu să-și ridice privirea, să îi întâlnească ochii căprui precum pământul încălzit de soare.

Și nașterea celor trei cuvinte pe care le văzu în privirea lui – „îmi pare rău" – o făcu să se ridice din nou de la birou, să traverseze camera și să deschidă ușile spre grădină.

Nu avea de ce să îi pară rău. Pentru nimic.

Ei erau iubiți, iar ea...

Yrene zăbovi la ușile grădinii până ce ușile dormitorului lui Nesryn se deschiseră și se închiseră. Până ce o auzi pe Nesryn băgând capul în salon, luându-și „rămas-bun" în șoaptă de la Chaol și plecând.

Yrene încercă să uite peste umăr la căpitanul Faliq, să zâmbească politicos, dar se prefăcu că nu le aude scurta conversație. Încercă să pară prea ocupată cu examinatul florilor de un mov deschis care se deschideau în lumina soarelui de dimineață.

Încercă să uite de golul din suflet. Nu se mai simțise atât de mică, atât de neimportantă de foarte mult timp.

„Ești posibila moștenitoare a Hafizei, Marea Vindecătoare. Nu însemni nimic pentru acest bărbat, iar el nu reprezintă nimic pentru tine. Păstrează-ți calea. Amintește-ți de Fenharrow – de casa ta. Amintește-ți de cei care sunt acolo și au nevoie de ajutorul tău. Amintește-ți tot ce ai promis să faci. Să fii."

Băgă o mână în buzunar, strângând biletul.

„Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare."

– Nu este ceea ce crezi, spuse Chaol în spatele ei.

Yrene închise ochii pentru o clipă.

„Luptă – luptă pentru viața ta risipită, inutilă și nefericită."

Ea se întoarse, impunându-și să afișeze un zâmbet politicos.

– Este un lucru natural. Un lucru sănătos. Mă bucur că ești... capabil să o faci.

După furia care se undui în ochii lui și după încordarea maxilarului, probabil că nu era.

„Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare. Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare. Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare."

Să termine cu ce avea de făcut cu el, să îl vindece și să o poată părăsi pe Hafiza și turnul Torre, cu fruntea sus. Să se poată întoarce acasă, la război și vărsare de sânge, ca să-și respecte promisiunea. Să folosească darul libertății de la acea străină din noaptea în Innish.

– Începem?

Avea să țină ședința de vindecare aici, pentru că ideea de a sta pe patul șifonat care, probabil, încă avea mirosul lor...

În gât și-n voce simțea o încordare de care nu putea scăpa, indiferent de câte ori inspira.

Chaol o studie, evaluându-i tonul, cuvintele, expresia.

El văzu asta... auzi. Acea încordare, acea fragilitate.

„Nu mă aștept la nimic, voia ea să spună. Eu – nu sunt nimic. Te rog să nu mă întrebi. Te rog să nu insiști. Te rog."

Chaol păru să vadă și asta și spuse încet:

– Nu m-am culcat cu ea.

Ea se abținu să spună că dovezile păreau să fie împotriva lui.

Chaol continuă:

– Am stat de vorbă până târziu în noapte și am adormit. Nu s-a întâmplat nimic.

Yrene ignoră felul în care pieptul i se goli și se umplu la aceste cuvinte. Nu fu în stare să vorbească în timp ce asimilă informația.

Ca și când ar fi simțit nevoia ei de aer, Chaol începu să se întoarcă spre canapea, dar atenția lui se îndreptă spre cărțile pe care ea le stivuise pe masă, spre pergamente.

El se albi la față.

– Ce este? o întrebă.

Yrene merse spre birou, luând pergamentul și desfășurându-l cu atenție ca să expună simbolurile ciudate.

– Nousha, bibliotecara-șefă, mi l-a găsit în noaptea în care i-am cerut informații despre... lucrurile care te-au rănit. Cu toată... agitația, am uitat. Era pe raft lângă cărțile din Eyllwe, așa că mi l-a dat și pe acesta, pentru orice eventualitate. Cred că este vechi. De cel puțin opt sute de ani. Se bâlbâia, dar nu se putea opri, recunoscătoare pentru orice subiect în afară de cel pe care fusese atât de aproape să-l deschidă. Cred că sunt rune, dar nu am mai văzut ceva asemănător. Nici Nousha nu a mai văzut.

– Nu sunt rune, spuse răgușit Chaol. Sunt semne Wyrd.

Și din ce îi spusese el, Yrene știa că erau mai multe informații. Cu mult mai multe, doar că el nu le divulgase. Ea își trecu o mână peste coperta neagră a cărții *Cântecul Începutului.*

– Cartea asta... Menționează o poartă. Și cheile. Și trei regi care să le folosească.

Ea nu era sigură că el respira. Apoi Chaol spuse în șoaptă:

– Ai citit asta. În carte.

Yrene deschise cartea, dând paginile până la imaginea celor trei siluete din fața porții nepământești. Apropiindu-se, ținu cartea deschisă ca să vadă el.

– Nu am putut citi mult – este o formă veche a limbii eyllwe – dar... Ea dădu la cealaltă imagine, a tânărului infestat de puterea întunecată, pe altar. Asta e... ce fac ei cu adevărat?

Mâinile i se înmuiară pe lângă scaun când fixă cu privirea imaginea care ilustra ochii negri și reci ai tânărului.

– Da.

Cuvântul dezvăluia mai multă durere și frică decât se așteptase.

Ea deschise gura, dar el îi aruncă o privire încruntată de avertisment, stăpânindu-se.

– Ascunde-o, Yrene. Ascunde *totul.* Acum.

Inima îi bătu cu putere în piept, în membre, dar ea luă cartea și pergamentele. El supraveghe ușile și ferestrele cât ea începu să le pună sub perne și în niște vase mai mari. Dar pergamentul... era prea valoros. Prea vechi ca să fie tratat ca și cum ar fi fost un obiect oarecare. Chiar și turtirea lui putea afecta integritatea hârtiei, a cernelii.

El o observă uitându-se neputincioasă, cu pergamentul în mâini.

– În cizmele mele, dacă vrei, Yrene, spuse el cu nonșalanță. Mai am o pereche pe care aș prefera să o port azi.

Corect. Corect.

Yrene merse în grabă din salon în dormitorul lui, tresărind la cearșafurile șifonate, la ce presupusese într-un mod atât de stupid...

Intră în micul vestiar, reperă cizmele și băgă pergamentul într-una din ele. Apoi o luă pe cealaltă și o băgă într-un sertar, acoperind-o cu un rând de prosoape de pânză.

Reveni în salon o clipă mai târziu.

– Nu le-am găsit. Poate Kadja le-a dus la curățat.

– Păcat, spuse el relaxat, scoțându-și acum cizmele. Și cămașa.

Inima încă-i bătea cu putere când el se așeză pe canapeaua aurie, dar nu se întinse.

– Știi să citești? întrebă ea, așezându-se în genunchi în fața lui și cuprinzându-i piciorul gol cu mâinile. Semnele Wyrd?

– Nu. Degetele lui se mișcară când ea începu să îi rotească atent glezna. Dar cunosc pe cineva care o face pentru mine, când este important. Cuvinte precaute, inofensive pentru oricine asculta.

Yrene continuă să îi miște picioarele, întinzând și îndoind, mișcările fiind repetate de nenumărate ori cât el își mișcă degetele cât de mult posibil.

– Ar trebui să-ți arăt cândva biblioteca, îi propuse ea. Ai putea vedea ceva care să-ți placă – ceva ce ar putea să-ți tălmăcească cititorul tău.

– Aveți multe texte la fel de interesante?

Ea îi coborî piciorul și începu exercițiile cu celălalt.

– Aș putea să întreb – Nousha știe tot.

– Când terminăm. După ce te odihnești. A trecut un timp de când nu m-a mai... intrigat o carte.

– Voi fi onorată să te însoțesc, domnule.

El se strâmbă auzind titlul formal, dar Yrene îi mișcă piciorul drept, făcând aceleași exerciții, înainte să-i spună să se întindă pe canapea. Lucrară în liniște în timp ce ea îi roti șoldurile, îndemnându-l să încerce să le miște de unul singur, cât îi îndoia și întindea piciorul cât de mult putea.

După o clipă, ea spuse cu vocea abia auzindu-i-se:

– Vorbești doar despre Erawan. Ochii lui licăriră în semn de avertisment când auzi numele. Dar cine sunt Orcus și Mantyx?

– Cine?

Yrene începu alt rând de exerciții pentru picioare, șolduri și zona lombară.

– Ceilalți doi regi. Sunt menționați în carte.

Chaol încetă să își agite degetele; ea le atinse ca să-i amintească să o facă. El expiră când își reluă mișcarea.

– Au fost înfrânți în primul război. Trimiși în ținutul lor sau uciși, nu-mi amintesc.

Yrene se gândi la asta când îi coborî piciorul pe canapea, înghiontindu-l să se întoarcă pe burtă.

– Sunt sigură că tu și tovarășii tăi vă pricepeți la chestia asta cu salvatul lumii, spuse ea gânditoare, făcându-l să pufnească, dar cred că ar trebui să afli cu certitudine unde sunt ei acum.

Ea se urcă pe marginea subțire a pernei canapelei aurii, pe care nu o acoperea corpul lui.

Chaol își întoarse capul spre ea, mușchii spatelui încordându-i-se.

– De ce?

– Pentru că dacă au fost doar alungați în ținutul lor, cine poate să garanteze că nu așteaptă să revină în lumea noastră?

CAPITOLUL 23

Chaol o privi pe Yrene cu ochii goi după ce îi auzi întrebarea, culoarea dispărând din nou de pe chipul lui.

– Rahat, șopti el. *Rahat.*

– Nu-ți amintești ce s-a întâmplat cu ceilalți doi regi?

– Nu – nu, am presupus că au fost distruși, dar... de ce, din toate locurile, sunt menționați *aici?*

Ea scutură din cap.

– Am putea să aflăm – să căutăm mai multe despre asta.

Un mușchi al maxilarului îi tremură, iar el inspiră prelung.

– Atunci, o vom face.

El întinse o mână spre ea, cerându-i tăcut ceva. Călușul, își dădu ea seama.

Yrene îi studie din nou maxilarul și obrazul, furia și frica. Nu era o stare bună cu care să înceapă o ședință. Așa că îl întrebă:

– Cine ți-a făcut cicatricea aia?

Întrebarea greșită.

Spatele lui se încordă, degetele intrându-i în perna de sub bărbie.

– Cineva care a meritat să mi-o facă.

Nu era un răspuns.

– Ce s-a întâmplat?

El doar întinse din nou mâna spre căluș.

– Nu ți-l dau, spuse ea, cu chipul ca o mască fixă în timp ce Chaol își îndreptă privirea urâtă spre ea. Și nu încep ședința asta cu tine furios.

– Când voi fi furios, Yrene, îți vei da seama.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Spune-mi ce nu este în regulă.

– Ce nu e în regulă e că abia îmi mișc degetele și s-ar putea să trebuiască să înfrunt nu un singur rege valg, ci *trei.* Dacă eșuez, dacă nu putem...

El se opri înainte să spună restul. Planul pe care îl avea Yrene era, fără îndoială, atât de secret încât abia îndrăzni să se gândească la asta.

– Ei au distrus totul – pe toți cei pe care i-au întâlnit, termină Chaol de spus, fixând cu privirea cotiera canapelei.

– Ei ți-au făcut cicatricea?

Ea își strânse pumnul, ca să nu o atingă.

– Nu.

Dar se aplecă înainte, atingând în schimb cu un deget o mică cicatrice abia ascunsă lângă părul de la tâmpla lui.

– Și asta? Cine ți-a făcut asta?

Chipul lui deveni dur și distant. Dar furia, nerăbdarea, energia frenetică... se calmară. Deveni rece și distant, dar lucrul acesta îl relaxă. Orice ar fi fost acea furie veche, îl calmă din nou.

– Tatăl meu mi-a făcut cicatricea, spuse încet Chaol. Când eram mic.

Groaza o cuprinse, dar era un răspuns. Era o mărturisire.

Ea nu mai insistă. Nu mai puse întrebări. Nu, Yrene spuse doar:

– Când voi intra în rană... Înghiți în sec când îi studie spatele. Voi încerca să te găsesc din nou. Dacă mă așteaptă, s-ar putea să fiu nevoită să găsesc altă cale de a ajunge la tine. Se gândi. Și probabil va trebui urmez alt plan de atac, în afară de o ambuscadă. Dar presupun că vom vedea.

Și chiar dacă colțul gurii i se ridică în ceea ce el știa că trebuia să fie un zâmbet liniștitor al unei vindecătoare, ea își dădu seama că bărbatul îi observă respirația accelerată.

– Ai grijă, fu tot ce spuse el.

Yrene îi dădu acel căluș în sfârșit, apropiindu-l de buzele lui.

Gura îi atinse degetele când ea i-l strecură între dinți.

Pentru câteva clipe, el îi studie chipul.

– Ești pregătit? șopti ea când perspectiva de a înfrunta din nou acel întuneric se contură.

El ridică o mână ca să îi strângă degetele, ca un răspuns tăcut.

Dar Yrene își luă mâna din a lui, lăsând-o pe a lui să cadă din nou pe perne.

El încă studia felul în care Yrene inspiră când îi atinse semnul de pe spate cu palma.

Ninsese în ziua în care el îi spusese tatălui său că urma să părăsească Anielle. Că renunța la titlul de moștenitor și se înrola în garda castelului din Rifthold.

Tatăl lui îl alungase.

Îl aruncase pe scările de la intrarea în fortăreață.

El își spărsese tâmpla de piatra gri, dinții rupându-i buza. Țipetele rugătoare ale mamei lui răsunaseră din piatră când alunecase pe gheața podestului. El nu simțise durerea la cap, ci doar tăietura subțire a gheții pe palmele goale, tăindu-i pantalonii și julindu-i genunchii.

Rugăminții ei adresate tatălui său și șuieratul vântului nu încetaseră nici măcar vara în fortăreața din vârful muntelui de deasupra Lacului Argintiu.

Acel vânt sufla acum spre el zburlindu-i părul – mai lung decât atunci. Îi aruncă fulgi de zăpadă în față din cerul gri de deasupra. Aruncă acei fulgi spre orașul macabru de dedesubt, care se continua

spre malurile lacului întins și se unduia în jurul malurilor. Spre vest, spre marile cascade. Sau ce rămase din ele. Barajul le liniștise de mult, împreună cu râul care curgea chiar din Colții Albi, care se termina în pragul lor.

Întotdeauna fusese frig în Anielle. Chiar și vara.

Întotdeauna fusese frig în această fortăreață construită în versantul rotunjit al muntelui.

– Jalnic, spusese tatăl său, niciunul dintre străjerii cu chip împietrit neîndrăznind să îl ajute să se ridice.

Capul lui se tot învârtise, zvâcnind. Sângele cald cursese și înghețase pe fața lui.

– Găsește-ți calea spre Rifthold, atunci.

– Te rog, șoptise mama lui. *Te rog.*

Chaol o văzuse ultima dată când tatăl său o apucase de cot și o târâse în fortăreața din lemn pictat și piatră. Chipul îi era palid și chinuit, iar ochii ei – ochii lui – mărginiți cu argintiu la fel de strălucitor ca lacul de dedesubt.

Părinții lui trecuseră pe lângă o mică umbră care se contura în pragul ușii deschise spre fortăreață.

Terrin.

Fratele lui mai mic îndrăznise să facă un pas spre el. Să riște să pășească pe acele scări periculoase de gheață ca să-l ajute.

Un cuvânt tăios din partea tatălui său, din întunericul holului, îl oprise pe Terrin.

Chaol își șterse sângele de la gură și scuturase tăcut din cap spre fratele lui.

Și groaza – o groază nediluată – apăruse pe chipul lui Terrin când Chaol se ridicase în picioare. Fie că știa că tocmai îi preluase titlul...

Nu putea îndura frica de pe chipul rotund și tânăr al lui Terrin.

Așadar, Chaol se întorsese, încleștându-și maxilarul din cauza durerii de la genunchiul deja umflat și rigid. Sângele și gheața se amestecaseră, curgându-i din palme.

Reușise să șchiopăteze pe podest, coborând scările.

Unul dintre străjerii de jos îi dăduse mantia lui gri din lână, o sabie și un cuțit.

Altul îi dăduse un cal și o ținută.

Al treilea îi dăduse un pachet cu provizii, între acestea fiind mâncare, un cort, bandaje și alifii.

Ei nu spuseseră un cuvânt. Nu îl opriseră mai mult decât era necesar.

El nu le cunoștea numele. Și aflase, după mulți ani, că tatăl său privise de la unul dintre cele trei turnuri ale fortăreței. Îi văzuse.

Chiar tatăl său îi spusese lui Chaol, după toți acei ani, ce se întâmplase cu cei trei bărbați care îl ajutaseră.

Fuseseră alungați. În miezul iernii. Alungați în Colți, împreună cu familiile lor.

Trei familii trimise în sălbăticie. Doar de doi se mai auzise în vară.

Dovada. Fusese dovada, își dăduse el seama după ce se convinsese să nu își ucidă tatăl. Dovada că regatul lui era complet corupt, cu oameni răi care pedepseau oameni buni pentru buna-cuviință. Dovada că avusese dreptate să părăsească Anielle, să rămână cu Dorian – să îl țină în siguranță pe Dorian.

Să încerce să îndeplinească acea promisiune a unui viitor mai bun.

Trimisese un mesager, pe cel mai discret, ca să găsească familiile rămase. Nu îi păsa câți ani trecuseră. Trimisese bărbatul cu aur.

Mesagerul nu îi găsise și se întorsese în Rifthold cu aurul intact, câteva luni mai târziu.

El făcuse o alegere, iar asta îl costase. Alesese și suportase consecințele.

Un corp pe pat. Un pumnal ținut deasupra inimii lui. Un cap rostogolindu-se pe piatră. Un colier în jurul unui gât. O sabie scufundându-se spre fundul râului Avery.

Durerea din corpul lui era secundară.

Era inutil. Pe oricine încercase să ajute... Nu făcuse decât să înrăutățească situația.

Corpul de pe pat... Nehemia.

Ea își pierduse viața. Și poate că plănuise asta, dar... El nu îi spusese lui Aelin să fie atentă. Nu îi avertizase pe străjerii Nehemiei de atenția regelui. Era ca și când el ar fi ucis-o. Aelin poate că l-ar fi iertat, ar fi acceptat că nu era vina lui, dar el știa că ar fi putut face mai mult. Că ar fi putut să fie mai bun, să fi văzut mai bine.

Iar când Nehemia murise, acei sclavi se răsculaseră. Un strigăt de adunare când Lumina din Eyllwe se stinsese.

Regele îi ucisese și pe ei.

Calaculla. Endovier. Femei, și bărbați, și copii.

Iar când el acționase, când alesese tabăra...

Sânge, piatră neagră și magie țipătoare.

„Știai, știai, știai,

Nu vei fi niciodată prietenul meu."

Întunericul i se băgă pe gât, sufocându-l, gâtuindu-l.

El îl lăsă.

Simți cum își deschise larg maxilarul ca să îl lase să intre mai mult.

„Ia-l", îi spuse el întunericului.

„Da, îi spuse acesta mieros. Da."

Întunericul îi arătă Morathul în ororile lui nemaiîntâlnite, îi arătă temnița de sub castelul de cleștar, unde fețele pe care le cunoștea implorau mila care nu avea să vină niciodată; îi arătă mâinile aurii și tinere care provocaseră acele dureri, ca și când ar fi stat lângă ele ca să o facă...

Știa. Presupunea cine fusese forțat să îi tortureze oamenii, să îi ucidă. Simți întunericul mărindu-se, pregătindu-se să lovească, să îl facă să țipe cu adevărat.

Dar apoi acesta dispăru.

Câmpuri unduitoare aurii se întindeau în depărtare, sub cerul senin și albastru. Mici izvoare scânteietoare șerpuiau, ocolind câte un stejar din când în când. Erau copaci răzleți din verdeața încâlcită a pădurii Oakwald, în stânga lui.

În spatele lui era o casă cu acoperiș de paie, pietrele gri fiind acoperite cu licheni verzi și portocalii. Un puț vechi era la câțiva metri distanță, găleata fiind echilibrată precar pe marginea de piatră.

Mai departe, lipit de casă, se afla un mic țarc cu găini, grase și concentrate la pământul din fața lor.

Iar dincolo...

O grădină.

Nu una obișnuită și frumoasă, ci o grădină în spatele unui zid puțin înalt din piatră.

Două siluete stăteau gârbovite printre cele mai îngrijite straturi de verdeață. El se îndreptă spre acestea.

O recunoscu după părul blond-șaten, mult mai deschis decât soarele verii. Pielea îi căpătase o minunată nuanță de maro închis, iar ochii ei...

Era chipul unui copil luminat de bucurie cel care se uita la femeia îngenuncheată în țărână și care-i arăta planta verde deschis cu flori conice subțiri și purpurii legănându-se în vântul cald. Femeia întrebă:

– Și aceea?

– Salvie, răspunse copilul nu mai mare de nouă ani.

– Și ce face ea?

Fata radie, ridicându-și bărbia când recită:

– Este bună la îmbunătățirea memoriei, atenției și a stării de spirit. Ajută și fertilitatea, digestia și, într-o alifie, poate ajuta pielea să amorțească.

– Excelent.

Zâmbetul larg al fetei dezvăluia trei dinți lipsă.

Femeia – mama ei – cuprinse în mâini fața rotundă a fetei. Pielea ei era mai închisă decât a fiicei, părul fiindu-i mai des și mai creț. Dar constituția lor... era constituția de femeie pe care urma s-o aibă fata într-o zi. Pistruii pe care avea să-i moștenească. Nasul și gura.

– Ai învățat, copilul meu înțelept.

Femeia își sărută fiica pe fruntea transpirată.

El simți sărutul – dragostea din el – chiar și ca fantomă la poartă.

Pentru că dragostea și bucuria erau cele care umbreau toată lumea de aici, care o poleiau.

Fericirea.

Genul de fericire pe care nu o întâlnise în familia lui. Sau altundeva.

Fata fusese iubită. Profund. Necondiționat.

Asta era o amintire fericită – una dintre puținele.

– Și ce este tufa aia, de lângă zid? o întrebă femeia pe fată.

Ea se încruntă concentrată.

– Agriș?

– Da. Și ce facem cu agrișul?

Fata își puse mâinile în șolduri, rochia ei simplă mișcându-se în vântul cald și uscat.

– Noi...

Bătu nerăbdătoare din picior, pentru că nu își amintea. Era aceeași enervare pe care o văzuse în fața casei acelui bătrân din Antica.

Mama se strecură în spatele ei, luând fata în brațe și sărutând-o pe obraz.

– Facem plăcintă cu agrișe.

Strigătul de încântare al fetei răsună peste iarba maronie și peste pârâuri, chiar în inima veche și încâlcită a pădurii Oakwald.

Poate chiar în Colții Albi și în orașul rece care se culcușea la marginea lor.

El deschise ochii.

Descoperi că tot piciorul lui împingea pernele canapelei.

Simți mătasea și broderia zgâriindu-i curbura tălpii goale. Degetele.

Simți.

Se ridică, văzând că Yrene nu era lângă el.

Nicăieri în apropiere.

El se uită mirat la picioare. Sub glezne... Își mișcă și roti piciorul. Își *simți* mușchii.

Cuvintele i se opriră în gât. Inima îi bătu cu putere.

– Yrene, spuse el răgușit, uitându-se după ea.

Ea nu era în camera lui, dar...

Lumina soarelui îi intră în ochii căprui. În grădină.

Ea stătea acolo. Singură. Tăcută.

Lui nu îi păsa că era pe jumătate îmbrăcat. Se urcă pe scaun, minunându-se de senzația suporturilor netede din lemn de sub picioarele lui. El ar fi putut jura că până și picioarele... îl furnicau ușor.

Se împinse în mica grădină pătrată, cu respirația tăiată și ochii măriți. Ea mai reparase o parte, o altă...

Yrene se așezase în micul scaun ornamentat din fața bazinului rotund, cu capul sprijinit pe un pumn.

La început crezu că dormea la soare.

Dar se apropie și zări un licăr de lumină pe chipul ei, pe umezeala de acolo.

Nu era sânge, ci erau lacrimi.

Curgând tăcute, nesfârșite, când fixă cu privirea reflexia bazinului, nuferii roz și frunzele de smarald care îl acopereau în mare parte.

Ea se uita ca și când nu le-ar fi văzut, fără să-l audă.

– Yrene.

Altă lacrimă se rostogoli pe chipul ei, picurând pe rochia de un mov deschis. Încă una.

– Ești rănită? întrebă răgușit Chaol, scaunul lui scârțâind pe pietrișul alb al grădinii.

– Am uitat, șopti ea, buzele tremurându-i când continuă să fixeze bazinul cu privirea fără să-și miște capul. Cum arăta ea. Cum mirosea. Am uitat... vocea ei.

El simți o durere în piept când chipul ei se încreți. Își împinse scaunul lângă al ei, dar nu o atinse.

Yrene spuse încet:

– Facem jurăminte – să nu luăm o viață. Ea a încălcat jurământul în ziua în care au venit soldații. A ascuns un pumnal în rochie. L-a văzut pe soldat apucându-mă și... a sărit pe el. Yrene închise ochii. L-a ucis. Ca să tragă de timp și să fug, iar eu am făcut-o. Am părăsit-o. Am fugit și am lăsat-o și am urmărit... am urmărit din pădure când ei au făcut acel rug. Și am auzit-o țipând...

Corpul ei tremura.

– Era bună, șopti Yrene. Era bună și blândă și m-a iubit. Tot nu își șterse lacrimile. Iar ei au luat-o.

Bărbatul pe care lordul Westfall îl servise... *el* o luase.

Chaol întrebă cu blândețe:

– Unde ai plecat după aceea?

Tremurul ei se domoli. Își șterse nasul.

– Mama avea un văr la nord de Fenharrow. Am fugit acolo. Mi-a luat două săptămâni, dar am reușit.

La unsprezece ani. Fenharrow fusese în mijlocul unei cuceriri, iar ea reușise... la unsprezece ani.

– Ei aveau o fermă, iar eu am lucrat acolo șase ani. M-am prefăcut normală. Mi-am ținut capul plecat. Am vindecat cu ierburi, când asta nu ridica suspiciuni. Dar nu era destul. Era... un gol. În mine. Eram incompletă.

– Așadar, ai venit aici?

– Am plecat. Am vrut să vin aici. Am mers prin Fenharrow. Prin Oakwald. Apoi... peste munți... Vocea ei deveni șoptită. Mi-a luat șase luni, dar am reușit să ajung în portul din Innish.

El nu auzise de Innish. Probabil era în Melisande, dacă traversase...

Ea traversase munții.

Această femeie delicată de lângă el... Traversase munții ca să fie aici. Singură.

– Am rămas fără banii de traversat. Așadar, am rămas. Mi-am găsit de lucru.

El avu impulsul de a privi cicatricea de pe gâtul ei, să întrebe ce fel de muncă...

– Majoritatea fetelor erau pe străzi. Innish era... nu era un loc bun. Dar am găsit un han lângă docuri, iar proprietarul m-a angajat. Am lucrat la bar și ca servitoare și... am rămas. Am vrut să lucrez doar o lună, dar am rămas un an. L-am lăsat să-mi ia banii, bacșișurile. Mi-a mărit chiria. M-a pus într-o cameră de sub scări. Nu aveam bani de traversat și credeam... credeam că va trebui să îmi plătesc educația de aici. Nu am vrut să plec fără bani de taxă, așadar... am rămas.

El îi studie mâinile pe care acum și le strângea puternic în poală. Și le imagină cu o găleată și un spălător, cu cârpe și vase murdare. Și le imagină rănite și dureroase. Își imagină hanul murdar și locatarii lui – cum trebuie să fi fost ei și la ce râvneau când o priveau.

– Cum ai ajuns aici?

Gura lui Yrene se încordă, lacrimile dispărând. Ea expiră.

– Este o poveste lungă.

– Am timp să ascult.

Dar ea scutură din nou din cap și se uită în cele din urmă la el. Era o... claritate pe chipul ei și în acei ochi. Și nu ezită când spuse:

– Știu cine ți-a făcut rana aia.

Chaol rămase complet nemișcat.

Bărbatul care o luase pe mama pe care o iubea atât de mult; bărbatul care o trimisese în cealaltă parte a lumii.

El reuși să dea din cap.

– Fostul rege, șopti Yrene, studiind din nou bazinul. A fost și el posedat?

Cuvintele abia dacă erau șoptite, abia auzindu-le chiar și el.

– Da, reuși Chaol să spună. Câțiva zeci de ani. Îmi pare rău că nu ți-am spus. Informația mi s-a părut... sensibilă.

– Pentru ce ar fi putut însemna despre cât de potrivit ar fi fost noul tău rege.

– Da, și ar fi deschis posibilitatea unor întrebări care trebuiau să rămână nerostite.

Yrene își masă pieptul cu chipul bântuit și trist.

– Nu e de mirare că magia mea se retrage atât de mult.

– Îmi pare rău, spuse el din nou.

Era tot ce se putea gândi să spună.

Acei ochi se îndreptară spre el, orice urmă de înceţoşare dispărând.

– Îmi dă un motiv în plus să lupt cu asta. Să şterg ultima pată a lui – pentru totdeauna. Chiar acum mă aştepta. Râdea din nou de mine. Am reuşit să te găsesc, dar apoi întunericul din jurul tău a fost prea dens. A creat o... carapace. Am putut vedea tot ce ţi-a arătat. Amintirile tale şi ale lui. Ea îşi frecă faţa. Atunci am ştiut. Ce era şi cine ţi-a făcut rana. Şi am văzut ce îţi făcea, şi singurul lucru la care m-am gândit ca să-l opresc, să îl spulber...

Îşi ţuguie buzele, ca şi când ar fi putut începe să tremure din nou.

– Puţină bunătate, termină el în locul ei. O amintire a luminii şi a bunătăţii.

Nu ştia cum să-şi exprime recunoştinţa pentru asta, pentru cum trebuie să fi fost să-i ofere acea amintire a mamei sale în lupta împotriva demonului care o distrusese.

Yrene păru să îi citească gândurile şi spuse:

– Mă bucur că o amintire cu ea a fost cea care a împins mai departe întunericul.

Gâtul i se strânse, iar el înghiţi cu greu.

– Ţi-am văzut amintirea, spuse încet Yrene. Bărbatul... Tatăl tău.

– Este cel mai mare ticălos.

– Nu a fost vina ta. Nimic din toate astea.

El se abţinu să o contrazică.

– Ai avut noroc să nu îţi fracturezi craniul, spuse ea studiindu-i fruntea. Cicatricea abia era vizibilă, fiind acoperită de păr.

– Sunt sigur că tata consideră contrariul.

Întunericul îi licări în ochi. Yrene spuse doar atât:

– Meritai ceva mai bun.

Cuvintele atinseră ceva dureros şi purulent – ceva ce el ascunsese şi nu examinase de foarte mult timp.

– Mulţumesc, reuşi el să spună.

Ei rămaseră în linişte câteva minute lungi.

– Cât este ceasul? întrebă el după un timp.

– Trei, spuse ea.

Chaol tresări.

Dar ochii lui Yrene se îndreptară direct spre picioarele lui, care se mişcaseră odată cu el.

Ea deschise tăcută gura.

– Încă un mic progres, spuse el.

Ea zâmbi – discret, dar... real. Nu ca zâmbetul pe care îl afişase în urmă cu câteva ore, când intrase în dormitorul lui şi îl găsise acolo cu Nesryn, iar el simţise lumea alunecându-i de sub picioare la expresia de pe chipul ei. Iar când ea refuzase să îi întâlnească privirea, când se cuprinsese în braţe...

Chaol îşi dori să fi putut merge ca Yrene să îl poată vedea târându-se spre ea.

Nu ştia de ce se simţise atât de prost, de ce abia reuşise să se uite la Nesryn. Deşi el ştia că Nesryn era prea atentă încât să nu fie conştientă. Fusese contradicţia nerostită dintre ei din seara precedentă – tăcerea în legătură cu subiectul. Şi doar acel motiv...

Yrene îi împunse piciorul gol.

– Simţi?

Chaol îşi îndoi degetele.

– Da.

Yrene se încruntă.

– Apăs puternic sau uşor?

Ea îşi băgă degetul.

– Puternic, mormăi el.

Degetul ei se relaxă.

– Şi acum?

– Uşor.

Ea repetă testul la celălalt picior. Îi atinse fiecare deget.

– Cred, observă ea, că l-am împins undeva în mijlocul spatelui tău. Semnul este la fel, dar *pare*... Scutură din cap. Nu pot să-ţi explic.

– Nu trebuie să o faci.

Bucuria ei – bucuria deplină a amintirii – fusese cea care îi câștigase puțină mișcare. Lucrurile la care se deschisese, la care renunțase, ca să respingă pata acelei răni.

– Mi-e foame, spuse Chaol înghiontind-o cu un cot. Vrei să mâncăm împreună?

Și, spre surprinderea lui, ea acceptă.

CAPITOLUL 24

Nesryn știa.

Ea știa că nu doar interesul lor comun îl îndemnase pe Chaol să îi ceară să-i vorbească în seara precedentă, ci și vinovăția.

Lucrul acesta nu o deranja, își spunea ea. Fusese înlocuitoare nu pentru una, ci pentru două femei din viața lui. Apăruse o a treia. Nu o deranja asta, își repetă când se întoarse de la plimbarea pe străzile din Antica fără să găsească vreo urmă de valg și intră în curtea palatului.

Nesryn se încurajă singură când își ridică privirea spre palat, fără să fie prea pregătită să se întoarcă în apartamentul lor ca să aștepte să se risipească arșița după-amiezii.

O siluetă masivă din vârful unui minaret îi atrase atenția și zâmbi încruntată.

Respira greoi când ajunse în cuib, dar, din fericire, Kadara era singura prezență care ar fi putut să o vadă atunci.

Rukul o salută pe Nesryn țăcănind din cioc și se îndeletnici din nou cu sfâșierea a ceea ce părea o bucată întreagă de vită. Cu tot cu coaste.

– Am auzit că vii aici, spuse Sartaq de pe scările din spatele ei.

Nesryn se întoarse.

– Eu... cum?

Prințul îi zâmbi cu subînțeles și intră în cuib. Kadara își umflă penele de entuziasm și reveni la mâncare ca și când ar fi fost nerăbdătoare să termine și să zboare.

– Palatul e plin de spioni. Unii dintre ei sunt ai mei. Vrei ceva?

O măsură din priviri – văzând chipul de care, cu o zi în urmă, mătușa și unchiul ei se plânseseră că părea obosit. Epuizat. Nefericit. Ei o îndopaseră cu mâncare, apoi insistaseră să îi ducă pe cei patru copii ai lor înapoi la docuri ca să aleagă peștele pentru cină, apoi îi mai băgaseră niște mâncare pe gât înainte să se întoarcă la palat pentru festin. „Ești încă trasă la față, spusese Zahida. Ai ochii triști."

– Eu... Nesryn studie priveliștea din depărtare, orașul care clocotea în căldura după-amiezii târzii. Voiam ceva liniște.

– Atunci te las să o ai, spuse Sartaq și se întoarse spre bolta deschisă dinspre casa scării.

– Nu, spuse ea fără să gândească, întinzându-se spre el. Ea își opri mâna, coborând-o imediat când ajunse la mică distanță de jacheta lui de piele. Nimeni nu îl apuca pe prinț. Nimeni. Nu am vrut să spun că trebuie să pleci. Eu... Nu mă deranjează compania ta. Înălțimea Ta, adăugă repede.

Sartaq zâmbi.

– Este puțin cam târziu să îmi folosești titlul extravagant, nu-i așa?

Ea îi aruncă o privire rugătoare, dar vorbise serios.

Cu o seară în urmă, când vorbise cu el la petrecere, chiar și pe aleea din fața turnului Torre în urmă cu câteva seri... Nu se fusese tăcută, retrasă sau ciudată. Nu fusese nici rece sau distantă. El îi făcuse o onoare acordându-i atât de multă atenție și escortându-i pe ea și pe Chaol în camerele lor. Nu o deraja compania – deși era tăcută uneori, *îi plăcea* să fie în preajma altora. Dar câteodată...

– O mare parte din ziua de ieri mi-am petrecut-o cu familia. Ei pot fi... obositori. Acaparatori.

– Cunosc senzația, spuse sec prințul.

Ea schiță un zâmbet.

– Presupun că da.

– Totuși, îi iubești.

– Și tu nu?

Era o întrebare curajoasă, nerușinată.

Sartaq ridică din umeri.

– Kadara este familia mea. Rukhinii sunt familia mea. Descendența mea, deși... Este greu să ne iubim unul pe celălalt când într-o zi vom concura unul împotriva celuilalt. Dragostea nu poate exista fără încredere. Zâmbi uitându-se la rukul lui. Am încredere totală în Kadara. Aș muri pentru ea, și ea pentru mine. Pot spune același lucru despre frații mei? Despre părinții mei?

– Este păcat, recunoscu Nesryn.

– Cel puțin o am pe ea, spuse despre ruk. Și pe călăreții mei. Îi compătimesc pe frații mei, care nu au niciuna din binecuvântările astea.

El era un om bun. Prințul... era un om bun.

Ea se îndreptă spre bolta deschisă din fața prăpastiei dinspre orașul de la mare distanță dedesubt.

– Voi pleca în curând spre munții rukhinilor, spuse Sartaq încet. Să caut răspunsurile despre care am discutat acum două seri, în oraș.

Nesryn îl privi peste umăr, încercând să-și găsească curajul și cuvintele potrivite.

Chipul lui rămase neutru, chiar dacă adăugă:

– Sunt sigur că familia ta mi-ar lua capul, dar... ai vrea să mă însoțești?

„Da", vru ea să șoptească, dar se forță să întrebe:

– Cât timp?

Pentru că timpul nu era de partea ei. De partea lor. Și să caute răspunsuri în timp ce atât de multe amenințări se apropiau...

– Câteva săptămâni. Nu mai mult de trei. Aș vrea să-mi controlez călăreții, iar dacă lipsesc prea mult, devin neascultători. Deci călătoria va avea două scopuri, cred.

– Eu... va trebui să discut. Cu lordul Westfall.

În seara precedentă îi promisese că aveau să se gândească la calea asta, că vor evalua greutățile și beneficiile. Încă formau o echipă în privința aceasta, încă serveau același steag.

Sartaq dădu serios din cap, ca și când ar fi putut citi totul pe chipul ei.

– Bineînțeles. Deși voi pleca în curând.

Atunci ea auzi vocile servitorilor care urcau treptele cuibului aducând provizii.

– Pleci *acum,* se lămuri Nesryn când observă sulița rezemată de zidul îndepărtat, în apropiere de rafturile cu provizii. *Sulde*-ul lui. Părul roșcat de cal legat sub lamă plutea în vântul care sufla prin cuib, lemnul întunecat fiind lustruit și neted.

Ochii negri ai lui Sartaq părură să se întunece mai mult când merse spre *sulde*-ul lui, cântărind steagul spiritului în mâini înainte să îl rezeme lângă el, lemnul scoțând un sunet pe podeaua de piatră.

– Eu... Era prima dată când îl văzuse bâlbâindu-se.

– Nu intenționai să îți iei „rămas-bun"?

Nu avea dreptul să pună asemenea întrebări, să se aștepte la asemenea lucruri, fie că încercau sau nu să fie aliați.

Dar Sartaq își rezemă din nou *sulde*-ul de zid și începu să își împletească părul negru.

– După petrecerea de aseară, credeam că vei fi... ocupată.

Cu Chaol. Ea ridică din sprâncene.

– Toată ziua?

Prințul zâmbi poznaș, terminându-și de împletit părul lung și luând din nou sulița.

– În locul tău, eu cu siguranță aș fi fost ocupat toată ziua.

Din fericire, Nesryn nu fu nevoită să răspundă, pentru că apărură servitorii, gâfâind și roșii la față, cu pachete între ei. Din unele dintre pachete se zăreau arme, mâncare și pături.

– Cât de departe trebuie să ajungi?

– Zbor câteva ore înainte de căderea nopții, apoi toată ziua de mâine, apoi altă jumătate de zi de călătorie ca să ajung la primul cuib din munții Tavan, spuse Sartaq când dădu *sulde*-ul unui servitor care trecea pe acolo, iar Kadara le permise răbdătoare să o încarce cu diverse pachete.

– Nu zbori noaptea?

– Nu, pentru că obosesc. Kadara nu. Călărețiii nesăbuiți au făcut greșeala asta și s-au rostogolit printre nori, în somn.

Ea își mușcă buza.

– Cât timp mai este până pleci?

– O oră.

O oră să se gândească...

Nu îi spusese lui Chaol că în seara din urmă îi văzuse degetele de la picioare mișcându-se. Le văzuse îndoindu-se în somn.

Plânsese, lacrimi tăcute de bucurie alunecându-i pe pernă. Nu îi spusese. Iar când se treziseră...

„Să avem o aventură, Nesryn Faliq", îi promisese în Rifthold. Ea plânsese și atunci.

Dar poate că... niciunul din ei nu văzuse calea care îi aștepta – răspântia.

Nesryn vedea clar o cale.

Onoarea și loialitatea erau încă intacte, chiar dacă asta îi sufoca pe amândoi, iar ea... nu voia să fie un premiu de consolare. Să fie compătimită sau să fie o distracție.

Dar această cale diferită, răspântia care apăruse și care se ramifica pe pajiști, jungle, râuri și munți... Calea asta spre răspunsuri care i-ar fi putut ajuta, care nu ar fi putut însemna nimic, care ar fi putut schimba cursul acestui război – totul era purtat pe aripile aurii ale unui ruk...

Ea urma să aibă o aventură, pentru sine. Doar de data asta. Avea să-și vadă patria, să o adulmece și să o soarbă, să o vadă de la înălțime, mișcându-se repede ca vântul.

Își datora măcar atât. Și i-o datora și lui Chaol.

Poate că ea și prințul cu ochi negri aveau să găsească o urmă de salvare de Morath. Și poate că ar fi putut să se întoarcă cu o armată.

Sartaq încă privea prăgătirile de plecare, chipul lui fiind neutru când ultimul servitor făcu o plecăciune și dispăru. *Sulde*-ul fusese

prins chiar sub șa, la îndemână în caz că prințul ar fi avut nevoie de obiect, părul roșcat de cal fluturând în vânt, spre sud.

Spre acel tărâm distant și sălbatic al munților Tavan. Ademenitor, așa cum făceau toate steagurile-spirit, spre un orizont necunoscut, chemându-i să revendice orice îi aștepta acolo.

Nesryn spuse încet:

– Da.

Prințul clipi.

– Te voi însoți, îl lămuri ea.

El schiță un zâmbet.

– Bun. Sartaq făcu semn din cap spre bolta prin care servitorii dispăruseră în minaret. Totuși, să nu-ți iei multe lucruri – Kadara aproape și-a atins limita.

Nesryn scutură din cap, observând arcul și tolba plină cu săgeți deja pe Kadara.

– Nu am ce să iau cu mine.

Sartaq o privi un moment lung.

– Cu siguranță ai vrea să-ți iei „rămas-bun"...

– Nu am nimic, repetă ea.

Ochii lui licăriră auzind asta, dar ea adăugă:

– Eu... voi lăsa un bilet.

Prințul dădu serios din cap.

– Îți pot da haine când sosim. Găsești hârtie și cerneală în dulapul de lângă perete. Lasă scrisoarea în cutia de lângă scări și unul dintre mesageri va veni să verifice la căderea nopții.

Mâinile îi tremurară ușor când se supuse. Nu de frică, ci... dintr-un sentiment de libertate.

Scrise două bilete. Primul, pentru mătușa și unchiul ei, era plin de dragoste, avertismente și urări. Al doilea bilet... era scurt și la obiect:

> Am plecat cu Sartaq să văd rukhinii. Voi fi plecată trei săptămâni.
>
> Nu trebuie să-mi promiți nimic. Și nici eu nu-ți voi promite.

Nesryn lăsă ambele bilete în cutia care, fără îndoială, era des verificată pentru mesajele din cuib, și se schimbă în hainele de piele pe care le lăsase de ultima dată când zburase.

Îl găsi pe Sartaq pe Kadara, așteptând-o.

Prințul întinse o mână cu bătături ca să o ajute să urce în șa.

Ea nu ezită când îl luă de mână, degetele lui puternice înfășurându-se în jurul alor ei, și îl lăsă să o tragă în șa, în fața lui.

El îi fixă pe amândoi cu curele și catarame și verifică totul de trei ori. Dar o struni pe Kadara la ieșirea din minaret.

Sartaq îi șopti la ureche lui Nesryn:

– Mă rugam Cerului Etern și tuturor celor treizeci și șase de zei să spui „da".

Ea zâmbi, chiar dacă el nu o vedea.

– Și eu, șopti Nesryn și se înălțară spre cer.

CAPITOLUL 25

Yrene și Chaol se grăbiră spre biblioteca din Torre imediat după prânz. Chaol urcă pe cal cu o oarecare ușurință, Shen bătându-l aprobator pe spate. O mică parte din Yrene își dorise să radieze de bucurie observându-l pe Chaol întâlnind privirea bărbatului și zâmbindu-i ferm în semn de mulțumire.

Iar când trecură prin acele ziduri albe, când masa complexului Torre se ridică deasupra lor și parfumul lămâilor și lavandei umplu nările lui Yrene... o parte din ea se relaxă în prezența lui. La fel cum o făcuse din prima clipă în care văzuse turnul ridicându-se deasupra orașului când nava ei se apropiase în sfârșit de țărm, ca și când ar fi fost un braț alb aruncat spre cer, în semn de salut.

Ca și când i-ar fi declarat: „Bine ai venit, fiică. Te-am așteptat".

Biblioteca din Torre era localizată la nivelurile inferioare, o mare parte din holuri având rampe destinate cărucioarelor cu roți pe care le foloseau bibliotecarii ca să transporte cărțile și să le colecteze pe cele pe care ucenicele neglijente uitaseră să le returneze.

Pe câteva trepte, Yrene fu nevoită să scrâșnească din dinți și să-l ridice.

El o urmări atent când o făcu, iar când ea îl întrebă de ce, Chaol spuse că era prima dată când îi atinsese scaunul. Când îl mișcase.

Ea presupuse că așa era, dar îl avertizase să nu se obișnuiască cu asta, și îl lăsase să se împingă singur pe coridoarele puternic luminate din Torre.

Câteva dintre fetele de la lecția de autoapărare îi reperară și se opriră ca să se gudure pe lângă lordul care le cântă în strună cu un zâmbet ce le făcu să chicotească în timp ce ei se îndepărtară. Și Yrene le zâmbi când plecară, scuturând din cap.

Sau poate că buna dispoziție se datora faptului că de la gleznă în jos piciorul lui își recăpăta simțurile și mișcarea. Ea îl forțase să suporte încă un rând de exerciții înainte de a veni aici, întinzându-l pe covor în timp ce îl ajutase să își miște piciorul în cerc, întinzându-l, rotindu-l. Toate erau concepute să îi stimuleze circulația în speranța activării complete a picioarelor.

Progresul o făcu pe Yrene să zâmbească în continuare, până ce ajunseră la biroul Noushei, unde bibliotecara își băga acum câteva cărți în sacul greu, strângându-și lucrurile.

Yrene se uită la clopotul care fusese tras cu doar câteva seri în urmă. Chaol adusese o sabie și un pumnal, iar ea fusese fascinată cât el se echipase atât de eficient. Degetele lui fuseseră conduse doar de memoria mișcării. Și-l putea imagina făcând lucrul acesta în fiecare dimineață și seară în care își pusese și-și scosese centura sabiei.

Yrene se aplecă peste birou și îi spuse Noushei, care îl măsura din priviri pe Chaol în timp ce și el o urmărea pe ea cu atenție:

– Aș vrea să văd unde ai găsit acele texte din Eyllwe. Și pergamentele.

Sprâncenele albe ale Noushei se apropiară.

– Voi avea probleme?

Privirea îi alunecă spre sabia pe care Chaol și-o lăsase în poală, ca să nu zăngăne de scaun.

– Nu dacă pot face eu ceva, spuse încet Yrene.

În spatele lor, ghemuită pe un fotoliu din salonul mare din fața șemineului aprins, moțăia o pisică Baast albă ca zăpada, dând din coada lungă ca un pendul care atârna peste marginea pernei, fără îndoială ascultând fiecare cuvânt – ca să raporteze totul surorilor ei, probabil.

Nousha oftă brusc, așa cum Yrene o văzuse făcând de o sută de ori, dar le făcu semn din mână spre holul principal. În limba halha, ordonă unei bibliotecare din apropiere să-și vadă de treaba ei și le arătă calea.

Când o urmară, pisica albă Baast deschise un ochi verde. Yrene avu grijă să facă respectuoasă o plecăciune. Pisica se întoarse, pur și simplu, la somn, satisfăcută.

Câteva minute lungi, Yrene îl privi pe Chaol studiind lămpile colorate, zidurile calde din piatră și rafturile nesfârșite.

– Este la fel de frumoasă ca biblioteca regală din Rifthold, observă el.

– Aceea este atât de mare?

– Da, dar asta ar putea fi mai mare. Cu siguranță este mai veche.

Privirea îi dansă odată cu umbrele – frânturi de amintiri despre care ea se întrebă dacă avea să le zărească la următoarea ședință de recuperare.

Întâlnirea de azi... O zdruncinase.

Dar sarea lacrimilor ei fusese purificatoare. Într-un fel în care nu știuse că avea nevoie.

Continuară să coboare mergând pe rampa principală care se șerpuia prin toate nivelurile. Trecură pe lângă bibliotecarele care puneau cărți pe rafturi, ucenicele care învățau singure sau în grup în jurul meselor, vindecătoarele aplecate deasupra volumelor prăfuite în camere fără uși și pisica Baast care, ocazional, stătea întinsă pe rafturi, mergea prin umbre sau doar stătea la răspântii ca și când ar fi așteptat.

Continuară să meargă.

– De unde știai că sunt acolo? o întrebă Yrene pe Nousha, care era cu spatele.

– Păstrăm bine arhiva, fu tot ce spuse bibliotecara-șefă.

Chaol îi aruncă lui Yrene o privire care spunea: „Avem bibliotecari țâfnoși și în Rifthold".

Yrene își mușcă buza ca să nu zâmbească. Nousha putea adulmeca râsul și amuzamentul ca un copoi și putea să îl reprime la fel de aprig.

În cele din urmă, ajunseră pe un coridor întunecat care mirosea urât a piatră și praf.

– Al doilea raft de jos. Să nu distrugi nimic, spuse Nousha în loc de explicație și rămas-bun, și plecă fără să privească înapoi.

Chaol ridică uimit din sprâncene, iar Yrene își reprimă chicotul.

Nu mai fu un efort când se apropiară de raftul pe care li-l arătase bibliotecara. Teancuri de pergamente erau ascunse în spatele cărților ale căror cotoare licăreau în limba eyllwe.

Chaol fluieră încet printre dinți.

– De cât timp există Torre, mai exact?

– De cincisprezece mii de ani.

El înțepeni.

– Și biblioteca e tot atât de veche?

Ea dădu din cap.

– A fost construită în același timp, un dar al unei regine antice pentru vindecătoarea care a salvat viața copilului ei. Un loc în care vindecătoarele să studieze și să locuiască – aproape de palat – și să îi invite și pe alții să studieze.

– Așadar, precede khaganatul cu mult.

– Khaganii sunt ultimii dintr-un șir lung de cuceritori de atunci. Cei mai binevoitori de la acea primă regină, asta e sigur. Nici măcar palatul ei nu s-a păstrat la fel de bine ca Torre. Locul în care stai acum... a fost construit peste ruinele castelului reginei. După ce cuceritorii care au venit cu o generație înaintea khaganatului l-au demolat.

El se mustră, încet și creativ.

– Vindecătoarele, spuse Yrene studiind rafturile, sunt foarte căutate, fie că ești actualul conducător sau cel invadator. Toate celelalte posturi... probabil sunt inutile. Dar un turn plin cu femei care îți pot împiedica moartea, chiar dacă viața atârnă de un fir...

– E mai valoros decât aurul.

– Te face să te întrebi de ce ultimul rege al Adarlanului...

Aproape spuse „regele *tău*“, dar cuvântul sună ciudat în mintea ei chiar și fără să-l rostească. „De ce a crezut că, pe continentul său, cele dintre noi care aveau darul acesta trebuiau distruse? De ce credea asta creatura?“

Chaol nu îi întâlni privirea. Și nu de rușine.

El știa ceva. Altceva.

– Ce? întrebă ea.

Chaol studie rafturile slab luminate, apoi ascultă dacă era cineva în preajmă.

– El a fost... luat. Invadat.

Fusese un șoc să-și dea seama cu a cui putere se luptase în rana lui – un șoc și totuși un strigăt de mobilizare pentru magia ei. Ca și când o ceață ar fi fost risipită și tot ce fusese lăsat dedesubt nu erau decât furia oarbă și tristețea ei, neșovăitoare când sărise asupra întunericului. Dar... regele fusese cu adevărat posedat. În tot acest timp.

Chaol scoase o carte de pe raft și o răsfoi, fără să citească. Ea era destul de sigură că el nu știa să citească în limba eyllwe.

– El știa ce i se întâmplă. Bărbatul din el a luptat cât de bine a putut. Știa că specia lor... Valgii îi atacau pe oamenii *dăruiți*... ispititori. Purtătorii magiei. Știa că specia lor voia să îi cucerească pe cei dăruiți. Pentru puterile lor.

Să îi posede, la fel cum făcuseră cu regele. Așa cum înfățișa ilustrația din *Cântecul Începutului.*

Lui Yrene i se agită stomacul.

– Deci bărbatul dinăuntru și-a păstrat destul de mult timp controlul încât să dea ordinul ca purtătorii magiei să fie uciși. Executați, în loc să îi folosească împotriva lui. A noastră.

Transformați în gazde pentru acei demoni și făcuți arme.

Yrene se rezemă de raftul din spatele lor, ducându-și o mână spre gât. Sângele îi pulsa cu putere sub degete.

– A fost o alegere pentru care s-a urât pe sine însuși. Dar a considerat că trebuia să ia decizia asta. Dar și o cale de a se asigura că cei

de la putere nu puteau *folosi* magia. Sau de a-i găsi pe cei care o aveau. Nu fără listele lor. Sau pe cei dornici să îi trădeze pentru bani – oamenii cărora le-a ordonat să îi vâneze.

Dispariția magiei nu fusese deloc naturală.

– El – a găsit o cale să alunge...?

Chaol dădu brusc din cap.

– Este o poveste lungă, dar a oprit totul ca să-i împiedice pe cuceritori să ia gazdele pe care le voiau. Apoi i-a vânat pe restul ca să se asigure că numărul lor era și mai mic.

Regele Adarlanului oprise magia, îi ucisese pe purtătorii ei, își trimisese armata să o execute pe mama ei și pe nenumărați alții... nu doar din ură și ignoranță oarbă, ci dintr-un mod pervers de a le *salva* specia?

Inima îi răsună prin corp.

– Dar vindecătoarele... Noi nu avem nicio putere pe care să o folosim în luptă. Nimic în afară de ce vezi din partea mea.

Chaol era complet nemișcat când o fixă cu privirea.

– Cred că ai putea avea ceva ce ei își doresc foarte mult.

Lui Yrene i se ridică părul de pe brațe.

– Sau poate vor să te împiedice să afli prea multe despre asta.

Ea înghiți în sec, simțind sângele părăsindu-i fața.

– Ca... rana ta.

El dădu din cap.

Ea expiră tremurând, mergând spre raftul din fața ei. Spre pergamente.

El îi atinse degetele.

– Nu voi permite să pățești nimic.

Yrene simți că o aștepta să îl contrazică, dar îl credea.

– Și ce ți-am arătat mai devreme? spuse ea, înclinându-și capul spre pergamente.

Semnele Wyrd, după cum le numise el.

– Sunt o parte din același lucru. Un fel de putere diferită de cea de la începuturi. În afara magiei.

– Ar trebui să ne grăbim, spuse ea, încă precaută față de urechile indiscrete. Sunt sigură că volumul care îmi trebuie pentru ciuperca piciorului tău este pe-aici pe undeva, și mi se face foame.

Chaol îi aruncă o privire neîncrezătoare și, drept răspuns, ea îi oferi o privire încordată prin care se scuză.

Dar râsul i se citi în privire când începu să-și tragă cărțile în poală.

Lui Nesryn, fața și urechile îi amorțiră de frig înainte de coborârea Kadarei pe un afloriment de pe un mic lanț muntos, din piatră gri. Nici membrele nu îi erau mai bine, în ciuda hainelor de piele, și o dureau suficient încât să se crispeze când Sartaq o ajută să coboare.

Prințul se strâmbă.

– Am uitat că nu ești obișnuită să călărești atât de mult timp.

Nu rigiditatea o chinuise cu adevărat, ci vezica...

Strângându-și puternic picioarele, Nesryn studie tabăra pe care rukul o considerase potrivită pentru stăpânul ei. Era protejată din trei părți de bolovani și stâlpi din piatră gri, cu o streașină care o ferea de intemperii, dar fără posibilitatea de a se ascunde. Și să îl întrebe pe prinț unde să-și facă nevoile...

Sartaq îi arătă un grup de bolovani.

– Acolo ai intimitate, dacă ai nevoie.

Roșind, Nesryn dădu din cap, fără să îi poată întâlni privirea când se grăbi spre locul pe care i-l arătase, strecurându-se între doi bolovani ca să găsească alt mic afloriment care se deschidea spre o prăpastie cu pietre și râuri la mare distanță dedesubt. Alese un mic bolovan care era îndreptat împotriva vântului și își descheie pantalonii repede.

Când ieși de acolo crispată încă, Sartaq mutase mare parte din bagajele de pe Kadara, dar îi lăsase șaua. Nesryn se apropie de pasărea măreață care o privi atentă, ridicând o mână spre prima cataramă...

– Nu o face, spuse calm Sartaq din locul în care pusese ultimele bagaje sub streașină, *sulde*-ul fiind rezemat de zidul din spatele lor. Lăsăm șaua când călătorim.

Nesryn își coborî mâna, studiind pasărea măreață.

– De ce?

Sartaq scoase doi saci de dormit și îi lipi de zidul stâncos, ocupând unul.

– Dacă suntem prinși într-o ambuscadă, dacă este vreun pericol, trebuie să putem zbura repede.

Nesryn studie lanțul montan care-i înconjura și cerul pătat cu roz și portocaliu în timp ce soarele apunea. Munții Asimil – un lanț mic și singuratic, dacă își amintea corect harta. Încă departe spre nord de munții Tavan ai rukhinilor. Nu trecuseră pe lângă niciun sat sau urmă de civilizație de mai mult de o oră și printre aceste piscuri goale puteau fi alunecări de teren, viituri... Presupuse că erau destule pericole.

Presupuse că până aici puteau ajunge doar alte păsări ruk. Sau balaurii.

Sartaq scoase conserve cu carne fiartă și fructe, împreună cu două mici bucăți de pâine.

– I-ai văzut... pe balaurii din Morath?

Întrebarea lui aproape fusese smulsă de șuieratul vântului de dincolo de zidul de pietre. Cum de știuse la ce se gândise ea, nu putea ști.

Kadara se așeză în apropierea uneia dintre cele trei fețe, strângându-și aripile. Se mai opriseră o dată – ca să o lase pe Kadara să mănânce și ca ei să-și facă nevoile – și rukul să nu fie nevoit să-și caute cina în acești munți golași. Cu burta încă plină, Kadara păru acum mulțumită să doarmă.

– Da, recunoscu Nesryn, scoțându-și cureaua de piele de la baza părului scurt și își trecându-și degetele prin el. Părul i se încâlci în degetele încă înghețate în timp ce îl aranjă, recunoscătoare că asta o împiedică să tremure amintindu-și de vrăjitoare și balaurii lor.

Probabil Kadara e aproape jumătate cât un balaur. Probabil. Este mare sau mică pentru un ruk?

– Credeam că ai auzit toate poveștile despre mine.

Nesryn pufni, scuturându-și părul o ultimă dată când se apropie de sacul de dormit și mâncarea pe care el o scosese pentru ea.

– Știi că ți se spune Prințul Înaripat?

El schiță un zâmbet.

– Da.

– Îți place titlul?

Se așeză pe sacul de dormit, încrucișându-și picioarele sub ea.

Sartaq îi dădu o conservă cu fructe, făcându-i semn să mănânce. Ea nu se deranjă să îl aștepte înainte să o facă, strugurii fiind reci mulțumită orelor petrecute în aerul înghețat.

– Dacă îmi place titlul? spuse el gânditor, rupând o bucată de pâine și dându-i-o. Ea o luă și dădu din cap în semn de mulțumire. Este ciudat, presupun. Să devii o poveste cât încă ești în viață. Aruncă o privire piezișă în timp ce mușcă din pâine. Și tu ești înconjurată de niște legende. Ei ce *cred* despre asta?

– Lui Aelin cu siguranță îi place. Ea nu mai întâlnise o altă persoană cu atât de multe nume și titluri și căreia să îi placă atât de mult să treacă de la unul la altul. Pe ceilalți... nu cred că îi cunosc destul de bine încât să-mi dau cu părerea. Deși Aedion Ashryver... seamănă cu Aelin. Băgă altă boabă de strugure în gură, părul legănându-i-se când se aplecă înainte ca să mai ia câteva în palmă. Sunt veri, dar se poartă mai mult ca frații.

El aruncă o privire gânditoare.

– Lupul Nordului.

– Ai auzit de el?

Sartaq îi dădu cutia cu carne fiartă, lăsând-o să aleagă ce felii voia.

– Ți-am spus, căpitane Faliq, spionii mei își fac bine treaba.

O limită precaută – să-l împingă spre o posibilă alianță era o limită care trebuia depășită cu precauție. Să pară prea nerăbdătoare, să îi laude tovarășii prea mult nu ar fi fost o mișcare înțeleaptă, dar să nu facă nimic... Era împotriva naturii ei. Chiar și în calitate de străjer al orașului, ziua ei liberă o determina de obicei să caute *ceva* de făcut, fie că era o plimbare prin Rifthold sau să-și ajute tatăl și sora să pregătească bunătățile din ziua următoare.

„Căutătoarea vântului, o numise cândva mama ei. Incapabilă să stai nemișcată, hoinărind întotdeauna unde te cheamă vântul. Unde te va chema să călătorești într-o zi, trandafirul meu?“

Cât de departe o chemase acum vântul!

Nesryn spuse:

– Atunci, sper că spionii tăi ți-au spus că Legiunea lui Aedion este una pricepută.

El dădu vag din cap, iar ea știu că Sartaq își dădea seama de toate planurile ei.

Dar prințul își termină bucata de pâine și întrebă:

– Și ce povești se spun despre tine, Nesryn Faliq?

Ea mestecă sărata carne de porc.

– Nimeni nu are nicio poveste despre mine.

Asta nu o deranja. Glorie, faimă... Prețuia mai mult alte lucruri, probabil.

– Nici măcar povestea despre săgeata care a salvat viața metamorfului? Acea lovitură imposibilă, trasă de pe un acoperiș?

Își îndreptă privirea spre el. Sartaq bău din apa lui cu o privire care spunea: „Ți-am zis că spionii mei sunt buni“.

– Credeam că Arghun este cel care se ocupă cu informațiile ascunse, spuse Nesryn cu precauție.

El îi dădu plosca în care avea apă.

– Arghun este cel care se laudă cu asta. Nu prea aș spune că e o fire ascunsă.

Nesryn bău câteva guri și ridică o sprânceană.

– Dar tu ești?

Sartaq chicoti.

– Presupun că ai dreptate.

Umbrele deveniră mai profunde, mai lungi, vântul întețindu-se. Ea studie pietrele din jurul lor, bagajele.

– Nu vei risca să faci un foc.

El scutură din cap, părul negru legănându-se.

– Ar fi un far.

Se încruntă uitându-se la hainele ei de piele, la bagajele adunate în jurul lor. Am păturoi groase undeva pe acolo.

Ei deveniră tăcuți, mâncând în timp ce soarele dispăru și stelele începură să apară prin ultima panglică de albastru deschis. Luna apăru, scăldând tabăra cu destulă lumină ca ei să se vadă până terminară de mâncat, prințul închizând conservele și punându-le din nou în bagaj.

În partea cealaltă, Kadara începu să sforăie, un hârâit profund care vuia prin rocă.

Sartaq chicoti.

– Scuze dacă te ține trează.

Nesryn scutură din cap. Să împartă tabăra cu un ruk, în munții peste câmpiile înverzite de dedesubt, cu Prințul Înaripat lângă ea... Nu, familia ei nu ar fi crezut-o.

Urmăriră stelele în tăcere, fără ca vreunul din ei să-și dorească să doarmă. Una câte una, restul stelelor răsăriră mai strălucitoare și mai clare decât le văzuse de la acele săptămâni petrecute pe nava cu care venise aici. Alte stele, își dădu ea seama, tresărind, decât cele din nord.

Diferite, și totuși aceste stele arseseră nenumărate secole deasupra strămoșilor ei, deasupra tatălui ei. Fusese ciudat pentru el să le lase în urmă? Îi lipsiseră? Niciodată nu vorbise despre ele, despre cum era să se mute pe un tărâm cu stele străine – dacă se simțise rătăcit noaptea.

– Săgeata lui Neith, spuse Sartaq după minute nenumărate, rezemându-se de piatră.

Nesryn își mută privirea de la stele ca să îi vadă chipul conturat de lumina lunii, argintiul dansând pe părul lui ca onixul.

El își rezemă antebrațele de genunchi.

– Așa te-au numit spionii mei, așa te-am numit eu până când ai sosit. Săgeata lui Neith. Zeița trasului cu arcul și a vânătorii, provenită din regatul antic nisipos din vest, acum inclusă în panteonul vast al khaganatului. Un colț al gurii lui se ridică. Deci nu fi surprinsă dacă acum o poveste sau două despre tine ajung deja în cealaltă parte a lumii.

Nesryn îl observă un moment lung, șuieratul vântului montan amestecându-se cu sforăitul Kadarei. Întotdeauna excelase la trasul cu arcul, se mândrise de ținta ei de neegalat, dar nu învățase asta pentru că râvnea la celebritate. O făcuse pentru că îi plăcea, pentru că îi dădea o direcție să țintească spre ceva. Și totuși...

Sartaq termină mâncarea și verifică repede dacă tabăra era în siguranță înainte să se îndrepte și el spre bolovani.

Doar cu stelele străine ca martori, Nesryn zâmbi.

CAPITOLUL 26

Chaol luă cina în bucătăria din Torre, unde o femeie slabă căreia i se spunea, simplu, bucătăreasă îl îndopă cu pește prăjit în tigaie, pâine crocantă, roșii prăjite cu brânză slabă și tarhon, iar apoi reuși să-l convingă să mănânce o plăcintă ușoară plină de miere și crustă de fistic.

Yrene stătuse lângă Chaol, ascunzându-și zâmbetele când bucătăreasa continuă să-i pună tot mai multă mâncare pe farfurie, până ce el o imploră să înceteze.

Avea stomacul destul de plin încât ideea de a se mișca să i se pară o sarcină monumentală, și până și Yrene o rugă pe bucătăreasă să aibă milă de ei.

Femeia se domoli, deși își îndreptă acea concentrare asupra lucrătorilor din bucătăria ei – conducând servirea cinei în sala de la nivelul superior cu autoritatea unui general pe care Chaol se trezi studiindu-l.

El și Yrene rămaseră într-o tăcere prietenoasă, privind haosul desfășurându-se în jurul lor, deși soarele apusese de mult prin ferestrele late, dincolo de bucătărie.

Chaol menționase pe jumătate înșeuarea calului său când Yrene și bucătăreasa îi spuseseră că urma să-și petreacă noaptea acolo și să nu se deranjeze să le contrazică.

Așadar, se supuse. Trimise un bilet la palat printr-o vindecătoare care mergea acolo ca să viziteze un pacient în casa servitorilor, spunându-i lui Nesryn unde era și să nu îl aștepte.

Iar când el și Yrene reușiră, în sfârșit, să își liniștească stomacurile prea pline, o urmă spre o cameră din complex. Torre era în mare parte format din scări, îi spuse ea fără nicio urmă de compasiune, și oricum nu existau camere pentru oaspeți. Dar complexul alăturat al vindecătoarelor – arătase spre o clădire pe lângă care trecuseră, formată din unghiuri și pătrate, în vreme ce complexul Torre era rotund – avusese întotdeauna câteva camere la parter disponibile pentru noapte, majoritatea pentru cei apropiați pacienților.

Yrene deschise ușa unei camere dinspre grădina din curte, spațiul fiind mic, dar curat, pereții albi fiind îmbietori și calzi. Un pat îngust era lipit de un perete, un scaun și o masă mică se aflau în fața ferestrei. Suficient spațiu în care să se miște.

– Mai arată-mi o dată, spuse Yrene uitându-se la picioarele lui.

Chaol își ridică piciorul cu mâinile, întinzându-l. Apoi își roti gleznele, oftând puțin din cauza greutății considerabile a picioarelor lui.

Ea îi scoase cizmele și ciorapii când îngenunche în fața lui.

– Bun. Trebuie să continuăm.

El se uită la sacul plin de cărți și pergamente pe care le luase ea din bibliotecă, lăsat lângă ușă. Nu știa ce naiba scria acolo, dar luaseră cât de multe posibil. Dacă cine fusese în acea bibliotecă furase câteva și, poate, nu avusese șansa să se întoarcă pentru mai multe... Nu voiau să riște ca acea creatură să revină, eventual, și să ia și restul.

Yrene crezuse că pergamentele pe care le ascunsese în camera lui aveau opt sute de ani. Dar ascunse atât de adânc în bibliotecă, având în vedere vârsta complexului Torre...

El nu îi spusese că puteau fi mult mai vechi. Pline de informații care, probabil, nu ar fi supraviețuit în teritoriile lor.

– Îți pot găsi niște haine, spuse Yrene studiind camera mică.

– Mă voi descurca cu ce am. Eu dorm... dezbrăcat, adăugă Chaol uitându-se la ea.

– Ah.

Tăcerea se lăsă când își aminti, fără îndoială, cum îl găsise în acea dimineață.

Acea dimineață. Chiar se întâmplase doar în urmă cu câteva ore? În mod sigur era foarte obosită.

Yrene arătă spre lumânarea care ardea pe masă.

– Îți trebuie mai multă lumină?

– Este suficientă, spuse el, colțurile gurii lui ridicându-se.

Ea arătă spre oala de porțelan din colț.

– Atunci, cel puțin lasă-mă să-ți aduc...

– Mă descurc și cu aia. Totul depinde de țintă.

Obrajii ei se îmbujorară.

– Corect. Ea își mușcă buza de jos. Ei bine... noapte bună!

Ar fi putut jura că ea zăbovea, iar el ar fi lăsat-o, doar că...

– Este târziu, îi spuse el. Ar trebui să mergi în camera ta cât încă mai sunt oameni în preajmă.

Pentru că de vreme ce Nesryn nu găsise nicio urmă de valg în Antica și trecuseră câteva zile de la atacul din biblioteca Torre, nu voia să-și asume niciun risc.

– Da, spuse Yrene, punând o mână pe pragul ușii și întinzându-se spre mâner ca să închidă ușa în urma ei.

–Yrene.

Ea se opri, înclinându-și capul.

Chaol se uită în ochii ei, un mic zâmbet strâmbându-i gura.

– Mulțumesc. Pentru tot.

Tânăra doar dădu din cap și ieși, închizând ușa în urma ei. Dar când făcu asta, el zări un licăr de lumină care dansa în ochii ei.

În dimineața următoare, o femeie cu chip serios, pe nume Eretia, apăru la ușa lui ca să îl informeze că Yrene avea o întâlnire cu Hafiza și că urma să-l întâlnească la palat, până la prânz.

Așadar, Yrene îi ceruse Eretiei să îl escorteze înapoi la palat – o sarcină de care Chaol putea doar să se întrebe de ce i-ar fi dat-o unei bătrâne care bătea din picior când el își aduna armele, sacul greu cu cărți și țâțâia la orice întârziere minoră.

Dar călătoria pe străzile abrupte cu Eretia nu fu îngrozitoare; femeia era o călăreață surprinzător de pricepută, care nu accepta nicio prostie din partea calului ei. Totuși, nu fu dispusă să facă niciun schimb de amabilități și mormăi doar un rămas-bun înainte să îl lase în curtea palatului.

Străjerii abia schimbau tura, cei din rondul de dimineață zăbovind ca să discute între ei. El îi recunoștea pe suficienți până acum ca să fie salutat și să reușească să le răspundă când scaunul lui fu adus de un servitor de la grajduri.

Își luă imediat piciorul de pe scară și se pregăti pentru procesul încă descurajant al descălecării când se auziră pași ușori alergând spre el. Se uită și îl văzu pe Shen apropiindu-se, cu o mână pe antebrațul...

Chaol clipi. Și înainte ca Shen să se oprească în fața lui, străjerul își trăsese înapoi mănușa pe mână.

Sau ce presupuse Chaol că era mâna lui. Pentru că din ce zărise sub mănușă și mâneca uniformei lui Shen, continuând până la cot... Era o operă de artă – antebrațul din metal și mâna.

Și doar acum că se uită suficient de mult timp încât să observe ceva... putu într-adevăr să vadă liniile ridicate de pe bicepsul lui Shen, în locul în care brațul de metal era prins de restul corpului.

Shen îi observă privirea. O observă tocmai când Chaol ezită uitându-se la brațul și la umărul oferit de Shen ca să-l ajute să descalece.

Străjerul îi spuse în limba lui Chaol:

– Te-am ajutat destul de bine înainte să știi, lord Westfall.

Ceva asemănător rușinii, poate mai profund, îl străbătu.

Chaol se forță să-și sprijine o mână pe umărul bărbatului – același umăr cu brațul de metal. Simți forța lui Shen când îl ajută să coboare pe scaunul care îl aștepta.

Iar când Chaol se așeză, fixând străjerul cu privirea în timp ce servitorul de la grajd îi luă calul, Shen îi explică:

– L-am pierdut în urmă cu un an și jumătate. S-a atentat la viața prințului Arghun când a vizitat casa unui vizir. A fost o bandă rebelă a unui regat nemulțumit. L-am pierdut în timpul luptei. Yrene a lucrat cu mine când m-am întors – a fost una dintre primele ei vindecări importante. A reușit să repare cât de mult a putut de aici în sus. El arătă spre locul de sub cot, apoi în sus până la umăr.

Chaol studie mâna care era atât de naturală în mănușă încât nu putea vedea diferența între ea și una adevărată, în afară de faptul că nu se mișca deloc.

– Vindecătoarele pot face multe minuni, spuse Shen, dar să crească membre din neant... Râse încet. Asta le depășește priceperea – chiar și pe a uneia ca Yrene.

Chaol nu știa ce să spună. Scuzele păreau nepotrivite, dar...

Shen îi zâmbi fără urmă de milă.

– Mi-a luat mult timp să ajung aici, spuse el, puțin prea încet.

Chaol știa că nu se referea la folosirea cu îndemânare a brațului artificial.

– Dar să știi că nu am reușit de unul singur, adăugă Shen.

Oferta nerostită străluci în ochii căprui ai străjerului. Era intact acest bărbat din fața lui. Nu era mai prejos din cauza rănii lui, căci găsise o nouă cale de a se descurca în lume.

Și... Shen rămăsese străjer. Unul dintre străjerii de elită ai palatului. Nu din mila altora, ci prin meritul și voința lui.

Chaol tot nu găsea cuvintele potrivite ca să exprime ce simțea.

Shen dădu din cap ca și când ar fi înțeles.

Era un drum lung până la apartamentul lui. Chaol nu observă chipurile pe lângă care trecu, sunetele, mirosurile și adierile de vânt de pe holuri.

Se întoarse în camera lui ca să găsească biletul lui pentru Nesryn stând pe masa din hol. Necitit.

Faptul fu suficient să-i alunge orice gând.

Inima îi bătu cu putere, iar degetele îi tremurară când ridică scrisoarea necitită și nevăzută.

Dar apoi zări scrisoarea de sub ea. Numele lui scris cu mâna ei.

O deschise, citind câteva rânduri.

Le citi de două ori. De trei ori.

O lăsă pe masă și se uită la ușa deschisă a dormitorului ei. La liniștea care plutea de acolo.

Era un ticălos.

O târâse aici. Aproape o ucisese în Rifthold de atât de multe ori, presupusese atât de multe despre ei, și totuși...

Nu își permise să-și termine gândul. Ar fi trebuit să fie mai bun. Să o fi tratat mai bine. Nu era de mirare că plecase spre cuiburile de păsări ruk, ca să îl ajute pe Sartaq să găsească orice fel de informație despre istoria valgilor din tărâmul acesta – sau din al lor.

Rahat. *Rahat.*

Poate că nu îi cerea nicio promisiune, dar el... și le respecta pe ale lui.

Iar el lăsase acest lucru dintre ei să continue, o folosise ca pe o cârjă...

Chaol expiră, mototolind scrisoarea lui Nesryn și pe a lui în pumn.

Poate că nu dormise bine în camera mică din complexul vindecătoarelor, obișnuit cu camera mult mai mare și mai elegantă de la palat, își spusese Yrene în acea după-amiază. Asta ar fi fost explicația pentru cuvintele lui puține și pentru că nu zâmbise.

Ea îi zâmbi când intră în apartamentul lui după prânz. Îi spusese Hafizei despre progresul lui. Marea Vindecătoare fusese într-adevăr mulțumită. Ba chiar o sărutase pe Yrene pe frunte înainte de a pleca. Practic, țopăi voioasă până la palat.

Până ce intră și îl găsi tăcut.

– Te simți bine? întrebă Yrene cu nonșalanță când ascunse cărțile pe care le adusese cu el în acea dimineață.

– Da.

Se rezemă de birou ca să studieze locul în care stătea Chaol pe canapeaua aurie.

– Nu ai exersat de câteva zile. Își înclină capul. Mă refer la restul corpului. Ar trebui să o facem acum.

Pentru oameni obișnuiți cu activitatea fizică zilnică, a continua atât de mult timp fără să exerseze putea să semene cu întreruperea consumului unui drog. Puteau fi dezorientați, neliniștiți. El își continuase exercițiile pentru picioare, dar restul... poate că asta îl preocupa.

– Bine.

Ochii lui erau sticloși, distanți.

– Aici sau într-una dintre sălile de antrenament ale străjerilor?

Ea se pregăti de refuz.

Dar Chaol spuse cu hotărâre:

– Aici este bine.

Ea încercă din nou.

– Poate că a fi în preajma unor străjeri ar fi benefic pentru...

– Aici este bine.

Apoi el se deplasă pe podea, îndepărtându-se de pe canapea și masa joasă spre spațiul deschis al covorului.

– Trebuie să-mi sprijini picioarele.

Yrene își reprimă enervarea la auzul acelui ton, la refuzul direct, dar tot spuse când îngenunche în fața lui:

– Chiar te-ai întors în locul acela?

El îi ignoră întrebarea și începu o serie de răsuciri în sus, corpul lui puternic ridicându-se, apoi coborând. Unu, doi, trei... Ea pierdu șirul pe la șaizeci.

Chaol nu îi întâlni privirea de fiecare dată când se ridică deasupra genunchilor îndoiți.

Era natural ca vindecarea emoțională să fie la fel de dificilă precum cea fizică. Pentru că urmau zile grele – chiar *săptămâni*. Dar el zâmbise când ea îl părăsise în seara precedentă și...

– Spune-mi ce s-a întâmplat. Ceva s-a întâmplat azi.

Tonul ei poate că nu era pe cât de blând ar fi trebuit să fie cel al unei vindecătoare.

– Nu s-a întâmplat nimic.

Cuvintele fură o șuierare în timp ce el continuă să se miște, transpirația alunecându-i pe gât și în cămașa albă de dedesubt.

Yrene își încleștă maxilarul, numărând tăcută în minte. Nu le-ar fi folosit la nimic să se certe.

Chaol se întoarse în cele din urmă pe burtă și începu alt set de mișcări pentru care avea nevoie ca ea să îi țină picioarele pe loc, încât să nu alunece.

În sus și în jos, în sus și în jos. Mușchii netezi ai spatelui și brațelor se încordară și se unduiră.

Făcu alte șase exerciții, apoi reluă tot setul.

Yrene îl sprijini și îl ținu, privind tăcută și nervoasă.

„Lasă-l să aibă spațiul lui. Lasă-l să se gândească, dacă asta vrea. La naiba cu ce vrea el."

Chaol termină un set, respirând sacadat, pieptul ridicându-i-se când se uită la tavan.

Ceva tăios și incitant îi licări pe chip, ca un răspuns tăcut la ceva. Se ridică și începu următorul set...

– Este suficient.

Ochii îi licăriră, întâlnindu-i, în sfârșit, pe ai ei.

Yrene nu se deranjă să pară plăcută sau înțelegătoare.

– Te vei răni.

El se încruntă spre locul în care ea îi stabilizase genunchii îndoiți și se ridică din nou.

– Îmi cunosc limitele.

– Și eu, izbucni ea, făcând semn din cap spre picioarele lui. Ți-ai putea răni spatele dacă vei continua.

El își dezgoli dinții – destul de nervos încât ea să își ia mâinile de pe picioarele lui. Își întinse brațele ca să se sprijine când alunecă înapoi, dar ea se grăbi, apucându-l de umeri ca să nu se lovească de pământ.

Cămașa lui udă de transpirație îi umezi degetele, respirația lui zgâriindu-i urechea când ea se asigură că el nu era pe cale să cadă.

– Am înțeles, îi mormăi el la ureche.

– Iartă-mă dacă nu te cred pe cuvânt, spuse ea, evaluând dacă se putea sprijini singur înainte să se retragă și să se așeze la câțiva metri, pe covor.

În liniște, se încruntară unul la celălalt.

– Să îți exersezi corpul este important, spuse Yrene, dar îți vei face mai mult rău decât bine dacă te forțezi prea mult.

– Sunt bine.

– Crezi că nu știu ce faci?

Chipul lui Chaol era o mască dură, transpirația alunecându-i pe tâmplă.

– Acesta era sanctuarul tău, spuse ea, gesticulând spre corpul lui lucrat și transpirat. Când lucrurile deveneau dificile, când mergeau prost, când erai supărat, furios sau trist, te puteai pierde în antrenament. Să transpiri până ce transpirația își făceau ochii să usture, să te antrenezi până ce mușchii tremurau și te implorau să te oprești. Iar acum nu poți – nu la fel ca altădată.

Furia îi clocoti pe chip auzind asta.

Ea își păstră chipul calm și dur când întrebă:

– Cum te face asta să te simți?

El își umflă nările.

– Să nu crezi că mă poți provoca să vorbesc.

– Cum te face să te simți, *lord* Westfall?

– Știi cum este, *Yrene.*

– Spune-mi.

Când el refuză să răspundă, își spuse în sinea ei:

„Ei bine, de vreme ce pari hotărât să faci o serie completă de exerciții, aș putea foarte bine să lucrez puțin la picioarele tale."

Privirea lui era arzătoare. Ea se întrebă dacă el putea simți presiunea care apăsa acum pe pieptul ei, golul care i se deschise în stomac atunci când el rămase tăcut.

Dar Yrene se ridică în genunchi și îi coborî corpul, începând seriile de exerciții concepute să declanșeze căile dintre minte și coloană. Rotațiile gleznei și ale piciorului le putea face singur, deși scrâșni din dinți după al zecelea set.

Dar Yrene îl forță să le facă. Îi ignoră furia, continuând să afișeze un zâmbet fals în timp ce îi mișcă picioarele.

Doar când ea se întinse spre coapse, Chaol o opri cu o mână pe braț.

El îi întâlni privirea – apoi și-o mută, cu maxilarul încordat când spuse:

– Sunt obosit. Este târziu. Să ne întâlnim mâine dimineață.

– Nu mă deranjează să încep acum vindecarea. Poate împreună cu exercițiile, acele căi distruse s-ar putea activa mai mult decât de obicei.

– Vreau să mă odihnesc.

Era o minciună. În ciuda exercițiilor, avea culoare în obraji, iar ochii îi erau încă strălucitori de furie.

Ea îi cântări expresia, cererea.

– Nu pari deloc genul care vrea să se odihnească.

El strânse din buze.

– Ieși afară.

Yrene pufni la acel ordin.

– Poate că dai ordine bărbaților și servitorilor, lord Westfall, dar eu nu mă supun ție. Totuși, se ridică în picioare, săturându-se de atitudinea lui. Punându-și mâinile în șolduri, se uită la locul în care el rămăsese întins pe covor. Le voi spune să-ți aducă mâncare. Lucruri care să te ajute să îți mărești mușchii.

– Știu ce să mănânc.

Bineînțeles că știa. Își lucra acel corp minunat deja de câțiva ani. Dar ea doar își atinse ușor fustele rochiei.

– Da, dar eu chiar am studiat subiectul.

Chaol se enervă, dar nu spuse nimic și-și întoarse privirea la spiralele și florile țesute pe covor.

Yrene îi zâmbi din nou dulce.

– Ne vedem mâine dimineață, lord...

– Nu îmi *spune* așa.

Ea ridică din umeri.

– Cred că-ți voi spune cum vreau.

Își ridică brusc capul, alb la față. Ea se pregăti pentru un atac verbal, dar el păru să se controleze, umerii încordându-se când repetă:

– Ieși afară.

Îi arătă ușa cu un braț lung în timp ce spuse asta.

– Ar trebui să-ți lovesc cu piciorul degetele nenorocite cu care arăți, izbucni Yrene, mergând spre ușă. Dar o mână ruptă te-ar face doar să rămâi mai mult aici.

Chaol își dezgoli din nou dinții, furia emanând acum din el în valuri, acea cicatrice de pe obrazul lui contrastând cu pielea roșie.

– *Ieși afară.*

Yrene îi aruncă încă un zâmbet dulce și închise ușa în urma ei.

Merse repede prin palat, cu pumnii strânși pe lângă corp, controlându-și furia.

Pacienții aveau zile proaste. Erau îndreptățiți să le aibă. Era natural și făcea parte din proces.

Dar... ei doi trecuseră prin atât de multe! El începuse să îi spună unele lucruri, iar ea *îi* zisese lucruri pe care foarte puțini le cunoșteau și se simțise bine cu o zi în urmă...

Se gândi la toate cuvintele spuse cu o seară înainte. Poate că fusese furios din cauza a ceva ce spusese Eretia pe drumul de întoarcere spre palat. Femeia nu era cunoscută pentru bunele ei maniere. Yrene era sincer surprinsă că femeia tolera pe cineva, ca să nu mai vorbim de faptul că-i *ajuta* pe oameni. Poate îl supărase sau insultase.

Sau poate că devenise dependent de prezența constantă a lui Yrene, iar întreruperea acelei rutine îl dezorientase. Ea auzise de pacienți și vindecătoarele lor în astfel de situații.

Dar el nu arătase nicio urmă de dependență. Nu, era chiar opusul, afișând o tendință de independență și mândrie care îl rănea pe atât de mult cât îl ajuta.

Respirând sacadat, enervată de comportamentul lui, Yrene o căută pe Hasar.

Prințesa tocmai venea de la lecțiile de spadă. Renia era în oraș la cumpărături, spuse Hasar când își trecu brațul transpirat pe sub cel al lui Yrene și o conduse spre camera ei.

– Toată lumea este foarte ocupată azi, mormăi Hasar, aruncându-și o șuviță transpirată peste umăr. Chiar și Kashin este plecat cu tatăl meu la o întâlnire privind armatele.

– Au vreun motiv?

O întrebare precaută.

Hasar ridică din umeri.

– Nu mi-a spus. Deși a avut probabil tendința să o facă, de vreme ce Sartaq ne-a făcut pe toți de râs zburând spre cuibul lui din munți pentru câteva săptămâni.

– A plecat?

– Și a luat-o și pe căpitanul Faliq cu el. Ea zâmbi strâmb. Sunt surprinsă că nu îl consolezi pe lordul Westfall.

Oh. *Oh*.

– Când au plecat?

– Ieri după-amiază. Se pare că ea nu a spus nimic despre asta. Nu și-a luat lucrurile. A lăsat doar un bilet și a dispărut spre apus cu el. Nu credeam că Sartaq e în stare să fie atât de fermecător.

Yrene nu zâmbi. Parie că lordul Chaol se întorsese în dimineața asta și găsise biletul. Așa aflase că Nesryn plecase.

– Cum ai aflat că a lăsat un bilet?

– O, mesagerul le-a spus tuturor. Nu știa ce scria, doar că e un bilet cu numele lordului Westfall lăsat la cuib. Împreună cu unul adresat familiei ei din oraș. Singurele ei rude aici.

Yrene își notă în minte să nu mai trimită vreodată corespondența la palat. Cel puțin nu scrisorile importante.

Nu era de mirare că fusese neliniștit și nervos, dacă Nesryn dispăruse așa.

– Suspectezi o înșelăciune?

– Din partea lui *Sartaq*?

Hasar chicoti. Întrebarea era un răspuns suficient.

Ajunseră la ușile prințesei, servitorii deschizându-le tăcuți și intrând ca niște umbre încarnate.

Dar Yrene se opri în pragul ușii, împingându-se în călcâie când Hasar încercă să o conducă înăuntru.

– Am uitat să-i dau ceaiul, minți ea, retrăgându-și brațul din cel al lui Hasar.

Prințesa îi zâmbi cu subînțeles.

– Dacă afli ceva interesant, știi unde mă găsești.

Yrene dădu din cap și plecă.

Nu merse în camera lui. Se îndoia că starea de spirit a lui Chaol se îmbunătățise în cele zece minute de când plecase grăbită pe holurile palatului. Iar dacă l-ar fi văzut, știa că nu s-ar fi putut abține să nu întrebe de Nesryn. Să insiste până ce el și-ar fi pierdut controlul. Și nu putea ști unde i-ar fi dus asta. Poate într-un loc în care niciunul din ei nu era pregătit să fie.

Dar ea avea un dar. Și un *vuiet* îi agita acum sângele din cauza lui.

Nu putea sta liniștită. Nu voia să se întoarcă în Torre ca să citească sau să îi ajute pe ceilalți cu munca lor.

Părăsi palatul și merse pe străzile prăfuite din Antica.

Ea cunoștea drumul. Mahalalele nu se mutau, doar creșteau sau se micșorau, în funcție de conducător.

În soarele strălucitor nu avea de ce să se teamă. Ei nu erau oameni răi. Doar săraci – unii disperați. Mulți uitați și abătuți.

Așadar, făcu așa cum făcuse întotdeauna, chiar și în Innish.

Urmă sunetul tusei.

CAPITOLUL 27

Yrene vindecă șase oameni până ce apuse soarele și doar apoi plecă din mahala.

O femeie avea o umflătură la plămâni care ar fi ucis-o. Fusese prea ocupată cu munca pentru a se întâlni cu o vindecătoare sau cu un tămăduitor. Trei copii aveau febră într-o casă prea înghesuită, mama lor plângând panicată, iar apoi vărsând lacrimi de recunoștință când magia lui Yrene alină, vindecă și purifică. Un bărbat își fracturase piciorul săptămâna precedentă și vizitase un vindecător jalnic din mahala pentru că nu își permitea o trăsură care să-l ducă în Torre. Iar al șaselea...

Fata nu avea mai mult de șaisprezece ani. Yrene îi observase prima dată ochiul vânăt. Apoi buza tăiată.

Magia ei tremurase împreună cu genunchii, dar o condusese într-un prag de ușă și îi vindecase ochiul, buza și coastele fisurate. Îi vindecase vânătăile mari în formă de palmă de pe antebraț.

Nu-i pusese întrebări. Citise oricum toate răspunsurile în ochii temători ai fetei. O văzuse întrebându-se dacă avea să îndure răni mai grave când s-ar fi întors acasă, vindecată.

Așa că Yrene lăsase culoarea. Lăsase aparența vânătăii, dar vindecase tot dedesubt. Rămăsese doar un strat superior de piele, poate puțin mai sensibil, ca să ascundă vânătaia vindecată.

Nu încercase să îi spună să plece. Fie că era familia ei, un iubit sau cu totul altceva, Yrene știa că nimeni în afară de fată nu putea să

decidă dacă era bine pentru ea să plece. Nu făcuse decât să o informeze că dacă ar fi avut vreodată nevoie, ușa complexului Torre avea să fie întotdeauna deschisă. Fără întrebări. Fără plată. Iar vindecătoarele s-ar fi asigurat că nimeni nu ar fi putut să o ia de acolo împotriva voinței sale.

În semn de mulțumire, fata îi sărutase mâna și se grăbise acasă la lăsarea serii.

Și Yrene se grăbise, urmărind stâlpul strălucitor din Torre, farul ei spre casă.

Stomacul îi chiorăia, capul zvâcnindu-i de oboseală și foame.

Epuizată. Era bine să fie epuizată. Să ajute.

Și totuși... Energia agitată încă vibra. Încă insista. *Mai mult. Mai mult. Mai mult.*

Ea știa de ce. Știa ce rămăsese nerezolvat. Ce o enerva încă.

Așadar, schimbă direcția, îndreptându-se spre palatul strălucitor.

Se opri la taraba preferată cu mâncare, luând o porție de miel prăjit lent pe care îl devoră în câteva minute. Rar se întâmpla să mănânce în afara palatului sau în afara locului ei din Torre, din cauza programului încărcat, dar când o făcea... Yrene își frecă stomacul satisfăcută când se îndreptă spre palat. Dar apoi zări un magazin deschis, cu *kahve*, și reuși să găsească loc în stomac pentru o ceașcă. Și o prăjitură scăldată în miere.

Era o pierde-vară. Neliniștită, furioasă și proastă.

Dezgustată de sine, urcă, în sfârșit, spre palat. Cu soarele verii apunând atât de târziu, era trecut bine de ora unsprezece când merse pe holurile întunecate.

Poate că el dormea. Nu știa de ce se deranjase să vină. Ar fi putut aștepta până a doua zi ca să îl certe.

El foarte probabil dormea.

Spera să doarmă. Probabil că ar fi fost mai bine dacă vindecătoarea lui nu ar fi dat buzna în cameră ca să îl trezească. Cu siguranță nu era un comportament aprobat de Torre. De Hafiza.

Și totuși continuă să meargă, mărind pasul, călcând aproape apăsat pe podeaua de marmură. Dacă el voia să regreseze, era în regulă. Dar ea nu trebuia să îl lase să o facă – nu fără să încerce să îl ajute.

Yrene se grăbi pe un coridor lung și slab luminat. Nu era o lașă; nu avea de gând să evite cearta asta. Ea o părăsise pe acea fată de pe aleea din Innish. Iar dacă el avea pornirea să se supere din cauza lui Nesryn, atunci era îndreptățit să o facă. Dar să le anuleze *ședința* din cauza asta...

Era inacceptabil.

Voia să i-o spună categoric și să plece. Rațional. Calm.

Yrene se încruntă cu fiecare pas, mormăind printre dinți cuvântul „Inacceptabil".

Îl *lăsase* să o dea afară.

Asta era și *mai* inacceptabil.

„Proasto", mormăi ea.

Destul de tare încât aproape că nu auzi sunetul pașilor – scârțâitul încălțărilor pe piatră – chiar în spatele ei.

La acea oră târzie, servitorii probabil se întorceau în camerele stăpânilor lor, dar...

Iată-l. Din nou acel sentiment înțepător.

Doar umbrele și raze de lună umpleau holul flancat de stâlpi.

Yrene grăbi pasul.

Auzi din nou pași în spate. Era mersul relaxat al cuiva care o urmărea.

Gura i se uscă, inima bătându-i cu putere. Nu avea niciun sac, nici măcar micul ei cuțit. Nimic în buzunare în afară de acel bilet.

„Grăbește-te", îi șopti la ureche o voce blândă. În *mintea* ei.

Nu mai auzise acea voce, dar câteodată îi simțea căldura traversând-o când magia ei se manifesta. Era la fel de familiară ca și propria voce, ca propriile bătăi ale inimii.

„Grăbește-te, fato."

Yrene mări pasul, aproape alergând.

Înainte era un colț – trebuia doar să cotească, să ajungă la zece metri pe acel hol și la apartamentul lui.

Avea încuietoare la ușă? Urma s-o găsească încuiată – sau ar fi fost în stare să țină afară pe oricine ar fi fost acolo?

„Fugi, Yrene!"

Iar acea voce...

Era vocea mamei ei care îi striga în minte, în inimă.

Nu se opri ca să gândească sau să-și pună întrebări.

Yrene începu să alerge.

Papucii îi alunecară pe marmură, iar persoana, *creatura* din spatele ei... și acei pași începură să alerge.

Yrene coti și atât de puternic alunecă în zidul opus, încât se lovi la umăr. Mișcându-și picioarele, se luptă să-și recâștige inerția, neîndrăznind să privească înapoi...

„Mai repede!"

Vedea ușa lui. Vedea lumina care ieșea din spatele ei.

Suspină.

Acei pași ce alergau în urma ei se apropiară. Nu îndrăzni să își piardă echilibrul privind înapoi.

Șase metri. Trei metri. Un metru.

Se aruncă spre mâner, apucându-l cu toată forța ca să nu alunece când se împinse în ușă.

Ușa se deschise, iar ea intră învârtindu-se, picioarele alunecându-i când își lovi tot corpul de ușă și bâjbâi după încuietoare. Erau două.

O închise pe prima când persoana din cealaltă parte se izbi în ușă.

Toată ușa tremură.

Degetele îi tremurară și ea suspină brusc în timp ce se chinui să închidă a doua încuietoare, cea mai puternică.

O roti și o închise tocmai când ușa se îndoi din nou.

– Ce *naiba*...

– Intră în camera ta, îi șopti lui Chaol, neîndrăznind să își ia privirea de la ușă în timp ce aceasta tremura. În timp ce peroana de dincolo zăngăni mânerul. Intră! Acum!

Yrene se uită apoi spre el și îl văzu în pragul dormitorului, cu sabia în mână. Cu privirea la ușă.

– Cine naiba e ăsta?

– Intră, spuse ea cu vocea spartă. *Te rog.*

El îi citi groaza pe chip. Și înțelese.

Intră în cameră, ținând ușa pentru ea, iar apoi închizând-o după ce intră și ea.

Ușa de la intrare se crăpă. Chaol încuie ușa dormitorului cu un zăngănit. Avea o singură încuietoare.

– Dulapul, spuse el, cu o voce fermă. Îl poți mișca?

Yrene se întoarse spre dulapul de lângă ușă. Nu răspunse când se împinse în el, încălțările alunecându-i din nou pe marmura lustruită...

Și le scoase, pielea goală aderând mai bine pe piatră când trase și gemu și împinse...

Dulapul alunecă în fața ușii dormitorului.

– Ușile dinspre grădină, ordonă Chaol, încuindu-le.

Erau din sticlă.

Groaza și panica i se răsuciră în stomac, lăsând-o cu respirația tăiată.

– Yrene, spuse calm Chaol și se uită în ochii ei, studiind-o. Cât de departe este următoarea intrare spre grădină, de pe holul de afară?

– La două minute de mers, răspunse ea automat.

Era accesibilă doar din interiorul camerelor și majoritatea erau ocupate... El trebuia să meargă până în capătul holului. Sau să riște să alerge prin dormitoarele de alături, care...

– Sau un minut, mai spuse ea.

– Fă-l să conteze.

Ea scrută dormitorul după orice. Lângă ușa de sticlă era un șifonier înalt. Prea înalt, prea greu...

Dar paravanul mobil dinspre baie...

Yrene se grăbi prin cameră, Chaol aplecându-se spre o pereche de pumnale de pe noptiera lui.

Ea apucă paravanul greu din lemn și îl împinse, înjurând când se agăță de covor. Dar se mișcă – ajunse acolo. Deschise ușile șifonierului și fixă paravanul între el și perete, scuturându-l de câteva ori ca să fie sigură. Rezista.

Se grăbi spre birou, aruncând cărțile și vazele, care se sparseră pe podea.

„Rămâi calmă; rămâi concentrată."

Împinse biroul spre paravanul de lemn și îl răsturnă într-o parte cu un huruit. Îl împinse în baricada pe care o făcuse.

Dar fereastra...

Era una în partea cealaltă a camerei. La înălțime, și mică, dar...

– Las-o, îi ordonă Chaol venind în fața ușilor de sticlă, cu sabia înclinată și pumnalul în cealaltă mână. Dacă încearcă să intre pe acolo, dimensiunea mică îl va forța să fie lent.

Suficient de lent încât să-l ucidă, oricine ar fi fost.

– Vino aici, îi spuse el încet.

Ea se supuse, ochii îndreptându-se între ușa dormitorului și spre ușile grădinii.

– Respiră adânc, îi zise el. Calmează-te. Frica te va ucide la fel de repede ca o armă.

Yrene îl ascultă.

– Ia pumnalul de pe pat.

Yrene ezită să ia arma.

– Fă-o.

Ea luă pumnalul, metalul fiind rece și greu în mâna ei. Voluminos.

Respirația lui era calmă și concentrarea neobosită când monitoriză ambele uși, dar și fereastra.

– Baia, șopti ea.

– Ferestrele sunt prea înalte și înguste.

– Dar dacă nu este într-un corp uman?

Cuvintele ieșiră din ea ca o șoaptă răgușită. Ilustrațiile pe care le văzuse în acea carte...

– Atunci îl voi ține ocupat cât fugi.

Cu mobila în fața ieșirilor...

Cuvintele lui avură efect.

– Nu vei face așa ceva...

Ușa dormitorului tremură sub o lovitură. Apoi sub o alta.

Mânerul continuă să se scuture.

Creatura nu se deranjase cu grădina. Intrase, pur și simplu, pe ușa de la intrare.

Altă bubuitură care o făcu să tresară. Încă una.

– Stai calmă, șopti Chaol.

Pumnalul lui Yrene tremură când el se înclină spre ușa dormitorului, cu armele pregătite.

Altă bubuitură, puternică.

Apoi o voce.

Blândă și șoptită, nici de bărbat, nici de femeie.

– Yrene, șopti aceasta prin crăpătura din ușă. I se auzea zâmbetul din voce. Yrene.

Lui Yrene i se răci sângele. Nu era voce de om.

– Ce vrei? spuse Chaol cu vocea fermă.

– *Yrene.*

Fetei îi tremurau genunchii atât de puternic încât abia putea sta în picioare. Fiecare clipă din antrenamentul de autoapărare pe care îl făcuse îi dispăru din minte.

– Ieși afară, spuse Chaol spre ușă. Înainte să regreți.

– Yrene, șopti vocea râzând ușor. Yrene.

Valg. Un valg o vânase într-adevăr în acea noapte și revenise în seara asta...

Punându-și mâna liberă la gură, Yrene se așeză pe marginea patului.

– Nu pierde nicio clipă cu teama de un laș care vânează femei pe întuneric, izbucni Chaol la ea.

Creatura din partea cealaltă a ușii mormăi. Mânerul ușii zăngăni.

– Yrene, repetă aceasta.

Chaol se uită în ochii ei.

– Frica îi dă putere asupra ta.

– *Yrene.*

Bărbatul se apropie de ea, coborându-și pumnalul și sabia în poală. Yrene tresări, pe cale să îl avertizeze să nu își coboare armele, dar Chaol se opri în fața ei. Îi cuprinse fața în mâini, complet cu spatele la ușă acum. Chiar dacă ea știa că el era atent la fiecare sunet și monitoriza fiecare mișcare din spatele ușii.

– Nu mă tem, îi spuse el cu blândețe, dar nu fără putere. Și nici tu nu ar trebui să te temi.

– *Yrene,* izbucni creatura de cealaltă parte a ușii, izbindu-se.

Ea încercă să se ascundă, dar Chaol îi ținu strâns fața în mâini și nu își luă privirea de la ea.

– Vom înfrunta asta, spuse el. Împreună.

Împreună. N-aveau altceva de făcut decât să trăiască sau să moară acolo – împreună.

Respirația i se calmă, chipurile lor fiind atât de aproape încât respirația lui îi atinse gura.

Împreună.

Ea nu se gândise să folosească acel cuvânt, să *simtă* ce însemna acesta... Nu îl simțise de când...

Împreună.

Yrene dădu din cap. O dată. De două ori.

Chaol se uită în ochii ei, respirația lui răcorindu-i gura.

El îi ridică mâna, strânsă încă în jurul pumnaului, și îi ajustă contactul cu arma.

– Înclină-l în sus, nu înainte. Știi unde este. Își puse o mână pe piept. Deasupra inimii. Trebuie să ajungi cu pumnalul în celelalte locuri vitale.

Creierul. Prin orbită. Gâtul, tăiat ca să curgă sângele vital. Toate diversele artere care puteau fi lovite ca să asigure o sângerare rapidă.

Lucrurile pe care le învățase ca să salveze. Nu ca să... ucidă.

Dar această creatură...

– Decapitarea funcționează cel mai bine, dar încearcă să îl dobori mai întâi. Ca să poți să îi tai capul.

El mai făcuse asta, își dădu ea seama. Mai ucisese astfel de creaturi. Triumfase asupra lor. Le înfruntase fără magie, doar cu voința și curajul lui uimitor.

Iar ea... traversase munți și mări. De una singură.

Mâna ei nu mai tremură. Respirația i se calmă.

Chaol o strânse de mână, metalul fin al mânerului intrându-i în palmă.

– Împreună, spuse el o ultimă dată și o eliberă ca să-și apuce din nou armele.

Ca să se întoarcă spre ușă.

Era doar liniște.

El aștepta, calculând, simțind. Ca un prădător pregătit să atace.

Pumnalul lui Yrene rămase ferm în mâna ei când se ridică în picioare în spatele lui.

În hol se auzi o bubuitură urmată de strigăte.

Ea tresări, dar Chaol răsuflă ușurat.

El recunoscu sunetele înaintea ei.

Vocile străjerilor.

Vorbeau în halha – strigăte prin ușa dormitorului despre starea lor. Erau în siguranță? Răniți?

Yrene răspunse stâlcit că erau nevătămați. Străjerii spuseră că servitoarea văzuse ușa apartamentului spartă și se grăbise să îi cheme.

Nu mai era nimeni în apartament.

CAPITOLUL 28

Prințul Kashin sosi repede, chemat de gărzi la cererea lui Yrene – înainte ca ea sau Chaol să îndrăznească măcar să îndepărteze mobila care bloca ușa. Oricare dintre ceilalți nobili ar fi avut nevoie de prea multe explicații, dar Kashin... El înțelegea amenințarea.

Chaol cunoștea destul de bine vocea prințului – și Yrene o recunoștea –, așa că, în timp ce umplu holul apartamentului, îi făcu semn din cap să îndepărteze mobila care bloca ușa.

Chaol fu recunoscător, doar pentru o clipă, că rămăsese în scaun. Ușurarea i-ar fi făcut picioarele să cedeze.

Nu reușise să găsească o cale de scăpare. Nu pentru ea. În scaunul lui, împotriva unui servitor al valgilor, era ca și mort, deși calculase că aruncarea pumnalului și a sabiei la momentul potrivit i-ar fi putut salva. Aceea ar fi fost cea mai bună alegere pentru el: *aruncarea.*

Lui nu îi păsase ce însemna asta pentru el, ci cât timp ar fi câștigat pentru ea în acest fel.

Cineva o *vânase.* Intenționase să o ucidă. Să o terorizeze și să o chinuie. Poate mai rău, dacă era, într-adevăr, un agent al Morathului infestat de valgi. Ceea ce păruse a fi.

Nu reușise să îi identifice vocea, să își dea seama dacă era bărbat sau femeie. Știa doar că fusese doar unul.

Yrene rămase calmă când deschise ușa, în sfârșit, ca să îl vadă pe Kashin cu ochii măriți, gâfâind puternic. Prințul o studie din cap

până în picioare, îi aruncă lui Chaol o privire scurtă, apoi se concentră din nou asupra vindecătoarei.

– Ce s-a întâmplat?

Yrene zăbovi în spatele scaunului lui Chaol când spuse cu un calm surprinzător:

– Mă întorceam aici ca să mă asigur că lordul Westfall și-a luat tonicul.

Era o mincinoasă. O mincinoasă inofensivă și drăguță. Mai degrabă se întorsese ca să îi spună lui Chaol ce așteptase el să audă toată seara.

Yrene ocoli scaunul ca să stea lângă el, atât de aproape încât căldura ei îi încălzi umărul.

– Și aproape am ajuns aici când am simțit pe cineva în spatele meu.

Yrene explică apoi restul, uitându-se prin cameră din când în când, ca și când creatura ar fi putut să sară din umbre în orice moment. Iar când Kashin întrebă dacă bănuia motivul pentru care cineva ar fi vrut să-i facă rău, Yrene se uită la Chaol, comunicând cu el din priviri: probabil o făcuse ca să o sperie și să nu îl mai ajute, fiind probabil trimis de Morath. Dar prințului îi spuse că nu știa.

Chipul lui Kashin se încordă de furie când studie ușa crăpată spre dormitorul lui Chaol și le spuse peste umăr gărzilor care căutau prin apartament:

– Vreau să fiți patru în fața acestui apartament. Alți patru la capătul holului. Doisprezece în grădină. Încă șase la capetele holurilor care conduc spre această cameră.

Yrene oftă, probabil de ușurare.

Kashin o auzi, apucând mânerul sabiei când spuse:

– Castelul este deja percheziționat. Plănuiesc să mă alătur străjerilor în această căutare.

Chaol știa că nu o făcea doar pentru Yrene. Știa că prințul avea un motiv întemeiat să se alăture căutării, că probabil un steag alb încă atârna la ferestrele lui.

Curajos și dedicat. Poate cum ar fi trebuit să fie toți prinții. Și poate un prieten bun pentru Dorian. Dacă totul decurgea în favoarea lor.

Kashin păru să se pregătească să spună ceva. Apoi o întrebă încet pe Yrene:

– Înainte să plec... ce-ar fi să te însoțesc înapoi în Torre? Cu un străjer înarmat, bineînțeles.

Îngrijorarea și speranța din ochii prințului fură îndeajuns de vizibile încât Chaol să-și facă de lucru cu monitorizarea gărzilor care examinau încă fiecare centimetru din camere.

Totuși, Yrene se luă în brațe și spuse:

– Mă simt mai în siguranță aici.

Chaol încercă să nu clipească auzind acele cuvinte.

Cu el. Ea se simțea în mai multă siguranță acolo, *cu el.*

Evită impulsul de a-i aminti că el era în scaun.

Kashin își îndreptă privirea spre el, ca și când și-ar fi amintit că el era acolo. Iar în privirea lui se văzu dezamăgirea când o întâlni pe a lui Chaol.

Chaol își controlă agresivitatea din privirea îndreptată către Kashin, voind totuși să-i transmită că era mai bine nu se mai uite așa la el și să plece să controleze palatul.

Avea să se poarte frumos. Nu reușise să nu se gândească toată ziua la scrisoarea lui Nesryn. Asta când nu se gândea la tot ce îi arătase Shen, la ce înțelesese văzând ce era sub mâneca acelui străjer mândru.

Dar prințul dădu doar din cap, cu o mână pe piept.

– Dă-mi de știre dacă ai nevoie de ceva.

Yrene abia reuși să dea aprobator din cap către Kashin. Gestul avu în el destulă indiferență încât Chaol să îl compătimească pe bărbat, aproape.

Prințul ieși aruncându-i o privire lui Yrene, unii gardieni urmându-l, ceilalți rămânând în urmă. Chaol urmări prin ușile grădinii cum își ocupară pozițiile.

– Dormitorul lui Nesryn este gol, spuse el când, în sfârșit, rămaseră singuri în camera lui.

El se așteptă să o audă întrebându-l motivul, dar își dădu seama că ea nici măcar nu o menționase pe Nesryn când intrase aici în grabă. Nu încercase să o trezească. Venise direct la el.

Așadar, nu fu nicio surpriză când Yrene spuse:

– Știu.

Nu-i păsa dacă aflase de la spionii palatului sau din bârfe. Asta nu mai conta, pentru că Yrene întrebă:

– Pot... rămâne aici? Voi dormi pe podea...

– Poți să dormi în pat. Mă îndoiesc de faptul că te vei odihni în seara asta.

În ciuda străjerilor de afară... El văzuse ce putea face un valg mai multor bărbați. O văzuse pe Aelin mișcându-se, o asasină într-un câmp de bărbați, și doborându-i în câteva clipe.

Nu, el nu avea de gând să doarmă în seara asta.

– Nu poți sta în scaun toată noaptea...

Chaol îi aruncă o privire care spunea contrariul.

Yrene înghiți și se scuză spre baie. Cât se spălă repede, el evaluă gărzile de afară și integritatea încuietorii dormitorului. Ea ieși îmbrăcată încă în rochie, cu gulerul ud, cu chipul din nou palid. Ezită în fața patului.

– Au schimbat cearșafurile, spuse încet Chaol.

Nu îl privi când urcă în pat, fiecare mișcare fiind mai lentă decât de obicei – mai fragilă.

Încă era cuprinsă de groază, deși se descurcase minunat. El nu era sigur că ar fi putut mișca șifonierul, dar ei groaza îi dăduse o doză de putere. Chaol auzise povești despre mame care ridicau căruțe de pe copiii lor, striviți dedesubt.

Yrene se băgă sub așternuturi, dar nu își puse capul pe pernă.

– Cum este... să ucizi pe cineva?

Chipul lui Cain îi licări în minte.

– Eu... E ceva nou pentru mine, recunoscu Chaol.

Ea își înclină capul.

– Am luat prima viață... chiar după sărbătoareaYulemas, de anul trecut.

Tânăra se încruntă.

– Dar... tu...

– M-am antrenat pentru asta. Am mai luptat, dar nu am ucis niciodată pe cineva.

– Ai fost căpitanul gărzii.

– Ți-am spus, zise el cu un zâmbet amar, a fost complicat.

Yrene își puse, în sfârșit, capul pe pernă.

– Dar ai mai făcut-o de atunci.

– Da. Dar nu suficient încât să mă obișnuiesc cu asta. Împotriva valgilor, da, dar împotriva oamenilor pe care îi infestează... Unii sunt pierduți pentru totdeauna. Alții sunt încă acolo, sub demon. Să îți dai seama pe cine să ucizi, cine poate fi cruțat – încă nu știu care sunt alegerile greșite. Morții nu vorbesc.

Capul ei alunecă pe pernă.

– Am depus un jurământ în fața mamei mele. Când aveam șapte ani. Să nu ucid niciodată un om. Unele vindecări... Ea mi-a spus că oferirea morții ar putea fi o clemență. Dar că e diferită de crimă.

– Este.

– Cred... că aș fi încercat să ucid pe oricine a fost în seara asta. Am fost atât de... El aștepta să spună „Înspăimântată. Înspăimântată, cu singurul meu apărător în scaun". Am fost atât de hotărâtă să nu fug. Mi-ai spus că mi-ai fi câștigat timp, dar... nu pot să o fac. Nu din nou.

Pieptul lui se strânse.

– Înțeleg.

– Mă bucur că nu am făcut-o. Dar, oricine ar fi fost, a scăpat. Poate că nu ar trebui să fiu atât de ușurată.

– Poate Kashin va avea noroc în căutarea lui.

– Mă îndoiesc. A plecat înainte de sosirea gărzilor.

El tăcu. După o clipă, spuse:

– Sper să nu trebuiască să folosești vreodată acel pumnal – sau oricare altul, Yrene. Chiar și din clemență.

Tristețea din ochii ei îl lăsă cu respirația tăiată.

– Mulțumesc, spuse ea încet. Pentru că ai fost dispus să te sacrifici.

Nimeni nu îi mai spusese un asemenea lucru. Nici măcar Dorian. Dar era de așteptat, din partea lui. Celaena – *Aelin* fusese recunoscătoare când Chaol îl ucisese pe Cain ca să o salveze, dar se așteptase ca el să ucidă într-o zi.

Aelin ucisese mai mulți decât putea număra el până în acel moment, iar lipsa crimelor lui fusese... jenantă. Ca și când ar fi fost posibil un asemenea lucru.

Ucisese destui de atunci. În Rifthold, cu acei rebeli împotriva valgilor. Dar Yrene... ea micșorase numărul. El nu se gândise la asta în acest fel: cu mândrie, ușurare.

– Îmi pare rău că Nesryn a plecat, șopti Yrene în lumina slabă.

„Nu îți fac promisiuni. Și nu îți voi cere să mi le faci."

– Îi promisesem o aventură, recunoscu Chaol. Merita să meargă într-una.

Yrene era destul de tăcută, așa că el se întoarse dinspre ușile grădinii. Ea se ghemuise în patul lui, pe deplin atentă la el.

– Și tu? Tu ce meriți?

– Nimic. Nu merit nimic.

Yrene îl studie.

– Nu sunt de acord, șopti ea, cu ochii aproape închiși.

El verifică din nou ieșirile. După câteva minute, spuse:

– Mi s-au oferit destule și am risipit totul.

Chaol se uită la ea, dar chipul lui Yrene era relaxat de somn și respira calmă.

El o privi mult timp.

Yrene încă dormea când se crăpă de ziuă.

Chaol ațipise câteva minute din când în când, cât de mult își dăduse voie.

Dar când soarele se strecură pe podeaua dormitorului, se trezi și se spălă pe față, alungându-și somnul din ochi.

Yrene nu se întoarse pe partea cealaltă în somn când el ieși din apartament, pe hol. Străjerii erau exact unde le ordonase Kashin să rămână și îi spuseră exact unde trebuia să plece când el se uită în ochii fiecăruia și ceru îndrumări.

Apoi îi informă că dacă Yrene era rănită în absența lui, avea să le rupă toate oasele din corp.

Câteva minute mai târziu găsi curtea de antrenament pe care o menționase Yrene cu o zi în urmă.

Era deja plină de străjeri. Unii dintre ei îl priviră și alții îl ignorară complet. Unii îl recunoscură din tura lui Shen și îl salutară din cap.

Unul dintre străjerii pe care nu îi cunoștea se apropie de el. Era mai bătrân și mai cărunt decât ceilalți.

Era ca Bruno, fostul lui antrenor și maestru în arme.

Mort – atârnând de acele porți.

Chaol alungă acea imagine. O înlocui cu a vindecătoarei care încă dormea în patul lui. Se gândi la chipul ei când îi declarase prințului și lumii întregi că se simțea mai în siguranță acolo. Cu el.

Înlocui durerea care îl străbătu la vederea străjerilor care se antrenau și a spațiului privat de antrenament atât de asemănător celui în care își petrecuse multe ore din viața lui, cu imaginea brațului artificial al lui Shen. Își aminti de forța fermă și tăcută pe care o simțise susținându-l când descălecase de pe cal. Era la fel de bărbat fără acel braț – un străjer la fel de bun.

– Lord Westfall, spuse străjerul cu păr cărunt pe limba lui. Ce pot face pentru tine la ora asta?

Bărbatul părea destul de ascuțit la minte încât să știe că dacă venirea lui acolo avea legătură cu atacul, acesta nu era locul potrivit să discute subiectul. Nu, bărbatul știa că lordul venise dintr-un alt motiv și nu citi încordarea din corpul lui ca pe o sursă de alarmare. Prezența lui acolo îi stârni curiozitatea și atât.

– M-am antrenat mulți ani cu bărbații de pe continentul meu, spuse Chaol, ridicând sabia și pumnalul pe care le adusese cu el. Am învățat tot ce știau ei.

Străjerul mai în vârstă ridică din sprâncene.

Chaol se uită în ochii bărbatului.

– Aș vrea să învăț ce știi *tu*.

Gardianul în vârstă – Hashim – lucră cu el până ce Chaol abia mai putu să respire. Chiar și pe scaun. Și în afara lui.

Hashim, care era inferior în grad căpitanului și supraveghea antrenamentul străjerilor, găsi metode prin care Chaol să își facă exercițiile fie cu cineva sprijinindu-i picioarele, fie cu versiuni modificate ale aceleași mișcări, din scaun.

El lucrase într-adevăr cu Shen în urmă cu un an – mulți străjeri o făcuseră. Ei se mobilizaseră, ajutându-l pe Shen cum puteau cu redescoperirea corpului său și a modului de a lupta în timpul lunilor lungi de recuperare.

Așadar, niciunul dintre ei nu se holbă și nu râse. Niciunul dintre ei nu șușoti văzându-l la lucru.

Erau oricum prea ocupați și prea obosiți ca să discute despre ce făcea altcineva.

Soarele se ridică deasupra curții, iar ei tot se antrenau. Hashim încă îi arăta moduri noi de a lovi cu sabia și de a dezarma un oponent.

O cale diferită de a gândi, de a ucide. De a se apăra. Un alt limbaj al morții.

Se despărțiră la micul dejun, cu toții aproape tremurând de oboseală.

Chiar și gâfâind, Chaol ar fi putut continua. Nu pentru că ar mai fi avut vreo urmă de forță, ci pentru că *voia*.

Yrene aștepta când el se întoarse în apartament și făcu o baie.

Șase ore petrecuseră apoi, pierduți în acel întuneric. Iar la sfârșit, durerea îl distrusese, Yrene tremura de epuizare, dar un soi de conștientizare clară se trezise în picioarele lui, se strecurase dincolo de glezne, ca și când amorțeala ar fi fost un val în reflux.

Yrene se întoarse în Torre în acea seară păzită bine, iar el adormi mai profund ca niciodată.

Chaol îl aștepta pe Hashim în spațiul de antrenament, înaintea răsăritului.

Și la următorul răsărit.

Și la următorul.

PARTEA A DOUA

MUNȚI ȘI MĂRI

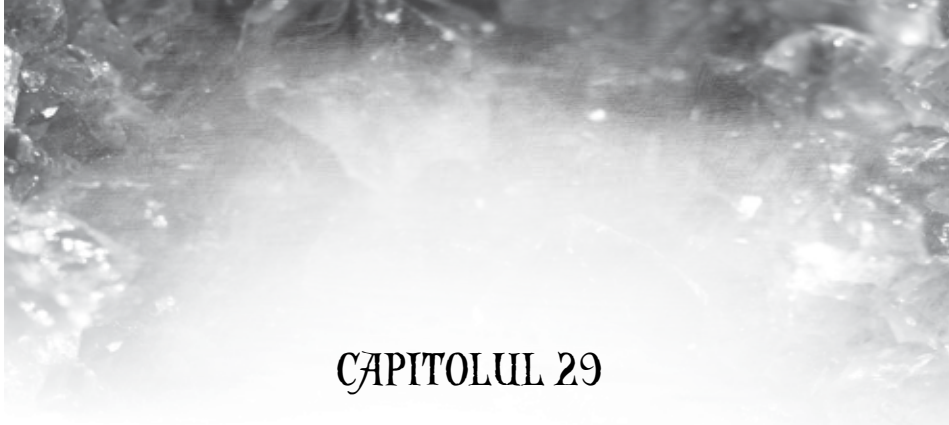

CAPITOLUL 29

Furtuna îi opri pe Nesryn și Sartaq în drumul lor spre nordul munților Asimil.

La trezire, prințul aruncă o privire la norii vinețiii și îi ceru lui Nesryn să asigure tot ce putea pe aflorimentul stâncos. Kadara se mișcă de pe un picior pe altul, agitându-și aripile în timp ce ochii ei aurii monitorizau furtuna care se apropia cu viteză.

La înălțimea aceea, tunetul răsuna din fiecare piatră și crevasă și în timp ce Nesryn și Sartaq stăteau lipiți de zidul de piatră de sub streașină, biciuiți de vânt, ea ar fi putut să jure că până și muntele de dedesubt tremură. Dar Kadara rămase fermă în furtună, poziționându-se în fața lor, un adevărat zid de pene albe și aurii.

Totuși, ploaia rece reuși să ajungă la ei, înghețând-o pe Nesryn până la oase, în ciuda hainelor groase din piele și a păturii greoaie de lână cu care Sartaq insistase să se înfășoare. Dinții îi clănțăneau destul de violent încât să o doară maxilarul, iar palmele îi erau atât de amorțite încât le ținea ascunse sub brațe doar ca să profite de orice strop de căldură.

Chiar și înainte ca magia să fi dispărut, Nesryn nu tânjise niciodată la darurile ei. Și după ce magia dispăruse, după ce apăruseră legi care o interziceau și vânătorile îngrozitoare care îi vizau pe cei care o folosiseră cândva, ea nici măcar nu îndrăznise *să se gândească* la magie. Se mulțumise să se antreneze cu arcul, să învețe cum să folosească cuțitele și săbiile, să își stăpânească corpul până

ce și acesta devenea o armă. Magia eșuase, le spunea tatălui și surorii ei ori de câte ori o întrebau despre asta. Oțelul bun nu avea să o facă.

Totuși, stând pe piscul acela, biciuită de vânt și ploaie până ce nu își mai putea aminti cum era să simtă căldura, Nesryn se trezi dorindu-și o scânteie de foc în vene sau ca măcar o anumită Aducătoare a Focului să apară de după colțul stâncii ca să îi încălzească.

Dar Aelin era departe – dispărută, dacă raportul lui Hasar era credibil... iar pentru Nesryn era. Adevărata întrebare era dacă dispariția lui Aelin și a Curții ei era cauzată de o acțiune îngrozitoare a Morathului sau de vreun plan al reginei.

Văzând în Rifthold de ce era capabilă Aelin și ce planuri făcuse și aplicase fără ca vreunul dintre ei să știe... Nesryn paria pe Aelin. Regina urma să apară când și unde dorea – exact în momentul la care intenționa să facă asta. Nesryn presupunea că acesta era motivul pentru care o plăcea pe regină: erau planuri făcute de mult. Pentru cineva care făcea în așa fel încât lumea să o considere nesăbuită și nerușinată, Aelin dădea dovadă de multă discreție, păstrând totul secret.

Când furtuna vui în jurul lui Nesryn și al lui Sartaq, ea se întrebă dacă Aelin Galathynius ar fi putut avea în mânecă un as de care nici măcar Curtea ei nu a fi știut. Se rugă ca lucrurile să stea așa. Spre binele lor.

Dar magia mai și eșuase, își aminti Nesryn când îi clănțăniră dinții. Iar ea avea să facă tot posibilul să găsească o cale de a lupta cu Morathul chiar și în lipsa magiei.

Trecuseră câteva ore înainte ca furtuna să se domolească acolo pentru a îngrozi alte părți ale lumii, Sartaq ridicându-se în picioare doar când Kadara își răsfiră penele, scuturându-se de apă și stropindu-i în acest timp, dar Nesryn nu era în poziția de a se plânge, când rukul suportase furia furtunii în locul lor.

Bineînțeles, și șaua se udase, fapt care avu ca rezultat o călătorie destul de incomodă când plutiră în jos pe vântul rece și curat al munților și în câmpia întinsă de dedesubt.

Pentru că întârziaseră, fură forțați să se oprească pentru încă o noapte, de data aceasta într-o dumbravă, din nou fără un foc care să îi încălzească. Nesryn nu spuse nimic despre asta – despre frigul care îi zăbovea în oase, despre rădăcinile care îi intrau în spate prin sacul de dormit, despre stomacul gol pe care fructele, carnea uscată și pâinea veche de o zi nu îl puteau umple.

Sartaq, spre meritul lui, îi dădu păturile și o întrebă dacă voia un schimb de haine. Dar ea își dădu seama că abia îl cunoștea pe acest bărbat cu care plecase în zbor, pe acest prinț cu *sulde*-ul lui și rukul cu ochi ageri... Era aproape un străin.

De obicei, asemenea lucruri o deranjau. Lucrând pentru garda orașului, avea de-a face în fiecare zi cu străini, în diverse stări de solemnitate sau panică. Întâlnirile plăcute fuseseră puține și rare, în special în ultimele șase luni, când întunericul se strecurase pe deasupra orașului și vânase dedesubt.

Dar cu Sartaq... În timp ce Nesryn tremură toată noaptea, se întrebă dacă nu cumva se grăbise puțin să vină aici, cu sau fără probabila alianță.

Membrele o dureau și ochii o usturau când lumina gri a răsăritului pătrunse printre pinii subțiri. Kadara deja se agita, nerăbdătoare să plece, iar Nesryn și Sartaq schimbară mai puțin de șase propoziții înainte să zboare în ultima parte a călătoriei lor.

Zburau de două ore, vântul răcindu-se cu cât se îndreptau mai mult spre sud, când Sartaq îi spuse la ureche:

– Pe acolo. Îi arătă spre est. Dacă zbori o jumătate de zi în direcția aceea, vei ajunge la granița nordică a stepelor. În patria darghanilor.

– Îi vizitezi des?

El făcu o pauză și apoi spuse acoperind vântul:

– Kashin le este loial. Și Tumelun.

Felul în care spuse numele surorii lui sugera destule.

Continuă:

– Dar rukhinii și darghanii au fost cândva unul și același lucru. Am urmărit rukșii pe caii noștri muniqi și le-am dat de urmă în

creierul munților Tava. El arătă spre sud-est când Kadara se mișcă, îndreptându-se spre munții înalți și zimțați care atingeau cerul, presărați cu păduri, unele piscuri fiind acoperite cu zăpadă. Iar când am îmblânzit rukșii, unii dintre lorzii călăreți au ales să nu se întoarcă în stepe.

– Motiv pentru care atât de multe din tradițiile voastre rămân la fel, observă Nesryn, coborându-și privirea la *sulde*-ul prins de șa.

Prăpastia adâncă de dedesubt se contură, ierburile uscate legănându-se ca o mare aurie, brăzdate de două râuri înguste.

Ea se uită repede spre munții din față. Deși se obișnuise cu ideea că risca moartea pe acest ruk, faptul că își amintea de asta nu îi liniștea deloc stomacul.

– Da, spuse Sartaq. Este și motivul pentru care călăreții noștri se alătură darghanilor în război. Tehnicile noastre de luptă diferă, dar știm cum să lucrăm împreună.

– O cavalerie dedesubt și sprijin aerian deasupra, spuse Nesryn, încercând să nu pară prea interesată. Ai fost vreodată la război?

Prințul tăcu un minut și apoi spuse:

– Nu la scara care s-a dezlănțuit în ținutul tău. Tatăl nostru se asigură că teritoriile din imperiul nostru sunt perfect conștiente că loialitatea este răsplătită și că mișcărilor de rezistență li se răspunde cu moartea.

Nesryn simți un fior de gheață traversându-i șira spinării.

Sartaq continuă:

– Am fost trimis deja de două ori să le amintesc unor teritorii agitate acest adevăr rece. Ea simți respirația lui caldă la ureche. Pe de altă parte, sunt clanuri printre rukhini. Rivalități vechi pe care am învățat să le gestionez și conflicte pe care a trebuit să le aplanez.

„Din greu", asta nu mai adăugă el, ci zise în schimb:

– Ca străjer al orașului, trebuie să te fi confruntat cu astfel de lucruri.

Ea pufni la acel gând.

– Cea mai mare parte a timpului am patrulat și rareori am fost promovată.

– Având în vedere cât ești de pricepută cu arcul, aș fi crezut că ai condus tot orașul.

Nesryn zâmbi. Un fermecător. Sub exteriorul mereu serios, Sartaq era cu siguranță un cuceritor. Dar ea se gândi la întrebarea lui insinuată, deși cunoștea răspunsul de mulți ani.

– Adarlanul nu este la fel de... deschis ca khaganatul când vine vorba de acceptarea rolului unei femei în rândurile străjerilor sau ale armatei, recunoscu ea. Chiar dacă sunt pricepută, bărbații sunt promovați de obicei. Așa că am fost lăsată să putrezesc la patrula de lângă ziduri sau pe străzile aglomerate. Responsabilitatea pentru infractori și pentru nobili le-a fost lăsată străjerilor mai importanți. Și celor ale căror familii proveneau din Adarlan.

Sora ei se enerva de fiecare dată când se întâmpla asta, dar Nesryn știa că dacă le-ar fi reproșat ceva superiorilor ei, dacă i-ar fi provocat... Ei erau genul de bărbați care i-ar fi spus să fie recunoscătoare că fusese acceptată, iar apoi i-ar fi cerut să predea sabia și uniforma. Așadar, își dăduse seama că era mai bine să rămână și să fie neglijată, nu doar pentru plată, ci și pentru că erau atât de puțini străjeri ca ea, care să îi ajute pe cei care aveau cea mai mare nevoie. Pentru ei rămăsese ea și-și ținuse capul plecat în timp ce în funcții înalte erau numiți bărbați neînsemnați.

– Ah! Altă clipă de liniște din partea prințului. Am auzit că nu primeau oameni din alte ținuturi.

– Ca să nu spunem mai mult.

Cuvintele fură mai reci decât intenționase ea. Și totuși, acolo insistase tatăl ei să locuiască, crezând că ținutul oferea o viață cumva mai bună. Chiar și când Adarlanul pornise războaiele ca să cucerească continentul nordic, el rămăsese – deși mama ei încercase să îl convingă să se întoarcă în Antica, orașul ei de suflet. Totuși, dintr-un motiv oarecare, poate din încăpățânare, poate sfidând poporul care dorise să îl alunge din nou, rămăsese.

Iar Nesryn încercase să nu îl învinovățească pentru asta și reușise. Sora ei nu putea înțelege furia ocazională a lui Nesryn cu privire la

acest subiect. Nu, Delarei îi plăcuse dintotdeauna Riftholdul, adorase aglomerația orașului și se bucura convingând oameni încăpățânați. Nu fusese nicio surpriză că se căsătorise cu un bărbat născut și crescut în acel oraș. Un adevărat copil al Adarlanului – asta era sora ei. Cel puțin a ceea ce fusese cândva Adarlanul și ar fi putut fi din nou, într-o zi.

Kadara prinse un vânt rapid și profită, lumea de dedesubt devenind neclară pe măsură ce munții înalți se apropiau tot mai mult. Sartaq întrebă încet:

– Ai fost vreodată...

– Nu merită să vorbesc despre asta. Nu când simțea câteodată piatra care îi lovise capul, când auzea tachinările acelor copii. Înghiți și adăugă: Înălțimea Ta.

El râse încet.

– Deci titlul meu apare din nou.

Dar el nu mai insistă, ci spuse doar atât:

– Te voi ruga să nu îmi mai spui prințe sau Înălțimea Ta în preajma celorlalți călăreți.

– Mă vei ruga sau mă rogi?

El o strânse mai bine în brațe, ca într-un soi de avertisment.

– Mi-a luat câțiva ani să îi fac să înceteze să mă întrebe dacă am nevoie de papucii mei de mătase sau de servitori care să-mi pieptene părul. Nesryn chicoti. Printre ei sunt doar Sartaq. Sau căpitanul, adăugă apoi.

– Căpitan?

– Încă un lucru pe care îl avem în comun, se pare.

Într-adevăr, era un fermecător.

– Dar conduci toate cele șase clanuri. Ei răspund în fața ta.

– O fac și când ne adunăm cu toții sunt prinț. Dar în familia clanului meu, Eridun, sunt căpitanul armatei lor. Și ascultă cuvântul mamei mele. El o strânse din nou ca să sublinieze asta. Ceea ce te-aș sfătui să faci și tu, dacă nu vrei să fii dezbrăcată și legată de un pisc în mijlocul unei furtuni.

– Pe toți zeii!

– Într-adevăr.

– Ea a...

– Da. Și așa cum ai spus, nu merită să vorbesc despre asta.

Dar Nesryn chicoti din nou, surprinsă să vadă că o durea fața din cauză că zâmbise atât de des în ultimele câteva minute.

– Apreciez avertismentul, căpitane.

Munții Tavan deveniră imenși, un zid de piatră de un gri închis, mai înalți decât oricare alții pe care îi văzuse vreodată în tărâmul ei. Nu că ar fi văzut mulți munți atât de aproape. Familia ei arareori se aventura în interiorul continentului, în Adarlan sau în regatele înconjurătoare – în mare parte din cauză că tatăl ei fusese ocupat, dar și din cauză că țăranii din acele zone nu primeau prea bine străinii. Nici măcar când copiii lor se nășteau pe teritoriul Adarlanului, dintr-o mamă din Adarlan. Câteodată, ultimul fapt era mai enervant pentru ei.

Nesryn se rugă doar ca rukhinii să fie mai ospitalieri.

În toate poveștile tatălui ei, descrierea cuiburilor ruhkinilor nu exprima nici pe departe cât de uimitor era ceea ce fusese construit pe versanți și pe cele trei vârfuri înalte adunate în mijlocul munților Tavan.

Nu era o varietate de corturi late cu cadru – *gir* – precum cele pe care le mutau prin stepe acele clanuri de călăreți. Nu, cuibul Eridun fusese cioplit în piatră, casele, holurile și sălile fiind cuiburile originare ale păsărilor ruk.

Unele dintre cuiburi rămâneseră, de obicei în preajma unui călăreț de ruk și a familiei lui, astfel încât păsările să poată fi chemate de îndată, fie prin fluierare, fie prin urcarea de nenumărate scări din funii ancorate de piatră care permiteau mișcarea între diversele

case și peșteri – deși fuseseră construite și scări interne în piscuri, pentru bătrâni și copii.

Fiecare casă avea o gură de peșteră lată pe care să aterizeze rukșii, camerele de locuit fiind cioplite în spate. Câteva ferestre împresurau suprafața rocii din loc în loc, iar indicatoarele camerelor erau ascunse în spatele pietrei, atrăgând aer proaspăt spre încăperile dinăuntru.

Nu că aveau prea multă nevoie de aer proaspăt aici. Vântul era un râu între cele trei piscuri apropiate care găzduiau clanul lui Sartaq, pline de păsări ruk de diverse mărimi înălțându-se, bătând din aripi sau plonjând. Nesryn încercă și nu reuși să numere locuințele cioplite în munți. Trebuiau să fie câteva sute. Și probabil mai multe erau în munți.

– Ăsta... ăsta e doar *un singur* clan? fură primele ei cuvinte din ultimele ore.

Kadara se ridică pe versantul vârfului din mijloc. Nesryn alunecă în șa, corpul lui Sartaq fiind un zid cald în spatele ei când el se aplecă înainte, îndemnând-o să facă la fel. Coapsele lui le cuprinseră pe ale ei, mușchii mișcându-se dedesubt când el își păstră echilibrul cu ajutorul scărilor.

– Eridun este unul dintre cele mai mari și mai vechi, dacă ar fi să credem asta.

– Nu crezi?

Cuibul din jurul lor părea, într-adevăr, să fi existat de câteva veacuri.

– Fiecare clan susține că este cel mai vechi și primul dintre clanurile de călăreți. Un râs îi vui prin corp. Când are loc o adunare, ar trebui să auzi argumentele. Mai bine insulți soția unui bărbat decât să îi spui în față că este mai vechi clanul tău.

Nesryn zâmbi, chiar dacă închise ochii la prăpastia din spatele ei. Kadara se îndreptă, repede și ferm, spre aflorimentul cel mai lat – era o verandă, își dădu ea seama când rukul se înclină spre el. Oamenii deja stăteau chiar sub imensa boltă a gurii peșterii, cu brațele ridicate în semn de salut.

Îl simți pe Sartaq zâmbind la urechea ei.

– Aici este Sala Muntelui din Altun, casa mamei și a familiei mele.

Altun – *Raiul Vântului* era traducerea aproximativă. Era, într-adevăr, mai mare decât oricare altă locuință de pe cele trei piscuri: Drogos, sau Trei Cântăreți, erau numite – peștera fiind înaltă de cel puțin doisprezece metri și de trei ori mai lată. Mult în interior, abia putea zări stâlpii și ceea ce părea a fi o sală cu adevărat imensă.

– Curtea de primire – unde ne găzduim întâlnirile și sărbătorile, îi explică Sartaq, strângând-o în brațe când Kadara bătu din aripi. Să închidă din nou ochii în fața oamenilor care așteptau cu siguranță nu le-ar fi câștigat admirația, ci...

Nesryn apucă cornul șeii cu o mână, cu cealaltă apucând genunchiul lui Sartaq, sprijinit în spatele genunchiului ei. Destul de puternic încât să doară.

Prințul râse încet.

– Așadar, faimoasa arcașă are o slăbiciune.

– O voi afla pe a ta destul de curând, replică Nesryn, făcându-l din nou să râdă.

Din fericire, pasărea ruk ateriză lin pe piatra neagră lustruită a balconului, cei care așteptau la intrare pregătindu-se să facă față vântului aripilor ei.

Apoi rămaseră nemișcați, iar Nesryn se îndreptă repede, renunțând să mai strângă puternic șaua și genunchiul prințului ca să vadă o sală plină de stâlpi din lemn sculptați și pictați. Cuptoarele care ardeau peste tot făceau vopseaua aurie să licărească printre cea verde și cea roșie și covoare groase cu tipare izbitoare și-n relief acopereau mare parte din podeaua de piatră, întrerupte doar de o masă rotundă și de ceea ce părea a fi un podium lipit de unul dintre zidurile îndepărtate. Și dincolo, obscuritatea era luminată de torțe suspendate, un hol continuându-se în munte, flancat de uși.

Dar chiar în mijlocul Sălii Muntelui din Altun era un foc.

Groapa fusese cioplită în podea și era atât de adâncă și de lată, încât fusese nevoie de niște trepte late care conduceau într-acolo. Semăna cu un mic amfiteatru – principala distracție nu era o scenă, ci însăși flacăra. Vatra.

Era, într-adevăr, un tărâm potrivit pentru Prințul Înaripat.

Nesrun își îndreptă umerii când tinerii și bătrânii înaintară, zâmbind larg. Unii erau îmbrăcați cu familiarele haine de călărie din piele, alții purtau haine groase din lână, frumos colorate, care coborau spre genunchi. Majoritatea aveau părul negru și mătăsos ca al lui Sartaq și pielea aurie, bătută de vânt.

– Ca să vezi, spuse tărăgănat o tânără cu o haină în albastru și roșu, bătând cu cizma pe podeaua netedă din piatră când își ridică privirea la ei.

Nesryn se forță să rămână nemișcată, să suporte privirea evaluatoare. Cosițele tinerei, legate cu o bandă de piele roșie, îi coborau dincolo de sâni, iar ea își aruncă una peste umăr când spuse:

– Uite cine a decis să renunțe la manșonul lui de blană și la băile cu uleiuri ca să ni se alăture din nou.

Nesryn își impuse să afișeze o expresie calmă. Dar Sartaq lăsă, pur și simplu, frâiele Kadarei, aruncându-i o privire care zicea „ți-am spus eu“ înainte i se adreseze fetei:

– Nu te preface că nu te-ai rugat să-ți mai aduc papuci frumoși din mătase, Borte.

Nesryn își mușcă buza ca să nu zâmbească, deși ceilalți cu siguranță nu arătară nicio reținere când chicotele lor răsunară din pietrele negre.

Borte își încrucișă brațele.

– Presupun că știi de unde să-i cumperi, de vreme ce îți place să îi porți.

Sartaq râse, sunetul fiind puternic și vesel.

Nasryn făcu un efort să nu se holbeze. El nu râsese niciodată așa la palat.

Și ea când râsese în acest fel ultima dată? Chiar și cu mătușa și cu unchiul ei râsul îi fusese reținut, ca și când ar fi avut asupra ei un amortizor invizibil. Poate cu mult timp înainte de asta, în vremea când era doar un gardian al orașului fără să știe ce se târa prin canalele din Rifthold.

Sartaq descălecă lin de pe Kadara și îi oferi o mână de ajutor lui Nesryn.

Mâna pe care o ridicase îi făcuse pe zecile de oameni adunați să o observe – să o studieze. Niciunul cu mai multă atenție decât Borte.

Ea îi aruncă încă o privire tăioasă, evaluatoare, văzând hainele de piele, dar niciuna dintre trăsăturile care să indice că ar fi putut fi de-a lor.

Nesryn se mai confruntase cu judecata străinilor – nu era nimic nou. Chiar dacă stătea acum în sala aurită din Altun, printre rukhini.

Ignorând mâna întinsă de Sartaq, Nesryn își forță corpul rigid să ridice lin un picior peste șa și să descalece singură. Genunchii îi pocniră la impact, dar reuși să aterizeze ușor și nu își atinse părul – care, cu siguranță, era foarte încurcat în ciuda faptului că era scurt.

Un mic licăr de aprobare se citi în ochii negri ai lui Borte chiar înainte ca fata să facă semn din cap spre Nesryn.

– O femeie balruhni în hainele de piele ale rukhinilor. Asta da privelițe!

Sartaq nu răspunse, ci doar se uită la Nesryn. Era o invitație. Și o provocare.

Nesryn își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor mulați și veni lângă prinț.

– O să fie o privelițe mai interesantă dacă îți voi spune că l-am surprins pe Sartaq pilindu-și unghiile în dimineața asta?

Borte se holbă la Nesryn, clipind o dată.

Apoi își dădu capul pe spate și râse.

Sartaq aruncă o privire aprobatoare și totuși uimită spre Nesryn înainte să spună:

– Ți-o prezind pe compatrioata mea, Borte. Nepoata și moștenitoarea mamei de vatră, Houlun.

Se întinse printre ele ca să o tragă pe Borte de una din cosițe. Ea îi dădu mâna la o parte.

– Borte, ți-o prezint pe căpitanul Nesryn Faliq. Se opri o clipă, apoi adăugă: din Garda Regală a Adarlanului.

Liniște. Sprâncenele arcuite și negre ale lui Borte se ridicară.

Un bătrân în haine de piele rukhin făcu un pas în față.

– Dar ce este mai neobișnuit: că o femeie balruhni este căpitanul lor sau că un căpitan al Adarlanului s-a aventurat atât de departe?

Borte flutură o mână.

– Întotdeauna flecărești și pui întrebări, îl mustră ea. Și, spre uimirea lui Nesryn, bărbatul tresări și închise gura. Adevărata întrebare este... Ea îi zâmbi șiret lui Sartaq. Vine ca emisar sau ca mireasă?

Orice încercare de păstrare a aparenței calmului dispăru când Nesryn se holbă la fată. Sartaq izbucni:

– *Borte!*

Borte rânji de-a dreptul viclean.

– Sartaq nu aduce niciodată fete atât de frumoase acasă – din Adarlan *sau* Antica. Fii atentă când mergi pe lângă marginea piscului, căpitane Faliq, pentru că unele fete de aici te-ar putea îmbrânci.

– Vei fi una dintre ele?

Vocea lui Nesryn rămase calmă, chiar dacă fața i se încălzise.

Borte se încruntă.

– Cred că nu.

Unii râseră din nou.

– În calitate de compatrioată, explică Sartaq, conducând-o pe Nesryn spre grupul de scaune cu spătar jos din apropierea marginii vetrei, o consider pe Borte o rudă de sânge. Ca pe o soră.

Rânjetul diavolesc al lui Borte dispăru când merse lângă Sartaq.

– Ce mai face familia ta?

Chipul lui Sartaq era ilizibil, în afară de un mic licăr în acei ochi negri.

– Ocupată, fu tot ce spuse.

Nu era un răspuns.

Dar Borte dădu din cap ca și când i-ar fi cunoscut bine toanele și înclinațiile și tăcu în timp ce Sartaq o însoți pe Nesryn spre scaunul din lemn sculptat și vopsit. Căldura focului era minunată, iar ea aproape gemu când își întinse picioarele înghețate spre el.

Borte sâsâi.

– Nu i-ai putut da iubitei tale o pereche bună de cizme, Sartaq?

Sartaq mormăi în semn de avertisment, dar Nesryn se încruntă la cizmele ei subțiri din piele. Fuseseră mai scumpe decât orice îndrăznise să cumpere vreodată, dar Dorian Havilliard insistase. Făceau parte din uniformă, îi spusese el făcându-i semn din ochi.

Se întrebă dacă încă zâmbea atât de deschis sau cheltuia la fel de generos, oriunde s-ar fi aflat.

Dar Nesryn aruncă o privire spre Borte, ale cărei cizme erau din piele, totuși mai groase – căptușite cu ce părea a fi cea mai groasă blană de oaie. Cu siguranță era mai bine echipată pentru altitudinile friguroase.

– Sunt sigur că poți găsi undeva o pereche, spuse Sartaq compatrioatei lui, iar Nesryn se răsuci pe scaun când ei doi se întoarseră spre locul în care aștepta Kadara.

Oamenii se apropiară de Sartaq, șoptind prea încet ca Nesryn să audă ce spuneau din cealaltă parte a holului. Dar prințul vorbi zâmbind, discutând în timp ce descărcă bagajele, dându-le oricui era mai aproape, iar apoi scoase șaua de pe Kadara.

Mângâie pe gât pasărea ruk aurie, o înghionti puternic în coaste – iar apoi Kadara dispăru, zburând în aerul deschis de dincolo de gura peșterii.

Nesryn se gândi să meargă spre ei, oferindu-și ajutorul cu bagajele care erau acum transportate prin cameră și în holul de dincolo, dar căldura care i se strecura în corp îi luase forța din picioare.

Sartaq și Borte apărură, ceilalți împrăștiindu-se, tocmai când Nesryn observă bărbatul așezat lângă un cuptor din partea cealaltă

a holului. O cană fierbinte stătea pe o mică masă din lemn lângă scaunul lui, și chiar dacă părea să aibă un pergament în poală, privirea îi rămase fixată asupra ei.

Nesryn nu știa la ce să se gândească mai repede: că, deși pielea îi era bronzată, era clar că nu provenea din continentul sudic; că părul scurt și castaniu era departe de cosițele mătăsoase ale călăreților ruk; sau că hainele păreau să semene mai mult cu jachetele și pantalonii din Adarlan.

Doar un pumnal îi atârna pe lângă corp și, cu toate că era bine făcut și cu umerii lați, nu avea fala și siguranța unui războinic. Avea probabil peste patruzeci de ani, riduri albe în colțurile ochilor, pentru că stătuse în soare sau în vânt.

Borte îl conduse pe Sartaq în jurul vetrei, dincolo de diverși stâlpi și direct la bărbat, care se ridică în picioare și făcu o plecăciune. Era aproape la fel de înalt ca Sartaq și, chiar și din cealaltă parte a sălii, în ciuda pârâitului focului și a șuieratul vântului, Nesryn îi desluși cuvintele în limba halha:

– Este o onoare, prințe.

Borte pufni.

Sartaq dădu doar din cap și răspunse în limba nordică:

– Mi s-a spus că ai fost oaspetele vetrei noastre în ultimele câteva săptămâni.

– Ea a fost destul de binevoitoare încât să mă primească aici, da. Bărbatul păru un pic mai ușurat să își folosească limba maternă. Aruncă o privire spre Nesryn, care nu se deranjă să ascundă faptul că asculta ce se vorbește. Am auzit fără să vreau că s-a spus ceva despre un căpitan din Adarlan.

– Căpitanul Faliq conduce garda regală.

Bărbatul nu își luă privirea de la Nesryn când șopti:

– Așa, deci.

Nesryn se uită în ochii lui din partea cealaltă a sălii. „Haide. Holbează-te cât vrei."

Sartaq întrebă brusc:

– Și cum te cheamă?

Bărbatul își îndreptă din nou privirea la prinț.

– Falkan Ennar.

Borte îi spuse lui Sartaq în halha:

– Este negustor.

Și dacă venise de pe continentul nordic... Nesryn se ridică în picioare, mergând aproape fără zgomot când se apropie. Ea se asigură de asta, în timp ce Falkan o urmări tot drumul, măsurând-o din priviri. Se asigură că el observă că grația cu care se mișca nu era vreun atribut feminin, ci se datora antrenamentului care o învățase cum să se strecoare neobservată.

Falkan înlemni ca și când și-ar fi dat, în sfârșit, seama cum stăteau lucrurile. Și înțelese că pumnalul de la șold nu i-ar fi folosit la nimic împotriva ei, dacă ar fi fost destul de prost să încerce ceva.

Bun. Asta îl făcea mai inteligent decât mulți bărbați din Rifthold. Oprindu-se la distanță, Nesryn îl întrebă pe negustor:

– Ai vreo știre?

De aproape, ochii pe care ea îi crezuse negri erau de culoarea safirului închis. Fusese destul de frumos în tinerețe.

– Despre ce?

– Despre Adarlan. Despre... orice.

Falkan rămase remarcabil de nemișcat – un bărbat obișnuit probabil să își mențină poziția într-o negociere.

– Aș fi vrut să am vreuna, căpitane, dar sunt pe continentul sudic de mai mult de doi ani. Probabil că știi mai multe decât mine.

Era o cerere subtilă.

Și una care avea să rămână fără răspuns. Ea nu avea de gând să divulge treburile regatului în auzul tuturor. Așadar, Nesryn nu făcu altceva decât să ridice din umeri și să se întoarcă spre vatra din partea cealaltă a holului.

– Înainte să plec de pe continentul nordic, spuse Falkan în timp ce ea se îndepărtă, un tânăr pe nume Westfall era căpitanul gărzii regale. Tu ești înlocuitoarea lui?

Precaută. Trebuia să fie atât de precaută încât să nu dezvăluie prea mult. Lui, sau altcuiva.

– Lordul Westfall este acum Mâna regelui Dorian Havilliard.

Șocul îl făcu pe negustor să se schimbe la față. Ea observă fiecare mișcare și fior. Nicio bucurie sau ușurare, dar nici furie. Doar... surprindere. O surprindere sinceră.

– Dorian Havilliard este rege?

La sprâncenele ridicate ale lui Nesryn, Falkan îi explică:

– Am fost în sălbăticie câteva luni. Știrile nu sosesc repede. Sau des.

– Și este un loc ciudat să îți vinzi marfa, șopti Sartaq.

Nesryn avea pornirea să confirme.

Falkan doar îi zâmbi încordat prințului. Așadar, era un bărbat cu secrete.

– A fost o călătorie lungă, interveni Borte, luând-o de braț pe Nesryn și întorcând-o spre holul întunecat de dinainte. Căpitanul Faliq are nevoie de gustări. Și de o baie.

Nesryn nu era sigură dacă să îi mulțumească tinerei sau să îi poarte pică pentru că o întrerupsese, dar... Stomacul într-adevăr o durea. Și trecuse mult timp de când făcuse o baie.

Nici Sartaq și nici Falkan nu le opri, deși își reluară conversația șoptită când Borte o însoți pe holul care intra direct în munte. Dintre ușile din lemn care îl flancau, unele se deschiseră ca să dezvăluie camere mici – chiar și o mică bibliotecă.

– Este un om ciudat, spuse Borte în limba halha. Bunica mea refuză să spună de ce a venit aici – ce caută.

Nesryn ridică o sprânceană.

– Comerț, probabil?

Borte scuturâ din cap, deschizând o ușă la jumătatea holului. Camera era mică și avea un pat îngust lipit de un perete, celălalt perete fiind ocupat de un cufăr și un scaun de lemn. Pe zidul îndepărtat se afla un vas de spălat și o cană cu apă împreună cu o grămadă de cârpe care păreau moi.

– Nu avem bunuri de vânzare. De obicei, *noi* suntem negustorii – transportând bunurile pe continent. Clanul nostru de aici, nu prea, dar alții... Cuiburile lor sunt pline de comori din toate teritoriile. Atinse cu piciorul patul șubred și se încruntă. Nu vechitura asta.

Nesryn chicoti.

– Poate că vrea să vă ajute să vă extindeți, atunci.

Borte se întoarse, cosițele ei legănându-se.

–Nu. Nu se întâlnește cu nimeni și nici nu pare *interesat* de asta. Ea ridică din umeri. Nu prea contează. Doar că el este *aici*.

Nesryn reținu cele câteva informații. Bărbatul nu părea unul din agenții Morathului, dar cine știa cât de departe se întindea acum brațul lui Erawan? Dacă ajunsese în Antica, atunci era posibil să fi pătruns pe continent. Ea avea să fie cu ochii în patru. Nu se îndoia că Sartaq făcea la fel.

Borte răsuci capătul unei cosițe în jurul unui deget.

– Am văzut cum l-ai măsurat din priviri. Nici tu nu crezi că este aici pentru afaceri.

Nesryn se gândi la valoarea recunoașterii adevărului și alese să fie sinceră:

– Sunt vremuri ciudate pentru noi toți – am învățat să nu cred oamenii pe cuvânt. Sau să mă iau după aparențe.

Borte lăsă cosița.

– Nu e de mirare că Sartaq te-a adus acasă. Vorbești ca el.

Nesryn își ascunse zâmbetul, fără să se deranjeze să spună că ea considera un compliment un asemenea lucru.

Borte flutură mâna spre cameră.

– Nu este la fel de elegantă ca palatul khaganului, dar este mai bine decât să dormi pe una dintre saltelele inutile ale lui Sartaq.

Nesryn zâmbi.

– Orice pat este mai bun, presupun.

Borte rânji.

– Am vorbit serios. Ai nevoie de o baie. Și de un pieptăn.

Nesryn își ridică, în sfârșit, mâna spre păr și se crispă. Era încâlcit. Doar să îl descâlcească ar fi fost un coșmar.

– Până și cosițele lui Sartaq arată mai bine, o tachină Borte.

Nesryn oftă.

– În ciuda eforturilor surorii mele de a mă învăța, sunt neajutorată când vine vorba de asemenea lucruri. Ea zâmbi și făcu semn din ochi. De ce crezi că îmi port părul atât de scurt?

Într-adevăr, sora ei, practic, leșinase când Nesryn venise acasă într-o după-amiază, la cincisprezece ani, cu părul tuns până la claviculă. De atunci își purtase părul la acea lungime – parțial ca să o enerveze pe Delara, care încă se bosumfla din cauza asta, dar și pentru că surorii ei îi era *mult* mai ușor să îl îngrijească. Folosirea săbiilor și a săgeților era un lucru, dar să-și coafeze părul... Era incorigibilă. Și să apară la barăcile străjerilor cu o coafură frumoasă nu ar fi fost un gest apreciat.

Borte dădu scurt din cap spre Nesryn, ca și când părea să-și dea sema de asta.

– Înainte să zbori data viitoare, ți-l voi împleti eu corespunzător. Apoi, pe hol, îi arătă un rând îngust de scări care conduceau în întuneric. Băile sunt într-acolo.

Nesryn se mirosi și se crispă.

– O, e îngrozitor.

Borte chicoti când Nesryn intră pe hol.

– Sunt suprinsă că lui Sartaq nu i-au lăcrimat ochii.

Nesryn chicoti când o urmă spre ce se ruga să fie o baie cu apă fierbinte. Simți din nou privirea tăioasă a lui Borte și o întrebă:

– Ce e?

– Ai crescut în Adarlan, nu-i așa?

Nesryn se gândi la întrebare și la motivul pentru care îi era adresată.

– Da. M-am născut și am crescut în Rifthold, deși familia tatălui meu provine din Antica.

Borte rămase tăcută câțiva pași, dar când ajunseră la scara îngustă și intrară în interiorul slab luminat, Borte îi zâmbi peste umăr lui Nesryn.

– Atunci, bine ai venit acasă.

Nesryn se întrebă dacă acele cuvinte puteau fi cele mai frumoase pe care le auzise vreodată.

Căzile erau din cupru vechi și trebuiau să fie umplute cu ibricul, dar Nesryn nu obiectă când intră, în sfârșit, într-una.

O oră mai târziu, cu părul în cele din urmă descâlcit și pieptănat, se trezi așezată la imensa masă rotundă din sala mare, mâncând friptură de iepure, îmbrăcată cu haine groase și călduroase pe care i le dăduse chiar Borte. Sclipirile broderiei de culoarea cobaltului și a narcisei de pe mâneci îi atraseră atenția lui Nesryn la fel de mult ca tava cu friptură din fața ei. Haine frumoase – cu mai multe straturi și călduroase în frigul care străbătea sala, în ciuda focurilor. Iar degetele ei de la picioare... Borte găsise, într-adevăr, o pereche de cizme căptușite cu blană de oaie.

Sartaq stătea lângă Nesryn la masa goală, la fel de tăcut și mâncând cu același entuziasm. Trebuia să facă o baie, deși părul suflat de vânt fusese reîmpletit, cosița căzându-i pe mijlocul spatelui musculos.

Când stomacul începu să i se umple și degetele își încetiniră ritmul, Nesryn aruncă o privire spre prinț și îl văzu schițând un zâmbet.

– Este mai bun decât strugurii și carnea sărată de porc?

Ea făcu semn din cap spre oasele împrăștiate pe farfuria sa în semn de răspuns, apoi îi arătă grăsimea de pe degete. Ar fi fost necivilizat să le lingă? Condimentele fuseseră excelente.

– Mama de vatră, spuse el, zâmbetul dispărând, nu este aici.

Nesryn se opri din mâncat. Ei veniseră aici ca să se sfătuiască cu această femeie...

– Conform spuselor lui Borte, se va întoarce mâine sau poimâine.

Ea așteptă să mai spună el ceva. Liniștea putea fi la fel de eficientă ca o întrebare.

Sartaq împinse farfuria și își sprijini brațele pe masă.

– Sunt conștient că ești presată de timp. Dacă aș putea, aș căuta-o eu, dar nici măcar Borte nu știe sigur unde a plecat. Houlun este... așa, în voia sorții. Își vede *sulde*-ul fluturând în vânt și își ia rukul ca să îl urmărească. Și ne lovește cu obiectul dacă încercăm să o oprim.

Gesticulă spre un raft cu sulițe din apropierea gurii peșterii, *sulde*-ul lui Sartaq fiind printre ele.

Nesryn zâmbi auzindu-l.

– Pare o femeie interesantă.

– Chiar este. În unele moduri, sunt mai apropiată de ea decât... Cuvintele amuțiră, iar el scutură din cap. *Decât de mama lui.* Într-adevăr, Nesryn nu îl văzuse nici pe departe să fie atât de deschis, atât de cicălitor cu frații lui, cum era cu Borte.

– Abia aștept, spuse Nesryn, în sfârșit, încercând să nu tresară. Lordul Westfall are nevoie de timp ca să se vindece, iar eu i-am spus că voi fi plecată trei săptămâni. Mai pot aștepta o zi sau două. „Și vă rog, zeilor, nicio clipă în plus."

Sartaq dădu din cap, lovind cu degetul masa veche din lemn.

– În seara asta ne vom odihni, dar mâine... El schiță un zâmbet. Ți-ar plăcea să facem mâine un tur?

– Ar fi o onoare.

Sartaq zâmbi mai larg.

– Poate ne vom antrena puțin și cu arcul. El o măsură din priviri cu o sinceritate care o făcu să se miște pe scaun. Cu siguranță vreau să mă măsor cu Săgeata lui Neith și sunt sigur că și tinerii războinici vor.

Nesryn își împinse farfuria, ridicând din sprâncene.

– Au auzit de mine?

Sartaq zâmbi.

– S-ar putea să le fi spus o poveste sau două ultima dată când am venit aici. De ce crezi că atât de mulți oameni erau adunați când am sosit? Cu siguranță nu se deranjează de obicei să vină să *mă* vadă.

– Dar Borte pare că niciodată...

– Pare o persoană care este amabilă cu toată lumea?

Ceva din adâncul ei se încălzi.

–Nu. Dar de unde știau că venim?

Zâmbetul lui de răspuns fu un portret al aroganței princiare.

– Pentru că am anunțat cu o zi înainte că e foarte probabil să mi te alături.

Nesryn se holbă la el, incapabilă să mențină acea mască a calmului.

Ridicându-se, Sartaq le luă farfuriile.

– Ți-am spus că mă rugam să mi te alături, Nesryn Faliq. Dacă aș fi apărut singur, Borte mi-ar fi făcut capul calendar.

CAPITOLUL 30

În camera de pe hol, Nesryn nu avea cum să știe cât timp dormise sau ce oră a dimineții era. Ațipise cu întreruperi, trezindu-se ca să discearnă sunetele din fața ușii ei, să detecteze dacă se mișca cineva. Se îndoia că Sartaq era genul care să o mustre pentru că dormise prea mult, dar dacă rukhinii îl tachinau în legătură cu viața lui de la Curte, atunci să lenevească toată dimineața nu era, probabil, cel mai bun mod de a-i face să o aprecieze.

Așadar, se zvârcolise în pat, prinzând câteva minute de somn din când în când și renunțase complet să încerce să mai adoarmă când observase umbrele întrerupând lumina care pătrundea pe sub ușă. Cineva era treaz în Sala din Altun.

Se îmbrăcase, oprindu-se doar ca să se spele pe față. Camera era destul de călduroasă încât apa din cană să nu fie înghețată, deși cu siguranță i-ar fi fost de folos niște apă rece pentru a se trezi de-a binelea.

Treizeci de minute mai târziu, așezată în șa în fața lui Sartaq, regretă acea dorință.

El chiar se trezise și punea șaua pe Kadara când ea ieșise în sala mare, încă liniștită. Vatra ardea strălucitor, ca și când cineva ar fi îngrijit-o toată noaptea, dar în afară de prinț și de rukul lui, sala plină de stâlpi era goală. Era tot goală când el o ridică în șa și Kadara sări de la gura peșterii.

Aerul înghețat o izbi în față, biciuindu-i obrajii când plonjară.

Alte câteva păsări ruk erau în zbor. Probabil în căutarea micului dejun, îi spusese Sartaq cu vocea blândă. Și ei tot în căutarea mesei Kadarei plecaseră, îndepărtându-se de cele trei piscuri ale cuibului Eridun și îndreptându-se spre munții acoperiți cu brazi din depărtare.

Doar după ce Kadara înșfăcă șase somoni grași argintii din râul rapid de culoarea turcoazului, aruncându-l pe fiecare în aer înainte să îl înghită, o întoarse Sartaq spre un grup de piscuri mai mici.

– Traseul de antrenament, spuse el arătând cu degetul. Rocile erau mai netede, prăpastia dintre piscuri mai puțin adâncă. Totul semăna mai mult cu niște rigole netede și rotunjite.

– Aici începătorii învață să călărească, adăugă el.

Deși mai puțin abrupt decât cele trei piscuri Dorgos, locul nu părea deloc mai sigur.

– Ai spus că ai crescut-o pe Kadara de mică. Așa procedează toți călăreții?

– Nu când învață prima dată să călărească. Copiii iau rukșii mai docili și mai maturi, cei prea bătrâni care să facă zboruri lungi. Învățăm cu păsările astea până ce avem treisprezece, paisprezece ani, iar apoi ne găsim puii pe care să îi antrenăm.

– Treisprezece...

– Facem primul zbor la patru ani. Sau alții o fac. Eu am făcut-o, după cum știi, câțiva ani mai târziu.

Nesryn arătă spre spațiul de antrenament.

– Voi lăsați copiii de patru ani să călărească singuri *aici?*

– Cei din familie sau rudele mamei de vatră participă de obicei la primele câteva zboruri.

Nesryn clipi uitându-se la micul lanț muntos, încercând și nereușind să și-i imagineze pe nepoții ei, încă obișnuiți să alerge goi și să strige prin casă doar la șoptirea cuvântului „baie“, responsabili nu doar să comande unul dintre animalele precum cel de sub ea, ci să stea *în* șa.

– Clanurile de călăreți din stepe au același antrenament, îi explică Sartaq. Majoritatea pot să stea pe cai înainte de șase ani și încep să

învețe să folosească arcuri și sulițe imediat ce ajung cu picioarele la scări. Copiii noștri au parte de o educație identică.

Soarele ieși, încălzind pielea pe care o lăsase expusă vântului aspru.

Sartaq continuă:

– A fost modul în care primul khagan a cucerit continentul. Ai noștri erau deja bine instruiți în calitate de cavalerie. Erau disciplinați și obișnuiau să își ducă propriile provizii. Celelalte armate pe care le-au înfruntat... Acele regate nu s-au pregătit pentru inamici care să știe cum să călărească pe gheața groasă a iernii, despre care credeau că le va păzi orașele în timpul lunilor friguroase. Și nu au anticipat sosirea unei armate care călătorea fără bagaje, cu proiectanți care să le fabrice arme din ce materiale găseau când ajungeau la destinație. Până în ziua de azi, Academia de Proiectanți din Balruhn rămâne cea mai prestigioasă din khaganat.

Nesryn știa asta – tatăl ei tot mai menționa academia din când în când. Un văr îndepărtat urmase cursurile și plecase ca să câștige un mic strop de faimă pentru inventarea unei mașinării de recoltat.

Sartaq o întoarse pe Kadara spre sud, plutind la înălțime, deasupra piscurilor înzăpezite.

– Acele regate nu erau pregătite nici pentru o armată care cucerea din spate, mergând pe drumuri pe care puțini ar risca să meargă. El arătă spre vest, spre banda galbenă de la orizont. Deșertul Kyzultum este într-acolo. Câteva secole, a fost o barieră între stepe și câmpii. Ca să încerce să cucerească teritoriile sudice, toată lumea a mers întotdeauna pe drumul lung și ocolitor, dând destul timp apărătorilor să adune o armată. Așadar, când aceste regate au auzit că khaganul și sutele de mii de războinici ai lui erau în mișcare, și-au poziționat armata ca să îi întâmpine. Doar ca să descopere că khaganul și armata lui au traversat direct deșertul Kyzultum, împrietenindu-se cu nomazii din acea zonă luați mult timp în derâdere de regatele sudice, ca să îi călăuzească. Permițând khaganului să se strecoare direct în spatele lor și să le prade orașele nepăzite.

Ea îi simți zâmbetul la ureche și se trezi lipindu-se mai mult de el.

– Ce s-a întâmplat după aceea? Auzise doar fragmente ale poveștii – niciodată una cu atât de multe detalii și cu siguranță nu de pe buzele unuia născut în această descendență glorioasă. A fost război deschis?

– Nu, spuse Sartaq. De fapt, khaganul a evitat lupta directă de câte ori a putut. A dat un exemplu brutal prin sacrificarea câtorva lideri importanți, astfel încât groaza să se răspândească, iar până să ajungă la multe dintre acele orașe sau armate, majoritatea și-au aruncat armele și i-au acceptat termenii capitulării în schimbul protecției. El folosea teama ca pe o armă, la fel de mult cum își folosea *sulde*-le.

– Am auzit că avea două – *sulde*, vreau să spun.

– Avea. Și tatăl meu are încă. Abanosul și Fildeșul le numim noi. Un *sulde* cu păr alb de cal, ca să fie purtat pe timp de pace, și unul cu păr negru, ca să fie purtat la război.

– Presupun a luat cu el Abanosul în campaniile de cucerire.

– O, cu siguranță a făcut-o. Și înainte să traverseze Kyzultum și să prade primul oraș, vestea despre ce îi aștepta pe cei care se împotriveau, că el purta într-adevăr *sulde*-ul de abanos, s-a răspândit atât de repede și de departe, încât când a ajuns în următorul regat, nici măcar nu s-au deranjat să adune o armată, ci doar s-au predat. Khaganul i-a răsplătit generos pentru asta și s-a asigurat că alte teritorii au aflat vestea. El tăcu o clipă. Regele Adarlanului nu a fost atât de inteligent sau de îndurător, nu-i așa?

– Nu, spuse Nesryn, înghițind în sec. Nu a fost.

Bărbatul distrusese, prădase și înrobise. Nu bărbatul, ci demonul din el.

Ea adăugă:

– Armata pe care o a adunat-o Erawan... A început să o adune înainte ca Dorian și Aelin să ajungă la maturitate și să își revendice drepturile din naștere. Chaol – lordul Westfall – mi-a spus că tunelurile și camerele de sub palatul din Rifthold erau de mulți ani acolo.

Locuri unde s-au făcut experimente pe oamenii și valgi. Chiar sub picioarele curtenilor nesăbuiți.

– Ceea ce te face să te întrebi de ce s-a întâmplat așa, spuse gânditor Sartaq. Dacă a cucerit cea mai mare parte a continentului nordic, de ce să adune o asemenea armată? A crezut că Aelin Galathynius este moartă – presupun că nu a anticipat nici că Dorian Havilliard va deveni rebel.

Ea nu îi spusese despre cheile Wyrd... și tot nu era în stare să-i spună.

– Întotdeauna am crezut că Erawan este hotărât să cucerească lumea. Părea un motiv suficient.

– Dar acum pare că te îndoiești.

Nesryn se gândi.

– Doar că nu înțeleg. De ce tot acest efort, de ce să vrea să cucerească *mai mult,* când controla oricum continentul nordic în secret? Erawan a scăpat de destule orori. Vrea doar să arunce lumea mai mult în întuneric? Vrea să se autointituleze stăpânul lumii?

– Poate că motivele sunt străine demonilor. Poate că a vrut doar să distrugă.

Nesryn scutură din cap, mijind ochii în lumina soarelui când acesta se ridică mai mult, lumina devenind orbitoare.

Sartaq se întoarse în cuibul Eridun, o lăsă pe Kadara în marea sală și continuă turul lui Nesryn. O scuti de jena de a îl ruga să nu folosească scările din funie de pe versant și o conduse pe scările interioare și pe culoarele muntelui. Ca să ajungă la celelalte două piscuri trebuiau să zboare sau să meargă pe unul din cele două poduri care le legau. Așa îi spusese el. O privire la funie și lemn fu de ajuns pentru ca Nesryn îi spună că putea aștepta să încerce în altă zi.

Să o călărească pe Kadara era un lucru. Nesryn avea încredere în pasăre și în călărețul ei. Dar un pod care se legăna, oricât de bine

construit... Ar fi putut avea nevoie să bea un pahar sau două înainte de a încerca să îl traverseze.

Dar erau destule de văzut în munte – Rokhal, Șoptitorul, cum i se spunea. Celelalte două piscuri care formau Dargos erau Arik, Șuierătorul, și Torke, Vâjâitorul – toate trei numite după felul în care șuiera vântul când trecea pe deasupra sau pe lângă ele.

Rokhal era cel mai mare, bijuteria coroanei fiind Sala din Altun din apropierea vârfului. Dar chiar și în sălile de sub Altun, Nesryn abia știa unde să privească în timp ce prințul o conduse prin coridoarele și spațiile întortocheate.

Erau acolo diversele bucătării și mici săli de adunare, casele și atelierele călăreților ruk, cuiburile diverselor păsări ruk ale căror culori variau de la auriul Kadarei la maro închis, fierăriile în care se făceau armurile din minereul scos din munte, tăbăcăriile unde se construiau meticulos șeile, posturile de comerț unde puteai face troc pentru bunuri casnice și mici mărunțișuri. Și, în sfârșit, deasupra vârfului Rokhal, ringurile de antrenament.

Nu era niciun zid sau gard de-a lungul platoului lat. Doar o clădire mică și rotundă care oferea atât adăpost împotriva vântului și a frigului, cât și acces spre scările de dedesubt.

Nesryn rămase fără suflare înainte să deschidă ușa de lemn spre vântul aspru, iar priveliștea care se întindea în fața ei îi tăie respirația.

Chiar și a zbura deasupra și printre munți era cumva diferit de ce simțea aici.

Munții erau înconjurați de piscuri dominante și acoperite de zăpadă, vechi precum pământul, neatinse și adormite. În apropiere, un lac întins scânteia între două creste, păsările ruk fiind doar niște umbre pe suprafața turcoaz.

Nu mai văzuse nimic atât de măreț și crud, atât de vast și de frumos. Și, chiar dacă era insignifiantă ca o muscă efemeră în comparație cu munții mari din jurul lor, o parte din ea îi spunea că aparține acelui loc.

Sartaq stătea lângă ea, urmându-i direcția ochilor, ca și când privirile le-ar fi fost una. Iar când privirea lui Nesryn se opri asupra unui munte singuratic și masiv din celălalt capăt al lacului, el inspiră brusc. Niciun copac nu creștea pe versanții negri; doar zăpada era o mantie peste piscuri.

– Acela este Arundin, spuse încet Sartaq, ca și când i-ar fi fost teamă că până și vântul l-ar fi auzit. Al patrulea Cântăreț printre aceste piscuri. Vântul părea, într-adevăr, să vină din munți, fiind rece și repede. Îi spunem Cel Tăcut.

Într-adevăr, un fel de liniște apăsătoare părea să înconjoare acel pisc. Apele turcoaz ale lacului de la poalele lui formau o oglindă perfectă și atât de clară, încât Nesryn se întrebă dacă puteai să plonjezi în adânc și să găsești o altă lume, una identică, dedesubt.

– De ce?

Sartaq se întoarse, ca și când imaginea lui Arundin nu putea fi mult timp suportată.

– Pe versanții lui, rukhinii își îngroapă morții. Dacă zburăm mai aproape, vei vedea *sulde*-le acoperind versanții – singurele semne ale celor căzuți.

Era o întrebare complet nepotrivită și morbidă, dar Nesryn spuse:

– Vei fi dus acolo într-o zi sau în tărâmul sacru al stepelor, cu restul familiei tale?

Sartaq atinse cu vârful piciorului piatra netedă de sub ei.

– Acea alegere rămâne de făcut. Cele două părți ale inimii mele se vor lupta, probabil, mult timp cu asta.

Ea cu siguranță înțelegea atracția pentru cele două locuri.

Strigătele și zăngănitul metalului le atraseră atenția de la liniștea eternă și atrăgătoare a Arundinului spre adevăratul scop al spațiului de pe Rokhal: ringurile de antrenament.

Bărbați și femei în haine de piele stăteau în diverse cercuri și posturi. Unii trăgeau la țintă cu săgeți cu o precizie impresionantă, unii aruncau sulițe, alții se antrenau cu sabia. Călăreții mai bătrâni dădeau ordine sau corectau ținta și postura, mergând printre războinici.

Câțiva se întoarseră spre Sartaq când el și Nesryn se apropiară de ringul de antrenament din capătul îndepărtat al spațiului. Acolo era circuitul de tras cu arcul.

Luând în considerare vântul și frigul... Nesryn se trezi calculând acei factori, admirând cu atât mai mult priceperea arcașilor. Iar acum nu fu surprinsă să o găsească pe Borte printre cei trei arcași care țințeau spre păpușile umplute, cosițele ei lungi fluturând în vânt.

– Ai venit aici ca să iei din nou bătaie, frate?

Zâmbetul lui Borte afișa din plin încântarea răutăcioasă.

Sartaq râse din nou într-un mod plăcut, luând un arc și punându-și pe umăr o tolbă dintr-un raft din apropiere. O dădu deoparte înghiontind-o cu șoldul pe compatrioata lui, așezând cu ușurință o săgeată în arc. Ținti, trase, iar Nesryn zâmbi când săgeata își găsi ținta chiar în gâtul păpușii.

– Impresionant pentru un prinț, spuse tărăgănat Borte. Se întoarse spre Nesryn, ridicând din sprâncenele negre. Și tu?

Înghițindu-și zâmbetul, Nesryn dezbrăcă haina din lână groasă, i-o dădu lui Borte înclinând din cap și se apropie de raftul cu arcuri și săgeți. Vântul montan era înviorător doar cu hainele de piele, dar ea ignoră șuieratul muntelui Rokhal când își trecu degetele peste lemnul sculptat. Tisă, frasin... Luă unul dintre arcurile de tisă, încercându-i greutatea, elasticitatea și rezistența. O armă fermă și mortală.

Totuși familiară. La fel de familiară ca un vechi prieten. Nu atinsese un arc până la moartea mamei ei, și în timpul acelor primi ani de suferință și amorțeală, antrenamentul fizic, concentrarea și forța necesară acestei activități fuseseră un refugiu, un răgaz și o formare.

Se întrebă dacă vreunul dintre vechii ei profesori supraviețuise atacului din Rifthold. Dacă vreuna dintre săgețile lor doborâse balaurii sau îi încetinise suficient încât să salveze vieți.

Nesryn se gândi la asta când se mișcă spre tolbe, scoțând o săgeată. Vârfurile de metal erau mai grele decât cele pe care le folosise în Adarlan, tija fiind puțin mai groasă, concepută să străbată

vânturile puternice la viteze mari. Probabil cu puțin noroc puteau doborî un balaur sau doi.

Ea alese săgeți din diverse tolbe, punându-le într-a ei înainte să și-o prindă pe spate și se apropie de linia unde Borte, Sartaq și alți câțiva priveau tăcuți.

– Alege o țintă, îi spuse Nesryn lui Borte.

Femeia zâmbi.

– Gât, inimă, cap.

Ea arătă spre fiecare dintre cele trei păpuși, o țintă diferită pentru fiecare. Vântul le scutura, ținta și forța necesare să le lovească pe fiecare fiind complet diferite. Borte știa asta – toți războinicii de aici știau.

Nesryn ridică un braț în spatele capului. Ascultă șuieratul vântului trecând peste Rokhal, acea chemare sălbatică pe care o auzi răsunând în propria-i inimă. *Căutătoarea vântului* îi spusese mama ei.

Nesryn scoase săgețile rând pe rând și trase.

Din nou, și din nou, și din nou.

Iar când termină, doar șuieratul vântului răspunse – vântul din Torke, Vâjâitorul. Toți cei din ringurile de antrenament se opriseră, holbându-se la ce făcuse ea.

În locul celor trei săgeți împărțite între cele trei păpuși, ea trăsese nouă.

Trei săgeți trase perfect în fiecare inimă, gât și cap. În ciuda vânturilor șuierătoare.

Sartaq zâmbea când ea se întoarse spre el, părul lung fluturându-i la spate ca și când ar fi fost un *sulde*.

Dar Borte trecu pe lângă el înghiontindu-l cu cotul și îi șopti lui Nesryn:

– Arată-mi.

Nesryn rămase ore în șir în ringul de antrenament din Rokhal și explică exact cum făcuse, cum calculase vântul, greutatea săgeții și aerul. Și, tot așa cum ea le arătase diversele rotații pe care le luase în considerare, și ei îi arătaseră tehnica lor: felul în care se răsuceau în șa ca să tragă înapoi, dar și ce arcuri foloseau pentru vânătoare sau război.

Obrajii lui Nesryn erau crăpați de vânt, mâinile amorțite, dar ea zâmbea larg și ferm când Sartaq fu abordat de un mesager cu respirația tăiată, care dăduse buzna din intrarea scării.

Mama lui de vatră se întorsese, în sfârșit, la cuib.

Chipul lui Sartaq nu dezvălui nimic, deși semnul făcut din cap de Borte le ordonă tuturor privitorilor să se întoarcă la diversele lor posturi, lucru pe care-l făcură zâmbindu-i binevoitor lui Nesryn, care le răspunse dând din cap.

Sartaq puse tolba și arcul pe raftul de lemn, întinzând o mână spre Nesryn. Ea i le dădu pe amândouă, îndoind degetele după câteva ore în care ținuse arcul și coarda.

– O să fie obosită, îl avertiză Borte în timp ce ținea în mână cu o sabie scurtă. Antrenamentul ei părea că nu se terminase. Nu o bate prea mult la cap.

Sartaq îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Borte.

– Cred că vreau să fiu lovit din nou cu lingura?

Nesryn se înecă auzind asta, dar îmbrăcă haina de lână cu broderie aurie și de culoarea cobaltului, strângând cureaua. Îl urmă pe prinț când el se îndreptă în interiorul cald, aranjându-și părul zburlit de vânt în timp ce coborâră scara slab luminată.

– Borte se antrenează cu ceilalți chiar dacă va conduce într-o zi Eridunul?

– Da, spuse Sartaq fără să arunce o privire peste umăr. Toate mamele de vatră știu să lupte, să atace și să se apere. Dar antrenamentul lui Borte include alte lucruri.

– Precum învățarea altor limbi.

Vorbea limba nordică la fel de bine ca Sartaq.

– Da. Și istorie, și... multe. Lucruri care nici măcar mie nu mi-au fost spuse de Borte sau de bunica ei.

Cuvintele răsunară din pietrele din jurul lor. Nesryn îndrăzni să întrebe:

– Unde este mama lui Borte?

Umerii lui Sartaq se încordară.

– *Sulde*-ul ei este pe versanții din Arundin.

Doar felul în care o spuse, răceala din vocea lui...

– Îmi pare rău.

– Și mie, fu tot ce zise Sartaq.

– Tatăl ei?

– Un bărbat pe care mama ei l-a întâlnit pe un tărâm îndepărtat și pe care nu a vrut să-l păstreze mai mult de acea noapte.

Nesryn se gândi la tânăra feroce care luptase cu pricepere în ringurile de antrenament.

– Atunci mă bucur că te are pe tine. Și pe bunica ei.

Sartaq ridică din umeri. Un teritoriu ciudat și periculos – ea intrase cumva într-un loc în care nu avea dreptul să o facă.

Dar Sartaq spuse apoi:

– Ești o profesoară bună.

– Mulțumesc.

Fu tot ce se gândi să spună. El rămăsese lângă ea cât îi îndrumase pe ceilalți arătându-le diversele ei poziții și tehnici, dar vorbise puțin. Era un lider care nu trebuia să umple aerul cu vorbe și laude.

El expiră, umerii relaxându-i-se.

– Și sunt ușurat să văd că legenda este reală.

Nesryn chicoti, recunoscătoare să fie din nou pe teren mai sigur.

– Aveai îndoieli?

Ajunseră la palierul care avea să-i ducă spre marea sală. Sartaq o lăsă să îl ajungă din urmă.

– Rapoartele au ignorat niște informații importante. M-au făcut să mă îndoiesc de corectitudinea lor.

Licărul șiret din ochii lui o făcu pe Nesryn să își încline capul.

– Ce, mai exact, nu ți-au menționat?

Ajunseră în marea sală, goală în afară de o siluetă cu mantie abia vizibilă în partea cealaltă a vetrei... și cineva stând lângă ea.

Dar Sartaq se întoarse spre ea, studiind-o din cap până în picioare. Nu ratase mai nimic.

– Nu mi-au spus că ești frumoasă.

Nesryn deschise și închise gura ca și cum ar fi fost un pește pe uscat.

Făcând semn din ochi, Sartaq merse înainte, strigând:

– *Ej*.

Era termenul rukhinilor pentru *mamă*, după cum îi spusese în dimineața aceea. Nesryn se grăbi după el. Ocoliră vatra imensă, silueta stând pe cea mai de sus treaptă, scoțându-și gluga.

Se așteptase să vadă o babă aplecată de vârstă și fără dinți.

În schimb, o femeie cu spatele drept și cu părul împletit, negru cu fire argintii, îi zâmbi macabru lui Sartaq. Și chiar dacă vârsta îi transformase trăsăturile... era chipul lui Borte. Sau chipul lui Borte de peste patruzeci de ani.

Mama de vatră purta hainele de piele ale călăreților, deși mantia de un albastru închis – de fapt, o jachetă pe care o lăsase să-i atârne pe umeri – acoperea o mare parte din ele.

Dar lângă ea... Falkan. Chipul îi era la fel de serios, ochii de culoarea safirului închis încă studiindu-i. Sartaq încetini pasul la vederea negustorului, fie iritat că el fusese primul care să îi revendice atenția, fie că era prezent la această întâlnire.

Manierele sau instinctul de conservare acționară, iar Sartaq își continuă apropierea, sărind pe prima margine a vetrei ca să parcurgă restul drumului.

Houlun se ridică atunci când el se apropie, îmbrățișându-l repede și puternic. Îi cuprinse umerii la final, femeia fiind aproape la fel de înaltă ca el, cu umeri puternici și coapse musculoase, și îl studie pe Sartaq cu o privire ageră.

– Tristețea încă te apasă, observă ea, trecându-și o mână cu cicatrice peste obrazul proeminent al lui Sartaq. Și îngrijorarea.

Sartaq închise ochii înainte să își plece capul.

– Mi-ai lipsit, *Ej*.

– Linguşitorule, spuse Houlun mângâindu-i obrazul.

Spre încântarea lui Nesryn, prințul roși.

Lumina focului aruncă o strălucire roșie și aurie pe câteva șuvițe din părul argintiu al lui Houlun în timp ce ea se uită pe lângă umerii lați ai lui Sartaq, spre locul în care stătea Nesryn pe buza vetrei.

– Și arcașul din nord sosește, în sfârșit. Ea dădu din cap. Sunt Houlun, fiica lui Dochin, dar îmi poți spune *Ej,* la fel ca ceilalți.

O privire în ochii căprui ai femeii și Nesryn știu că Houlun nu ratase nimic. Nesryn făcu o plecăciune.

– Este o onoare.

Mama de vatră o fixă cu privirea un moment lung. Nesryn îi întâlni privirea, rămânând cât de nemișcată posibil, lăsând femeia să vadă ce voia.

Apoi ochii lui Houlun se îndreptară spre Sartaq.

– Avem lucruri de discutat.

Fără acea privire feroce îndreptată asupra ei, Nesryn expiră, dar își păstră spatele drept.

Sartaq dădu din cap, cu o expresie asemănătoare ușurării pe chip. Dar privi spre Falkan, care urmărea totul de pe scaunul lui.

– Sunt lucruri care ar trebui discutate în particular, *Ej.*

Nu era nepoliticos să spună asta, dar cu siguranță nu era nici prietenos. Nesryn se abținu să reflecte sentimentul prințului.

Houlun flutură o mână.

– Atunci mai pot aștepta. Arătă spre banca de piatră. Așază-te.

– *Ej*...

Falkan se foi, ca și când avea de gând să le facă amândurora o favoare, plecând.

Dar Houlun arătă spre el, ca un avertisment tăcut să rămână.

– Vreau să ascultați cu toții.

Sartaq se așeză pe bancă, singurul semn al nemulțumirii lui fiind piciorul cu care bătu pe podea. Nesryn se așeză alături, iar femeia severă între ei și Falkan.

– O răutate veche se agită în adâncul acestor munți, spuse Houlun. De aceea am fost plecată în ultimele câteva zile – ca să o caut.

– *Ej.*

În vocea prințului se simțea frica.

– Nu sunt atât de bătrână încât să nu îmi pot folosi *sulde*-le, băiete.

Ea se încruntă la el. Într-adevăr, nimic la această femeie nu părea bătrân.

Sartaq întrebă, încruntându-se:

– În căutarea cărui lucru ai plecat?

Houlun se uită prin sală, după orice pereche de urechi indiscrete.

– Cuiburile păsărilor ruk au fost prădate. Ouăle au fost furate noaptea, puii dispărând.

Sartaq înjură, urât și încet. Nesryn clipi când îl auzi, chiar dacă stomacul i se încordă.

– Zeci de ani, braconierii nu au îndrăznit să meargă prin acești munți, spuse prințul. Dar nu ar fi trebuit să îi cauți *singură, Ej.*

– Nu braconieri am căutat, ci ceva mai rău.

Umbrele conturară chipul femeii, iar Nesryn înghiți. Dacă valgii veniseră aici...

– Mama mea le spunea *kharankui*.

– Înseamnă umbră – întuneric, îi șopti Sartaq lui Nesryn, groaza încordându-i chipul.

Inima ei bătu cu putere. Dacă valgii erau deja aici...

– Dar pe tărâmurile tale, continuă Houlun, privind între Nesryn și Falkan, li se spune altfel, nu-i așa?

Nesryn îl măsură din priviri pe Falkan în timp ce el înghiți în sec, întrebându-se cum să mintă sau să evite dezvăluirea oricărui lucru despre valgi...

Dar Falkan dădu din cap și răspunse, vocea abia auzindu-i-se în pârâitul focului:

– Noi le spunem păianjenii infernului.

CAPITOLUL 31

– Păianjenii infernului sunt doar niște mituri, reuși Nesryn să îi spună lui Houlun. Mătasea de păianjen este atât de rară încât mă îndoiesc de faptul că există. S-ar putea să urmărești năluci.

Dar Falkan fu cel care răspunse cu un zâmbet macabru:

– Te-aș contrazice, căpitane Faliq.

Băgă mâna în buzunarul de la piept al jachetei, iar Nesryn se încordă, îndreptându-și mâna spre pumnalul de la mijloc...

Nu scoase nicio armă.

Materialul alb licări, strălucirea fiind ca focul stelelor când Falkan îl mișcă în mână. Chiar și Sartaq fluieră la bucata de pânză de mărimea unei batiste.

– Mătase de păianjen, spuse Falkan, băgând bucata înapoi în jachetă. Direct de la sursă.

Când Nesryn deschise gura, Sartaq spuse:

– Ai văzut aceste lucruri îngrozitoare de aproape. Nu era chiar o întrebare.

– Am făcut troc cu specia lor pe continentul nordic, îl corectă Falkan, acel zâmbet macabru rămânând. Împreună cu umbrele. Atât de multe umbre. Cu aproape trei ani în urmă. Unii ar putea crede că e păcăleală, dar am plecat cu o sută de metri de mătase de păianjen.

Doar batista din jacheta lui ar fi costat o avere. Și o sută de metri...

– Trebuie să fii la fel de bogat ca khaganul, spuse ea fără să gândească.

El ridică din umeri.

– Am aflat că adevărata avere nu constă în aur strălucitor și bijuterii.

Sartaq întrebă încet:

– Atunci, care a fost prețul? Pentru că păianjenii infernului nu tranzacționau bunuri materiale, ci vise și dorințe și...

– Douăzeci de ani. Douăzeci de ani din viața mea. Luați nu de la sfârșit, ci din tinerețe.

Nesryn studie bărbatul al cărui chip abia începea să dea semne de îmbătrânire, părul fiind încă lipsit de fire argintii...

– Am douăzeci și șapte de ani, îi spuse Falkan. Și totuși, par a fi un bărbat de aproape cincizeci de ani.

Pe toți zeii.

– Atunci ce cauți în cuib? întrebă Nesryn. Și păianjenii de aici produc mătase?

– Nu sunt la fel de civilizați ca frații lor din nord, spuse Houlun, țâțâind. Creaturile *kharankui* nu creează – doar distrug. Au locuit demult în peșterile și trecătorile din Dagul Fells, în sudul îndepărtat al acestor munți. Și mult timp am păstrat o distanță respectabilă față de ei.

– De ce crezi că vin acum să ne fure ouăle?

Sartaq privi spre câteva păsări ruk zăbovind la gura peșterii, așteptându-și călăreții. Se aplecă înainte, sprijinindu-și antebrațele pe coapse.

– Cine altcineva să o facă? răspunse mama de vatră. Nu a fost reperat niciun braconier. Cine altcineva s-ar putea strecura într-un cuib de ruk, la o asemenea înălțime? Am zburat peste tărâmul lor în ultimele câteva zile. Pânzele au crescut, într-adevăr, din piscurile și trecătorile din Fells, până la pădurea de pini din prăpastie, sugrumând tot ce era viu. Aruncă o privire spre Falkan. Nu cred că este o simplă coincidență că acești *kharankui* au început din nou să prade lumea în același timp cu un negustor care ne caută cuibul pentru răspunsuri privitoare la specia lor nordică.

Falkan își ridică mâinile la privirea tăioasă a lui Sartaq.

– Nu i-am căutat sau provocat. Am auzit zvonuri despre înțelepciunea mamei voastre de vatră și m-am gândit să îi cer sfatul înainte să îndrăznesc ceva.

– Ce vrei de la ei? întrebă Nesryn, înclinându-și capul.

Falkan își studie mâinile, îndoindu-și degetele ca și când ar fi fost înțepenite.

– Îmi vreau tinerețea înapoi.

Houlun îi spuse lui Sartaq:

– Și-a vândut suta de metri, dar mai crede că poate revendica timpul.

– Îl *pot* revendica, insistă Falkan, primind o încruntare de avertisment din partea lui Houlun, la tonul său. El se controlă și fu mai explicit. Sunt... lucruri pe care mai trebuie să le fac. Aș vrea să le fac înainte să intervină bătrânețea. Mi s-a spus că uciderea păianjenului care mi-a mâncat douăzeci de ani este singura cale să mi se returneze acei ani.

Nesryn se încruntă.

– De ce nu te duci să vânezi păianjenul acasă, atunci? De ce ai venit aici?

Falkan nu răspunse.

Houlun spuse:

– Pentru că i s-a spus că doar un mare războinic poate ucide un *kharankui.* Cel mai grozav din ținut. A auzit de apropierea noastră de aceste grozăvii și s-a gândit să își încerce norocul mai întâi aici – să afle ce știm despre păianjeni; poate cum să îi ucidem. Ea se uită puțin amuzată. Poate și să găsească vreo cale să își revendice anii, o cale alternativă *aici,* ca să-l scutească de confruntarea de *acolo.*

Un plan destul de bun pentru un bărbat destul de nebun să își tranzacționeze viața.

– Ce legătură au toate astea cu ouăle furate și puii, *Ej?*

Nici Sartaq nu prea părea să îl compătimească pe negustorul care își tranzacționase tinerețea pentru o avere imensă. Falkan se întoarse cu fața spre foc, ca și când ar fi fost conștient de asta.

– Vreau să îi găsești, spuse Houlun.

– Probabil că deja au murit, *Ej.*

– Aceste grozăvii își pot ține prada vie destul de mult timp în coconii lor. Dar ai dreptate – probabil că deja au mâncat-o. Furia licări pe chipul femeii, lăsând să se vadă războinica din interior; luptătoarea în care se transforma și nepoata ei. Motiv pentru care vreau să îi găsești data viitoare când se întâmplă. Și să le amintești acelor grămezi păcătoase de gunoaie că nu ne place să ni se fure puii. Ea făcu semn din cap spre Falkan. Când pleacă ei, vei pleca și tu. Să vezi dacă sunt acolo răspunsurile pe care le cauți.

– De ce să nu plecăm acum? întrebă Nesryn. De ce să nu îi căutăm și să îi pedepsim?

– Pentru că încă nu avem nicio dovadă, răspunse Sartaq. Iar dacă îi atacăm neprovocați...

– *Kharankuii* sunt de mult timp inamicii păsărilor ruk, spuse Houlun. Ei s-au luptat cândva, înainte să vină călărețiii din stepe.

Ea scutură din cap, alungând umbra amintirii și îi spuse lui Sartaq:

– Motiv pentru care vom păstra secretul. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca păsările ruk și călărețiii să zboare plini de furie acolo sau să umple locul acesta de panică. Spune-le să fie atenți la cuiburi, dar nu le spune de ce.

Sartaq dădu din cap.

– Cum vrei, *Ej.*

Mama de vatră se întoarse spre Falkan.

– Voi discuta cu căpitanul meu.

Falkan înțelese că trebuia să plece și se ridică.

– Sunt la dispoziția ta, prințe Sartaq. Cu o plecăciune grațioasă, el ieși în sală.

Când pașii lui Falkan se estompară, Houlun șopti:

– Începe din nou, nu-i așa? Acei ochi negri se îndreptară spre Nesryn, focul poleindu-le albeața. Cel care doarme s-a trezit.

– Erawan, șopti Nesryn.

Ar fi putut jura că marele foc se înclină drept răspuns.

– Știi de el, *Ej?*

Sartaq se mută ca să se așeze în cealaltă parte a femeii, permițându-i lui Nesryn să se apropie pe banca de piatră.

Dar mama de vatră își trecu privirea tăioasă peste Nesryn.

– I-ai înfruntat. Bestiile lui întunecate.

Nesryn își reprimă amintirile.

– Da. Și-a adunat o armată de demoni pe continentul nordic. În Morath.

Houlun se întoarse spre Sartaq.

– Tatăl tău știe?

– Parțial. Suferința lui... Sartaq privi focul. Houlun puse o mână pe genunchiul prințului. În Antica a avut loc un atac asupra unei vindecătoare din Torre.

Houlun înjură, la fel de urât ca fiul ei de vatră.

– Credem că unul dintre agenții lui Erawan ar putea fi în spatele lui, continuă Sartaq. Și decât să pierdem timpul convingându-l pe tatăl meu să asculte teorii formate pe jumătate, mi-am amintit de poveștile tale, *Ej,* și m-am gândit să mă întâlnesc cu tine, în caz că știi ceva.

– Și dacă ți-aș fi spus? O privire tăioasă, examinatoare – feroce ca privirea unui ruk. Dacă ți-aș spune că știu ceva despre amenințare, ai goli cuibul? Ai zbura peste Marea Îngustă ca să-i înfrunți și să nu te mai întorci?

Sartaq înghiți, iar Nesryn își dădu seama că el nu venise aici pentru răspunsuri.

Poate că Sartaq știa deja destule despre valgi încât să decidă singur cum să înfrunte amenințarea. Venise aici ca să convingă poporul și pe femeia asta. Poate că era stăpânul rukșilor în ochii tatălui său, dar în acești munți, cuvântul lui Houlun era lege.

Iar în cel de-al patrulea pisc, pe versanții tăcuți din Arundin... *Sulde*-ul fiicei ei stătea în vânt. Era o femeie care înțelegea prețul vieții – profund. Care poate că nu ar fi fost atât de nerăbdătoare

să-și lase nepoata să călărească împreună cu legiunea. Asta dacă le-ar fi permis măcar rukhinilor din Eridun să plece.

– Dacă *kharankuii* se agită, dacă Erawan s-a ridicat în nord, spuse precaut Sartaq, este o amenințare pe care trebuie să o înfruntăm cu toții. El își plecă fruntea. Dar voi asculta ce știi, *Ej.* Ce poate până și regatele din nord au pierdut din cauza timpului și a distrugerii. De ce poporul nostru, ascuns în acest ținut, cunoaște asemenea povești când războaiele demonilor antici nu au ajuns niciodată pe țărmurile astea.

Houlun îl studie, cosița ei lungă și deasă legănându-se. Apoi se sprijini cu o mână de piatră și se ridică, mormăind.

– Mai întâi trebuie să mănânc și să mă odihnesc un timp. Apoi îți voi spune. Ea se încruntă spre gura peșterii, strălucirea argintie a luminii soarelui colorând pereții. Vine o furtună. Am depășit-o când m-am întors. Zi-le celorlalți să se pregătească.

Spunând asta, mama de vatră plecă de lângă căldura vetrei în sala de dincolo. Pașii ei erau rigizi, dar spatele drept. Mergea ca un războinic, rapid și ferm.

Dar, în loc să se îndrepte spre masa rotundă sau spre bucătărie, Houlun intră pe o ușă despre care Nesryn observase că ducea spre o mică bibliotecă.

– Ea este Păstrătorea Poveștilor noastre, explică Sartaq, urmărind atenția lui Nesryn. Să fie în preajma textelor o ajută să își amintească.

Nu era doar o mamă de vatră care știa istoria rukhinilor, ci o sacră Păstrătoare a Poveștilor – un dar rar, să își amintească și să povestească legendele și istoriile lumii.

Sartaq se ridică, mormăind când se întinse.

– Nu s-a înșelat niciodată în privința unei furtuni. Ar trebui să dăm de știre. Arătă spre sala din spatele lui. Tu te ocupi de interior. Eu voi merge spre alte piscuri, ca să îi anunț.

Înainte ca Nesryn să întrebe pe cine mai exact trebuia să abordeze, prințul se îndreptă spre Kadara.

Ea se încruntă. Ei bine, părea că doar gândurile ei aveau să-i țină companie. Un negustor în căutarea păianjenilor care l-ar fi putut ajuta să-și revendice tinerețea sau, cel puțin, să afle cum putea să și-o recupereze de la rudele lor din nord. Și păianjenii... Nesryn tremură la gândul că acele creaturi se târau pe aici, din toate locurile în care ar fi putut să ajungă, ca să îi mănânce pe cei mai vulnerabili. Monștri ieșiți din legende.

Poate că Erawan chema toate lucrurile întunecate și rele din această lume sub stindardul lui.

Frecându-și mâinile ca și când ar fi putut să-și bage căldura flăcării în piele, Nesryn se îndreptă spre cuib.

Venea o furtună, asta trebuia să spună oricui îi tăia calea.

Dar știa că una era deja aici.

Furtuna lovi chiar după căderea nopții. Fulgere mari spintecară cerul, iar tunetul bubui prin toate holurile și podelele.

Așezată lângă vatră, Nesryn privi spre gura distantă a peșterii, unde cortinele mari care fuseseră trase se umflau în vânt, dar rămâneau ancorate de podea, despărțindu-se doar ușor ca să se întrezărească noaptea biciuită de ploaie.

Chiar în interiorul lor, trei păsări ruk stăteau ghemuite în ce păreau a fi cuiburi din paie și pânză: Kadara, un ruk feroce maro despre care lui Nesryn i se spusese că îi aparținea lui Houlun și un ruk mai mic, de un roșu închis. Cel mai zvelt ruk îi aparținea lui Borte – o adevărată mârțoagă, zisese fata la cină, deși radiase de mândrie.

Nesryn își întinse picioarele care o dureau, recunoscătoare pentru căldura focului și pentru pătura pe care Sartaq i-o aruncase în poală. Își petrecuse câteva ore urcând și coborând scările cuibului, spunându-le celor pe care îi întâlnea că Houlun zisese că se apropia o furtună.

Unii îi mulțumiseră dând din cap și plecaseră grăbiți; alții îi oferiseră ceai fierbinte și mici gustări pe care le găteau în vetrele lor. Unii o întrebaseră pe Nesryn de unde venea, de ce era aici. Și, ori de câte ori le explicase că era din Adarlan, dar poporul ei se trăgea din continentul sudic, răspunsul lor fusese același: *„Bine ai venit acasă“*.

Călătoria în sus și în jos pe diversele scări și holuri în pantă și orele de antrenament din acea dimineață o epuizaseră. Și înainte ca Houlun să ia loc pe bancă între Nesryn și Sartaq – Falkan și Borte plecând în camerele lor, după cină –, Nesryn aproape ațipi.

Fulgerul bubui afară, mărginind sala cu argintiu. Pentru câteva minute, când Houlun fixă cu privirea focul, se auziră doar tunetul și șuieratul vântului și răpăitul ploii, pârâitul focului și foșnetul aripilor păsărilor ruk.

– Nopțile furtunoase sunt domeniul Păstrătorilor Poveștilor, spuse Houlun în halha. Putem auzi una apropiindu-se de la două sute de kilometri, putem mirosi încărcarea aerului ca un câine. Ele ne spun să ne pregătim. Să ne adunăm rudele și să ascultăm atent.

Părul de pe brațele lui Nesryn se ridică sub haina călduroasă de lână.

– Cu mult timp în urmă, continuă Houlun, înainte de khaganat, înainte de lorzii călăreți din stepe și de Torre care este lângă mare, înainte ca orice muritor să conducă acest tărâm... A apărut în lume o ruptură. Chiar în acești munți.

Chipul lui Sartaq era ilizibil când vorbea mama de vatră.

O ruptură în lume – o poartă Wyrd deschisă. Aici.

– S-a deschis și s-a închis repede, așa cum apare un fulger.

Ca un răspuns, fulgerul lumină cerul de dincolo.

– Dar asta a fost suficient ca grozăviile să intre: *kharankui* și alte bestii ale întunericului.

Cuvintele răsunară prin Nesryn.

Kharankui – păianjenii infernului... și alți intruși. Niciunul dintre ei nu era o bestie obișnită.

Ci din încrengătura valgilor.

Nesryn era recunoscătoare că stătea deja jos.

– Valgii au fost *aici?*

Vocea ei fu prea puternică în liniștea acoperită de furtună.

Sartaq îi aruncă lui Nesryn o privire de avertisment, dar Houlun dădu din cap.

– Cei mai mulți valgi au plecat, fiind chemați în nord când au apărut mai multe hoarde acolo. Dar aici... poate că valgii care au sosit aici au fost avangarda, cei care au evaluat tărâmul și nu au găsit ce căutau. Așa că au plecat. Dar *kharankuii* au rămas în trecătorile muntelui drept servitori ai unei coroane întunecate. Nu au plecat. Păianjenii au învățat limbile oamenilor cât i-au mâncat pe cei destul de proști să se aventureze în ținutul lor arid. Unii dintre cei care au scăpat au susținut că au rămas pentru că Fells le amintește de lumea lor blestemată. Alții au spus că păianjenii au zăbovit ca să le păzească drumul de întoarcere – să aștepte ca acea ușă să se deschidă din nou și să meargă acasă. Războiul a început în est, în ținutul antic al Spiridușilor. Trei regi demoni împotriva unei regine Fae și a armatei ei. Demoni care au trecut printr-o ușă între lumi, ca să o cucerească pe a noastră.

Iar femeia continuă cu povestea pe care Nesryn o cunoștea bine. O lăsă pe mama de vatră să povestească în timp ce mintea i se agită.

Păianjenii infernului erau, de fapt, valgi care se ascundeau în văzul tuturor în tot acest timp.

Houlun continuă, iar Nesryn își reveni când auzi:

– Și totuși, chiar și când valgii au fost alungați în ținutul lor, chiar și când ultimul rege demon rămas s-a târât în locurile întunecate ale lumii ca să se ascundă, Spiridușii au venit aici. În acești munți. Le-au învățat pe păsările ruk să lupte cu *kharankuii* și să vorbească limba spiridușilor și a oamenilor. Au construit turnuri de veghe de-a lungul acestor munți, au ridicat faruri de avertisment prin ținut. Au fost o pază distantă împotriva *kharankuilor?* Sau și Spiridușii, ca și păianjenii, au așteptat ca acea ruptură în lume să se deschidă din nou? Până să se gândească cineva să întrebe de ce, au părăsit turnurile de veghe și s-au transformat într-o amintire.

Houlun se opri, iar Sartaq întrebă:

– Există... informații despre cum ar putea fi învinși valgii – în afară de o simplă luptă? Orice putere ca să ne ajute să luptăm cu aceste noi hoarde pe care le-a adunat Erawan?

Houlun își îndreptă privirea spre Nesryn.

– Întreab-o pe ea, îi spuse prințului. Știe deja.

Sartaq abia își ascunse șocul când se aplecă înainte.

Nesryn șopti:

– Nu pot spune niciunuia dintre voi. Dacă Morathul află despre asta, urma de speranță pe care o avem dispare.

Cheile Wyrd... nu putea ea risca să spună. Nici măcar lor.

– Atunci m-ai adus aici degeaba.

Cuvinte reci, tăioase.

– Nu, insistă Nesryn. Sunt încă multe lucruri pe care nu le știm. Că acești păianjeni vin din lumea valgilor, că au făcut parte din armata lor și au un avanpost aici, precum și în munții Ruhnn de pe continentul nordic... Poate, cumva, există o legătură. Poate că este ceva ce nu am aflat încă, vreo slăbiciune a valgilor pe care am putea să o exploatăm.

Nesryn studie sala, calmându-și inima care bătea cu putere. Frica nu ajuta pe nimeni.

Houlun se uită la ei.

– Majoritatea turnurilor de veghe ale Spiridușilor au dispărut, dar unele încă rezistă, parțial distruse. Cel mai aproape este poate la un zbor de o jumătate de zi de aici. Începeți de acolo – vedeți dacă rămâne ceva. Probabil ai putea găsi câteva răspunsuri, Nesryn Faliq.

– Nimeni nu a căutat niciodată?

– Spiridușii au pus capcane ca să țină păianjenii la distanță. Când și-au abandonat turnurile, le-au lăsat intacte. Unii au încercat să intre – să fure, să învețe. Niciunul nu s-a întors.

– Merită riscul? O întrebare rece din partea unui căpitan adresată mamei sale de vatră.

Houlun își încordă maxilarul.

– Ți-am spus ce pot și până și aceste vorbe sunt informații parțiale, care au fost transmise dincolo de majoritatea amintirilor din acest ținut. Dar dacă *kharankuii* se agită din nou... Cineva *ar trebui* să se ducă la acel turn de veghe. Poate vei descoperi ceva util. Află cum au luptat Spiridușii cu acele grozăvii, cum le-au ținut la distanță. O privire lungă, evaluatoare spre Nesryn, în timp ce tunetul zgudui din nou peștera. Poate că va spori acea urmă de speranță.

– Sau ne va ucide, spuse Sartaq, încruntându-se spre păsările ruk pe jumătate adormite în cuiburile lor.

– Nimic valoros nu vine fără un preț, băiete, replică Houlun. Dar nu zăbovi în turnul de veghe după lăsarea întunericului.

CAPITOLUL 32

– Bun, spuse Yrene, cu greutatea piciorului lui Chaol sprijinit pe umărul ei în timp ce îl roti încet.

Întins sub ea pe podeaua sălii de lucru din complexul vindecătoarelor din Torre, câteva zile mai târziu, Chaol o urmări în liniște. Ziua era deja destul de călduroasă și Yrene era udă de transpirație; sau ar fi fost, în cazul în care climatul arid nu ar fi uscat transpirația înainte să îi ude cu adevărat hainele. Totuși, ea o simțea pe față – o vedea strălucind pe chipul lui Chaol, trăsăturile sale fiind încordate de concentrare când ea îngenunche deasupra lui.

– Picioarele răspund bine la antrenament, observă tânăra, degetele intrându-i în mușchii puternici ai coapselor lui.

Yrene nu întrebase ce se schimbase. De ce începuse să meargă în curtea străjerilor de la palat. Nici el nu îi explicase.

– Da, răspunse pur și simplu Chaol, scărpinându-și maxilarul.

Nu se bărbierise în acea dimineață. Când ea intrase în apartamentul lui după ce se întorsese de la antrenamentul de dimineață cu străjerii, îi spusese că voia să meargă la o plimbare cu calul... și să schimbe priveliștea în acea zi.

Faptul că era atât de nerăbdător, atât de dispus să vadă orașul, să se adapteze la împrejurimi... Yrene nu reușise să îl refuze. Așadar, veniseră aici, după o călătorie întortocheată prin Antica, pentru a lucra într-una dintre camerele liniștite de pe acest hol. Camerele erau toate la fel, fiecare fiind ocupată de un birou, un pat și un rând de

dulapuri, fiecare având cu o singură fereastră care dădea spre straturile ordonate de plante agățătoare din grădină. Într-adevăr, în ciuda căldurii, mirosul rozmarinului, al mentei și al salviei umplea camera.

Chaol mormăi când Yrene îi coborî piciorul pe podeaua rece din piatră și începu să lucreze la piciorul drept. Magia ei era o vibrație slabă care curgea în el, atentă să evite pata neagră care se retrăgea atât de lent în coloana lui.

Ei se luptau cu ea în fiecare zi. Amintirile îl devorau, se hrăneau cu el, iar Yrene le împingea, îndepărtând întunericul care insista să îl chinuie.

Câteodată, zărea ce suferise el în acel puț întunecat și rotitor. Durerea, furia, vinovăția și tristețea. Dar erau doar licăriri, ca și când ar fi fost fuioare de fum plutind pe lângă ea. Și chiar dacă el nu discuta despre ce văzuse, Yrene reușea să împingă acel val întunecat. Câte puțin, doar cioburi de piatră dintr-un bolovan, dar... era mai bine decât nimic.

Închizând ochii, Yrene își lăsă puterea să intre în picioarele lui ca un roi de licurici albi, găsind căile distruse și adunându-le, înconjurând părțile zdrențuite care amuțeau în timpul acestor exerciții, când ar fi trebuit să fi fost luminate ca și restul.

– Am cercetat, spuse ea, deschizând ochii când îi roti piciorul din încheietura șoldului. Lucrurile pe care le făceau vechile vindecătoare oamenilor cu răni la coloană. A existat o femeie, Linqin, care a reușit să facă o proteză magică pentru tot corpul. Un fel de exoschelet invizibil care permitea persoanei să meargă până ce putea ajunge la o vindecătoare sau putea fi folosită dacă vindecarea nu avea succes.

Chaol ridică o sprânceană.

– Presupun că nu ai una?

Yrene scutură din cap, coborându-i piciorul și ridicându-l din nou pe celălalt ca să înceapă următorul set de exerciții.

– Linqin a făcut doar zece, toate legate de talismane pe care le putea purta utilizatorul. S-au pierdut, împreună cu metoda ei de a le crea. Și a mai fost o altă vindecătoare, Saanvi, despre care legenda spune că putea ocoli complet vindecarea punând un fel de mic ciob magic în creier...

El se crispă.

– Nu sugeram să experimentez pe tine, spuse ea, lovindu-i coapsa. Și nu e nevoie.

Chaol schiță un zâmbet.

– Și cum au dispărut aceste informații? Credeam că în biblioteca de aici sunt toate arhivele voastre.

Yrene se încruntă.

– Ambele erau vindecătoare care lucrau la avanposturi departe de Torre. Sunt patru pe continent – mici centre în care vindecătoarele din Torre să locuiască și să lucreze, să ajute oamenii care nu puteau călători până aici. Linqin și Saanvi au fost atât de izolate, încât până să-și amintească cineva să le ia arhivele, s-au pierdut. Tot ce avem acum sunt zvonuri și mituri.

– Tu *păstrezi* arhive? Cu toate astea?

El gesticulă între ei.

Fața lui Yrene se încălzi.

– Parțial. Nu când te porți ca un măgar încăpățânat.

El zâmbi din nou, dar Yrene îi lăsă jos piciorul și se retrase, deși rămase îngenuncheată pe gresie.

– Vreau să spun, zise schimbând subiectul de la jurnalele din camera ei de la multe etaje mai sus, că *s-au făcut* astfel de lucruri. Știu că ne ia mult timp și știu că ești nerăbdător să te întorci...

– Sunt, dar nu te grăbesc, Yrene.

Cu o mișcare lină, el se ridică. Așa cum stăteau amândoi pe podea, ajungea cu creștetul capului mai sus decât ea, mărimea lui aproape copleșind-o. Își roti încet piciorul, luptând pentru fiecare mișcare, în timp ce mușchii din restul piciorului se opuneau.

Chaol își ridică fruntea, întâlnindu-i privirea și citindu-i-o cu ușurință.

– Oricine te vânează nu va avea șansa să te rănească – fie că noi terminăm mâine sau peste șase luni.

– Știu, șopti ea.

Kashin și străjerii lui nu-l prinseseră și nu găsiseră urmele celui care încercase să o atace. Și chiar dacă fusese liniște în ultimele câteva nopți, ea abia dormise, chiar și în siguranța complexului Torre. Doar extenuarea din urma vindecării lui Chaol o ajuta să adoarmă.

Ea oftă.

– Cred că ar trebui să o vedem din nou pe Nousha. Să mai facem o vizită la bibliotecă.

Privirea lui deveni circumspectă.

– De ce?

Yrene se încruntă la fereastra deschisă din spatele lor, unde grădinile strălucitoare și tufele de lavandă se legănau în briza mării, albinele înălțându-se printre ele. Nici urmă de cineva care să asculte în apropiere.

– Pentru că încă nu am întrebat *cum* au ajuns aici cărțile și pergamentele acelea.

– Nu există arhive ale achizițiilor din acea vreme, spuse Nousha în limba maternă a lui Yrene și a lui Chaol, strângând dezaprobator din buze când îi privi peste birou.

În jurul lor, biblioteca era un roi agitat slab luminat, vindecătoarele și asistentele intrând și ieșind, unele salutându-le în șoaptă pe Yrene și pe Nousha când se opriră. O pisică Baast portocalie stătea întinsă lângă soba mare, ochii de culoarea berilului urmărindu-i de pe cotiera unei canapele.

Yrene se strădui să-i zâmbească Noushei.

– Dar poate există măcar niște arhive privind motivul pentru care *a fost nevoie* de aceste cărți aici?

Nousha își sprijini antebrațele bronzate pe birou.

– Unii oameni și-ar putea face griji în privința informațiilor pe care le caută, dacă sunt vânați – ceea ce *a început* cam din clipa în care te-ai interesat de subiectul acesta.

Chaol se înclină înainte pe scaun, dezgolindu-și dinții.

– Este o amenințare?

Yrene flutură o mână spre el. Era un bărbat prea protector.

– *Știu* că este periculos și probabil există o legătură. Dar tocmai *din cauza asta*, Nousha, orice informație suplimentară cu privire la materialul de aici, la locul de proveniență, la persoana care l-a procurat... ar putea fi importantă.

– Ca să îl faci să meargă din nou.

O afirmație seacă, neîncrezătoare succesul demersului ei.

Yrene nu îndrăzni să se uite la Chaol.

– Vezi că progresăm lent, răspunse Chaol. Poate anticii au vreun sfat despre cum să accelerăm ritmul.

Nousha le aruncă amândurora o privire care spuse că nu îi credea deloc, dar oftă uitându-se spre tavan.

– Așa cum am spus, nu există arhive din acea vreme. *Dar,* adăugă ea când Chaol deschise gura, se zvonește că în deșert sunt peșteri cu astfel de informații – peșterile din care au provenit. Majoritatea s-au pierdut, dar era una în oaza Aksara... Nousha se uită cu subînțeles. Poate că ar trebui să începeți de acolo.

Yrene își mușcă buza când ieșiră din bibliotecă, Chaol ținând pasul lângă ea.

Când fură aproape de holul principal din Torre, spre curte și spre caii care i-ar fi dus acasă în seara aceea, el întrebă:

– De ce dai înapoi?

Yrene își încrucișă brațele, scrutând holurile din jurul lor. Era liniște la ora aceea din zi, chiar înainte de cină.

– Oaza aceea, Aksara. Nu este chiar... ușor să ajungi la ea.

– Este departe?

– Nu, nu e vorba despre asta. Este a nobililor. *Nimeni* nu are voie acolo. Este refugiul lor privat.

– Ah... El își scărpină barba scurtă de pe maxilar. Și a cere permisiunea de a merge acolo va duce direct la prea multe întrebări.

– Exact.

El o studie, îngustând ochii.

– Să nu îndrăznești să sugerezi să mă folosesc de Kashin, spuse ea printre dinți.

Chaol își ridică mâinile.

– Nu aș îndrăzni. Deși cu siguranță a fugit în clipa în care ai pocnit din degete acum două seri. Este un om bun.

Yrene își puse mâinile în șolduri.

– Atunci, de ce nu îl *tu* inviți la o întâlnire romantică în deșert?

Chaol chicoti, urmând-o când se îndreptă din nou spre curte.

– Nu mă pricep la intrigile Curții, dar tu *chiar* ai alte legături cu palatul.

Yrene se strâmbă.

– Hasar. Se joacă cu vârfurile buclate ale părului. Nu mi-a cerut să fac pe spioana în ultimul timp. Nu știu dacă vreau să... deschid din nou acea ușă.

– Probabil că ai putea să o convingi că o călătorie în deșert – o ieșire – ar fi.... Distractivă?

– Vrei să o manipulez?

Privirea lui era fermă.

– Putem găsi altă cale, dacă te incomodează.

– Nu – nu, ar putea funcționa. Doar că Hasar *s-a născut* cu lucrurile de genul acesta, cu manipulările, în sânge. Ar putea să-și dea seama. Și este destul de puternică încât... Merită să risc să o încurc și să o fac să se înfurie, dacă vom acționa doar la o sugestie de-a Noushei?

El se gândi la cuvintele ei, așa cum numai Hafiza o făcea cu adevărat.

– Ne vom gândi la asta. Cu Hasar trebuie să acționăm precaut.

Yrene ieși în curte, făcând semn unuia dintre străjerii din Torre că lordul avea nevoie ca al său cal să fie adus de la grajduri.

– Sunt un complice foarte bun la intrigi, recunoscu ea lui Chaol cu un zâmbet complice.

El doar îi atinse mâna.

– Asta mi se pare reconfortant.

Și după expresia din ochii lui... îl crezu. Suficient încât obrajii să i se încălzească, dar doar puțin.

Yrene se întoarse spre complexul Torre care se înălța deasupra lor doar ca să poată respira. Se uită tot mai sus spre locul în care fereastra ei dădea spre mare. Spre casă.

Își coborî privirea de la Torre ca să îi găsească fața lui serioasă.

– Îmi pare rău că am atras toate astea asupra ta – asupra tuturor, spuse încet Chaol.

– Să nu îți pară rău. Poate că asta vrea. Să folosească frica și vinovăția ca să termine asta – să ne oprească. Ea îi studie bărbia ridicată mândru, forța pe care o emana cu fiecare respirație. Deși... mă tem că timpul nu este de partea noastră. Nu te grăbi să te vindeci, adăugă Yrene. Și totuși... Ea își masă pieptul. Am sentimentul că îl vom mai vedea pe vânător.

Chaol dădu din cap, încleștându-și maxilarul.

– Ne vom ocupa de el.

Și asta fu tot. Împreună – aveau să se ocupe împreună de asta.

Yrene îi schiță un zâmbet în timp ce pașii ușori ai calului său se apropiară pe pietrișul galben.

Și gândul că urma să urce înapoi în camera ei, gândul orelor petrecute în agitație...

Poate că asta o făcea patetică, dar Yrene spuse fără să gândească:

– Vrei să rămâi la cină? Bucătăreasa se va supăra că nu ai salutat-o.

Ea știa că nu doar frica o îndemna să-i ceară să rămână. Știa că voia, pur și simplu, să-și mai petreacă un timp cu el, să discute așa cum o făcea atât de rar cu altcineva.

Pentru un moment lung, Chaol o privi ca și când ar fi fost singura persoană din lume. Ea se pregăti de refuz, de depărtare. Își dădu seama că ar fi trebuit să-l lase să plece în noapte.

– Dar dacă ne-am aventura afară pentru cină, în schimb?

– Vrei să spui – în oraș? Ea arătă spre porțile deschise.

– Doar dacă tu crezi că scaunul pe străzi...

– Trotuarele sunt netede. Inima îi bătu cu putere. Preferi să mănânci ceva anume?

O graniță – asta era o graniță ciudată pe care o traversau. Să-și părăsească teritoriile neutre și să iasă în lumea de dincolo, nu ca vindecătoare și pacient, ci ca femeie și bărbat...

– Voi încerca orice, spuse Chaol, iar ea știu la ce se referea. Și, din felul în care se uita la porțile deschise din Torre, la orașul care abia începea să strălucească dincolo de ele... Realiză că el *voia* să încerce orice; era nerăbdător să fie distras de la umbra care se înălța peste ei, la fel de mult ca ea.

Așadar, Yrene făcu semn străjerilor că nu aveau nevoie de calul lui, nu pentru o vreme.

– Știu locul perfect.

Unii oameni se holbau; alții erau prea grăbiți să se ducă la treburile sau să-și urmeze drumul spre casă încât să îl remarce pe Chaol în timp ce își împingea scaunul lângă Yrene.

Ea fu nevoită să intervină de câteva ori ca să-l ajute să treacă peste dâmbul unui trotuar sau să coboare pe una dintre străzile abrupte. Îl conduse spre un loc la cinci străzi distanță, localul fiind complet diferit de ce văzuse în Rifthold. El vizitase câteva restaurante private cu Dorian, da, dar acelea fuseseră pentru membrii elitei și invitații lor.

Acest loc... semăna cu acele cluburi private, în sensul că *doar* se mânca, era plin de mese și scaune din lemn sculptat, dar era deschis

tuturor, ca sălile publice de han sau de tavernă. Fațada clădirii din piatră galbenă avea câteva rânduri de uși deschise spre noapte care conduceau spre o curte interioară plină cu mese și scaune în aer liber, spațiul localului întinzându-se până în stradă astfel încât mesenii să poată privi aglomerația orașului și chiar să zărească străzile în pantă spre marea întunecată ce licărea sub lumina lunii.

Iar mirosurile ispititoare care veneau dinăuntru: usturoi, ceva picant, ceva afumat...

Yrene șopti femeii care veni să îi întâmpine, cerându-i probabil o masă pentru doi fără un scaun, pentru că într-o clipă Chaol fu condus spre terasa din stradă, unde un servitor luă discret unul din scaunele de la o masă mică pentru ca el să vină spre margine.

Yrene se așeză în fața lui, mai multe capete întorcându-se spre ei. Nu ca să se holbeze la el, ci la ea, la vindecătoarea din Torre, care nu păru să observe privirile. Servitorul se întoarse ca să trăncăne ce trebuia să fie meniul, iar Yrene comandă șovăitor în limba halha.

Ea își mușcă buza de jos, privind spre masă, spre sala publică de mese.

– E în regulă?

Chaol studie cerul liber de deasupra lor, culoarea transformându-se într-un albastru safir, stelele începând să răsară. Când se relaxase ultima dată? Când mâncase nu ca să își țină corpul sănătos și în viață, ci *să se bucure* de asta?

El își căută cuvintele. Se chinui să se relaxeze.

– Nu am mai făcut așa ceva, recunoscu, în sfârșit.

Ziua lui de naștere din iarna trecută, în acea seară – chiar și atunci, cu Aelin, fusese pe jumătate acolo, pe jumătate concentrat la palatul pe care îl lăsase în urmă, amintindu-și cine era la comandă și unde trebuia să fie Dorian. Dar acum...

– Ce... să mănânci?

– Să mănânc atunci când nu eram... când eram doar... Chaol.

Nu era sigur dacă îi explicase bine, dacă-și putea formula gândul...

Yrene își înclină capul, părul alunecându-i peste un umăr.

– De ce?

– Pentru că eram ori fiul și moștenitorul unui lord, ori Căpitanul Gărzii, ori Mâna regelui. Privirea ei fu fermă cât el se chinui să-i explice. Nimeni nu mă recunoaște aici. Nimeni nu a auzit vreodată de Anielle. Și este...

– Eliberator?

– Înviorător, replică el, schițând un zâmbet lui Yrene la răsunetul cuvintelor lui de mai devreme.

Ea roși frumos în lumina aurie a lămpilor din sala de mese din spatele lor.

– Foarte bine.

– Și tu? Ieși des cu prietenii? Lași vindecătoarea în urmă?

Yrene privi oamenii care treceau pe lângă ei.

– Nu am mulți prieteni, recunoscu ea. Nu din cauză că nu vreau, spuse fără să gândească, iar el zâmbi. Eu doar... la Torre suntem cu toții ocupați. Câteodată, câteva dintre noi merg să ia masa sau să bea, dar programele noastre se coordonează arareori și este mai ușor să mănânci în sala de mese, deci... nu suntem niște petrecărețe. Motiv pentru care Kashin și Hasar mi-au devenit prieteni... când sunt în Antica. Dar niciodată nu am avut cu adevărat șansa să fac așa ceva de multe ori.

El aproape întrebă „Să iei cina cu bărbați?“, dar spuse:

– Te-ai concentrat la altceva.

Ea dădu din cap.

– Și poate că într-o zi voi avea timp să ies și să mă distrez, dar... sunt oameni care au nevoie de ajutorul meu. Mi se pare egoist să îmi acord timp liber, chiar și acum.

– Nu ar trebui să te simți așa.

– Și tu ești mai breaz?

Chaol chicoti, rezemându-se de spătar când servitorul veni cu un urcior cu ceai rece de mentă. El așteptă până ce bărbatul plecă înainte să spună:

– Poate că va trebui să învățăm cum să trăim – dacă supraviețuim acestui război.

Replica fu ca un cuțit ascuțit și rece între ei, dar Yrene își îndreptă umerii, schițând un zâmbet sfidător când ridică paharul de cositor cu ceai.

– Să trăim, lord Chaol!

El își ciocni paharul de al ei.

– Să fim Chaol și Yrene, chiar și pentru o seară.

Chaol mâncă până ce abia se putea mișca, mirodeniile fiind ca niște mici revelații la fiecare înghițitură.

Ei discutară și luară cina, Yrene povestindu-i despre primele ei luni la Torre și cât de solicitant fusese antrenamentul ei. Apoi îl întrebă despre formarea lui de căpitan, iar el dădu înapoi – ezitând să discute despre Brullo și ceilalți, și totuși... Nu putu să-i refuze bucuria și satisfacerea curiozității.

Și, cumva, faptul că discuta despre Brullo, bărbatul care îi fusese un tată mai bun decât cel adevărat... Nu îl duru; nu la fel de mult. Era o mică durere, dar una pe care o putea suporta.

Una pe care se bucura să o înfrunte, dacă asta însemna să onoreze moștenirea unui om bun, spunându-i povestea.

Așadar, discutară și mâncară, iar când terminară, el o însoți spre zidurile albe strălucitoare ale turnului Torre. Yrene părea să strălucească în timp ce zâmbi când se opriră la porți, cât calul său fu pregătit.

– Mulțumesc, spuse ea, obrajii roșindu-i. Pentru masă și companie.

– A fost plăcerea mea, spuse Chaol, și vorbea serios.

– Ne vedem mâine dimineață – la palat?

Era o întrebare inutilă, dar el dădu din cap.

Yrene se mișcă de pe un picior pe celălalt, încă zâmbind, încă strălucind. Ca și când ar fi fost ultima rază vibrantă de soare, pătând cerul cu mult după ce astrul dispăruse peste orizont.

– Ce? întrebă ea, iar el își dădu seama că se holba.

– Mulțumesc pentru seara asta, spuse Chaol, reprimând ce încerca să spună: „Nu îmi pot lua privirea de la tine".

Ea își mușcă din nou buza, scârțâitul copitelor pe pietriș apropiindu-se.

– Noapte bună, șopti Yrene și se îndepărtă.

Chaol întinse o mână, doar să-i atingă ușor degetele.

Yrene se opri, strângându-și degetele ca și când ar fi fost petalele unei flori sfioase.

– Noapte bună, spuse el simplu.

Și când Chaol se întoarse spre palatul luminat din partea cealaltă a orașului, ar fi putut jura că o parte din greutatea de pe pieptul și umerii lui dispăruse. Ca și când ar fi trăit cu ea toată viața, inconștient, iar acum, cu toate lucrurile care se adunau în jurul lui, în jurul Adarlanului și al celor la care ținea...

Cât de ciudată i se părea acea ușurare!

CAPITOLUL 33

Turnul de veghe din Eidolon se ridica din pinii învăluiți de ceață ca un fragment dintr-o sabie ruptă. Fusese așezat pe un vârf nu foarte înalt care se ridica deasupra unui zid solid de munți imenși, iar când Nesryn și Sartaq se apropiară de turn, plutind de-a lungul dealurilor pline de copaci, ea avu sentimentul că se grăbea spre valul de piatră dură.

Pentru o clipă, un val de sticlă mortală veni spre ea. Clipi, iar acesta dispăru.

– Acolo, șopti Sartaq, ca și când s-ar fi temut că l-ar fi auzit cineva când arătă spre munții imenși care se conturau înainte. Peste acea margine începe teritoriul *kharankuilor*, Dagul Fells. Cei din turnul de veghe puteau să vadă pe oricine cobora din munți, în special cu vederea lor Fae.

Cu sau fără vederea Fae, Nesryn scrută versanții arizi din Fells – un zid de bolovani și bucăți de piatră, fără copaci și râuri, ca și când viața ar fi dispărut de acolo.

– Houlun a zburat peste *așa ceva?*

– Crede-mă, mormăi Sartaq, nu sunt mulțumit. Borte a aflat tot în dimineața asta.

– Sunt surprinsă că mai ai rotulele intacte.

– Nu ai observat mai devreme că șchiopătez?

În ciuda turnului de veghe care se apropia, în ciuda zidului de munți care se ridica în spatele lui, Nesryn chicoti. Ar fi putut jura că

Sartaq se apropie, pieptul lui lat lipindu-se de tolba și arcul pe care și le prinsese pe spate, împreună cu două cuțite lungi, pe care i le dăduse Borte.

Nu spuseseră nimănui unde mergeau sau ce căutau, ceea ce o făcuse pe Borte să se încrunte la micul dejun și pe Falkan să se uite curios din partea cealaltă a mesei rotunde. Dar căzuseră de acord seara precedentă, când Sartaq o lăsase pe Nesryn la ușa dormitorului ei, că era important să păstreze secretul pentru moment.

Așadar, plecaseră la o oră după răsărit, înarmați și cu câteva bagaje cu provizii. Chiar dacă plănuiau să se întoarcă acasă cu mult înaintea apusului, Nesryn insistase să își aducă echipamentul. Dacă se întâmpla ce era mai rău, dacă se întâmpla *orice,* era mai bine să fie pregătiți.

Borte, în ciuda mâniei că nu fusese informată, îi împletise părul lui Nesryn după micul dejun – o cosiță strânsă și elegantă începând din vârful capului și ajungând unde mantia cădea ca să-i acopere hainele de piele. Cosița era suficient de strânsă încât Nesryn să evite impulsul de a o slăbi în orele de când zburau, dar, acum, că turnul se vedea, iar părul abia i se mișca, Nesryn presupuse că putea să o păstreze.

Kadara ocoli de două ori turnul de veghe, coborând la fiecare trecere.

– Nici urmă de pânze, observă Nesryn.

Nivelurile superioare ale turnului de veghe fuseseră distruse de intemperii sau de vreo armată care trecuse de mult, lăsând doar două etaje deasupra solului. Ambele erau expuse intemperiilor, scara spiralată din mijloc fiind acoperită de ace de pin și pământ. De asemenea, erau acolo și grinzi, și blocuri de piatră, dar niciun semn de viață sau de vreun fel de bibliotecă păstrată în mod miraculos.

La mărimea sa, pasărea ruk trebuia să găsească o poiană în apropiere ca să aterizeze, de vreme ce Sartaq nu credea că zidurile turnului de veghe aveau să o susțină. Pasărea se avântă în aer imediat

ce ei începură să urce pe mica pantă spre turnul de veghe și ocoli pe deasupra până ce Sartaq o fluieră.

Alt truc al rukhinilor și darghanilor din stepe: fluieratul și săgețile lor șuierătoare, care permiseseră demult ambelor popoare să comunice într-un fel pe care nu mulți îl observau sau, dacă îl observau, nu se deranjau să îl înțeleagă. În acest mod se transmiteau mesaje prin teritoriul inamic sau în rândul armatei. Călăreții își antrenaseră și păsările ruk să înțeleagă fluierăturile – să deosebească un strigăt de ajutor de o avertizare să fugă.

La fiecare pas obositor printre pini deși și bolovani de granit, Nesryn se rugă ca ei să fie nevoiți să fluiere doar ca să cheme pasărea. Ea nu se pricepea la căutări, dar părea că Sartaq era priceput la citirea semnelor din jurul lor.

Nesryn înțelese destule din faptul că prințul scutură din cap: nici urmă de vreo prezență de păianjen sau de altceva. Încercă să nu pară prea ușurată. În ciuda copacilor înalți, Fells era o prezență solidă care se înălța în dreapta ei, atrăgându-i atenția în timp ce toate instinctele îi spuneau că e un loc periculos.

Blocurile de piatră îi întâmpinară mai întâi. Bucăți mari și pătrate, pe jumătate îngropate în ace de pin și pământ. Vara se instalase pe deplin în ținut, totuși aerul era rece, umbra de sub copaci fiind de-a dreptul friguroasă.

– Nu îi condamn că l-au abandonat dacă este atât de frig vara, mormăi Nesryn. Imaginează-ți cum este iarna.

Sartaq zâmbi, dar își lipi un deget pe buze când ieșiră, în sfârșit, din pădure. Roșind pentru că fusese nevoit să îi amintească, Nesryn își luă arcul și puse o săgeată, lăsând-o să atârne moale în timp ce își înclinară capetele înapoi, ca să studieze turnul.

Era clar că fusese imens cu mii de ani în urmă, dacă doar ruinele o făceau să se simtă mică. Barăcile sau camerele de locuit se dărâmaseră de mult sau putreziseră, dar bolta din piatră de la intrarea în turn rămăsese intactă, flancată de două statui ale unui soi de pasăre distrusă de vreme.

Sartaq se apropie, cuțitul său lung strălucind ca mercurul în lumina apoasă în timp ce studie statuile.

– Păsări ruk? Întrebarea era doar o șoaptă.

Nesryn miji ochii.

– Nu – uită-te la față. La cioc. Sunt... bufnițe. Bufnițe înalte și zvelte, cu aripile strânse. Simbolul Silbei și al complexului Torre.

Sartaq înghiți în sec.

– Să fim rapizi. Nu cred că este înțelept să zăbovim.

Nesryn dădu aprobator din cap, cu un ochi în urma lor în timp ce se strecurară prin bolta deschisă. Era o poziție cunoscută, arier-garda – în canalele din Rifthold, îl lăsase deseori pe Chaol să meargă înainte în timp ce ea asigura spatele, cu săgeata țintită spre întune-ricul din spatele lor. Așadar, corpul îi acționă doar din memoria mușchilor în timp ce Sartaq făcu primii pași prin boltă, iar ea se în-toarse, cu săgeata ațintită spre pădurea de pini, scrutând copacii.

Nimic. Nici măcar o pasăre sau șuieratul vântului printre pini.

Se întoarse o clipă mai târziu, evaluând eficient, așa cum o fă-cuse întotdeauna, chiar și înainte de antrenamentul ei: observând ieșirile, capcanele, posibilele adăposturi. Dar nu erau multe de ob-servat printre ruine.

Podeaua turnului era bine luminată mulțumită tavanului lipsă de deasupra, scara sfărâmată conducând spre cerul gri. Fantele din piatră dezvăluiau unde s-ar fi putut poziționa cândva arcașii – sau ar fi putut sta de veghe în căldura turnului, într-o zi friguroasă.

– Nimic în sus, observă Nesryn poate inutil, întorcându-se spre Sartaq tocmai când el făcu un pas spre bolta deschisă care conducea spre scara întunecată. Ea îl apucă de cot. Nu o face.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare peste umăr.

Nesryn își păstră chipul de piatră.

– *Ej* a ta a spus că aceste turnuri erau pline de capcane. Doar pentru că încă nu ai văzut una, nu înseamnă că nu sunt încă aici. Arătă cu săgeata spre bolta deschisă spre nivelurile subterane. Păs-trăm liniștea și mergem atenți. Eu merg prima.

La naiba cu ariergarda, dacă el avea tendința să plonjeze în pericol.

Ochii prințului străluciră, dar ea nu îl lăsă să obiecteze.

– M-am confruntat cu unele dintre grozăviile Morathului în pri-măvara și vara asta. Știu cum să le observ și unde să lovesc.

Sartaq o măsură din nou cu privirea.

– Chiar ar fi trebuit să fii promovată.

Nesryn zâmbi, eliberându-i bicepsul musculos și tresărind când își dădu seama că își permisese să îl apuce, atingându-l pe prinț fără permisiune...

– Doi căpitani, îți amintești, spuse el, observând crisparea pe care nu reuși să o ascundă.

Într-adevăr. Nesryn își înclină capul și păși în fața lui și în bolta scărilor care conduceau dedesubt.

Brațul i se încordă când întinse arcul, scrutând întunericul de dincolo de intrarea în scară. Când nimic nu sări afară, slăbi arcul, puse săgeata înapoi în tolbă și luă o mână de pietre de pe pământ, bucăți și cioburi din blocurile căzute de piatră din jurul lor.

La un pas în spate, Sartaq făcu la fel, umplându-și buzunarele.

Ascultând cu atenție, Nesryn aruncă o piatră pe scara spiralată, lăsând-o să sară și să pocnească și...

Se auzi un mic *țăcănit,* iar Nesryn sări înapoi, izbindu-se de Sartaq și căzând amândoi la pământ. Un zgomot surd se auzi în scara de dedesubt, apoi încă unul.

În liniștea care urmă, gâfâitul ei fiind singurul sunet, ea ascultă din nou.

– Zăvoare ascunse, observă Nesryn tresărind când se trezi cu fața lui Sartaq la doar câțiva centimetri distanță de a ei. El se uita la scară, chiar dacă își păstra o mână pe spatele ei, cealaltă înclinând cuțitul lung spre boltă.

– Se pare că îți datorez viața, căpitane, spuse Sartaq, iar Nesryn se retrase repede, oferindu-i o mână de ajutor ca să se ridice. El o apucă, mâna sa fiind caldă peste a ei când îl ridică în picioare.

– Nu-ți face griji, spuse sec Nesryn. Nu îi voi spune lui Borte.

Ea luă încă o mână de pietre și le trimise rostogolindu-se și împrăștiindu-se în întunericul scării. Alte câteva țăcănituri și zgomote surde... apoi liniște.

– Mergem încet, spuse deloc amuzată și nu aștepta ca el să dea din cap când încercă locul în care urma să calce împungându-l cu vârful arcului.

Lovi ușor și împinse de-a lungul scărilor, privind pereții, tavanul. Nimic. Procedă la fel cu a doua, a treia și a patra treaptă – cât de departe ajungea arcul ei. Și doar când fu mulțumită că nu o aștepta nicio surpriză îi permise și lui să pășească pe scări.

Nesryn repetă mișcarea cu următoarele patru trepte, fără să găsească nimic. Dar când ajunseră la prima cotitură a scărilor în spirală...

– *Chiar* îți datorez viața, șopti Sartaq în timp ce priviră ce ieșise din fanta din zid, la a noua treaptă.

Țepi din fier, concepuți să intre în piele și să rămână acolo – asta dacă victima nu voia să-și smulgă pielea sau organele în cârligele rotunjite și urâte în drumul de ieșire.

Țepii fuseseră trași atât de puternic, încât intraseră adânc în mortarul dintre pietre.

– Amintește-ți că aceste capcane nu erau pentru agresorii umani, șopti ea.

Ci pentru păianjeni mari cât caii, care puteau să vorbească, să facă planuri și să țină minte.

Ea lovi ușor treptele din fantă, lemnul arcului ei răsunând gol prin camera întunecată, împungând fanta din care fuseseră trași țepii.

– Probabil că Spiridușii au reținut ce trepte să evite când locuiau aici, observă ea când mai înaintară câțiva pași. Totuși, nu cred că au fost destul de proști să facă un tipar simplu.

Într-adevăr, următorii țepi ieșiseră la trei trepte mai jos. Cei de după, la a cincea treaptă. Dar după asta... Sartaq băgă mâna în buzunar și scoase altă mână de pietre. Amândoi se ghemuiră când el rostogoli câteva pe scări.

Clic.

Nesryn era atât de concentrată la zidul din față, încât nu se gândi de unde se auzise țăcănitul. Nu din față, ci de dedesubt.

Într-o clipă, se ghemui pe o treaptă.

Următoarea îi alunecase de sub picior, un puț întunecat deschizându-se dedesubt...

Mâini puternice îi cuprinseră umerii și gulerul, o lamă zăngănind pe piatră...

Nesryn se chinui să ajungă spre marginea celei mai apropiate trepte când Sartaq o ținu, gemând din cauza greutății ei, cuțitul lui lung rostogolindu-se în întunericul de dedesubt.

Metalul se lovi de metal și ricoșă de mai multe ori, zăngănitul umplând casa scării.

Țepi. Probabil era un câmp de țepi metalici...

Sartaq o ridică, unghiile ei atingând piatra când se agăță de treapta netedă. Dar apoi se ridică, pe jumătate întinsă pe scări între picioarele lui Sartaq, amândoi gâfâind când priviră spre golul de dincolo.

– Cred că suntem chit, spuse Nesryn, încercând și nereușind să își stăpânească tremuratul.

Prințul o prinse de umăr în timp ce cu cealaltă mână o mângâie pe ceafă. Era o atingere liniștitoare, obișnuită.

– Cine a construit locul nu a avut milă de *kharankui*.

Ei îi mai luă un minut ca să nu mai tremure. Sartaq aștepta răbdător, mângâindu-i părul, degetele unduindu-i-se peste marginile împletiturii lui Borte. Ea îl lăsă, se aplecă spre atingere în timp ce studie golul peste care trebuiau acum să sară, scările fiind încă în partea cealaltă.

Când ea reuși, în sfârșit, să se ridice în picioare fără să îi tremure genunchii, săriră precauți peste groapă și reușiră să mai facă șapte pași înainte să mai apară una, de data asta însoțită de țepi. Dar merseră în continuare, minutele trecând, până ce ajunseră, în sfârșit, la nivelul de dedesubt.

Raze de lumină galbenă străluceau din găuri atent ascunse în pământul de deasupra sau poate prin vreun mecanism cu oglinzi din culoarele de deasupra. Ei nu-i păsa, atât timp cât lumina era suficient de puternică încât să vadă împrejur.

Iar ei văzură.

Nivelul de jos era o temniță.

Cinci celule erau deschise, ușile fiind smulse, prizonierii și gărzile dispărând de mult. O masa pătrată din piatră era în mijloc.

– Cine crede că Spiridușii sunt ființe vesele, deprinse cu poezia și cântecul, are nevoie de o lecție de istorie, șopti Sartaq în timp ce zăboviră pe treapta de jos, neîndrăznind să atingă podeaua. Masa de piatră nu a fost folosită pentru scrierea raporturilor sau pentru mâncat.

Într-adevăr, pete întunecate încă îi murdăreau suprafața. Dar o masă de lucru era lipită de un zid din apropiere și pe ea erau cu diverse arme. Hârtiile dispăruseră de mult în zăpadă și ploaie și orice alte cărți legate în piele ar fi fost acolo vreodată... erau dispărute și ele.

– Riscăm sau plecăm? spuse gânditor Sartaq.

– Am ajuns până aici, spuse Nesryn. Ea miji ochii spre zidul distant. Acolo... acolo scrie ceva.

Aproape de podea, cu litere negre, era un scris încâlcit.

Prințul tocmai își băgă mâinile în buzunare, aruncând alte pietre prin spațiu. Nu se auzi niciun zăngănit. Aruncă alte câteva spre tavan, spre pereți. Nimic.

– Pentru mine e suficient, spuse Nesryn.

Sartaq dădu din cap, deși amândoi încercară fiecare bloc de piatră cu vârful arcului sau cu sabia lui elegantă și subțire. Ajunseră dincolo de masa de piatră, iar Nesryn nu se deranjă să studieze diversele instrumente care fuseseră aruncate.

Ea îi văzuse pe oamenii lui Chaol atârnând de porțile castelului. Văzuse semnele de pe corpurile lor.

Sartaq se opri la masa de lucru, uitându-se la armele de acolo.

– Unele sunt încă ascuțite, observă el, iar Nesryn se apropie când prințul scoase un pumnal lung din teacă. Lumina apoasă a soarelui străluci pe lamă, dansând de-a lungul semnelor incrustate pe mijloc.

Nesryn se întinse spre sabia scurtă, teaca din piele aproape destrămându-se sub mâna ei. Ea îndepărtă praful vechi de pe mâner, dezvăluind metalul negru strălucitor incrustat cu spirale aurii, garda curbându-se ușor la capete.

Teaca era, într-adevăr, atât de veche încât se destrămă când ea ridică sabia, greutatea obiectului fiind mică în ciuda mărimii lui, iar echilibrul perfect. Alte semne fuseseră gravate pe lamă. Un nume sau o rugăciune, probabil.

– Doar săbiile Fae pot rămâne atât de ascuțite după o mie de ani, spuse Sartaq, lăsând jos cuțitul pe care îl studiase. Probabil au fost forjate de fierarii Fae din Asterion, la est de Doranelle – poate chiar înainte de primul dintre războaiele demonilor.

Era un prinț care studiase nu doar istoria propriului imperiu, ci și a multor altora.

Istoria cu siguranță nu era punctul ei forte, așadar întrebă:

– Asterion – ca și caii?

– Exact. Marii fierari și crescători de cai. Sau așa cum era cândva – înainte de închiderea granițelor și de întunecarea lumii.

Nesryn studie sabia scurtă din mâna ei, metalul strălucind ca și când ar fi fost îmbibat cu lumina stelelor, întreruptă doar de incrustațiile de pe lamă.

– Mă întreb ce spun semnele.

Sartaq studie altă sabie, licări de lumină reflectându-se pe chipul lui frumos.

– Probabil vrăji împotriva inamicilor; poate chiar împotriva... El se opri la acel cuvânt.

Nesryn dădu oricum din cap. Valgilor.

– Jumătate din mine speră să nu fie nevoită să aflăm vreodată.

Lăsându-l pe Sartaq să-și aleagă una, ea își prinse sabia scurtă de centură când se apropie de zidul îndepărtat și de scrisul negru din partea de jos.

Încercă fiecare bloc de piatră de pe podea, dar nu găsi nimic.

În sfârșit, se uită la scrierea cu litere negre duble. Nu erau negre, ci...

– E sânge, spuse Sartaq, venind lângă ea, cu un cuțit Asterion la centură.

Nici urmă de cadavru sau urme ale celui care scrisese asta, poate în timp ce era pe moarte.

– Este în limba spiridușilor, spuse Nesryn. Nu cred că învățătorii tăi de lux te-au învățat vechea limbă în timpul lecțiilor de istorie.

El scutură din cap.

Ea oftă.

– Ar trebui să găsim o cale să notăm ce scrie. Doar dacă nu ai o memorie care...

– Nu. El înjură, întorcându-se spre scări. Am niște hârtie și cerneală în desagii Kadarei. Aș putea...

Nu cuvintele lui întrerupte o făcură să se întoarcă, ci felul în care el rămase complet nemișcat.

Nesryn scoase sabia Fae din locul în care o legase.

– Nu este nevoie să traduci, spuse o voce subțire de femeie în limba halha. Scrie „Uită-te în sus". Păcat că nu ați observat.

Nesryn își ridică, într-adevăr, privirea la ce ieșea din casa scării, târându-se de-a lungul tavanului, spre ei, și își înghiți țipătul.

CAPITOLUL 34

Era mai rău decât visase vreodată Nesryn.

Creatura *kharankui* care aluneca de pe tavan, pe podea, era mult mai rea.

Mai mare decât un cal. Pielea era neagră și gri, împestrițată cu pete albe, ochii multipli fiind niște puțuri nesfârșite de culoare neagră. Și, în ciuda mărimii, femela era zveltă și subțire – mai mult ca o văduvă neagră decât ca un păianjen-lup.

– Spiridușii au uitat să *privească în sus* când au construit locul, spuse păienjenița cu o voce minunată în ciuda monstruozității ei. Picioarele lungi din față țăcăniră pe piatra veche. Ca să-și amintească pentru cine au pus capcanele.

Nesryn măsură din priviri casa scării din spatele păienjeniței și razele de lumină, căutând o ieșire. Nu găsi nici măcar una.

Iar acest turn de veghe devenise acum o adevărată plasă. Proști; fuseseră de-a dreptul proști pentru că zăboviseră...

Ghearele din partea de sus a picioarelor creaturii zgâriară piatra.

Nesryn își puse din nou sabia în teacă.

– Bun, spuse mieros păienjenița. Bine că știi cât de inutil ar fi acel fleac al spiridușilor.

Nesryn își scoase arcul, punând o săgeată.

Păienjenița râse.

– Dacă arcașii Fae nu m-au oprit cu mult timp în urmă, omule, nu o vei face tu acum.

Lângă ea, Sartaq își ridică ușor sabia.

Să moară aici și acum – asta nu îi trecuse prin cap la micul dejun, în timp ce Borte îi împletise părul.

Dar nu era nimic de făcut când păienjenița înaintă, colții ieșindu-i din maxilare.

– După ce termin cu tine, călărețule, îți voi face pasărea să țipe. Picături de lichid căzură din acei colți. Era venin.

Apoi păienjenița atacă.

Nesryn trase o săgeată și pregăti o alta înainte ca prima să-și găsească ținta. Dar păienjenița se mișcă atât de repede încât lovitura țintită spre un ochi lovi cu putere carapacea abdomenului, abia intrând. Păienjenița se izbi în masa de tortură din piatră, ca și când ar fi sărit ca să-i lovească...

Sartaq lovi, o tăietură brutală spre cel mai apropiat picior.

Păienjenița țipă, sângele negru curgând, iar ei se grăbiră spre ușa distantă...

Creatura *kharankui* îi interceptă prima. Își trânti picioarele între zid și masa de piatră, blocându-le calea. Era atât de aproape, iar duhoarea morții ce curgea din acei colți...

– Gunoaie umane, spuse păienjenița, veninul stropind piatra de la picioarele lor.

Cu coada ochiului, Nesryn văzu că Sartaq își aruncă un braț în calea ei, împingând-o, ca să sară în fața maxilarelor mortale...

Nu știa ce se întâmplase mai întâi.

Ce mișcare neclară fusese, ce făcuse creatura să țipe.

Până să înțeleagă Nesryn sacrificiul prostesc al lui Sartaq... păienjenița se izbi prin cameră, rostogolindu-se de nenumărate ori.

Nu era Kadara, ci ceva mare, înarmat cu gheare și colți...

Un lup gri. La fel de mare ca un ponei și foarte feroce.

Sartaq nu pierdu timpul, și nici Nesryn. Alergară spre boltă și spre scările de dincolo de ea, fără să le pese câți țepi sau săgeți țâșneau din pereți când se mișcară mai repede chiar și decât capcanele.

Alergând pe scări, sărind spațiile dintre ele, nu se opriră la izbiturile și țipetele de dedesubt...

Se auzi un țipăt canin, apoi... fu liniște.

Nesryn și Sartaq ajunseră în capul scărilor, alergând spre pădurea de dincolo de ușa deschisă. Prințul avea o mână pe spatele ei, împingând-o, amândoi întorcându-se pe jumătate spre turn.

Păienjenița țâșni din întuneric, îndreptându-se nu spre copaci, ci spre scările turnului de veghe, ca și când ar fi urcat pentru a-l surprinde printr-un atac neașteptat pe lupul care alerga după ea.

Și, exact cum plănuise, lupul zbură de pe scări, îndreptându-se spre boltă și spre pădure, fără să privească măcar în urmă.

Păienjenița sări. Auriul licări din cer.

Strigătul de luptă al Kadarei făcu pinii să tremure, ghearele ei intrând direct în pântecul creaturii *kharankui* și făcând-o se rostogolească pe scări.

Lupul se îndepărtă repede când strigătul de avertisment al lui Sartaq pentru rukul lui fu acoperit de țipetele păsării și ale păienjeniței. Aceasta din urmă ateriză pe spate, întocmai cum voia Kadara, lăsându-și pântecul expus ghearelor rukului și ciocului său ascuțit.

După câteva lovituri aprige, sângele negru țâșni, membrele subțiri se agitară și... liniște.

Arcul lui Nesryn se legănă în mâinile ei tremurânde când Kadara dezmembră păienjenița care zvâcnea. Ea se întoarse spre Sartaq, dar el se uita în altă parte. La lup.

Când lupul veni spre ei șchiopătând, cu o rană adâncă în coaste, și îi privi ochii de culoarea safirului închis, își dădu seama.

Știu ce și *cine* era, când marginile blănii gri strălucira, tot corpul umplându-se cu lumina care se micșora și plutea.

Iar când Falkan se ridică îi picioare în fața lor, cu o mână lipită de rana însângerată de la coaste, Nesryn șopti:

– Poți să-ți schimbi corpul.

CAPITOLUL 35

Falkan căzu în genunchi, acele de pin împrăștiindu-se, sângele prelingându-se printre degetele lui bronzate.

Nesryn vru să alerge spre el, dar Sartaq o blocă cu un braț.

– Nu o face, o avertiză el.

Nesryn îi împinse brațul și alergă spre bărbatul rănit, căzând în genunchi în fața lui.

– Ne-ai urmărit până aici.

Falkan își ridică fruntea, durerea citindu-se în ochii lui.

– V-am ascultat aseară. La focul vostru.

– Fără îndoială ca un șobolan sau ca o insectă, zise Sartaq.

Ceva asemănător rușinii umplu chipul lui Falkan.

– Am zburat aici ca un uliu – v-am văzut intrând. Apoi am văzut-o târându-se pe deal după voi.

Tremură când se uită spre locul în care Kadara terminase de sfâșiat păienjenița, iar acum stătea pe turn, studiindu-l ca și când ar fi fost următoarea masă.

Nesryn flutură o mână spre pasăre ca să coboare cu desagii lor. Kadara o ignoră explicit.

– El are nevoie de ajutorul nostru, îi șopti ea lui Sartaq. Bandajele.

– *Ej* a mea știe? fu tot ce întrebă prințul.

Falkan încercă și eșuă să-și ia mâna udă de sânge de pe coaste, gâfâind printre dinți.

– Da, reuși el să spună. I-am spus totul.

– Și care regat te-a plătit să vii aici?

– *Sartaq.* Ea nu îl mai auzise vorbind așa, nu îl mai văzuse atât de furios. Îl apucă pe prinț de braț. Ne-a salvat viețile. Acum, să îi întoarcem favoarea, spuse și arătă spre ruk. Bandajele.

Sartaq își întoarse ochii plumburii spre ea.

– Cei din neamul lui sunt asasini și spioni, spuse el. Mai bine l-am lăsa să moară.

– Nu sunt nici asasin, nici spion, gâfâi Falkan. Sunt ce am spus: un negustor. În Adarlan, când eram mic, nici măcar nu știam că am acest dar. El a existat în familia mea, dar când magia a dispărut, am presupus că eu nu l-am primit. M-am *bucurat.* Dar probabil că nu eram suficient de matur, pentru că atunci când am venit aici, când *acest*... Gesticulă spre corpul lui, la cei douăzeci de ani la care renunțase. Se crispă la mișcare făcută spre rană. Mi-a prins bine. Mă pot schimba. Prost, și rar, dar mă pot descurca, dacă mă concentrez.

Uitându-se la prinț, îi spuse:

– Nu înseamnă nimic pentru mine această moștenire. Era darul fraților mei, al tatălui meu – eu nu l-am vrut niciodată. Tot nu îl vreau.

– Totuși, te poți schimba din pasăre în lup și în om la fel de ușor ca și când te-ai fi antrenat.

– Crede-mă, este mai mult decât am făcut în... Falkan mormăi, legănându-se.

Nesryn îl prinse înainte să cadă la pământ și izbucni la Sartaq:

– Dacă nu aduci bandajele și proviziile chiar acum, îți voi face o rană asemănătoare.

Prințul se uită la ea cu gura căscată.

Apoi el fluieră printre dinți, ascuțit și scurt, în timp ce merse spre Kadara cu pași grăbiți.

Rukul sări de pe turn și ateriză pe una dintre statuile bufniță ancorate în zidurile boltite, piatra crăpându-se sub ea.

– Nu sunt asasin, insistă Falkan, încă tremurând. Am cunoscut câțiva, dar nu sunt unul.

– Te cred, spuse Nesryn, și vorbea serios.

Sartaq luă bagajele de pe Kadara, căutând prin ele.

– În *cel din stânga,* strigă ea. Prințul îi aruncă încă o privire peste umăr, dar se supuse.

– Am vrut să o ucid eu, gâfâi Falkan, ochii devenindu-i sticloși, fără îndoială din cauza sângelui pierdut. Ca să văd dacă... fapta mi-ar putea returna anii. Chiar... chiar dacă nu este cea care mi-a luat tinerețea, credeam că ar putea fi vreo... legătură între ei, chiar și peste ocean. O rețea, ca să zicem așa, pe care o au cei din specia lor. El râse amar și chinuit. Dar se pare că mi-a fost luată și lovitura fatală.

– Cred că o putem ierta cu toții pe Kadara pentru ce a făcut, spuse Nesryn, observând sângele negru împroșcat pe ciocul și penele rukului.

Alt râs îndurerat.

– Nu te sperie ce sunt.

Sartaq veni cu bandajele, alifia și ce părea a fi un borcan cu o substanță asemănătoare mierii, foarte probabil ca să lipească rana până ce ar fi ajuns la o vindecătoare. Bun.

– Unul dintre prietenii mei își poate schimba forma, recunoscu Nesryn chiar în clipa în care Falkan leșină în brațele ei.

Ei fură în aer după câteva minute în care Nesryn curăță rana de pe coastele lui Falkan și Sartaq o bandajă cu ceea ce păreau a fi niște frunze acoperite cu miere, ca să împiedice infecția și să oprească sângerarea când zburară repede înapoi spre cuib.

Ea și prințul abia vorbiră, deși, cu Falkan sprijinit în spatele lor, călătoria oricum nu prea le oferi ocazia să schimbe multe cuvinte. Fu un zbor rapid și periculos, Falkan înclinându-se ocazional destul de departe încât Sartaq să geamă când îl ținu în șa. Erau doar două rânduri de curele, îi spusese el lui Nesryn când urcaseră în șa. El nu le risca viețile pentru un om care putea să-și schimbe forma, chiar dacă îi datorau viața.

Dar ei reușiră, tocmai când soarele apunea și cele trei piscuri ale lui Dorgos erau luminate cu nenumărate focuri, ca și când munții ar fi fost plini de licurici.

Kadara țipă strident când se apropiară de Sala Muntelui din Altun. Părea a fi un fel de semnal, pentru că înainte să aterizeze, Borte, Houlun și nenumărați alții se adunară, înarmați cu provizii.

Niciunul nu întrebă ce se întâmplase cu Falkan. Nimeni nu se mira cum ajunsese el acolo. Fie la ordinul lui Houlun să nu îi bată la cap, fie doar din cauza haosului pe care îl presupunea coborârea lui de pe ruk și pentru a-l duce la o vindecătoare. Nimeni, în afară de Borte.

Sartaq era încă destul de furios, așa că o conduse pe *ej* a lui spre un colț al sălii ca să înceapă să-i ceară răspunsuri despre omul care își schimba forma. Sau așa părea, cu maxilarul încordat și brațele încrucișate.

Houlun se opri, cu picioarele înfipte în podea, cu maxilarul la fel de încordat ca al lui.

Singură cu Kadara, Nesryn începu să dea jos bagajele în timp ce Borte observă de la câțiva pași distanță:

– Faptul că are curajul să *îi* dea lecții îmi spune că ceva a mers *foarte* prost. Și faptul că ea îi permite să o facă îmi spune că se simte puțin vinovată.

Nesryn nu răspunse, gemând când coborî un bagaj destul de greu.

Borte o ocoli pe Kadara, măsurând din priviri pasărea. Atent.

– Sânge negru pe ghearele, ciocul și penajul ei. Mult sânge negru.

Nesryn rezemă bagajul de perete.

– Și spatele *tău* este plin de sânge roșu.

Din locul în care Falkan se rezemase de ea, în timpul călătoriei.

– Iar aia este o nouă sabie. *O sabie Fae,* șopti Borte, apropiindu-se ca să examineze sabia ce-i atârna de la centură. Nesryn se retrase un pas.

Borte strânse din buze.

– Orice știi, vreau să aflu și eu.

– Nu e treaba mea să-ți spun.

Ele se uitară spre Sartaq, care încă fierbea, Houlun lăsându-l să se descarce.

Borte începu să-și zornăie obiectele de pe degete.

– *Ej* pleacă singură câteva zile. Apoi pleci tu și te întorci cu un bărbat care nu a plecat cu tine și care nu a luat niciun ruk. Și biata Kadara se întoarce acoperită de... mizeria asta. Ea adulmecă sângele negru. Rukul țăcăni din cioc în semn de răspuns.

– Este noroi, minți Nesryn.

Borte râse.

– Iar eu sunt o prințesă Fae. Ori încep să pun întrebări, ori...

Nesryn o târî spre zidul cu bagaje.

– Chiar dacă ți-aș spune, *nu* trebuie sufli o vorbă nimănui. Sau să te implici în vreun fel.

Borte își puse o mână pe inimă.

– Jur.

Nesryn oftă spre tavanul din piatră aflat la distanță, Kadara aruncându-i o privire în semn de avertisment ca și când i-ar fi cerut să se mai gândească, dar Nesryn îi spuse totul lui Borte.

Ar fi trebuit să o asculte pe Kadara. Borte, spre meritul ei, nu spuse nimănui. În afară de Sartaq, care veni, în sfârșit, de lângă Houlun, doar ca să primească o mustrare și o lovitură în umăr pentru că nu își informase sora de vatră unde mergea. Și, mai rău decât atât, pentru că nu o invitase.

Sartaq se încruntă la Nesryn când își dădu seama cine îi spusese lui Borte, dar ea era prea obosită ca să-i pese. În schimb, se îndreptă spre camera ei, ocolind stâlpii. Știu că Sartaq era în urma ei din pricina lui Borte, care strigă: „Să mă iei cu tine data viitoare, măgar încăpățânat!“

Și, chiar înainte ca Nesryn să ajungă la ușa camerei ei, la confortul unui pat moale, prințul o apucă de cot.

– Trebuie să discutăm.

Nesryn tocmai intrase în cameră, Sartaq venind din urmă, închizând ușa și rezemându-se de aceasta. El își încrucișă brațele în același timp cu ea.

– Borte m-a amenințat că pune întrebări prin cuib, dacă nu îi spun.

– Nu-mi pasă.

Nesryn clipi.

– Atunci ce...

– Cine are cheile Wyrd?

Întrebarea răsună între ei.

Nesryn înghiți în sec.

– Ce este o cheie Wyrd?

Sartaq se îndepărtă de ușă.

– Mincinoaso, șopti el. Cât timp am fost plecați, *ej* a mea și-a amintit de alte povești, scoase din memoria colectivă pe care o are ca Păstrătoare a Poveștilor. Poveștile despre o poartă Wyrd prin care au intrat valgii și regii lor – și care se putea deschide oricând cu trei chei folosite în același timp. Și-a amintit că acele chei au *dispărut* după ce Maeve le-a furat și folosit ca să trimită valgii înapoi. Sunt ascunse, spune ea. Prin lume.

Nesryn ridică doar o sprânceană.

– Și ce e cu asta?

El pufni cu răceală.

– Așa și-a adunat Erawan atât de repede o armată, acesta fiind motivul pentru care Aelin nu îl poate ataca neajutată. Înseamnă că el are cel puțin una. Nu pe toate, altfel l-am numi deja pe Erawan stăpân al nostru. Dar cel puțin una, poate două. Deci, unde este a treia?

Ea chiar nu știa. Dacă Aelin și ceilalți aveau vreo idee, nu îi spuseseră niciodată. Doar că țelul lor final, dincolo de război și moarte, era să le recupereze pe cele pe care le avea Erawan. Dar chiar dacă i-ar fi zis asta...

– Poate că acum înțelegi, spuse Nesryn cu aceeași răceală, de ce suntem atât de disperați după armata tatălui tău.

– Ca să fie măcelărită.

– După ce Erawan ne va măcelări, va veni după voi.

Sartaq înjură.

– Ce am văzut azi, acea *creatură*... El își scărpină fața cu mâini tremurânde, pe care și le lăsă pe lângă corp. Houlun a aflat de celelalte trei turnuri de veghe ruinate – dinspre sud. Vom zbura spre primul imediat ce se vindecă omul care își schimbă forma.

– Îl luăm pe Falkan?

Sartaq deschise ușa cu atât de multă forță, încât Nesryn fu surprinsă că nu o smulse din balamale.

– Pe cât de nepriceput susține că este la a face aceste schimbări, un bărbat care se poate transforma în lup este o armă prea bună ca să nu o aduci când este pericol. Se încruntă brusc. Va veni cu mine.

– Iar eu unde voi fi?

Sartaq îi zâmbi fără să fie amuzat înainte să iasă pe hol.

– Vei zbura cu Borte.

CAPITOLUL 36

Atrofierea picioarelor lui... acționa acum în sens invers.

Trei săptămâni mai târziu, Yrene se minună. Picioarele își recăpătară mișcarea până la genunchi, dar nu mai sus. Chaol își putea îndoi acum piciorul, dar nu își putea mișca coapsele. Nu putea sta pe ele.

Dar antrenamentele de dimineață cu străjerii, după-amiezile petrecute cu vindecarea, învăluit de întuneric, amintiri și durere...

Mușchii își reveneau, conturându-i umerii deja lați și pieptul impresionant. Mulțumită antrenamentului în soarele dimineții, pielea bronzată căpătase o nuanță de maro închis, culoarea evidențiindu-i brațele musculoase.

Lucrau în fiecare zi în ritm ușor, intrând într-o rutină care devenea la fel de mult o parte din Yrene, tot așa cum erau și spălarea feței și a dinților și pofta de o cană cu *kahve* când se trezea.

Chaol i se alătura la lecțiile de autoapărare, cele mai tinere ucenice hlizindu-se încă în preajma lui, dar măcar nu întârziaseră niciodată de când venea el. Bărbatul o învățase pe Yrene chiar și noi mișcări pentru înfruntarea atacatorilor mai mari. Și, în timp ce adesea se zâmbea din plin în curtea din Torre, el și Yrene erau serioși când o învăța aceste metode de apărare, cât se gândeau când i-ar fi fost de folos.

Dar nu se aflase cine o atacase – nu se confirmase că, într-adevăr, fusese unul dintre valgi. O mică indulgență, presupunea Yrene.

Dar tot era atentă la lecțiile lui, iar Chaol încă o instruia atent.

Moștenitorii regali veniseră, plecaseră și se întorseseră, iar ea nu îl văzuse pe Kashin, cu excepția cinei în timpul căreia îl căutase ca să-i mulțumească pentru ajutorul și generozitatea din noaptea atacului. El îi spusese că nu era necesar, dar ea oricum îl atinsese pe umăr în semn de mulțumire, înainte să se așeze acolo unde se simțea în siguranță, lângă Chaol.

Cauza proprie și separată a lui Chaol cu khaganul... Chaol și Yrene nu riscau să discute despre război, despre nevoia de armată. Cât despre oaza Aksara și puțul cunoașterii, care s-ar fi putut ascunde sub palmieri, motivul pentru care acest loc *avea* asemenea informații despre valgi... Niciunul din ei nu găsise o cale să o manipuleze pe Hasar să îi ducă acolo fără să ridice suspiciuni. Fără să riște ca prințesa să conștientizeze că Yrene și Chaol încă țineau pergamentele ascunse în camera lui.

Dar Yrene știa că el era presat de timp. Vedea cum uneori privea distant, ca și când s-ar fi uitat spre un tărâm îndepărtat, amintindu-și de prietenii care luptaseră acolo, pentru poporul lor. El se forța mai mult după aceea și fiecare centimetru de mișcare câștigată pentru picioarele lui se datora, în mare parte, atât lui, cât și magiei fetei.

Dar și Yrene se forța. Se întreba dacă luptele începuseră; dacă avea să ajungă vreodată la timp ca măcar să ajute; dacă ar mai fi rămas ceva la care să se întoarcă.

Întunericul pe care îl întâlneau când îl vindeca, de la demonul care sălășluise în bărbatul care distrusese atât de mult din lume... Lucrau și cu asta. Ea nu fusese târâtă în amintirile lui, la fel ca înainte, nu fusese forțată să fie martoră la ororile Morathului sau să îndure atențiile *creaturii* care zăbovea în el, dar magia ei tot împingea acea rană, roind ca o mie de puncte de lumină albă, devorând-o, sorbind-o și zgâriind-o.

Chaol suporta durerea, înaintând cu greu prin orice îi arăta întunericul, fără să dea vreodată înapoi, zi după zi, oprindu-se doar

când ea rămânea fără putere, iar el insista ca Yrene să ia o pauză de masă sau să doarmă pe canapeaua aurie sau doar să converseze la un ceai rece.

Yrene presupunea că ritmul lor constant de lucru trebuia să se termine la un moment dat.

Credea că, probabil, avea să fie din cauza unei contradicții între ei, nu a unor știri de departe.

Khaganul reveni la cina oficială, după o absență de două săptămâni la domeniul de la malul mării ca să scape de căldura verii, ascuns împreună cu soția lui, care încă jelea. O adunare veselă – sau așa păruse din depărtare. Fără alte atacuri în palat sau în Torre, vigilența discretă sporise considerabil în ultimele câteva săptămâni.

Dar când Yrene și Chaol intrară în marea sală, când ea citi încordarea celor așezați la masă, se gândi dacă să îi spună să plece. Vizirii se mișcară pe scaune. Arghun, căruia cu siguranță *nu* i se simțise lipsa când se alăturase părinților lui la malul mării, rânji.

Hasar îi zâmbi larg lui Yrene – cu subînțeles. Nu era bine.

Cina începuse probabil de cincisprezece minute până să înceapă prințesa să atace. Hasar se aplecă înainte și îi spuse lui Chaol:

– Cred că ești mulțumit în seara asta, lord Westfall.

Yrene rămase perfect dreaptă pe scaun, furculița fiind fermă când duse la gură o bucată de biban de mare cu lămâie și se forță să înghită.

Chaol răspunse calm, bând din cupa lui cu apă:

– Și de ce ar fi așa, Înălțimea Ta?

Zâmbetele lui Hasar puteau fi îngrozitoare, mortale, iar cel pe care îl afișă când vorbi o făcu pe Yrene să se întrebe de ce se deranjase să răspundă chemărilor prințesei.

– Ei bine, dacă faci calculele, căpitanul Faliq ar trebui să revină mâine, cu fratele meu.

Yrene strânse furculița când numără zilele.

Trei săptămâni. Trecuseră trei săptămâni de când Nesryn și Sartaq plecaseră spre munții Tavan.

Nesryn avea să se întoarcă a doua zi. Și chiar dacă nu se întâmplase nimic – *nimic* – între Yrene și Chaol...

Yrene nu reuși să alunge senzația că pieptul i se prăbușea. Nu putu opri sentimentul că o ușă era pe cale să i se închidă în față, definitiv.

Ei nu vorbiseră despre Nesryn sau relația dintre ei, iar el nu o atinsese pe Yrene mai mult decât era necesar, niciodată nu o privise așa cum o făcuse în acea seară, la petrecere.

Pentru că, bineînțeles – bineînțeles că el o aștepta pe Nesryn. Femeia căreia el... îi era loial.

Yrene se forță să mai ia o înghițitură, chiar dacă peștele căpătase un gust amar.

Proastă. Era o *proastă* și...

– Nu ai aflat vestea? spuse tărăgănat Chaol, la fel de lipsit de respect ca prințesa. El lăsă cupa, mâinile sale atingându-le pe cele ale lui Yrene în locul în care ea își sprijinise mâna pe masă.

Pentru oricine ar fi putut fi o atingere întâmplătoare, dar în cazul lui Chaol... Fiecare mișcare era controlată, concentrată. Atingerea pielii lui de a ei fu o șoaptă liniștitoare, ca și când ar fi simțit că zidurile se strângeau, într-adevăr, în jurul ei...

Hasar îi aruncă lui Yrene o privire nemulțumită. „De ce nu mi-ai spus?“

Yrene se crispă nevinovată. „Nu am știut.“ Era adevărul.

– Presupun că ne vei spune? răspunse calmă Hasar lordului.

Chaol ridică din umeri.

– Am primit azi știrea, de la căpitanul Faliq. Ea și fratele tău au decis să își prelungească excursia cu încă trei săptămâni. Se pare că priceperea ei cu arcul și săgeata a fost la mare căutare printre rukhinii lui, care au rugat-o să mai rămână un timp, iar ea le-a făcut pe plac.

Yrene se forță să afișeze o expresie neutră, deși ușurarea și rușinea o străbătură.

Era o femeie bună – o femeie curajoasă. Aceea era cea despre care era atât de ușurată să audă că *nu* se întorcea. Că nu... îi întrerupea.

– Fratele nostru este îndeajuns de înțelept, spuse Arghun din partea cealaltă a mesei, să păstreze războinici pricepuți cât mai mult timp posibil.

Ghimpele era acolo, înfipt adânc.

Chaol ridică din nou din umeri.

– Este, într-adevăr, înțelept, dacă își dă seama cât de specială este.

Cuvintele erau spuse sincer, și totuși...

Ea inventa lucruri, înțelegând și presupunând că în tonul lui nu se simțea nicio emoție în afară de mândrie.

Arghun se aplecă înainte spre Hasar:

– Ei bine, mai este și chestiunea *celorlalte* vești, soră, pe care presupun că lordul Westfall le-a auzit deja.

La câteva locuri distanță, conversația khaganului cu cei mai apropiați viziri păru să înceteze.

– O, da, spuse Hasar, rotindu-și vinul în pocal în timp ce se întinse pe scaun. Am uitat.

Yrene încercă să surprindă privirea Reniei, să o facă pe iubita prințesei să dezvăluie *ceva* despre ce credea că făcea acum, despre valul pe cale să se spargă – motivul pentru care camera era atât de schimbată. Dar Renia doar o privi pe Hasar, cu o mână pe brațul ei ca și când ar fi spus „Atenție“.

Nu la ce era pe cale să dezvăluie, ci la *modul* în care Hasar urma să o facă.

Chaol se uită la Arghun și la Hasar. După rânjetul prințului și al prințesei, era destul de clar că erau conștienți de faptul că el nu aflase. Dar Chaol încă părea să se gândească dacă să dea de înțeles că știe sau să recunoască adevărul...

Yrene îl scuti de alegere.

– Eu nu am aflat, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

Pe sub masă, Chaol își atinse genunchiul de al ei în semn de mulțumire. Ea își spuse că doar plăcerea faptului că el își *putea* mișca acel genunchi o străbătu, deși groaza o făcu să simtă un nod în stomac.

– Ei bine, începu Hasar, primele ritmuri ale unui dans pe care ea și Arghun îl coordonaseră înainte de această masă, se pare că au avut loc niște... întâmplări în continentul învecinat.

Yrene lipi acum genunchiul de al lui Chaol, în semn de solidaritate tăcută. „Împreună", încercă ea să spună doar prin atingere.

Arghun îi spuse lui Yrene, lui Chaol, iar apoi tatălui ei:

– Atât de multe întâmplări în nord! Nobili dispăruți care acum se arată din nou. Și Dorian Havilliard, și regina din Terrasen. Cea din urmă a făcut-o și într-un mod atât de teatral.

– Unde, șopti Yrene, întrucât Chaol nu putea.

Într-adevăr, el rămăsese fără suflare la menționarea regelui său.

Hasar îi zâmbi lui Yrene – era acel zâmbet mulțumit pe care îl afișase la sosire.

– În Golful Craniului.

Minciuna pe care i-o dăduse Chaol ca să i-o transmită prințesei... Se dovedise adevărată.

Ea îl simți pe Chaol încordându-se, deși chipul lui nu dezvălui nimic în afară de un interes amabil.

– E un port al piraților, Mare Khagan, îl lămuri Chaol pe Urus, așezat la masă, ca și când ar fi fost într-adevăr conștient de aceste știri și de o parte din conversația asta. Este în mijlocul unui mare arhipelag.

Khaganul se uită la vizirii lui evident nemulțumiți și se încruntă odată cu ei.

– Și de ce ar apărea în Golful Craniului?

Chaol nu avea niciun răspuns, dar Arghun fu mai mult decât bucuros să îl ofere.

– Pentru că Aelin Galathynius s-a gândit să înfrunte armata pe care Perrington o campat-o la marginea acestui arhipelag.

Yrene își luă mâna de pe masă ca să-l apuce pe Chaol de genunchi. Tensiunea radia prin fiecare linie încordată a corpului său.

Duva întrebă, cu o mână pe pântecul care creștea:

– Victoria a fost în favoarea ei sau a lui Perrington?

Ca și când ar fi fost un meci sportiv. Soțul ei se uita, într-adevăr, la masă, ca să vadă capetele întorcându-se.

– O, în favoarea ei, spuse Hasar. Deja aveam spioni în oraș, deci au fost capabili să ne dea un raport complet. Din nou acel zâmbet îngâmfat și secret spre Yrene. Erau spionii pe care îi trimisese folosind informația de la Yrene. Puterea ei este considerabilă, adăugă ea tatălui ei. Sursele noastre spun că a ars până și cerul. Iar apoi a scufundat o mare parte din flota adunată împotriva ei. Cu o singură lovitură.

Pe toți zeii.

Vizirii se mișcară, iar chipul khaganului deveni dur.

– Așadar, zvonurile despre distrugerea castelului de cleștar nu au fost exagerate.

– Nu, spuse cu blândețe Arghun. Iar puterile ei au sporit de atunci, ca și numărul aliaților săi. Dorian Havilliard călătorește împreună cu cei de la Curtea ei, iar Golful Craniului și Lordul Piraților îngenunchează acum în fața sa.

Era o cuceritoare.

– Ei luptă *cu* ea, interveni Chaol. Împotriva armatei lui Perrington.

– Așa e? Hasar preluă atacul, parând cu ușurință. Pentru că nu Perrington navighează acum pe coasta ținutului Eyllwe, arzând satele după bunul plac.

– Asta e o minnciună, spuse Chaol prea încet.

– Este? Arghun ridică din umeri, apoi se întoarse spre tatăl său cu o expresie de fiu îngrijorat. Bineînțeles că nimeni nu a văzut-o, dar sate întregi au fost lăsate în ruină și cenușă. Se spune că navighează spre Banjali, hotărâtă să înarmeze puternic familia Ytger ca să adune o armată pentru ea.

– Asta e o *minciună,* izbucni Chaol.

El își dezgoli dinții, vizirii chicotiră și suspinară, dar îi spuse khaganului:

– O cunosc pe Aelin Galathynius, Mare Khagan. Nu este stilul ei, nu îi stă în fire. Familia Ytger...

Se opri.

„Este importantă pentru ea.“ Yrene simți cuvintele pe limba lui, ca și când ar fi fost ale ei. Prințesa și Arghun se aplecară înainte, așteptând confirmarea. Dovada posibilei slăbiciuni a lui Aelin Galaghynius.

Nu ținea de magie, ci de cine era important pentru ea. Iar Eyllwe, fiind între armata lui Perrington și khaganat... Ea vedea cum puneau totul cap la cap.

– Ar fi mai bine ca familia Ytger să fie folosită ca un aliat din sud, îl corectă Chaol, cu umerii rigizi. Aelin este destul de inteligentă să știe asta.

– Și presupun că tu ai de unde știi, spuse Hasar, de vreme ce ai fost iubitul ei la un moment dat. Sau a fost acel rege Dorian? Sau amândoi? Spionii nu au fost niciodată clari în privința bărbaților cu care și-a împărțit patul.

Yrene își reprimă surprinderea. Chaol și Aelin Galathynius?

– O cunosc bine, da, spuse categoric Chaol.

Își lipi genunchiul de al ei, ca și când ar fi spus: „Mai târziu. Îți voi explica mai târziu“.

– Dar acesta *este* război, replică Arghun. Războaiele obligă oamenii să facă lucruri la care nu s-ar gândi în mod obișnuit.

Condescendența și luarea peste picior fură suficiente ca să o facă pe Yrene să scrâșnească din dinți. Acesta era un atac plănuit, o alianță temporară între cei doi frați.

Kashin interveni:

– Se îndreaptă spre țărmurile astea?

Era întrebarea unui soldat, menită să evalueze o amenințare pentru acest ținut, pentru regele lui.

Hasar își curăță unghiile.

– Cine știe? Cu o asemenea putere... Poate vom deveni cu toții victimele ei.

– Aelin are deja de purtat un război, iar ea nu este o cuceritoare, spuse Chaol.

– Golful Craniului și Eyllwe sugerează contrariul.

Un vizir șopti la urechea khaganului.

Altul se aplecă să asculte, deja calculând.

Chaol îi spuse lui Urus:

– Mare Khagan, știu că unii ar putea să facă aceste legături să pară în dezavantajul lui Aelin, dar îți jur că regina Terrasenului vrea doar să ne elibereze ținutul. Regele meu nu s-ar alia cu ea dacă nu ar fi așa.

– *Ai jura,* totuși? spuse gânditoare Hasar. Ai jura pe viața lui Yrene?

Chaol clipi la prințesă.

– Din tot ce ai văzut, continuă Hasar, din cât îi cunoști caracterul... ai jura pe viața lui Yrene Towers că Aelin Galathynius nu folosește asemenea tactici? Nu ar putea încerca să *atace* armatele, în loc să le adune? Inclusiv pe a noastră?

„Spune da. Spune da.“

Chaol nici măcar nu se uită la Yrene în timp ce îi fixă cu privirea pe Hasar și pe Arghun. Khaganul și vizirii se despărțiră.

Chaol nu spuse nimic. Nu jură nimic.

Zâmbetul schițat de Hasar nu părea triumfător.

– Așa mă gândeam și eu.

Stomacul lui Yrene se răsuci.

Khaganul evaluă cuvintele lui Chaol.

– Dacă Perrington și Aelin Galathynius adună armate, poate că se vor distruge unul pe celălalt și mă vor scuti de probleme.

Un mușchi zvâcni pe maxilarul lui Chaol.

– Poate că dacă este atât de puternică, spuse gânditor Arghun, îl poate distruge singură pe Perrington.

– Nu uita de regele Dorian, spuse Hasar. Zău, pariez că amândoi s-ar putea descurca cu Perrington și orice armată și-a adunat, fără mult ajutor. Este mai bine să îi lăsăm pe ei să se ocupe de asta decât să ne vărsăm sângele pe pământ străin.

Yrene tremura. Tremura de *furie* la jocul vesel de cuvinte, la jocul pe care îl făcuseră Hasar și fratele ei ca să nu intre în război.

– Dar, răspunse Kashin, părând să observe expresia lui Yrene, se mai poate spune și că, dacă *ajutăm* niște nobili puternici, beneficiile anilor de pace ar putea merita mai mult decât riscurile de acum. El se întoarse spre khagan. Dacă mergem în ajutorul lor, tată, dacă va trebui să înfruntăm vreodată o asemenea amenințare, imaginează-ți puterea îndreptată împotriva inamicilor noștri.

– Sau îndreptată împotriva noastră, dacă ei i se pare mai ușor să își încalce jurămintele, interveni Arghun.

Khaganul îl studie pe Arghun, fiul lui cel mai mare încruntându-se acum cu dezgust la Kashin. Duva, cu o mână încă pe pântecul ei însărcinat, doar privi. Neobservată nici măcar de soțul ei.

Arghun se întoarse din nou spre tatăl său.

– Magia poporului nostru este minimă. Cerul Etern și cei treizeci și șase de zei le-au binecuvântat cel mai mult pe vindecătoarele noastre. El se încruntă la Yrene. Împotriva unei asemenea puteri, ce reprezintă oțelul și lemnul? Aelin Galathynius a cucerit Riftholdul, apoi a cucerit Golful Craniului, iar acum pare să vrea să cucerească ținutul Eyllwe. Un conducător înțelept ar fi fugit în nord, și-ar fi fortificat regatul, apoi s-ar fi dus la sud de granițe. Totuși, ea își împuținează armata, împărțind-o între nord și sud. Dacă nu este proastă, atunci consilierii ei sunt.

– Ei sunt războinici bine instruiți, care au văzut mai multe războaie și lupte decât vei vedea tu vreodată, spuse rece Chaol.

Prințul cel mai în vârstă înțepeni. Hasar râse încet.

Khaganul cântări din nou cuvintele din jurul lui.

– Asta rămâne o chestiune de discutat în sălile de consiliu, nu la mesele de cină, spuse el, deși nu era nimic liniștitor în vorbele sale. Nu pentru Chaol, nici pentru Yrene. Cu toate că sunt înclinat să fiu de acord cu ce îmi oferă faptele în sine.

Spre meritul său, Chaol nu continuă discuția. Nu tresări și nu se încruntă, ci doar dădu o dată din cap.

– Mulțumesc pentru onoarea de a te mai gândi, Mare Khagan.

Arghun și Hasar făcură un schimb de priviri disprețuitoare, dar khaganul reveni la mâncarea lui.

Yrene și Chaol nu se mai atinseră de restul mâncării.

Ticăloasă. Prințesa era o ticăloasă, iar Arghun era cel mai mare ticălos pe care îl cunoscuse Chaol.

Era un adevăr în reticența lor – frica de puterile lui Aelin și de amenințarea pe care ar fi putut să o reprezinte ea. Dar el îi înțelegea. Știa că Hasar, pur și simplu, nu voia să plece din confortul casei ei, din brațele iubitei, ca să meargă la război. Nu voia dezordinea situației.

Iar Arghun... Bărbatul folosea puterea și cunoașterea. Chaol nu se îndoia că Arghun îl contrazisese mai mult ca să îl forțeze să devină disperat.

Chiar mai mult decât era, dorindu-și să ofere orice pentru ajutorul lor.

Kashin avea să facă orice i-ar fi cerut tatăl său. Iar în ceea ce îl privea pe khagan...

Câteva ore mai târziu, Chaol încă scrâșnea din dinți cât stătea întins în pat și se uita la tavan. Yrene îl părăsise cu o strângere de umăr, promițându-i să îl vadă în ziua următoare.

Chaol abia reușise să-i răspundă.

Ar fi trebuit să mintă. Ar fi trebuit să jure că își punea viața în mâinile lui Aelin.

Pentru că Hasar știuse că dacă i-ar fi cerut să jure pe viața lui Yrene...

Chiar dacă celor treizeci și șase de zei ai lor nu le păsa de el, nu putea risca asta.

El o văzuse pe Aelin făcând lucruri îngrozitoare.

Încă o visa spindecându-l cu sânge-rece pe Archer Finn. Încă visa ce lăsase ea din corpul lui Grave pe acea alee. Încă o visa măcelărind bărbații ca pe vite în Rifthold și în Endovier, și știa cât de

insensibilă și brutală putea deveni. Se mai certase cu ea în legătură cu asta în vara dinainte – privind controlul puterii ei. Sau lipsa acestuia.

Rowan era un mascul bun. Complet netemător în fața lui Aelin și a magiei ei. Dar i-ar fi ascultat *ea* sfatul? Aedion și Aelin puteau la fel de bine să se bată cum puteau să și cadă de acord, iar Lysandra... Chaol nu o cunoștea atât de bine pe femeia care își putea schimba forma încât să știe dacă ar fi controlat-o pe Aelin.

Aelin, într-adevăr, se schimbase – devenise o regină. Încă devenea o regină.

Dar el știa că nu avea rețineri, nu lăuntrice, privind cât de multe ar fi făcut ca să îi protejeze pe cei pe care îi iubea, ca să își protejeze regatul. Iar dacă cineva îi stătea în cale, dacă o oprea din a-i proteja... Nimic nu o putea opri pe Aelin. Nimic.

Așadar, nu reușise să jure pe viața lui Yrene, ca să creadă că Aelin nu s-ar fi dedat la folosirea acestor metode. Cu trecutul ei agitat împreună cu Rolfe, probabil își folosise puterea magiei ca să-l convingă să se alăture cauzei intimidându-l.

Dar cu Eyllwe... Arătaseră ei vreun semn de rezistență, ca să o facă să îi terorizeze? El nu își putea imagina că Aelin ar fi putut *lua în considerare* rănirea nevinovaților, ca să nu mai vorbim de faptul că era poporul prietenului ei drag. Și totuși, știa riscurile pe care le prezenta Perrington – Erawan. Ce le-ar fi făcut tuturor, dacă ea nu îi aduna prin toate mijloacele necesare.

Chaol își scărpină fața. Dacă Aelin s-ar fi controlat, dacă ar fi jucat rolul reginei îndurerate... I-ar fi făcut sarcina mult mai ușoară.

Poate că Aelin îi făcuse să piardă acest război, singura șansă la un viitor.

Cel puțin Dorian apăruse.

Chaol trimise o rugăciune tăcută de mulțumire în noapte pentru mica indulgență.

O bătaie ușoară în ușă îl făcu să se ridice. Nu din hol, ci în ușile de sticlă care dădeau spre grădină.

Picioarele îi zvâcniră – mai mult o reacție decât o mișcare controlată. Chaol și Yrene făcuseră exercițiile istovitoare pentru picioare de două ori pe zi, diversele terapii obținându-i mișcarea centimetru cu centimetru, împreună cu magia pe care o revărsa în corpul lui cât el îndura amintirile întunericului. Nu îi spunea niciodată ce văzuse, ce îl făcuse să țipe.

Nu avea rost. Și să îi spună lui Yrene cât de grav eșuase și cât de greșit judecase îl făcea să se simtă la fel de rău. Dar cine stătea în grădina învăluită în noapte... Nu era o amintire.

Chaol miji ochii în întuneric la silueta înaltă a unui bărbat care stătea acolo cu o mână ridicată într-un salut tăcut, în timp ce a lui Chaol alunecă spre cuțitul de sub perna lui. Dar silueta se apropie de felinar, iar Chaol expiră și îi făcu semn din mână prințului să intre.

Cu mișcarea unui cuțitaș, Kashin descuie ușa grădinii și se strecură înăuntru.

– Nu mă așteaptam ca un prinț să știe să descuie uși, spuse Chaol în loc de salut.

Kashin zăbovi în pragul ușii, felinarul de afară luminându-i suficient chipul încât Chaol să îl vadă schițând un zâmbet.

– Mă tem că am învățat mai mult furișându-mă în dormitoarele doamnelor decât furând.

– Credeam că regatul tău este puțin mai deschis decât al meu în privința unor astfel de lucruri.

Acel zâmbet se lărgi.

– Probabil, dar soții bătrâni și țâfnoși sunt la fel pe ambele continente.

Chaol chicoti, scuturând din cap.

– Ce pot face pentru tine, prințe?

Kashin studie ușa de la intrarea în apartament, Chaol făcând la fel – în căutarea posibilelor umbre pâlpâitoare din cealaltă parte a ei. Când nu găsiră niciuna, Kashin spuse:

– Presupun că nu ai descoperit în regatul meu cine ar putea să o chinuiască pe Yrene.

– Aș vrea să pot spune contrariul.

Dar cu Nesryn plecată avea puține șanse să vâneze prin Antica urmele unui posibil agent valg. Și lucrurile fuseseră, într-adevăr, destul de liniștite în ultimele trei săptămâni, așa că o parte din el sperase că acesta... plecase. O atmosferă mult mai calmă se stabilise în palat și în Torre de atunci, ca și când toată lumea ar fi trecut peste asta.

Kashin dădu din cap.

– Știu că Sartaq a plecat împreună cu căpitanul tău ca să caute răspunsuri în privința acestei amenințări.

Chaol nu îndrăzni să confirme sau să nege. Nu era tocmai sigur cum se înțelesese Sartaq cu familia lui, dacă primise binecuvântarea tatălui ca să plece.

Kashin continuă:

– Probabil de aceea frații mei au făcut un front comun împotriva ta în seara asta. Dacă Sartaq ia în serios amenințarea, ei știu că ar putea avea o șansă mică să îl convingă pe tatăl nostru să nu se alăture acestei cauze.

– Dar dacă amenințarea este reală, spuse Chaol, dacă ar putea pătrunde pe tărâmurile astea, de ce să nu lupți? De ce să nu o oprești înainte să ajungă pe țărmurile de aici?

– Pentru că este război, spuse Kashin, iar felul în care vorbea și stătea îl făcuse pe Chaol, cumva, să se simtă tânăr. Și chiar dacă maniera în care frații mei și-au prezentat argumentele a fost neplăcută, suspectez că Arghun și Hasar sunt conștienți de costurile necesare alăturării cauzei voastre. Niciodată nu a mai fost trimisă toată armata khaganatului pe un tărâm străin. Doar niște legiuni, fie de rukhini, flota sau lorzii mei călăreți. Câteodată uniți, dar niciodată toți, niciodată ce aveți voi nevoie. Costul vieților, cheltuiala vistieriei noastre... ar fi mare. Nu face greșeala de a crede că frații mei nu înțeleg asta foarte bine.

– Și frica lor de Aelin?

Kashin pufni.

– Nu știu ce să zic despre asta. Poate că este bine fondată. Poate că nu.

– Așadar, te-ai furișat în camera mea ca să îmi spui?

Trebuia să vorbească cu mai mult respect, dar...

– Am venit să îți mai dau o informație pe care Arghun a ales să nu o menționeze.

Chaol așteptă, dorindu-și să nu fi stat în pat, cu bustul gol.

Kashin spuse:

– De la vizirul nostru pentru comerț în străinătate am primit un raport cum că s-a dat o comandă să se construiască o armă oarecum nouă.

Respirația lui Chaol se poticni. Dacă Morathul găsise vreo cale...

– Se numește sulița de foc, spuse Kashin. Cei mai buni proiectanți ai noștri au făcut-o combinând diverse arme de pe continentul nostru.

O, pe toți zeii. Dacă Morathul o avea în arsenalul său...

– Căpitanul Rolfe le-a comandat pentru flota lui. Cu câteva luni în urmă.

„Rolfe..."

– Iar când au sosit veștile despre căderea Golfului Craniului în fața lui Aelin Galathynius, au venit și cu o comandă pentru și mai multe sulițe de foc, ca să fie trimise în nord.

Chaol se gândi la informație.

– De ce nu a spus asta Arghun la cină?

– Pentru că sulițele de foc sunt foarte, foarte scumpe.

– Cu siguranță e bine penru economia voastră.

– Este. Și *nu* este bine pentru încercarea lui Arghun de a evita acest război.

Chaol tăcu o clipă.

– Și tu, prințe? Vrei să te alături războiului?

Kashin nu răspunse imediat. El scrută camera, tavanul, patul și, în sfârșit, pe Chaol.

– Acesta va fi cel mai mare război al vremurilor noastre, spuse încet Kashin. Când vom fi morți, când până și strănepoții noștri vor fi morți, tot se va vorbi de acest război. Ei îl vor povesti în șoaptă în jurul focurilor, îl vor cânta în marile săli. Cine a trăit și murit, cine a luptat și cine s-a ascuns. El înghiți în sec. *Sulde*-ul meu se îndreaptă spre nord – zi și noapte, părul de cal se îndreaptă spre nord. Deci poate că îmi voi găsi soarta pe câmpiile din Fenharrow. Sau în fața zidurilor albe ale Orynthului. Dar în nord voi merge – dacă tatăl meu îmi va ordona.

Chaol se gândi la asta. Se uită la cuferele lipite de zidul de lângă baie.

Kashin dădu să plece, când Chaol întrebă:

– Când este următoarea întâlnire a tatălui tău cu vizirul pentru comerțul în străinătate?

CAPITOLUL 37

Lui Nesryn nu îi mai rămăsese timp.

Falkan ceruse zece zile ca să-și revină, fapt ce le lăsase ei și lui Sartaq prea puțin timp ca să viziteze ruinele celuilalt turn de veghe din sud. Încercase să îl convingă pe prinț să meargă fără omul care își schimba forma, dar el refuzase. Chiar și cu Borte, care era acum hotărâtă să li se alăture, el nu își asuma niciun risc.

Dar Sartaq găsise alte căi de a le umple timpul. O luase pe Nesryn spre alte cuiburi în nord și vest, unde se întâlnise cu mamele-vetrelor și căpitanii, bărbați și femei, care le conduceau armata.

Unii fuseseră prietenoși, întâmpinându-l pe Sartaq cu festinuri și petreceri care duraseră până noaptea.

Alții, ca Berlad, erau plecați, mamele-vetrelor și alți lideri neinvitându-i să rămână mai mult decât era necesar. Cu siguranță fără să aducă urcioare cu laptele fermentat de capră pe care îl beau ei și care era destul de tare încât să înceapă să îi crească lui Nesryn păr pe piept, pe față și pe dinți. Ea aproape se înecase prima dată când îl încercase, ceilalți bătând-o pe spate și toastând în onoarea ei.

Primirea călduroasă încă o surprindea. Zâmbetele rukhinilor care îi ceruseră, unii sfioși, alții îndrăzneți, să facă demonstrații cu arcul și săgeata. Dar, cu tot ce le arătase lor, și ea învățase din aceste experiențe. Zburase cu Sartaq prin trecătorile montane, prințul alegând țintele, iar Nesryn lovindu-le, învățând cum să tragă împotriva vântului, *la fel ca* vântul.

O lăsase chiar să o călărească singură pe Kadara – doar o dată, și suficient pentru ea încât să se întrebe din nou cum de își lăsau copiii de patru ani să o facă, dar... nu se simțise niciodată atât de dezlănțuită.

Atât de neîmpovărată și liberă și totuși liniștită.

Așadar, ei merseră de la un clan la altul, de la o vatră la alta. Sartaq verificând călărețiii și antrenamentul lor, oprindu-se să viziteze nou-născuți și bătrâni bolnavi. Nesryn rămânea în umbra lui sau încerca să o facă.

Ori de câte ori zăbovea un pas în urmă, Sartaq o înghiontea înainte. Ori de câte ori trebuia făcut ceva împreună cu ceilalți, îi cerea ei să o facă. Spălatul după o masă, returnarea săgeților de la antrenamentul la țintă, curățarea excrementelor păsărilor ruk de pe holuri și din cuiburi.

La ultima sarcină, cel puțin prințul i se alăturase. Fără a ține cont de gradul și de statutul de căpitan, el făcea toate treburile fără să se plângă. Nimeni nu scăpa de muncă, îi spusese când îl întrebase într-o seară.

Și fie pentru că râcâia excrementele uscate de pe pământ sau pentru că îi învăța pe tinerii războinici cum să tragă cu arcul, ceva neliniștit din ea se calmase.

Nu își mai putea imagina întâlnirile liniștite de la palatul din Rifthold, unde le dăduse ordine gărzilor serioase, iar apoi se despărțiseră printre podele de marmură și podoabe. Nu își amintea de barăcile orașului, unde se furișase în spatele unei camere aglomerate, își primise ordinele, iar apoi stătuse la un colț de stradă câteva ore, privind oamenii cumpărând și mâncând, certându-se și mergând în treburile lor.

Altă viață, altă lume.

Aici, în creierul munților, respirând aerul rece, așezată în fața unei vetre ca să o audă pe Houlun spunând povești despre rukhini și lorzi călăreți, povești despre primul khagan și iubita lui soție, după care fusese numită Borte... Nu își mai putea aminti acea viață de dinainte.

Și nu voia să revină la ea.

La o asemenea vatră își despletise Nesryn cosița strânsă pe care Borte o învățase cum să o facă, rămânând surprinsă.

Houlun se așezase cu o piatră de șlefuit într-o mână în timp ce își ascuțea pumnalul, pregătindu-se să lucreze cât vorbea micii adunări – Sartaq, Borte, Falkan cu chipul gri și șchiopătând și alți șase de care Nesryn aflase că erau un fel de veri de-ai lui Borte. Mama de vatră le studie chipurile, aurul licărind odată cu flacăra și întrebă:

– Ce-ar fi să auzim, în schimb, o poveste despre Adarlan?

Toți ochii se întoarseră spre Nesryn și Falkan.

Bărbatul care își schimba forma tresări.

– Mă tem că ale mele sunt cam plictisitoare. El se gândi. Am făcut o vizită interesantă în Deșertul Roșu cândva, dar... Gesticulă cât de mult putea spre Nesryn. Aș vrea să aud mai întâi una dintre poveștile tale, căpitane.

Nesryn încercă să nu se agite sub greutatea atâtor priviri.

– Poveștile cu care am crescut, recunoscu ea, erau în mare parte despre voi toți, despre aceste tărâmuri. Ei zâmbiră larg auzind asta, iar Sartaq doar îi făcu semn din ochi. Nesryn își plecă fruntea, roșind.

– Spune-ne o poveste despre spiriduși, dacă îi cunoști, sugeră Borte. Despre prințul Fae pe care l-ai cunoscut.

Nesryn scutură din cap.

– Nu știu niciuna și nu îl cunosc atât de bine.

Când Borte se încruntă, Nesryn adăugă:

– Dar vă pot cânta.

Liniște.

Houlun lăsă piatra din mână.

– Un cântec ar fi apreciat. Ea se încruntă la Borte și la Sartaq. De vreme ce niciunul dintre copiii mei nu poate cânta, nici dacă asta le-ar salva viața. Borte își dădu ochii peste cap la mama de vatră, dar Sartaq își plecă fruntea scuzându-se, afișând acum un zâmbet timid.

Nesryn zâmbi, chiar dacă inima îi bătu cu putere la oferta ei curajoasă. Nu cântase cu adevărat pentru nimeni, dar asta... Nu interpreta, cât împărtășea. Ea ascultă vântul șuierând în fața gurii peșterii un moment lung, ceilalți amuțind.

– Acesta este un cântec despre Adarlan, spuse în cele din urmă. De la poalele dealurilor din nordul Riftholdului, unde s-a născut mama. O durere veche și familiară îi umplu pieptul. Obișnuia să mi-l cânte... înainte să moară.

Un licăr de compasiune se zări în privirea rece a lui Houlun, dar Nesryn se uită la Borte când vorbi, găsind chipul tinerei neobișnuit de blând – fixând-o cu privirea pe Nesryn ca și când nu ar mai fi văzut-o. Nesryn îi dădu subtil din cap. „Este o povară pe care o purtăm amândouă."

Borte schiță tăcută un zâmbet.

Nesryn ascultă din nou vântul. Își aminti de mica și frumoasa ei cameră din Rifthold, își aminti senzația mâinilor mătăsoase ale mamei ei mângâindu-i fața, părul. Fusese atât de fascinată de poveștile tatălui său despre patria îndepărtată, despre părăsile ruk și lorzii călăreți, încât rar întrebase ceva despre Adarlan, în ciuda faptului că era un copil al ambelor ținuturi.

Iar acest cântec al mamei ei... era una dintre puținele povești pe care le spunea, așa cum îi plăcea cel mai mult, despre patria ei din zilele bune. Și voia să le împărtășească întrezărirea a ceea ce ar fi putut deveni din nou ținutul ei.

Nesryn își drese vocea, inspiră adânc, iar apoi deschise gura și cântă.

Pârâitul focului fu singura ei tobă, și vocea lui Nesryn umplu Sala Muntelui din Altun, mișcându-se printre stâlpii vechi, răsunând din piatra cioplită.

Ea avu senzația că Sartaq rămase nemișcat, că nimic dur sau amuzat nu se citea pe chipul lui.

Dar se concentră la cântec, la cuvintele de demult, la povestea iernilor trecute și a petelor de sânge pe zăpadă; la povestea mamelor

și a fiicelor lor, la cum iubiseră, luptaseră și se îngrijiseră una pe cealaltă.

Vocea ei se ridică și coborî, îndrăzneață și grațioasă ca un ruk, iar Nesryn ar fi putut jura că până și șuieratul vântului se opri ca să asculte.

Iar când termină, pe o notă înaltă ca o rază aurie a soarelui de primăvară răsărind peste ținuturi reci, când tăcerea și pârâitul focului umplură din nou lumea...

Borte plângea. Lacrimi tăcute îi curgeau pe chipul frumos. Houlun își ținea strâns nepoata de mână, lăsând deoparte piatra de șlefuit. Era o rană care încă se vindeca – pentru amândouă.

Și poate că și pentru Sartaq, căci suferința îi contura chipul. Suferința, admirația și poate ceva infinit mai tandru când spuse:

– Încă o poveste de răspândit despre Săgeata lui Neith.

Ea își plecă din nou fruntea, acceptând laudele celorlalți cu un zâmbet. Falkan aplaudă cât de bine reuși și ceru încă un cântec.

Nesryn, spre suprinderea ei, îi făcu pe plac. Un cântec vesel de munte, învățat de la tatăl ei, despre râuri repezi printre câmpuri cu flori sălbatice.

Dar, deși noaptea continuă, când Nesryn cântă în sala frumoasă din munte, simți privirea lui Sartaq, diferită de oricare alta dinainte.

Și, chiar dacă își spuse că ar fi trebuit să o facă, Nesryn nu își întoarse privirea.

Câteva zile mai târziu, după ce Falkan se vindecase în sfârșit, ei îndrăzniră să se aventureze spre celelalte trei turnuri de veghe pe care le descoperise Houlun.

Nu găsiră nimic în primele două, ambele destul de îndepărtate încât să necesite călătorii diferite. Houlun le interzisese să campeze în sălbăticie – așadar, decât să riște furia ei, se întoarseră în fiecare

seară, apoi rămaseră câteva zile ca să le lase pe Kadara și pe Arcas, rukul drăguț al lui Borte, să se odihnească.

Sartaq devenise un pic mai amabil cu omul care își schimba forma. Îl urmărea pe Falkan la fel de atent precum Kadara, dar cel puțin încerca să converseze din când în când.

Borte, pe de altă parte, îi puse nenumărate întrebări lui Falkan cât căutară printre ruinele care erau doar niște moloz. „Cum este să te simți ca o rață, dând din picioare pe sub apă, dar alunecând atât de lin la suprafață?"

„Când mănânci ca un animal, îți încape toată carnea în stomacul tău de om?"

„Trebuie să aștepți după ce mănânci ca un animal înainte să te transformi din nou în om, din cauza asta?"

„Îți faci nevoile ca un animal?"

Ultima întrebare cel puțin îl făcuse pe Sartaq să râdă brusc, deși Falkan roșise și evitase să răspundă întrebării.

Dar după ce vizitaseră două turnuri de veghe, nu găsiseră nimic privind motivul pentru care fuseseră construite și nu aflaseră cu cine se luptaseră acei gardieni de demult – sau *cum* îi învinseseră.

Și cu un singur turn rămas... Nesryn numărase zilele și își dăduse seama că cele trei săptămâni pe care i le promisese lui Chaol se terminaseră.

Și Sartaq știuse asta. O căutase în timp ce stătea într-unul dintre cuiburile păsărilor ruk, admirând păsările odihnindu-se, ciugulindu-se sau zburând. Venea des aici în după-amiezile liniștite, doar să observe păsările: agerimea lor, legăturile lor tandre.

Ea se rezema de un zid de lângă ușă când el ieși. Timp de câteva minute, rămaseră privind o pereche atingându-și ciocurile înainte să sară spre marginea gurii peșterii și în golul de dedesubt.

– Cea de acolo, spuse prințul în cele din urmă, arătând spre o pasăre maro-roșcat care stătea lângă zidul opus. Ea o văzuse deseori, observând în mare parte că era singură, niciodată vizitată de un călăreț, spre deosebire de ceilalți. Călărețul i-a murit în urmă cu

câteva luni. S-a prins de piept la o masă și a murit. Călărețul era bătrân, dar rukul... Sartaq zâmbi trist la pasăre. Este tânăr – nu are nici patru ani.

– Ce se întâmplă cu cei ai căror călăreți mor?

– Le oferim libertatea. Unii zboară în sălbăticie. Alții rămân. Sartaq își încrucișă brațele. El a rămas.

– Primesc vreodată călăreți noi?

– Unii da. Dacă îi acceptă. Este alegerea rukului.

Nesryn auzi invitația din vocea lui, o citi în ochii prințului.

Gâtul ei se încordă.

– Cele trei săptămâni s-au terminat.

– Într-adevăr.

Ea se întoarse complet spre prinț, ridicându-și fruntea ca să îi vadă chipul.

– Avem nevoie de mai mult timp.

– Așadar, ce spui?

O întrebare simplă.

Dar ea avusese nevoie de ore bune ca să-și dea seama cum să formuleze scrisoarea pentru Chaol, apoi să i-o dea celui mai rapid mesager al lui Sartaq.

– Am mai cerut trei săptămâni.

El își înclină capul, privind-o intens.

– Se pot întâmpla multe în trei săptămâni.

Nesryn se forță să își țină umerii trași, bărbia sus.

– Chiar și așa, la sfârșitul lor, trebuie să revin în Antica.

Sartaq dădu din cap, deși ceva asemănător dezamăgirii i se citea în ochi.

– Atunci, presupun că rukul din cuib va trebui să aștepte să vină alt călăreț.

Asta se întâmplase în urmă cu o zi. Conversația care o făcuse să nu se uite prea mult spre prinț.

Și în orele lungi de zbor din dimineața asta, aruncase o privire sau două spre locul în care zbura Kadara, cu Sartaq și Falkan pe spatele ei.

Acum, Kadara se legăna cu aripile larg desfăcute, văzând ultimul turn la distanță mare dedesubt, pe câmpia rară dintre dealuri și piscurile munților Tavan. La sfârșitul verii, era acoperită cu iarbă de culoarea smaraldului și râuri de culoarea safirului – ruinele fiind doar o grămadă de pietre.

Borte o întoarse pe Arcas cu un fluierat printre dinți și trăgând frâul, rukul înclinându-se la stânga înainte să se echilibreze. Era o călăreață pricepută, mai curajoasă decât Sartaq, în mare parte mulțumită staturii mici și agilității rukului ei. Câștigase ultimele trei concursuri anuale de călărie între toate clanurile – o competiție a agilității, vitezei și gândirii rapide.

– Ai ales-o pe Arcas, întrebă Nesryn acoperind sunetul vântului, sau te-a ales ea?

Borte se aplecă înainte ca să mângâie gâtul rukului.

– Ne-am ales una pe cealaltă. I-am văzut capul pufos ieșind din cuib și m-am îndrăgostit. Toată lumea mi-a spus să aleg un pui mai mare; și mama m-a mustrat, spuse și zâmbi trist. Dar știam că Arcas este a mea. Am văzut-o și am știut.

Nesryn tăcu în timp ce ele se îndreptară spre câmpia frumoasă și spre ruine, lumina soarelui licărind pe aripile Kadarei.

– Ar trebui să iei rukul din cuib pentru un zbor cândva, spuse Borte, lăsând-o pe Arcas să aterizeze lin. Să îl încerci.

– Plec în curând. Nu ar fi corect pentru niciunul din noi.

– Știu. Dar poate că ar trebui să o faci oricum.

Lui Borte îi plăcea să găsească cursele ascunse de spiriduși, ceea ce îi convenea lui Nesryn, de vreme ce fata era mai pricepută în a le găsi.

Acest turn, spre dezamăgirea lui Borte, se prăbușise la un moment dat, blocând nivelurile inferioare. Iar deasupra lor rămăsese doar o cameră fără acoperiș prin care intră Falkan.

Când silueta omului care își schimba forma se micșoră, Sartaq nu se deranjă să își ascundă fiorul și tremură încă o dată când blocul de piatră căzut pe care stătuse Falkan dezvălui acum un miriapod care se ridică imediat și-și flutură spre ei nenumăratele picioare.

Nesryn se crispă cu dezgust, chiar dacă Borte râse și făcu semn din mână.

Dar Falkan plecă, șerpuind printre pietrele căzute, ca să vadă ce rămăsese dedesubt.

– Nu știu de ce te deranjează atât de mult, îi spuse Borte lui Sartaq, țâțâind. Cred că este minunat.

– Nu este *natura* lui, recunoscu Sartaq, privind grămada de pietre și așteptând întoarcerea miriapodului. Este ideea topirii oaselor, a cărnii care curge ca apa... El tremură și se întoarse spre Nesryn. Prietena ta – cea care își schimba forma. Nu te-a deranjat niciodată?

– Nu, răspunse Nesryn clar. Nici măcar nu am văzut-o transformându-se, până în ziua în care au raportat-o cercetașii tăi.

– Lovitura Imposibilă, șopti Sartaq. Deci este adevărat că ai salvat o femeie care își schimbă forma.

Nesryn dădu din cap.

– O cheamă Lysandra.

Borte îl înghionti pe Sartaq cu un cot.

– Nu-i așa că vrei să mergi spre nord, frate? Să îi întâlnești pe toți acei oameni despre care vorbește Nesryn? Femei care își schimba forma, și regine care scuipă foc, și prinți Fae...

– Încep să cred că obsesia ta cu orice are legătură cu spiridușii ar putea fi nesănătoasă, mormăi Sartaq.

– Am luat doar un pumnal sau două, insistă Borte.

– Ai adus atât de multe înapoi de la ultimul turn de veghe, încât biata Arcas abia a putut decola.

– Pentru comerț, spuse Borte. Când poporul nostru se va trezi și își va aminti că *putem* avea unul profitabil.

– Nu e de mirare că te înțelegi atât de bine cu Falkan, spuse Nesryn, primind o lovitură în coaste de la Borte. Nesryn o alungă, chicotind.

Borte își puse mâinile în șolduri.

– Vă voi...

Cuvintele fură întrerupte de un strigăt.

Nu de-al lui Falkan, care era dedesubt.

Ci din afară, de la Kadara.

Nesryn încordă și ținti o săgeată înainte să se grăbească spre câmp, doar ca să îl găsească plin cu păsări ruk și călăreți cu chipuri aprige.

Sartaq oftă, relaxându-și umerii, dar Borte își făcu loc pe lângă ei, înjurând murdar când își ținu sabia scoasă – într-adevăr, o sabie forjată în Asterion, din arsenalul ultimului turn de veghe.

Un tânăr de vârsta lui Nesryn descălecase de pe rukul lui, pasărea fiind de un maroniu atât de închis încât era aproape neagră, și se îndreptă acum spre ei cu un rânjet pe chipul frumos. Spre el se grăbi Borte, călcând apăsat prin iarba înaltă.

Ceilalți rukhini continuară să privească, poruncitor și rece. Niciunul nu făcu o plecăciune spre Sartaq.

– Ce *naiba* cauți aici? întrebă Borte cu o mână în șold când se opri la distanță de tânăr.

El purta haine de piele ca ale ei, dar culorile banderolei din jurul brațului... Era din cuibul Berlad. Cel mai puțin primitor dintre toate cuiburile pe care le vizitaseră și unul dintre cele mai puternice. Călăreții lui erau bine instruiți, iar peșterile lor imaculate.

Tânărul o ignoră pe Borte și-i strigă lui Sartaq:

– V-am reperat păsările ruk deasupra capetelor. Ești departe de cuibul tău, căpitane.

Afirmații precaute.

Borte spuse printre dinți:

– Pleacă, Yeran! Nu te-a invitat nimeni aici.

Yeran ridică o sprânceană, calm.

– Tot mai bodogănești, văd.

Borte scuipă la picioarele lui. Ceilalți călăreți se încordară, dar ea se încruntă la ei.

Cu toții își coborâră privirile.

În spatele lor, piatra scârțâi, iar Yeran căscă ochii, genunchii îndoindu-i-se ca și când s-ar fi aruncat spre Borte... ca să o împingă în spatele lui când Falkan ieși dintre ruine în formă de lup.

Dar Borte ieși din calea lui Yeran și afirmă cu blândețe:

– Noul meu animal de companie.

Yeran se uită mirat la fată și la lup când Falkan se așeză lângă Nesryn. Ea nu se putu abține să nu-i atingă urechile pufoase.

Spre meritul lui, omul care își schimba forma o lăsă, chiar întorcându-și capul spre palma ei.

– Ciudată companie ai în ziua de azi, căpitane, reuși Yeran să îi spună lui Sartaq.

Borte pocni din degete în fața lui.

– Nu mi te poți adresa?

Yeran îi zâmbi indolent.

– Ai, în sfârșit, ceva de zis și care merită auzit?

Borte se enervă, dar Sartaq, schițând un zâmbet, veni lângă sora sa de vatră.

– Avem treburi prin părțile astea și ne-am oprit pentru o gustare. Ce te aduce atât de departe spre sud?

Yeran apucă mânerul cuțitului său lung, de la șold.

– Au dispărut trei pui. Ne-am gândit să le dăm de urmă, dar nu am găsit nimic.

Stomacul lui Nesryn se strânse, imaginându-și acei păianjeni mergând prin cuiburi, printre păsările ruk, spre puii pufoși atât de bine păziți, spre familiile de oameni care dormeau în apropiere.

– Când au fost luați?

Chipul lui Sartaq era împietrit.

– În urmă cu două nopți. Yeran își scărpină maxilarul. Bănuim braconierii, dar nu era niciun miros uman, nici urme sau tabere.

„Uită-te în sus.“ Avertismentul însângerat de la turnul de veghe din Eidolon îi răsună în minte.

Prin mintea lui Sartaq, dacă încordarea maxilarului său arăta asta.

– Întoarce-te la cuibul tău, căpitane, îi spuse Sartaq lui Yeran, arătând spre zidul de munți de dincolo de câmpie, roca gri fiind atât de goală în comparație cu viața care fremăta în jurul lor. Dagul Fells părea întotdeauna să privească. Să aștepte. Nu-ți continua urmărirea.

Prudența inundă ochii căprui ai lui Yeran când se uită la Borte și la Sartaq, apoi la Nesryn și la Falkan.

– *Kharankui*.

Călărețiii se agitară. Chiar și păsările ruk își înfoiară aripile la denumirea aceea, ca și când și ei ar fi cunoscut-o.

Dar Borte afirmă tare, ca să audă toți:

– L-ați auzit pe fratele meu. Târâți-vă înapoi în cuibul vostru!

Yeran simulă o plecăciune spre ea.

– Întoarce-te la al tău, iar eu mă voi întoarce la al meu, Borte.

Ea îi arătă dinții.

Dar Yeran se urcă pe rukul lui ușor și grațios, ceilalți zburând la semnul făcut de el din bărbie, și așteptă până ce se ridicară toți spre cer înainte să îi spună lui Sartaq:

– În cazul în care *kharankuii* au început să se agite, trebuie să adunăm o armată ca să-i alungăm. Înainte să fie prea târziu.

Vântul mișcă părul lui Sartaq, ridicându-l spre munți. Nesryn își dori să-i fi putut vedea expresia la menționarea unei armate.

– Ne vom ocupa de asta, spuse Sartaq. Să fiți în alertă. Țineți-vă aproape copiii și puii.

Yeran dădu sever din cap, ca un soldat care primea ordin de la un comandant – un căpitan care primea ordine de la prințul său. Apoi se uită la Borte.

Ea îi arătă un gest vulgar.

Yeran îi făcu, pur și simplu, din ochi înainte să fluiere la rukul lui și să zboare spre cer, lăsând în urmă un vânt puternic ce îi legănă cosițele lui Borte.

Borte îl privi pe Yeran până ce îi ajunse pe ceilalți, apoi scuipă pe pământ, unde stătuse rukul lui.

– Ticălosul, spuse printre dinți și se întoarse, venind în grabă spre Nesryn și Falkan.

Omul care putea să își schimbe corpul se transformă, legănându-se când reveni la forma lui umană.

– Nimic nu merită văzut dedesubt, anunță el când Sartaq se îndreptă spre locul în care se adunaseră.

Nesryn se încruntă privind spre Fells.

– Cred că este timpul să venim, oricum, cu altă strategie.

Sartaq îi urmări privirea, apropiindu-se atât de mult de ea încât căldura corpului său pătrunse în al ei. Împreună se uitară spre zidul muntos și la ce aștepta dincolo de el.

– Tânărul căpitan, Yeran, îi spuse precaut Falkan lui Borte. Pare că îl cunoști bine.

Borte se încruntă.

– Este logodnicul meu.

CAPITOLUL 38

Deși Kashin ura să insiste la tatăl său în public sau privat, cu siguranță nu era lipsit de resurse. Iar când Chaol se apropie de ușile încuiate spre întâlnirea khaganului pentru comerț, își ascunse zâmbetul când îi descoperi pe Hashim, Shen și alți doi străjeri cu care se antrenase postați afară. Shen îi făcu semn din ochi, armura lui strălucind în lumina soarelui de dimineață, și bătu repede cu mâna artificială înainte să deschidă ușa.

Chaol nu îndrăzni să dea măcar din cap în semn de recunoștință și mulțumire față de Shen, Hashim sau ceilalți străjeri. Nu când își împinse scaunul în sala de consiliu, scăldată în lumina soarelui, și îl găsi pe khagan cu trei viziri în veșminte aurii în jurul mesei din lemn negru lustruit.

Ei se uitară tăcuți la el, dar Chaol continuă să se apropie de masă, cu fruntea sus, schițând un zâmbet plăcut.

– Sper că nu întrerup, dar aș vrea să discutăm despre o chestiune.

Khaganul își lipi strâns buzele. Purta o tunică verde deschis și pantaloni negri, hainele fiind destul de mulate încât să dezvăluie corpul de războinic ce se ivea încă în ciuda chipului îmbătrânit.

– Ți-am mai spus, lord Westfall, că ar trebui să discuți cu șeful vizirilor – el făcu semn din cap spre bărbatul cu o expresie acră din fața lui – dacă vrei să aranjezi o întâlnire.

Chaol se opri în fața mesei, îndoindu-și și mișcându-și picioarele. Își făcuse cât de bine putuse exercițiile pentru picioare în dimineața

aceasta, după antrenamentul cu străjerii palatului, și chiar dacă își recăpătase mișcarea până la genunchi, să pună greutate pe ele, *să stea în picioare...*

Își alungă gândul din minte. Dacă stătea în picioare sau așezat nu avea nicio legătură cu acest moment.

Tot putea vorbi demn și ferm, fie că stătea în picioare, fie întins pe spate. Scaunul nu era o temniță, nu era ceva care să îl facă să se simtă mai puțin important.

Așadar, Chaol făcu o plecăciune, schițând un zâmbet.

– Cu tot respectul, Mare Khagan, nu am venit ca să mă întâlnesc cu tine.

Urus clipi, singurul semn de surprindere când Chaol își înclină capul spre bărbatul în veșminte albastre precum cerul, descris de Kashin.

– Am venit să discut cu vizirul pentru comerțul cu străinătatea.

Vizirul se uită la khagan și la Chaol ca și când ar fi fost gata să își declare nevinovăția, deși curiozitatea licări în ochii lui căprui. Dar nu îndrăzni să vorbească.

Chaol se uită în ochii khaganului câteva secunde lungi.

El nu-și aminti că, probabil, întrerupsese întâlnirea privată a celui mai puternic om din lume. Nu își aminti că era un invitat într-un regat străin, iar soarta prietenilor și a compatrioților săi depindea de ce reușea el aici. Pur și simplu, îl fixă cu privirea pe khagan, ca de la bărbat la bărbat, de la războinic la războinic.

El mai luptase cu un rege și supraviețuise ca să spună povestea.

Khaganul făcu, în cele din urmă, semn din cap spre un loc gol de la masă. Nu era o întâmpinare răsunătoare, dar era mai bună decât nimic.

Chaol dădu din cap în semn de mulțumire și se apropie, ținându-și respirația când se uită în ochii tuturor celor patru bărbați și spuse vizirului vizat:

– Am primit veşti că două comenzi mari de suliţe de foc au fost făcute de flota căpitanului Rolfe, una înainte de sosirea lui Aelin Galathynius în Golful Craniului şi una şi mai mare, după aceea.

Sprâncenele albe ale khaganului se ridicară. Vizirul pentru comerţul cu străinătatea se mişcă pe scaun, dar dădu din cap.

– Da, spuse el pe limba lui Chaol. Este adevărat.

– Cât, mai exact, ai spune că ar costa fiecare suliţă de foc?

Vizirii se uitară unul la celălalt, dar alt bărbat despre care Chaol presupuse că era vizirul pentru comerţul intern, spuse suma.

Chaol aşteptă. Kashin îi spusese cifra astronomică în seara precedentă. Şi, aşa cum speculase, khaganul întoarse capul spre vizir, auzind preţul.

Chaol întrebă:

– Şi câte sunt trimise acum lui Rolfe şi, astfel, în Terrasen?

Un alt număr. Chaol îl lăsă pe khagan să calculeze şi-l privi cu coada ochiului când ridică şi mai mult din sprâncene.

Şeful vizirilor îşi sprijini antebraţele de masă.

– Încerci să ne convingi de intenţiile bune sau rele ale lui Aelin Galathynius, lord Westfall?

Chaol ignoră înţepătura şi-i spuse simplu vizirului pentru comerţul în străinătate:

– Aş vrea să fac altă comandă. Aş vrea, de fapt, să dublez comanda reginei Terrasenului.

Linişte.

Vizirul pentru comerţul cu străinătatea părea că urma să cadă de pe scaun.

Dar şeful vizirilor întrebă disprepuitor:

– Cu ce bani?

Chaol îi întoarse un rânjet indolent bărbatului.

– Am venit aici cu patru cufere pline de comori neprepuite. O sumă imensă, ca să zicem aşa. Cred că ar trebui să acopere costurile.

Se lăsă din nou tăcerea.

Până ce khaganul îşi întrebă vizirul pentru comerţul cu străinătatea:

– Şi va acoperi costurile?

– Comoara va fi evaluată şi cântărită...

– Deja s-a făcut, spuse Chaol, rezemându-se pe scaun. Vei avea suma până după-amiază.

Altă clipă de linişte. Apoi khaganul şopti în limba halha vizirului pentru comerţul cu străinătatea, care îşi adună hârtiile şi plecă în grabă din cameră, aruncând o privire circumspectă spre Chaol. Un cuvânt clar spus de khagan şefului vizirilor şi vizirului pentru comerţ intern şi ambii bărbaţi plecară, primul aruncând alt rânjet rece spre Chaol înainte să plece.

Singur cu khaganul, Chaol aşteptă în linişte.

Urus se ridică de pe scaun, mergând spre zidul cu ferestre dinspre grădina înflorită şi umbrită.

– Presupun că te crezi foarte isteţ, dacă te foloseşti asta ca să primeşti o audienţă la mine.

– Am spus adevărul, zise Chaol. Am vrut să discut afacerea cu vizirul pentru comerţul cu străinătatea. Chiar dacă armata ta nu ni se va alătura, nu văd cum cineva poate obiecta la cumpărarea armelor tale.

– Şi, fără îndoială, mişcarea era menită să mă facă să îmi dau seama cât de profitabil ar putea fi acest război, dacă tabăra ta este dispusă să investească în resursele noastre.

Chaol rămase tăcut.

Khaganul se întoarse de la priveliştea grădinii, soarele făcându-i părul alb să strălucească.

– Nu îmi place să fiu manipulat ca să intru în acest război, lord Westfall.

Chaol se uită în ochii bărbatului, chiar în timp ce el apucă strâns cotierele scaunului său.

Khaganul întrebă încet:

– Ştii măcar ce *este* războiul?

Chaol îşi încleştă maxilarul.

– Presupun că sunt pe cale să aflu, nu-i aşa?

Khaganul nici măcar nu zâmbi.

– Nu înseamnă doar luptele, și proviziile, și strategia. Războiul este dedicația absolută a unei armate împotriva inamicilor. El se uită lung și evaluator. Asta înfrunți – Morathul adunat într-un front solid, convingerea lor să vă facă praf.

– Știu bine asta.

– Știi? Înțelegi ce îți face Morathul deja? Ei au construit, au plănuit și au atacat, iar tu abia poți ține pasul. Joci după regulile pe care le stabilește Perrington și vei pierde din cauza asta.

Micul dejun i se răsuci în stomac.

– Am putea încă să triumfăm.

Khaganul scutură o dată din cap.

– Ca să faci asta, triumful tău trebuie să fie complet, iar orice urmă de rezistență, strivită.

Picioarele îl furnicară – iar el abia și le mișcă. „Ridică-te, își impuse el. Ridică-te."

Se împinse cu picioarele, mușchii durându-l.

– Fapt pentru care avem nevoie de ajutorul armatei tale, spuse Chaol când picioarele refuzară să i se supună.

Khaganul se uită la picioarele încordate ale lui Chaol ca și când ar fi putut vedea lupta din corpul lui.

– Nu îmi place să fiu vânat ca un cerb în pădure. Ți-am spus să aștepți; ți-am spus să îmi respecți suferința pentru fiica mea...

– Și dacă ți-aș spune că, foarte probabil, fiica ta a fost ucisă?

Liniștea, îngrozitoare și goală, umplu spațiul dintre ei.

Chaol izbucni:

– Dacă ți-aș spune că agenții lui Perrington ar putea fi aici și că ar putea să te vâneze deja, să te manipuleze să nu faci asta?

Chipul khaganului se încordă. Chaol se pregăti pentru strigăt, se aștepta ca Urus să scoată cuțitul lung cu pietre prețioase de la șold și să i-l înfigă în piept, dar khaganul spuse doar încet:

– Poți pleca.

Ca și când străjerii ar fi ascultat fiecare cuvânt, ușile se deschiseră, Hashim chemându-l pe Chaol spre perete cu o expresie aprigă pe chip.

Chaol nu se mișcă. Pașii se apropiară din urma lui. Ca să îl îndepărteze.

El lovi cu picioarele pedalele scaunului, împingând și încordându-se, scrâșnind din dinți. Nici vorbă să îl scoată de aici; nici vorbă să îi lase să îl târască...

– Nu am venit să îmi salvez doar poporul meu, ci pe *toți* oamenii din lumea asta, mormăi Chaol la khagan.

Cineva – Shen – apucă mânerele scaunului și începu să îl întoarcă.

Chaol se răsuci, dezgolindu-și dinții la străjer. „Nu îl atinge."

Dar Shen nu eliberă mânerele, chiar dacă scuzele îi străluciră în privire. Chaol își dădu seama că străjerul știa cum era să i se atingă și să i se miște scaunul fără să i se ceară. La fel cum știa Chaol ce ar fi putut însemna ca Shen să sfideze ordinul khaganului de a-l scoate din cameră.

Așadar, Chaol îl fixă din nou cu privirea pe khagan.

– Orașul tău este cel mai măreț din câte am văzut, imperiul fiind standardul după care ar trebui să se măsoare toți ceilalți. Când Morathul va veni să îl distrugă, cine va rămâne cu voi, dacă suntem cu toții morți?

Ochii khaganului ardeau ca tăciunii.

Shen continuă să îi împingă scaunul spre ușă.

Lui Chaol îi tremurau brațele din cauza efortului de a-l impinge pe străjer, picioarele tremurându-i când încercă de nenumărate ori să se ridice. Chaol se uită peste umăr și spuse:

– M-am aflat în tabăra greșită prea mult timp, iar asta m-a costat *totul.* Nu face aceeași greșeală pe care eu...

– Nu îi spune khaganului ce trebuie să facă, spuse Urus, ochii lui fiind ca bucățile de gheață. El făcu semn din cap spre gardienii care se mișcau pe loc lângă ușă. Duceți-l pe lordul Westfall înapoi în camera lui. Nu îl mai lăsați să intre la întâlnirile mele.

În spatele cuvintelor reci și calme se ascundea amenințarea. Urus nu trebuia să ridice vocea, să strige, ca să le facă promisiunea sau pedeapsa destul de clară gărzilor lui.

Chaol se tot împinse în scaun, brațele lui încordându-se când se chinui să se ridice în picioare, să se ridice măcar un pic.

Dar apoi Shen îi scoase scaunul pe ușă și pe holurile luminate.

Corpul tot nu îl asculta. Nu răspundea.

Ușile spre sala de consiliu a khaganului se închiseră cu un clinchet ușor, care răsună în toate oasele și toți mușchii lui Chaol, sunetul fiind mai afurisit decât orice cuvânt rostit de khagan.

Yrene îl lăsase singur pe Chaol seara trecută.

Îl lăsase când se întorsese grăbită în Torre și hotărâse că Hasar... O, pe ea nu o deranja deloc să o manipuleze pe prințesă. Și își dădu seama exact cum să o facă pe prințesă să o invite în acea oază blestemată.

Dar părea că nici măcar o dimineață în ringul de antrenament cu gărzile nu-l calmase pe Chaol. Tot era furios cât așteptă în salon, în timp ce Yrene o trimise din nou inutil pe Kadja după „sfoară, lapte de capră și oțet“ și, în sfârșit, se pregăti să lucreze cu el.

Vara se termina, vânturile puternice de toamnă începând să bară în apele golfului turcoaz. Întotdeauna era cald în Antica, dar Marea Îngustă devenea agitată între Yulemas și Beltane. Dacă flota nu pleca de pe continentul sudic înainte de asta... Ei bine, Yrene presupunea că, după seara trecută, oricum nu se putea pleca.

Stând lângă obișnuita canapea aurie, Chaol îi aruncă rapid o privire în loc de salut, deloc asemănătoare zâmbetului său macabru obișnuit. Iar cearcănele de la ochi... Orice gând de a se grăbi aici să îi spună despre planul ei dispăru din mintea lui Yrene când întrebă:

– Ai stat treaz toată noaptea?

– Parțial, spuse el încet.

Yrene se apropie de canapea, dar nu se așeză, ci îl privi, încrucișându-și brațele pe abdomen.

– Poate khaganul se va gândi. El este conștient de felul în care complotează copiii lui. Este prea inteligent să nu fi văzut că Arghun și Hasar au lucrat împreună – pentru prima dată – și să nu fie suspicios.

– Și îl cunoști atât de bine pe khagan?

O întrebare rece.

– Nu, dar cu siguranță locuiesc aici de mai mult timp decât tine.

Ochii lui căprui licăriră.

– Nu am doi ani de pierdut, ca să le joc jocurile.

Iar ea avea, aparent.

Yrene își reprimă enervarea.

– Ei bine, dacă stai și-ți rumegi gândurile, nu repari totul.

Nările lui se umflară.

– Într-adevăr.

Nu îl mai văzuse așa de câteva săptămâni.

Trecuse deja atât de mult? Ziua ei de naștere era peste două săptămâni. Mai devreme decât își dăduse seama.

Nu era momentul să menționeze faptul acesta sau planul pe care îl făcuse. De fapt, nu era important, având în vedere tot ce se întâmpla în jurul lor, povara pe care o purta el și frustrarea și disperarea pe care le vedea acum apăsând pe acei umeri.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ceva se întâmplase – ceva se schimbase de când se despărțiseră seara trecută.

Chaol îi aruncă o privire tăioasă, iar ea se pregăti de refuz când maxilarul i se încordă, dar, apoi, el spuse:

– Am fost să-l întâlnesc pe khagan în dimineața asta.

– Ai obținut o audiență?

– Nu chiar.

El strânse din buze.

– Ce s-a întâmplat?

Yrene își sprijini o mână de cotiera canapelei.

– M-a dat afară din cameră. Cuvinte categorice și reci. Nici măcar nu am putut încerca să scap de gărzi, să încerc să îl fac să asculte.

– Dacă ai fi stat în picioare, tot te-ar fi scos afară. Probabil ai fi fost și rănit.

El se încruntă.

– Nu am vrut să mă lupt cu ei. Am vrut să îl *implor*. Și nici măcar nu am putut sta în genunchi, ca să o fac.

Inima ei se poticni când el se uită spre fereastra grădinii. Furia, tristețea și frica îi traversară chipul.

– Deja ai făcut un progres remarcabil.

– Vreau să pot să lupt din nou alături de oamenii mei, spuse încet Chaol. Să mor lângă ei.

Cuvintele o străbătură ca gheața, dar Yrene spuse cu răceală:

– Poți s-o faci și călare.

– Vreau să o fac umăr la umăr, spuse el. Vreau să lupt în noroi, pe un câmp de luptă.

– Deci te-ai vindeca aici doar ca să mori în altă parte?

Cuvintele izbucniră din ea.

– Da.

Un răspuns rece, dur. Chipul îi era la fel.

Această furtună care fierbea în el... Ea nu avea de gând să vadă progresul distrus de așa ceva.

Iar războiul chiar izbucnea în patria lor. Indiferent ce voia să facă el, nu avea... *ei* nu aveau timp. Poporul ei din Fenharrow nu avea timp.

Așadar, Yrene se apropie de el, îl apucă de sub un umăr și îi spuse:

– Atunci, ridică-te.

Chaol avea o stare de spirit proastă și știa asta.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult își dădea seama de cât de ușor îl manipulaseră prințul și prințesa, cum se jucaseră cu el seara dinainte... Nu conta *ce* mișcare făcuse Aelin. Orice ar fi făcut, ar fi întors acel lucru împotriva ei. Împotriva lui. Dacă Aelin ar fi făcut pe domnișoara, ar fi spus că era o aliată slabă și nesigură. Era imposibil să câștige.

Întâlnirea cu khaganul fusese o prostie. Poate că și Kashin îl manipulase. Pentru că dacă khaganul fusese dispus să îl asculte înainte, cu siguranță nu intenționa să o facă acum. Și chiar dacă Nesryn s-ar fi întors cu Sartaq și cu rukhinii... Biletul ei din ziua precedentă fusese formulat cu atenție.

„Rukhinii sunt arcași iscusiți, dar și îndemânarea mea li se pare uluitoare. Aș vrea să continui să-i instruiesc și să învăț. Ei zboară liberi aici. Ne vedem peste trei săptămâni."

Nu știa ce să înțeleagă din penultimul rând. Era o insultă la adresa lui sau un mesaj codat că rukhinii și Sartaq ar fi putut ignora ordinele khaganului, dacă el ar fi refuzat să îi lase să plece? Ar fi riscat Sartaq trădarea ca să-i ajute? Chaol nu îndrăzni să nu ardă mesajul.

„Zboară liberi." El nu cunoscuse un asemenea sentiment și nu avea să-l cunoască niciodată. Săptămânile cu Yrene, petrecute discutând cu ea despre toate și nimic... aduceau, oarecum, cu starea aceea, dar asta nu schimba ce îi aștepta.

Nu – ei tot erau singuri în acest război. Și cu cât zăbovea mai mult, cu prietenii lui acum în luptă, în mișcare...

El era încă aici, în acest scaun. Fără armată și aliați.

– Ridică-te.

Se întoarse încet spre Yrene când ea repetă comanda, apucându-l strâns cu o mână de sub umăr, cu o expresie provocatoare pe chip.

Chaol clipi la ea.

– Ce?

Nu era chiar o întrebare.

– Ridică-te. Gura ei se încordă. Dacă vrei atât de mult să mori în războiul acesta, atunci, *ridică-te*.

Și ea era nervoasă. Bun. Își dorise o ceartă – înfruntarea cu străjerii fiind încă nesatisfăcătoare în scaunul nenorocit. Dar Yrene...

El nu își permisese să o atingă în ultimele săptămâni; își impusese să păstreze distanța, în ciuda mișcărilor și atingerilor ei neintenționate, a ocaziilor în care-și apropiase capul de al lui, și nu reușise decât să-i privească buzele.

Totuși, îi observase încordarea la cina din seara precedentă, când Hasar o tachinase în legătură cu întoarcerea lui Nesryn; dezamăgirea pe care încercase atât de mult să o ascundă, apoi ușurarea când el dezvăluise prelungirea călătoriei lui Nesryn.

Era un ticălos. Chiar dacă ar fi reușit să îl convingă pe khagan să le salveze pielea în acest război... Ar fi plecat de aici. Cu mâna goală și fără armată, ar fi plecat. Și, în ciuda planurilor lui Yrene de a reveni pe continentul lor, nu era sigur când avea să o revadă, dacă ar mai fi făcut-o vreodată.

Oricum, probabil, niciunul din ei nu avea să supraviețuiască.

Și această singură sarcină, pe care i-o dăduseră prietenii lui, pe care i-o dăduse Dorian...

El nu reușise să o îndeplinească.

Chiar și cu tot ce suportase și aflase... Nu era suficient.

Chaol aruncă o privire tăioasă spre picioarele lui.

– *Cum?*

Ei progresaseră mai mult decât ar fi putut visa el, totuși asta...

Yrene strânse până ce începu să-l doară.

– Ai spus-o și tu: nu ai doi ani. Am reparat suficient încât *ar trebui* să poți sta în picioare. Deci, ridică-te, zise și chiar trase de el.

El o fixă încruntat cu privirea, lăsându-și furia să se manifeste ușor.

– Dă-mi drumul.

– Sau ce? O, ea era nervoasă.

– Cine știe ce vor spune spionii nobililor.

Cuvinte dure și reci.

Gura lui Yrene se încordă.

– Nu am de ce să mă tem de rapoartele lor.

– Nu? Nu ai părut deranjată de privilegiile de care ai avut parte când ai pocnit din degete, iar Kashin a alergat aici. Poate că se va sătura să îl manipulezi.

– Știi că vorbești prostii. Ea îl trase de braț. Ridică-te.

El nu se ridică.

– Deci un prinț nu este destul de bun pentru tine, dar fiul dezmoștenit al unui lord este?

Nu mai rostise asemenea cuvinte, nici măcar în sinea lui.

– Faptul că ești nervos că Hasar și Arghun te-au manipulat și khaganul nu te ascultă nu îți dă dreptul să încerci să *mă* târăști într-o ceartă. Ea își dezgoli dinții. Acum, ridică-te, de vreme ce ești atât de nerăbdător să te grăbești la luptă.

El își smuci umărul din prinsoarea ei.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu îți voi răspunde la întrebare. Yrene nu îl mai apucă de umăr, ci își trecu tot brațul pe sub el și gemu ca și când ar fi vrut să-l ridice singură, când el era aproape de două ori mai greu decât ea.

Chaol scrâșni din dinți și, doar ca să evite s-o rănească, se smuci din nou și își puse picioarele pe podea. Își sprijini mâinile de cotierele scaunului și se împinse înainte cât de mult reuși.

– Și?

El își putea mișca genunchii și partea de dedesubt, iar coapsele îl furnicaseră în ultima săptămână din când în când, totuși...

– Și îți amintești cum să stai în picioare, nu?

– De ce ai părut atât de ușurată când am spus că Nesryn va mai întârzia câteva săptămâni? fu răspunsul lui.

Roșeața îi coloră pielea pistruiată, dar se întinse din nou spre el, luându-l de braț.

– Nu voiam ca sosirea ei să te distragă de la progres.

– Mincinoaso. Mirosul ei îl învălui când ea trase, scaunul scârțâind când el începu să se împingă în cotiere.

Iar apoi Yrene îl evită și deveni ofensivă, alunecoasă ca un șarpe.

– Cred că *tu* ai fost ușurat, spuse ea nervoasă, respirația fiindu-i fierbinte pe urechea lui. Cred că te-ai bucurat că rămâne departe, ca să poți spune că ești legat prin onoare de ea și să lași asta să fie un zid. Ca atunci când ești aici, cu mine, să nu fii nevoit să o vezi privind, să nu fii nevoit să te *gândești* ce înseamnă pentru tine. Cu ea plecată, Nesryn este o amintire, un ideal distant, dar când este aici și te uiți la ea, ce *vezi?* Ce *simți?*

– M-am culcat cu ea, deci cred că asta spune destule despre sentimentele mele.

El ura cuvintele, chiar dacă furia, asprimea... era și asta o ușurare.

Yrene inspiră, dar nu cedă.

– Da, te-ai culcat cu ea, dar cred că a fost probabil o distracție și s-a săturat. Poate s-a săturat să fie un premiu de consolare.

Brațele lui se încordară, scaunul legănându-se când se împinse tot mai mult în sus, măcar să poată sta suficient de mult în picioare ca să se încrunte la ea.

– Nu știi despre ce vorbești.

Ea nu o menționase deloc pe Aelin, nu întrebase după cina de seara precedentă. Până când...

– Atunci, l-a ales pe Dorian? Regina. Sunt surprinsă că vă poate suporta pe vreunul din voi, având în vedere trecutul vostru și ce i-a făcut regatul tău.

Vuietul îi umplu urechile când începu să-și mute greutatea pe picioare, forțându-și coloana să reziste în timp ce spuse:

– N-a părut să te deranjeze deloc în acea seară la petrecere. Te-am făcut, practic, să mă implori.

Nu știa ce naiba îi ieșea pe gură.

Unghiile ei îi intrară în spate.

– Ai fi surprins să vezi cum te face opiul să vezi oamenii și cu cine te trezești dornic să te murdărești.

– Corect. Un fiu al Adarlanului. Un trădător infidel care încalcă jurămintele. Asta sunt, nu-i așa?

– Nu știu – rar încerci să vorbești despre asta.

– Iar tu te pricepi, presupun?

– Asta are legătură cu tine, nu cu mine.

– Totuși, mi-ai fost desemnată pentru că așa a considerat Marea ta Vindecătoare. A văzut că, indiferent de cât de sus urci în acel turn, ești tot fata din Fenharrow. El râse, rece și amar. Am cunoscut o altă femeie care a pierdut la fel de multe ca tine. Și știi ce a făcut cu acea pierdere? Abia își putea opri cuvintele să iasă, abia putea gândi în vuietul din mintea lui. I-a vânat pe oamenii responsabili pentru asta și i-a *ucis*. Ce naiba te-ai deranjat să faci în toți acești ani?

Chaol simți cuvintele atingându-și ținta.

Simți calmul străbătându-i corpul.

Tocmai când se împinse în sus, când greutatea lui se ajustă și genunchii se îndoiră, iar el se trezi stând în picioare.

Prea departe. Mersese prea departe. Nu crezuse niciodată acele lucruri. Nici măcar nu se gândise la ele.

Nu în ceea ce-o privea pe Yrene.

Pieptul i se înălță cu o respirație sacadată care se atinse de a lui, iar ea clipi la el, închizând gura. Și, cu acea mișcare, Chaol văzu un zid care se ridică și se închide.

Niciodată. Nu avea să-l ierte sau să-i mai zâmbească niciodată din cauza celor spuse.

Nu avea să uite niciodată, fie că stătea sau nu în picioare.

– Yrene, spuse el răgușit, dar ea își retrase brațele și făcu un pas înapoi, scuturând din cap, lăsându-l să stea în picioare – singur. Singur și expus în timp ce ea se retrase încă un pas, iar soarele străluci în lacrimile care începeau să îi contureze ochii.

Asta îi sfâșie pieptul și Chaol și-l atinse cu o mână, ca și când ar fi simțit că se prăbușea înăuntru, în timp ce picioarele se legănară sub el.

– Sunt *un nimeni* ca să menționez măcar asemenea lucruri. Sunt *un nimic,* iar eu am fost cel care...

– Poate că nu m-am luptat cu regi și nu am distrus castele, spuse ea cu răceală, vocea tremurându-i de furie când continuă să se

retragă, dar sunt posibila moștenitoare a Marii Vindecătoare. Prin munca, suferința și sacrificiul meu. Iar tu stai acum în picioare datorită acestui lucru. Oamenii *sunt în viață* datorită acestui lucru. Deci poate că nu sunt o războinică fluturând o sabie, poate că nu sunt vrednică de poveștile tale glorioase, dar cel puțin salvez *vieți* – nu le curm.

– Știu, spuse el, luptând cu impulsul de a apuca strâns cotierele scaunului, care păreau atât de departe sub el când își pierdu echilibrul. Yrene, *știu*.

Prea departe. Mersese prea departe și niciodată nu se mai urâse atât de mult, pentru că voia să se certe și să fie atât de *prost* când, de fapt, vorbea cu el însuși...

Yrene se mai retrase un pas.

– Te rog, spuse el.

Dar ea se îndrepta spre ușă. Iar dacă pleca...

Chaol îi lăsase pe toți să plece. Și el plecase, dar pe Aelin, Dorian și Nesryn îi lăsase să plece și nu se dusese după ei.

Dar acea femeie care se retrăgea spre ușă, încercând să își rețină lacrimile provocate de *el*, lacrimi de furie pe care Chaol le merita pe bună dreaptate...

Ea se întinse spre mâner, după care bâjbâi orbește.

Și dacă tânăra ar fi plecat, dacă ar fi lăsat-o să plece...

Yrene apăsă mânerul.

Iar Chaol făcu un pas spre ea.

CAPITOLUL 39

Chaol nu gândi.

Nu se minună de senzația de a fi atât de sus, de greutatea corpului său, de cum se legăna când făcu un pas clătinându-se.

Era doar Yrene, cu mâna pe mânerul ușii și lacrimile din ochii ei furioși și minunați. Cei mai frumoși ochi pe care îi văzuse el vreodată și care se măriră când mai făcu un pas spre ea.

Când se clătină și legănă. Dar reuși să mai facă unul.

Yrene se îndreptă șovăitor spre el, studiindu-l din cap până în picioare, ridicând o mână ca să-și acopere gura deschisă. Ea se opri la câțiva pași distanță.

El nu-și dăduse seama cât de mică și delicată era.

Cum... cum arăta, părea și se *simțea* lumea în acest fel.

– Nu pleca, șopti el. Îmi pare rău.

Yrene îl studie din nou, de la picioare spre chip. Lacrimile îi alunecară pe obrajii când își dădu capul pe spate.

– Îmi pare rău, spuse din nou Chaol.

Ea tot nu vorbi, dar lacrimile curseră neîncetat.

– Nu am vorbit serios, spuse el răgușit, genunchii începând să îl doară și să cedeze, coapsele tremurându-i. Căutam să mă cert și... Nu am vrut să spun nimic din toate astea, Yrene. Nimic. Și îmi pare rău.

– Totuși, o părticică din tine a făcut-o, șopti ea.

Chaol scutură din cap, mișcarea făcându-l să se clatine, și apucă spătarul fotoliului tapițat ca să rămână vertical.

– M-am referit la mine. Yrene, ce ai făcut tu, ce ești încă dispusă să faci... Tu ai făcut asta – *toate astea* nu pentru glorie sau ambiție, ci pentru că tu crezi că este alegerea corectă. Curajul și istețimea ta, voința fermă... Nu am cuvinte, Yrene.

Chipul ei nu se schimbă.

– Te rog, Yrene.

El se întinse spre ea, riscând un pas clătinat.

Tânăra făcu un pas înapoi.

Chaol își îndoi mâinile în aer și se apucă de maxilar ca și când s-ar fi luptat să rămână vertical, corpul care părea străin clătinându-se.

– Poate că ai o părere mai bună despre tine dacă te asociezi cu oameni mărunți ca mine.

– *Nu*... Scrâșni din dinți și mai făcu un pas spre ea, simțind nevoia doar să o atingă, să o ia de mână și să o strângă, să îi arate că el nu era așa, că nu credea asta. El se legănă spre stânga, aruncând înainte o mână ca să se echilibreze un pic. Știi că nu am vrut să spun asta.

Yrene se retrase, rămânând în afara razei lui de acțiune.

– Da?

El mai făcu un pas. Încă unul.

Ea se feri de fiecare dată.

– Știi asta, la naiba, mormăi și își forță picioarele să mai facă un pas smucit.

Yrene se dădu la o parte.

El clipi, oprindu-se și înțelegând lumina din ochii ei și tonul.

Vrăjitoarea îl păcălea să meargă; îl convingea să se miște, să urmeze.

Ea se opri și-i întâlni privirea, fără urmă de suferință în ochi, ca și când ar fi spus: „Ți-a luat destul de mult timp să îți dai seama". Un mic zâmbet apăru pe buzele ei.

El stătea în picioare. El... mergea.

Mergea, iar această femeie din fața lui...

Chaol mai făcu un pas.

Yrene se retrase.

Nu era o vânătoare, ci un dans.

El nu își luă privirea de la ea când mai făcu ezitant un pas și încă unul, corpul durându-l, tremurând – dar suportă, scrâșnind din dinți și luptând pentru fiecare centimetru spre ea și încercând să anuleze astfel fiecare pas care o făcuse să se retragă spre perete.

Ea respira superficial, ochii aurii fiind atât de mari când el o urmări prin cameră când îl conduse câte un pas.

Până ce spatele îi atinse peretele, candelabrul de acolo zornăind, de parcă nu mai știa unde era.

Chaol ajunse deodată la ea.

Își sprijini o mână de perete, tapetul fiind neted sub palmă când își lăsă greutatea pe el ca să își păstreze corpul în poziție verticală când coapsele îi tremurară, spatele încordându-i-se.

Erau griji mai mici, secundare.

Cealaltă mână a lui...

Ochii lui Yrene erau încă strălucitori din cauza lacrimilor cauzate de el.

Una încă era pe obrazul ei.

Chaol o șterse, împreună cu o alta de lângă maxilar.

El nu înțelegea cum putea fi atât de delicată și de mică, de vreme ce îi răsturnase complet viața. Făcuse minuni cu acele mâini și acel suflet, această femeie care traversase munți și mări.

Ea tremura. Nu de frică, nu când își ridică privirea la el.

Și doar când Yrene puse o mână pe pieptul lui, nu ca să îl împingă, ci să-i simtă bătăile rapide ale inimii, Chaol își plecă fruntea și o sărută.

El stătea în picioare. *Mergea.*

Și o săruta.

Yrene abia putea respira, abia-și încăpea în piele când gura lui Chaol se opri pe buzele ei.

Era ca și când s-ar fi trezit, născut sau căzut din cer. Era un răspuns și o melodie, iar ea nu putea gândi sau simți destul de repede.

Își acoperi mâinile cu bluza lui, cuprinzând în pumni materialul și trăgându-l mai aproape.

Buzele lui le mângâiară pe ale ei răbdător și lent, ca și când i le-ar fi conturat. Iar când dinții lui îi atinseră buza inferioară... ea deschise gura.

El se grăbi, împingând-o mai mult în perete. Ea abia simți materialul intrându-i în coloană și netezimea tapetului pe spate când limba lui îi intră în gură.

Yrene gemu, fără să-i pese de cine auzea, de cine ar fi putut asculta. Se puteau duce cu toții la naiba. Ea ardea, strălucea...

Chaol îi atinse maxilarul cu o mână, înclinându-i fața ca să o sărute mai bine. Ea se arcui, implorându-l tăcută să *ia*...

Ea știa că nu vorbise serios, știa că pe el însuși era supărat. Îl făcuse să se certe și chiar dacă o duruse... Știuse, din clipa în care se ridicase în picioare, când inima ei se oprise, că el nu vorbea serios.

Că el s-ar fi târât.

Acest bărbat, acest bărbat generos, altruist și remarcabil...

Yrene îi cuprinse umerii, înfigându-și degetele în părul lui mătăsos și castaniu. „Mai mult, mai mult, mai mult..."

Dar sărutul lui era minuțios, ca și când ar fi vrut să-i afle fiecare gust, fiecare latură a ei.

Ea își atinse ușor limba de a lui, iar geamătul lui o făcuse să își îndoaie degetele în încălțări...

Yrene simți fiorul străbătându-l înainte să își dea seama ce era.

Încordarea.

El tot o sărută, părând atât de hotărât, chiar dacă îl făcea să se prăbușească la podea.

Pași mici. Măsuri mici.

Yrene se depărtă, punându-i o mână pe piept când el voi să o sărute din nou.

– Ar trebui să te așezi.

Ochii lui erau complet negri.

– Eu... lasă-mă... *te rog,* Yrene.

Fiecare cuvânt era răgușit și întrerupt, ca și când s-ar fi descătușat.

Ea se luptă să își calmeze respirația, să își adune voința. Prea mult timp în picioare i-ar fi putut epuiza spatele. Și înainte să îl poată încuraja să meargă și... *mai mult,* ea trebuia să intre în rana lui, ca să privească împrejur. Poate că scăzuse suficient de la sine.

Chaol îi atinse gura cu a lui, căldura mătăsoasă a buzelor sale fiind suficientă să o facă dispusă să își ignore rațiunea.

Dar ea îl împinse și se dădu ușor din calea lui.

– Acum voi avea cum să te răsplătesc, spuse ea, încercând să fie amuzantă.

El nu zâmbi, ci doar o privi cu o hotărâre de prădător când ea se îndepărtă un pas și îi oferi brațul, ca să meargă înapoi spre scaun.

Să meargă.

El *mergea*...

Se supuse, se depărtă de perete și se legănă...

Yrene îl prinse, îl echilibră.

– Credeam că nu mă ajuți niciodată, spuse el sec, ridicând o sprânceană.

– Pe scaun, da. Acum cazi de la o distanță mult mai mare.

Chaol râse, apoi se aplecă să îi șoptească la ureche:

– Pe pat sau pe canapea, Yrene?

Ea înghiți, îndrăznind să se uite pieziș la el. Ochii îi erau încă întunecați, chipul îmbujorat și buzele umflate. Din cauza ei.

Sângele lui Yrene se încălzi, inima aproape topindu-i-se. Cum naiba avea să-l pună acum să se dezbrace pe jumătate, în fața ei?

– Încă ești pacientul meu, reuși ea să spună afectată, îl conduse pe scaunul lui și aproape îl împinse în el... și aproape sări deasupra lui. Și chiar dacă nu există niciun jurământ oficial cu privire la asemenea lucruri, am de gând să păstrez lucrurile la nivel profesional.

Zâmbetul lui Chaol nu era deloc așa, cum nu fu nici felul în care îi spuse „Vino aici".

Pulsul îi străbătu fiecare centimetru când se apropie, se uită în ochii lui arzători și se așeză în poala sa.

Mâinile îi alunecară sub părul ei ca să îi cuprindă ceafa, trăgându-i fața spre a lui când o sărută pe un colț al gurii, apoi pe celălalt.

Ea îl apucă de umeri, degetele intrându-i în mușchii tari de dedesubt, respirația devenindu-i sacadată în timp ce el îi mușcă buza de jos, când cealaltă mână a lui începu să-i exploreze trunchiul...

O ușă se deschise pe hol, iar Yrene se ridică imediat, mergând prin salon, spre birou – spre flacoanele cu ulei de acolo, tocmai când Kadja intră pe ușă cu o tavă în mâini.

Servitoarea găsise „ingredientele" de care avea nevoie Yrene: sfoară, lapte de capră și oțet.

Yrene abia își aminti să mulțumească servitoarei, când fata lăsă tava pe masă.

În cazul în care Kadja le văzu chipurile, părul și hainele, și înțelese încordarea dintre ei, nu spuse nimic. Yrene nu se îndoia că ea ar fi putut bănui, că avea să raporteze oricui o controla, dar... lui Yrene nu-i păsă când se rezemă de birou, Kadja plecând la fel de tăcută cum venise.

Îl văzu pe Chaol încă privind-o, respirând sacadat.

– Acum ce facem? întrebă încet Yrene.

Deoarece ea nu știa – cum *să se întoarcă*...

Chaol nu răspunse, ci doar întinse complet un picior în fața lui și apoi pe celălalt. O făcu din nou, minunându-se.

– Nu privim înapoi, spuse el, întâlnindu-i privirea. Nu ajută pe nimeni și nimic să privești înapoi.

Felul în care o spuse... Părea că însemna ceva mai mult. Cel puțin pentru el.

Dar zâmbetul lui Chaol se lărgi, ochii licărindu-i când adăugă:

– Putem doar să continuăm.

Yrene se duse la el, incapabilă să se oprească, de parcă zâmbetul acela ar fi fost un far în întuneric.

Iar când Chaol își împinse scaunul spre canapea și își scoase cămașa, când se întinse, iar ea își puse mâinile pe spatele lui puternic și cald... și Yrene zâmbi.

CAPITOLUL 40

A sta în picioare și a merge câțiva pași nu era același lucru cu a-și reveni pe deplin.

Următoarea săptămână dovedi asta. Yrene tot se lupta cu orice pândea în coloana lui Chaol, agățându-se încă – chiar la bază, îi explică ea – și îl împiedica să facă mișcări complete. Alergatul, majoritatea săriturilor, loviturile cu piciorul: imposibile. Dar mulțumită bastonului solid din lemn pe care ea i-l adusese, putea sta în picioare și putea merge.

Iar asta era un miracol.

Își aducea bastonul și scaunul la antrenamentul de dimineață cu Hashim și gărzile, pentru momentele în care obosea prea mult și nu reușea să se întoarcă în camera lui. Yrene i se alăturase la primele lecții, instruindu-l pe Hashim unde să se concentreze la picioarele lui, ca să îi reconstruiască mușchii și să îi stabilizeze mai mult. Procedase la fel cu Shen, mărturisise Hashim într-o dimineață, venise să supravegheze o mare parte din primele lui antrenamente în urma rănirii.

Așadar, Yrene fusese acolo, privindu-l de pe margine, în ziua în care Chaol luase o sabie și se duelase cu Hashim – sau se străduise, cu bastonul într-o mână.

Echilibrul lui era precar, picioarele instabile, dar reușise să dea câteva lovituri bune bărbatului. Iar un baston... nu era o armă rea, dacă lupta o cerea.

Yrene făcuse ochii mari cât cepele când ei se opriseră, iar Chaol se apropiase de locul în care stătea ea lângă zid, rezemându-se puternic în baston în timp ce trupul îi tremura.

Culoarea de pe chipul ei, își dăduse el seama cu satisfacție masculină, nu se datora numai căldurii. Iar când ei plecaseră în cele din urmă, intrând încet în umbrele răcoroase ale holurilor, Yrene îl trăsese într-o firidă cu draperia trasă și îl sărutase.

Rezemându-se de un raft pentru provizii, mâinile lui se plimbaseră pe tot corpul ei, pe formele voluptuoase și talia mică, încâlcindu-se în părul lung și des. Ea îl sărutase, cu respirația tăiată și gâfâind, iar apoi linsese – chiar *linsese* transpirația de pe gâtul lui.

Chaol gemuse atât de zgomotos, încât nu fusese nicio surpriză când un servitor apăruse o clipă mai târziu, dând draperia la o parte ca și când ar fi mustrat doi muncitori pentru că nu-și făceau datoria.

Yrene se albise când se îndreptase și îi ceruse servitorului care făcea plecăciuni să nu spună nimic. El o asigurase că nu avea să o facă, dar Yrene fusese zdruncinată și păstrase distanța pentru restul drumului și, de atunci, în fiecare zi. Asta îl înnebunea.

Dar el înțelegea. Având în vedere poziția ei, și în Torre, și la palat, trebuiau să fie mai isteți. Mai precauți.

Iar cu Kadja mereu în camera lui...

Chaol nu o atingea, nici măcar când Yrene își punea mâinile pe spatele lui și îl vindeca, insistând să dărâme și acel ultim zid de întuneric.

El voia să îi spună, se gândea să îi spună că deja era suficient. Ar fi trăit bucuros cu bastonul tot restul vieții. Ea îi dăduse mai mult decât ar fi putut spera vreodată.

Pentru că îi vizita pe gardieni în fiecare dimineață. Vedea armele și scuturile.

Și se gândea la acel război dezlănțuindu-se în cele din urmă asupra prietenilor lui. Asupra patriei lui.

Chiar dacă nu ar fi adus o armată cu el când s-ar fi întors, ar fi găsit o cale să stea pe câmpurile de luptă. Să călărească, cel puțin, era acum o alegere viabilă în timp ce lupta alături de ei.

Să lupte... pentru ea.

El se gândea la asta când merseră la cină într-o seară, o săptămână mai târziu. Cu bastonul, dură mai mult decât de obicei, dar nu îl deranjară clipele în plus petrecute în compania ei.

Purta rochia ei purpurie – preferata lui –, părul ridicat pe jumătate și ușor ondulat din cauza zilei neobișnuit de umede. Dar era nervoasă, neliniștită.

– Ce este?

Nobililor nu le păsase de prima seară în care venise pe picioarele lui la cină. Alt miracol obișnuit în Torre, deși însuși khaganul o lăudase pe Yrene, care radiase de emoție. Chiar dacă khaganul îl ignorase pe Chaol – așa cum o făcuse de la acea întâlnire nefericită.

Yrene își masă cicatricea de la gât ca și când ar fi durut-o. El nu o întrebase despre asta – nu voia să știe. Doar pentru că, dacă ar fi făcut-o... În ciuda războiului care îi aștepta, ar fi putut la fel de bine să se grăbească să îi vâneze pe cei care i-o făcuseră și să îi îngroape.

– Am convins-o pe Hasar să-mi organizeze o petrecere, spuse încet Yrene.

El aşteptă până ce trecură de un grup de servitori înainte să întrebe:

– De ce?

Ea expiră.

– Este ziua mea de naștere. Peste trei zile.

– Ziua ta de naștere?

– Știi, sărbătoarea zilei în care te-ai născut...

El o înghionti cu un cot, deși coloana îi alunecă și se mișcă la acea mișcare, bastonul scârțâind când își lăsă greutatea pe el.

– Nu știam că diavolițele chiar au așa ceva.

Ea scoase limba.

– Da, chiar și cele din neamul meu.

Chaol zâmbi.

– Deci i-ai cerut să organizeze o petrecere pentru tine?

Având în vedere unde condusese ultima *petrecere*... El ar fi putut foarte bine să ajungă unul dintre acei oameni care pleca într-un dormitor întunecat. În special dacă Yrene ar fi purtat din nou acea rochie.

– Nu chiar, spuse Yrene crispată. I-am spus că vine ziua mea și cât de plicticoase sunt planurile *tale* pentru ea...

El chicoti.

– Ce încrezută ești.

Ea flutură din gene.

– Și *poate* am menționat că, în toți anii mei aici, nu am fost niciodată în deșert și că mă gândeam să fac o călătorie, dar că m-ar întrista să nu sărbătoresc împreună cu ea...

– Și presupun că ea ți-a sugerat, în schimb, să vezi o oază a familiei?

Yrene mormăi.

– O mică excursie peste noapte în Aksara – la o jumătate de zi de mers spre est, către tabăra lor care are permanent corturi în oază.

Deci vindecătoarea putea complota, la urma urmei. Dar...

– Va fi arzător, pe vremea asta.

– Prințesa vrea o petrecere în deșert, deci va avea una. Ea își mușcă buza, acele umbre dansând din nou. Am reușit și să o întreb despre istoria Aksarei. Chaol se pregăti. Hasar s-a plictisit înainte să-mi spună prea multe, dar a spus că a auzit odată că oaza s-a dezvoltat peste un oraș al morților, că ruinele de acum sunt doar o poartă spre interior. Lor nu le place să îi deranjeze pe morți, așadar, nu se îndepărtează de izvor ca să se aventureze în jungla din jurul lui.

Nu era de mirare că păruse îngrijorată.

– Nu se găsesc doar peșteri acolo, așadar.

– Poate că Nousha se referă la ceva diferit, poate sunt și peșteri cu informații. Ea expiră. Presupun că vom vedea. M-am asigurat să casc în timp ce Hasar mi-a spus, suficient încât mă îndoiesc de faptul că se va întreba de ce am vrut să știu.

Chaol îi sărută tâmpla, o atingere rapidă a gurii lui pe care să nu o vadă nimeni.

– Inteligentă mișcare, Yrene.

– Am vrut să-ți spun săptămâna trecută, dar apoi te-ai ridicat în picioare și am uitat. Ce mă mai pricep la intrigi!

El își trecu mâna liberă pe spatele ei, un pic mai jos.

– Am fost ocupați cu altceva. Ea roși într-o nuanță frumoasă de roz, dar el se gândi la ceva. Ce vrei cu adevărat de ziua ta? Și a câta este?

– A douăzeci și doua. Și nu știu. Dacă nu ar fi fost momentul, nu aș fi pomenit deloc de asta.

– Nu aveai de gând să-mi spui?

Ea se încruntă vinovată.

– Având în vedere toate lucrurile care te solicită, mă gândeam că zilele de naștere sunt neimportante. Ea își băgă mâna în buzunar... ca să țină acel obiect de care el nu întrebase niciodată.

Se apropiară de gălăgia cinei din marea sală și el își atinse ușor degetele de ale ei. Ea se opri la cererea tăcută, sala întinzându-se în fața lor, servitorii și vizirii mergând pe lângă ei.

Chaol se rezemă de baston cât se odihniră, lăsându-l să îi stabilizeze greutatea.

– Și măcar sunt invitat la petrecerea asta din deșert?

– O, da. Tu și toți ceilalți oameni ai mei preferați: Arghun, Kashin și o mână de viziri minunați.

– Mă bucur că am fost invitat, având în vedere că Hasar mă urăște.

– Nu. Privirea lui Yrene se întunecă. Dacă Hasar te-ar urî, nu cred că ai mai fi în viață acum.

Pe toți zeii. Aceasta era femeia cu care se împrietenise ea.

Yrene continuă:

– Cel puțin Renia va fi acolo, dar Duva nu ar trebui să stea în căldură în starea ei, iar soțul nu va pleca de lângă ea. Sunt sigură că, odată ce vom ajunge acolo, cu sau fără informații, îmi voi dori probabil să fi avut o scuză asemănătoare.

– Avem câteva zile. Putem, tehnic vorbind, să o folosim pe aceeași dacă trebuie să plecăm.

Cuvintele se așezară. Invitația și implicația. Chipul lui Yrene deveni minunat de roșu, iar ea îi lovi brațul.

– Derbedeule.

Chaol chicoti și se uită pe hol, după un colț umbrit, dar Yrene șopti:

– Nu putem.

Nu în legătură cu gluma lui jalnică, ci cu dorința pe care fără îndoială o văzuse apărând în ochii lui. Dorința pe care el o vedea clocotind în ochii ei.

Chaol își îndreptă jacheta.

– Ei bine, voi încerca să îți găsesc un cadou potrivit care să se poată compara cu un întreg *refugiu* în deșert, dar nu promit.

Yrene îl luă pe Chaol de brațul liber, ca o vindecătoare care își însoțea pacientul la masă.

– Am tot ce îmi trebuie, fu tot ce spuse ea.

CAPITOLUL 41

Plănuirea dură mai mult de o săptămână.

Mai mult de o săptămână doar ca Sartaq și Houlun să găsească hărțile antice ale Dagul Fells, în mare parte vagi și inutile: pe ele se găseau doar teritoriile pe care le evaluaseră din aer călăreții, dar de care nu îndrăzniseră să se apropie prea mult pentru detalii. Teritoriul cu *kharankui* era mic, dar se mărise în ultimii câțiva ani.

Și în mijlocul întunecat al teritoriului lor aveau să se ducă ei.

Partea cea mai grea era să o convingă pe Borte să rămână în urmă.

Dar Nesryn și Sartaq lăsaseră asta în seama lui Houlun, iar un cuvânt tăios din partea mamei de vatră o făcuse pe fată să se supună și, cu toate că lui Borte îi clocotiseră ochii de indignare, ascultase dorințele bunicii. Ca moștenitoare, izbucnise Houlun, prima obligație a lui Borte era față de *poporul* lor. Descendența se termina cu ea. Dacă Borte ar fi intrat în încurcătura slab luminată din Dagul, la fel de bine ar fi putut să scuipe pe locul în care stătea *sulde*-ul mamei ei, pe versanții din Arundin.

Borte insistase că, dacă ea, ca moștenitoare a lui Houlun, trebuia să rămână, atunci Sartaq, ca posibil succesor al khaganului, trebuia să rămână și el.

Auzind asta, Sartaq ieșise, pur și simplu, pe holurile interioare din Altun, spunând că dacă a fi succesorul tatălui său însemna să stea degeaba în timp ce alții luptau pentru el, atunci frații lui puteau să ia nenorocita de coroană.

Deci doar ei trei aveau să meargă, Nesryn și Sartaq zburând pe Kadara, Falkan fiind ascuns ca șoarece de câmp în buzunarul lui Nesryn.

Cu o seară în urmă avusese loc o dezbatere finală despre aducerea unei legiuni. Borte fusese de acord, Sartaq împotrivindu-se. Ei nu știau câți *kharankui* sălășluiau pe piscurile goale și pe văile împădurite dintre ele. Nu puteau risca să piardă inutil multe vieți și nu aveau timp de pierdut cu o recunoaștere completă. Trei s-ar fi putut furișa înăuntru, dar o armată de păsări ruk ar fi fost reperată cu mult înainte de a sosi.

Cearta se purtase în fața vetrei, dar Houlun stabilise: grupul mic avea să plece. Și dacă nu se întorceau în câteva zile, i-ar fi urmat o armată. Un zbor de o jumătate de zi până acolo, o zi studierea zonei, o zi ca să intre, iar apoi să revină cu puii furați, poate chiar să afle de ce se temuseră spiridușii de păianjeni și cum se luptaseră cu ei. Dacă ar fi avut noroc.

Zburau deja de câteva ore, zidul înalt al munților Fells apropiindu-se cu fiecare bătaie a aripilor Kadarei. Curând aveau să traverseze primă creastă a munților gri și să intre pe teritoriul păianjenilor. Nesryn își simțea greu în stomac micul dejun cu fiecare kilometru în care se apropiau, gura fiindu-i uscată ca pergamentul.

În spatele său, Sartaq tăcuse o mare parte din călătorie. Falkan ațipi în buzunarul de la pieptul ei, ieșind doar din când în când ca să-și scoată botul cu mustăți, să adulmece aerul, iar apoi să se ascundă din nou înăuntru, conservându-și energia cât mai putea.

Omul care își schimba forma încă dormea când Nesryn îl întrebă pe Sartaq:

– Ai vorbit serios aseară când ai spus că refuzi coroana dacă asta înseamnă să nu lupți?

Corpul lui Sartaq era un zid cald în spatele ei.

– Tatăl meu a fost la război – toți khaganii au fost. Are ambele *sulde,* Neagră și Ivorie, tocmai datorită acestui lucru. Dar dacă se întâmplă cumva să mi se nege asemenea lucruri în favoarea supraviețuirii descendenței... Da. O viață limitată la acea Curte nu este ceea ce îmi doresc.

– Și totuși, ești preferat în funcția de khagan, într-o zi.

– Așa se zvonește. Dar tatăl meu nu a sugerat asta și nici nu a vorbit despre asta. Din ce știu, ar putea să o încoroneze, în schimb, pe Duva. Zeii știu că va fi cu siguranță o conducătoare bună. Și este singura dintre noi care va avea un copil.

Nesryn își mușcă buza.

– De ce... de ce nu te-ai căsătorit?

Ea nu avusese niciodată curajul să întrebe, deși se trezise întrebându-se în aceste săptămâni.

Sartaq apucă frâiele înainte să răspundă.

– Am fost prea ocupat, iar femeile care mi s-au prezentat ca posibile mirese... Nu erau pentru mine.

Ea nu avea niciun drept să se bage, dar întrebă:

– De ce?

– Pentru că ori de câte ori le-o arătam pe Kadara, ori se temeau, ori se prefăceau interesate de ea și întrebau cât timp voi fi plecat.

– Sperând să lipsești des sau pentru că le-ar fi fost dor de tine?

Sartaq chicoti.

– Nu mi-am dat seama. Întrebarea în sine mă făcea să mă gândesc la punerea unei lese și așa îmi dădeam seama că nu sunt pentru mine.

– Deci tatăl tău îți permite să te căsătorești cu cine vrei?

Cu această discuție pășea pe un teritoriu periculos și ciudat. Se aștepta ca el să o tachineze, dar Sartaq amuți.

– Da. Chiar și mariajul aranjat al Duvei... Ea a fost complet de acord. A spus că nu vrea să fie nevoită să caute printre șerpii de la Curte ca să găsească un singur bărbat bun și să se roage să nu o înșele. Mă întreb dacă se poate spune ceva despre asta. Oricum, a avut noroc – liniștit cum este el, soțul ei o adoră. I-am văzut chipul în clipa când s-au întâlnit. L-am văzut și pe al ei, citindu-i ușurarea și... ceva în plus.

Și ce avea să se întâmple cu ei – cu copilul lor – dacă un alt moștenitor ar fi fost pentru tron? Nesryn întrebă precaută:

– De ce nu puneți capăt tradiției de a concura între voi?

Sartaq tăcu un minut lung.

– Poate că, într-o zi, cine va lua tronul îi va pune capăt. Își va iubi copiii mai mult decât respectă tradiția. Îmi place să cred că am depășit stadiul în care ne aflam acum câteva secole – când imperiul era încă la început. Dar poate că anii de pace... poate că acum trăim vremuri periculoase. El ridică din umeri, corpul mișcându-i-se lângă al ei. Poate că războiul va alege succesorul pentru noi.

Și, poate că din cauză că erau atât de sus deasupra lumii, din cauză că ținutul slab luminat se apropia tot mai mult, Nesryn întrebă:

– Așadar, nimic nu te-ar ține departe de război, dacă va fi nevoie?

– Pare că te mai gândești la țelul tău de a ne duce spre nord.

Ea înțepeni.

– Recunosc faptul că în ultimele trei săptămâni aici... Înainte, era mai ușor să vă cerem ajutorul. Când rukhinii erau o legiune fără nume și chip; când nu le cunoșteam numele și familiile; când nu le cunoșteam pe Houlun sau pe Borte și nu știam că Borte este *logodită.*

El râse încet când o auzi. Borte refuzase să răspundă întrebărilor lui Nesryn despre Yeran, spunând că nici măcar nu merita să discute despre asta.

– Sunt sigur că Borte s-ar bucura să meargă la război, măcar să concureze cu Yeran pentru gloria de pe câmpul de luptă.

– Atunci, este o adevărată potrivire din dragoste.

Sartaq îi zâmbi la ureche.

– Habar nu ai. El oftă. Competiția dintre ea și Yeran a început acum trei ani, chiar după ce a murit mama ei.

Pauza lui fu destul de apăsătoare încât Nesryn întrebă:

– O cunoșteai bine pe mama ei?

Lui îi luă o clipă să răspundă.

– Ți-am spus că, odată, am fost trimis în alte regate ca să aplanez neînțelegerile sau să verific zvonurile despre rebeliune. Când m-a trimis tata ultima dată, am adus o mică unitate de rukhini cu mine și pe mama lui Borte împreună cu ei.

Din nou, acea liniște apăsătoare. Nesryn puse lent și atent o mână pe antebrațul lui, care îl cuprindea pe al ei. Mușchii puternici de sub piele se mișcară, apoi se liniștiră.

– Este o poveste lungă și dură, dar au au avut loc acte violente între rukhini și grupul care căuta să ne distrugă imperiul. Mama lui Borte... Unul dintre ei i-a tras din spate o săgeată otrăvită, în gât, tocmai când eram pe cale să le permitem să se predea. Vântul șuiera în jurul lor. Nu i-am mai lăsat să plece după asta.

Cuvintele goale și reci spuneau suficient.

– I-am adus chiar eu corpul înapoi, spuse Sartaq, cuvintele fiind smulse de vânt. Încă aud țipetele lui Borte când am aterizat în Altun. Încă o văd singură, în genunchi, pe versanții din Arundin după înmormântare, ținându-se de *sulde*-ul mamei ei în locul în care a fost înfiptă în pământ.

Nesryn îl strânse mai puternic de braț. Sartaq îi acoperi mâna cu a lui, înmănușată, și o apucă ușor când expiră prelung.

– Șase luni mai târziu, continuă el, Borte a concurat în Adunare – cele trei zile anuale de concursuri și curse între toate clanurile. Ea avea șaptesprezece ani, iar Yeran douăzeci, și erau umăr la umăr în ultima mare cursă. Când s-au apropiat de linia de sosire, Yeran a făcut o manevră care ar fi putut să fie considerată *trișare,* dar Borte a văzut-o de la un kilometru și tot l-a învins. Iar apoi l-a bătut măr când au aterizat. La propriu. El a sărit de pe rukul lui, iar ea l-a *doborât* la pământ, lovindu-l în față pentru porcăriile făcute, care aproape au ucis-o pe Arcas. Sartaq râse în sinea lui. Nu cunosc amănunte despre ce s-a întâmplat mai târziu la celebrare, dar l-am văzut încercând să discute cu ea la un moment dat și am văzut-o râzându-i în față înainte să plece. El s-a încruntat până ce au plecat în dimineața următoare și, din câte știu, nu s-au mai văzut un an. Până la următoarea Adunare.

– Pe care Borte a câștigat-o din nou, presupuse Nesryn.

– Într-adevăr. Cu greu. *Ea* a făcut manevra îndoielnică de data asta, lovindu-se, dar, tehnic vorbind, a câștigat. Cred că în secret, Yeran s-a îngrozit de cât de aproape a fost de o rană permanentă sau de moarte, așa că a lăsat-o să câștige. Ea nu mi-a spus niciodată amănuntele *acelei* sărbători, dar a fost zdruncinată câteva zile după aceea. Toți am presupus că din cauza rănilor, dar asemenea lucruri nu au deranjat-o niciodată.

– Și anul acesta?

– Anul acesta, cu o săptămână înainte de Adunare, Yeran a apărut la Altun. Nu s-a întâlnit cu Houlun sau cu mine, ci s-a îndreptat direct spre Borte. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat, dar între aterizare și plecare nu au trecut mai mult de treizeci de minute. O săptămână mai târziu, Borte a câștigat din nou cursa, iar când a fost încoronată ca victorioasă, tatăl lui Yeran a înaintat să declare logodna ei cu fiul său.

– A fost o surpriză?

– Având în vedere că ori de câte ori Borte și Yeran sunt împreună se ceartă, da. Dar a fost și o surpriză pentru Borte. Ea i-a făcut jocul, dar i-am văzut mai târziu certându-se în sală. Dacă *a știut* sau nu sau dacă a vrut să dezvăluie legătura lor astfel, tot nu a spus. Dar nu s-a opus logodnei. Totuși, nici nu a acceptat-o. Nu s-a stabilit nicio zi a nunții, chiar dacă uniunea ne-ar ușura cu siguranță... legăturile încordate cu Berladul.

Nesryn schiță un zâmbet.

– Sper să se înțeleagă.

– Poate că războiul îi va ajuta și pe ei în privința asta.

Kadara se apropie tot mai mult de Fells, lumina diminuându-se și răcindu-se când norii acoperiră soarele. Ei trecură de marginea înaltă a primelor piscuri, plutind pe un vânt ascendent deasupra întregului Dagul care se întindea în fața lor.

– Pe toți zeii, șopti Nesryn.

Piscuri de un gri închis, de piatră goală. Pini subțiri care acopereau văile de dedesubt, fără lacuri și râuri în afară de câteva pâraie, ici și colo, abia vizibile prin vălul de pânză care învăluia totul.

Unele pânze erau dense și albe, sufocând viața copacilor. Unele erau plase strălucitoare între piscuri, ca și când ar fi căutat să prindă vântul.

Nimic viu. Niciun zumzet de insecte sau țipete de animale. Fără foșnetul frunzelor sau bătăile aripilor.

Falkan își scoase capul din buzunarul ei când studiară tărâmul mort de dedesubt și chițăi. Nesryn aproape făcu la fel.

– Houlun nu exagera, șopti Sartaq. Au devenit puternici.

– Unde aterizăm? întrebă Nesryn. Nu prea se vede niciun loc sigur. Ar fi putut duce puii și ouăle oriunde.

Ea studie piscurile și văile după orice semn de mișcare, orice licăr ale acelor corpuri negre și netede mergând în grabă, dar nu văzu nimic.

– Vom înconjura teritoriul o dată, spuse Sartaq. Să vedem cum arată și poate să ne dăm seama de câteva lucruri în ceea ce privește obiceiurile lor alimentare.

Pe toți zeii!

– Ține-o la înălțime pe Kadara! Zboară obișnuit. Dacă pare că vânăm ceva, ar putea ieși în forță.

Sartaq fluieră strident la Kadara, care, într-adevăr, se înălță mai repede decât de obicei, ca și când ar fi fost bucuroasă să se îndepărteze un pic de teritoriul învăluit de dedesubt.

– Să rămâi ascuns prietene, îi spuse Nesryn lui Falkan, mâinile tremurându-i când atinse buzunarul de la piept. Dacă ne urmăresc de dedesubt, mai bine te-am păstra secret până când se vor aștepta cel mai puțin.

Labele minuscule ale lui Falkan loviră în semn de înțelegere, iar el intră din nou în buzunar.

Zburară în cercuri lente un timp, Kadara plonjând ca și când ar fi urmărit un uliu sau vultur, probabil căutându-și prânzul.

– Grupul de piscuri, spuse Sartaq după un timp, arătând spre cel mai înalt punct din Fells.

Ca niște coarne îndreptându-se spre cer, două piscuri se înălțau atât de aproape unul de celălalt încât ar fi putut părea că alcătuiau un singur munte. Între vârfurile zimțate, o trecătoare plină cu șist șerpuia în depărtare în labirintul de piatră.

– Kadara se tot uită spre el.

– Ocolește-l, dar păstrează distanța.

Înainte ca Sartaq să îi poată da ordinul, Kadara se supuse.

– Ceva se mișcă în trecătoare, șopti Nesryn mijind ochii.

Kadara se apropie de piscuri mai mult decât era înțelept să o facă.

– Kadara, o avertiză Sartaq.

Dar rukul bătu frenetic din aripi, grăbindu-se tocmai când creatura din trecătoare se văzu clar.

Grăbindu-se peste șist, înălțându-se și bătând din aripi căptușite cu blană...

Era un pui.

Sartaq înjură.

– Mai repede, Kadara. *Mai repede.* Rukul nu avea nevoie de nicio încurajare.

Puiul scotea țipete ascuțite, aripile prea mici agitându-se când încercă fără succes să se ridice de la pământ. Ieșise dintre pinii care creșteau în dreapta marginii trecătorii, iar acum se îndrepta spre mijlocul labirintului de piatră.

Nesryn își luă arcul și puse o săgeată, Sartaq procedând la fel în spatele ei.

– *Niciun sunet, Kadara,* o avertiză Sartaq, tocmai când rukul deschise ciocul. Îi vei alarma.

Dar puiul țipa, groaza lui fiind evidentă chiar și de la distanță.

Kadara prinse o rafală de vânt și *zbură.*

– Haide, șopti Nesryn, cu săgeata ațintită spre pădure, spre grozăviile de care scăpase puiul și care, fără îndoială, fugeau după acesta.

Puiul de ruk se apropie de cea mai lată parte a gurii trecătorii, ezitând la zidul de piatră din față, ca și când ar fi știut că mai mulți îl așteptau înăuntru.

Era prins.

– Intră, zboară prin trecătoare și ieși, îi ordonă Sartaq rukului care se înclină la dreapta atât de abrupt, încât Nesryn își încordă abdomenul ca să rămână în șa.

Kadara coborî metru cu metru spre puiul care acum se învârtea pe loc, țipând spre cer când văzu rukul apropiindu-se.

– Ușor, ordonă Sartaq. Ușor, Kadara!

Nesryn își ținu săgeata îndreptată spre labirintul de piatră dinainte, Sartaq răsucindu-se ca să acopere pădurea din urmă. Kadara se apropie tot mai mult de trecătoarea acoperită cu șist, de puiul gri și pufos care stătea acum nemișcat, așteptând salvarea ghearelor pe care le scoase Kadara.

Zece metri. Șase.

Nesryn se luptă să țină arcul încordat.

Un vânt o lovi pe Kadara, împingând-o într-o parte, lumea înclinându-se și lumina licărind.

Tocmai când Kadara se îndreptă, când deschise larg ghearele ca să ia puiul, Nesryn își dădu seama ce era licărirea, ce dezvăluise în față schimbarea unghiului.

– *Ai grijă!*

Țipătul îi zgudui gâtul, dar fu târziu.

Kadara apucă puiul, luându-l de pe pământ tocmai când se ridică prin trecătoarea piscurilor, chiar în plasa imensă țesută între ele.

CAPITOLUL 42

Puiul fusese o capcană.

Acesta era ultimul gând pe care îl avusese Nesryn când Kadara se izbi în pânză – *plasa* țesută între cele două piscuri, construită nu ca să prindă vântul, ci *păsările ruk*.

Simțise doar corpul lui Sartaq lovindu-se de al ei, ancorând-o de șa și ținând-o strâns în timp ce Kadara țipase.

Pocnituri, strălucire și piatră; șist, cer gri și pene aurii. Vântul șuierând, țipătul asurzitor al puiului și strigătul lui Sartaq.

Se întorseseră, izbindu-se atât de puternic în piatră încât impactul îi răsunase prin dinții și oase. Apoi căzuseră, rostogolindu-se, corpul prins al Kadarei ghemuindu-se când Sartaq o acoperise și el pe Nesryn, protejând de impact puiul din ghearele ei.

Apoi urmase *bubuitura*. Și ricoșeul – ricoșeul care rupsese curelele de piele ale șeii, de care erau încă legați când se aruncaseră de pe corpul Kadarei, arcul lui Nesryn sărindu-i din mână, degetele ei apucând aerul...

Sartaq îi roti, corpul lui fiind un zid solid în jurul ei când Nesryn își dădu seama unde era cerul, unde era trecătoarea...

El țipă când loviră șistul, când o ținu deasupra lui, suportând toată forța impactului.

Pentru o clipă, se auziră doar sunetul șistului care se mișca și zgomotul surd al rocii sfărâmate din zidului trecătorii. Pentru o clipă, ea nu își aminti unde îi era corpul, iar respirația...

Apoi se auzi scârțâitul aripii pe șist.

Nesryn deschise ochii și se mișcă înainte să poată descrie mișcările.

Avea o tăietură la încheietura mâinii, acoperită cu mici pietre și praf. Nu o simțea, și abia observă sângele când bâjbâi orbește după curelele șeii, desfăcându-le, gâfâind printre dinți când reuși să își înalțe capul, ca să îndrăznească să privească...

El era zăpăcit, clipind în sus la cerul gri. Dar în viață, *respirând,* sângele alunecându-i pe tâmplă, pe obraz și pe gură...

Ea suspină printre dinți, eliberându-și, în sfârșit, picioarele, fapt care îi permise să se rostogolească pentru a ajunge la ale lui, la bucățile încâlcite de piele sfâșiată dintre ei.

Sartaq era pe jumătate îngropat în șist. Mâinile îi erau tăiate, dar picioarele...

– Nu sunt rupte, spuse el răgușit. Nu sunt rupte, zise mai mult pentru sine decât pentru ea.

Dar Nesryn reuși să-și țină degetele ferme când desfăcu cataramele. Hainele groase din piele îi salvaseră viața, îi salvaseră pielea ca să nu-i fie smulsă de pe oase. Suportase impactul în locul ei, o mișcase astfel încât să îl lovească pe el mai întâi...

Ea îndepărtă șistul care îi acoperea umerii și brațele, piatra ascuțită intrându-i în degete. Cureaua de piele de la capătul cosiței sale se desfăcuse la impact, iar acum părul îi cădea pe față, blocându-i pe jumătate vederea pădurii din spatele rocii din jurul lor.

– Ridică-te, spuse ea gâfâind. Ridică-te.

El inspiră, clipind repede.

– *Ridică-te,* îl imploră ea.

Șistul se mișcă înainte și un țipăt slab răsună din piatră.

Sartaq se ridică repede.

– *Kadara...*

Nesryn se răsuci pe genunchi, uitându-se după arc în timp ce studie rukul.

Zăcând la zece metri în față, Kadara era acoperită cu o mătase aproape invizibilă. Era într-o plasă fantomă, cu aripile prinse și capul aplecat...

Sartaq se ridică, legănându-se, alunecând pe șistul instabil când scoase cuțitul Asterion.

Nesryn reuși să se ridice, picioarele tremurându-i, și-și întoarse capul când scrută trecătoarea după arcul ei...

Acolo. Aproape de zidul trecătorii. Intact.

Se aruncă spre acesta în timp ce Sartaq alergă spre ruk, ajungând la arma ei chiar când el începu să taie pânza.

– Vei fi în regulă, îi spuse el Kadarei, sângele acoperindu-i mâinile, gâtul. Vei ieși...

Nesryn își puse arcul pe umăr, lipind o mână de buzunar. Falkan...

Un picior mic o împinse în semn de răspuns. Era *în viață.*

Ea nu pierdu timpul și alergă spre ruk, scoțându-și sabia Fae din teaca pe care Borte i-o găsise și tăie firele groase. Acestea i se lipeau de degete, smulgându-i pielea, dar ea continuă să taie, făcându-și loc spre o aripă în timp ce Sartaq își făcu loc spre cealaltă.

Ajunseră la picioarele Kadarei în același timp și văzură că nu avea nimic în gheare.

Nesryn își ridică repede capul, scrutând trecătoarea, grămezile de șist răscolit...

Puiul fusese aruncat în timpul impactului, ca și când nici măcar ghearele Kadarei nu reușiseră să facă față durerii loviturii. Puiul de ruk zăcea acum pe pământ în apropierea marginii trecătorii, luptându-se să se ridice, ciripitul slab de neliniște răsunând din piatră.

– Sus, Kadara, îi ordonă Sartaq cu vocea spartă. *Ridică-te!*

Aripile mari se mișcară, șistul trosnind când rukul încercă să se supună. Nesryn se îndreptă clătinându-se spre pui, sângele pătându-i capul pufos și gri, ochii lui negri și rugători fiind mari de groază...

Se întâmplase atât de repede, încât Nesryn nu avusese timp să strige.

O clipă, puiul își deschisese ciocul ca să strige după ajutor.

Câteva secunde mai târziu țipase, mărind ochii când un picior lung și negru ieșise din spatele stâlpului de piatră și îi trecuse prin coloană.

Osul scârțâise și sângele țâșnise. Iar Nesryn se oprise, legănându-se atât de puternic încât căzuse în fund, cu un țipăt tăcut pe buze în timp ce puiul fusese târât în spatele rocii, agitându-se și țipând...

Se făcuse liniște.

Iar ea văzuse lucruri îngrozitoare, lucruri care îi făcuseră greață și o împiedicaseră să doarmă și totuși, acest pui de ruk, îngrozit și rugător, suferind și târât, *amuțit*...

Nesryn se întoarse, picioarele alunecându-i pe șist când se luptă să meargă spre Kadara, spre Sartaq, care văzu puiul înșfăcat în spatele rocii și îi strigă rukului să zboare...

Puternicul ruk încercă fără succes să se ridice.

– *ZBOARĂ!* strigă Sartaq.

Încet, atât de încet, rukul se ridică greoi în picioare, târându-și ciocul zgâriat prin piatra instabilă.

Nu avea să reușească, să zboare la timp. Pentru că sub pădurea învăluită în pânză... umbrele se zvârcoleau. Se apropiau repede.

Nesryn puse sabia în teacă și scoase arcul, săgeata tremurând când o ținti spre roca în spatele căreia fusese târât puiul, apoi spre copacii de la o sută de metri distanță.

– *Hai, Kadara,* o imploră Sartaq. *Ridică-te!*

Pasărea abia dacă putea să zboare ea singură, ca să nu mai vorbim de a purta călăreți...

Roca pocni și alunecă în spatele ei. Din labirintul de piatră al trecătorii.

Prinși. Erau prinși...

Falkan se mișcă în buzunarul ei, încercând să se elibereze. Nesryn îl acoperi cu antebrațul, apăsând puternic.

– Încă nu, șopti ea. Încă nu.

Puterile lui nu erau ca ale Lysandrei. Încercase să se transforme într-un ruk în acea săptămână, dar în zadar, singura formă pe care

reușea să o ia fiind cea a lupului imens. Orice era mai mare îi depășea magia.

– *Kadara...*

Primul păianjen ieși din pădure, la fel de negru și catifelat ca sora lui căzută.

Nesryn trase săgeata.

Păianjenul se retrase, țipând – un sunet păcătos care zgudui roca în timp ce săgeata îi intră în ochi. Nesryn trase imediat altă săgeată, retrăgându-se spre Kadara, care tocmai acum începea să bată din aripi...

Rukul se clătină.

Sartaq țipă:

– *ZBOARĂ!*

Vântul îi zburli părul lui Nesryn, făcând niște bucăți de șist să alunece. Pământul vui în spate, dar Nesryn nu îndrăzni să își ia privirea de la al doilea păianjen care ieșea din pădure. Trase din nou, șuieratul săgeții fiind acoperit de bătaia aripilor Kadarei. Era un ritm greoi și dureros, dar și-l păstră constant...

Nesryn aruncă o privire înapoi doar o clipă. Doar una, doar ca să o vadă pe Kadara săltând și clătinându-se, luptând pentru fiecare bătaie a aripilor, urcând prin trecătoarea îngustă, sângele și șistul prelingându-se de pe ea. Tocmai când un *kharankui* ieși dintr-o umbră a rocilor din vârf, picioarele îndoindu-se ca și când avea să sară pe spatele rukului...

Nesryn trase, a doua săgeată fiind pe urmele ei, ale săgeții lui Sartaq.

Ambele își găsiră ținta, una intrând în ochi și cealaltă în gura deschisă a păianjenului.

Acesta țipă, rostogolndu-se din locul în care era. Kadara se înclină ca să se ferească, evitând strâns versantul zimțat al piscului. Căzătura păianjenului se auzi prin labirintul de rocă din față.

Dar apoi Kadara fu sus, pe cerul gri, bătând din răsputeri din aripi.

Sartaq se întoarse spre Nesryn chiar în clipa în care ea se uită înapoi la pădurea de pini, spre locul în care ieșeau acum șase *kharankui*, șuierând.

Prințul era plin de sânge, fiecare respirație a sa fiind sacadată, dar reuși să o apuce pe Nesryn de braț și să-i șoptească:

– *Fugi!*

Ceea ce și făcură, dar nu spre pinii din spate, ci în întunericul trecătorii șerpuite din față.

CAPITOLUL 43

Fără proteză, lui Chaol i se dăduse o iapă neagră, Farasha, al cărei nume era cât se poate de nepotrivit. Însemna „fluture", îi spuse Yrene când se întâlniră în curtea palatului trei zile mai târziu.

Farasha era oricum, numai ca un fluture nu.

Trăgând de zăbală, bătând din copite și aruncându-și capul, iapa se bucură să-i testeze limitele cu mult înainte ca grupul care mergea spre deșert să se adune. Servitorii plecaseră cu o zi înainte, ca să pregătească tabăra.

El știuse că nobilii aveau să-i dea cel mai dificil cal. Nu un armăsar, ci unul destul de furios. Farasha se născuse furioasă – era convins de asta.

Și al naibii să fie el dacă le-ar fi permis nobililor să îl facă să ceară alt cal, unul care să nu îi forțeze atât de mult spatele și picioarele.

Yrene se încrunta la Farasha, la el, când mângâie coama neagră a iepei cafenii.

Ambii erau cai frumoși, deși niciunul nu se compara cu uimitorul armăsar Asterion pe care Dorian i-l dăruise lui Chaol de ziua lui iarna trecută.

Altă celebrare a zilei de naștere. Alte vremuri – altă viață.

El se întrebă ce se întâmplase cu acel cal frumos căruia nu îi dăduse un nume, ca și când ar fi știut în sinea lui cât de efemere erau acele câteva săptămâni fericite. Se întrebă dacă mai era în grajdurile

regale, dacă vrăjitoarele îl furaseră sau își lăsaseră balaurii oribili să îl folosească pentru a-și umple pântecul.

Poate de aceea Farasha îi disprețuia chiar și prezența. Poate că simțea că el uitase acel armăsar cu inimă nobilă în nord și voia să îl facă să plătească pentru asta.

Rasa era o ramură din Asterion, spusese Hasar când trecuse călare pe armăsarul ei alb, înconjurându-l de două ori. Capul delicat și ascuțit și spatele înalt erau cele două semne ale descendenței lor Fae. Dar acești cai, Muniqi, fuseseră crescuți pentru climatul deșertic al ținutului, pentru nisipurile pe care urmau să le traverseze azi și stepele care fuseseră, cândva, patria khaganului. Prințesa îi arătase chiar și o mică umflătură între ochii calului – *jibbah* –, semnul unui sinus mai mare care le permitea cailor Muniqi să crească în deșerturile uscate și necruțătoare ale acestui continent.

Iar apoi viteza cailor Muniqi. Nu era mare, recunoscuse Hasar, ca a unui cal Asterion, dar apropiată.

Yrene urmărise mica *lecție* a prințesei cu chipul neutru, folosind timpul ca să aranjeze locul în care prinsese bastonul lui Chaol în spatele șeii ei, apoi ca să se joace cu hainele pe care le purta.

În timp ce Chaol avea obișnuita jachetă turcoaz și pantalonii maro, Yrene renunțase la rochie.

Ei o înfășuraseră în alb și auriu ca să o protejeze de soare, tunica lungă coborând până la genunchi ca să dezvăluie pantalonii largi și străvezii băgați în cizme maro înalte. O curea îi fixa talia subțire și un patrontaș strălucitor din mărgele de aur și argint i se afla între sâni. Părul și-l coafase ca de obicei, pe jumătate ridicat, dar cineva îi împletise mici fire de aur prin el.

Era frumoasă, minunată ca un răsărit.

Erau probabil treizeci în total, niciunul dintre oamenii pe care Yrene îi cunoștea cu adevărat, de vreme ce Hasar nu se deranjase să invite nicio vindecătoare din Torre. Câini rapizi patrulau în curte, unduindu-se pe sub copitele zecilor de cai ai străjerilor, care cu siguranță nu erau Muniqi. Erau, într-adevăr, buni pentru străjeri –

oamenii lui primiseră animale cu mult inferioare –, dar fără *vigilența* pe care o aveau Muniqi, ca și când ar fi ascultat fiecare cuvânt rostit.

Hasar îi făcu semn lui Shen, care stătea mândru la poartă și suflă într-un corn...

Iar apoi plecară.

Pentru o femeie care comanda navele, Hasar părea mult mai interesată de moștenirea cabalină a poporului familiei ei și mai mult decât nerăbdătoare să își dezlănțuie priceperea ca un călăreț darghan. Prințesa înjură și se încruntă când străzile orașului îi încetiniră. Chiar dacă dăduse dinainte ordin să elibereze o cale de ieșire din Antica, străzile înguste și abrupte le reduceau considerabil viteza.

Și mai era și căldura sufocantă. Deja transpirând, Chaol călări lângă Yrene, ținând strâns frâul Farashei, care încercă să muște nu unul, ci doi vânzători care se holbau pe trotuar. Era, într-adevăr, un *fluture.*

Cu un ochi, el era atent la iapă, iar cu celălalt la orașul prin care treceau. Iar când merseră spre porțile estice și dealurile aride, acoperite cu arbuști, Yrene îi arătă anumite puncte de interes și îi oferi câteva informații.

Apa curgea prin apeductele care se unduiau printre clădiri, alimentând casele, fântânile publice, nenumăratele grădini și parcuri împrăștiate peste tot. Poate că un cotropitor luase orașul în stăpânire în urmă cu trei secole, dar același cotropitor îl iubise mult, îl tratase bine și îl îngrijise.

Ei ieșiră pe porțile estice, apoi merseră pe un drum lung și prăfuit care trecea prin întinderea de dincolo de oraș. Hasar nu se deranjă să aștepte și își îndemnă armăsarul să galopeze, fapt care-i lăsă în praf.

Kashin, susținând că nu voia să îi înghită praful tot drumul spre oază, o urmă după ce schiță un zâmbet spre Yrene și fluieră un ordin calului său. Apoi majoritatea nobililor și vizirilor, aparent pariind

deja, porniră în diverse curse la viteze amețitoare prin orașele eliberate dinainte, ca și când regatul ar fi fost terenul lor de joacă.

Era, într-adevăr, o petrecere pentru o zi de naștere. Prințesa probabil se plictisise și nu voia să pară prea iresponsabilă în fața tatălui ei, deși el fu surprins să afle că Arghun li se alăturase. Cu majoritatea copiilor plecați, el ar fi profitat de ocazie să comploteze. Dar iată-l pe Arghun galopând aproape de Kashin când dispărură la orizont.

Unii dintre nobili rămaseră în urmă cu Chaol și Yrene, lăsându-i pe ceilalți să se depărteze câțiva kilometri de ei. Ieșiră din ultimele orașe de la periferie, caii fiind uzi de transpirație și gâfâind când urcară pe un deal mare și stâncos. Dunele începeau chiar în cealaltă parte a lui, îi spusese Yrene. Urmau să adape caii aici, apoi să parcurgă ultima parte a călătoriei peste nisipuri.

Ea îi schiță un zâmbet când urcară piscul, mergând pe poteca cerbilor printre tufe. Caii alergaseră pe aici; tufele erau rupte și împrăștiate de călărețiii neglijenți. Câteva tufe erau chiar pătate de sânge, deja uscat în soarele arzător.

Cineva ar fi trebuit să îl jupoaie pe călărețul care fusese atât de nesăbuit cu calul său.

Ceilalți ajunseseră în vârful piscului, își adăpaseră caii și plecaseră. El nu văzu decât siluetele și caii dispărând în cer – ca și când ar fi trecut de marginea piscului, direct în aer.

Farasha urcă dealul, iar el își încordă spatele și coapsele ca să rămână așezat fără proteza care îl echilibra. Nu îndrăzni să o lase să îi simtă disconfortul.

Yrene ajunse prima în vârf, hainele ei albe fiind ca un far pe cerul senin și albastru din jurul lor, părul strălucindu-i ca aurul. Îl aștepta pe iapa maro care gâfâia și al cărei păr des strălucea cu nuanțe rubinii.

Ea descălecă în timp ce el o îndemnă pe Farasha pe ultima parte a dealului, iar apoi...

I se tăie respirația.

Deșertul.

Era o mare pustie și șuierătoare de nisip auriu. Dealuri, valuri și râpe care se unduiau nesfârșit, goale și totuși fremătând. Nu se vedea niciun copac, tufă sau luciu de apă.

Mâna neiertătoare a unui zeu crease locul. Încă respira asupra lui, transformând dunele grăunte cu grăunte.

El nu mai văzuse o asemenea priveliște, o asemenea minune. Era o lume cu totul nouă.

Poate că era un avantaj neașteptat că informația pe care o căutau era aici.

Chaol își îndreptă atenția spre Yrene, care îi citea expresia de pe chip, reacția.

– Frumusețea deșertului nu este pentru oricine, spuse ea. Dar mie, cumva, îmi cântă.

Unii oameni aveau să se uite la marea pe care nu avea să navigheze nicio navă și să vadă doar moartea arzătoare. El vedea doar liniștea, curățenia și viața lentă. Era o frumusețe sălbatică.

– Știu ce vrei să spui, zise el, descălecând atent de pe Farasha.

Yrene îl supraveghe și totuși nu făcu nimic în afară de a-i întinde bastonul și de a-l lăsa să găsească cea mai bună cale de a descăleca, spatele durându-l și clătinându-se, iar apoi de a coborî pe roca nisipoasă. Bastonul fu imediat în mâna lui, deși Yrene nu făcu nicio mișcare să îl echilibreze în timp ce el eliberă șaua și se întinse spre frâul Farashei.

Calul se încordă ca și când s-ar fi gândit să îl atace, dar Chaol îi aruncă o privire încruntată, bastonul scârțâind când îl băgă în roca de sub el.

Ochii negri ai Farashei străluciră ca și când ar fi fost creată în ținutul arzător al lui Hellas, dar Chaol rămase locului cât de mult reuși. Nu își mută privirea din ochii ei.

În cele din urmă, calul forăi și catadicsi să îl lase să o ducă spre albia acoperită cu nisip, care aproape se sfărâma de veche ce era și care, probabil, se aflase aici de la nașterea deștertului, lăsând caii a o sută de cotropitori să se adape.

Farasha părea să înțeleagă faptul că ei intrau în oceanul de nisip și bău cu nesaț. Yrene își aduse calul ținându-l la distanță de Farasha și întrebă:

– Cum te simți?

– Puternic, spuse el și vorbea serios. Voi avea dureri înainte să ajungem acolo, dar efortul nu este atât de mare.

Fără baston nu îndrăznea să încerce să meargă mai mult de câțiva pași. Abia putea să o facă.

Ea tot îi atinse cu mâna partea de jos a coloanei și apoi coapsele, lăsându-și magia să evalueze situația. În ciuda hainelor și a căldurii, apăsarea mâinilor sale îl făcu să conștientizeze fiecare centimetru de spațiu dintre ei.

Dar ceilalți se adunară în jurul albiei imense și vechi și, astfel, el se retrase din atingerea evaluatoare a lui Yrene, conducând-o pe Farasha la distanță. Totuși, să încalece din nou iapa...

– Nu te grăbi, șopti Yrene, dar rămase la câțiva pași distanță.

La palat avusese un butuc. Aici, trebuia să se urce pe marginea precară a albiei... Distanța dintre piciorul lui și scară nu păruse niciodată atât de mare. Să se echilibereze pe un picior în timp ce îl ridica, să împingă cu celălalt ca să se propulseze în sus, să-și treacă piciorul peste șa... Chaol repetă pașii, simțind mișcările pe care le mai făcuse de o mie de ori. Învățase să călărească înainte să aibă șase ani – fusese călare pe cal aproape întreaga viață.

Bineînțeles că i se dăduse un diavol de cal cu care să facă asta.

Dar Farasha rămase nemișcată, uitându-se spre marea mișcătoare de nisip, spre drumul pe care coborâseră dealul – intrarea lor în deșert. În ciuda vânturilor schimbătoare care aruncau nisipul în noi forme și văi, urmele lăsate de ceilalți erau destul de clare. Putea chiar să îi vadă pe mulți dintre ei urcând dealurile, iar apoi coborând, ca pe niște puncte albe și negre.

Și totuși rămase aici, fixând cu privirea scările și șaua.

Yrene spuse cu nonșalanță:

– Aș putea găsi un pietroi sau o găleată...

Chaol se mișcă. Poate nu pe cât de grațios i-ar fi plăcut, poate mai chinuit decât intenționase, dar reuși să o facă, bastonul scârțâind când îl folosi ca să se împingă în sus, apoi zăngănind pe piatră când îi dădu drumul ca să apuce cornul șeii, tocmai când piciorul îi alunecă – cu greu – în scară. Farasha se mișcă la greutatea lui când se ridică mai sus în șa, spatele și coapsele durându-l când își trecu piciorul de partea cealaltă, dar urcase.

Yrene merse spre bastonul căzut și îl șterse de praf.

– Nu este rău, lord Westfall. Prinse bastonul în spatele șeii sale și încălecă iapa. Nu este rău deloc.

El își ascunse zâmbetul, fața fiindu-i încă prea încălzită și o îndemnă pe Farasha să coboare, în sfârșit, dealul nisipos.

Urmară încet calea pe care o lăsaseră ceilalți, căldura ridicându-se din nisip.

Urcară și coborâră, singurele sunete fiind tropăintul înăbușit al cailor pe nisipul șuierător. Grupul lor șerpuia într-o linie lungă. Gărzile fuseseră postate peste tot, stând cu prăjini înalte în vârful cărora erau steagurile khaganului și însemnul unui cal negru în alergare. Erau indicatoarele direcției spre oază. Sartaq îi compătimi pe bieții oameni cărora li se ordonase să stea în căldură pentru moftul unei prințese, dar nu spuse nimic.

Dunele se uniformizară după un timp, orizontul mișcându-se ca să dezvăluie o câmpie nisipoasă. Iar la distanță, fluturând în căldura arzătoare...

– Acolo vom face tabără, spuse Yrene arătând spre grupul dens de verdeață.

Nici urmă de orașul vechi și îngropat al morților peste care Hasar spusese că apăruse oaza. Nu că s-ar fi așteptat să vadă multe din perspectiva lor.

De la distanță, ar fi putut fi încă treizeci de minute de mers. Cu siguranță, la ritmul lor.

În ciuda transpirației care îi uda hainele albe, Yrene zâmbea. Poate că și ea avea nevoie de o plecare de o zi, să respire în aer liber.

Tânără îi observă atenția și se întoarse. Soarele îi scosese pistruii în evidență, închizându-i nuanța pielii într-un maroniu strălucitor, iar șuvițele de păr i se ondulaseră în jurul chipului zâmbitor.

Farasha trase de frâie, corpul ei fremătând de nerăbdare.

– Am un cal Asterion, spuse el, iar buzele ei descriseră o încruntare impresionată. Chaol ridică din umeri. Aș vrea să văd cum e în comparație cu Muniqi.

Ea se încruntă.

– Vrei să spui... Observă întinderea plată și netedă dintre ei și oază. Perfectă pentru alergat. O, nu pot... să galopăm?

Chaol așteptă să audă ce avea de spus despre coloana și picioarele lui, dar ea nu spuse nimic.

– Ți-e frică? întrebă el, ridicând o sprânceană.

– De lucrurile astea? „Da."

Yrene se crispă uitându-se la calul ei, neliniștit sub ea.

– Este drăguță ca o vacă de lapte, spuse el despre iapa cafenie a lui Yrene.

Chaol se aplecă să mângâie gâtul „Fluturelui".

Ea încercă să îl muște, dar Chaol trase de frâu suficient încât să îi spună că era conștient de prostiile ei.

– Mă voi întrece cu tine, spuse el.

Ochii lui Yrene scânteiară și, spre mirarea lui, ea șopti:

– Premiul?

El nu își mai amintea de când nu se mai simțise atât de conștient de fiecare respirație și puls, clocotind și zvâcnindu-i în corp.

– Un sărut. Când și unde vreau eu.

– Ce vrei să spui cu „unde"?

Chaol zâmbi și o lăsă pe Farasha să alerge.

Yrene înjură, mai urât decât o auzise el vreodată, dar nu îndrăzni să privească înapoi – nu când Farasha deveni o furtună neagră pe nisip.

Nu apucase să testeze Asterionul. Dar dacă era mai rapid decât *acesta*...

Zburând deasupra nisipului, Farasha era un fulger negru care traversa cu viteză deșertul auriu. Tot ce putea face ca să țină pasul era să scrâșnească din dinți la durerea musculară.

Uită oricum de aceasta la imaginea neclară maro-roșcată și neagră pe care o surprinse cu colțul ochiului său... și la călărețul în alb.

Părul lui Yrene se ridica și cădea în urma ei într-o încurcătură de bucle blond-șatene la fiecare lovitură a picioarelor iepei pe nisipul tare. Hainele albe fluturau în vânt, aurul și argintul scânteiau ca stelele, iar chipul ei...

Chaol rămase cu respirația tăiată când văzu bucuria de pe chipul lui Yrene, veselia necontenită.

Farasha observă iapa întrecându-i, alergând în același ritm și voi să înainteze, ca să îi lase în praf.

Chaol o controlă cu frâiele și cu picioarele, minunându-se că putea să o facă. Femeia se apropia acum, alergând și radiind lângă el ca și când ar fi fost singurul lucru din marea asta arzătoare și pustie... Ea mai făcuse asta. Se mai uitase astfel la el.

Yrene zâmbea, iar apoi râdea ca și când nu s-ar mai fi putut abține.

Chaol credea că era cel mai frumos sunet pe care îl auzise vreodată.

Iar în acest moment, alergând împreună pe nisipuri, devorând vântul deșertului, cu părul ei blond-șaten fluturând ca un steag în urma ei...

Chaol simțea, poate pentru prima dată, că era însuflețit.

Și era profund recunoscător pentru asta.

CAPITOLUL 44

Yrene era udă de transpirație, deși se uscă atât de repede încât *simți* doar urma care rămase.

Din fericire, oaza era umbrită și răcoroasă, cu un lac mare și un pic adânc în mijloc. Caii fură conduși la umbră ca să fie adăpați și periați, iar servitorii și gardienii ocupară un loc ascuns, ca să se spele și să se distreze.

Nici urmă de peștera menționată de Nousha sau de orașul morților despre care Hasar pretindea că se ascundea în jungla de dincolo. Dar locul era întins și în lacul mare... Nobilii deja intraseră în apa răcoroasă.

Yrene văzu imediat că Renia purta doar o rochie subțire din mătase care nu îi ascundea prea mult corpul când ieși din apă, râzând la ceva spus de Hasar.

– Ei bine, atunci, spuse Chaol, tușind lângă Yrene.

– Ți-am povestit despre petreceri, mormăi ea, îndreptându-se spre corturile care se întindeau printre palmieri înalți și tufe.

Erau albe și poleite, toate însemnate cu steagurile prințului sau prințesei. Dar pentru că Sartaq și Duva lipseau, fuseseră atribuite lui Chaol și lui Yrene.

Din fericire, cele două erau apropiate, dar Yrene studie clapele deschise, tot spațiul fiind la fel de mare precum căsuța în care locuise cu mama ei, apoi se întoarse spre Chaol, care se retrăgea.

Șchiopătatul lui, chiar și cu baston, era mai pronunțat decât fusese în acea dimineață. Iar ea văzuse cât înțepenise pe calul infernal.

– Știu că vrei să te speli, spuse Yrene, dar trebuie să mă uit la tine. La spate și la picioare, adică. După atâta călărit.

Poate că nu ar fi trebuit să se ia la întrecere cu el. Oricum, nici măcar nu-și amintea cine ajunsese la marginea oazei. Fusese prea ocupată să râdă, simțindu-se ca și când ar fi ieșit din corp și, probabil, gândindu-se că nu avea să se mai simtă astfel; prea ocupată să se uite la chipul lui atât de luminos.

Chaol se opri la clapele cortului, bastonul clătinându-se ca și când s-ar fi sprijinit în acesta mai mult decât voia să lase de înțeles, dar ușurarea i se citea pe chip când o întrebă:

– În cortul tău sau în al meu?

Întrebarea o făcu să se îngrijoreze... doar un pic.

– În al meu, spuse conștientă de servitorii și nobilii care, probabil, nu știau că ea era cauza acestei excursii, dar care ar fi raportat bucuroși ce făcea. El dădu din cap, iar ea urmări fiecare ridicare și coborâre a picioarelor, mișcarea trunchiului, felul în care se apleca în baston.

Când Chaol intră pe lângă ea în cort, îi șopti la ureche:

– Apropo, eu am câștigat.

Yrene se uită spre soare, care acum cobora și, ca răspuns, își simți inima strângându-se.

El era obosit, dar, din fericire, tot fu în stare să meargă atunci când Yrene își termină consultația minuțioasă: un rând de întinderi calmante pentru picioarele și spatele lui și un masaj.

Chaol avea sentimentul că ea se juca cu el, chiar dacă mâinile îi rămăseseră nevinovate. Neinteresate.

Ea avusese chiar curajul să cheme un servitor ca să îi ceară un urcior cu apă.

Cortul era potrivit pentru prințesa care îl ocupa de obicei. Un pat mare se afla în mijloc, pe o platformă înaltă, podeaua fiind acoperită de covoare ornamentate. Erau multe locuri în care să te așezi, împreună cu o zonă separată de o draperie pentru spălat și closet... și era aur *peste tot*.

Ori servitorii îl aduseseră în ziua precedentă, ori oamenii din acest ținut se temeau atât de mult de furia khaganatului încât nu îndrăzneau să prade acest loc. Ori erau atât de bine îngrijiți încât nu era necesar să o facă.

Toți ceilalți erau în lacul oazei când el își puse hainele acum uscate, iar ei ieșiră ca să își urmărească țelul.

Șoptiseră ceva despre asta în cort – niciunul nu reperase nimic interesant la sosire. Iar în lacul oazei cu siguranță nu era vreo urmă de peșteră sau ruine în apropierea nobililor care se scăldau și a prietenilor lor. Erau comozi, relaxați. Liberi în feluri în care Adarlanul nu fusese niciodată, spre paguba lui. El nu era destul de naiv să creadă că nu se complota în apa răcoroasă, dar nu auzise niciodată ca nobilii din Adarlan să se ducă la un bazin ca să se distreze.

Deși cu siguranță se întreba la ce naiba se gândea Hasar organizând o asemenea petrecere pentru Yrene, manipulată să o facă, având în vedere că prințesa era perfect conștientă că tânăra abia cunoștea o mare parte din cei adunați.

Yrene ezită la marginea dumbravei și se uită la ei pe sub gene – o privire pe care oricine ar fi considerat-o timiditate. Era o femeie care poate ezita să se dezbrace în haine mai ușoare, precum cele purtate de cei din lac; să lase privitorii să uite că era o vindecătoare și era foarte obișnuită să vadă goliciunea.

– Cred că nu sunt pregătită pentru scăldat, șopti Yrene acoperind râsetele și plescăiturile celor din apa oazei. Vrei să ne plimbăm?

Cuvinte plăcute și politicoase când își înclină capul spre cele câteva pogoane de junglă sălbatică, întinsă înspre stânga. Nu se considera curteană, dar cu siguranță putea minți destul de bine. El presupuse că era o abilitate utilă pentru o vindecătoare.

– Mi-ar face plăcere, spuse Chaol oferindu-i brațul.

Yrene ezită din nou, un portret al decenței – privind peste umăr la cei din lac. Nobilii îi urmăreau, inclusiv Kashin.

El avea s-o lase să aleagă când și cum să îi dea de înțeles prințului – *din nou* – că nu era interesată. Deși nu putu evita ușoara urmă de vinovăție când ea îl luă de braț în timp ce intrară în întunecimea junglei din oază.

Kashin era un om bun. Chaol se îndoia că vorbele lui potrivit cărora era dispus să meargă la război erau minciuni. Și să rișteze să se opună prințului lăudându-se cu ce relație avusese cu Yrene... Chaol se uită pieziș la ea, bastonul lui intrând în rădăcini și pământ moale. Ea îi schiță un zâmbet, încă îmbujorată din cauza soarelui.

La naiba cu grijile privind dușmănia lui Kashin.

Susurul pârâului din oază se contopea cu foșnetul palmierilor de deasupra în timp ce ei se îndreptară mai mult prin pădure, făcându-și loc – fără o direcție precisă.

– În Anielle, spuse el, sunt zeci de izvoare termale de-a lungul văilor, în apropiere de Lacul Argintiu, păstrate calde de orificiile din pământ. Când eram copil, mă scăldam acolo deseori după o zi de antrenament.

Ea întrebă prudentă, ca și când și-ar fi dat seama că el, într-adevăr, îi făcuse o mărturisire:

– Antrenamentele te-au inspirat să te alături gărzii?

Vocea lui era profundă când spuse, în cele din urmă:

– Parțial. Eu doar... mă pricep la asta. Să lupt cu mâinile goale, cu sabia, cu arcul și toate celelalte. Am primit instructajul potrivit pentru moștenitorul lordului unor munteni care s-au apărat mult timp de sălbaticii din Colți. Dar adevărata mea instrucție a început când am sosit în Rifthold și m-am înrolat în garda regală.

Ea încetini când el ocoli o rădăcină, lăsându-l să se concentreze la locul în care păși și punea bastonul.

– Presupun că faptul că ești încăpățânat te-a făcut un elev bun în ceea ce privește disciplina.

Chaol chicoti, înghiontind-o cu cotul.

–Da. Veneam primul la instrucție și plecam ultimul. Chiar dacă eram bătut în fiecare zi. Pieptul i se strânse când își aminti chipurile bărbaților care îl instruiseră, care îl forțaseră încontinuu, până șchiopăta și sângera, iar apoi se asigurau că seara își revenea la barăci. De obicei cu o masă copioasă și o bătaie pe umăr.

Și în onoarea acestor bărbați, a fraților săi, el spuse răgușit:

– Nu erau oameni răi cu toții, Yrene, cei cu care... am crescut eu, pe care i-am comandat. Erau oameni buni.

El văzu chipul zâmbitor al lui Ress, îmbujorarea pe care tânărul gardian nu și-o putea ascunde niciodată în preajma lui Aelin. Ochii îl usturau.

Yrene se opri, oaza fremătând în jurul lor, iar spatele și picioarele lui fură mai mult decât recunoscătoare pentru răgaz când ea își luă brațul de pe al lui și îi atinse obrazul.

– Dacă ei sunt răspunzători pentru că tu ești.... tu, spuse ea, ridicându-se să-și atingă gura de a lui, atunci cred că sunt.

– Erau, șopti el.

Și, iată. Acel singur cuvânt, înghițit de huma și umbra oazei, era cel pe care nu îl suporta. *Erau*.

El încă se putea retrage din fața râpei invizibile care era acum în fața lor. Yrene rămase aproape, cu o mână sprijinită pe pieptul lui, așteptând să decidă dacă voia să vorbească.

Și poate că doar datorită faptului că ea îi atinse pieptul în dreptul inimii, el șopti:

– Au fost torturați câteva săptămâni în primăvara trecută. Apoi uciși și lăsați să atârne de porțile castelului.

Tristețea și groaza îi umplură ochii, fapt pe care abia îl îndură când reuși să continue:

– Niciunul nu a cedat. Când regele și... ceilalți... El nu reuși să termine. Nu încă. Poate că niciodată, ca să nu înfrunte bănuiala și adevărul foarte probabil. Când i-au întrebat despre mine, niciunul nu a cedat.

El nu avea cuvinte pentru acel curaj și sacrificiu.

Yrene înghiți și îi cuprinse obrazul, iar Chaol șopti, în sfârșit:

– A fost vina mea. Regele... a făcut-o ca să mă pedepsească. Pentru că am fugit, pentru că am ajutat rebelii din Rifthold. El... totul a fost din cauza mea.

– Nu te poți învinovăți.

Cuvinte simple și sincere.

Și complet neadevărate.

Acestea îl făcură să își revină, mai eficient decât aruncarea unei găleți cu apă rece.

Chaol se retrase din atingerea ei.

El nu ar fi trebuit să îi spună, nu ar fi trebuit să pomenească de asta. Mai ales de ziua ei, cât trebuiau să se concentreze să găsească orice urmă de informații care i-ar fi putut ajuta.

El își adusese sabia și pumnalul și când intră șchiopătând printre palmeri și ferigi, lăsând-o pe Yrene să-l urmeze, se asigură că ambele erau încă prinse la centură. Verifică pentru că trebuia să facă *ceva* cu mâinile care îi tremurau, cu stomacul agitat.

Își reprimă cuvintele și amintirile. Mai profund. Le ascunse în timp ce își verifică armele, una câte una.

Yrene doar îl urmă, fără să spună nimic, în timp ce își făcură loc mai adânc în junglă. Tot locul era mai mare decât multe sate, și totuși, puțină verdeață fusese tăiată – cu siguranță nu era nicio potecă sau vreun semn al unui oraș al morților sub ei.

Până ce stâlpii albi căzuți începură să apară între rădăcini și tufe. Un semn bun, presupunea el. Dacă era o peșteră, era posibil să fie în apropiere – poate că și niște locuințe vechi.

Dar nivelul arhitecturii peste care trecură și în jurul căreia merseră, forțându-l să păsească atent...

– Nu au fost niște primitivi care și-au îngropat morții în găuri, observă el, bastonul scârțâind pe piatra veche.

– Hasar a spus că este un *oraș* al morților. Yrene se încruntă la coloanele ornamentate și la lespezile din piatră sculptată acoperite cu viața pădurii. O necropolă întinsă chiar sub picioarele noastre.

El studie pământul junglei.

– Dar credeam că oamenii khaganului își lasă morții sub cerul liber, în mijlocul patriei lor.

–Așa este. Yrene își trecu degetele peste stâlpul sculptat cu animale și creaturi ciudate. Dar... locul acesta este mai vechi decât khaganatul, Torre, Antica și alții care au locuit aici înainte. Un rând de trepte sfărâmate conduceau spre o platformă unde copacii crescuseră prin piatră, doborând coloanele sculptate în urma lor. Hasar a spus că tunelurile sunt toate capcane ingenioase, concepute fie ca să țină departe hoții, fie ca să țină morții înăuntru.

În ciuda căldurii, părul de pe brațele lui se ridică.

– Acum îmi spui asta?

– Am presupus că Nousha se referea la altceva. Că ar fi o *peșteră* și, dacă ar fi fost legată de aceste ruine, ar fi spus. Yrene păși pe o platformă, iar piciorul lui îl duru când urcă după ea. Dar nu văd niciun fel de formațiuni stâncoase aici – niciuna destul de mare încât să fie o peșteră. Singura piatră... este de aici.

Era poarta mare de intrare în necropola de dedesubt, spusese Hasar.

Studiară complexul încâlcit, stâlpii imenși fiind acum rupți sau acoperiți cu rădăcini și plante agățătoare. Liniștea se lăsă la fel de apăsătoare precum căldura umbrită, ca și când niciuna dintre păsările cântătoare sau insectele bâzâitoare din oază nu ar fi îndrăznit să se aventureze aici.

– Este neliniștitor, șopti ea.

Aveau douăzeci de gărzi care îi puteau auzi strigând și totuși își găsi mâna alunecând spre sabie. Dacă orașul morților dormea sub picioarele lor, poate că Hasar avea dreptate. Trebuiau lăsați să doarmă.

Yrene se întoarse pe loc, studiind stâlpii și sculpturile. Nicio peșteră – niciuna.

– Nousha cunoștea totuși locul, spuse ea gânditoare. Trebuie să fi fost important – locul. Pentru Torre.

– Dar importanța sa a fost uitată în timp sau ascunsă, așa că n-au mai rămas decât numele și ideea importanței lui.

– Vindecătoarele au fost întotdeauna atrase de acest ținut, știi? spuse Yrene trecându-și degetele peste o coloană. Ținutul, pur și simplu... le-a binecuvântat cu magie. Mai mult decât pe alții. Ca și când acesta ar fi fost vreun loc pentru vindecare.

– De ce?

Ea atinse o sculptură pe o coloană mai lungă decât majoritatea navelor.

– De ce înflorește ceva? Plantele cresc cel mai bine în anumite condiții – cele mai avantajoase lor.

– Și continentul sudic este un loc în care vindecătoarele să prospere?

Ceva îi atrăsese interesul, făcând-o să mormăie când spuse:

– Poate că este un sanctuar.

El se apropie, tresărind la durerea din coloană, pe care o uită când examină sculpturile de sub palma ei.

Două forțe opuse fuseseră sculptate în fața lată a coloanei. În stânga: războinici înalți cu umeri lați, înarmați cu săbii și scuturi, cu flăcări unduitoare și apă țâșnind, animele de tot felul în aer sau la genunchii lor. Urechi ascuțite – figurilor aveau urechi ascuțite.

Și cu fața la ei...

– Ai spus că nimic nu este o coincidență. Yrene arătă spre armata care o înfrunta pe cea Fae.

Mai mici decât spiridușii, cu trupuri mai mari, gheare, colți și lame urâte.

Ea șopti un cuvânt.

Valgi.

Pe toți zeii.

Yrene se grăbi spre alt stâlp, smulgând plantele agățătoare și pământul, descoperind mai multe chipuri de spiriduși. Siluete.

Unele erau înfățișate într-o luptă directă cu comandanții valgi. Unii erau doborâți de ei. Alții triumfau.

Chaol se mișcă odată cu ea cât de mult reuși. Căutând, căutând...

Acolo, ascunsă în umbra unui palmer gros și aplecat, era o structură pătrată și distrusă. Un mausoleu.

– O peșteră, șopti Yrene. Sau ceea ce ar fi putut fi considerată drept una, de vreme ce informațiile au fost pierdute.

Chaol smulse plantele agățătoare în locul ei cu mâna liberă, spatele durându-l.

Le smulse și le rupse ca să studieze ce fusese cioplit în porțile necropolei.

– Nousha a zis că legenda spune că aceste pergamente sunt de aici, rosti Chaol. Dintr-un loc plin de semne Wyrd, de sculpturi ale spiridușilor și ale valgilor. Dar acesta nu era un oraș al celor vii. Așadar, înseamnă că au fost luate din morminte sau din arhivele de sub picioarele noastre. De după ușa din fața lor.

– Ei nu au îngropat oameni aici, șopti Yrene. Pentru că semnele de pe ușile închise de piatră...

– Sunt în Vechea Limbă.

El o văzuse tatuată pe chipul și pe brațul lui Rowan.

Acesta era un mormânt al spiridușilor, nu al oamenilor.

– Credeam că doar un grup de spiriduși a plecat din Doranelle ca să înființeze Terrasenul cu Brannon, zis Chaol.

– Poate că altul s-a stabilit aici în timpul acelui război.

Primul război. Primul război al demonilor, înainte de nașterea Elenei și a lui Gavin, înainte de Terrasen.

Chaol se uită cu atenție la Yrene și la chipul ei palid.

– Sau poate că au vrut să ascundă ceva.

Yrene se încruntă spre pământ ca și când ar fi putut vedea mormintele de dedesubt.

– O comoară?

– Una diferită.

Ea îi întâlni privirea la acel ton – la calmul lui. Și frica, rece și tăioasă, îi alunecă în inimă.

Yrene spuse încet:

– Nu înțeleg.

– Magia spiridușilor este transmisă descendenților lor. Nu apare aleator. Poate că ei au venit aici. Iar apoi au fost uitați de lume, de forțele binelui și ale răului. Poate că știau că acest loc este destul de îndepărtat ca să rămână neatins, că războaiele vor fi purtate în altă parte. De către ei. El făcu semn din cap spre sculptura unui soldat valg. În timp ce continentul sudic a rămas în mare parte al muritorilor. În timp ce semințele plantate aici de spiriduși au fost transmise descendenților umani și ei au devenit oameni dăruiți și înclinați spre magia vindecătoare.

– Este o teorie interesantă, spuse ea răgușită, dar nu știu dacă ar putea fi adevărată.

– Dacă vrei să ascunzi ceva prețios, nu l-ai ascunde în văzul tuturor? Într-un loc în care ai paria că o forță mare ar răsări ca să o apere? Cum ar fi un imperiu sau mai multe, ale căror ziduri nu au fost străpunse de cotropitorii din afară, în toată istoria lor. Care vor vedea valoarea vindecătoarelor și vor crede că darurile lor sunt pentru un lucru, dar fără să știe vreodată că ar putea fi o comoară care așteaptă să fie folosită altă dată. O armă.

– Noi nu ucidem.

– Nu, spuse Chaol, sângele răcindu-i-se. Dar tu și toate vindecătoarele de aici... Mai există doar un singur loc asemănător în lume. Păzit la fel de bine, protejat de o putere la fel de mare.

– Doranelle – vindecătoarele Fae din Doranelle.

Păzite de Maeve cu înverșunare.

Care luptaseră în acel prim război, care luptaseră împotriva valgilor.

– Asta ce înseamnă? șopti ea.

Chao avea senzația că i se mișca pământul de sub picioare.

– Am fost trimis ca să recuperez o armată. Dar mă întreb... mă întreb dacă altă forță m-a adus ca să recuperez altceva.

Ea îl luă de mână, o promisiune tăcută. Una la care el să se gândească mai târziu.

– Poate că de aceea mă urmărește cel care pândea în Torre, șopti Yrene. Dacă ei sunt, într-adevăr, trimiși de Morath... Nu vor ca noi să ne dăm seama de nimic din toate astea, vindecându-te.

El îi strânse mâna.

– Iar pergamentele din bibliotecă... ori au fost luate sau aduse de aici și uitate. Doar legenda despre locul din care provin nu a fost uitată. De unde ar fi putut proveni vindecătoarele acestui ținut.

Nu din necropolă, ci din spiridușii care o construiseră.

– Pergamentele, spuse ea fără să gândească. Dacă ne întoarcem și găsim pe cineva care să le traducă...

– Ne-ar putea oferi o explicație pentru ce puteau face vindecătoarele împotriva valgilor.

Ea înghiți în sec.

– Hafiza. Mă întreb dacă ea știe, cumva, ce sunt acele pergamente. Marea Vindecătoare nu este doar o funcție de putere, ci una în care se învață. Ea însăși este o bibliotecă mobilă, a fost învățată unele lucruri de înaintașii ei. Sunt lucruri pe care nu le mai știe nimeni din Torre. Își răsuci o buclă pe deget. Merită să îi arătăm o parte din texte, ca să vedem dacă ar putea ști ce sunt.

Era un risc să împărtășească informația cu oricine altcineva, dar merita asumat. Chaol dădu aprobator din cap.

Râsul cuiva pătrunse chiar și liniștea apăsătoare a oazei.

Yrene îi eliberă mâna.

– Va trebui să zâmbim, să ne distrăm printre ei, iar apoi să plecăm la răsărit.

– Îi voi da de veste lui Nesryn să se întoarcă de îndată ce ne întoarcem și noi. Nu sunt sigur că ne mai putem permite să așteptăm ajutorul khaganului.

– Vom încerca să îl convingem oricum, promise ea.

El își înclină capul.

– Tot va trebui să câștigi acest război, Chaol, spuse ea încet. Indiferent ce rol am putea avea.

El își trecu un deget peste obrazul ei.

– Nu intenționez să îl pierd.

Nu era o sarcină ușoară să se poarte ca și cum nu ar fi găsit ceva important, că un anume lucru nu îi zguduise profund.

Hasar se plictisi de scăldat și ceru să se cânte, să se danseze și prânzul – care se transformă în câteva ore de tolănit la umbră, ascultând muzicanții și mâncând o mulțime de delicatese pe care Yrene nu știa cum le aduseseră tocmai până aici.

Dar când soarele apuse, toți se împrăștiară pe la corturile lor ca să se schimbe pentru cină. După ceea ce aflase împreună cu Chaol, chiar și a fi singură o clipă o făcea să tresară, dar Yrene se spălă și se schimbă într-o rochie transparentă purpurie pe care i-o dăduse Hasar.

Chaol aștepta în fața cortului.

Hasar îi adusese și lui haine de un albastru închis frumos, care scoteau în evidență auriul din ochii lui căprui și pielea bronzată.

Yrene roși când lui Chaol îi alunecă privirea spre gâtul ei, spre rândurile de piele pe care le dezvăluiau pliurile lungi ale rochiei, de-a lungul taliei și coapselor. Mărgele argintii și transparente străluceau ca stelele care apăreau acum pe cerul nopții de deasupra lor.

Torțele și lămpile fuseseră aprinse în jurul lacului din oază, mesele, canapelele și pernele fiind scoase afară. Muzica se auzea, oamenii deja se relaxau la festinul întins pe diverse mese, cu Hasar în centrul atenției, regală ca orice regină în locul ei din mijlocul mesei, de lângă lacul luminat de foc.

Ea o văzu pe Yrene și îi făcu semn să vină. Și lui Chaol.

Două scaune fuseseră lăsate libere în dreapta prințesei. Yrene ar fi putut jura că el le măsura din priviri la fiecare pas, ca și când ar fi studiat scaunele, pe cei din jurul lor și însăși oaza după vreo capcană sau amenințare. Cu mâna, îi atinse pielea expusă a spatelui, ca o confirmare că totul era în regulă.

– Nu credeai că am uitat de invitata mea de onoare, nu-i așa? spuse Hasar sărutând-o pe obraji. Chaol făcu o plecăciune în fața prințesei cât de mult reuși și se așeză pe scaunul de lângă Yrene rezemându-și bastonul de masă.

– Ziua de azi a fost minunată, spuse Yrene, și nu mințea. Mulțumesc.

Hasar tăcu o clipă, măsurând-o din priviri cu o blândețe neobișnuită.

– Știu că sunt o persoană și o prietenă dificilă, spuse ea, ochii ei negri întâlnindu-i, în sfârșit, pe cei ai lui Yrene, dar niciodată nu m-ai făcut să mă simt astfel.

Gâtul lui Yrene se încordă la cuvintele simple. Hasar își înclină capul, fluturând spre grupul din jurul lor.

– Măcar atât pot face pentru a-mi onora prietena. Renia mângâie ușor brațul lui Hasar, ca și când ar fi înțeles și aprobat cele spuse.

Așadar, Yrene făcu o plecăciune și-i spuse prințesei:

– Nu mă interesează să am prieteni comozi. Cred că aș avea mai puțină încredere în ei decât în cei dificili și i-aș considera și mai puțin convingători.

Asta o făcu pe Hasar să zâmbească. Ea se aplecă spre masă ca să îl studieze pe Chaol și spuse tărăgănat:

– Ești destul de arătos, lord Westfall.

– Iar tu arăți minunat, prințesă.

Chiar dacă era frumos îmbrăcată, nu s-ar fi putut spune așa ceva despre Hasar, dar ea acceptă complimentul cu acel zâmbet de felină care, cumva, îi aminti lui Yrene de străina din Innish și că frumusețea și cunoașterea erau trecătoare, totuși puterea... puterea era mult mai valoroasă decât banii.

Festinul începu, iar Yrene suportă un toast destul de imprudent din partea lui Hasar pentru *draga*, *loiala și inteligenta ei prietenă*, însă bău împreună cu ei și Chaol vin și bere cu miere, paharele fiind

reumplute înainte ca Yrene să poată măcar observa întinderea aproape tăcută a servitorilor care turnau.

Dură treizeci de minute înainte să înceapă discuția despre război.

Arghun începu primul, cu un toast prefăcut pentru siguranță și liniște în timpuri atât de agitate.

Yrene bău, dar încercă să-și ascundă surprinderea când îl văzu pe Chaol făcând la fel, schițând un zâmbet.

Apoi Hasar începu să se întrebe dacă Pustiurile Vestice, cu toată lumea atât de concentrată la jumătatea estică a continentului, erau o pradă ușoară pentru părțile interesate.

Chaol ridică, pur și simplu, din umeri, ca și când ar fi ajuns în după-amiaza asta la o concluzie privind războiul și rolul acestor nobili.

Și Hasar păru să observe. Și cu toate că trebuia să fie o petrecere de aniversare, prințesa gândi cu voce tare:

– Poate că Aelin Galathynius ar trebui să vină aici și să se căsătorească cu unul dintre frații mei. Poate atunci ne vom gândi să o ajutăm, dacă o asemenea influență ar rămâne în familie.

Se referea la faptul că tot acel foc, toată puterea brută... avea să fie legată de acest continent, transmisă descendenților, fără să fie vreodată o amenințare.

– Frații mei vor trebui să suporte să fie cu cineva ca ea, bineînțeles, continuă Hasar, dar nu sunt atât de slabi pe cât ați crede. Ea îi aruncă o privire lui Kashin, care păru să a se preface că nu auzea, nici măcar când Arghun pufni.

Yrene se întrebă dacă și ceilalți știau cât de priceput era Kashin în a le ignora tachinările – că nu cădea niciodată în capcana lor doar pentru că nu se deranja să îi pese.

Chaol îi răspunse lui Hasar la fel de blând:

– Pe cât de interesant ar fi să o văd pe Aelin Galathynius ocupându-se de voi toți... Afișă un zâmbet secret și cu subînțeles, ca și când Chaol s-ar fi bucurat de o asemenea privelițe, ca și când Aelin i-ar fi ucis pe toți. Căsnicia nu este o alegere pentru ea.

Hasar ridică din sprâncene.

– Cu un bărbat?

Renia îi aruncă o privire tăioasă, pe care Hasar o ignoră.

Chaol chicoti.

– Cu oricine. În afară de iubitul ei.

– Regele Dorian, spuse Arghun rotindu-și vinul din pocal. Sunt surprins că îl poate suporta.

Chaol înțepeni, dar scutură din cap.

– Nu. Alt prinț, născut în altă parte, și puternic.

Toți nobilii tăcură. Până și Kashin se uită spre ei.

– Cine, mă rog, este acela?

Hasar sorbi din vin, ochii ageri întunecându-se.

– Prințul Rowan Whitethorn, din Doranelle. Fostul comandant al reginei Maeve și membru al Casei ei regale.

Yrene ar fi putut jura că Arghun se albise pe deplin la față.

– Aelin Galathynius este logodnica lui Rowan Whitethorn?

După felul în care prințul spuse numele... auzise, într-adevăr, de acest Rowan.

Chaol îl menționase pe Rowan în trecere de câteva ori – Rowan, cel care reușise să îi vindece o mare parte din coloana distrusă. Un prinț Fae. Și iubitul lui Aelin.

Chaol ridică din umeri.

– Ei sunt *carranam,* iar el a făcut jurământul de sânge cu ea.

– I-a făcut acel jurământ lui Maeve, replică Arghun.

Chaol se rezemă de spătar.

– Da. Iar Aelin a obligat-o pe Maeve să-l elibereze de jurământ ca să îi poată jura ei. Chiar în prezența lui Maeve.

Arghun și Hasar făcură un schimb de priviri.

– Cum? întrebă primul.

Chaol rânji ușor.

– Prin aceeași metodă prin care Aelin obține ce vrea. El ridică din sprâncene. A încercuit cu foc orașul lui Maeve, iar când Maeve

i-a spus că Doranelle este făcut din piatră, Aelin i-a răspuns doar că oamenii nu sunt.

Un fior șerpui pe spatele lui Yrene.

– Așadar, este o brută și o nebună, spuse Hasar.

– Da? Cine a mai înfruntat-o pe Maeve și a plecat după ce a obținut ce a vrut?

– Ar fi distrus un oraș întreg pentru un bărbat, izbucni Hasar.

– Pentru cel mai puternic mascul Fae de viță nobilă din lume, spuse Chaol cu hotărâre. Un bun de preț demn de orice regat. Mai ales că s-au îndrăgostit unul de celălalt.

Deși privirea îi dansa în timp ce vorbea, un tremur de încordare îi contură ultimele cuvinte, dar Arghun le evaluă.

– Dacă este o legătură din dragoste, atunci ei știu că riscă faptul ca el să fie urmărit de dușmani ca să o pedepsească pe ea. Arghun zâmbi ca și când ar fi spus că deja se gândea să facă asta.

Chaol pufni, iar prințul se îndreptă.

– Succes celui care încearcă să îl caute pe Rowan Whitethorn.

– Pentru că Aelin îl va transforma în cenușă? întrebă Hasar cu o blândețe otrăvită.

Dar Kashin fu cel care răspunse cu blândețe:

– Pentru că Rowan Whitethorn va fi întotdeauna persoana care scapă de la acea întâlnire, nu atacatorul.

Tăcerea se lăsă o clipă, apoi Hasar spuse:

– Ei bine, dacă Aelin nu își poate reprezenta continentul, poate că ar trebui să căutăm în altă parte. Ea rânji la Kashin. Poate că Yrene Towers ar putea fi oferită în locul reginei.

– Eu nu am sânge regal, spuse Yrene fără să gândească. Și nu sunt nobilă.

Hasar își pierduse mințile.

Hasar ridică din umeri.

– Sunt sigură că lordul Westfall, ca Mână, îți poate găsi un titlu. Să te facă o contesă sau ducesă sau orice termeni folosiți voi. Bineînțeles, noi vom ști că ești doar o lăptăreasă plină de bijuterii, dar

dacă asta ar rămâne între noi... Sunt sigură că sunt unii aici care nu ar fi deranjați de începutul tău modest.

Ea făcuse asta cu Renia – pentru Renia.

Amuzamentul dispăru de pe chipul lui Chaol.

– Prințesă, pare că vrei să te implici în război.

Hasar flutură o mână.

– Mă gândesc doar la posibilități. Îi studie pe Yrene și pe Kashin, iar mâncarea din stomacul lui Yrene deveni ca plumbul. Mereu am spus că ați face copii atât de frumoși.

– Dacă li s-ar permite să trăiască lângă viitorul khagan.

– E un lucru minor de care ne vom ocupa mai târziu.

Kashin se aplecă înainte, cu maxilarul încordat.

– Ți se urcă vinul la cap, soră.

Hasar își dădu ochii peste cap.

– De ce nu? Yrene este moștenitoarea neoficială din Torre. Este o poziție de putere, iar dacă lordul Westfall i-ar oferi un titlu regal... Dacă am inventa o mică poveste, cum că descendența ei nobilă a fost descoperită recent, ar putea foarte bine să se mărite cu tine, Ka...

– Nu o va face.

Cuvintele lui Chaol erau monotone, tăioase.

Kashin roși când întrebă încet:

– Și de ce nu, lord Westfall?

Chaol se uită în ochii bărbatului.

– Ea nu se va căsători cu tine.

Hasar zâmbi.

– Cred că domnișoara poate vorbi în numele ei.

Yrene voia să răstoarne scaunul pe spate în lac, să se scufunde și să locuiască acolo, sub apă, pentru totdeauna, decât să înfrunte prințul care aștepta un răspuns, prințesa care rânjea ca un demon și lordul al cărui chip era dur de furie.

Dar dacă era o ofertă serioasă, dacă un asemenea lucru ar fi putut conduce la ajutorul armatei din continentul sudic, ca să-i salveze...

– Nici măcar nu te gândi la asta, spuse Chaol prea încet. Este o mincinoasă.

Oamenii suspinară. Hasar râse.

Arghun izbucni:

– Vorbește respectuos cu sora mea sau te vei trezi că din nou nu vei mai putea merge.

Chaol îi ignoră. Lui Yrene îi tremurau atât de rău mâinile, încât le băgă sub masă.

O adusese prințesa aici ca să o oblige să accepte această idee ridicolă sau fusese doar o toană, un gând care să îl tachineze și să îl chinuie pe lordul Westfall?

Chaol păru să fie pe cale să deschidă gura și să mai spună ceva, să îi scoată ideea asta ridicolă din minte, dar ezită.

Nu din cauză că el era de acord, își dădu seama Yrene, ci din cauză că voia să o lase să aleagă singură. Era un bărbat obișnuit să dea ordine, să fie ascultat și totuși Yrene avea sentimentul că și răbdarea și încrederea erau ceva nou pentru el.

Iar ea avea încredere în el... să facă ceea ce trebuia; să găsească o cale să supraviețuiască acestui război, fie cu armata asta sau cu alta. Dacă nu se întâmpla aici, cu acești oameni, avea să plece în altă parte.

Yrene se uită la Hasar, la Kashin și la ceilalți, unii rânjind, alții făcând un schimb de priviri dezgustate. Cel mai mult Arghun, revoltat la gândul de a-și păta descendența familiei.

Ea avea încredere în Chaol, nu în acești nobili.

Yrene zâmbi la Hasar, apoi la Kashin.

– Asta e o discuție foarte serioasă pentru aniversarea mea. De ce să aleg un bărbat în seara asta, când am atât de mulți bărbați frumoși în compania mea chiar acum?

Ea ar fi putut jura că un fior de ușurare îl străbătu pe Chaol.

– Într-adevăr, spuse Hasar, zâmbetul ei devenind tăios. Yrene încercă să nu ezite la colții invizibili dezvăluiți de acel zâmbet. Logodnele sunt niște lucruri odioase. Uită-te la biata Duva, rămasă însărcinată cu un prinț cu ochi triști.

Și, astfel, conversația continuă. Yrene nu se uită la Kashin sau la alții, ci doar la pocalul ei reumplut în mod constant, și bău. Sau la Chaol, care părea să-și dorească să se aplece peste Yrene și să răstoarne scaunul lui Hasar direct în lac.

Dar masa se termină, iar Yrene continuă să bea – destul încât atunci când se ridică după desert să nu își dea seama cât de mult se îmbătase. Lumea se înclină și se clătină, iar Chaol o echilibră cu o mână pe cot, chiar dacă nici el nu se ținea prea bine pe picioare.

– Se pare că în nord lumea nu rezistă la băutură, spuse Arghun pufnind.

Chaol chicoti.

– Te-aș sfătui să nu spui niciodată asta cuiva din Terrasen.

– Presupun că nu mai este nimic de făcut atunci când trăiești printre oi și zăpadă, în afară de a bea, spuse tărăgănat Arghun, tolănindu-se pe scaun.

– Probabil că da, spuse Chaol, punându-și un braț pe spatele lui Yrene ca să o conducă spre copaci și corturi, dar asta nu i-ar opri pe Aelin Galathynius sau pe Aedion Ashryver să te bage sub masă la o băută.

– Sau sub un scaun? îi spuse Hasar lui Chaol.

Poate din cauza vinului, a căldurii sau a mâinii de pe spatele ei, sau a faptului că acest bărbat de lângă ea luptase încontinuu și nu se plânsese niciodată de asta, Yrene sări spre prințesă.

Și chiar dacă probabil Chaol ar fi hotărât rapid să o împingă pe Hasar în lacul din spatele ei, Yrene nu avu remușcări să o facă personal. Într-o clipă, Hasar rânjea la ea și, în următoarea, picioarele, fustele și bijuteriile ei se ridicară spre cer, țipătul său strident auzindu-se peste dune când Yrene o împinse pe prințesă, cu tot cu scaun, în apă.

CAPITOLUL 45

Yrene știu că era o femeie moartă.

Știu din clipa în care Hasar atinse apa întunecată și toată lumea sări în picioare, strigând și scoțând săbiile.

Chaol o împinse imediat pe Yrene în spatele lui, scoțând sabia pe jumătate – o sabie pe care ea nici măcar nu o văzuse înainte să fie în mâna lui.

Lacul nu era adânc, iar Hasar se ridică repede în picioare, udă, nervoasă și cu părul pleoștit, arătând cu degetul spre Yrene.

Nimeni nu vorbi.

Ea arătă și tot arătă, iar Yrene se pregăti pentru ordinul morții.

Ei ar fi ucis-o, iar apoi l-ar fi ucis pe Chaol pentru că încerca să o salveze.

Pe el îl simți evaluând toate gărzile, prinții, vizirii, fiecare persoană care ar fi stat în calea cailor, fiecare persoană care s-ar fi putut opune.

Dar în spatele lui Yrene se auzi încet un fâșâit și ea se uită și o văzu pe Renia cu o mână pe stomac și cu cealaltă peste gură, în timp ce se uita la iubita ei și *râdea.*

Hasar se întoarse spre Renia, care tocmai întinsese un deget, arătând și râzând zgomotos, în timp ce lăcrima.

Apoi Kashin își dădu capul pe spate și râse zgomotos.

Yrene și Chaol nu îndrăzniră să se miște.

Nu înainte ca Hasar să împingă un servitor care se aruncase în lac să o ajute, să se târască înapoi pe marginea pavată și să se uite direct în ochii lui Yrene cu toată furia khaganilor dinaintea ei.

Liniștea se lăsă din nou.

Dar apoi prințesa pufni.

– Mă întrebam când vei prinde curaj.

Se îndepărtă lăsând urme de apă. Renia râse din nou.

Yrene zări privirea lui Chaol – îl privi lăsând încet sabia din mână și-i văzu pupilele micșorându-se la loc. Îl privi dându-și seama...

Nu urmau să moară.

– Acestea fiind spuse, rosti Yrene încet, cred că este timpul să merg la culcare.

Renia se opri din râs suficient pentru o clipă și spuse:

– Eu aș pleca înainte să se întoarcă.

Yrene dădu din cap și îl conduse pe Chaol de încheietura mâinii înapoi spre copaci, întuneric și torțe.

Nu se putea abține să nu se întrebe dacă râsul Reniei și al lui Kashin fusese nu doar amuzament adevărat, ci și un dar. Un dar de ziua ei de naștere, ca să îi scape de streang, din partea celor doi oameni care înțelegeau cel mai bine cât de mortale erau toanele lui Hasar.

Rămânând calmă, Yrene ajunse la concluzia că, într-adevăr, era un bun cadou pentru ziua ei de naștere.

Lui Chaol i-ar fi fost mai ușor să țipe la Yrene, să întrebe cum de se *gândise* să-și riște astfel viața. În urmă cu câteva luni, ar fi făcut-o. La naiba, încă se mai gândea la asta.

Chiar și când intrară în cortul spațios, el continuă să-și calmeze instinctele care-i ieșiseră puternic la suprafață în clipa în care gărzile înaintaseră și întinseseră mâna spre săbii.

O mică parte din el era profund recunoscătoare că erau străjerii pe care îi instruise în ultimele săptămâni, că nu fusese forțat să facă acea alegere, să depășească acea limită dintre ei.

Dar văzuse groaza în ochii lui Yrene în clipa când ea își dăduse seama ce era pe cale să se întâmple, ce s-ar fi întâmplat dacă iubita prințesei și Kashin nu ar fi intervenit ca să detensioneze situația.

Chaol știa că Yrene o făcuse pentru el.

Pentru insulta batjocoritoare și urâtă.

Și, după felul în care ea intră în cort, mergând printre canapele, mese și perne... Chaol știa și că era perfect conștientă de restul.

Chaol se așeză pe cotiera cilindrică a unui scaun, rezemând bastonul lângă el și așteptă.

Yrene se întoarse spre el, uimitoare în rochia purpurie care aproape îl doborâse când o văzuse prima dată ieșind din cort. Nu doar din datorită faptului că îi venea atât de bine, ci și grație pielii suple, unduirilor corpului, luminii și culorii fetei.

– Înainte să începi să țipi, spuse Yrene, ar trebui să spun că ceea ce tocmai s-a întâmplat este dovada că *nu* ar trebui să mă căsătoresc cu un prinț.

Chaol își încrucișă brațele.

– Întrucât am locuit cu un prinț o mare parte din viața mea, aș spune chiar contrariul.

Ea flutură o mână, făcând niște pași.

– Știu că a fost un gest prostesc.

– Unul incredibil.

Yrene șuieră, dar nu la el, ci din cauza amintirii, a enervării.

– Nu regret că am făcut-o.

El schiță un zâmbet.

– Este o imagine pe care mi-o voi aminti tot restul vieții.

Așa avea să fie. Felul în care Hasar se rostogolise pe spate, enervarea care i se citise pe chip înainte de a atinge apa...

– Cum de poți fi atât de amuzat?

– O, nu sunt. Buzele îi descriseră un zâmbet. Dar cu siguranță este distractiv să-ți văd temperamentul vulcalic îndreptat spre altcineva în afară de mine.

– Eu nu mă enervez.

El ridică o sprânceană.

– Am cunoscut destui oameni nervoși, iar tu, Yrene Towers, îi întreci.

– Ca Aelin Galathynius.

Îl străbătu o umbră.

– I-ar fi făcut mare plăcere să o vadă pe Hasar căzând în lac.

– Chiar se va căsători cu prințul Fae?

– Probabil. Foarte probabil.

– Tu ești... supărat din cauza asta?

Și chiar dacă ea adresă întrebarea cu acel chip curios și calm al vindecătoarei, el își alese cuvintele cu grijă.

– Aelin a fost foarte importantă pentru mine. Încă este – deși într-un mod diferit. Și pentru un timp... nu mi-a fost ușor să schimb visurile pentru viitorul meu. Mai ales visurile despre ea.

Yrene își înclină capul, lumina lămpii dansând pe buclele ei moi.

– De ce?

– Pentru că atunci când am cunoscut-o pe Aelin, când m-am îndrăgostit de ea, nu era... Folosea alt nume. Alt titlu și o altă identitate. Iar lucrurile dintre noi s-au destrămat înainte să aflu adevărul, dar... cred că am știut. Când am aflat că este cu adevărat Aelin. Știam că, între ea și Dorian, eu...

– Nu ai fi părăsit niciodată Adarlanul. Sau pe el.

El se jucă cu bastonul de alături, trecându-și degetele peste lemnul neted.

– Și ea știa asta, cred. Cu mult înaintea mea. Dar tot... A plecat, la un moment dat. Este o poveste lungă, dar a plecat singură în Wendlyn și acolo l-a cunoscut pe prințul Rowan și, din respect pentru mine, pentru că nu am pus cu adevărat capăt relației, ea a așteptat. Pentru el. Amândoi au făcut-o. Iar când s-au întors în Rifthold, s-a terminat.

Între noi, vreau să spun. Oficial. Rău. Eu am reacționat prost și ea la fel și asta doar... Ne-am împăcat înainte să ne despărțim în urmă cu câteva luni, iar ei au plecat împreună, așa cum trebuia să se întâmple. Ei sunt... Dacă îi vei cunoaște vreodată, vei înțelege. Ca Hasar, este o persoană dificilă, greu de înțeles. Aelin înspăimântează *pe toată lumea.* Chaol pufni. Dar nu pe el. Cred că de aceea s-a îndrăgostit de el, chiar dacă nu a vrut. Rowan a văzut-o pe Aelin așa cum era și nu s-a temut.

Yrene tăcu o clipă.

– Dar tu te-ai temut?

– A fost o... perioadă grea pentru mine. Tot ce știam era călcat în picioare. Totul. Iar ea... Cred că am învinovățit-o prea mult. Am început să o văd ca pe un monstru.

– Și este?

– Depinde cine spune povestea, presupun. Chaol studie tiparul complicat al covorului roșu și verde de sub cizmele lui. Dar nu cred. Nu am încredere în altcineva care să se ocupe de acest război. Nimeni nu cred că ar înfrunta tot Morathul, în afară de Aelin. Nici măcar Dorian. Dacă există vreo cale de a câștiga, ea o va găsi. Costurile ar putea fi mari, dar o va face. El scutură din cap. Și este ziua ta de naștere. Probabil ar trebui să discutăm despre lucruri mai frumoase.

Yrene nu zâmbi.

– Ai așteptat-o cât a fost plecată, nu-i așa? Chiar dacă știai ce... cine era cu adevărat.

El nu recunoscuse asta, nici măcar în sinea lui.

Gâtul i se încordă.

– Da.

Acum ea studie covorul țesut de sub ei.

– Dar tu... încă o mai iubești?

– Nu, spuse el. Nici pe Nesryn, adăugă încet.

Ea ridică din sprâncene când îl auzi, dar el apucă bastonul care scârțâi ușor când se ridică în picioare și se îndreptă spre tânără. Yrene urmări fiecare mișcare, incapabilă să ignore vindecarea, privirea ei

îndreptându-se către picioarele lui și spre talie, fiind atentă la felul în care apuca bastonul.

Chaol se opri la un pas distanță, scoțând un mic mănunchi din buzunar. Tăcut, îl întinse spre ea, catifeaua neagră fiind ca dunele de afară.

– Ce este?

El îi întinse, pur și simplu, bucata împăturită de material.

– Nu aveau o cutie pe placul meu, așa că am folosit doar pânza...

Yrene o luă din mâna lui, degetele tremurându-i ușor când îndepărtă marginile materialului care înveleau obiectul pe care Chaol îl avusese toată ziua asupra lui.

În lumina lămpii, medalionul argintiu licări și dansă când îl ridică între degete cu ochii mari.

– Nu pot să-l primesc.

– Ai face bine să-l primești, spuse el când ea coborî medalionul oval în palmă ca să îl studieze. Am cerut ca inițialele tale să fie incrustate pe el.

Într-adevăr, ea deja atingea cu degetele literele răsucite pe care el îl rugase pe bijutierul din Antica să le graveze în față. Îl întoarse pe spate...

Yrene își duse o mână la gât, chiar deasupra cicatricei.

– Munții și mările, șopti ea.

– Ca să nu uiți vreodată ce ai escaladat și ai traversat. Că tu singură ai ajuns aici.

Ea râse încet – era un sunet de bucurie pură.

– L-am cumpărat astfel încât să poți păstra ce porți întotdeauna în buzunar, o lămuri Chaol. Astfel încât să nu fii nevoită să îl tot muți dintr-o rochie în alta, orice ar fi acel obiect.

Uimirea îi lumină ochii.

– Știi?

– Nu știu *ce* este, dar văd că ții ceva acolo tot timpul.

El calculase că era mic și stabilise mărimea medalionului în funcție de asta. Nu văzuse niciodată o adâncitură sau o greutate în

buzunarele ei care să sugereze mărimea și studiase alte obiecte pe care le pusese acolo în timp ce lucra cu el – hârtii, flacoane – pe forma plată. Poate că era o șuviță de păr, poate vreo piatră...

– Nu este la fel de frumos ca o petrecere în deșert...

– Nimeni nu mi-a dat un cadou de când aveam unsprezece ani.

De când trăia mama ei.

– Pentru ziua mea de naștere, vreau să spun, clarifică ea. Eu...

Ea își trecu lanțul fin de argint al medalionului peste cap, zalele agățându-se în buclele încărcate și rebele. El o privi ridicându-și părul peste lanț și lăsându-le spre marginea sânilor. Pe pielea ei măslinie, medalionul era ca mercurul. Yrene își trecu degetele subțiri peste suprafața gravată.

Lui Chaol i se strânse pieptul când ea își ridică fruntea și îi văzu lacrimile din ochi.

– Mulțumesc, spuse fata încet.

El ridică din umeri, nereușind să născocească un răspuns.

Yrene se apropie, iar Chaol se pregăti când mâinile ei îi cuprinseră fața, când îl privi în ochi.

– Mă bucur, șopti ea, că nu o iubești pe acea regină. Sau pe Nesryn.

Inima îi bubui prin tot corpul.

Yrene se ridică pe vârfuri și îl sărută, ușor ca o mângâiere, pe gură și fără să-și mute privirea din ochii lui.

Chaol înțelegea cuvintele nerostite și se întreba dacă și ea le înțelegea pe cele nerostite de el.

– Îl voi prețui întotdeauna, spuse Yrene, iar el știa că nu vorbea despre medalion. Nu când ea își coborî mâna pe fața lui, spre piept, spre inima care bătea cu putere. Indiferent ce se va întâmpla în lume. Ea îl sărută din nou ușor. Indiferent de oceanele, munții sau pădurile care stau în cale.

El își pierdu controlul. Lăsând bastonul să cadă pe podea, o cuprinse de talie cu o mână, atingând cu degetul mare bucata de piele goală pe care o dezvăluia rochia ei. Pe cealaltă mână și-o băgă în

părul ei bogat, cuprinzându-i ceafa când îi înclină fața în sus. Când studie ochii căprui-aurii și emoțiile care clocoteau în ei.

– Și eu mă bucur că nu le iubesc, Yrene Towers, șopti el pe buzele ei.

Apoi își lipi gura de a ei, iar ea o deschise pentru el, căldura buzelor mătăsoase făcându-l să geamă.

Ea își strecură mâinile în părul lui și apoi îi pipăi umerii, pieptul și gâtul, ca și când nu s-ar fi săturat să îl atingă.

Chaol se desfătă cu atingerea degetelor pe care ea și le strecură în hainele lui, ca și când ar fi fost niște gheare în căutarea prăzii. Bărbatul îi atinse limba, iar ea gemu când se împinse în el...

Chaol se retrase spre pat, cearșafurile lui albe aproape strălucind în lumina lămpii, fără să-i pese că pașii îi erau inegali, clătinați. Nici nu avea cum să-i pese, cu acea rochie care era ca pânza de păianjen și ca ceața, când nu își dezlipi gura de a ei, când rămase *incapabil* să și-o dezlipească.

Cu genunchii, Yrene atinse salteaua din spatele lor, și se retrase din sărut suficient încât să protesteze:

– Spatele tău...

– Mă voi descurca. El își înclină gura din nou peste a ei, sărutul tinerei arzându-i sufletul.

A lui. Era a lui, iar el nu avusese niciodată ceva care ar fi putut fi numit astfel, pe care să vrea să îl numească așa.

Chaol nu fu în stare să-și desprindă suficient buzele de ale lui Yrene încât să o întrebe dacă îl considera al ei, să îi explice faptul că el deja își cunoștea răspunsul. Îl cunoscuse probabil din clipa în care intrase în acel salon și nu se uitase la el cu milă sau tristețe.

El o înghionti cu o apăsare a șoldurilor, iar ea îl lăsă să o întindă cu blândețe pe pat.

Tânăra încercă să se întindă spre el, să îl tragă deasupra ei.

Chaol râse pe gâtul ei cald, pielea ei fiind mai moale decât mătasea când bâjbâi după nasturii și cataramele hainelor lui. Yrene se

zvârcoli lipită de el, iar când Chaol își lăsă greutatea deasupra ei, fiecare parte tare a lui aliniindu-se cu multele ei părți catifelate...

Simți că își iese din fire.

Yrene îi respiră sacadat la ureche, încercând cu disperare să-i tragă cămașa de pe spate.

– Credeam că te-ai săturat să-mi atingi spatele.

Ea îi închise gura cu un sărut care, o vreme, îl făcu să uite cum să vorbească, să-și uite numele și titlul și tot în afară de ea.

Yrene.

Yrene.

Yrene.

Ea gemu când el își trecu o mână pe coapsa ei, descoperind pielea de sub pliurile rochiei, și apoi îi atinse cealaltă coapsă, când îi mușcă ușor buzele și desenă cercuri lente cu degetele pe picioarele frumoase, începând cu partea exterioară și arcuindu-se peste...

Lui Yrene nu îi plăcea să se joace cu ea.

Nu când îl cuprinse cu o mână și tot corpul lui se aplecă drept răspuns. Nu era doar o mână care îl mângâia, ci *Yrene*...

El nu putea gândi, nu putea face nimic în afară de a gusta, a atinge și a ceda.

Și totuși...

Își găsi cuvintele și putu din nou să vorbească – suficient cât să întrebe:

– Ai făcut vreodată...

– Da, spuse ea gâfâind. O dată.

Chaol ignoră valul de întuneric și linia de pe gâtul ei pe care, în schimb, îl sărută și-l linse. Apoi, aproape de pielea ei, trecându-și gura peste maxilarul fetei, o întrebă:

– Vrei să...

– *Continuă.*

Dar el se opri. Se ridică pentru a se uita la fața ei, la mâinile lui pe coapsele netede și la mâna care încă îl apuca, mângâindu-l.

– Așadar, da?

Ochii lui Yrene erau o flacără aurie.

– Da, șopti ea.

Se ridică și îl sărută ușor. Nu ușor, ci dulce. Direct.

Un fior îl străbătu la acel răspuns și o prinse de șold. Yrene îl lăsă să îi ridice șoldurile, urcându-se peste el, pipăindu-l, doar cu materialul diafan al rochiei între ei și fără nimic pe dedesubt.

Chaol îl dădu într-o parte, adunând materialul în dreptul taliei tinerei. El își coborî capul, nerăbdător să se uite, apoi să atingă, să guste și să afle ce o făcea pe Yrene Towers să-și piardă complet controlul...

– Mai târziu, îl imploră răgușită Yrene. Mai târziu.

Chaol nu putea să-i nege nimic femeii care ținea tot ce era și tot ce-i rămăsese în mâinile ei frumoase.

Așadar, Chaol își scoase cămașa, iar apoi pantalonii, cu unele mișcări mai complicate. După aceea îi scoase rochia, lăsând-o pe podeaua de lângă pat până ce Yrene ajunse să poarte doar acel medalion; până când Chaol o studie amănunțit și rămase fără suflare.

– Întotdeauna voi prețui asta, șopti Chaol când o pătrunse, încet și adânc. Plăcerea i se undui de-a lungul coloanei. Indiferent ce s-ar putea abate asupra lumii. Yrene îi sărută gâtul, umerii, maxilarul. Indiferent câte oceane, munți sau păduri ne despart.

Chaol se uită în ochii lui Yrene când se opri, lăsând-o să-și găsească o poziție comodă, permițându-și să se adapteze la senzația că toată axa lumii se mișcase. Uitându-se în ochii ei strălucitori, se întrebă dacă și ea simțea asta.

Dar Yrene îl sărută din nou, ca răspuns la cererea lui tăcută, și când Chaol începu să se miște, își dădu seama că aici, printre dune și stele... Aici, în mijlocul unui tărâm străin... Aici, cu ea, el era acasă.

CAPITOLUL 46

Felul lui de a o iubi fizic o distruse, o nimici și o renăscu.

Întinsă pe pieptul lui Chaol câteva ore mai târziu și ascultând bătăile inimii lui, Yrene tot nu avea cuvinte pentru ceea ce se întâmplase între ei. Nu pentru contopirea fizică sau pentru mișcările repetate, ci pentru senzația pe care i-o dădea el. De apartenență.

Ea nu știuse că el *putea* fi astfel. Abia toamna dinainte avusese parte de singura ei experiență sexuală, rapidă și neimpresionantă, ceea ce nu o făcuse să se grăbească să o retrăiască. Dar asta...

El se asigurase că ea ajunsese la orgasm în mod repetat. Înaintea lui.

Și în afară de asta, *lucrurile* pe care o făcuse să le simtă...

Nu doar prin trupul său, ci și prin cine era el...

Yrene îi sărută încet mușchii sculptați ai pieptului, savurând senzația degetelor lui pe care încă și le mișca neîncetat pe spatele ei.

Șimțea siguranță, bucurie și confort știind că indiferent ce li s-ar fi întâmplat... El nu ar fi șovăit, nu ar fi cedat. Yrene își lipi fața de el.

Tânăra știa că era periculos să simtă asemenea lucruri. Știuse ce i se citea în privire când el se uita la ea, în inima pe care i-o oferise fără să spună multe. Dar văzând medalionul pe care îl găsise cumva și la care se gândise atât de mult... Inițialele ei erau incrustate frumos, dar crestele și valurile... Era o lucrare uimitoare, făurită de un meșter bijutier din Antica.

– Nu am făcut-o singură, șopti Yrene.

– Hmm?

Ea își trecu degetele peste adâncițurile de pe stomacul lui Chaol înainte să se ridice pe un cot ca să îi studieze chipul în obscuritate. Lămpile se stinseseră de mult, iar liniștea coborâse peste tabără, înlocuită de bâzâitul cărăbușilor din palmieri.

– Nu am ajuns singură aici. Cu munții, da, m-am descurcat, dar cu mările... Cineva m-a ajutat.

Yrene ridică medalionul. Între partidele de sex, când îi mutase bastonul lângă pat, strecurase micul bilet înăuntru. Se potrivise perfect.

– Am rămas blocată în Innish, fără posibilitatea de a pleca. Într-o seară, o străină a apărut la han. Ea era... tot ce nu eram eu. Tot ce am uitat. Aștepta o navă și în cele trei nopți cât a fost acolo, cred că *a vrut* ca tâlharii să încerce să o jefuiască – căuta să se lupte, dar a păstrat distanța. Trebuia să fac curat în seara aceea...

Mâna lui Chaol se încordă pe spatele ei, dar nu spuse nimic.

– Și mercenarii care mi-au făcut probleme mai devreme în acea seară m-au găsit pe alee.

El deveni complet nemișcat.

– Cred... *știu* că voiau să... Ea alungă prinsoarea de gheață a groazei, chiar și după atâția ani. Femeia, fata, orice era, i-a întrerupt înainte să poată măcar încerca. Ea... s-a ocupat de ei. Iar când a terminat, m-a învățat cum să mă apăr.

El începu să o mângâie din nou.

– Deci așa ai învățat.

Ea își trecu o mână peste cicatricea de pe gât.

– Dar alți mercenari, prieteni cu cei de dinainte, s-au întors. Unul mi-a ținut cuțitul la gât, ca să o facă să arunce arma, dar ea a refuzat. Așadar, m-am folosit de ce m-a învățat ca să îl dezarmez și să îl scot din luptă.

El pufni și îi zburli părul.

– Pentru ea a fost un test. Era conștientă de cel de-al doilea grup care dădea târcoale și mi-a spus că vrea să am o experiență *controlată.* Nu am mai auzit niciodată ceva mai ridicol. Femeia fusese ori genială, ori nebună. Probabil ambele. Dar mi-a spus... că era mai bine să sufăr pe străzile din Antica decât în Innish. Și că dacă vreau să vin aici, ar trebui să plec; dacă vreau ceva, ar trebui *să iau.* Mi-a spus să lupt pentru viața mea nefericită.

Yrene își dădu la o parte părul ud de transpirație.

– Am bandajat-o, iar ea a plecat. Și când m-am întors în cameră... Am văzut că mi-a lăsat o pungă cu aur și o broșă de aur cu un rubin de mărimea oului de prihor. Pentru a acoperi drumul meu și orice taxă de studii la Torre.

El clipi surprins. Yrene șopti, cu vocea spartă:

– Cred că ea era o zeiță. Eu... nu știu cine ar *face* asta. Mi-a mai rămas puțin aur, dar broșa... Nu am vândut-o. O mai am.

El se încruntă uitându-se la medalionul ei ca și când i-ar fi calculat greșit mărimea.

Yrene adăugă:

– Nu asta țin în buzunar. Am plecat din Innish în acea dimineață. Am luat aurul și broșa și m-am îmbarcat pe o navă spre acest loc. Am traversat singură munții, da... dar Marea Îngustă... Yrene atinse cu mâna valurile de pe medalion. Am traversat-o datorită ei. Le învăț pe femeile din Torre pentru că mi-a spus să împart cunoașterea cu orice femeie care m-ar asculta. Le învăț cum să se apere pentru că asta mă face să simt că o răsplătesc, într-un fel neînsemnat.

Yrene își trecu degetul mare peste inițiale.

– Nu i-am aflat numele. Ea mi-a lăsat doar un bilet cu două rânduri. „Pentru oriunde trebuie să pleci... și ceva în plus. Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare.“ Asta țin în buzunar – bucățica de hârtie. Care acum este aici. Yrene atinse medalionul. Știu că este un lucru naiv, dar îmi dă curaj. Când lucrurile devin dificile, îmi dă curaj. Încă o face.

Chaol îi dădu la o parte părul de pe frunte și o sărută.

– Nu este nimic prostesc. Și oricine ar fi ea... Îi voi fi mereu recunoscător.

– Și eu, șopti Yrene când el își trecu buzele peste maxilarul ei, iar ea își îndoi degetele de la picioare. Și eu.

CAPITOLUL 47

Trecătoarea dintre cele două piscuri din Dagul era mai mare decât părea.

Continua la nesfârșit, un labirint din roci înalte și zimțate.

Nesryn și Sartaq nu îndrăzniră să se oprească.

Pânzele le blocau uneori calea sau pluteau deasupra, dar ei alergau tot mai departe, căutând o potecă ascendentă spre locul în care Kadara ar fi putut să îi ia în zbor. Pentru că acolo jos unde se aflau, între zidurile înghesuite și înguste ale trecătorii, rukul nu putea ajunge. Dacă voiau vreo șansă să fie salvați, trebuiau să găsească o cale de a urca.

Nesryn nu îndrăzni să îl lase pe Falkan să iasă – încă nu. Nu când atât de multe lucruri ar mai fi putut să meargă prost, și să lase păianjenii să afle ce carte aveau în mânecă... Nu, nu ar fi riscat să îl folosească.

Dar era tentată. Zidurile erau netede și greu de escaladat și când se grăbiră prin trecătoare, ore în șir, respirația umedă și sacadată a lui Sartaq răsună din piatră.

El nu era în stare să se cațere. Abia putea să stea în picioare sau să țină sabia.

Nesryn ținea o săgeată în arc, gata să o tragă când cotiră de nenumărate ori, privind în sus din când în când.

Trecătoarea era atât de îngustă în anumite locuri încât fură nevoiți să se strecoare. Nu vorbeau, nu îndrăzneau să facă mai mult decât să respire în timp ce alergau ușor.

Asta nu schimba cu nimic lucrurile. Nesryn știa că avea puțină importanță felul în care respirau.

Le fusese întinsă o capcană, iar ei căzuseră în ea. Creaturile *kharankui* știau unde erau și, foarte probabil, îi urmăreau fără grabă, conducându-i în ce direcție voiau.

Trecuseră câteva ore de când auziseră ultima dată vuietul aripilor Kadarei.

Iar lumina începea să se estompeze.

Odată ce se lăsa întunericul, odată ce poteca devenea prea întunecată ca să se descurce... Nesryn puse o mână pe Falkan, încă în buzunarul ei. Când noaptea se lăsa peste trecătoare, decise ea, atunci avea să-l folosească.

Înaintară printr-un pasaj deosebit de strâmt dintre doi bolovani lipiți, Sartaq mormăind în spatele ei.

– Cred că ne apropiem de capăt, șopti el.

Ea nu îi spuse că se îndoia că păianjenii erau atât de proști încât să îi lase să iasă direct în partea cealaltă a trecătorii și în ghearele Kadarei. Asta dacă rukul rănit ar fi putut măcar să le suporte greutatea.

Nesryn înaintă, trecătoarea lățindu-se un pic, numărându-și respirațiile – probabil ultimele...

O asemenea gândire nu ajuta pe nimeni și nimic. Mai văzuse moartea cu ochii în vara dinainte, când un val de cleștar se prăbușise spre ea. Văzuse moartea și fusese salvată.

Poate că urma să aibă din nou noroc.

Sartaq se clătină în spatele ei, respirând sacadat. Apă. Aveau nevoie disperată de apă și de bandaje pentru rana lui. Dacă păianjenii nu îi găseau, atunci lipsa apei din trecătoarea aridă ar fi putut la fel de bine să îi omoare cu mult înainte de sosirea vreunui ajutor din partea rukhinilor Eridun.

Nesryn se forță să înainteze, poteca îngustându-se din nou, rocile fiind la fel de apropiate precum cleștii unei menghine. Ea se răsuci într-o parte, strecurându-se, săbiile ei răcâind piatra.

Sartaq mormăi, apoi înjură de durere.

– Sunt blocat.

Îl găsi într-adevăr înțepenit în urma ei, volumul pieptului și umerilor săi lați țintuindu-l. El se împinse înainte, sângele curgându-i din răni când împinse și trase.

– Oprește-te, îi ordonă ea. Oprește-te – răsucește-te înapoi, dacă poți.

Nu era altă cale de trecere și nimic pe care să urce, dar dacă îi luau armele...

Ochii lui negri îi întâlniră pe ai ei și Nesryn văzu cuvintele formându-se.

„Mergi în continuare."

– Sartaq, șopti ea.

Atunci, ei auziră ghearele țăcănind pe piatră. Grăbindu-se.

Mulți. Erau prea mulți care veneau din spate, apropiindu-se.

Nesryn îl apucă de mână pe prinț, trăgând.

– Împinge, spuse ea gâfâind. *Împinge.*

El mormăi de durere, venele de la gât umflându-se când încercă să treacă, cizmele scârțâind pe piatra instabilă...

Nesryn se împinse cu picioarele, scrâșnind din dinți când îl trase înainte.

Clic, clic, clic...

– Mai puternic, suspină ea.

Sartaq își înclină capul, împingându-se în piatra care îl ținea.

– Ce îmbucătură bună e invitatul nostru, spuse încet o voce de femelă. Atât de mare încât nici nu încape prin pasaj. Ce ne vom înfrupta!

Nesryn continuă să tragă, prinsoarea fiindu-i alunecoasă din cauza transpirației și a sângelui amândurora, dar se prinse de încheietura mâinii lui destul de puternic încât simți oasele mișcându-se dedesubt...

– Pleacă, șopti el, chinuindu-se să treacă. Fugi.

Falkan se mișca în buzunarul ei, încercând să iasă, dar, cu piatra care îi apăsa pe piept, calea era prea strâmtă ca măcar să scoată capul afară...

– O pereche drăguță, continuă femela. Cum îi strălucește părul ca noaptea fără lună! Îi vom duce pe amândoi acasă ca pe niște oaspeți de onoare.

Nesryn suspină.

– Te rog, imploră ea, scrutând piatra de deasupra lor, marginea din partea de sus a trecătorii înguste, vârfurile rotunjite ale piscurilor, trăgând încontinuu de brațul lui Sartaq. Te rog, imploră ea, pe *oricine.*

Dar chipul lui Sartaq deveni calm. Foarte calm.

El nu mai împinse, nu mai încercă să se împingă înainte.

Nesryn scutură din cap, *trăgându-l* de braț.

El nu se mișca. Niciun centimetru.

Ochii lui negri, în care nu se citea frica, îi întâlniră pe ai ei.

Sartaq îi spuse, clar și calm:

– Am auzit poveștile spionilor despre tine. Femeia Balrhuni neînfricată din imperiul Adarlan. Săgeata lui Neith. Și am știut...

Nesryn suspină, trăgând în continuare.

Sartaq îi zâmbi cu blândețe. Plăcut, așa cum ea nu îl mai văzuse.

– Te-am iubit chiar înainte de a te vedea, spuse el.

– Te rog, suspină Nesryn.

Sartaq îi prinse mâna.

– Aș fi vrut să avem timp.

Un șuierat se auzi în spatele lui, un spate voluminos și lucios ridicându-se...

Apoi prințul dispăru, smuls din mâinile ei.

Ca și când nu ar fi existat.

Nesryn abia vedea printre lacrimi când se strecură prin trecătoare, când se mișcă repede pe pietre, încordându-și brațele și păsind cu hotărâre.

Să meargă mai departe. Cuvintele erau un cântec în sângele și oasele ei în timp ce înainta în viteză.

Să meargă mai departe, să iasă și să găsească ajutor...

Dar trecătoarea se deschise, în sfârșit, într-o cameră mai lată. Nesryn se clătină de la menghina care o ținuse, gâfâind, sângele lui Sartaq acoperindu-i încă palmele, văzându-i încă fața înaintea ochilor...

Cărarea cotea în față, iar ea se îndreptă spre aceasta clătinându-se, mâna zburându-i spre locul din care Falkan își scoase acum capul afară. Suspină când îl văzu, suspină când țăcăniturile și șuieratul începură din nou să se audă în spatele ei, apropiindu-se iarăși.

Se terminase. Se terminase și era ca și când ea l-ar fi ucis. Nu ar fi trebuit să plece, nu ar fi trebuit să facă *nimic* din toate astea...

Alergă spre curba din trecătoare, bucățile de șist împrăștiindu-se de sub cizmele ei.

„Să vă ducem pe amândoi acasă...“

Era în viață. Păienjenița vorbise ca și când l-ar fi dus viu în cuibul lor. Pentru o mică perioadă, înainte să înceapă *festinul.* Iar dacă ea spusese adevărul...

Nesryn puse o mână pe Falkan, care se zvârcolea, făcându-l să țipe indignat.

Dar ea spuse, încet ca vântul prin iarbă:

– Încă nu. Încă nu, prietene.

Iar când Nesryn încetini ritmul, când se opri de tot, îi șopti planul.

Creaturile *kharankui* nu încercară să-și ascundă sosirea.

Șuierând și râzând, veniră în grabă de după colțul trecătoarei și se opriră când o văzură pe Nesryn gâfâind în genunchi, sângele de la tăieturile de pe brațe și claviculă umplând aerul dens cu mirosul ei. Ea îi văzu observând șistul împrăștiat în jurul său, stropit de sângele ei.

Ca și când ar fi căzut; ca și când nu mai putea continua.

Țăcănind, discutând unul cu celălalt, ei o înconjurară: erau un zid de membre vechi și urât mirositoare, colți și abdomene umflate și rotunde. Și ochi. Mai mulți decât putea număra ea, imaginea sa reflectându-se în toți.

Tremuratul ei nu era simulat.

– Păcat că nu ne-am distrat prea mult, spuse unul.

– Ne vom distra mai târziu, răspunse un altul.

Nesryn tremură mai puternic.

Unul oftă.

– Cât de proaspăt miroase sângele ei! Cât de curat!

– Te rog, imploră ea.

Kharankuii râseră.

Apoi cel din spatele ei lovi, țintuind-o de șist, piatra tăindu-i fața și mâinile, Nesryn țipă când ghearele îi intrară în spate. Țipă când reuși să privească peste umăr ca să vadă filierele de pânză plutind deasupra picioarelor ei; ca să vadă pânza care țâșni, gata să fie țesută și să o înfășoare strâns.

CAPITOLUL 48

Pe Nesryn o treziră mușcăturile.

Se îndreptă tresărind, cu un țipăt pe buze... care se estompă când simți dinți mici mușcând-o de gât, de ureche, făcând-o să se trezească.

Falkan. Ea tresări, capul zvâcnindu-i. Fierea i se ridică în gât.

Nu o mușca de cap, ci mușca pânza care îi lega corpul, firele groase mirosind urât. Iar peștera în care era...

Nu era o peșteră, ci o porțiune acoperită a trecătorii. Luminată slab de lună.

Ea scrută întunericul în ambele părți, bolta de piatră de deasupra nefiind mai lată de zece metri, controlându-și respirația...

Acolo. Întins pe pământul din apropiere, acoperit din cap până în picioare cu pânză. Chipul îi era plin de sânge, iar ochii închiși...

Pieptul lui Sartaq se ridica și cobora.

Nesryn tremură puternic, reprimându-și suspinul când Falkan șerpui pe corpul ei, rozând firele cu dinții lui ascuțiți.

Nu era nevoie să îi spună omului care își schimba forma să se grăbească. Studie trecătoarea goală, studie stelele slab lucitoare de dincolo.

Oriunde s-ar fi aflat... Locul era diferit.

Roca era netedă. Lustruită. Și cioplită. Nenumărate sculpturi vechi și primitive erau făcute în acest loc.

Falkan continuă să roadă, pânza rupându-se fir cu fir.

– Sartaq, îndrăzni Nesryn să șoptească. Sartaq.

Prințul nu se mișcă.

Se auziră țăcănituri de dincolo de boltă.

– Oprește-te, îi șopti ea lui Falkan. *Oprește-te.*

Omul care își schimba forma își opri înaintarea pe spatele ei și i se agăță de hainele de piele în timp ce o umbră mai întunecată decât noaptea ieși de după colțul din spatele lor. Sau din față – nu știa unde era nordul, dacă erau încă în trecătoare sau pe un alt pisc.

Păienjenița era puțin mai mare decât ceilalți și mai neagră, ca și când însăși lumina stelelor ura să o atingă.

Creatura *kharankui* se opri când observă că Nesryn se uită la ea.

Nesryn își controlă respirația, gândindu-se să născocească *ceva* ca să tragă de timp pentru Sartaq și pentru Falkan...

– Voi sunteți cei care au pătruns în locuri interzise, spuse păienjenița în limba halha, cu o voce frumoasă, muzicală.

Nesryn înghiți o dată, de două ori, încercând și nereușind să își umezească limba uscată ca hârtia; totuși, reuși să spună răgușită:

– Da.

– Ce căutați?

Falkan o ciupi de spate în semn de avertisment... și ca un ordin să îi distragă atenția în timp ce el rodea.

Nesryn spuse fără să gândească:

– Am fost plătiți de un negustor care a făcut un târg cu surorile voastre din nord, păianjenii infernului...

– Surori! Păianjenul șuieră. Poate că sunt rudele noastre de sânge, dar nu surori adevărate de suflet. Proaste cu inima bună, care fac schimburi cu muritorii – *fac negoț,* cu toate că ne-am născut ca să vă devorăm.

Lui Nesryn îi tremurară mâinile la spate.

– De aceea ne-a trimis. Nu l-au impresionat. A spus că nu confirmau legenda... Deci el a vrut să se întâlnească cu voi, să vadă dacă ați putea face negoț.

Falkan îi atinse brațul, alinând-o tăcut.

– Negoț? Nu avem nimic de vânzare, în afară de oasele speciei tale.

– Aici nu aveți mătase de păianjen?

– Nu. Deși ne place să vă gustăm visele, anii. Înainte să terminăm cu voi.

Făcuseră asta deja cu Sartaq? De aceea nu se mișca? Nesryn se forță să întrebe în timp ce firele din spatele ei se rupseră atât de încet:

– Atunci – atunci de ce sunteți aici?

Păienjenița înaintă un pas, iar Nesryn se pregăti, însă creatura ridică un picior subțire cu gheare și arătă spre unul dintre zidurile lustruite și cioplite.

– Așteptăm.

Iar când privirea i se obișnui, în sfârșit, cu obscuritatea, Nesryn văzu spre ce arăta păienjenița.

Era o sculptură a unei bolți – o poartă.

Și o siluetă cu mantie în ea.

Ea miji ochii, chinuindu-se să vadă cine stătea acolo.

– Pe cine așteptați?

Houlun spusese că valgii trecuseră cândva pe aici...

Păienjenița dădu la o parte praful adunat pe siluetă, dezvăluind părul lung cioplit acolo. Și ceea ce crezuse era că era o mantie... era o rochie.

– Pe regina noastră, spuse păienjenița. Așteptăm ca Maiestatea Sa Întunecată să se întoarcă, în sfârșit.

– Nu... nu pe Erawan?

Servitorii coroanei întunecate, spusese Houlun...

Păienjenița scuipă, veninul aterizând lângă picioarele acoperite ale lui Sartaq.

– Nu pe el. Niciodată *pe el.*

– Atunci, pe cine...

– O așteptăm pe Regina Valgilor, spuse mieros păienjenița, frecând sculptura. Care în lumea asta își spune Maeve.

CAPITOLUL 49

Regina Valgilor.

– Maeve este regina spiridușilor, replică atent Nesryn.

Păienjenița chicoti încet și răutăcios.

– Așa i-a făcut să creadă.

„Gândește, gândește, gândește."

– Ce regină puternică trebuie să fie, se bâlbâi Nesryn. Ca să îi conducă pe ambii. Falkan rodea cu înverșunare, fiecare fir cedând foarte încet. Îmi vei... spune povestea?

Păienjenița o studie, ochii profunzi fiind ca puțurile iadului.

– Asta îți va răscumpăra viața, muritoareo.

– Știu. Ea tremură mai mult, cuvintele ieșind necontrolat. Dar poveștile... Întotdeauna mi-au plăcut poveștile – mai ales ale acestor ținuturi. Mama îmi spunea *Căutătoarea vântului* pentru că întotdeauna mergeam unde mă îndrepta vântul, visând la acele povești. Și... aici m-a adus vântul. Așa că aș vrea să aud o ultimă poveste, dacă îmi vei permite. Înainte să mor.

Păienjenița rămase tăcută o clipă. Încă una. Apoi se așeză sub sculpturile din boltă – poarta Wyrd.

– Consideră că e un dar – pentru că ai avut curajul să mi-o ceri.

Nesryn nu spuse nimic, inima bătându-i cu putere prin tot corpul.

– Cu mult timp în urmă, spuse încet păienjenița cu acea voce frumoasă, într-o altă lume, într-o altă viață, exista un tărâm al întunericului, al frigului și al vântului, condus de trei regi, maeștri ai

umbrelor și durerii. Erau frați. Lumea nu a fost întotdeauna așa; nu s-a născut astfel, dar ei au pornit un mare război, unul care să pună capăt tuturor războaielor. Iar acești trei regi au cucerit-o și au transformat-o într-un pustiu, un paradis pentru cei care locuiau în întuneric. Timp de o mie de ani, ei au domnit, egali în putere, fiii și fiicele lor împrăștiindu-se prin ținut ca să le asigure dominația. Până ce a apărut o regină a cărei putere era un cântec nou și întunecat în lume. Ce lucruri minunate putea face cu puterea ei, ce lucruri oribile și minunate...

Păienjenița oftă.

– Fiecare dintre cei trei regi și-a dorit-o, a urmărit-o și a pețit-o, dar ea a catadicsit să se alieze doar cu unul, cu cel mai puternic dintre ei.

– Erawan, șopti Nesryn.

– Nu. Orcus, cel mai mare dintre regii valgi. S-au căsătorit, dar Maeve nu a fost mulțumită. Neliniștită, regina noastră și-a petrecut multe ore gândindu-se la ghicitorile lumii – la alte lumi. Și cu darurile ei a găsit o cale să privească, să străpungă vălul dintre lumi și să vadă ținuturile înverzite, cu lumină și muzică. Păienjenița scuipă, ca și când un asemenea lucru ar fi fost respingător. Și într-o zi, când Orcus era plecat să își vadă frații, ea a ales o cale dintre tărâmuri. A ieșit din lumea ei și a intrat în următoarea.

Sângele lui Nesryn îngheță.

– Cum?

– A urmărit și a aflat despre astfel de rupturi între lumi. O ușă care se putea deschide și închide aleator sau dacă știai cuvintele potrivite. Ochii negri ai păienjeniței străluciră. Noi, servitoarele ei dragi, am însoțit-o și am intrat cu ea în acest... loc. Chiar aici.

Nesryn aruncă o privire la piatra lustruită. Chiar și Falkan păru să se oprească pentru a face la fel.

– Ne-a spus să rămânem și să păzim poarta, în caz că o urmărea cineva, pentru că a hotărât că nu voia să se întoarcă. La soțul ei, în lumea ei. Așa că a plecat, iar noi am auzit doar zvonuri, prin surorile noastre și rude mai mici, purtate de vânt. Păienjenița amuți.

Nesryn insistă:

– Ce ați auzit?

– De sosirea lui Orcus împreună cu fratele lui. Că Orcus a aflat de plecarea soției lui și că a descoperit cum a făcut-o. A întrecut-o și a găsit o cale să *controleze* poarta dintre lumi. A făcut și niște chei pentru asta, pe care le-a împărțit fraților lui. Trei chei pentru trei regi. Ei au trecut dintr-o lume în alta, deschizând porți după bunul plac, aducându-și armatele și distrugând acele tărâmuri în timp ce o căutau pe ea. Până ce au ajuns în lumea asta.

Nesryn abia reuși să inspire ca să întrebe:

– Și au găsit-o?

– Nu, spuse păienjenița, cu amuzament în voce, pentru că Maiestatea Sa Întunecată a părăsit acești munți, a găsit alt ținut și s-a pregătit bine. Ea știa că într-o zi va fi găsită. Și a plănuit să se ascundă în văzul lumii, ceea ce a și făcut. A găsit un popor minunat care trăia mult – aproape nemuritori – și care era condus de două regine surori.

Mab și Mora. Pe toți zeii...

– Și folosindu-și puterile, le-a intrat în minte. Le-a făcut să creadă că au o soră mai mare împreună cu care să domnească. Trei regine pentru cele trei regate care ar putea apărea într-o zi. Când s-au întors la palat, ea a intrat și în mintea tuturor celor care locuiau acolo și în a celor care veneau, plantând ideea că o a treia regină a existat și domnit dintotdeauna. Dacă îi rezistau cumva puterii, găsea moduri prin care să îi ucidă.

Păienjenița râse răutăcios.

Nesryn auzise legendele despre puterea întunecată și necontrolată a lui Maeve – o întunecime care putea devora stelele. Că Maeve nu-și arătase niciodată forma Fae, doar acea întunecime mortală și că trăise mai mult decât orice spiriduș. Trăise atât de mult timp încât singura viață comparabilă era... a lui Erawan.

Durata vieții unui valg. Pentru o regină valgă.

Păienjenița se opri din nou. Falkan aproape ajunse la mâinile ei, dar încă nu suficient încât să le elibereze.

Nesryn întrebă:

– Deci regii valgi au sosit, dar nu au știut cine îi înfrunta în război?

– Exact, spuse încântată. Deghizată într-un trup de spiriduș, ei nu au recunoscut-o, proștii! Dar ea s-a folosit de asta împotriva lor. Știa cum să îi învingă, cum funcționa armata lor. Iar când și-a dat seama ce au făcut ei ca să ajungă aici, când a aflat de cheile pe care le aveau... le-a vrut. Ca să-i alunge, să-i ucidă și să le folosească după bunul plac în lumea asta. Și în altele. Așadar, le-a luat. S-a furișat și le-a luat, înconjurându-se cu războinici Fae astfel încât ceilalți să nu întrebe *cum* de știa atât de multe lucruri. O, isteața regină susținea că a aflat în urma comunicării cu lumea spiritelor, dar... ea știa. În trecut condusese acele tabere de război. Știa cum lucrau regii. Așa că le-a furat cheile. A reușit să trimită doi dintre regi înapoi, Orcus fiind unul din ei. Și înainte să se poată ducă după ultimul rege, cel mai tânăr care își iubea foarte mult frații, cheile i-au fost luate.

Se auzi un șuierat.

– De Brannon, șopti Nesryn.

– Da, regele focului. El a văzut întunericul din ea, dar nu l-a recunoscut. S-a întrebat, a bănuit, dar tot ce cunoștea despre valgi, poporul nostru, avea legătură cu soldații *masculi,* cu soldații lor, prinți și regi. Nu știa că o femeie... Cât de diferită, cât de specială este o femeie valgă. Chiar și *el* a fost păcălit de ea; a găsit căi spre mintea lui ca să nu își dea seama cu adevărat de asta. Alt râs încet și minunat. Nici măcar acum, când totul ar trebui să fie clar pentru spiritul lui băgăcios... Nici măcar acum nu știe. Spre apropiata lui pierzanie – da, spre pierzania lui și a celorlalți.

Ei i se făcu greață. *Aelin*. Osânda lui Aelin.

– Dar, chiar dacă s-a înșelat în privința originii reginei noastre, tot știa că focul lui... Ea se temea foarte mult de foc, la fel ca toți valgii adevărați.

Nesryn memoră acea mică informație.

– El a plecat, construindu-și regatul departe, dar și ea și-a construit apărarea. Atât de multe protecții inteligente, în caz că Erawan se ridica din nou și își dădea seama că regina pe care o căuta pentru fratele lui, pentru care a cucerit lumile ca să o găsească, era de la bun început aici; că ea și-a adunat armate Fae și i-ar lăsa să se lupte între ei.

Ca un păianjen într-o plasă. Asta era Maeve.

Falkan ajunse la mâinile lui Nesryn, rozând pânza de acolo. Sartaq rămase inconștient, periculos de aproape de păianjen.

– Deci în ultimele mii de ani, ați așteptat întoarcerea ei în acești munți?

– Ea ne-a ordonat să deținem trecătoarea, să păzim ruptura dintre lumi. Așa că asta am făcut. Și asta vom face până când ne va chema din nou în lumea ei.

Mintea lui Nesryn se agită. Maeve... avea să se gândească mai târziu la asta. Dacă supraviețuiau.

Mișcă degetele spre Falkan, făcându-i semn.

În tăcere, rămânând în umbre, omul care își schimba forma fugi în întuneric.

– Iar acum știi cum a ajuns să locuiască aici Straja Întunecată. Păienjenița se ridică împingându-se puternic. Sper că a fost o ultimă poveste potrivită pentru tine, Căutătoarea vântului.

Nesryn deschise gura când păienjenița înaintă, rotindu-și încheieturile mâinilor la spate...

– Soră, spuse o voce de femelă din întunericul de dincolo. Soră, să-ți spun ceva.

Păienjenița se opri, rotindu-și corpul rotund spre bolta de la intrare.

– *Ce este?*

Un moment de frică.

– Avem o problemă, soră; suntem amenințate.

Păienjenița se grăbi spre sora ei, izbucnind:

– Spune-mi!

– Păsări ruk la orizont. Cel puțin douăzeci...

Păienjenița șuieră.

– Păzește muritorii! Mă voi ocupa de păsări.

Se auzi țăcănitul picioarelor, șistul mișcându-se peste tot în jurul ei. Inima lui Nesryn bătu cu putere când își îndoi degetele care o dureau.

– Sartaq, șopti ea.

El deschise ochii în partea cealaltă. Atent. Calm.

Cealaltă păienjeniță intră, mai mică decât lidera ei. Sartaq se încordă, umerii forțându-se ca și când ar fi încercat să scape din pânza care îl ținea.

Dar păienjenița șopti doar „Grăbește-te".

CAPITOLUL 50

Sartaq se înmuie la vocea lui Falkan, când aceasta se auzi din gura hidoasă a păienjeniței *kharankui*.

Nesryn își eliberă mâinile din pânză, reprimându-și geamătul de durere când fibrele îi smulseră pielea. Probabil că pe Falkan îl dureau gura și limba...

Ea se uită la creatura care stătea deasupra lui Sartaq, tăind pânza care îl lega pe prinț cu loviturile ghearelor. Într-adevăr, unde fluturau acei clești, curgea sânge.

– Repede, șopti omul care își schimba forma. Armele voastre sunt în colțul acela.

Ea abia vedea strălucirea slabă a stelelor pe curbura arcului, împreună cu argintul gol al sabiei scurte Asterion.

Falkan tăie legăturile lui Sartaq, iar prințul se eliberă împingând pânza. El se legănă când se ridică în picioare, rezemându-și o mână de piatră. Sânge, era plin de atât de mult sânge...

Dar el se grăbi spre ea, smulgând toate firele care-i acopereau încă picioarele.

– Ești rănită?

– Mai repede, spuse Falkan, aruncând o privire spre bolta de la intrare din spate. Nu îi va lua mult timp să-și dea seama că nu vine nimeni.

Picioarele lui Nesryn fură eliberate, iar Sartaq o ridică.

– Ai auzit ce a spus despre Maeve...?

– O, am auzit, șopti Sartaq în timp ce se grăbiră spre armele lor.

El îi dădu arcul și tolba, sabia Fae și apucă pumnalele Asterion când îi șopti lui Falkan „Încotro?"

Metamorful fugi înainte, dincolo de sculptura lui Maeve.

– Aici – aici este o pantă ascendentă. Suntem chiar în partea cealaltă a trecătorii. Dacă putem putem urca destul de sus...

– Ai văzut-o pe Kadara?

– Nu, spuse omul care își schimba forma. Dar...

Nesryn și Sartaq nu așteptară să audă restul când se strecurară pășind în tăcere din boltă, intrând în pasajul luminat de stele de dincolo. Destul de sigur, o pantă aspră din piatră instabilă se ridica de la pământ, ca și când ar fi fost o potecă spre stele.

Ei ajunseră la jumătatea pantei instabile, cu Falkan ca o umbră neagră în spatele lor, când se auzi un țipăt dinspre muntele de dincolo. Dar cerul era gol, nici urmă de Kadara...

– Foc, șopti Nesryn când se grăbi spre vârf. A spus că valgii urăsc focul. Pentru că păianjenii care devorează viața, sufletele... Erau la fel de valgi ca Erawan, din același iad întunecat. Dă-mi cremenea din buzunarul tău, îi ordonă ea prințului.

– Și *ce* să aprinzi? Privirea îi alunecă spre săgețile de pe spatele ei când se opriră pe vârful îngust – pe cornul curbat. Suntem prinși aici, sus. El scrută cerul. S-ar putea să nu ne folosească la nimic.

Nesryn scoase o săgeată, punând arcul pe umăr când își smulse o fâșie din cămașa de pe sub jacheta hainelor de piele. Sfâșie partea de jos, tăie bucata în două și înfășură una în jurul axului săgeții.

– Avem nevoie de surcele, spuse ea când Sartaq scoase cremenea din buzunarul de la piept.

Un cuțit luci și apoi Sartaq îi întinse o parte din cosița lui.

Ea nu ezită, ci înfășură cosița în jurul materialului, întinzând săgeata spre el în timp ce lovi cremenea în repetate rânduri. Scânteile zburară, alunecând...

Una se aprinse. Focul izbucni. La fel ca întunericul care se revărsa în trecătoarea de dedesubt. Unul lângă altul, păianjenii fugiră spre ei. Erau cel puțin douăzeci.

Nesryn puse săgeata în arc, întinzând coarda și țintind în sus.

Nu direct spre ei. Fu o lovitură spre cer, destul de sus încât să străpungă stelele înghețate.

Păianjenii se opriră, privind săgeata urcând, apoi plonjând tot mai jos...

– Încă una, spuse Nesryn, luând cea de-a doua bucată de material și înfășurând-o din nou în jurul vârfului următoarei săgeți. Doar trei rămaseră în tolba ei. Sartaq tăie o a doua bucată de cosiță, înfășurând vârful. Cremenea se aprinse, scânteile luminară și când prima săgeată căzu spre păianjenii care se împrăștiau din calea ei, trase o a doua.

Păianjenii erau atât de distrași privind în sus, încât nu se uitau în față.

Cea mai mare dintre ei, cea care îi vorbise atât de mult timp, era cea mai distrasă.

Iar când săgeata aprinsă a lui Nesryn i se izbi în abdomen, înfigându-se adânc, țipătul păienjeniței scutură pietrele de sub ei.

– Încă una, șopti Nesryn, bâjbâind după următoarea săgeată în timp ce Sartaq își rupse cămașa. Grăbește-te.

Nu aveau unde să plece și era imposibil să îi țină la distanță.

– Transformă-te, îi spuse ea lui Falkan, care urmărea păianjenii panicați și care șovăiră la ordinele strigate de lidera lor, care le ceruse să stingă focul de pe abdomenul ei. Dacă te vei transforma în ceva, fă-o *acum*.

Omul care își schimba forma își întoarse chipul hidos de păianjen spre ei. Sartaq își mai tăie o bucată din păr, punând-o peste vârful celei de-a treia săgeți.

– Îi voi reține eu, spuse Falkan.

Scânteile căzură și flacăra se aprinse pe cea de-a treia săgeată.

– O favoare, căpitane, spuse el.

Timp. Ei nu aveau *timp*...

– Când aveam șapte ani, fratele meu mai mare a avut o fiică ilegitimă cu o femeie săracă din Rifthold. Le-a abandonat pe amândouă. Au trecut douăzeci de ani de atunci și, de când am fost destul de mare ca să merg la oraș, să îmi încep negoțul, am căutat-o. Am găsit-o pe mamă după câțiva ani – pe patul de moarte. Abia a reușit să-mi spună că a alungat-o pe fată. Nu știa unde era nepoata mea. Nu-i păsa. A murit înainte să-mi spună un nume.

Mâinile lui Nesryn tremurară când ținti săgeata spre păienjenița care încerca să treacă pe lângă sora ei în flăcări. Sartaq o avertiză:

– Grăbește-te.

Falkan spuse:

– Dacă a supraviețuit, dacă este mare, ar putea fi și ea om care își schimbă forma. Dar nu contează dacă este sau nu. Ce contează este că... ea este familia mea. Tot ce mi-a mai rămas. Și o caut de foarte mult timp.

Nesryn trase a treia săgeată. Un păianjen țipă când aceasta își găsi ținta. Ceilalți se retraseră.

– Găsește-o, spuse Falkan, făcând un pas spre grozăviile care se agitau dedesubt. Averea mea toată este pentru ea. Și poate că am dezamăgit-o în viața asta, dar nu în moarte.

Nesryn deschise gura, neîncrezătoare, cuvintele ridicându-se...

Dar Falkan alergă pe potecă și sări chiar în fața acelui rând de păianjeni în flăcări.

Sartaq o apucă de cot, arătând spre panta abruptă care cobora de pe micul pisc.

– Asta...

Într-o clipă fu în picioare. În următoarea, Sartaq o trase înapoi, sabia lui țiuind.

Ea se clătină, agitându-și brațele ca să rămână pe picioare când își dădu seama ce se furișase pe partea cealaltă a piscului. Păianjenul șuiera acum la ei, din colții imenși picurând venin pe piatră.

Acesta sări spre Sartaq cu primele două picioare din față.

El se feri și se legănă în jos, lovind din plin.

Sângele negru țâșni, păianjenul țipând, dar nu înainte să lovească adânc cu gheara coapsa prințului.

Nesryn se mișcă, cea de-a patra săgeată a ei zburând direct într-unul dintre ochi. A cincea și ultima săgeată zburară o clipă mai târziu, îndreptându-se spre gura deschisă a păianjenului când acesta țipă.

Creatură mușcă săgeata, rupând-o în două.

Nesryn aruncă arcul și scoase sabia Fae.

Păianjenul șuieră la aceasta.

Nesryn păși între Sartaq și păianjen. Jos, *kharankuii* țipară. Ea nu îndrăzni să se uite ca să vadă ce făcea Falkan, dacă încă se lupta.

Sabia era o rază de lumină a lunii între ea și păianjen.

Creatura avansă un pas. Nesryn cedă unul, Sartaq luptându-se să se ridice lângă ea.

– *Vă voi face să implorați moartea,* spuse nervos păianjenul, avansând din nou.

Apoi se retrase, pregătindu-se să sară.

„Fă să conteze; fă să conteze lovitura...“

Păianjenul sări și căzu rostogolindu-se de pe pisc în timp ce un ruk negru se izbi în el, urlând de furie.

Nu era Kadara, ci Arcas.

Venise Borte.

CAPITOLUL 51

Ca un vârtej furios, Arcas urcă, apoi plonjă din nou, strigătul de luptă al lui Borte răsunând din pietre când ea și rukul ei se îndreptară spre creaturile *kharankui* din trecătoarea de dedesubt. Spre păianjenul care îi ținea la distanță, sânge – sânge roșu – curgând din el.

Alt strigăt spintecă noaptea, unul pe care îl învățase la fel de bine ca pe propria voce.

Și iat-o pe Kadara zburând cu viteză spre ei, cu alte două păsări ruk în urma sa.

Sartaq suspină când una dintre celelalte păsări ruk se îndepărtă, plonjând spre locul în care Borte zbura, ataca și străpungea rândurile de *kharankui*.

Un ruk cu pene de un maro închis... și un tânăr călare pe el.

Yeran.

Nesryn nu îl recunoscu pe celălalt călăreț care zbura în spatele Kadarei. Sângele păta penele aurii ale Kadarei, dar ea zbura sigură pe ea, plutind deasupra când celălalt ruk se apropie.

– Rămâi nemișcată și să nu te temi de prăpastie, șopti Sartaq, trecându-și o mână peste obrazul lui Nesryn. În lumina lunii, chipul lui era acoperit cu praf și sânge, ochii fiindu-i plini de durere, și totuși...

Apoi apăru un zid de aripi și gheare puternice răsfirate larg, care o apucară de talie și de sub șolduri, ridicând-o în aer; Sartaq se prinse de celălalt picior cu gheare, iar marea pasăre țâșni în noapte.

Vântul șuieră, dar rukul îi ridică mai sus. Kadara îi ajunse din urmă, păzindu-le spatele. Prin părul care-i flutura, Nesryn se uită înapoi spre trecătoarea în flăcări.

Spre locul în care Borte și Yeran se ridicau acum, cu o siluetă neagră prinsă în ghearele rukului lui Yeran. Complet moale.

Borte nu terminase.

O lumină scânteie pe rukul ei, o săgeată aprinsă.

Borte o trase spre cer.

Era un semnal, își dădu seama Nesryn în timp ce nenumărate aripi umplură aerul din jurul lor. Iar când săgeata lui Borte ateriză deasupra pânzei, flacăra izbucnind, sute de lumini se aprinseră pe cer.

Erau călăreții ruk. Fiecare purta o săgeată aprinsă, fiecare țintind acum în jos.

Ca o ploaie de stele, săgețile căzură în întunericul din Dagul, aterizară pe pânză și copaci și izbucniră în flăcări rând pe rând.

Până ce noaptea se lumină, până ce fumul se ridică, amestecându-se cu țipetele puternice de pe piscuri și din pădure.

Păsările ruk se întoarseră spre nord, Nesryn tremurând când se prinse de ghearele care o țineau. În partea cealaltă, Sartaq îi întâlni privirea, părul lung până la umeri fluturându-i acum în vânt.

Cu flăcările de dedesubt și rănile de pe chip, mâinile și gâtul lui păreau mult mai urâte. Pielea îi era albă, buzele palide, ochii îngreunați de extenuare și ușurare. Și totuși...

Sartaq schiță un zâmbet. Cuvintele pe care le mărturisise prințul plutiră în vântul dintre ei.

Ea nu își putea lua privirea de la el; nu se putea uita în altă parte.

Așadar, Nesryn zâmbi și ea.

Iar dedesubt și în spatele lor, departe în noapte, Dagul Fells ardea.

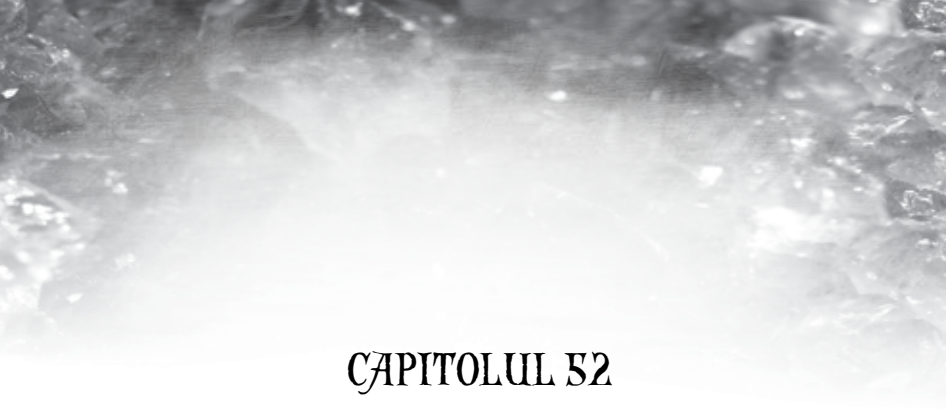

CAPITOLUL 52

Chaol și Yrene galopară înapoi spre Antica la răsărit.

Îi lăsaseră lui Hasar un bilet în care scriseseră că Yrene avea un pacient grav bolnav care trebuia vizitat și alergaseră pe dune sub soarele dimineții.

Niciunul din ei nu dormise mult, dar dacă ceea ce suspectaseră despre vindecătoare era adevărat, nu riscau să zăbovească.

Pe Chaol îl durea spatele din cauza călătoriei din ziua precedentă și a... partidei de seara trecută. A partidelor numeroase. Și, până să apară minaretele și zidurile albe ale Anticii, el șuiera printre dinți.

Yrene se încruntă la el întreaga călătorie dureroasă pe străzile aglomerate spre palat. Ei nu discutaseră cum aveau să doarmă, dar lui nu-i păsa dacă trebuia să urce toate scările din Torre. Spre patul ei sau al lui. Gândul de a o părăsi, chiar și pentru o clipă...

Chaol se crispă când descălecă de pe Farasha, iapa neagră fiind suspect de cuminte și acceptă bastonul adus de cel mai apropiat servitor de la grajduri.

El reuși să facă spre ea câțiva pași, șchiopătând puternic și dureros, dar Yrene ridică o mână în semn de avertisment.

– Să *nu* te gândești să mă cobori de pe cal, să mă cari sau *altceva.*

El îi aruncă o privire strâmbă, dar se supuse.

– *Altceva?*

Ea roși frumos când descălecă iapa, dând frâul servitorului care aștepta. Bărbatul se relaxă de ușurare, complet recunoscător să nu

fie nevoit să se ocupe de sălbatica Farasha, care îl măsura din priviri acum pe bietul om care încerca să o târască spre grajduri ca și când ar fi urmat să îl mănânce. Era, într-adevăr, calul lui Hellas.

– Da, spuse Yrene, netezindu-și hainele șifonate. Probabil că din cauza *asta* șchiopătezi mai mult decât înainte.

Chaol o lăsă să îl ajungă din urmă și își echilibră bastonul suficient de mult timp încât să o sărute pe tâmplă. Lui nu îi păsa cine vedea sau raporta despre asta. Toți puteau să se ducă naibii. Dar în spatele lor ar fi putut jura că Shen și ceilalți străjeri zâmbeau larg.

Chaol îi făcu semn din ochi.

– Atunci, ai face bine să mă vindeci, Yrene Towers, pentru că vreau să mai fac *altceva* cu tine în seara asta.

Ea roși mai mult, dar își înclină bărbia în sus, năzuroasă.

– Să ne concentrăm la pergamente mai întâi, derbedeule.

Chaol zâmbi, larg și nestăpânit, și simți asta în fiecare centimetru al corpului său dureros când se întoarseră în palat.

Iar bucuria fu de scurtă durată.

Chaol simți urma vibrantă a unui lucru în neregulă în clipa în care intrară în aripa liniștită; în clipa în care văzu gărzile șoptind, servitorii grăbindu-se. Yrene îi aruncă numai o privire, iar ei se grăbiră cât de mult reuși el. Fuioare de foc îi străbăteau spatele, coapsele, dar dacă se întâmplase ceva...

Ușile apartamentului său erau întredeschise, cu doi străjeri postați afară care îi aruncară priviri pline de groază și compasiune. Stomacul i se întoarse pe dos.

Nesryn. Dacă se întorsese, dacă se întâmplase ceva cu acel valg care îi urmărea...

El dădu buzna în apartament, fără să se mai gândească la corpul care protesta, mintea lui umplându-se de liniște.

Ușa lui Nesryn era deschisă, dar nu era niciun corp întins pe acel pat. Sângele nu păta covorul și nici nu stropea pereții.

Camera lui era la fel. Dar ambele dormitoare... Erau distruse.

Sfâșiate, ca și când un vânt puternic ar fi spart ferestrele și ar fi intrat în cameră.

Salonul arăta și mai rău. Canapeaua lor obișnuită era tăiată, tablourile sau obiectele de artă fiind crăpate sau tăiate.

Biroul fusese prădat, covoarele întoarse...

Kadja era îngenuncheată într-un colț, adunând cioburile unei vaze sparte.

– Ai grijă, șopti Yrene, mergând spre fata care aduna cioburile cu mâinile goale. Ia o mătură și un făraș, nu îți folosi mâinile direct.

– Cine a făcut asta? întrebă încet Chaol.

Frica licări în ochii Kadjei când ea se ridică.

– Așa era când am venit în dimineața asta.

Yrene întrebă:

– N-ai auzit nimic?

Îndoiala din acele cuvinte îl făcu să se încordeze. Yrene nu avea deloc încredere în servitoare, inventând sarcini care o țineau departe, dar Kadja să *facă* asta...

– Cu tine plecat, lord Westfall, eu... mi-am luat o seară liberă ca să îmi vizitez părinții.

El încercă să nu se crispeze. O familie. Ea avea familia aici, iar el nu se deranjase să întrebe...

– Și părinții tăi pot mărturisi că ai fost cu ei toată noaptea?

Chaol se întoarse.

– Yrene.

Yrene nici măcar nu se uită la el când o studie pe Kadja. Servitoarea se ofili sub acea privire feroce.

– Dar presupun că a lăsa ușa descuiată pentru cineva ar fi fost o mișcare mai inteligentă.

Kadja se crispă, gârbovindu-și umerii.

– Yrene, orice ar fi putut să conducă la așa ceva. Oricine ar fi putut să o facă.

– Da, oricine. Mai ales cineva care căuta ceva.

El înțelese cuvintele în aceeași clipă în care văzu dezordinea din camera lui.

Chaol se întoarse spre servitoare.

– Nu mai face curat. Tot ce este aici ar putea să constituie o dovadă în privința identității persoanei care a făcut asta. El se încruntă. Cât ai reușit să cureți până acum?

După starea camerei, nu mult.

– Abia am început. Credeam că nu vă veți întoarce până diseară, așadar nu am...

– Este în regulă.

La crisparea ei, el adăugă:

– Du-te la părinții tăi. Ia-ți liber, Kadja. Mă bucur că nu erai aici când s-a întâmplat.

Yrene îi aruncă o privire încruntată care spunea că la fel de bine fata ar fi putut să o mintă, dar nu spuse nimic. În câteva minute, Kadja plecă, închizând ușile holului cu un mic țăcănit.

Yrene își trecu mâinile peste față.

– Au luat totul. *Totul.*

– Da?

El șchiopătă spre birou, uitându-se în sertare în timp ce își sprijini o mână de suprafața lui. Spatele îl durea și-i zvâcnea...

Yrene se grăbi spre canapeaua aurie, ridicând pernele distruse.

– Toate acele cărți, pergamentele...

– Se știa că vom fi plecați.

El se rezemă pe deplin de birou, aproape oftând la greutatea luată de pe spatele lui.

Yrene își făcu loc prin cameră, inspectând toate locurile în care pusese cărțile și pergamentele.

– Au luat totul. Chiar și *Cântecul Începutului.*

– Și din dormitor?

Ea dispăru imediat. Chaol își masă spatele, șuierând încet. Se mai auziră niște foșnete, apoi:

– Ha!

Yrene ieși din nou, fluturând în aer una din cizmele lui.

– Cel puțin nu l-au găsit.

Acel prim pergament. El se strădui să zâmbească.

– Măcar atât.

Yrene ținea cizma la piept ca și când ar fi fost un copil.

– Ei devin disperați. Asta face oamenii periculoși. Nu ar trebui să rămânem aici.

El studie stricăciunile.

– Ai dreptate.

– Atunci mergem direct în Torre.

El se uită pe ușile deschise ale holului, spre dormitorul lui Nesryn.

Ea avea să se întoarcă în curând. Iar la întoarcere, să îl găsească plecat, cu Yrene... El o tratase îngrozitor. Uitase ce promisese, ce insinuase, în Rifthold; pe nava care naviga spre acest loc. Iar Nesryn poate că nu avea nicio pretenție, dar Chaol încălcase prea multe promisiuni.

– Ce este? Întrebarea lui Yrene era ca o șoaptă.

Chaol închise ochii. Era un ticălos. O târâse pe Nesryn aici și așa o tratase el, în timp ce era plecată în căutarea răspunsurilor, riscându-și viața, în timp ce ea căuta o urmă de speranță pentru adunarea unei armate... El trimisese acel mesaj – imediat – să revină cât mai repede.

– Nu este nimic, spuse în cele din urmă Chaol. Poate că ar trebui să rămâi în Torre în seara asta. Acolo sunt destui străjeri ca să facă pe oricine să se gândească de două ori. Nu pot să dau impresia că fug, adăugă când durerea licări în ochii ei. Mai ales când nobilii încep să creadă că aș putea fi interesant. Că Aelin continuă să fie o sursă de îngrijorare și intrigă... Poate că ar trebui să folosesc asta în avantajul meu. El se jucă cu bastonul, aruncându-l dintr-o mână în alta. Dar ar trebui să rămân aici, iar tu, Yrene, ar trebui să pleci.

Ea deschise gura ca să obiecteze, dar se opri, îndreptându-și spatele. Un licăr tăios îi apăru în privire.

– Atunci îi voi duce pergamentul Hafizei chiar eu.

Deși dădu aprobator din cap, îi displăcură tonul vocii ei și întunecarea din ochii săi. El greșise și față de ea, pentru că nu încheiase relația cu Nesryn, ca să clarifice situația. Încurcase lucrurile.

Un prost. Fusese un prost să creadă că ar fi putut depăși situația, persoana care fusese, greșelile pe care le făcuse.

Un prost.

CAPITOLUL 53

Yrene urcă în grabă treptele din Torre, atentă să nu strivească pergamentul din mână.

Distrugerea camerei lui îl zdruncinase. Și pe ea, dar...

Nu de frica rănirii sau morții. Altceva îl zdruncinase pe el.

În cealaltă mână, ea ținea medalionul, metalul fiind cald pe pielea ei.

Cineva știa că erau aproape să descopere ceea ce voiau să țină în secret. Sau cel puțin *bănuiau* că ar putea afla ceva și distruseseră toate sursele posibile. Și după ce începuseră să înțeleagă lucrurile la ruinele din Aksara...

Yrene se controlă când ajunse pe palierul din Torre, căldura fiind înăbușitoare.

Hafiza era în atelierul său privat, țâțâind în sinea ei la un tonic ce se unduia, scoțând un fum dens.

– Ah, Yrene, spuse ea fără să își ridice privirea în timp ce măsură într-o pipetă niște lichid. Flacoane, ligheane și boluri acopereau biroul, împrăștiate printre cărți deschise și un rând de clepsidre de bronz pentru diverse măsurători ale timpului. Cum a fost petrecerea ta?

„Revelatoare."

– Minunată.

– Presupun că tânărul lord ți-a dăruit, în sfârșit, inima.

Yrene tuși.

Hafiza zâmbi când își ridică în cele din urmă privirea.

– O, știam.

– Nu suntem... adică, nu e nimic oficial...

– Medalionul acela sugerează contrariul.

Yrene îl atinse, roșind.

– El nu este... Este un *lord*.

La sprâncenele ridicate ale Hafizei, Yrene se enervă. Cine altcineva știa? Cine altcineva văzuse, comentase și pariase?

– El este Lord al Adarlanului, o lămuri ea.

– Și?

– Al Adarlanului.

– Credeam că ai trecut peste asta.

Poate că o făcuse. Poate că nu.

– Nu ai de ce să-ți faci griji.

Ea zâmbi cu subînțeles.

– Bun.

Yrene inspiră adânc pe nas.

– Dar, din nefericire, nu ești aici ca să-mi dai toate detaliile picante.

– Oh. Yrene se strâmbă. Nu.

Hafiza măsură alte câteva picături în tonicul ei, substanța dinăuntru devenind tulbure. Ea luă clepsidra și o întoarse, nisipul alb ca oasele curgând în baza veche. Hafiza spuse:

– Presupun că are legătură cu pergamentul din mâna ta?

Yrene se uită spre holul deschis, apoi se grăbi să închidă ușa și ferestrele.

Până să termine, Hafiza lăsă tonicul, cu o expresie neobișnuit de serioasă pe chip.

Yrene îi relată cum camera lui fusese distrusă, iar cărțile și pergamentele furate. Îi povesti și de ruinele din oază și teoria lor fantastică despre posibilitatea ca vindecătoarele nu doar să fi plecat de acolo, ci să fi fost *puse* acolo, în secret. Împotriva valgilor și a regilor lor.

Și, pentru prima dată de când o cunoștea Yrene, chipul bronzat al bătrânei păru să pălească puțin. Ochii ei negri și limpezi se măriră.

– Ești sigură că acestea sunt armatele care se adună pe continentul tău?

Hafiza se așeză pe un mic scaun din spatele mesei de lucru.

– Da. Lordul Westfall i-a văzut și s-a luptat cu ei. Este motivul pentru care a venit. Nu ca să adune o armată împotriva oamenilor loiali imperiului Adarlan, ci o armată care să lupte cu demonii care au corpuri umane, cu demoni care dau naștere monștrilor. Atât de mari și de îngrozitori încât toată puterea lui Aelin Galathynius și a lui Dorian Havilliard nu este suficientă.

Hafiza scutură din cap, părul ei alb mișcându-se.

– Iar acum crezi că vindecătoarele au vreun rol de jucat?

Yrene făcu câțiva pași.

– Probabil. Am fost vânați fără încetare pe continentul nostru și știu că nu pare că am pe ce să mă bazez, dar dacă o colonie a spiridușilor cu înclinații pentru vindecare a întemeiat o civilizație aici în urmă cu mult timp... *De ce?* De ce să părăsească Doranelle, de ce să vină atât de departe și să lase câteva urme și totuși să se asigure că moștenirea vindecătoarelor supraviețuiește?

– De aceea ai venit și ai adus acest pergament.

Yrene puse pergamentul în fața Marii Vindecătoare.

– De vreme ce Nousha știa doar vag legendele și nu știa cum să citească limba scrisă aici, m-am gândit că poate știi adevărul sau ai putea să-mi spui ce scrie în pergament.

Hafiza desfăcu pergamentul, poziționând diverse flacoane pe colțuri. Litere negre și ciudate fuseseră scrise acolo. Marea Vindecătoare își trecu un deget zbârcit peste câteva dintre ele.

– Nu știu să citesc o asemenea limbă.

Ea își trecu din nou mâna peste pergament.

Yrene își relaxă umerii.

– Dar îmi amintește...

Hafiza studie rafturile cu cărți din atelierul ei, unele fiind închise în spatele sticlei. Se ridică, șchiopătând spre o cutie încuiată din colțul întunecat al camerei. Ușile nu erau deloc din sticlă, ci din metal – din fier.

Scoase o cheie din jurul gâtului și o deschise. Îi făcu semn lui Yrene să se apropie.

Aproape împiedicându-se prin cameră în graba ei, Yrene ajunse lângă Hafiza. Pe câteva cotoare de cărți, aproape putrezite de timp...

– Semne Wyrd, șopti Yrene.

– Mi s-a spus că nu sunt cărți pentru oameni – că e o cunoaștere care era mai bine să fie păstrată sub cheie și uitată, ca nu cumva să își facă loc în lume.

– De ce?

Hafiza ridică din umeri, studiind fără să atingă vechile texte înclinate în fața lor.

– Asta e tot ce mi-au spus înaintașii: „Nu sunt pentru oameni". O, o dată sau de două ori am fost destul de beată încât să mă gândesc să deschid cărțile, dar de fiecare dată când am scos cheia... Ea se joacă cu colierul lung, de care atârna cheia din cel mai negru fier. Una identică cu cea a biroului. M-am răzgândit.

Hafiza cântări cheia în palmă.

– Nu știu să citesc aceste cărți, nu înțeleg această limbă, dar dacă acele pergamente și cărți erau în bibliotecă, atunci faptul că au fost încuiate aici... Poate că e genul de informație pentru care merită să ucizi.

Un fior de gheață îi alunecă pe spinare.

– Chaol – lordul Westfall cunoaște pe cineva care poate să citească aceste semne. Aelin Galathynius, îi spusese el. Poate că ar trebui să îi ducem pergamentul și aceste câteva cărți.

Hafiza strânse din buze când închise ușile de fier ale dulapului și le încuie cu un țăcănit zgomotos.

– Va trebui să mă gândesc la asta, Yrene. La riscuri. Dacă ar trebui să dau aceste cărți.

Yrene dădu din cap.

– Da, bineînțeles. Dar mă tem că nu avem mult timp.

Hafiza își strecură cheia de fier înapoi în mantie și se întoarse la masa de lucru, Yrene urmând-o.

– Știu câte ceva din istorie, recunoscu Hafiza. Credeam că este un mit, dar... înaintașa mea mi-a spus, când am venit prima dată. În timpul festivalului Lunii de Iarnă. Era beată pentru că i-am dat alcool ca să o fac să-mi dezvăluie secretele. Dar, în schimb, mi-a ținut o lecție incoerentă de istorie. Hafiza pufni, scuturând din cap. Nu am uitat-o niciodată, în mare parte din cauză că am fost atât de dezamăgită că trei sticle de vin scump – cumpărate cu toți banii pe care îi aveam – mi-au obținut atât de puține informații.

Yrene se rezemă de masa veche de lucru în timp ce Hafiza se așeză și își împleti degetele în poală.

– Ea mi-a spus că în urmă cu mult timp, înainte ca oamenii să vină aici, înainte de lorzii călăreți și de păsările ruk de deasupra stepelor, acest ținut aparținea într-adevăr spiridușilor. Era un mic regat frumos, cu capitala aici. Antica a fost construită pe ruinele lui. Dar ei au ridicat temple închinate zeilor lor dincolo de zidurile orașului – în munți, în ținuturile cu râuri, în deșert.

– Ca necropola din Aksara.

– Da. Și mi-a spus că nu își incinerau morții, ci îi îngropau în sarcofage atât de groase, încât niciun ciocan sau dispozitiv nu putea să le deschidă. Erau încuiate cu vrăji și lacăte ingenioase, ca să nu mai fie deschise vreodată.

– De ce?

– Predecesoarea mea mi-a spus că din cauza fricii lor că ar putea *pătrunde* cineva, ca să le ia corpurile.

Yrene se bucură că se rezema de masă.

– Așa cum valgii posedă acum oamenii.

Ea dădu din cap.

– A bodogănit despre cum și-au lăsat cunoașterea în domeniul vindecării, ca să o găsim noi; că au furat-o din altă parte și că

învățăturile lor au pus bazele din Torre; că însăși Kamala a fost instruită în artele lor, arhivele fiind descoperite în morminte și catacombe de mult pierdute pentru noi. A întemeiat Torre pe baza învățăturilor ei. O venera pe Silba pentru că era zeița vindecării și la ei. Hafiza gesticulă spre bufnițele sculptate prin atelierul ei, prin Torre, și își masă tâmplele. Deci teoria ta ar putea fi adevărată. Niciodată nu am aflat cum au venit spiridușii aici, unde au plecat și de ce au dispărut. Dar ei au fost aici și, conform spuselor predecesoarei mele, au lăsat un fel de cunoaștere sau putere în urmă.

Hafiza se încruntă uitându-se la acel dulap pentru cărți, încuiat.

– Pe care cineva încearcă acum să o elimine. Yrene înghiți. Nousha mă va ucide când va afla că acele cărți și pergamente au fost luate.

– O, foarte posibil. Dar mai probabil va pleca în căutarea celui care a făcut-o.

– Ce *înseamnă* toate astea, totuși? De ce să-și bată atât de mult capul cu asta?

Hafiza se duse înapoi la tonicul ei, clepsidra aproape golindu-se.

– Poate că asta va trebui să afli tu. Adăugă alte câteva picături de lichid în tonic, luă clepsidra de un minut și o răsturnă. Mă voi gândi la cărți, Yrene.

Yrene se întoarse în camera ei, deschise fereastra ca să lase briza să intre în încăperea înăbușitoare și se așeză pe pat pentru un minut înainte să plece din nou.

Lăsase pergamentul la Hafiza, gândindu-se că dulapul încuiat cu cărți era mai sigur decât oricare alt loc, dar nu pergamentele sau cărțile vechi îi umpleau mintea când se întoarse spre stânga și se îndreptă spre nivelul inferior.

Progres. Progresaseră cu rana lui Chaol, în mod semnificativ, și reveniseră ca să-și vadă camera distrusă.

Camera *lui* – nu a ei. El spusese asta destul de clar mai devreme.

Pașii lui Yrene erau fermi, chiar dacă picioarele o dureau de la călătoria de aproape două zile. Trebuia să fie o legătură între progresul lui și aceste atacuri.

Nu reușise niciodată să gândească în camera ei liniștită și sufocantă. Sau în bibliotecă, nu când tresărea la fiecare pas sau mieunat al unei pisici Baast curioase.

Dar era un loc liniștit și sigur. Un loc unde ar fi putut înțelege legăturile încurcate care îi aduseseră aici.

Pântecul era gol.

După ce Yrene se spălase și se schimbase într-o rochie subțire de culoarea lavandei, intrase în camera plină de aburi, incapabilă să se abțină să privească spre bazinul de lângă zidul îndepărtat; spre locul în care acea vindecătoare plânsese cu doar câteva ore înainte să moară.

Yrene își frecă fața cu mâinile, respirând ca să se calmeze.

Bazinele de pe fiecare parte o chemau, apele gâlgâitoare invitând-o, promițând să-i calmeze membrele care o dureau, dar Yrene rămase în mijlocul camerei, printre toate clopotele care sunau încet, și își ridică privirea spre întunericul de deasupra.

De pe o stalactită prea îndepărtată în beznă încât să o vadă căzu o picătură de apă, aterizându-i pe frunte. Yrene închise ochii la stropul rece, dar nu făcu nicio mișcare ca să șteargă apa.

Clopotele răsunau și fremătau. Erau vocile surorilor lor, moarte de mult. Se întrebă dacă acea vindecătoare care murise... Dacă vocea ei cânta acum aici.

Yrene își ridică privirea spre cel mai apropiat șir de clopote atârnate prin cameră, de diverse mărimi și forme. Spre clopotul ei...

Cu piciorele goale și fără să facă zgomot, Yrene merse spre mica stalagmită care ieșea din podeaua de lângă zid, spre lanțul care atârna între aceasta și alt stâlp la câțiva metri distanță. Alte șapte clopote atârnau de acesta, dar Yrene nu avea nevoie să-și aducă aminte care era al ei.

Yrene zâmbi la micul clopot argintiu cumpărat cu aurul acelei străine. Numele ei era incrustat într-o parte – poate de către același bijutier pe care îl găsise Chaol pentru talismanul care îi atârna acum la gât. Nici măcar aici nu voia să se despartă de el.

Ușor, își trecu degetul peste clopot, peste numele ei și data în care intrase în Torre.

Un sunet slab și plăcut se auzi în urma atingerii ei. Acesta răsună din zidurile de piatră, din alte clopote, făcând unele dintre ele să sune ca și când ar fi răspuns.

Sunetul clopotului se auzi împrejur, iar Yrene se întoarse pe loc, ca și când l-ar fi putut urmări. Iar când acesta se estompă...

Yrene atinse din nou clopotul și se auzi un sunet mai clar și mai puternic.

Sunetul se mișcă prin cameră, iar ea îl urmări.

Acesta se estompă din nou. Dar nu înainte ca puterea ei să licărească în semn de răspuns.

Cu mâini care nu îi aparțineau în totalitate, Yrene sună a treia oară clopotul.

Și, când sunetul acestuia umplu camera, Yrene începu să meargă.

Oriunde se îndrepta acel sunet, Yrene îl urmă.

Cu picioarele-i goale lovind piatra udă, urmări calea sunetului prin Pântec, ca și când un iepure ar fi alergat înaintea ei: în jurul stalagmitelor ridicându-se de pe podea, ferindu-se pe sub stalactitele care coborau de deasupra și traversând camera; șerpuind de-a lungul pereților; făcând lumânările să pâlpâie. Urmări acel sunet.

Pe lângă clopotele generațiilor de vindecătoare, toate cântând în urma lui.

Yrene își întinse degetele.

Un val de sunet îi răspunse.

„Trebuie să intri unde te temi să mergi.“

Yrene continuă să meargă, clopotele sunând încontinuu, urmărind sunetul clar și dulce al propriului clopot, care o chema înainte. Atrăgând-o.

Acel întuneric încă sălășluia în el; în rana lui. Ei îl alungaseră atât de departe și totuși acesta rămânea. Cu o zi în urmă, el îi spusese lucruri care îi frânseseră inima, dar nu toată povestea.

Dar în cazul în care cheia înfrângerii urmei de întuneric valg nu era doar înfruntarea amintirilor, dacă rafalele orbești ale magiei ei nu făceau nimic...

Yrene urmă sunetul clopotului argintiu spre locul în care acesta se opri: într-un colț vechi al sălii, cu lanțurile ruginite de vreme, unele clopote fiind verzi din cauza oxidării.

Aici, sunetul clopotului ei amuți.

Nu, nu amuți, ci așteptă bâzâind în colțul pietrei.

Acolo era un clopoțel care atârna de capătul lanțului, atât de oxidat încât scrisul era aproape imposibil de citit.

Dar Yrene citi numele de acolo.

Yafa Towers

Ea nu simți înțepătura puternică a pietrei când căzu în genunchi, când citi acel nume, acea dată – data din urmă cu două sute de ani.

O femeie din familia Towers. O vindecătoare Towers. Aici – cu ea. O femeie Towers cântase în camera asta în anii în care Yrene locuise aici. Chiar și acum, chiar și atât de departe de casă, ea nu fusese niciodată singură.

Yafa. Yrene își șopti numele, cu o mână pe inimă.

„Intră unde ți-e frică să mergi..."

Yrene își ridică privirea în întunericul de deasupra din Pântec.

Se alimenta. Puterea valgului se alimenta din el...

„Da", păru să spună întunericul de deasupra. Nu se auzi nicio picătură; niciun clopot nu sună.

Yrene își coborî privirea la mâinile ei, care-i atârnau moi pe lângă corp. Invocă strălucirea slabă și albă a puterii ei. O lăsă să umple camera, să răsune din piatră cu un cântec tăcut. Să răsune din acele clopote, vocile a mii dintre surorile ei, vocea lui Towers din fața ei.

„Intră unde ți-e frică să mergi..."

Nu în vidul care pândea în el, ci în vidul din ea.

Cel care începuse în ziua în care soldații se adunaseră în jurul casei ei și o târâseră de păr în iarba strălucitoare.

Știuse Yafa, aici, în această cameră atât de adânc sub pământ, ce se întâmplase în acea zi în cealaltă parte a mării? Urmărise ultimele două luni și-și trimisese cântecul vechi și ruginit ca un îndemn tăcut?

„Ei nu erau oameni răi, Yrene."

Nu, nu erau. Bărbații pe care îi comandase el, cu care se antrena, care purtaseră aceeași uniformă, se supuneau aceluiași rege ca soldații care veniseră în acea zi...

Ei nu erau oameni răi. În Adarlan existau oameni care meritau salvați, pentru care merita să lupte. Nu erau dușmanii ei, niciodată nu fuseseră. Poate că știuse cu mult înainte ca el să-i dezvăluie asta în oază, cu o zi în urmă. Poate că ea nu își dorise să o facă.

Dar creatura care rămânea în el, acea urmă de demon care ordonase totul...

„Știu ce ești", spuse încet Yrene.

Pentru că era aceeași creatură care locuise în ea în toți acești ani, lipsind-o de multe chiar în timp ce o ajuta. O creatură diferită, dar totuși una și aceeași.

Yrene își retrase magia în ea, strălucirea estompându-se. Zâmbi în sus, la întunericul plăcut de deasupra. „Acum înțeleg."

Altă picătură de apă îi atinse fruntea în semn de răspuns.

Zâmbind, Yrene întinse o mână spre clopotul înaintașei ei și îl făcu să sune.

CAPITOLUL 54

Chaol se trezi în dimineața următoare și abia se putea mișca.

Îi reparaseră lucrurile din cameră, sporiseră numărul de străjeri și, înainte ca nobilii să se întoarcă, în sfârșit, din deșert la apus, totul era în ordine.

Nu o văzuse pe Yrene toată ziua și se întrebă dacă ea și Marea Vindecătoare găsiseră, într-adevăr, ceva de valoare în pergament. Dar când sosi ora cinei, iar ea tot nu apăruse, o trimise pe Kadja ca să îi ceară lui Shen un raport.

Shen se întorsese – roșind ușor, fără îndoială datorită frumuseții servitoarei care îl condusese aici – și dezvăluise că se asigurase să primească vești din Torre că Yrene se întorsese în siguranță și nu plecase de atunci din turn.

Totuși, Chaol se gândise să o cheme pe Yrene când spatele începuse să îl doară aproape insuportabil, când nici măcar bastonul nu îl putea ajuta să șchiopăteze prin cameră. Dar apartamentul nu era sigur. Iar dacă începea să stea aici, iar Nesryn se întorcea înainte să îi poată explica...

El nu putea scăpa de acest gând; de ce făcuse, încrederea pe care înșelase.

Deci reușise să facă o baie, sperând să își calmeze mușchii dureroși, și aproape urcase în pat.

Chaol se trezi la răsărit, încercă să se întindă spre bastonul de lângă pat și își reprimă țipătul de durere.

Panica îl cuprinse, frenetic și brusc. Scrâșni din dinți ca să reziste.

Degetele de la picioare. Își putea mișca degetele de la picioare. Și gleznele. Și genunchii...

Gâtul i se arcui de agonie când își mișcă genunchii, coapsele, șoldurile.

O, zeilor. El exagerase, el...

Ușa se deschise larg și iat-o, în acea rochie purpurie.

Yrene căscă ochii și apoi îl fixă cu privirea, ca și când ar fi fost pe cale să îi spună ceva.

În schimb, acea mască a calmului îi alunecă pe chip în timp ce își legă părul la spate în coafura ei obișnuită, ridicată pe jumătate, și se apropie cu pași fermi.

– Te poți mișca?

– Da, dar durerea...

El abia putea vorbi.

Lăsând sacul pe covor, Yrene își suflecă mânecile.

– Te poți întoarce?

Nu. Încercase și...

Ea nu așteptă răspunsul lui.

– Descrie-mi exact ce ai făcut ieri, din clipa în care am plecat și până acum.

Chaol îi povesti totul, chiar și despre baia făcută...

Yrene înjură urât.

– Gheață. *Gheața* ajută mușchii încordați, nu căldura. Ea expiră. Trebuie să te întorci. Va durea ca naiba, dar este mai bine dacă o faci dintr-o singură mișcare...

El nu aștepta. Scrâșni din dinți și o făcu.

Un țipăt îi ieși din gât, dar Yrene fu imediat acolo, cu mâinile pe obrazul și părul său, cu gura lipită de tâmpla lui.

– Bun, șopti ea pe pielea lui. Ce bărbat curajos.

Nu se deranjase să îmbrace mai mult decât izmenele pentru dormit, așadar, ea nu avu multe de făcut ca să îl pregătească în timp

ce își ținu mâinile deasupra spatelui său, conturând aerul de deasupra pielii.

– A... revenit, șopti ea.

– Nu mă surprinde, spuse el printre dinți. Deloc.

Ea își coborî mâinile pe lângă corp.

– De ce?

El își trecu un deget peste cuvertura brodată.

– Doar... fă ce trebuie.

Yrene se opri la ezitarea lui – apoi scotoci prin sac după ceva. Călușul. Ea îl ținu în mâini totuși în loc să i-l bage în gură.

– Intru, spuse ea încet.

– Bine.

– Nu. Intru și termin asta. Azi. Chiar acum.

Îi luă o clipă să înțeleagă cuvintele și toate implicațiile. El îndrăzni să întrebe:

– Și dacă nu pot? „Să înfrunt asta, să suport?“

Nu era nicio urmă de frică în ochii lui Yrene, nicio ezitare.

– Întrebarea asta nu e pentru mine.

Nu, niciodată nu fusese. Chaol privi lumina soarelui dansând pe medalionul ei, pe munți și mări. Se gândi la ce ar fi putut vedea acum în el, cât de mult dezamăgise, de nenumărate ori...

Dar ajunseseră până aici împreună. Ea nu dăduse înapoi de la nimic.

Și nici el nu avea de gând să o facă.

Cu un nod în gât, Chaol reuși să spună:

– Ai putea să te rănești dacă rămâi prea mult.

Din nou, nici urmă de îndoială sau frică.

– Am o teorie. Vreau să o testez. Yrene îi puse călușul între buze, iar el strânse ușor. Iar tu ești singura persoană pe care o pot testa.

Chaol își dădu seama, tocmai când ea își puse mâinile pe spatele lui gol, de ce era singurul pe care putea încerca ce voia să încerce. Dar nu putu face nimic atunci când durerea și întunericul se izbiră în el.

Îi fu imposibil să o oprească pe Yrene când plonjă în corpul lui, magia sa fiind un roi alb de lumină în jurul lor, în ei.

Valgii. Corpul lui fusese pătat de puterea lor, iar Yrene...

Yrene nu ezită.

Ea pluti prin el, pe scara coloanei lui, prin coridorul oaselor și sângelui său.

Era o suliță de lumină trasă direct în întuneric, îndreptându-se spre umbra care plutea și care se întinsese din nou, care încercase să îl revendice.

Yrene se izbi în întuneric și țipă.

Acesta strigă la rândul său, iar ei se încolăciră, luptându-se.

Era străin, rece și gol; era plin de putreziciune, vânt și ură.

Yrene se aruncă în întuneric cu toată ființa ei.

Iar deasupra, ca și când ar fi fost separate de suprafața unei mări întunecate, Chaol strigă în agonie.

Azi. Asta se termina azi.

„Știu ce ești.“

Așadar, Yrene luptă, iar întunericul ripostă.

CAPITOLUL 55

Agonia îl chinuia, nesfârșită și profundă.

El leșină într-un minut. Durerea îl lăsă să cadă liber în acest loc, în acest puț.

Spre fundul prăpastiei.

În iadul gol de sub baza unui munte.

Aici, unde totul era încuiat și îngropat. Aici, unde toate veniseră ca să se înrădăcineze.

Fundația goală, excavată și distrusă, se sfărâmase în neant, în afară de acest puț.

Nimic.

Nimic.

Nimic.

Inutil și nimic.

El își văzu mai întâi tatăl, apoi mama și fratele și acea fortăreață rece de munte. Văzu scările acoperite cu gheață și zăpadă, pătate cu sânge. Văzu bărbatul căruia i se vânduse bucuros, crezând că avea să o ducă pe Aelin într-un loc sigur. Pe *Celaena*.

O trimisese pe femeia pe care o iubise în siguranța altei asasinări. O trimisese în Wendlyn, crezând că era mai bine decât în Adarlan. Ca să *ucidă* familia regală de acolo.

Tatăl său ieși din întuneric, oglindirea unui bărbat care ar fi putut deveni, care ar fi putut fi cândva. Dezgustul și dezamăgirea gravau trăsăturile tatălui său când îl privi pe fiul care ar fi putut fi.

Prețul cerut de tatăl său... Crezuse că era o sentință la închisoare.

Dar poate că asta fusese șansa la libertate – la salvarea fiului său inutil și nestăpânit de răul probabil pe cale să se dezlănțuie.

El încălcase acea promisiune făcută tatălui său.

Îl urâse și totuși tatăl său – acel ticălos oribil și mizerabil – își respectase promisiunea.

El... nu o făcuse.

Era unul care încălca jurăminte, un trădător.

Aelin venise să sfâșie *tot* ce făcuse el, începând cu onoarea lui.

Ea, cu instabilitatea ei, cu zona întunecoasă în care locuia... El își încălcase jurămintele față de ea. Încălcase tot ce era pentru ea.

El o vedea, în întuneric.

Văzu părul auriu, ochii turcoaz care fuseseră ultimul indiciu, ultima piesă din jocul de puzzle.

Mincinoasa. Criminala. Hoața.

Ea stătea la soare pe un șezlong în balconul acelui apartament pe care îl ocupase în palat, cu o carte în poală. Înclinându-și capul într-o parte, îl măsură din priviri cu zâmbetul indolent al unei pisici deranjate de la odihnă.

El o ura.

Îi ura chipul, amuzamentul și asprimea; toanele și răutatea care ar fi sfâșiat pe cineva fără măcar să spună un cuvânt – doar cu o privire. Doar cu o clipă de liniște.

Ei îi plăceau asemenea lucruri, le savura.

Iar el fusese fermecat de asta, de femeia care fusese o flacără aprinsă. Fusese dispus să lase totul în urmă: onoarea, jurămintele pe care le făcuse.

Pentru această femeie arogantă, îngâmfată și fariseică, sfâșiase părți din el.

Iar după aceea, ea plecase ca și când el ar fi fost o jucărie stricată.

Chiar în brațele acelui prinț Fae care ieși din întuneric, se apropie de șezlongul de pe balcon și se așeză în capătul lui.

Zâmbetul schițat de ea se schimbă. Ochii îi scânteiară.

Interesul mortal de prădător se îndreptă spre prinț. Ea păru să strălucească mai mult, să devină mai conștientă. Mai concentrată. Mai... vie.

Foc și gheață. Un sfârșit și un început.

Ei nu se atingeau, ci doar stăteau pe șezlong, purtând o conversație nerostită, ca și când și-ar fi găsit, în sfârșit, o reflexie a lor în lume.

El îi ura.

Îi *ura* pentru acea ușurință și intensitate, acel sentiment de completare.

Ea îl distrusese, îi distrusese viața, iar apoi se îndreptase direct spre acest prinț, ca și când ar fi mers dintr-o cameră în alta.

Iar când totul se dusese naibii, când el întorsese spatele la tot ce știa, când îl mințise pe cel care conta cel mai mult ca să îi păstreze secretele, ea nu fusese acolo ca să lupte, să ajute.

Se întorsese doar o lună mai târziu și îi reproșase inutilitatea și nulitatea lui.

„Îmi amintești de cum ar trebui să fie lumea. De ce poate fi lumea."

Minciuni. Cuvintele unei fete care îi fusese recunoascătoare pentru că îi oferise libertatea, pentru că o îndemnase până ce ea strigase din nou la lume.

O fată care încetase să existe în noaptea în care găsiseră acel corp pe pat.

Când ea îi sfâșiase chipul.

Când încercase să îi înfigă acel pumnal în inimă.

Prădătoarea pe care o văzuse el în acei ochi... fusese dezlănțuită.

Nu existau lese care să o poată reține și cuvintele „onoare", „datorie" și „încredere" dispăruseră.

Ea îl spintecase pe curtean în tuneluri, lăsase corpul bărbatului să cadă, închisese ochii și arătase întocmai ca în timpul unor orgasme. Iar când deschisese din nou ochii...

Era o ucigașă, o mincinoasă și o hoață.

Încă stătea pe șezlong, cu prințul Fae lângă ea, ambii privind scena din tunel ca și când ar fi fost spectatorii unui sport.

Privindu-l pe Archer Finn căzând pe pietre, sângele curgându-i, cu chipul încordat de șoc și durere. Privindu-l pe Chaol care stătea acolo, incapabil să se miște sau să vorbească, în timp ce ea inspiră moartea din fața ei, răzbunarea.

Când Celaena Sardothien se sfârși, sfărâmându-se complet.

El tot încercase să o protejeze. Să o scoată. Să se căiască.

„Vei fi întotdeauna dușmanul meu."

Ea strigase acele cuvinte cu furia celor zece ani.

Și vorbise serios; vorbise serios ca orice copil care pierduse și suferise din cauza Adarlanului.

Așa cum vorbise serios Yrene.

Grădina apăru în altă zonă de întuneric. Grădina, casa, mama și copilul râzând.

Yrene.

Lucrul la care nu se așteptase. Persoana pe care nu se așteptase să o găsească.

Aici, în întuneric... iat-o.

Și totuși, el eșuase. Nu fusese corect cu ea sau cu Nesryn.

Ar fi trebuit să aștepte, ar fi trebuit să le respecte suficient pe amândouă încât să termine o relație și să înceapă alta, dar considera că eșuase și în privința asta.

Aelin și Rowan rămaseră pe acel șezlong în soare.

El îl văzu pe prințul Fae luând ușor și respectuos mâna lui Aelin, întorcând-o, expunându-i încheietura la soare, expunând urmele ușoare de cătușe.

Îl văzu pe Rowan masând acele cicatrice; văzu focul din ochii lui Aelin mocnind.

De nenumărate ori, Rowan atinse cicatricele cu degetul mare, iar masca lui Aelin căzu.

Era foc pe acel chip. Și furie. Și viclenie.

Dar și tristețe. Frică. Disperare. Vinovăție.

Rușine.

Mândrie, și speranță, și dragoste. Greutatea unei poveri de care fugise, dar acum...

„Te iubesc. Îmi pare rău."

Ea încercase să-i explice, i-o spusese cât de clar posibil. Îi spusese adevărul astfel încât să înțeleagă când plecase. Vorbise serios. „Îmi pare rău."

Îi părea rău pentru minciuni, pentru ce îi făcuse, pentru viața lui; pentru că jurase că avea să-l aleagă pe el, indiferent ce se întâmpla. „Întotdeauna."

Voia să o urască pentru acea minciună, acea promisiune falsă pe care o încălcase în pădurea cețoasă din Wendlyn.

Și totuși.

Acolo, cu acel prinț, fără mască... Acesta era fundul puțului ei.

Ea venise la Rowan distrusă. Venise la el așa cum era, așa cum nu fusese cu nimeni, și se întorsese întreagă.

Tot așteptase – așteptase să fie cu el.

Chaol tânjise după Yrene, se culcase cu ea fără să se gândească măcar la Nesryn și totuși Aelin...

Ea și Rowan se uitau acum la el, ambii tot niște animale din pădure, dar înțelegerea se citea în ochii lor.

Aelin se îndrăgostise de altcineva, dorise pe altcineva – la fel de mult cum o dorea el pe Yrene.

Și totuși Aelin, necredincioasă și lipsită de respect, fusese cea care îl respectase. Mai mult decât o respectase el pe Nesryn.

Aelin își coborî bărbia ca și când ar fi vrut să spună „da".

Iar Rowan... Prințul o lăsase să se întoarcă în Adarlan, să îndrepte lucrurile în regatul ei, dar și să decidă ce voia. Pe cine voia. Iar dacă Aelin l-ar fi ales, în schimb, pe Chaol... El știa, în sinea lui, că Rowan s-ar fi retras. Dacă asta ar fi făcut-o fericită pe Aelin, Rowan ar fi plecat fără măcar să îi spună ce simțea.

Rușinea îl apăsă, grețoasă și insinuantă.

El îi spusese că era un monstru, din cauza puterii și a acțiunilor ei, și totuși...

Nu o condamna.

Înțelegea că, probabil, ea promisese unele lucruri, dar... se schimbase. Calea se schimbase.

El înțelegea.

Îi promisese lui Nesryn... sau îi dăduse de înțeles și, când și el se schimbase, la fel ca și calea; când apăruse Yrene...

Înțelegea.

Aelin îi zâmbi ușor când ea și Rowan se unduiră în raza de soare și dispărură, lăsând o podea de marmură roșie, băltind de sânge, un cap izbindu-se trivial pe gresia netedă, un prinț țipând de agonie, furie și disperare.

„Te iubesc. Pleacă."

Dacă existase o despărțire, fusese în acel moment.

Când el se întorsese și fugise și își lăsase prietenul, fratele, în acea cameră; când fugise de acea luptă, de acea moarte.

Dorian îl iertase. Nu îi reproșa asta.

Totuși, el tot fugise; tot plecase.

Tot ce plănuise și lucrase ca să salveze se prăbușise.

Dorian stătea în fața lui, cu mâinile în buzunare, cu un zâmbet ușor pe chip.

El nu merita să servească un asemenea om, un asemenea rege.

Întunericul înaintă mai mult, dezvăluind sala de consiliu însângerată, prințul și regele pe care îi servise; dezvăluind ce-i făcuseră ei acestui bărbat, în camera de sub castel.

Arătând cum Dorian zâmbise; zâmbise în timp ce Ress țipase, în timp ce Brullo îl scuipase în față.

Totul era din vina lui. Fiecare clipă de durere, acele morți...

Întunericul îi arătă mâinile lui Dorian în timp ce folosea acele instrumente de sub castel, când sângele țâșni și oasele se separară. Mâini ferme și curate. Și acel zâmbet.

El știa. Știuse, bănuise. Nimic nu avea să îndrepte vreodată lucrurile pentru oamenii lui; pentru Dorian, lăsat să trăiască cu asta.

Pentru Dorian, pe care îl abandonase în acel castel.

Întunericul îi arătă momentul de nenumărate ori.

Cum Dorian rămăsese pe loc, când el își dezvăluise magia, la fel ca o condamnare la moarte, și îi dăduse timp să fugă.

El se temuse atât de mult – de magie, de pierdere, de *tot*. Și acea frică... oricum îl atrăsese spre asta, îl grăbise pe această cale. El se agățase atât de puternic, luptase împotriva acestui lucru și îl costase totul. Prea târziu. Fusese prea târziu să vadă clar.

Iar când se întâmplase ce era mai rău; când văzuse colierul, când își văzuse oamenii legănându-se de porți, oasele lor rupte fiind ciugulite de ciori...

Situația îl distrusese profund, până în puțul gol de sub muntele în care fusese.

Fusese distrus. Pierduse din vedere acest lucru.

Și găsise o urmă de liniște în Rifthold, chiar după ce se rănise, și totuși...

Era ca și când ar fi pus un plasture peste o rană de cuțit în burtă.

Nu fusese vindecat. Nesigur și furios, nu-și *dorise* să se vindece.

Nu cu adevărat. Corpul lui, da, dar chiar și asta...

O parte din el îi șoptise că o merita.

Iar rana din sufletul lui... El se mulțumise să o lase să supureze.

Era un ratat, un mincinos și unul care încălca jurăminte.

Întunericul roi, un vânt agitându-l.

El putea rămâne aici pentru totdeauna, în întunericul veșnic.

„Da", șopti întunericul.

Putea rămâne și să se înfurie, să urască și să se ghemuiască doar în umbre.

Dar Dorian rămase în fața lui, schițând încă un zâmbet, așteptând.

Așteptându-l pe... el.

Făcuse o promisiune, pe care încă nu o încălcase.

Să-și salveze prietenul și regatul.

El încă avea asta.

Chiar și aici, în fundul iadul întunecat, asta tot îi rămânea.

Iar drumul pe care mersese până acum... Nu, nu avea să privească înapoi.

„Dar dacă ne îndreptăm doar spre mai multă durere și disperare?"

Aelin zâmbise la întrebarea lui, așezată pe acoperișul din Rifthold, ca și când ar fi înțeles, cu mult înaintea lui, că el avea să găsească acest puț și să afle răspunsul de unul singur.

„Atunci, acesta nu e sfârșitul."

Acesta...

Acesta nu este sfârșitul. Ruptura din el, fundul prăpastiei, nu era sfârșitul.

Îi mai rămăsese o promisiune pe care avea să o respecte.

„Nu este sfârșitul."

El îi zâmbi lui Dorian, ai cărui ochi de culoarea safirului străluceau de bucurie – de simpatie.

– Vin acasă, îi șopti fratelui și regelui său.

Dorian doar făcu o plecăciune și dispăru în întuneric, lăsând-o pe Yrene în spatele lui.

Ea strălucea cu o lumină albă, ca o nouă stea.

Yrene spuse încet:

– Întunericul îți aparține, ca să îl formezi cum vrei, să îi dai putere sau să îl anulezi.

– A fost măcar vina valgilor?

Cuvintele lui răsunară în neant.

– Da. Dar acum rămâne al tău. Acest loc, această ultimă urmă a lui.

Avea să rămână în el ca o cicatrice și o mărturie.

– Va crește din nou?

– Doar dacă îi permiți. Doar dacă nu îl umpli cu lucruri mai bune. Sau dacă nu ierți. El știa că ea nu se referea la ceilalți. Dar dacă ești bun cu tine, dacă tu – dacă te iubești... Gura lui Yrene tremură. Dacă te iubești la fel de mult pe cât te iubesc eu...

Ceva începu să îi bată în piept. Un ritm care devenise tăcut aici.

Yrene întinse o mână spre el, strălucirea ei unduindu-se în întuneric.

„Nu este sfârșitul."

– Va durea? întrebă el răgușit. Drumul de întoarcere – calea de ieșire?

Calea înapoi spre viață, spre el însuși.

– Da, șopti Yrene. Dar doar o ultimă dată. Întunericul nu vrea să te piardă.

– Mă tem că nu pot spune același lucru.

Zâmbetul lui Yrene era mai strălucitor decât lumina care emana din corpul ei. O stea. Ea era o stea căzătoare.

Tânăra îi întinse din nou mâna. O promisiune tăcută... a ceea ce îl aștepta de cealaltă parte a întunericului.

El încă mai avea multe de făcut, jurăminte de respectat.

Și uitându-se la ea, la acel zâmbet...

Viață. El avea o *viață* pe care să o savureze, pentru care să se lupte.

Iar ruptura care începuse și se terminase aici... Da, îi aparținea. *Avea voie* să cedeze, astfel încât să poată începe această călire.

Astfel încât *el* să poată începe din nou.

Datora asta regelui său, țării sale.

Și își datora lui asta.

Yrene dădu din cap ca și când ar fi spus „da".

Așadar, Chaol se ridică.

El studie întunericul, această parte din el și nu ezită în fața lui.

Și, zâmbindu-i lui Yrene, o luă de mână.

CAPITOLUL 56

Era agonie, disperare și frică. Era bucurie, râs și odihnă.

Era viață, cu totul, iar când întunericul se întinse spre Chaol și Yrene, el nu se temu de acesta, ci doar îl privi și zâmbi.

Nu era distrus.

Renăscuse.

Iar când întunericul îl văzu...

Chaol îi atinse obrazul. Îi sărută fruntea.

Acesta își eliberă strânsoarea și se retrase în acel puț, se ghemui pe podeaua stâncoasă și îl privi tăcut și atent.

El avu senzația că se înălța, că era absorbit printr-o ușă prea îngustă. Yrene îl prinse, trăgându-l după ea.

Ea nu îi dădu drumul. Nu ezită. Îi ridică, precum o stea grăbindu-se în noapte.

Lumina albă îi izbi...

Nu. Era lumina zilei.

El închise ochii în fața strălucirii.

Nu simți nimic prima dată.

Nici durere. Nici amorțeală. Nici suferință sau extenuare.

Dispăruseră.

Picioarele îi erau... El mișcase unul, fără urmă de durere sau încordare.

Lin.

Se uită în dreapta, spre locul în care stătea Yrene.

Ea îi zâmbea.

– Cum? întrebă răguşit.

Bucuria îi lumina ochii ei uimitori.

– Teoria mea... Îţi voi explica mai târziu.

– Este semnul...

Yrene îşi strânse buzele.

– Este mai mic, dar... încă acolo. Ea împunse un loc din coloana lui. Deşi nu simt nimic atunci când îl ating. Absolut nimic.

Un gând fulgerător. Ca şi când un zeu ar fi vrut ca el să-şi amintească asta, să-şi aducă aminte de ce se întâmplase.

Chaol se ridică, minunându-se de uşurinţa cu care putea să facă asta, de lipsa rigidităţii.

– M-ai vindecat.

– Cred că de data asta amândoi trebuie să ne asumăm meritele.

Buzele îi erau prea palide, pielea albă.

Chaol îi atinse obrazul cu degetele.

– Te simţi bine?

– Sunt... obosită. Dar bine. *Tu* te simţi bine?

O luă în poală pe Yrene şi îşi coborî capul pe gâtul ei.

– Da, şopti el. De o mie de ori, da.

Pieptul lui... era o uşurare acolo. În umerii lui.

Ea îl alungă.

– Tot trebuie să fii atent. Abia vindecat, ai putea încă să te răneşti. Dă-i timp corpului să se odihnească – să se stabilească vindecarea.

El ridică o sprânceană.

– Ce implică, mai exact, odihna?

Zâmbetul lui Yrene deveni şiret.

– Unele lucruri pe care doar pacienţii deosebiţi le află.

Pielea lui se strânse pe oase, dar Yrene se strecură din poala lui.

– Poate că vrei să faci o baie.

Chaol clipi, uitându-se la el. La pat. Şi se crispă.

Aceea era vomă. Pe cearşafuri, pe braţul lui stâng.

– Când...

– Nu ştiu.

Soarele care apunea poleia grădina, aglomerând camera cu umbre lungi.

Câteva ore. Ei fuseseră aici toată ziua.

Chaol se dădu jos de pe pat, minunându-se de cum se mişca prin lume ca o lamă prin mătase.

O simţi urmărindu-l cum se îndrepta spre baie.

– Apa fierbinte e sigură acum? strigă el peste umăr, scoţându-şi izmenele şi intrând în cada plăcut de caldă.

– Da, strigă ea. Nu mai ai muşchii încordaţi.

El se scufundă sub apă, spălându-se. Fiecare mişcare... pe toţi zeii.

Când ieşi la suprafaţă, ştergându-şi apa de pe faţă, ea stătea în tocul boltit al uşii.

El rămase nemişcat la privirea ei lascivă.

Încet, Yrene îşi desfăcu şireturile din faţă ale rochiei de un mov deschis şi o lăsă să cadă pe podea, împreună cu lenjeria intimă.

Gura i se uscă în timp ce ea îl privi în continuare, mişcându-şi şoldurile cu fiecare pas pe care îl făcea spre cadă, spre trepte.

Yrene intră în apă, iar lui îi vui sângele în urechi.

Chaol sări pe ea înainte să atingă ultima treaptă.

Ratară cina. Şi desertul.

Şi *kahve*-ul de la miezul nopţii.

Kadja se strecură în timp ce făceau baie ca să schimbe cearşafurile. Yrene nu reuşi să se simtă ruşinată din cauza a ceea ce, foarte probabil, auzise servitoarea. Cu siguranţă nu fuseseră liniştiţi în apă.

Şi cu siguranţă nu fuseseră liniştiţi în următoarele ore.

Yrene era moale de extenuare când se despărţiră, destul de transpirată încât alt drum spre baie să fie inevitabil. Pieptul lui Chaol se ridică şi coborî sacadat.

În deșert fusese incredibil. Dar acum, vindecat – dincolo de coloană și picioare, vindecat în acel loc putred și întunecat din sufletul lui...

O sărută pe fruntea transpirată, buzele lui prinzându-i buclele rebele care apăruseră în urma băii. Cu cealaltă mână, îi contură cercuri pe spate.

– Ai spus ceva – în acel puț, șopti el.

Yrene era prea obosită ca să rostească mai mult de un „Mmm" șoptit.

– Ai spus că mă iubești.

Ei bine, asta o trezi.

Stomacul i se încordă.

– Nu te simți obligat să...

Chaol o amuți cu acea privire calmă și fermă.

– Este adevărat?

Ea îi contură cicatricea de pe obraz. Nu văzuse mult din început, intrase în amintirile lui doar la timp ca să îl vadă acel bărbat frumos și brunet – *Dorian* – zâmbind la el, dar simțise asta, știuse cine îi făcuse cicatricea recentă.

– Da. Și chiar dacă vocea ei era blândă, vorbea serios.

Chaol zâmbi.

– Acesta este un lucru bun, Yrene Towers, pentru că și eu te iubesc.

Pieptul i se strânse; deveni prea plină pentru corpul ei, pentru ce o străbătea.

– Din clipa în care ai intrat în salon în prima zi, spuse Chaol. Cred că am știut chiar și atunci.

– Eram o străină.

– Te-ai uitat la mine fără urmă de milă. M-ai văzut pe *mine.* Nu scaunul sau rana. M-ai văzut pe mine. A fost prima dată când m-am simțit... văzut. M-am simțit *treaz,* după foarte mult timp.

Ea îi sărută pieptul, chiar deasupra inimii.

– Cum aș putea rezista acestor mușchi?

Râsul lui vui în gura și oasele ei.

– Ești o profesionistă desăvârșită.

Yrene zâmbi.

– Vindecătoarele nu vor înceta să vorbească. Hafiza este deja foarte bucuroasă.

Dar el înțepeni, gândindu-se la viitor, la alegeri.

Chaol spuse după o clipă:

– Când se întoarce Nesryn, am de gând să lămuresc lucrurile. Deși cred că a știut înaintea mea.

Yrene dădu din cap, încercând să lupte cu fiorul care o cuprinse.

– Și în afară de asta... Alegerea este a ta, Yrene. Când pleci. Cum pleci. Dacă vrei cu adevărat să pleci.

Ea se pregăti.

– Dar dacă mă vei accepta... va fi un loc pentru tine pe nava mea. Alături de mine.

Yrene scoase un murmur mofturos și-i contură sfârcul.

– Ce fel de loc?

Chaol se întinse ca o pisică, punându-și brațele sub cap în timp ce spuse tărăgănat:

– Din cele obișnuite: ajutor de bucătar, bucătar, spălător de vase...

Ea îl împunse în coaste, iar el râse. Era un sunet frumos, puternic și profund.

Dar ochii lui căprui se îmblânziră când îi cuprinse chipul.

– Ce loc ți-ar plăcea, Yrene?

Inima ei bătu puternic la acea întrebare, la timbrul vocii lui, dar zâmbi și spuse:

– Oricare îmi dă dreptul să țip la tine, dacă te forțezi prea mult.

Ea își trecu o mână de-a lungul picioarelor și spatelui său. Atent – el trebuia să fie atent, atât de atent pentru un timp.

Chaol rânji și o trase deasupra lui.

– Cred că știu poziția perfectă.

CAPITOLUL 57

În cuibul Eridun era haos când reveniră.

Falkan era în viață și cauzase o asemenea panică la sosirea păsărilor ruk în Altun, încât Houlun sărise în fața păianjenului moale ca să le împiedice pe celelalte păsări ruk să îl sfâșie.

Sartaq reușise să stea în picioare suficient de mult timp încât să o îmbrățișeze pe Kadara, să ordone unei vindecătoare să vină imediat la ea, apoi să o ia în brațe pe Borte, care era stropită cu sânge negru și zâmbea cu gura până la urechi. Apoi Sartaq dădu mâna cu Yeran, pe care Borte îl ignoră explicit, ceea ce Nesryn presupunea că era un progres, față de la ostilitatea directă.

– Cum? o întrebă Sartaq pe Borte în vreme ce Nesryn stătea deasupra siluetei aproape inconștiente a lui Falkan, încă neîncrezătoare că păsările ruk se puteau controla.

Yeran, cu compania lui de păsări ruk din Berlad întorcându-se în cuibul lor, se îndepărtă de pasărea care îl aștepta și răspunse:

– Borte a venit să mă ia. A spus că pleacă într-o misiune foarte periculoasă și că aș putea să o las să moară singură sau să vin și eu.

Sartaq râse.

– Ți s-a interzis, îi spuse el lui Borte, uitându-se spre locul în care Houlun îngenunchease lângă Falkan, mama de vatră părând într-adevăr ușurată și nervoasă.

Borte pufni.

– De mama de vatră de *aici*. De vreme ce sunt logodită cu un căpitan din Berlad – punând accent pe *sunt*, spre dezamăgirea lui Yeran, se pare –, îmi pot asuma parțial și loialitatea față de mama de vatră *de acolo*. Care nu a avut nicio problemă să mă lase să petrec *ceva timp* cu logodnicul meu.

– Vom sta de vorbă noi două, spuse nervoasă Houlun când se ridică în picioare și trecu pe lângă ei, ordonând câtorva oameni să îl aducă pe Falkan mai departe în sală. Crispându-se la greutatea păianjenului, ei se supuseră cu mare grijă.

Borte ridică din umeri, întorcându-se ca să o urmeze pe Houlun spre locul în care omul care își schimba forma urma să fie îngrijit cât de bine posibil, în trupul de păianjen.

– Cel puțin mama lui de vatră are o perspectivă asupra petrecerii timpului mai apropiată de a mea, spuse ea și plecă.

Totuși, când plecă, Nesryn ar fi putut jura că Borte îi schiță în secret un zâmbet lui Yeran.

Yeran se uită după ea un moment lung, apoi se întoarse spre ei și le zâmbi strâmb.

– A promis că va stabili o dată. Așa a făcut-o pe mama mea de vatră să fie de acord. El îi făcu semn din ochi lui Sartaq. Păcat că nu i-am spus că nu sunt deloc de acord cu data.

Și, spunând asta, merse după Borte, alergând câțiva pași ca să o ajungă din urmă. Ea se întoarse spre el, cuvintele tăioase deja izbucnindu-i de pe buze, dar îi permise să o urmeze în sală.

Când Nesryn se întoarse spre Sartaq, o făcu la timp să îl vadă clătinându-se.

Ea se întinse, corpul care o durea forțându-se când îl prinse pe prinț de talie. Cineva strigă după o vindecătoare, dar Sartaq rămase în picioare, chiar dacă își ținea brațele în jurul ei.

Nesryn nu fu tentată să-și îndepărteze brațele din jurul taliei lui.

Sartaq se uită la ea cu acel zâmbet blând și drăguț.

– M-ai salvat.

– Pare un sfârșit jalnic pentru poveștile Prințului Înaripat, răspunse ea, încruntându-se la tăietura de la piciorul lui. Ar trebui să te așezi...

În partea cealaltă a sălii, lumina sclipi, oamenii țipară... iar apoi păianjenul dispăru. Înlocuit de un bărbat, acoperit cu tăieturi și sânge.

Când Nesryn se uită înapoi, privirea lui Sartaq se oglindi pe chipul ei.

Gâtul i se închise, buzele lipindu-i-se într-o linie tremurândă când își dădu seama că ei erau aici. Erau aici și în viață, iar ea nu mai cunoscuse o asemenea groază și disperare ca în momentele în care el fusese luat.

– Nu plânge, murmură bărbatul aplecându-se ca să își treacă ușor buzele peste lacrimile care curgeau. Ce vor spune atunci despre Săgeata lui Neith? îi șopti el.

Nesryn râse fără să vrea, în ciuda a ce se întâmplase, și îl cuprinse în brațe cât de puternic îndrăzni, sprijinindu-și capul de pieptul său.

Sartaq îi mângâie părul fără să spună nimic și o îmbrățișă.

Consiliul Clanurilor se întruni două zile mai târziu, la răsărit.

Mamele de vatră și căpitanii din fiecare cuib se adunară în sală, atât de mulți încât acel spațiu se umplu.

Nesryn dormise toată ziua precedentă.

Nu în camera ei, ci ghemuită în pat lângă prințul care stătea acum cu ea în fața grupului adunat.

Amândoi fuseseră pansați și spălați și chiar dacă Sartaq nici măcar nu o sărutase... Nesryn nu obiectase când el o condusese de mână și intrase în dormitorul lui.

Așadar, dormiseră. Iar când se treziseră, după ce rănile le fuseseră din nou bandajate, ieșiseră ca să găsească sala plină de călăreți.

Falkan stătea lipit de zidul îndepărtat, cu brațul într-o eșarfă, dar cu ochii limpezi. Nesryn îi zâmbise când intrase, dar acum nu era timpul pentru acea reuniune sau posibilele adevăruri pe care le avea de spus.

După ce Houlun termină de întâmpinat pe toată lumea, când liniștea se lăsă în sală, Nesryn rămase lângă Sartaq. Era ciudat să îl vadă cu părul mai scurt – ciudat, dar nu îngrozitor. Avea să crească din nou, spusese el când ea se încruntase în acea dimineață.

Toți ochii se întoarseră spre ei, unii cordiali și primitori, alții îngrijorați, alții duri.

Sartaq spuse grupului adunat:

– *Kharankuii* s-au agitat din nou. Șoaptele și foșnetul mișcării străbătură sala. Și chiar dacă amenințarea a fost eliminată curajos și feroce de clanul Berlad, e foarte posibil ca păianjenii să revină. Ei au auzit o chemare întunecată prin lume și sunt înclinați să îi răspundă.

Nesryn înaintă și își ridică bărbia. Și deși cuvintele ei erau pline de frică, a le rosti aici părea un lucru la fel de natural ca respiratul.

– Am aflat multe lucruri în Trecătoarea Dagul, spuse Nesryn, vocea răsunând din stâlpii și piatra sălii. Lucruri care vor schimba războiul în nord. Și vor schimba această lume.

Toți ochii erau îndreptați acum spre ea. Houlun dădu din cap din locul ei de lângă Borte, care zâmbi încurajator. Yeran stătea în apropiere, privind pe jumătate la logodnica lui.

Degetele lui Sartaq le atinseră pe ale ei. O singură dată, în semn de avertisment și promisiune.

– Nu înfruntăm o armată de oameni pe continentul nordic, continuă Nesryn, ci una de demoni. Iar dacă nu ne ridicăm ca să întâmpinăm această amenințare, dacă nu ne ridicăm ca să o înfruntăm ca un singur popor, al *tuturor* ținuturilor... Atunci ne vom găsi în schimb sfârșitul.

Așadar, ea le spuse toată istoria lui Erawan și a lui Maeve.

Nu menționă căutarea cheilor, dar înainte să termine, sala era agitată în timp ce clanurile șopteau între ele.

– Vă las să alegeți, spuse Sartaq cu o voce fermă. Grozăviile din Dagul Fells sunt doar începutul. Nu vă voi judeca dacă alegeți să rămâneți. Dar toți cei care zboară cu mine zboară sub steagul khaganului. Vă vom lăsa să vă consultați între voi.

Și spunând asta, luând-o de mână pe Nesryn, Sartaq o conduse din sală, Falkan ajungându-i din urmă. Borte și Houlun rămaseră, ca lideri ai clanului Eridun. Nesryn știa ce tabără aveau să aleagă, că urmau să zboare spre nord, dar ceilalți...

Șoaptele se transformaseră în dezbateri în toată regula când ajunseră la unul dintre spațiile private de adunare pentru familii. Dar Sartaq rămase în mica sală doar o clipă înainte să se îndrepte spre bucătării, părăsindu-i pe Nesryn și pe Falkan cu un semn din ochi și promițând să aducă mâncare.

Singură cu omul care își schimba forma, Nesryn merse spre foc și își încălzi mâinile.

– Cum te simți? îl întrebă ea, privind peste umăr la locul în care Falkan se așeză pe un scaun de lemn cu spătar mic.

– Mă doare totul. Falkan se strâmbă, masându-și piciorul. Amintește-mi să nu mai fac vreodată ceva eroic.

Ea chicoti acoperind pârâitul focului.

– Mulțumesc pentru că ai făcut-o.

– Oricum nu mi-ar simți nimeni lipsa.

Gâtul ei se încordă, dar întrebă:

– Dacă zburăm spre nord – spre Antica și în cele din urmă spre continentul nordic... Ea nu mai era în stare să spună cuvântul. „Acasă." Vei veni?

Omul care își schimba forma rămase tăcut un moment lung.

– Ai vrea să fiu acolo? Ar vrea vreunul dintre voi?

Nesryn se întoarse în cele din urmă dinspre foc, cu ochii arzători.

– Am să-ți spun ceva.

Falkan plânse.

Își cuprinse capul cu mâinile și plânse când Nesryn îi spuse ce bănuia. Ea nu știa multe despre trecutul Lysandrei, dar perioada de timp și locul se potriveau, doar descrierea nu. Mama descrisese

o fată simplă cu părul castaniu. Nu o frumusețe cu păr brunet și ochi verzi.

Dar, da – da, avea să vină. La război și ca să o găsească pe ea. Pe nepoata lui. Ultima rudă din lume pe care nu încetase să o caute.

Sartaq reveni cu mâncarea și, treizeci de minute mai târziu, veni o veste din sală.

Clanurile deciseseră.

Cu mâinile tremurânde, Nesryn merse spre ușă, spre locul în care Sartaq îi întinse o mână.

Degetele lor se împletiră, iar el o conduse spre sala care acum era liniștită. Falkan se ridică dureros de pe scaun, mormăind când își șterse lacrimile și șchiopătă după ei.

Ei făcuseră câțiva pași înainte ca un mesager să vină în grabă pe hol.

Nesryn se retrase de lângă Sartaq pentru a-l lăsa să se ocupe de fata cu ochii mari care gâfâia, dar mesagerul îi întinse scrisoarea lui Nesryn.

Lui Nesryn îi tremurară mâinile când recunoscu scrisul.

Îl simți și pe Sartaq înțepenind, își dădu seama că scrisul era al lui Chaol. El se retrase, închizând ochii ca să o lase să citească.

Ea citi mesajul de două ori. Fu nevoită să respire adânc pentru a nu vomita.

– El... el îmi cere să vin în Antica. *Are nevoie* de mine, spuse ea, biletul fluturând în mâinile ei tremurânde. Mă imploră să revin imediat. Cât de repede ne poate purta vântul.

Sartaq luă scrisoarea și o citi. Falkan rămase tăcut și atent în timp ce prințul o citi și înjură.

– Ceva nu este în regulă, spuse Sartaq, iar Nesryn dădu din cap.

Dacă el, Chaol, care niciodată nu cerea ajutorul, niciodată nu *voia* ajutorul, le spusese să se grăbească... Ea privi spre consiliu, care încă aștepta să-și anunțe decizia.

Dar Nesryn îl întrebă doar pe prinț:

– Cât de curând putem zbura?

CAPITOLUL 58

Dimineața veni și trecu, iar Yrene nu se grăbi să se ridice din pat. Nici Chaol. Mâncară tacticos un prânz în salon, fără să se deranjeze să se îmbrace corespunzător.

Hafiza urma să decidă dacă avea să le dea acele cărți. Așadar, erau nevoiți să aștepte. Iar apoi să aștepte întâlnirea cu Aelin Galathynius sau oricine altcineva ar fi putut să le descifreze. Chaol spusese asta după ce Yrene îi zisese că Hafiza confirmase.

– Trebuie să fie informații importante în acele cărți, spuse gânditor Chaol când mestecă semințe de rodie, fructele pe care le băgă în gură fiind ca niște mici rubine.

– Dacă sunt atât de vechi pe cât credem, spuse Yrene, dacă multe dintre texte sunt din necropole sau locuri asemănătoare, ar putea fi o comoară. Despre valgi. Legătura noastră cu ei.

– Aelin a avut noroc în Rifthold când a dat de acele câteva cărți.

El îi povestise cu o seară în urmă despre asasina numită Celaena, care se dovedise a fi o regină pe nume Aelin. Tot trecutul ei, expus. Unul lung și trist. Vocea lui devenise răgușită când vorbise despre Dorian, despre colier și despre prințul valg; despre cei pe care îi pierduse. Despre propriul rol, sacrificiile pe care le făcuse, promisiunile pe care le încălcase. Totul.

Iar dacă Yrene nu l-ar fi iubit deja, l-ar fi iubit atunci, aflând adevărul și văzând bărbatul care devenea, în care se transforma, după toate acestea.

– Regele le-a omis cumva în timpul primelor lui cercetări și al epurării.

– Sau poate că vreun zeu s-a asigurat că o face, spuse gânditoare Yrene. Ea ridică o sprânceană. Presupun că nu este vreo pisică Baast în acea bibliotecă.

Chaol scutură din cap și lăsă rodia mâncată jos.

– Aelin întotdeauna a avut un zeu sau doi cocoțați pe umerii ei. Nimic nu m-ar surprinde în acest moment.

Yrene se gândi.

– Ce s-a întâmplat cu regele? Dacă a avut un demon valg în el.

Chipul lui Chaol se întunecă în timp ce se rezemă pe înlocuitorul mai puțin comod al canapelei aurii sfâșiate.

– Aelin l-a vindecat.

Yrene se îndreptă.

– Cum?

– L-a scos din el cu foc. Ei bine, ea și Dorian au făcut-o.

– Iar bărbatul – adevăratul rege – a supraviețuit?

– Nu. Inițial, da. Dar nici Aelin și nici Dorian nu au vrut să vorbească prea mult despre ce s-a întâmplat pe pod. El a supraviețuit suficient încât să explice ce s-a făcut, dar cred că s-a stins repede. Iar Aelin a distrus castelul. Și pe el.

– Dar focul a alungat demonul valg din el?

– Da. Și cred că a ajutat să-l salveze și pe Dorian. Sau cel puțin l-a eliberat suficient încât să lupte singur. El își înclină capul. De ce întrebi?

– Pentru că teoria mea... Genunchiul lui Yrene săltă. Ea scrută camera, ușile. Nu era nimeni în apropiere. Cred... Se aplecă mai aproape, apucându-l de genunchi. Cred că valgii sunt paraziți. Infecții.

El deschise gura, dar Yrene continuă.

– Hafiza și cu mine am scos o tenie din Hasar când am venit prima dată aici. Ele se hrănesc pe seama gazdei lor, la fel ca valgii. Preiau nevoile de bază – ca foamea. Și în cele din urmă își ucid gazda, când toate resursele sunt epuizate.

Chaol rămase complet nemișcat.

– Dar nu sunt viermi fără minte.

– Da, și asta am vrut să văd cu tine, ieri. Cât de conștient era întunericul. Mărimea puterii lor. Dacă a lăsat vreun soi de parazit în sângele tău. Nu a făcut-o, dar... celălalt parazit se hrănea din tine, dându-i controlul.

El rămase tăcut.

Yrene își drese vocea, mângâindu-i încheietura mâinii cu degetul mare.

– Mi-am dat seama cu o seară înainte. Că am și eu unul. Ura, furia, frica și suferința mea. Ea dădu la o parte o buclă rebelă. Au fost paraziți care s-au hrănit din mine în toți acești ani, sprijinindu-mă, dar și hrănindu-se din mine.

Și odată ce înțelesese asta – că locul în care se temea cel mai mult să meargă era *înăuntrul* ei, unde ar fi putut fi nevoită să recunoască ce sălășluia, mai exact, *în ea*...

– Când mi-am dat seama ce făceam, am înțeles că asta este cu adevărat valgul, în profunzime. Ce sunt propriile umbre. *Paraziți.* Și a le suporta în ultimele săptămâni nu era același lucru cu a *le înfrunta.* Deci am atacat întunericul așa cum aș face-o cu orice parazit; am roit în jurul lui. L-am făcut să vină la tine – să *te* atace cât de puternic putea, ca să fugă de *mine.* Astfel încât să îl poți înfrunta, să îl învingi. Ca tu să poți merge unde te temeai să o faci și să decizi dacă, în sfârșit, ești gata să ripostezi.

Ochii lui erau limpezi, strălucitori.

– Ți-ai dat seama de un lucru extrem de important.

– Cu siguranță. Ea se gândi la ce-i povestise el despre Aelin și demonul din regele mort. Focul este curățător. Purificator. Dar în vindecare nu este des folosit, fiind prea greoi. Apa este mai potrivită pentru vindecare. Dar, pe de altă parte, există daruri brute de vindecare. Ca al meu.

– Lumina, spuse Chaol. Arăta ca un roi de lumină, împotriva întunericului.

Ea dădu din cap.

– Aelin a reușit să îi elibereze pe Dorian și pe tatăl lui. Brutal, crud, iar unul nu a supraviețuit. Dar dacă o *vindecătoare* cu un dar ca al meu trebuia să trateze pe cineva posedat – *infestat* de un valg? Inelul și colierul erau dispozitive de implantare. Ca apa sau mâncarea otrăvită; doar purtătoarele a ceva mic, al sâmburelui acelor demoni, care apoi creșteau în gazdele lor. Îndepărtarea este primul pas, dar ai spus că demonul poate rămâne chiar și după aceea.

Pieptul lui începu să i se ridice sacadat când dădu din cap.

Yrene șopti:

– Cred că îi pot ajuta. Cred că valgii... Cred că sunt paraziți, iar eu îi pot *trata* pe oamenii pe care îi infestează.

– Atunci, toți cei pe care i-a capturat Erawan, ținuți în acele inele și coliere...

– I-am putea elibera.

El îi strânse mâna.

– Dar va trebui să te apropii de ei. Iar puterea lor, Yrene...

– Voi presupune că aici vor interveni Aelin și Dorian. Ca să îi imobilizeze.

– Totuși, este imposibil să testezi asta. Fără riscuri importante. Maxilarul i se încordă. Acesta trebuie să fie motivul pentru care te vâna agentul lui Erawan – ca să șteargă informațiile acestea. Ca să te împiedice să-ți dai seama, vindecându-mă. Și să le transmiți altor vindecătoare.

– Dacă așa este, totuși... De ce acum? De ce să aștepte atât de mult?

– Poate că Erawan nici măcar nu s-a gândit la asta, nu înainte ca Aelin să scoată valgii din Dorian și din rege. El își masă pieptul. Dar există un inel. A fost al lui Athril, prieten cu regele Brannon și Maeve. I-a oferit lui Athril imunitate împotriva valgilor. S-a pierdut în trecut – fiind singurul. Aelin l-a găsit, iar Maeve și l-a dorit destul de mult încât să i-l dea, la schimb, pe Rowan. Legenda spune că însăși Mala l-a făurit pentru Athril, dar... Mala îl iubea pe Brannon, nu pe Athril.

Chaol se ridică de pe canapea, iar Yrene îl urmări făcând pași.

– Era o tapiserie în fosta cameră a lui Aelin. O tapiserie care înfățișa un cerb și ascundea intrarea spre mormântul în care Brannon a ascuns cheile Wyrd. A fost primul indiciu al lui Aelin care a făcut-o să meargă pe acest drum.

– Și?

Cuvântul era o șoaptă.

– Și era o bufniță printre animalele pădurii. Era forma lui Athril. Nu a lui Brannon. Totul era codat – tapiseria, mormântul. Simboluri peste simboluri. Dar bufnița... Nu ne-am gândit niciodată.

– La ce să vă gândiți?

Chaol se opri în mijlocul camerei.

– Că e posibil ca bufnița să nu fie doar forma de animal a lui Athril, ci sigiliul lui datorită loialității față de altcineva.

Și în ciuda zilei călduroase, sângele lui Yrene se răci când spuse:

– Silba.

Chaol dădu încet din cap.

– Zeița Vindecării.

Yrene șopti:

– Nu Mala a făcut acel inel pentru imunitate.

– Nu.

Silba îl făurise.

– Trebuie să mergem la Hafiza, spuse încet Yrene. Chiar dacă nu ne va lăsa să luăm cărțile, ar trebui să îi cerem să ne uităm la ele – să vedem singuri ce ar fi putut supraviețui în tot acest timp. Ce ar fi putut afla vindecătoarele Fae în război.

El îi făcu semn să se ridice.

– Vom merge acum.

Dar ușa apartamentului se deschise, iar Hasar intră, rochia ei aurie și verde fluturând.

– Ei bine, spuse ea, rânjind la lipsa hainelor lor, la părul zburlit. Cel puțin stați confortabil.

Yrene simți că lumea se mișcă sub ea când prințesa îi zâmbi lui Chaol.

– Am primit niște vești. Din ținuturile voastre.

– Ce este? întrebă el imediat.

Hasar își curăță unghiile.

– O, doar că flota reginei Maeve a reușit să găsească armata pe care Aelin Galathynius a ridicat-o pe furiș. A fost o luptă pe cinste.

CAPITOLUL 59

Chaol se gândi să o strângă de gât pe prințesa care zâmbea, dar reuși să-și țină mâinile pe lângă corp și fruntea sus, în ciuda faptului că purta doar pantaloni, și întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

O luptă navală. Aelin împotriva lui *Maeve*. El aștepta cuvântul care urma să fie rostit. Dacă el întârziase...

Hasar își ridică privirea de la unghii.

– A fost un spectacol, se pare. O floră Fae împotriva unei armate de oameni...

– Hasar, te rog, șopti Yrene.

Prințesa oftă privind spre tavan.

– Bine. Maeve a fost învinsă.

Chaol se așeză pe canapea.

Aelin... din fericire, Aelin reușise să găsească o cale...

– Deși au fost niște detalii interesante.

Apoi prințesa relată faptele. Cifrele. O treime din flota lui Maeve, care purta steagul Whitethorn, întorsese singură armele și se alăturase flotei din Terrasen. Dorian luptase... ținuse linia frontului împreună cu Rowan. Apoi o haită de balauri apăruseră de nicăieri ca să lupte pentru Aelin.

Manon Cioc-Negru. Chaol era dispus să-și parieze viața că, întru câtva, fie prin Aelin, fie prin Dorian, vrăjitoarea le făcuse o favoare și, probabil, schimbase cursul acestui război.

– Magia, se zvonește, a fost impresionantă, continuă Hasar. Gheață, vânt și apă. Dorian și Rowan. Chiar și un zvon despre un om care își schimbă forma. Lysandra. Dar fără întuneric. Și fără foc.

Chaol își sprijini antebrațele pe genunchi.

– Deși unele rapoarte susțin că s-au zărit flăcări și umbre pe un țărm – departe. Licării ambelor apărând și dispărând. Și nimeni nu le-a zărit pe Aelin sau pe Regina Întunecată în flotă.

Ar fi fost tipic pentru Aelin să mute lupta dintre ea și Maeve pe țărm, să minimalizeze pierderile astfel încât să-și poată dezlănțui toată puterea fără ezitare.

– Așa cum am spus, continuă Hasar, umflându-și fusta rochiei, au fost victorioși. Aelin a fost reperată întorcându-se la flota ei, o oră mai târziu. Ei au plecat – spre nord, se pare.

El mormăi o rugăciune de mulțumire Malei și una oricărui zeu îl veghea pe Dorian.

– Au fost pierderi mari?

– Pentru oamenii lor, da, dar niciunul dintre jucătorii importanți, spuse Hasar, iar Chaol o urî. Dar Maeve... era acolo și a dispărut, fără să se știe unde a plecat. Ea se încruntă la ferestre. Poate că va naviga aici să-și lingă rănile.

Chaol se rugă să nu fie așa. Totuși, dacă flota lui Maeve s-ar mai aflat în Marea Îngustă când ar fi traversat...

– Dar ceilalți navighează spre nord – încotro? „Unde îmi pot găsi regele, fratele?“

– Presupun că spre Terrasen, acum că Aelin are propria flotă. O, și încă una.

Hasar zâmbi cu ochii la el, așteptând întrebarea – rugămintea.

– Care altă flotă? se forță Chaol să întrebe.

Hasar ridică din umeri, mergând dintr-o cameră în alta.

– S-a dovedit că Aelin le-a cerut Asasinilor Tăcuți din Deșertul Roșu să-i achite o datorie.

Pe Chaol îl usturau ochii.

– Și Wendlynului.

Mâinile lui începură să tremure.

– Câte nave? șopti el.

– Toate, spuse Hasar cu mâna pe ușă. A venit toată flota din Wendlyn, comandată de însuși Prințul Moștenitor Galan.

Aelin... Sângele lui Chaol scânteie, iar el se uită la Yrene. Ochii ei erau mari, strălucitori. Strălucitori de speranță – speranță prețioasă și arzătoare.

– Se pare, spuse gânditoare Hasar, ca și când ar fi fost un gând trecător, că există destui oameni care o respectă și care cred ceea ce spune ea.

– Ce anume? șopti Yrene.

Hasar ridică din umeri.

– Presupun că este ceea ce a încercat să-mi spună mie, când mi-a scris un mesaj în urmă cu două săptămâni, cerându-mi ajutorul, ca de la o prințesă la alta.

Chaol respiră tremurat.

– Ce ți-a promis Aelin?

Hasar zâmbi în sinea ei.

– O lume mai bună.

CAPITOLUL 60

Chaol se burzului lângă Yrene când se grăbiră pe străzile înguste din Antica, aglomerate cu oameni care se întorceau seara acasă. Nu de furie, își dădu ea seama, ci cu un scop.

Aelin adunase o armată, iar dacă ei li se puteau alătura, aducând o parte din armata khaganatului... Yrene văzu speranța din ochii lui. Concentrarea.

Era o șansă oarbă în acest război. Dar doar dacă îi puteau convinge pe nobili.

O ultimă încercare, îi spuse el când intrară în interiorul răcoros din Torre și se grăbiră să urce scările. Lui nu-i păsa dacă trebuia să se târască în fața khaganului. Ar fi făcut o ultimă încercare să îl convingă.

Dar, mai întâi, Hafiza. Și cărțile care ar fi putut conține o armă mult mai valoroasă decât săbiile și săgețile: cunoașterea.

Pașii lui nu ezitară când urcară scările nesfârșite din Torre. În ciuda a tot ceea ce îi apăsa, Chaol tot îi șopti la ureche:

– Nu mă mir că picioarele tale sunt atât de frumoase.

Yrene flutură o mână, roșind.

– Bădăranule.

La ora asta, cele mai multe ucenice coborau deja la cină. Câteva radiară văzându-l pe Chaol trecând pe lângă ele pe scări, unele mai tinere chicotind. El le zâmbi tuturor cordial și indulgent, fapt care le făcu să izbucnească din nou.

Al ei. El era al ei, voia să le spună Yrene. Acest bărbat frumos, curajos și altruist – el era al ei.

Și mergea acasă cu el.

Gândul o calmă puțin. Sentimentul că acele drumuri nesfârșite din Torre ar fi putut fi acum limitate; că nu ar mai fi mirosit lavanda și pâinea coaptă pentru mult timp; că nu ar mai fi auzit chicotele.

Mâna lui Chaol o atinse pe a ei ca și când i-ar fi spus că înțelegea. Yrene îi apucă doar ușor degetele. Da, avea să lase o parte din ea aici. Dar ce lua la plecare... Yrene zâmbea când ajunseră în vârful turnului Torre.

Chaol gâfâi, sprijinind o mână de zidul palierului. Ușa biroului Hafizei era întredeschisă, lăsând să intre ultimele raze de soare.

– Oricine a construit chestia asta a fost un sadic.

Yrene rîse, bătând la ușa biroului Hafizei și deschizând-o.

– Kamala. Și se spune că ea... Yrene se opri, găsind gol biroul Marii Vindecătoare.

Ea îl ocoli pe palier, mergând spre camera de lucru a cărei ușă era întredeschisă.

– Hafiza?

Niciun răspuns, dar ea oricum deschise ușa.

Goală. Dulapul pentru cărți era, din fericire, încă încuiat.

Probabil făcea vizite sau era la cină, deși văzuseră pe toată lumea coborând după sunetul clopotului de cină, dar nu și pe Hafiza.

– Așteaptă aici, spuse Yrene și coborî scările spre următorul palier, cu un nivel deasupra camerei ei.

– Eretia, spuse ea, intrând în camera mică.

Vindecătoarea mormăi un răspuns.

– Am văzut un fund frumos trecând pe aici în urmă cu o clipă.

Tusea lui Chaol se auzi de deasupra.

Yrene pufni, dar întrebă:

– Știi unde este Hafiza?

– În camera ei de lucru. Femeia nici măcar nu se întoarse. A fost acolo toată ziua.

– Ești... sigură?

– Da. Am văzut-o intrând și închizând ușa și nu a ieșit.

– Ușa era deschisă mai devreme.

– Atunci poate că s-a strecurat pe lângă mine.

Fără să spună nimic? Nu îi stătea în fire Hafizei.

Yrene se scărpină în cap, scrutând palierul din spatele ei și cele câteva uși. Nu se deranjă să-și ia „rămas-bun“ de la Eretia înainte să bată. Una era goală; în cealaltă, vindecătoarea îi spuse același lucru: Hafiza era în camera ei de lucru.

Chaol aștepta în capătul scărilor când Yrene urcă din nou.

– N-ai găsit-o?

Yrene bătu cu piciorul în pământ. Poate că era paranoică, dar...

– Să verificăm sala de mese, fu tot ce spuse ea.

Zări un licăr în ochii lui Chaol. Îngrijorarea și avertismentul.

Coborâră două niveluri până ce Yrene se opri pe palierul ei.

Ușa era închisă, dar era ceva prins sub ea, ca și când cineva ar fi lovit obiectul în trecere.

– Ce este?

Chaol scoase sabia atât de repede încât ea nici măcar nu îl văzu mișcându-se, fiecare mișcare a corpului său, a sabiei, fiind un dans. Ea se aplecă și scoase obiectul. Metalul scârțâi pe piatră.

Și acolo, atârnând de lanț... Cheia de fier a Hafizei.

Chaol studie ușa și scările în timp ce Yrene își trase lanțul peste cap cu degete tremurânde.

– Nu l-a pus acolo întâmplător, spuse el.

Iar dacă se gândise să ascundă cheia aici...

– Știa că ceva o caută.

– Nu era niciun semn de intrare forțată sau atac la etaj, replică el.

– Poate că doar s-a speriat, dar... Hafiza nu face nimic fără să se gândească.

Chaol puse o mână pe spatele ei, îndemnând-o spre scări.

– Trebuie să anunțăm garda, să adunăm un grup de căutare.

Avea să i se facă rău și să vomite chiar pe scări.

Dacă atrăsese asta asupra Hafizei...

Panica nu ajuta pe nimeni și la nimic.

Ea se forță să respire. Încă o dată.

– Trebuie să ne grăbim. Spatele tău poate...

– Mă descurc. Mă simt bine.

Yrene îi evaluă postura, echilibrul.

– Atunci, grăbește-te.

Coborâră scara spiralată din Torre, întrebând pe oricine trecea dacă o văzuse pe Hafiza. „Este în camera ei de lucru", spuseseră toate.

Ca și când ea ar fi dispărut, pur și simplu, în neant. În umbră.

Chaol văzuse și suportase destule încât să-și asculte instinctele.

Iar instinctul îi spunea că ceva ori se întâmplase, ori era în desfășurare.

Chipul lui Yrene era alb de groază, acea cheie de fier sărindu-i pe piept la fiecare pas. Ajunseră la parterul din Torre, iar Yrene alertă garda cu câteva cuvinte, explicând calm că Marea Vindecătoare dispăruse.

Dar organizarea unor grupuri de căutare dura prea mult. Orice se putea întâmpla în câteva minute. Secunde.

Pe holul aglomerat al nivelului principal din Torre, Yrene întrebă câteva vindecătoare despre locul în care se afla Hafiza. Nu, nu era în sala de mese. Nu, nu era în grădina cu plante. Ei tocmai fuseseră acolo și nu o văzuseră.

Era un complex imens.

– Căutăm mai eficient dacă ne despărțim, spuse Yrene gâfâind, scrutând holul.

– Nu. Ei s-ar putea aștepta la asta. Rămânem împreună.

Yrene își trecu mâinile peste față.

– Panica răspândită ar putea face... persoana să acționeze mai repede. Să se grăbească. Să nu spunem nimic despre asta. Ea își coborî mâinile. De unde începem? Ar putea fi în oraș, ar putea fi *m...*

– Câte ieșiri din Torre conduc spre străzi?

– Doar poarta principală și una mică laterală, pentru livrări. Ambele sunt bine păzite.

Ei le vizitară pe amândouă în câteva minute. Nimic. Gărzile erau bine instruite și păstrau o evidență a tuturor celor care intrau și ieșeau. Hafiza nu fusese văzută. Și nicio căruță nu intrase sau ieșise de dimineață, înainte ca Eretia să o vadă ultima dată.

– Trebuie să fie undeva pe aici, spuse Chaol, studiind turnul care se înălța, complexul vindecătoarelor. În afară cazului în care știi altă cale de intrare sau de ieșire. Poate ceva care ar fi putut fi uitat.

Yrene deveni complet nemișcată, ochii ei fiind strălucitori ca focul în amurg.

– Biblioteca, șopti ea și începu să alerge.

Rapidă – era rapidă și tot ce putea face el era să țină pasul cu ea. Să *alerge*. Pe toți zeii, el *alerga* și...

– Sunt zvonuri despre tunelurile din bibliotecă, spuse Yrene gâfâind, conducându-l pe un hol cunoscut. În subsol. Au legături cu exteriorul. Unde duc, nu știm. Zvonurile spuneau că au fost închise, dar...

Inima lui bătu cu putere.

– Ar explica felul în care au putut veni și pleca neobservați.

Și dacă bătrâna fusese adusă aici, jos...

– Cum de au convins-o să meargă? Fără să observe cineva?

El nu voia să răspundă. Valgii putea invoca umbrele dacă voiau și puteau să se ascundă în ele, iar acele umbre puteau deveni imediat mortale.

Yrene se opri în fața biroului principal al bibliotecii, Nousha ridicându-și capul. Marmura era atât de netedă încât Yrene fu nevoită să se prindă de marginile biroului ca să nu cadă.

– Ai văzut-o pe Hafiza? întrebă ea fără să gândească.

Nousha se uită la ei și observă sabia pe care el o ținea încă scoasă.

– Ce este în neregulă?

– Unde sunt tunelurile? întrebă Yrene. Cele pe care le-au acoperit cu scânduri – unde *sunt?*

În spatele ei, o pisică Baast gri sări din locul în care veghea lângă șemineu și fugi în bibliotecă.

Nousha se uită la clopotul vechi de mărimea unui bostan de pe birou. Un ciocan stătea lângă el.

Yrene puse mâna pe ciocan.

– Nu o face. Îi va alerta – asta știm.

Pielea măslinie a femeii păru să se albească.

– Coboară spre ultimul nivel. Mergi direct spre zid. Cotește la stânga. Mergi până la cel mai îndepărtat zid, chiar în capăt, unde piatra este aspră și neșlefuită. Cotește la dreapta. Le vei vedea.

Yrene respira sacadat, dar dădu din cap, mormăind direcțiile în sinea ei. Chaol le memoră.

Nousha se ridică în picioare.

– Să chem garda?

– Da, spuse Chaol. Dar în liniște. Trimite-o după noi. Cât de repede poți.

Noushei îi tremurară mâinile când și le împreună în fața taliei.

– Tunelurile sunt neatinse de foarte mult timp. Fiți atenți. Nici măcar noi nu știm ce este acolo.

Chaol se gândi să menționeze utilitatea avertizărilor criptice înainte de a intra în luptă, dar își împleti degetele cu ale lui Yrene și alergară pe hol.

CAPITOLUL 61

Yrene număra fiecare pas. Nu că ar fi ajutat, dar creierul ei producea doar numere la nesfârșit.

„Unu, doi, trei... patruzeci.

Trei sute.

Patru sute douăzeci și patru.

Șapte sute douăzeci și unu.“

Coborâră tot mai mult, scrutând fiecare umbră și culoar, fiecare firidă și cameră de lectură și colț. Nimic.

Doar ucenice care lucrau tăcute, multe strângându-și lucrurile. Nicio pisică Baast – niciuna.

„Opt sute treizeci.

O mie trei.“

Ei ajunseră în subsolul bibliotecii, luminile fiind mai slabe. Mai adormite.

Umbrele erau mai vioaie. Yrene văzu chipuri în toate.

Chaol înaintă, cu sabia ca argintul viu când urmă indicațiile Noushei.

Temperatura scăzu. Luminile deveniră mai puține și mai îndepărtate.

Cărțile de piele erau înlocuite cu pergamente distruse. Pergamentele erau înlocuite cu tablete sculptate. Rafturile de lemn făceau loc firidelor de piatră. Podeaua de marmură deveni brută. La fel și zidurile.

– Aici, șopti Chaol și o opri, ridicându-și sabia.

Holul din fața lor era luminat de o singură lumânare, lăsată să ardă pe pământ.

Și de-a lungul lui: patru uși.

Trei închise cu piatră grea, dar a patra... deschisă. Piatra era răsturnată într-o parte. Altă lumânare singuratică era în fața ei, luminând întunericul de dincolo.

Un tunel. Mai adânc în Pântec – mai adânc decât orice alt nivel din Torre.

Chaol arătă spre praful holului din față.

– Urme. Două rânduri, unul lângă celălalt.

Destul de sigur, pământul fusese deranjat.

El se întoarse spre ea.

– Tu rămâi aici, eu voi...

– Nu.

El studie sabia și postura ei, când ea adăugă:

– Împreună. Facem asta împreună.

Chaol se mai gândi o clipă, apoi dădu din cap. Cu grijă, o conduse mai departe, arătându-i unde să calce ca să evite orice zgomot puternic pe pietrele instabile.

Lumânarea îi chemă spre ușa deschisă a unui tunel. Un far. O invitație.

Lumina dansă pe sabia lui când o înclină în fața intrării în tunel.

Nu îi întâmpina nimic, în afară de blocuri de piatră căzute și un culoar nesfârșit și întunecat.

Yrene inspiră pe nas și expiră pe gură. Hafiza. Hafiza era înăuntru. Ori rănită, ori mai rău și...

Chaol o luă de mână și o conduse în întuneric.

Se apropiară în liniște câteva minute. Până ce lumina singurei lumânări se estompă în urma lor și apăru o alta. Slabă, departe. Ca și când ar fi fost după un colț îndepărtat.

Ca și când cineva ar fi așteptat.

Chaol știa că era o capcană.

Știa că Marea Vindecătoare nu fusese ținta, ci momeala. Dar dacă sosiseră prea târziu...

El nu avea să lase să se întâmple asta.

Ei se apropiară de a doua lumânare, lumina fiind la fel de eficientă ca un clopot pentru cină.

Dar el oricum înaintă, Yrene ținând pasul în urma lui.

Singura lumânare deveni mai strălucitoare.

Nu era o lumânare, ci o lumină aurie din culoarul de dincolo, care poleia zidul de piatră din spatele ei.

Yrene încercă să se grăbească, dar el le păstră ritmul lent. Liniștit ca moartea.

Deși nu se îndoia că oricine ar fi fost știa deja că ei veneau.

Ei ajunseră la cotitura din tunel, iar el studie lumina de pe zidul îndepărtat, încercând să vadă orice umbră sau perturbare. Era doar lumină.

El se uită după colț, ca și Yrene.

Ei i se tăie respirația. El văzuse niște lucruri în ultimul an, dar asta...

Era o sală la fel de mare ca toată sala tronului din palatul din Rifthold, poate mai mare. Tavanul era ținut la înălțime de stâlpi ciopliți care se retrăgeau în obscuritate, un rând de scări coborând din tunel spre nivelul principal. El știa de ce lumina fusese aurie pe ziduri.

Pentru că luminat de torțe care ardeau peste tot... era *aur.*

Averea unui imperiu antic umplea această sală: cufere, statui și mărunțișuri din aur pur. Armuri și săbii.

Și împrăștiate printre toate erau sarcofage construite nu din aur, ci din piatră impenetrabilă.

Un mormânt și o comoară. Și chiar în spate, ridicându-se pe o scenă înaltă...

Yrene scoase un mic sunet la vederea Marii Vindecătoare legate și cu căluș, așezată pe un tron de aur. Dar femeia care stătea lângă vindecătoare, cu un cuțit pe stomacul ei rotund, îi făcu sângele lui Chaol să înghețe.

Era Duva, acum cea mai mică fiică a khaganului.

Ea le zâmbi când se apropiară, iar expresia nu era umană.

Era a unui valg.

CAPITOLUL 62

– Ei bine, spuse creatura din prințesă, cu siguranță v-a luat cam mult timp.

Cuvintele răsunară prin sala imensă, ricoșând din piatră și aur.

Chaol evaluă fiecare umbră, fiecare obiect pe lângă care treceau. Toate armele posibile. Toate căile de scăpare posibile.

Hafiza nu se mișcă în timp ce ei se apropiară, mergând pe aleea lată dintre nesfârșitele sclipiri aurii și sarcofage. O necropolă.

Poate un oraș imens, subteran, întinzându-se din deșert până aici.

Când vizitaseră Aksara, Duva rămăsese acasă. Susținând că sarcina ei...

Șuieratul lui Yrene îi spuse că și ea își dăduse seama de același lucru.

Duva era însărcinată, iar valgul o controla.

Chaol evaluă șansele. O prințesă infestată de un valg, înarmată cu un cuțit și cine știe ce magie întunecată, Marea Vindecătoare legată de tron...

Și Yrene.

– Pentru că te văd calculând, lord Westfall, te voi scuti de probleme și te voi lăsa să alegi. Duva trasă linii lente peste pântecul plin cu acel cuțit, abia deranjând materialul rochiei. Vezi, va trebui să alegi. Pe mine, Marea Vindecătoare sau pe Yrene Towers. Prințesa zâmbi și șopti din nou „Yrene".

Iar vocea...

Yrene tremură lângă el. Era vocea din acea noapte.

Dar Yrene își ridică bărbia când ei se opriră la baza scării podiumului și îi spuse prințesei, fermă ca orice regină:

– Ce vrei?

Duva își înclină capul, ochii ei fiind complet negri. Era culoarea valgilor.

– Nu vrei să știi *cum?*

– Oricum, sunt sigur că ne vei spune, rosti Chaol.

Duva miji ochii de nemulțumire, dar râse încet.

– Tunelurile trec direct pe sub palat și Torre. Acei spiriduși nemuritori și-au îngropat nobilii aici. Renegați din descendența nobilă a familiei lui Mora. Ea își flutură un braț ca să cuprindă sala. Sunt sigură că khaganul ar fi încântat să afle cât aur stă sub picioarele lui. Altă mână de jucat la momentul potrivit.

Yrene o fixă cu privirea pe Hafiza, care îi privea calmă.

Era o femeie gata să moară, care voia acum doar să se asigure că Yrene nu o credea înspăimântată.

– Așteptam să-ți dai seama că eu sunt, spuse Duva. Când am distrus toate acele cărți și pergamente prețioase, credeam că-ți vei da seama că eu sunt singura care nu a fost la petrecere. Dar apoi mi-am dat seama – cum m-ai putea bănui?

Își atinse cu o mână pântecul împlinit.

– A fost motivul pentru care el a ales-o de la bun început. Minunata și blânda Duva. Prea blândă ca să fie o pretendentă la tron. Ea zâmbi ca un șarpe. Știi că Hasar a încercat să ia prima inelul? L-a văzut în darul de nuntă trimis de Perrington și l-a vrut, dar Duva l-a înșfăcat înaintea ei. Ea ridică degetul, dezvăluind o bandă lată argintie.

Nici urmă de Piatră Wyrd.

– Este dedesubt, șopti ea. Un truc isteț ca să o ascundă. Iar în clipa în care și-a rostit jurămintele acelui prinț îndrăgostit uman, inelul i-a fost pus pe deget. Duva rânji. Și nimeni nu a observat. Își dezgoli dinții. În afară de mica soră cu ochi ageri. Ea țâțâi. Tumelun

a suspectat că este ceva în neregulă. M-a prins băgându-mi nasul prin locuri uitate. Așa că am prins-o și pe ea. Duva chicoti. Sau nu am făcut-o, presupun. De vreme ce am împins-o de pe acel balcon.

Yrene inspiră.

– Ce prințesă frenetică și violentă, spuse tărăgănat Duva. Înclinată să aibă *toane*. Nu puteam să o las să meargă la dragii ei părinți și să se plângă de mine, nu-i așa?

– *Ticăloaso,* izbucni Yrene.

– Așa mi-a spus și ea, răspunse Duva. A spus că nu par *în regulă*. Își trecu o mână peste pântec, apoi își atinse tâmpla cu un deget. Ar fi trebuit să o auzi țipând. Duva – cum a *țipat* Duva când am împins răzgâiata de la balcon. Dar i-am închis gura destul de repede, nu-i așa? Își atinse din nou pântecul cu cuțitul și îl frecă de materialul mătăsos.

– De ce ești *aici?* șopti Yrene. Ce *vrei?*

– Pe tine.

Inima lui Chaol se poticni auzind asta.

Duva se îndreptă.

– Regele Întunecat a auzit zvonuri cum că o vindecătoare binecuvântată cu darurile Silbei a intrat în Torre. Și asta l-a făcut foarte prevăzător.

– Pentru că vă pot stârpi pe toți ca pe niște paraziți?

Chaol îi aruncă lui Yrene o privire de avertisment.

Dar Duva luă pumnalul de pe burtă și studie lama.

– De ce crezi că Maeve și-a adunat vindecătoarele, fără să le permită vreodată să părăsească granițele ei patrulate? Știa că ne vom întoarce. Voia să fie pregătită – să se protejeze. Vindecătoarele din Doranelle erau favoritele ei prețuite, armata secretă. Duva îngână, arătând cu pumnalul spre necropolă. Cât de inteligenți au fost spiridușii care au scăpat de influența ei după ultimul război! Au fugit tocmai până aici – vindecătoare care știau că regina lor le-ar ține în țarcuri ca pe animale. Iar apoi au adus magia în ținut, în oameni. Au încurajat ridicarea puterilor corecte, ca să se asigure că acest

ținut va fi întotdeauna puternic, apărat. Iar apoi au dispărut, luându-și averile și istoria sub pământ. Asigurându-se că sunt uitați dedesubt, în timp ce mica *grădină* a fost plantată deasupra.

– De ce? fu tot ce spuse Chaol.

– Ca să le dea celor pe care Maeve nu le considera importante o șansă de luptă, în cazul întoarcerii lui Erawan. Duva țâțâi. Ce nobili sunt acești spiriduși renegați! Și astfel Torre s-a dezvoltat, iar Maiestatea Sa Întunecată s-a ridicat, într-adevăr, din nou, iar apoi a căzut și a dormit. Și chiar și el a uitat ce ar putea face o persoană cu darurile potrivite. Dar după aceea s-a trezit din nou și și-a adus aminte de vindecătoare. Așadar, s-a asigurat că le înlătură pe cele dăruite din ținuturile nordice. Ea zâmbi la Yrene, urât și rece. Dar se pare că o mică vindecătoare a scăpat de moarte. Și a ajuns tocmai în acest oraș, cu un imperiu care să o păzească.

Yrene respira sacadat. El văzu vinovăția și groaza cuprinzând-o la gândul că, venind aici, adusese asta asupra lor: asupra lui Tumelun, asupra Duvei, asupra complexului Torre și asupra khaganatului.

Dar ce nu își dădu seama Yrene văzu Chaol în schimb, cu povara unui continent, a lumii asupra lui. Văzu ce îl îngrozise pe Erawan suficient încât să trimită pe unul dintre agenții lui.

Deoarece Yrene, plină de putere și privind demonul valg lăudăros... Speranță.

Speranța stătea lângă el, ascunsă și protejată în toți acești ani în acest oraș și în anii de dinainte, adusă din partea cealaltă a pământului de către zei, ascunsă de forțele înclinate să o distrugă.

Un sâmbure de speranță.

Cea mai periculoasă armă dintre toate împotriva lui Erawan, împotriva întunericului antic al valgilor.

Ceea ce fusese adus aici să recupereze pentru patria lui, pentru poporul lui. Ceea ce fusese adus aici să *protejeze*. Mai prețioasă decât soldații, decât orice armă. Singura lor șansă de salvare.

Speranța.

– Atunci, de ce nu mă ucizi? întrebă Yrene. De ce nu mă ucizi, pur și simplu?

Chaol nu îndrăzni să rostească sau să se gândească la întrebare.

Duva își puse din nou pumnalul pe burtă.

– Pentru că ești mult mai utilă în viață pentru Erawan, Yrene Towers.

Yrene tremura. În oase, ea tremura.

– Sunt un nimeni, șopti Yrene.

Acea lamă – acea lamă stătea pe pântecul ei, iar Hafiza rămase nemișcată și atentă, mereu calmă, lângă Duva.

– Serios? spuse prințesa. Doi ani reprezintă un ritm *nefiresc* de rapid ca să avansezi atât de mult în Torre. Nu-i așa, vindecătoareo?

Lui Yrene îi veni să vomite când demonul din Duva se uită la Hafiza.

Hafiza se uită ferm în ochii ei.

Duva râse încet.

– Ea știa. Așa a spus când am luat-o mai devreme din camera ei. Că veneam la tine, moștenitoarea Silbei.

Yrene își duse mâna la medalion. La biletul dinăuntru.

„Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare."

Silba însăși venise în acea seară în Innish și o trimisese aici, cu un mesaj pe care avea să îl înțeleagă mai târziu?

Lumea avea nevoie de mai multe vindecătoare ca să se lupte cu Erawan.

– De aceea m-a trimis Erawan, spuse tărăgănat Duva. Ca să fiu spionul lui. Să văd dacă o vindecătoare cu acele *daruri* s-ar putea, într-adevăr, ridica din Torre. Și să te împiedic să afli prea multe. Ea ridică ușor din umeri. Bineînțeles, uciderea prințesei răzgâiate și a celeilalte vindecătoare au fost... greșeli, dar sunt sigură că Maiestatea Sa Întunecată mă va ierta pentru asta când mă voi întoarce cu tine.

Vuietul îi umplu mintea atât de puternic, încât Yrene abia se putea auzi când izbucni:

– Dacă vrei să mă duci la el, de ce ai ucis-o pe vindecătoarea cu care m-ai confundat? Și de ce nu ucizi toate vindecătoarele din oraș, ca să vă scuțiti de necazuri?

Duva pufni, fluturând pumnalul.

– Pentru că *asta* ar ridica prea multe întrebări. *De ce* le urmărea Erawan pe cele din specia ta? Anumiți jucători-cheie ar fi început să se gândească. Așadar, cele din Torre au fost lăsate în pace – în ignoranță, sălășluind departe de nord, fără să părăsească aceste țărmuri. Până va veni vremea ca stăpânul meu să se ocupe de *acest* imperiu. Ea aruncă un zâmbet care îi făcu sângele lui Yrene să înghețe complet. În ceea ce o privește pe cealaltă vindecătoare... Nu a avut nicio legătură cu faptul că semăna cu tine. S-a aflat în locul greșit la momentul nepotrivit. Ei bine, momentul potrivit pentru mine, de vreme ce eram foarte flămândă și nu prea puteam să mă hrănesc fără să fiu observată. Doar ca să te fac să-ți fie frică, să te fac să înțelegi pericolul și să nu mai lucrezi cu acel prost din Adarlan, să nu îți mai bagi prea mult nasul în chestiuni atât de vechi. Dar nu ai ascultat, nu-i așa?

Yrene își strânse pumnii pe lângă corp.

Duva continuă:

– Păcat, Yrene Towers! Păcat. În fiecare zi în care ai lucrat cu el și l-ai vindecat, a devenit clar că tu, într-adevăr, erai cea pe care o râvnește Regele meu Întunecat. Și după ce spionii din palat ai Duvei i-au spus că l-ai vindecat complet, odată ce a mers din nou și tu ai dovedit, fără îndoială, că ești cea pe care am fost trimisă să o găsesc... Ea rânji la Hafiza, iar Yrene voi să îi sfâșie acea expresie de pe chip. Știam că un atac direct ar fi complicat. Dar să te atrag aici... A fost prea ușor. Sunt cam dezamăgită. Așadar, declară ea, întorcând cuțitul în mână, vei veni cu mine, Yrene Towers. Spre Morath.

Chaol păși în fața lui Yrene.

– Uiți un lucru.

Duva ridică o sprânceană îngrijită.

– O?

– Încă nu ai câștigat.

„Pleacă, voia Yrene să îi spună. Fugi."

Pentru că puterea întunecată începea să se rotească în jurul degetelor Duvei, în jurul mânerului pumnalului.

– Ce amuzant, lord Westfall, spuse Duva, uitându-se la ei de pe podium. Tu crezi că poți trage de timp până când vor veni străjerii. Dar până atunci vei fi mort și nimeni nu *va îndrăzni* să se îndoiască de cuvântul meu când le voi spune că ai încercat să ne ucizi aici și să duci acest aur înapoi în regatul tău sărac, după ce l-ai cheltuit pe al tău comandând armele de la vizirii tatălui meu. Zău, ai putea cumpăra o mie de armate cu aurul acesta.

Yrene spuse printre dinți:

– Tot va mai trebui să te lupți cu *noi.*

– Probabil. Duva scoase ceva din buzunar. Alt inel, făcut din piatră atât de neagră încât absorbea lumina, fără îndoială trimis direct din Morath. Dar odată ce îți pui inelul... vei face orice voi spune.

– Și de ce aș vrea *vreodată...*

Duva puse cuțitul la gâtul Hafizei.

– De aceea.

Yrene se uită la Chaol, dar el măsura din priviri camera, scările și ieșirile.

Puterea întunecată se răsuci în jurul degetelor Duvei.

– Deci, spuse Duva, făcând un pas pe podium. Să începem.

Ea mai făcu un pas înainte să se întâmple.

Chaol nu se mișcă, dar o făcu Hafiza.

Ea își împinse corpul, cu tot cu scaun și cu toată greutatea acelui tron de aur, pe scări, direct peste Duva.

Yrene țipă, alergând spre ele, Chaol mișcându-se.

Hafiza și copilul, copilul și Hafiza...

Bătrâna și prințesa se rostogoliră pe scările abrupte, lemnul pocnind. Lemnul, nu metalul. Tronul fusese vopsit, iar acum se sfărâmă

când ele se rostogoliră, Duva țipând, iar Hafiza fiind atât de tăcută, chiar dacă i se dezlegase călușul...

Ele atinseră podeaua de piatră cu un pocnet pe care Yrene îl simți în inimă.

Chaol ajunse imediat acolo, fără să meargă spre Duva, întinsă pe pământ, ci spre Hafiza, moale și nemișcată. El o trase înapoi, așchiile și funiile agățându-se de ea, gura deschizându-i-se...

Ochii deschizându-i-se...

Yrene suspină, apucând-o pe Hafiza de celălalt braț și ajutându-l să o dea la o parte, spre statuia înaltă a unui soldat Fae, tocmai când Duva se ridică pe coate, cu părul liber în jurul feței și spuse nervoasă:

– Grămadă putrezită de *rahat*...

Chaol se ridică imediat, cu sabia înclinată în fața lor în timp ce Yrene bâjbâi după magia ei ca să vindece corpul bătrân și fragil.

Bătrâna reuși să ridice un braț suficient încât să apuce încheietura mâinii lui Yrene. „Pleacă", păru ea să spună.

Duva se ridică în picioare, cu așchii lungi înfipte în gât, sângele curgându-i din gură. Sânge negru.

Chaol aruncă o privire peste umăr, la Yrene, spunându-i să fugă și să o ia pe Hafiza cu ea.

Yrene deschise gura ca să îi spună „nu", dar el își întorsese deja privirea înainte, către prințesa care avansă un pas.

Cu rochia sfâșiată, dezvăluind o burtă fermă și rotundă dedesubt. O astfel de cădere cu un copil...

„Un copil."

Yrene o apucă pe Hafiza de umerii prea subțiri, ridicându-i trupul ușor de pe podea.

Chaol nu ar fi ucis-o pe Duva.

Yrene suspină printre dinții încleștați când o târî pe Hafiza tot mai departe pe aleea flancată de aur, statuile privind insensibile.

El nici măcar nu ar fi rănit-o pe Duva, nu cu acel copil în pântec.

Pieptul lui Yrene se prăbuși la zumzetul încet al puterii care umplu camera.

Chaol nu avea de gând să riposteze, ci să tragă de timp pentru Yrene.

Ca să o scoată afară pe Hafiza și să fugă.

Duva spuse mieros:

– Probabil că te va durea mult.

Yrene se întoarse tocmai când umbrele ieșiră din prințesă, îndreptate spre Chaol.

El se rostogoli într-o parte, explozia radiind și lovind statuia în spatele căreia se ascunsese.

– Ce teatral, țâțâi Duva, iar Yrene se grăbi, trăgând-o pe Hafiza spre scările îndepărtate, lăsându-l în urmă.

Dar mișcarea îi atrase atenția, iar apoi...

O statuie se prăbuși în calea prințesei.

Duva o dădu într-o parte cu puterea ei. Aurul se împrăștie prin cameră în bucăți mari care bubuiră pe sarcofage, pocnetul răsunând prin sală.

– Mă vei plictisi, spuse Duva și aruncă o mână de întuneric spre locul în care fusese. Yrene se împiedică atunci când camera tremură, dar rămase în picioare.

Urmă o altă lovitură.

Încă una.

Duva șuieră, ocolind sarcofagul după care presupunea că se ascundea Chaol și își trimise orbește puterea.

Chaol apăru cu un scut în mână.

Nu era un scut, ci o oglindă veche.

Puterea ricoșă din metal, spărgând sticla, chiar în timp ce ricoșă în prințesă.

Yrene văzu mai întâi sângele, pe amândoi.

Apoi văzu groaza de pe chipul lui când Duva fu aruncată înapoi, izbindu-se în sarcofagul de piatră atât de puternic încât oasele îi pocniră.

Duva căzu la pământ și nu se mișcă.

Yrene așteptă o clipă. Două.

Ea o lăsă pe Hafiza pe podea și alergă. Alergă direct spre Chaol, unde el gâfâia, uitându-se cu gura căscată la corpul căzut al femeii.

– Ce am făcut, șopti el, refuzând să își ia privirea de la prințesa nemișcată. Sângele îi curgea pe chip de la cioburile oglinzii, dar nu era nimic grav – nimic mortal.

Duva, pe de altă parte...

Yrene își făcu loc pe lângă el, pe lângă sabia lui, spre prințesa de pe pământ. Dacă ea era doborâtă, ar fi putut scoate demonul valg, ar putea să îi vindece corpul...

Ea o întoarse pe Duva și o văzu pe prințesă zâmbindu-i.

Se petrecuse prea repede. Prea repede.

Duva se întinse spre fața ei, spre gât, benzi negre de putere sărindu-i din palme.

Apoi Yrene nu mai fu acolo, ci pe pietre, aruncată într-o parte când Chaol se avântă între ea și prințesă.

Fără scut, fără armă.

Doar cu spatele, complet expus, în timp ce o împinse pe Yrene și primi toată puterea atacului valgului.

CAPITOLUL 63

Agonia îi cuprinse coloana, coborând spre picioare, în brațe și chiar și în vârfurile degetelor.

Era mai rău decât în castelul de cleștar.

Mai rău decât acele ședințe de vindecare.

Dar tot ce putea vedea el, tot ce văzuse, era Yrene, acea putere îndreptându-se spre inima ei...

Chaol căzu la pământ, iar strigătul lui Yrene sfârâmă durerea.

„Ridică-te, ridică-te, ridică-te.“

– Ce păcat că toată munca grea a fost degeaba, spuse Duva și arătă cu degetul spre coloana lui. Bietul tău spate.

Acea putere întunecată se izbi din nou în coloana lui și ceva se rupse.

Din nou. Din nou.

Prima dată nu își mai simți picioarele.

– *Încetează,* suspină Yrene, în genunchi. *Încetează!*

– Fugi, șopti el, forțându-se să-și lipească palmele de piatră, forțându-și brațele să împingă, ca să se ridice...

Duva băgă mâna în buzunar și scoase inelul negru.

– Știi cum se termină asta.

– *Nu,* spuse el, iar spatele îl duru când încercă din răsputeri să se ridice în picioare...

Yrene se târâi o treaptă. Încă una. Uitându-se la ei.

Nu din nou. Nu avea de gând să suporte să vadă așa ceva, să îndure să *retrăiască* experiența.

Dar apoi văzu ce apucă Yrene în mâna dreaptă și spre ce se târâise.

Era sabia lui.

Duva chicoti, pășind peste picioarele lui întinse și nemișcate în timp ce înaintă spre Yrene, când tânăra se ridică în picioare și ridică sabia între ele.

Lama tremura, iar lui Yrene îi tremurară umerii când suspină printre dinți.

– Ce crezi că ai putea face, spuse Duva, împotriva acestui lucru?

Fuioare de putere întunecată se desfăcură din palmele prințesei.

– *Nu.* El mormăi cuvântul, îl strigă la corpul său, la rănile care înaintau, la agonia cre îl trăgea în jos. Duva ridică un braț ca să lovească...

Iar Yrene aruncă sabia. O aruncare directă, fără pricepere și frenetică.

Dar Duva se feri...

Yrene fugi.

Rapidă ca o căprioară, se întoarse și fugi, alergând în labirintul de cadavre și comori.

Și, ca un câine după vânat, Duva mârâi și fugi după ea.

Ea nu avea niciun plan. Nu avea nimic.

Nu avea de ales. Nimic.

Coloana lui Chaol...

Dispărută. Toată acea muncă... distrusă.

Yrene alergă printre grămezile de aur, căutând, căutând...

Umbrele Duvei explodară în jurul ei, aruncând bucăți de aur în aer, poleind fiecare respirație a lui Yrene.

Ea înșfăcă o sabie scurtă din cufărul plin de comori în timp ce fugi, lama zbârnâind prin aer.

Dacă ar fi putut să o prindă, să o țină jos pe Duva suficient de mult timp...

O lovitură a puterii distruse sarcofagul de piatră din fața ei. Bucățile de piatră plutiră.

Yrene auzi zgomotul surd înainte să simtă impactul.

Apoi capul îi zvâcni de durere, iar lumea se înclină.

Se luptă să rămână în picioare cu fiecare clipă, cu fiecare fărâmă de concentrare pe care o stăpânise vreodată.

Yrene nu își lăsă picioarele să șovăie. Continuă să se miște, trăgând cât putea de timp. Ocolind o statuie, ea...

Duva stătea în fața ei.

Yrene intră în ea, sabia scurtă fiind atât de aproape de stomacul prințesei, de acel pântec...

Ea își răsfiră degetele, scăpând arma. Duva rămase nemișcată, cu brațele apucând-o pe Yrene de gât și talie, țintuind-o.

Prințesa spuse, târând-o înapoi pe acea alee:

– Corpului nu îi place să alerge atât de mult.

Yrene se zvârcoli, dar Duva o ținu strâns. Prea puternică pentru cineva de mărimea ei, ea era prea puternică.

– Vreau să vezi asta. Vreau să vedeți amândoi asta, îi spuse Duva la ureche.

Chaol se târâse până la jumătatea aleii. Se târâse, lăsând o urmă de sânge, picioarele fiindu-i imobile. Ca să ajute.

El încremeni, sângele curgându-i din gură când Duva se opri pe alee, lipind-o pe Yrene de ea.

– Să te oblig să mă vezi cum îl ucid sau să îl oblig pe el să mă vadă cum îți pun inelul?

Și, chiar cu acel braț lipit de gâtul ei, Yrene spuse:

– *Nu îl atinge!*

Cu sânge pe dinții pe care îi scrâșni, brațele lui Chaol se încordară și îndoiră în timp ce încercă să se ridice.

– Păcat că nu am două inele, îi spuse gânditoare Duva lui Chaol. Sunt sigură că prietenii tăi ar plăti bine pentru tine. Ea mormăi. Dar presupun că și moartea ta va fi la fel de devastatoare.

Duva își relaxă brațul de pe talia lui Yrene ca să arate spre el.

Yrene se mișcă și o lovi pe prințesă în picior.

Iar când prințesa se clătină, Yrene lovi cu palma cotul femeii, eliberându-se de brațul de pe gâtul ei ca să se poată roti și o lovi cu cotul direct în fața pe Duva.

Duva căzu ca o piatră, sângele țâșnind.

Yrene sări spre pumnalul de lângă Chaol. Lama zăngăni când ieși din teacă și se aruncă peste prințesa uluită, călărind-o.

Ridică acea lamă ca să o înfigă în gâtul femeii, să îi taie capul. Puțin câte puțin.

– *Nu o face,* spuse răgușit Chaol, cuvântul fiind plin de sânge.

Duva distrusese asta – distrusese *totul.*

După sângele care îi ieșea din gură, din gât...

Yrene plângea, ținând pumnalul deasupra gâtului prințesei.

El era pe moarte. Duva sfâșiase ceva din el.

Sprâncenele Duvei începură să zvâcnească și să se încrunte în timp ce se agită.

Acum.

Ea trebuia să o facă acum. Să înfigă lama și să pună capăt situației.

Să termine și, probabil, să îl salveze, să îi oprească acea hemoragie internă. Dar coloana lui, *coloana lui...*

O viață. Ea depusese un jurământ să nu ia niciodată o viață.

Iar cu această femeie în fața sa, cu a doua viață în pântecul ei...

Yrene coborî pumnalul. Ar fi făcut-o. Ar fi *făcut-o* și...

– Yrene, șopti Chaol, iar cuvântul fu plin de durere, atât de încet...

Era prea târziu.

Magia ei putea să-i simtă moartea. Ea nu îi spusese despre darul îngrozitor – că vindecătoarele *știau* când moartea era aproape. Silba, doamna morților ușoare.

Moartea pe care i-ar fi dat-o Duvei și copilului ei nu ar fi fost așa.

Moartea lui Chaol nu avea să fie astfel.

Dar ea...

Dar ea...

Prințesa părea atât de tânără, chiar și când se agita. Iar viața din pântecul ei...

Viața din fața ei...

Yrene azvârli cuțitul pe podea.

Zăngănitul lui răsună din aur, piatră și oase.

Chaol închise ochii cu ceea ce ea ar fi putut jura că era ușurare.

O mână ușoară îi atinse umărul.

Ea cunoștea acea atingere. Era Hafiza.

Dar când Yrene se uită, când se întoarse și suspină...

Alți doi stăteau în spatele Marii Vindecătoare, ținând-o verticală, lăsând-o pe Hafiza să se aplece lângă Duva și să sufle pe fața prințesei, făcând-o să doarmă netulburată.

Nesryn. Părul îi era zburlit, obrajii ei erau roz și crăpați...

Și Sartaq, cu părul mult mai scurt. Chipul prințului era încordat, iar ochii mari când își privi sora inconștientă și însângerată, când Nesryn șopti:

– Am ajuns prea târziu...

Yrene sări peste pietre spre Chaol. Genunchii i se juliră pe piatră, dar ea abia simți, abia simți sângele curgându-i pe tâmplă când îi luă capul în poală și închise ochii, adunându-și puterea.

Albul lumină, dar era roșu și negru peste tot.

Era prea mult. Prea multe lucruri distruse și sfâșiate și devastate...

Pieptul lui abia se ridica. El nu deschise ochii.

– *Trezește-te,* îi ordonă, cu vocea spartă. Ea plonjă în puterea ei, dar distrugerile... Era ca și când ar fi încercat să peticească găurile dintr-o navă care se scufunda.

Prea multe. Prea multe și...

Se auziră strigăte și pași peste tot în jurul lor.

Viața lui începu să scadă și să se transforme în ceață în jurul magiei ei. Moartea dădea târcoale, ca un vultur cu un ochi asupra lor.

– *Împotrivește-te,* suspină Yrene, scuturându-l. Ticălos încăpățânat, *împotrivește-te.*

Ce rost mai avea, dacă acum, când conta...

– Te rog, șopti ea.

Pieptul lui Chaol se ridică, un pic mai mult decât ultima dată...

Ea nu putea suporta. Nu avea să suporte asta...

Licări o lumină în acea masă de roșu și negru care ceda.

Se aprinse o lumânare. O explozie de alb.

Apoi alta.

Încă una.

Lumini aprinse în acel interior distrus. Iar unde străluceau ele...

Carnea se lipi. Osul se netezi.

O lumină după alta.

Pieptul lui continuă să se ridice și să coboare. Să se ridice și să coboare.

Dar în suferință, în întuneric și în lumină...

Se auzi vocea unei femei care era și cunoscută, și străină. O voce care era și a Hafizei, și a... altcuiva. Aparținea cuiva care nu era om și nu fusese niciodată. Vorbind prin Hafiza, vocile se amestecară în întuneric.

„Distrugerea este prea mare. Trebuie să fie un preț dacă își va reveni."

Toate luminile părură să ezite la vocea din altă lume.

Yrene se atinse de ele și înaintă cu greu ca printr-un câmp de flori albe, luminile săltând și legănându-se în acest loc liniștit al suferinței.

Nu erau lumini... ci vindecătoare.

Ea le cunoștea luminile, esența. Eretia – cea de lângă ea era Eretia.

Vocea care era a Hafizei și a Celeilalte spuse din nou:

– Trebuie să fie un preț.

Pentru ce îi făcuse prințesa... Nu mai era cale de întoarcere.

– Voi plăti eu, spuse Yrene în suferință, întuneric și lumină.

– O fiică din Fenharrow va plăti datoria unui fiu din Adarlan?

– Da.

Ea ar fi putut jura că o mână blândă și caldă îi atinse fața.

Și Yrene știu că nu era a Hafizei sau a Celeilalte. Nu era a vreunei vindecătoare în viață.

Ci a celei care nu o părăsise niciodată, nici măcar când fusese transformată în cenușă în vânt.

Cealaltă spuse:

– De bunăvoie?

– Da. Cu toată inima.

Oricum, fusese a lui de la început.

Acele mâini tandre de fantomă îi atinseră din nou obrazul și dispărură.

Cealaltă spuse:

– Am ales bine. Vei plăti datoria, Yrene Towers. Și sper că vei vedea ce înseamnă cu adevărat.

Yrene încercă să vorbească, dar lumina sclipi, blândă și liniștitoare și o orbi, în sinea și în afara ei. O lăsă crispându-se deasupra capului lui Chaol, apucându-i cămașa cu degetele, simțindu-i bătăile inimii în palme și respirația pe ureche.

Erau mâini pe umerii ei. Două perechi. Ele se strânseră, ca un ordin tăcut să își înalțe capul. Yrene se supuse.

Hafiza stătea în spatele ei, Eretia lângă ea, fiecare cu o mână pe umărul ei.

În spatele lor stăteau câte două vindecătoare, cu mâinile pe umerii lor.

În spate, încă două. Și altele, și altele.

Era un lanț viu al puterii.

Toate vindecătoarele din Torre, tinere și bătrâne, stăteau în acea cameră cu aur și oase.

Toate în legătură unele cu celelalte, toate canalizându-și puterea spre Yrene, spre mâna pe care încă o ținea pe Chaol.

Nesryn și Sartaq stăteau la câțiva pași distanță, prima cu o mână pe gură. Deoarece Chaol...

Vindecătoarele din Torre își coborâră capetele, rupând podul de legătură când picioarele și apoi genunchii lui Chaol se mișcară.

Iar apoi deschise ochii și se uită la Yrene, lacrimile ei căzând pe fața lui însângerată. El ridică o mână ca să îi șteargă buzele.

– Sunt mort?

– Viu, șopti ea și își coborî fața spre a lui. Foarte viu.

Chaol zâmbi oftând adânc și spuse:

– Bun.

Yrene își ridică fruntea, iar el îi zâmbi din nou, sângele uscat alunecându-i de pe față la acea mișcare.

Iar unde fuseseră cândva cicatrice pe obrazul lui... rămase doar piele netedă.

CAPITOLUL 64

Pe Chaol îl durea corpul, dar era durerea noutății. A mușchilor dureroși, nu a celor rupți.

Iar aerul din plămânii lui... nu îl ustura la respirat.

Yrene îl ajută să se ridice, fiind amețit.

El clipi văzându-i pe Nesryn și Sartaq în fața lor în timp ce vindecătoarele începură să se îndepărteze în rânduri, cu chipurile severe. Părul lung al prințului fusese tuns în favoarea unui păr liber lung până la umeri, iar Nesryn... purta haine de piele, ochii negri fiindu-i mai strălucitori decât îi văzuse vreodată – în ciuda seriozității expresiei de pe chip.

Chaol spuse răgușit:

– Ce...

– Ai trimis un bilet să ne întoarcem, spuse Nesryn, cu chipul foarte palid. Am zburat cât de repede am putut. Ni s-a spus să venim în Torre mai devreme în seara asta. Gărzile erau chiar în urma noastră, dar am fugit mai repede decât ei. Ne-am cam rătăcit acolo, dar apoi... pisicile ne-au arătat calea.

Aruncă o privire nedumerită peste umăr, spre locul în care șase pisici cu ochi de culoarea berilului stăteau pe treptele tunelului, spălându-se. Ele observară atenția oamenilor și se împrăștiară, cu cozile ridicate.

Sartaq adăugă, schițând un zâmbet:

– Ne-am gândit că ar fi utile și vindecătoarele și le-am cerut câtorva să ne urmeze. Dar se pare că mai multe au vrut să vină.

Având în vedere numărul femeilor care ieșeau în rând după pisicile care dispăruseră.... Toate. Toate veniseră.

În spatele lui Chaol și al lui Yrene, Eretia o îngrijea pe Hafiza. Era în viață, cu privirea limpede, dar... fragilă.

Eretia șopti deasupra bătrânei, dojenind-o pentru asemenea eroisme, cu ochii înlăcrimați. Poate mai mult când Hafiza își trecu un deget peste obrazul Eretiei.

– Ea este... începu Sartaq, făcând semn din cap spre Duva, întinsă pe podea.

– Inconștientă, spuse răgușită Hafiza. Va dormi până va fi trezită.

– Chiar și cu inelul valg pe deget? întrebă Nesryn în timp ce Sartaq vru să o ridice pe sora lui de pe podeaua din piatră.

Ea îl opri cu un braț pe mijloc, făcându-l pe prinț să o privească neîncrezător. Ambii aveau tăieturi și erau plini de sânge, își dădu seama Chaol. Iar felul în care se mișcase prințul... șchiopătând. Ceva se întâmplase...

– Chiar și cu inelul, va rămâne adormită, spuse Hafiza.

Yrene doar fixa cu privirea prințesa și pumnalul de pe podeaua din apropiere.

Și Sartaq văzu asta și îi spuse încet lui Yrene:

– Mulțumesc – pentru că ai cruțat-o.

Yrene doar își lipi fața de pieptul lui Chaol. El o mângâie pe păr, găsindu-l ud...

– Sângerezi...

– Sunt bine, spuse ea.

Chaol se retrase, studiindu-i fața și tâmpla însângerată.

– Ești oricum, numai bine nu, spuse el, întorcând capul spre Eretia. Ea este rănită...

Eretia își dădu ochii peste cap.

– Mă bucur să văd că asta te-a scos din starea ta de spirit obișnuită.

Chaol îi aruncă femeii o privire directă.

Hafiza se uită peste umărul Eretiei și o întrebă crispată pe Yrene:

– Ești sigură că bărbatul acesta insistent merită prețul?

Înainte ca Yrene să poată răspunde, Chaol întrebă:

– Ce preț?

O liniște îi cuprinse pe toți și chiar și Yrene se uită la Hafiza în timp ce femeia plecă de lângă Eretia, care o îngrijea. Marea Vindecătoare spuse încet:

– Distrugerea era prea mare. Chiar și cu noi toate... Moartea te ținea de mână.

El se întoarse spre Yrene, groaza adunându-i-se în stomac.

– Ce ai făcut? șopti Chaol.

Ea nu se uită în ochii lui.

– Probabil că a făcut o înțelegere păguboasă, asta a făcut, izbucni Eretia. S-a oferit să plătească prețul fără măcar să i se spună care era. Ca să-ți salveze pielea. Cu toții am auzit.

Eretia era pe cale să fie strânsă de gât, dar Chaol întrebă cât de calm reuși:

– *Cui* să plătească prețul?

– Nu este o plată, îl corectă Hafiza, punând o mână pe umărul lui Eretiei, ca să o facă să tacă, ci o refacere a echilibrului. Celei care vrea să îl vadă intact. Care a vorbit prin mine atunci când ne-am adunat toate în tine.

– Care a fost prețul? spuse răgușit Chaol. Dacă ea renunțase la ceva, avea să găsească o cale să îl recupereze. Lui nu-i păsa ce trebuia să plătească, ce trebuia să...

– Ca să îți ținem viața legată de lumea asta, a trebuit să o legăm de alta. De a ei. Două vieți, îl lămuri Hafiza, împart acum un singur fir. Dar, chiar și așa... Ea gesticulă spre picioarele lui, spre piciorul pe care el îl ridică să îl sprijine de podea. Demonul a distrus multe părți din tine. Prea multe. Și am plătit un preț și ca să salvăm o mare parte din tine.

Yrene rămase nemișcată.

– Ce vrei să spui?

Hafiza se uită din nou la ei.

– Coloana e vătămată, fapt care, la rândul său, afectează părțile inferioare ale picioarelor, pe care nici măcar noi nu le-am putut repara.

Chaol se uită între Marea Vindecătoare și picioarele lui, care acum se mișcau. Ba chiar se și apăsă pe picioare, care rezistară.

Hafiza continuă:

– Cu legătura vieții dintre voi, puterea lui Yrene care curge prin tine... va acționa ca o proteză. Stabilizând zona, dându-ți posibilitatea să-ți folosești picioarele ori de câte ori magia lui Yrene este în forță.

El se pregăti să audă cuvântul „dar". Hafiza spuse cu severitate.

– Dar când puterea lui Yrene scade, când este epuizată sau obosită, rana ta va recâștiga controlul, iar posibilitatea de a merge va fi din nou slăbită. Vei fi nevoit să folosești măcar bastonul – în zilele grele, poate mai multe zile, scaunul. Dar rana de la coloană va rămâne.

El asimilă cuvintele. Se gândi la ele și le asimilă.

Yrene era complet tăcută. Atât de nemișcată încât el se întoarse spre ea.

– Nu îl pot vindeca din nou? Ea se aplecă spre el, ca și când ar fi făcut-o.

Hafiza scutură din cap.

– Face parte din echilibru – prețul. Nu tenta compasiunea forței care ți-a oferit asta.

Dar Chaol atinse mâna lui Yrene.

– Nu este nicio povară, Yrene, spuse el cu blândețe. Ca să primesc asta. Nu este deloc o povară.

Totuși, agonia îi învălui chipul.

– Dar eu...

– Să folosesc scaunul nu este o pedeapsă. Nu este o închisoare, spuse el. Niciodată nu a fost. Și sunt la fel de bărbat și în acel scaun, cu sau fără baston, așa cum sunt stând în picioare.

El șterse lacrima care alunecă pe obrazul ei.

– Am vrut să te vindec, șopti ea.

– Ai făcut-o, spuse el zâmbind. Yrene, în toate felurile în care contează cu adevărat... Ai făcut-o.

Chaol șterse cealaltă lacrimă care căzu, sărutând-o pe obrazul fierbinte.

– Mai este o parte din această înțelegere cu legătura vieții, adăugă cu blândețe Hafiza. Ei se întoarseră spre ea. Când va fi momentul, fie că moartea va fi blândă sau crudă... vă va lua pe amândoi.

Ochii aurii ai lui Yrene încă erau înlăcrimați. Dar nu era nicio frică pe chipul ei, nicio tristețe – nimic.

– Împreună, spuse încet Chaol și își împletiră degetele.

Puterea ei avea să fie și a lui. Iar când Yrene s-ar fi dus, s-ar fi dus și el. Dar dacă el ar fi murit înaintea ei...

Groaza i se adună în stomac.

– Adevăratul preț al tuturor acestor lucruri, spuse Hafiza, văzând panica, nu e frica pentru viața proprie, ci pentru ce i-ar face celuilalt pierderea propriei vieți.

– Îți sugerez să nu mergi la război, mormăi Eretia.

Dar Yrene scutură din cap și își îndreptă umerii când declară:

– Vom merge la război. Arătând spre Duva, ea se uită la Sartaq. Ca și când nu și-ar fi oferit *viața* ca să o salveze pe a lui... *Asta* va face Erawan. Cu toți. Dacă nu mergem.

– Știu, spuse încet Sartaq. Prințul se întoarse spre Nesryn, în timp ce ea se uită în ochii lui... Chaol văzu asta. Licărul dintre ei. O legătură, nouă și tremurată. Dar, iat-o, chiar în tăieturile și rănile pe care le aveau amândoi. Știu, spuse din nou Sartaq, degetele lui atingându-le pe cele ale lui Nesryn.

Nesryn se uită apoi în ochii lui Chaol.

Ea îi schiță un zâmbet, uitându-se spre locul în care Yrene o întreba pe Hafiza dacă acum putea sta în picioare. El nu o văzuse niciodată pe Nesryn atât de... liniștită. Atât de fericită și tăcută.

Chaol înghiți.

– Îmi pare rău, spuse el încet.

Nesryn scutură din cap în timp ce Sartaq își luă sora în brațe mormăind, prințul echilibrând greutatea pe piciorul sănătos.

– Cred că m-am descurcat.

Chaol zâmbi.

– Atunci sunt fericit pentru tine.

Nesryn căscă ochii atunci când Chaol se ridică în cele din urmă în picioare, luând-o pe Yrene cu el. Mișcările îi erau la fel de line ca orice ar fi făcut fără proteza magiei lui Yrene curgând între ei.

Nesryn își șterse lacrimile când Chaol se apropie și o îmbrățișă strâns.

– Mulțumesc, îi spuse el la ureche lui Nesryn.

Îl îmbrățișă și ea.

– Eu *ți* mulțumesc, pentru că m-ai adus aici. La toate astea.

La prințul care acum se uita la Nesryn cu un fel de emoție intensă și tăcută.

Ea adăugă:

– Avem multe lucruri să-ți spunem.

Chaol dădu din cap.

– Și noi.

Ei se despărțiră, iar Yrene se apropie – îmbrățișând-o și ea pe Nesryn.

– Ce vom face cu tot aurul? întrebă Eretia, conducând-o pe Hafiza în timp ce gărzile formară o potecă vie pentru ei, afară din mormânt. Ce vechituri ordinare, spuse ea, încruntându-se la statuia înaltă a soldatului Fae.

Chaol râse, iar Yrene i se alătură, cuprinzându-l de talie când le urmară pe vindecătoare.

În viață, îi spusese Yrene. Ieșind din întuneric, Chaol simți, în sfârșit, că era adevărat.

Sartaq o duse pe Duva la khagan și își chemă frații și sora, pentru că Yrene insistase ca ei să fie acolo. Chaol și Hafiza insistaseră ca ei să fie aici.

Khaganul, la primul impuls emoțional pe care îl văzuse Yrene vreodată la el, se aruncă spre Duva cea inconștientă și însângerată în timp ce Sartaq intră șchiopătând în sala unde ei așteptaseră. Vizirii se apropiară. Hasar scoase un suspin despre care Yrene ar fi putut jura că era suferință adevărată.

Sartaq nu își lăsă tatăl să o atingă. Nu lăsă pe nimeni în afară de Nesryn să se apropie când o așeză pe Duva pe o canapea joasă.

Yrene rămase la câțiva pași înapoi, tăcută și privind, cu Chaol lângă ea.

Această legătură dintre ei... Aproape că o putea simți, ca pe o bandă vie de lumină rece și mătăsoasă care emana din ea – în el.

Iar el chiar nu părea să fie deranjat că o parte din coloana și nervii lui aveau să rămână cu vătămări permanente, câtă vreme ei erau în viață.

Da, putea acum să își miște limitat picioarele, chiar dacă magia ei era epuizată. Dar să stea în picioare – niciodată o posibilitate în timpul acelor vremuri. Ea presupunea că urmau să învețe în curând cum și când nivelul puterii ei se corela cu nevoia lui de a folosi bastonul sau scaunul sau niciunul din aceste obiecte.

Dar Chaol avea dreptate. Faptul că stătea în picioare, șchiopăta sau era așezat... nu îl schimba. Nu schimba cine era cu adevărat. Ea se îndrăgostise de Chaol cu mult înainte ca el să fi stat în picioare. Ea l-ar fi iubit indiferent cum s-ar fi mișcat prin lume.

– Dar dacă ne certăm? îl întrebase Yrene în călătoria până aici. Ce vom face atunci?

Chaol îi sărutase tâmpla și atât.

– Deja ne certăm tot timpul. Nu va fi nimic nou. Crezi că aș vrea să fiu cu cineva care nu s-ar certa cu mine în fiecare zi? adăugase el.

Dar ea se încruntase și bărbatul continuase:

– Și această legătură dintre noi, Yrene... nu schimbă nimic. Între noi. Vei avea nevoie de propriul spațiu; iar eu voi avea nevoie de al meu. Deci dacă tu crezi vreo clipă că vei scăpa cu scuza jalnică de a nu pleca niciodată de lângă mine...

Ea îl împunsese în coaste.

– Ca și când aș vrea să stau cu tine toată ziua ca o fată îndrăgostită!

Chaol râsese, strângând-o mai puternic, dar Yrene îi mângâiase doar brațul, zicându-i:

– Și cred că poți avea singur grijă de tine.

El o sărutase din nou pe frunte, și asta fusese tot.

Yrene își atinse acum degetele de ale lui, mâna lui Chaol cuprinzând-o pe a ei, în timp ce Sartaq își drese vocea și ridică mâna moale a Duvei ca să arate verigheta.

– Sora noastră a fost înrobită de un demon trimis de Perrington în forma acestui inel.

Se auziră murmure și mișcare. Arghun spuse:

– Prostii.

– Perrington nu este om. El este Erawan, declară Sartaq, ignorându-și fratele mai mare, iar Yrene își dădu seama că Nesryn îi povestise totul. Regele Valgilor.

Încă ținând-o de mână pe Yrene, Chaol adăugă încât să audă toți:

– Erawan a trimis acest inel ca dar de nuntă, știind că Duva îl va purta, știind că demonul o va captura. În ziua nunții ei. Ei au lăsat al doilea inel în Torre, încuiat într-unul dintre cuferele vechi, ca să fie folosit mai târziu.

– Copilul, întrebă khaganul, privind pântecul zdrențuit, zgârieturile de pe gât, de unde Hafiza deja îndepărtase cele mai urâte așchii.

– Astea sunt minciuni, spuse nervos Arghun. Din partea unor complotiști disperați.

– Nu sunt minciuni, interveni Hafiza, cu bărbia ridicată. Și avem martori care te vor contrazice. Gărzi, vindecătoare și fratele tău, prințul, dacă nu ne crezi.

La provocarea cuvântului Marii Vindecătoare... Arghun închise gura.

Kashin înaintă în fața mulțimii, făcând-o pe Hasar să se uite urât la el când trecu pe lângă ea, împingând-o cu umărul.

– Asta explică... El se uită la sora lui care dormea. Că nu a fost la fel.

– A fost la fel, izbucni Arghun.

Kashin se uită urât la fratele lui mai mare.

– Dacă ai fi catadicsit să-ți petreci timpul cu ea, ai fi știut diferența. El scutură din cap. Am crezut că este morocănoasă din cauza mariajului aranjat, apoi din cauza sarcinii. Suferința îi umplu ochii când se întoarse spre Chaol. Ea a făcut-o, nu-i așa? Ea a ucis-o pe Tumelun.

Un val de șoc străbătu sala când toate privirle se fixară asupra lui, dar Chaol se întoarse în schimb spre khagan, al cărui chip era palid și devastat într-un fel în care Yrene nu îl mai văzuse și nu și-l putuse imagina. Să piardă un copil, să îndure asta...

– Da, spuse Chaol, plecându-și capul spre khagan. Demonul a mărturisit asta, dar nu era Duva. Demonul a făcut să pară că Duva a luptat în fiecare secundă – că s-a opus morții fiicei tale.

Khaganul închise ochii un moment lung.

Kashin ridică palmele spre Yrene în tăcerea apăsătoare.

– O poți vindeca? Dacă a rămas cumva înăuntru? O rugăminte neliniștită, nu din partea unui prinț față de o vindecătoare, ci de la un prieten la celălalt. Așa cum fuseseră cândva – așa cum spera ea să poată fi din nou.

Adunarea se concentră acum la Yrene. Ea nu lăsă nicio urmă de îndoială să îi deformeze spatele când spuse:

– Voi încerca.

Chaol adăugă:

– Sunt lucruri pe care ar trebui să le afli, Mare Khagan. Despre Erawan și amenințarea pe care o prezintă. Ce ai putea oferi tu și acest ținut împotriva lui. Și ce vei avea de câștigat făcând asta.

– Te gândești să complotezi în asemenea momente? izbucni Arghun.

– Nu, spuse clar și fără ezitare Chaol. Dar gândește-te că Morathul deja a ajuns pe țărmurile astea. Deja i-a ucis și rănit pe cei la care ții.

Și dacă nu te ridici ca să înfrunți amenințarea asta... Degetele lui se strânseră pe cele ale lui Yrene. Prințesa Duva va fi doar prima. Și prințesa Tumelun nu va fi ultima victimă a lui Erawan și a valgilor.

Nesryn înaintă.

– Venim cu vești importante din sud, Mare Khagan. *Kharankuii* se agită din nou, chemați de stăpânul lor... întunecat.

Mulți se agitară la termenul pe care îl folosise. Dar unii se uitară la ceilalți, cu priviri confuze, iar Nesryn explică:

– Sunt creaturile întunericului din ținutul valgilor. Războiul deja a pătruns în aceste ținuturi.

Se auziră încet murmure și foșnet de veșminte.

Dar khaganul nu își luă privirea de la fiica lui inconștientă.

– Salveaz-o, spuse el – cuvintele fiind adresate lui Yrene.

Hafiza dădu subtil din cap spre Yrene, făcându-i semn să înainteze.

Mesajul era destul de clar: era un test. Unul final. Nu între Yrene și Marea Vindecătoare, ci ceva mult mai măreț.

Probabil ceea ce, într-adevăr, o chemase pe Yrene pe aceste țărmuri o ghidase prin două imperii, peste munți și mări.

O infecție. Un parazit. Yrene mai înfruntase așa ceva.

Dar acest demon dinăuntru... Yrene se apropie de prințesa care dormea.

Și începu.

CAPITOLUL 65

Lui Yrene nu îi tremurară mâinile când le întinse în față.

Lumina albă străluci în jurul degetelor ei, învăluindu-le, protejându-le când ridică mâna prințesei adormite. Era atât ușoară – atât de delicată, având în vedere grozăviile pe care le făcuse cu ea.

Magia lui Yrene se undui și se ondulă când se întinse spre verigheta falsă, ca și când ar fi fost un fel de rocă magnetică, învăluind lumea în jurul ei.

Chaol îi atinse mâna cu spatale, sprijinind-o tăcut.

Ea se pregăti, inspirând în timp ce apucă inelul.

Era mai rău.

Cu mult mai rău decât ceea ce fusese în Chaol.

Dacă atunci se înfruntase cu o umbră, aceasta era un puț întunecat. Stricăciune. Opusul tuturor lucrurilor din lume.

Yrene gâfâi printre dinți, magia sclipind în jurul mâinilor ei, lumina fiind o barieră, o mănușă între ea și acel inel, și trase.

Inelul ieși, iar Duva începu să țipe.

Corpul ei căzu de pe canapea, arcuindu-se, Sartaq și Kashin aruncându-se spre picioarele și umerii ei.

Dinții îi scrâșniră, prinții țintuindu-și sora când ea se zbătu în mâinile lor, țipând fără cuvinte în timp ce vraja de adormire a Hafizei o ținu inconștientă.

– *O rănești,* izbucni khaganul. Yrene nu se deranjă să se uite spre el când o studie pe Duva. Corpul prințesei se zbătu în sus și în jos, de nenumărate ori.

– *Șșș,* îi șopti Hasar tatălui ei. Las-o să lucreze. Cineva să aducă fierarul ca să deschidă inelul nenorocit.

Lumea de dincolo de ei se estompă în ceață și sunet. Yrene era vag conștientă de prezența unui tânăr – soțul Duvei – alergând spre ei și acoperindu-și gura când țipă, fiind ținut la distanță de Nesryn.

Chaol doar îngenunche lângă Yrene, luându-și mâna de pe spatele ei cu o ultimă mângâiere liniștitoare în timp ce ea o fixă încontinuu cu privirea pe Duva cât se zvârcoli.

– Se va răni, spuse nervos Arghun. Încetează...

Un adevărat parazit. O umbră vie în prințesă. Umplându-i sângele, plantat în mintea ei.

Ea putea simți demonul valg dinăuntru înfuriindu-se și țipând.

Yrene ridică mâna în fața ei. Lumina albă îi umplu pielea. Ea deveni acea lumină, ținută acum înăuntru de limitele acum slăbite ale trupului.

Cineva icni când Yrene își întinse mâinile orbitor de strălucitoare spre pieptul prințesei, ca și când ar fi fost condusă de o smucitură invizibilă.

Demonul începu să se panicheze, simțindu-i apropierea.

De la distanță, ea îl auzi pe Sartaq înjurând. Auzi pocnetul lemnului când Duva lovi cu piciorul cotiera canapelei.

Era doar zvârcolirea valgului bâjbâind după putere. Doar mâinile ei incandescente, întinse spre prințesă.

Yrene își puse mâinile strălucitoare pe pieptul Duvei.

Lumina străluci la fel ca soarele. Oamenii strigară.

Dar la fel de repede cum apăruse, lumina dispăru, absorbită în Yrene – în locul în care mâinile ei întâlniră pieptul Duvei. Absorbită de prințesă.

Împreună cu Yrene.

Înăuntru era o furtună întunecată.

Rece, violentă și veche.

Yrene simți creatura ghemuindu-se acolo. Ghemuindu-se *peste tot,* întocmai ca o tenie.

– Veți muri cu toții... începu să spună demonul valg.

Yrene își dezlănțui puterea.

Un torent de lumină albă inundă fiecare vână, os și nerv.

Nu era un râu, ci o bandă de lumină făcută din nenumărate nuclee ale puterii ei – atât de multe încât erau o legiune, toate căutând fiecare colț întunecat și putred, fiecare crăpătură de răutate țipătoare.

Departe, dincolo, sosi un fierar. Un ciocan lovi metalul.

Hasar mârâi – sunetul răsună pe lângă Chaol, chiar în urechea lui Yrene.

Pe jumătate conștientă, ea văzu piatra neagră și strălucitoare ținută în metal în timp ce ei o dădură de la unul la altul, pe basmaua unui vizir.

Demonul valg țipă când magia ei îl sufocă, înecându-l. Yrene gâfâi din cauza măcelului, când creatura ripostă când se împinse spre ea.

Chaol începu din nou să-i mângâie spatele cu mișcări liniștitoare.

Mai mult din lume se estompă.

– Nu mă tem de tine, spuse Yrene în întuneric. Iar tu nu ai unde să fugi.

Duva se zvârcoli, încercând să îndepărteze mâna lui Yrene, care o apăsă mai puternic pe piept.

Timpul își încetini scurgerea. Ea era puțin conștientă de durerea din genunchi, de crampa de la spate. Era puțin conștientă de Sartaq și Kashin, care refuzau să-și ofere pozițiile altcuiva.

Totuși, Yrene își trimise fluent magia în Duva, umplând-o cu acea lumină devoratoare.

Demonul țipă tot timpul.

Puțin câte puțin, îl făcu să se retragă.

Până ce îl văzu, ghemuit în inima ei.

Adevărata formă... era atât îngrozitoare pe cât își imaginase.

Fumul se răsucea în jurul său, dezvăluind licăre ale membrelor lăbărțate și ale ghearelor, în mare parte gri și fără păr, pielea

netedă și ochii nefiresc de mari și negri care se înfuriară când ea se uită la creatură.

Când *se uită* cu adevărat.

Creatura șuieră, dezvăluind dinți ascuțiți ca de pește.

– Lumea voastră va cădea. La fel ca și celelalte. La fel cum o vor face altele.

Demonul își înfipse adânc ghearele în întuneric. Duva țipă.

– Jalnic, îi spuse Yrene creaturii.

Poate că ea spuse cuvântul cu voce tare, pentru că se făcu liniște.

Acea legătură care se îndepărta... se diminuă. Mâna de pe spatele ei se îndepărtă.

– Complet jalnic, repetă Yrene, magia adunându-se în spatele ei într-un val puternic și alb. Ca un prinț să profite de o femeie neajutorată.

Demonul se luptă cu valul alb, agățându-se de întuneric ca și când ar fi străpuns-o pe Duva.

Yrene împinse mai departe și-și lăsă valul să cadă.

Și când puterea ei se izbi în ultima rămășiță a demonului, acesta râse.

– Nu sunt un prinț, fato. Ci o prințesă. Iar surorile mele te vor găsi curând.

Lumina lui Yrene izbucni, sfâșiind și tăind, devorând orice urmă de întuneric...

Yrene reveni în corp, prăbușindu-se pe podea. Chaol îi strigă numele.

Dar Hasar era acolo, ridicând-o când Yrene se întinse spre Duva, mâinile strălucindu-i...

Dar Duva tuși, înecându-se, încercând să se răsucească pe o parte.

– Întoarce-o, spuse răgușit Yrene prințesei, care ascultă.

Tocmai când Duva vomită peste marginea canapelei. Voma îi stropi genunchii lui Yrene, mirosind urât ca naiba. Dar ea studie mizeria. Mâncare – în mare parte, mâncare și pete de sânge.

Duva vomită din nou, cu un zgomot intens și sugrumat.

Doar fum negru ieși dintre buzele ei. Vomită în continuare.

Până ce un fuior se scurse pe podeaua de culoarea smaraldului.

Și când umbrele ieșiră șerpuind dintre buzele Duvei... Yrene simți. Chiar dacă magia ei se forță și ezită, ea simți rămășițele acelui demon valg dispărând în neant.

Ca o picătură de rouă evaporată de soare.

Corpul ei deveni rece și dureros. Gol. Magia ei se epuizase.

Își ridică privirea clipind la zidul de oameni care stăteau în jurul canapelei.

Fiii khaganului îl flancau acum pe tatăl lor, cu mâinile pe săbii și chipurile severe.

Mortali – de furie. Nu față de Yrene sau Duva, ci față de bărbatul care trimisese creatura acasă la ei. La familia lor.

Chipul Duvei se relaxă la o expirație, culoarea apărându-i în obrajii.

Soțul Duvei încercă să fugă din nou spre ea, dar Yrene îl opri cu o mână ridicată.

Grea – mâna ei era atât de grea. Dar ea privi în ochii panicați ai tânărului, care nu se uitase la chipul soției, ci la pântec. Yrene dădu din cap spre el ca și când ar fi spus: „Voi verifica".

Apoi își puse mâinile pe pântecul rotund și înălțat.

Își trimise magia de cercetare, dansând de-a lungul vieții dinăuntru.

Ceva nou și vesel răspunse.

Puternic.

Lovitura de picior o trezi pe Duva cu un *of,* pleoapele ei deschizându-se.

Duva clipi către toți. Clipi spre Yrene, cu ochii la mâna pe care încă o ținea pe pântecul ei.

– Este... cuvintele erau răgușite.

Yrene zâmbi, gâfâind încet, ușurarea fiind o greutate imensă în pieptul ei.

– Sănătos și uman.

Duva doar se uită la Yrene până ce lacrimile se adunară și curseră din ochii negri.

Soțul ei se așeză pe un scaun și își acoperi fața, umerii tremurându-i.

Se făcu agitație, iar apoi khaganul fu acolo.

Și cel mai puternic om de pe pământ căzu în genunchi în fața acelei canapele și o îmbrățișă.

– E adevărat, Duva? ceru Arhun să afle din capul canapelei, iar Yrene rezistă impulsului de a țipa la el să îi facă loc femeii, să înțeleagă tot ce suportase.

Sartaq nu avu nicio reținere, răstindu-se la fratele mai mare:

– Tacă-ți gura!

Dar înainte ca Arghun să poată replica, Duva își ridică fruntea de pe umărul khaganului.

Lacrimile îi curgeau pe obraji când îi studie pe Sartaq și pe Arghun. Apoi pe Hasar. Apoi pe Kashin. Și, în cele din urmă, pe soțul ei care își ridică fruntea din mâini.

Umbrele tot conturau acel chip minunat, dar... erau umane.

– Este adevărat, șopti Duva, vocea spărgându-se când se uită la frații și sora ei. Totul.

Și când tot ce presupunea acea mărturisire fu înțeles, khaganul o îmbrățișă din nou, legănând-o ușor în timp ce ea plângea.

Hasar zăbovi lângă picioarele canapelei în timp ce frații ei se apropiară ca să-și îmbrățișeze sora, ceva asemănător năzuinței citindu-se pe chipul său.

Hasar observă privirea lui Yrene și șopti:

– Mulțumesc.

Yrene doar făcu o plecăciune și se retrase spre locul în care o aștepta Chaol. Nu lângă ea, ci stând în scaunul lui lângă un stâlp din apropiere. Probabil ceruse unui servitor să îl aducă din apartamentul lui când firul dintre ei se micșorase în timp ce ea se luptase în Duva.

Chaol se împinse spre ea, studiindu-i trăsăturile. Dar pe chipul lui nu se citea nicio suferință, nicio frustrare.

Doar venerație – venerație și un sentiment de adorație atât de intens, încât ei i se tăie respirația. Yrene se așeză în poala lui, iar el o cuprinse în brațe când o sărută pe obraz.

O ușă se deschise în partea cealaltă a sălii și zgomot de picioare grăbite și fuste fluturând umplură aerul. Și suspine. Marea Împărăteasă suspină în timp ce se aruncă spre fiica ei.

Ea ajunse la un pas distanță înainte să intervină Kashin, apucând-o pe mama lui de talie, rochia ei albă legănându-se la forța alergării oprite. Vorbi în limba halha, prea repede ca să înțeleagă Yrene, pielea fiind palidă în contrast cu părul ei negru și lung. Nu păru să observe pe nimeni în afară de fiica din fața ei în timp ce Kashin îi șopti o explicație, mângâind-o liniștitor pe spatele fragil.

Marea Împărăteasă căzu în genunchi și o strânse pe Duva în brațe.

O veche suferință se agită în Yrene la vederea mamei și a fiicei, la vederea amândurora, plângând de suferință și bucurie.

Chaol o strânse de umăr înțelegând tăcut când Yrene se ridică din poala lui și dădu să plece.

– Orice, spuse khaganul peste umăr lui Yrene, bărbatul fiind tot în genunchi lângă Duva și soția lui în timp ce Hasar înaintă, în cele din urmă, ca să o îmbrățișeze pe sora ei. Mama lor le cuprinse pe ambele prințese, sărutând surorile pe obraji și frunte și păr când ele se îmbrățișară strâns. Orice vrei, spuse khaganul. Cere și vei primi.

Yrene nu ezită. Cuvintele i se rostogoliră de pe buze.

– O favoare, Mare Khagan. Ți-aș cere o favoare.

Palatul fremăta, dar Chaol și Yrene tot erau singuri cu Nesryn și Sartaq, stând, dintre toate locurile, în apartamentul lor.

Prințul și Nesryn li se alăturaseră drumului lung înapoi spre cameră, Chaol împingându-și scaunul lângă Yrene. Ea se clătinase și fusese prea încăpățânată să recunoască asta. Ba chiar mersese atât de departe încât să îl evalueze cu acei ochi ageri de vindecătoare,

întrebând de spatele și picioarele lui. Ca și când *el* ar fi fost cel care își epuizase puterea.

El simțise schimbarea din corpul lui când valurile puternice ale puterii ei intraseră în Duva, încordarea tot mai mare de-a lungul părților spatelui și picioarelor lui. Doar atunci plecase de lângă ea în timpul vindecării, șchiopătând când se dusese ca să se rezeme de cotiera de lemn a unei canapele din apropiere și ceruse în șoaptă celui mai apropiat servitor să-i aducă scaunul. Avusese nevoie de scaun înainte ca servitorul să revină, reușind să-și miște oarecum picioarele, dar nu să stea în poziție verticală.

Dar asta nu îl frustra, nu îl jena. Dacă aceasta urma să fie starea naturală a corpului său pentru tot restul vieții... nu era o pedeapsă, deloc.

Tot se mai gândea la asta când ajunseră la apartamentul lui, meditând la cum ar fi putut întocmi un program ca el să lupte în bătălie, și ea să vindece.

Pentru că avea să lupte, iar dacă ea ar fi rămas fără putere, ar fi luptat și atunci. Fie pe cal, fie în scaun.

Iar când Yrene trebuia să vindece, când magia din venele ei o chema spre acele câmpuri de luptă și legătura lor se estompa... avea să se descurce cu un baston sau cu scaunul. Nu intenționa să dea înapoi.

Dacă supraviețuia luptei. Războiului. Dacă supraviețuiau *amândoi.*

El și Yrene găsiră locuri pe înlocuitorul jalnic al canapelei aurii – pe care sincer se gândea să o aducă în Adarlan, cu toate bucățile rupte – în timp ce Nesryn și prințul se așezară prudent pe scaune separate. Chaol încercă să nu pară prea conștient sau amuzat de asta.

– De unde ai știut că suntem într-un asemenea bucluc? întrebă Yrene în cele din urmă. Înainte să vă întâlniți cu străjerii, vreau să spun.

Sartaq clipi, ieșind din gândurile lui și schițând un zâmbet.

– Kadja, spuse el, făcând semn din cap spre servitoarea care punea un serviciu de ceai în fața lor. Ea a fost cea care a văzut-o pe Duva plecând... în acele tuneluri. Este... angajata mea.

Chaol studie servitoarea, care nu dădu niciun semn că auzise.

– Mulțumesc, spuse el răgușit.

Dar Yrene mai făcu un pas, strângând mâna femeii.

– Îți datorăm viața, spuse ea. Cum te putem răsplăti?

Kadja scutură doar din cap și se retrase din cameră. Ei se uitară o clipă după ea.

– Arghun fără îndoială se gândește dacă să o pedepsească pentru asta, spuse Sartaq gânditor. Pe de o parte, a salvat-o pe Duva. Pe de altă parte... nu i-a spus lui nimic.

Nesryn se încruntă.

– Atunci, noi trebuie să găsim o cale să o protejăm. Dacă el este atât de nerecunoscător.

– O, este, spuse Sartaq, iar Chaol încercă să nu clipească la nonșalanța dintre ei, a cuvântului *noi* folosit de ea. Dar mă voi gândi la asta.

Chaol se abținu să dezvăluie că un cuvânt spus lui Shen era suficient încât Kadja să aibă un protector credincios tot restul vieții.

Yrene întrebă:

– Acum ce urmează?

Nesryn își trecu o mână prin părul negru. Diferit. Da, era ceva complet diferit la ea. Se uită la Sartaq – nu ca să-i dea permisiunea, ci... ca și când s-ar fi asigurat că el era aici. Apoi spuse cuvintele care îl făcură pe Chaol să se bucure că era deja așezat.

– Maeve este regina valgilor.

Atunci le povesti totul. Ce aflaseră ea și Sartaq în ultimele săptămâni: despre păianjenii infernului care erau, de fapt, soldați valgi; despre omul care își schimba forma și care putea unchiul Lysandrei. Și despre o regină a valgilor care se prefăcuse Fae mii de ani, ascunzându-se de regii demoni pe care ea îi atrăsese în această lume, în încercarea de a scăpa de ei.

– Asta explică și de ce vindecătoarele Fae ar fi putut pleca, șopti Yrene când Nesryn tăcu. De ce complexul vindecătoarelor lui Maeve este la granița cu lumea muritorilor. Poate că nu ca să aibă

acces la oamenii care au nevoie de îngrijire... cât în calitate de patrulă de graniță împotriva valgilor, dacă ar încerca vreodată să-i încalce teritoriul.

Cât de aproape veniseră valgii involuntar, când Aelin se luptase cu acei prinți din Wendlyn.

– Explică și de ce Aelin a raportat prezența unei bufnițe lângă Maeve când s-au întâlnit prima dată, spuse Nesryn gesticulând spre Yrene, care ridică din sprâncene.

Apoi Yrene spuse fără să gândească:

– Bufnița trebuie să fie forma Fae a unei vindecătoare, a celor care i-au rămas aproape – ca gărzi de corp. A lăsat pe toată lumea să creadă că este un fel de animal de companie...

Capul lui Chaol se învârti. Sartaq îi aruncă o privire ca și când ar fi spus că el înțelegea perfect sentimentul.

– Ce s-a întâmplat înainte să sosim? întrebă Nesryn. Când v-am găsit...

Yrene îl luă de mână. Și fu rândul lui să le spună ce aflaseră, ce înduraseră și că indiferent de ce plănuia Maeve să facă... Trebuiau să-l înfrunte pe Erawan.

Până ce Yrene șopti:

– Când o vindecam pe Duva, demonul... Ea își masă pieptul. El nu mai văzuse ceva atât de remarcabil ca acea vindecare: strălucirea orbitoare a mâinilor ei, expresia aproape pioasă a chipului, ca și când ar fi fost Silba. Demonul mi-a spus că nu este un prinț valg... ci o prințesă.

Liniștea se lăsă până când Nesryn spuse:

– Păianjenul. Susținea că regii valgi au avut fii *și* fiice. Prinți și prințese.

Chaol înjură. Nu, nu avea să-și folosească picioarele prea curând, cu sau fără Yrene care își refăcea încet puterea.

– Vom avea nevoie de Aducătoarea-Focului, se pare, spuse el.

Și pentru a traduce cărțile pe care Hafiza spusese că le ceda bucuroasă cauzei lor.

Nesryn își mușcă buza.

– Aelin navighează acum în nord, spre Terrasen, împreună cu o flotă. Și cu vrăjitoarele.

– Sau doar cu Cele Treisprezece, rosti Chaol. Raporturile au fost neclare. De fapt, poate că nici nu a fost sabatul lui Manon Cioc-Negru.

– A fost, spuse Nesryn. Aș paria orice pe asta. Ea își îndreptă atenția spre Sartaq, care dădu din cap – ca o permisiune tăcută. Nesryn își sprijini antebrațele pe genunchi. Nu ne-am întors singuri când am venit în grabă aici.

Chaol se uită la ei.

– Câți?

Chipul lui Sartaq se încordă.

– Rukhinii sunt destul de importanți în țară. Pot risca doar să aduc jumătate. Chaol așteptă. Așadar, am adus o mie.

El se bucură într-adevăr că era așezat. O mie de călăreți ruk... Chaol își scărpină maxilarul.

– Dacă ne putem alătura armatei lui Aelin, împreună cu Cele Treisprezece și orice altă membră a clanului Dinți-de-fier pe care o poate convinge Manon Cioc-Negru să treacă de partea noastră...

– Vom avea o legiune aeriană ca să luptăm cu a Morathului, spuse Nesryn, ochii ei strălucind. De speranță, da, dar și de ceva asemănător groazei, ca și când și-ar fi dat seama, probabil, ce ar fi adus lupta. Viețile riscate. Totuși, ea se întoarse spre Yrene.

– Iar tu îi poți vindeca pe cei infestați de valgi...

– Mai trebuie să găsim o cale să le doborâm gazdele, spuse Sartaq. Suficient de mult timp încât Yrene și oricare alte vindecătoare să îi poată vindeca. Da, trebuie să ținem cont și de asta.

Yrene interveni:

– Ei bine, așa cum ai spus, o avem de partea noastră pe Aelin Aducătoarea-Focului, nu-i așa? Dacă poate produce flăcări, cu siguranță poate produce fum. Gura ei se strâmbă într-o parte. S-ar putea să am niște idei.

Yrene deschise gura ca și când ar mai fi spus ceva, dar ușile apartamentului se deschiseră și Hasar intră.

Prințesa păru să se controleze la vederea lui Sartaq.

– Se pare că am întârziat pentru consiliul de război.

Sartaq își puse un picior peste celălalt.

– Cine spune că discutăm despre asta?

Hasar se așeză și își aranjă părul peste un umăr.

– Vrei să-mi spui că păsările ruk, care își fac nevoile pe acoperișuri, sunt aici doar ca să te facă să pari important?

Sartaq râse încet.

– Da, soră?

Prințesa doar se uită la Yrene, apoi la Chaol.

– Voi veni cu voi.

Chaol nu îndrăzni să se miște. Yrene spuse:

– Singură?

– Nu singură. Falsul amuzament îi dispăru de pe chip. I-ai salvat viața Duvei. Și pe a noastră, dacă ar fi avut mai mult curaj. Aruncă o privire spre Sartaq, care se uită la ea puțin surprins. Duva este cea mai bună dintre noi. Mai bună decât mine. Hasar înghiți. Deci voi merge cu voi, cu orice nave pot aduce, astfel încât sora mea să nu mai privească vreodată peste umăr cu frică.

În afară de frica față de cei de lângă ea, se abținu Chaol să spună.

Dar Hasar văzu cuvintele în privirea lui.

– Nu ea, spuse ea încet. Toți ceilalți, adăugă ea cu o privire rigidă la Sartaq, care dădu sever din cap. Dar niciodată Duva.

Era o promisiune nerostită, își dădu Chaol seama, între ceilalți frați.

– Deci va trebui să-mi suporți compania încă o vreme, lord Westfall, spuse Hasar, dar zâmbetul ascuțit nu era tăios. Din cauza surorilor mele, a celei în viață și a celei moarte, voi mărșălui cu *sulde*-ul până la porțile Morathului și îl voi face pe acel demon ticălos să plătească. Ea întâlni privirea lui Yrene. Și pentru tine, Yrene Towers; pentru ce ai făcut pentru Duva, te voi ajuta să-ți salvezi ținutul.

Yrene se ridică, mâinile tremurându-i. Și niciunul nu scoase vreun cuvânt când Yrene ajunse la scaunul lui Hasar și își aruncă brațele în jurul gâtului ei ca să o îmbrățișeze strâns pe prințesă.

CAPITOLUL 66

Nesryn era complet epuizată. Voia să doarmă o săptămână. O lună.

Dar se trezi cumva mergând pe holuri, îndreptându-se spre minaretul Kadarei. Singură.

Sartaq plecase să se întâlnească cu tatăl lui, Hasar alăturându-i-se. Și chiar dacă asta cu siguranță nu era ciudat pentru Chaol și Yrene... Nesryn le oferise intimitate. El fusese aproape mort, la urma urmei. Nu-și făcea multe iluzii în privința a ceea ce era probabil să se petreacă în acel apartament.

Și știa că trebuia să-și găsească o cameră a ei.

Nesryn presupunea că oricum trebuia să găsească apartamente pentru câțiva oameni – începând cu Borte, care se minunase de Antica și de mare, chiar dacă zburaseră cât de repede îi putea purta vântul. Și pentru Falkan, care venise într-adevăr cu ei, călătorind ca un șoarece de câmp în buzunarul lui Borte, Yeran nefiind prea mulțumit de asta. Sau așa păruse ultima dată când îl văzuse în cuibul Eridun, Sartaq însărcinând diversele mame de vatră și căpitanii să-și adune rukhinii și să zboare spre Antica.

Nesryn ajunse la scările care urcau spre minaret când pajul o găsi. Băiatul răsulfa greoi, dar reuși să facă grațios o plecăciune când îi înmână o scrisoare.

Era datată cu două săptămâni în urmă și era scrisul unchiului ei.

Degetele îi tremurară când rupse sigiliul.

Un minut mai târziu, urca în grabă scările minaretului.

Oamenii strigară de uimire și surprindere când rukul maro-roșcat zbură deasupra clădirilor și caselor din Antica.

Nesryn șopti păsării, ghidând-o spre cartierul Runni în timp ce ele zburară pe o briză sărată cât de repede le puteau purta aripile.

Ea îl luase în primire la plecarea din cuibul Eridun.

Mersese direct spre cuiburi, unde el încă aștepta un călăreț care nu urma să se mai întoarcă vreodată și se uitase adânc în ochii lui aurii. Îi spusese că numele ei era Nesryn Faliq și că era fiica lui Sayed și a lui Cybele Faliq și că avea să fie călăreața lui, dacă o accepta.

Tânăra se întrebă dacă rukul, al cărui fost călăreț îl botezase Salkhi, știuse că usturimea din ochii ei nu fusese cauzată de vânt, în timp el își aplecă fruntea spre ea.

Apoi zburase cu el, Salkhi ținând ritmul cu Kadara în fruntea armatei când rukhinii zburaseră spre nord, grăbindu-se către Antica.

Iar acum, când Salkhi ateriză pe strada din fața casei unchiului ei – unii vânzători abandonându-și căruțurile de-a dreptul îngroziți, unii copii lăsându-și jocurile ca să se uite cu gura căscată, apoi să zâmbească –, Nesryn își mângâie rukul pe gâtul lat și descălecă.

Porțile de la intrarea spre casa unchiului ei începură să se deschidă.

Iar ea își văzu tatăl stând acolo, în timp ce sora ei își făcu loc pe lângă el, copiii săi ieșind chicotind.

Nesryn căzu în genunchi și plânse.

Cum o găsise Sartaq două ore mai târziu, Nesryn nu știa. Deși presupunea că un ruk pe strada unui cartier elegant din Antica făcea cu siguranță senzație și că era ușor de reperat.

Ea plânsese, râsese și își îmbrățișase familia câteva minute, chiar în mijlocul străzii, Salkhi uitându-se.

Iar când unchiul și mătușa îi chemaseră înăuntru ca *măcar să plângă la o ceașcă de ceai,* cei din familie îi povestiseră aventurile lor, îi spuseseră despre mările învolburate pe care navigaseră, inamicii de care se ferise nava lor în drumul spre acest loc. Dar ei reușiseră și aici urmau să rămână cât ținea războiul, spusese tatăl ei, unchiul și mătușa dând aprobator din cap.

Când ieși, în sfârșit, pe porțile casei, tatăl ei revendicând onoarea de o escorta pe Nesryn la Salkhi – după ce o alungase pe sora ei, ca să se ocupe de circul de copii –, se oprise atât de repede, încât tatăl ei aproape se izbise în ea.

Pentru că stând lângă Salkhi era Sartaq, schițând un zâmbet. Și în partea cealaltă a lui Salkhi... aștepta răbdătoare Kadara, cele două păsări ruk fiind, într-adevăr, o pereche mândră.

Tatăl ei căscă ochii, ca și când ar fi recunoscut rukul înaintea prințului.

Dar apoi tatăl ei făcu o plecătiune. Adâncă.

Nesryn spusese familiei ei – fără prea multe detalii – ce se întâmplase printre rukhini. Sora ei și mătușa se încruntaseră la ea când diverșii copii începuseră să declare că și ei aveau să fie călăreți ruk. Iar apoi fugiseră prin casă, țipând și dând din brațe, sărind sălbatic de pe mobilă.

Ea se aștepta ca Sartaq să aștepte să fie abordat, dar prințul îl reperă pe tatăl ei și înaintă; apoi se întinse și dădu mâna cu el.

– Am auzit că familia căpitanului Faliq a sosit, în sfârșit, în siguranță, zise Sartaq în loc de salut. M-am gândit să vin să vă întâmpin chiar eu.

Ceva i se umflă în piept până aproape de durere când Sartaq își înclină capul spre tatăl ei.

Sayed Faliq părea că era pe cale să se prăbușească, ori de la gestul de respect, ori doar de la prezența Kadarei în spatele lui. Într-adevăr, câteva capete mici ieșiră acum dintre picioarele lui, studiind prințul, apoi păsările ruk și apoi...

– KADARA!

Copiii cei mici ai mătușii și unchiului ei – mai mici de patru ani – țipară numele rukului destul de tare, încât toată lumea din oraș care nu știa că pasărea era pe această stradă să fie perfect conștientă de asta.

Sartaq râse când copiii își făcură loc pe lângă tatăl lui Nesryn, alergând spre pasărea aurie.

Sora ei era pe urmele lor, avertismentul părăsindu-i buzele...

Până ce Kadara se coborî spre pământ, Salkhi făcând la fel. Copiii se opriră, adorația cuprinzându-i când întinseră timid mâinile spre cele două păsări ruk și le mângâiară cu blândețe.

Sora lui Nesryn oftă ușurată, după care își dădu seama cine stătea în fața lui Nesryn și a tatălui lor.

Delara roși. Ea își atinse ușor rochia, ca și când ar fi putut acoperi cumva petele proaspete de mâncare, făcute de copiii ei. După aceea se retrase încet în casă, făcând o plecăciune din mers.

Sartaq râse când ea dispăru – dar nu înainte ca Delara să îi arunce lui Nesryn o privire tăioasă care spunea: „O, ești atât de îndrăgostită, că nici măcar nu este amuzant".

Nesryn îi făcu pe ascuns surorii ei un gest vulgar, pe care tatăl lor se prefăcu a nu-l vedea.

Tatăl îi spunea lui Sartaq:

– Îmi cer scuze dacă nepoții mei și-au permis să îți atingă rukul, prințe.

Dar Sartaq zâmbi larg, afișând un zâmbet mai strălucitor decât văzuse ea vreodată pe chipul lui.

– Kadara susține că e o pasăre nobilă, dar e mai mult ca o mamă.

Kadara își umflă penele, făcându-i pe copii să țipe de încântare.

Tatăl lui Nesryn o strânse de umăr înainte să îi spună prințului:

– Cred că mă duc să îi împiedic să încerce să zboare cu ea.

Iar apoi rămaseră singuri pe stradă, în fața casei unchiului ei, toată Antica holbându-se acum la ei.

Sartaq nu păru să observe. Cu siguranță nu când o întrebă:

– Facem o plimbare?

Înghițind și aruncând o privire înapoi spre locul în care tatăl ei supravehgea acum chicotitul copiilor care încercau să se cațere pe Salkhi și Kadara, Nesryn dădu din cap.

Se îndreptară spre aleile liniștite și curate din spatele casei unchiului ei, mergând tăcuți câțiva pași. Până când Sartaq spuse:

– Am vorbit cu tatăl meu.

Iar ea se întrebă apoi dacă această întâlnire nu urma să fie una bună. Dacă armatei pe care o aduseseră avea să i se comande să se întoarcă la cuiburi. Sau dacă prințul, viața pe care ea o văzuse cu ochii ei în acei munți frumoși... dacă poate și acea realitate îi găsise.

Pentru că el era un prinț. Și, cu toate că își iubea familia, cu toate că o făceau atât de mândră, nu era nicio picătură de sânge nobil în descendența lor. În afară de tatăl ei, care îi strânsese mâna lui Sartaq, nimeni altcineva din familia Faliq nu mai avusese de-a face cu nobilimea.

Nesryn reuși să spună:

– O?

– Am... discutat unele lucruri.

Pieptul i se prăbuși la cuvintele precaute.

– Înțeleg.

Sartaq se opri, aleea nisipoasă umplându-se de bâzâitul albinelor din iasomia care se cățăra pe zidurile curților învecinate, pe ale celei din spatele lor: curtea din spate care aparținea familiei ei. Ea își dori să alunece peste zid și să se ascundă înăuntru decât să audă așa ceva.

Dar se forță să îi întâlnească privirea și îl văzu studiindu-i chipul.

– I-am spus, rosti, în sfârșit, Sartaq, că am plănuit să conduc rukhinii împotriva lui Erawan, cu sau fără consimțământul lui.

Mai rău. Situația se agrava din ce în ce mai mult. Ea își dori ca fața lui să nu fi fost atât de ilizibilă.

Sartaq inspiră.

– M-a întrebat de ce.

– Sper că i-ai spus că soarta lumii ar putea depinde de asta.

Sartaq chicoti.

– I-am zis, dar i-am spus și că femeia pe care o iubesc plănuiește acum să meargă la război. Și că intenționez să o urmez.

Ea nu asimilă cuvintele. Nu își permise să creadă nimic până ce el nu termină.

– Mi-a spus că ești din popor. Că viitorul moștenitor al khaganului trebuie să se însoare cu o prințesă, sau cu o lady, sau cu cineva cu ținuturi și alianțe de oferit.

Gâtul i se îngustă. Ea încercă să blocheze sunetul, cuvintele. Nu voia să audă restul.

Dar Sartaq o luă de mână.

– I-am spus că dacă asta trebuie ca să fii ales ca moștenitor, atunci nu vreau să fiu ales. Și am plecat.

Nesryn inspiră.

– Ești *nebun?*

Sartaq schiță un zâmbet.

– Cu siguranță sper că nu, de dragul acestui imperiu. O trase mai lângă el, până ce corpurile lor aproape se atinseră. Pentru că tatăl meu m-a numit moștenitor înainte să pot ieși din cameră.

Nesryn își ieși din fire, reușind doar să respire.

Iar când încercă să facă o plecăciune, Sartaq o apucă strâns de umeri și o opri înainte să să-și poată pleca fruntea.

– Niciodată din partea ta, spuse el încet.

Moștenitor... el fusese făcut *moștenitor.* Al tuturor lucrurilor, al ținutului pe care ea îl iubea și pe care încă voia să îl exploreze atât de mult încât o durea.

Sartaq ridică o mână ca să îi cuprindă obrazul, bătăturile lui zgâriindu-i pielea.

– Mergem în zbor la război. Ne așteaptă multe incertitudini. El își atinse gura de a ei. În afară de ceea ce simt pentru tine. Nicio armată de demoni, nicio regină și niciun rege întunecat nu vor schimba asta.

Nesryn tremură, asimilând cuvintele.

– Eu... Sartaq, tu ești moștenitorul...

El se retrase ca să o studieze din nou.

– Mergem la război, Nesryn Faliq. Iar când îi vom distruge pe Erawan și armata lui, când întunericul va fi, în sfârșit, alungat din această lume... Atunci ne vom întoarce din nou aici în zbor. Împreună. El o sărută din nou – o atingere ușoară a gurii lui. Și vom rămâne tot restul vieții noastre.

Ea auzi oferta, promisiunea.

Lumea pe care i-o așternu la picioare.

Ea tremură când îl auzi, înțelegând ce îi oferea atât de ușor. Nu un imperiu și o coroană, ci... viața. Inima lui.

Nesryn se întrebă dacă știa că inima ei fusese a lui chiar de la prima călătorie pe Kadara.

Sartaq zâmbi ca și când ar fi spus „da".

Așadar, își înfășură brațele în jurul gâtului său și îl sărută.

Sărutul fu timid, ușor și plin de admirație. Avea gustul vântului, al unui râu de munte. Avea gust de „acasă".

Nesryn îi cuprinse fața în mâini când se retrase.

– La război, Sartaq, șopti ea, memorând toate trăsăturile chipului său. Iar apoi vom vedea ce urmează.

Sartaq zâmbi obraznic și cu subînțeles, ca și când ar fi decis tot ce ar fi urmat după aceea și nimic din ce ar fi putut spune ea nu l-ar fi făcut să se răzgândească.

Iar din curtea de dincolo de zid, sora ei strigă destul de puternic încât să audă tot cartierul:

– Ți-am spus eu, tată!

CAPITOLUL 67

Două săptămâni mai târziu, soarele abia răsărea când Yrene se trezi pe puntea unei nave mari și elegante și privi soarele ridicându-se peste Antica pentru ultima dată.

Nava era plină de activitate, dar ea rămase lângă balustradă și număra minaretele palatului. Își trecu privirea peste fiecare cartier strălucitor, orașul agitându-se în noua lumină.

Vântul de toamnă deja bătea pe mare, nava înălțându-se și clătinându-se sub ea.

Acasă. Ei navigau azi spre casă.

Ea nu își luase „rămas-bun" de la multă lume, nu fusese nevoie să o facă, dar Kashin tot o găsise, tocmai când se îndrepta spre docuri. Chaol dăduse din cap spre prinț înainte să-și conducă iapa pe navă.

Pentru un moment lung, Kashin fixase nava cu privirea – celelalte fiind adunate în port. Apoi spusese încet:

– Aș fi vrut să nu-ți fi zis nimic pe trepte în acea seară.

Yrene începuse să scuture din cap, neștiind ce să zică.

– Mi-ai lipsit – ca prietenă, continuase Kashin. Nu am mulți prieteni.

– Știu, reușise ea să spună. Și mie mi-ai lipsit ca prieten, adăugase după aceea.

Pentru că așa fusese. Iar ce era el dispus acum să facă pentru ea, pentru poporul ei...

Ea îl luase de mână pe Kashin. Îi strânsese mâna. Suferința se citea încă în ochii lui, conturându-i chipul frumos, dar... înțelegător. Și un licăr clar și neînfricat se arătase când se uitase la orizontul nordic.

Prințul o strânsese și el de mână.

– Mulțumesc din nou – pentru Duva. El zâmbi spre cerul nordic. Ne vom mai întâlni, Yrene Towers. Sunt sigur de asta.

Ea îi zâmbise, negăsindu-și cuvintele. Dar Kashin îi făcuse semn din ochi, retrăgându-și mâna din a ei.

– *Sulde*-ul flutură spre nord. Cine știe ce mă așteaptă în viitor? Mai ales acum, că Sartaq are povara de a fi moștenitor, iar eu sunt liber să fac ce vreau.

Orașul fusese zgomotos în privința asta. Sărbătoarea și discuțiile tot mai continuau. Ce credeau ceilalți frați nobili, Yrene nu știa, dar... era pace în ochii lui Kashin. Și în ochii celorlalți, când Yrene îi văzuse. Și o parte din ea se întrebă, într-adevăr, dacă Sartaq făcuse o înțelegere nerostită dincolo de „Niciodată Duva". Probabil „Niciodată noi".

Yrene zâmbise din nou la prinț, la prietenul ei.

– Mulțumesc pentru toată bunătatea ta.

Kashin făcuse doar o plecăciune spre ea și plecase în lumina gri.

Iar în orele de atunci, Yrene stătuse pe puntea acelei nave, privind tăcută orașul care se trezea dincolo de aceasta, în timp ce ceilalți pregăteau lucrurile împrejur și dedesubt.

Timp de câteva minute lungi, ea inspiră marea, mirodeniile și sunetele din Antica, sub soarele răsăritului. Le inspiră adânc în plămâni, lăsându-le să se așeze. Își lăsă ochii să soarbă pe săturate pietrele crem ale complexului Torre Cesme, care se ridica deasupra tuturor.

Chiar și dimineața devreme, turnul era un far, o lance proeminentă de speranță și calm.

Se întrebă dacă avea să-l mai vadă vreodată. Pentru că ce îi aștepta...

Yrene își sprijini mâinile pe balustradă când altă rafală de vânt clătină nava. Un vânt dinspre continent, ca și când toți cei treizeci și șase de zei din Antica ar fi suflat împreună ca să îi trimită repede acasă.

Peste Marea Îngustă... și la război.

Nava începu să se miște în sfârșit, lumea fiind un freamăt de acțiune, culoare și sunet, dar Yrene rămase lângă balustradă, privind orașul care se tot micșora.

Și chiar și când țărmul fu doar o umbră, Yrene ar fi putut jura că vede încă turnul din Torre deasupra lui, strălucind alb la soare, ca și când ar fi fost un braț ridicat în semn de „rămas-bun".

CAPITOLUL 68

Chaol Westfall nu lua de bun niciun pas, nici măcar pe cei care îl trimiseseră repede spre găleată ca să vomite în primele câteva zile pe mare.

Dar unul dintre avantajele călătoriei cu o vindecătoare era că Yrene îi calma cu ușurință stomacul. Și după două săptămâni pe mare, ferindu-se de furtuni aprige pe care căpitanul le numea, pur și simplu, „distrugătoare de nave"... stomacul lui îl iertase, în sfârșit.

El o găsi pe Yrene la balustrada provei, privind spre țărm sau unde ar fi trebuit să fie țărmul, dacă ar fi îndrăznit să navigheze destul de aproape. Ei rămaseră la distanță în timp ce se grăbiră de-a lungul coastei continentului lor și, de la întâlnirea cu căpitanul din urmă cu doar câteva minute, aflară că erau undeva aproape de nordul ținutului Eyllwe. Aproape de granița cu Fenharrow.

Nici urmă de Aelin sau flota ei, dar asta era de așteptat, având în vedere cât de mult timp întârziaseră în Antica înainte de plecare.

Dar Chaol își alungă gândul când își strecură brațul în jurul taliei lui Yrene și o sărută în adâncitura gâtului.

Nici măcar nu îngheță la atingerea din spate, ca și când i-ar fi învățat ritmul pașilor și nici ea nu i-ar fi luat de buni.

Yrene se lipi de el, corpul relaxându-i-se cu un oftat când își puse mâinile peste ale lui, care se sprijineau pe abdomenul ei.

După vindecarea Duvei, durase o zi întreagă să poată merge din nou cu bastonul – deși rigid și clătinat. Așa cum fusese în primele

zile ale recuperării: spatele i se încorda până la durere, fiecare pas necesitând toată atenția lui. Dar scrâșnise din dinți, Yrene șoptindu-i încurajări când trebuia să înțeleagă diversele mișcări. La o zi după aceea, o mare parte din șchiopătat dispăruse, deși el păstrase bastonul; iar o zi mai târziu, mersese cu disconfort minim.

Dar chiar și acum, după aceste două săptămâni pe mare cu Yrene, care nu avea multe de vindecat în afară de greața din stomac și arsurile solare, Chaol păstra bastonul în cabina lor de lux, scaunul fiind depozitat sub punte pentru când ar fi urmat să-i fie de folos.

El se uită peste umărul lui Yrene, la degetele lor împletite. La cele două inele care le împodobeau mâinile.

– Privitul orizontului nu ne va duce acolo mai repede, șopti el pe gâtul ei.

– Nici să-ți tachinezi soția.

Chaol zâmbi.

– Cum altfel m-aș amuza în timpul orelor lungi, dacă nu tachinându-te, lady Westfall?

Yrene pufni, așa cum o făcuse întotdeauna auzind titlul. Dar Chaol nu mai auzise ceva mai frumos – în afară de jurămintele pe care le rostiseră în templul Silbei din Torre, în urmă cu două săptămâni. Ceremonia fusese restrânsă, dar Hasar insistase pentru o petrecere după aceea, una care să le întreacă pe toate celelalte de la palat. Prințesa poate că era în multe feluri, dar cu siguranță știa cum să organizeze o petrecere.

Și cum să conducă o flotă.

Zeii să-l ajute când Hasar și Aedion se întâlneau.

– Pentru cineva căruia nu-i place să i se spună „lord Westfall", zise gânditoare Yrene, cu siguranță pare că-ți face plăcere să folosești titlul în cazul meu.

– Ție ți se potrivește, spuse el, sărutând-o din nou pe gât.

– Da, este atât de potrivit încât Eretia nu va înceta să mă ia peste picior cu plecăciuni și reverențe.

– Eretia este o persoană pe care aș fi lăsat-o cu bucurie în Antica.

Yrene chicoti, dar îl ciupi de încheietura mâinii, ieșind din îmbrățișarea lui.

– Te vei bucura pentru ea când vom ajunge la țărm.

– Cu siguranță sper asta.

Yrene îl ciupi din nou, dar Chaol îi prinse mâna și îi sărută degetele.

Soție – soția lui. Nu mai văzuse viitorul atât de clar așa cum o făcuse în acea după-amiază din urmă cu trei săptămâni, când o zărise stând în grădină și... știuse. Știuse ce voia și, astfel, venise la scaunul ei, îngenunchase și o întrebase, pur și simplu: „Te căsătorești cu mine, Yrene? Vrei să fii soția mea?“

Ea își aruncase brațele în jurul gâtului său, doborându-i pe amândoi direct în fântână, unde rămăseseră, spre nemulțumirea peștilor, sărutându-se până ce un servitor tușise vădit trecând pe lângă ei.

Și uitându-se acum la ea, la felul în care aerul de mare îi încrețea părul, scoțându-i în evidență pistruii de pe nas și obraji... Chaol zâmbi.

Zâmbetul cu care-i răspunse Yrene era mai strălucitor decât lumina soarelui de pe marea din jurul lor.

El adusese afurisita de canapea aurie cu ei, cu tot cu pernele sfâșiate, ceea ce o făcuse pe Hasar să comenteze când fusese transportată în cală, dar lui nu îi păsa. Dacă supraviețuiau acestui război, avea să înalțe o casă pentru Yrene în jurul obiectului afurisit. Împreună cu un grajd pentru Farasha, care îi teroriza pe bieții soldați însărcinați cu strângerea bălegarului din țarcul ei de pe navă.

Un dar de nuntă de la Hasar, împreună cu calul Muniqi al lui Yrene.

El aproape îi spusese prințesei că îl putea păstra pe calul lui Hellas, dar era ceva de spus despre posibilitatea atacării infanteriștilor din Morath călare pe un cal botezat Fluturele.

Încă rezemându-se de el, Yrene cuprinse medalionul pe care nu îl scotea niciodată, în afară de momentul în care făcea baie. El se întrebă dacă îl putea schimba ca-i să reflecte noile inițiale.

Nu mai era Yrene Towers, ci Yrene Westfall.

Ea zâmbi la medalion, argintul fiind aproape orbitor în soarele după-amiezii.

– Presupun că nu mai am nevoie de bilețelul meu.

– De ce?

– Pentru că nu sunt singură, spuse ea, trecându-și degetele peste metal. Și pentru că mi-am găsit curajul.

El o sărută pe obraz, dar nu spuse nimic în timp ce ea deschise medalionul și scoase cu grijă hârtia îngălbenită. Vântul încercă să i-o smulgă din mână, dar Yrene o ținu strâns, desfăcând bucata subțire.

Ea studie textul pe care îl citise de o mie de ori.

– Mă întreb dacă ea se va întoarce pentru acest război. Oricine ar fi. Vorbea despre imperiu ca și când... Yrene scutură din cap, mai mult în sinea ei, și o împături din nou. Poate că va veni acasă pentru a lupta, de oriunde a plecat pe mare.

Îi oferi bucata de hârtie și se întoarse spre marea din față.

Chaol luă bucata de la Yrene, hârtia fiind moale precum catifeaua de la nenumăratele citiri și împăturiri și de la felul în care o ținuse în buzunar și o apucase în tot acești ani.

El desfăcu biletul și citi cuvintele pe care deja le cunoștea:

„Pentru oriunde trebuie să pleci – și ceva în plus. Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare.“

Valurile amuțiră și însăși nava păru să se oprească.

Chaol se uită la Yrene, zâmbind calm la mare, iar apoi la bilet.

La scrisul de mână pe care îl cunoștea la fel de bine ca pe al lui.

Yrene rămase nemișcată la lacrimile pe care el nu și le putu opri din a-i curge pe obraji.

– Ce s-a întâmplat?

Ea ar fi avut atunci șaisprezece ani, aproape șaptesprezece. Și dacă fusese în Innish...

Ar fi fost în drumul ei spre Deșertul Roșu, ca să se antreneze cu Asasinii Tăcuți. Vânătăile pe care le descrisese Yrene... Bătaia pe care i-o dăduse Arobynn Hamel ca pedeapsă pentru eliberarea sclavilor lui Rolfe și distrugerea Golfului Craniului.

– Chaol?

„Pentru oriunde trebuie să pleci – și ceva în plus. Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare."

Acolo, în scrisul ei de mână...

Chaol își ridică, în sfârșit, privirea, clipind ca să alunge lacrimile când studie chipul soției lui, fiecare trăsătură frumoasă, acei ochi aurii.

Un dar.

Un dar de la o regină care văzuse altă femeie în iad și se gândise să întindă o mână de ajutor. Fără să se gândească la nimic în schimb. Un moment de bunătate, un stimul...

Și nici măcar Aelin nu ar fi știut că, salvând o chelneriță de acei mercenari, învățând-o să se apere, dându-i aurul și acest bilet...

Nici măcar Aelin nu ar fi știut, visat sau presupus cum i s-ar fi răspuns acelui moment de bunătate.

Nu doar de către o vindecătoare binecuvântată de însăși Silba, capabilă să distrugă valgii.

Dar de cele trei sute de vindecătoare care veniseră împreună cu ea.

Trei sute de vindecătoare din Torre, împrăștiate acum pe o mie de nave ale khaganului.

„O favoare", îi ceruse Yrene bărbatului în schimbul salvării celei mai dragi fiice.

„Orice", promisese khaganul.

Yrene îngenunchease în fața khaganului. „Salvează-mi poporul."

Asta era tot ce ceruse ea. Tot ce implorase.

„Salvează-mi poporul."

Așadar, khaganul răspunsese.

Cu o mie de nave din flota lui Hasar și a lui, pline cu soldații lui Kashin și cavaleria darghan.

Și deasupra lor, întinzându-se la orizont mult în spatele navei amiral cu care navigau acum Chaol și Yrene... Deasupra lor zburau o mie de rukhini conduși de Sartaq și Nesryn, din toate cuiburile și vetrele.

O armată ca să provoace Morathul, urmate de altele, adunându-se încă în Antica sub comanda lui Kashin. Două săptămâni le dăduse Chaol khaganului și lui Kashin, dar cu ploile de toamnă, nu dorise să riște să aștepte mai mult. Așadar, această armată inițială... Doar jumătate. Era doar jumătate și totuși scopul pentru care navigau și zburau în urma lui...

Chaol împături biletul de-a lungul liniilor uzate și îl puse atent înapoi în medalionul lui Yrene.

– Mai păstrează-l o vreme, spuse el încet. Cred că este cineva care va vrea să îl vadă.

Ochii lui Yrene erau plini de surprindere și curiozitate, dar nu întrebă nimic atunci când Chaol o îmbrățișă și o strânse puternic.

Tot ce se întâmplase îl condusese aici.

De la fortăreața din munții înzăpeziți, unde un bărbat cu un chip la fel de dur ca piatra din preajma lor îl aruncase în frig; la mina de sare din Endovier, unde o asasină cu ochi ca focul zâmbise la el, nedistrusă în ciuda unui an în infern.

O asasină care îi găsise soția, sau poate că ele se găsiseră una pe cealaltă, două femei binecuvântate de zei rătăcind în ruinele umbrite ale lumii și care acum îi țineau soarta între ele.

Fiecare pas. Fiecare cotitură în întuneric. Fiecare moment de disperare și furie și suferință.

Totul îl condusese exact unde trebuia să fie.

Unde *voia* să fie.

Un moment de bunătate. Din partea unei tinere care curma vieți, pentru o tânără care le salva.

Acea urmă scorojită de întuneric din el se micșoră mai mult. Se micșoră și se rupse, transformându-se în praf care fu măturat de briza mării. Dincolo de o mie de nave care navigau mândre și neînduplecate în spatele lui. Dincolo de vindecătoarele împrăștiate printre soldați și cai, în frunte cu Hafiza, și care veniseră toate când Yrene le ceruse și lor să îi salveze poporul. Dincolo de păsările ruk plutind printre nori, scrutând amenințările care îi așteptau.

Yrene îl privea precaută. El o sărută o dată. De două ori.

Chaol nu regreta. Nu privea înapoi.

Nu cu Yrene în brațele lui, alături de el. Nu cu biletul pe care îl purta, acea mică dovadă... acea mică dovadă că el era exact acolo unde trebuia să fie. Că se îndreptase întotdeauna într-acolo. *Aici.*

– Voi auzi vreodată o explicație pentru această reacție dramatică, spuse Yrene în cele din urmă, țâțâind, sau mă vei săruta tot restul zilei?

Chaol râse.

– Este o poveste lungă. Își întinse un braț în jurul taliei ei și se uită spre orizont împreună cu ea. Și s-ar putea să vrei să te așezi mai întâi.

– Acelea sunt preferatele mele, spuse ea făcându-i semn din ochi.

Chaol râse din nou, simțind sunetul în tot corpul, lăsându-l să răsune clar și vioi ca un clopot. Un ultim râs de bucurie înaintea intrării în război.

– Haide, îi spuse el lui Yrene, făcând semn din cap spre soldații care lucrau alături de oamenii lui Hasar ca să navigheze în continuare repede spre nord – spre luptă și vărsare de sânge. Îți voi povesti după prânz.

Yrene se ridică pe vârfuri ca să îl sărute înainte ca el să o conducă spre cabina lor spațioasă.

– Sper să merite povestea asta a ta, rosti ea cu un zâmbet strâmb.

Chaol zâmbi la soția lui, la lumina spre care se îndreptase fără să știe toată viața lui, chiar și când nu reușise să o vadă.

– Merită, îi spuse el încet lui Yrene. Merită.

Inima de Foc

Ei o îngropaseră în întuneric și fier.

Ea dormea, pentru că ei o forțaseră să o facă – suflaseră fuioare de fum dulce prin găuri de ventilație ingenios ascunse în placa de fier de deasupra. Dimprejur. De dedesubt.

Era un coșciug construit de o regină veche, ca să țină soarele captiv.

Înfășurată în fier, închisă în el, dormi. Visă.

Pluti prin mări, prin întuneric, prin foc. Era o prințesă a neantului. Fără nume.

Prințesa cântă întunericului și flăcării, iar elementele îi răspunseră.

Nu exista niciun început, sfârșit sau mijloc. Doar cântecul, marea și sarcofagul de fier care devenise umbrarul ei.

Până ce dispărură.

Până ce lumina orbitoare inundă întunericul adormit și cald. Până ce vântul pătrunse, rece și parfumat de ploaie.

Nu îl putea simți pe față. Nu cu masca morții încă legată de ea.

Deschise ochii. Lumina îndepărtă toate formele și culorile după atât de mult timp în adâncurile slab luminate.

Dar un chip apăru în fața ei – deasupra sa, privind peste capacul care fusese dat deoparte.

Păr negru și lung. Piele palidă ca luna. Buze la fel de roșii ca sângele.

Buzele vechii regine se despărțiră într-un zâmbet.

Dinții îi erau albi ca oasele.

– Te-ai trezit. Bun.

Minunată și rece, era o voce care ar fi putut devora stelele.

De undeva, din lumina orbitoare, mâini aspre și pline de cicatrice se întinseră în coșciug și apucară lanțurile care o legau. Vânătorul reginei; sabia reginei.

El o ridică pe prințesă, corpul său fiind un obiect distant, dureros. Ea nu voia să se întoarcă în acest corp. Se luptă cu acesta, bâjbâind după flacăra și întunericul care acum se îndepărtau de ea ca un val de dimineață.

Dar vânătorul o trase mai aproape de acel chip frumos și crud, privind-o cu zâmbetul unui păianjen, și o ținu nemișcată atunci când vechea regină spuse mieros: „Să începem".

MULȚUMIRI

Din nou mă confrunt cu perspectiva descurajantă de a-mi transmite recunoștința multor oameni minunați din viața mea, care au transformat această carte în realitate, dar dragostea mea nesfârșită și mulțumirile se îndreaptă spre:

Soțul meu, Josh: tu ești lumina mea, stânca mea, cel mai bun prieten al meu, portul meu sigur – de fapt, ești *totul.* Mulțumesc pentru că ai atât de multă grijă de mine, pentru că mă iubești, pentru că mă însoțești în această călătorie incredibilă. Râsul tău este sunetul meu preferat din toată lumea.

Annie: ai stat cu mine în lunile care mi-au trebuit să scriu și să editez această carte, deci o parte din mine simte că și numele tău ar trebui să fie pe copertă, dar până vor începe să acorde merite însoțitorilor canini pentru scris, asta va trebui să fie suficient. Te iubesc, cățelușule. Coada ta creață, urechile tale ca de liliac, îndrăzneala ta generală și energia nesfârșită din mersul tău... Totul. Să scriem mai multe cărți împreună – și să ne îmbrățișăm mai mult.

Agentul meu, Tamar: După zece cărți, tot nu pot să exprim cât de recunoascătoare sunt pentru tot ce faci. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc pentru că ești alături de mine, pentru că lucrezi atât de mult și pentru că ești o dură.

Laura Bernier: îndrumarea, înțelepciunea și entuziasmul tău pentru această carte m-au făcut să lucrez cu multă încântare. Îți

mulțumesc *atât de mult* pentru toată munca grea și editări – și pentru că m-ai ajutat să transform această carte.

Echipa globală de la Bloomsbury, pentru că este cea mai bună echipă de editare de pe planetă: Bethany Buck, Cindy Loh, Cristina Gilbert, Kathleen Ferrar, Nigel Newton, Rebecca McNally, Sonia Palmisano, Emma Hopkin, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Courtney Griffin, Erica Barmash, Emily Ritter, Grace Whooley, Eshani Agrawal, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Beth Eller, Kerry Johnson, Kelly de Groot, Ashley Poston, Lucy Mackay-Sim, Hali Baumstein, Melissa Kavonic, Oona Patrick, Diane Aronson, Donna Mark, John Candell, Nicholas Church, Anna Bernard, Charlotte Davis și întreaga echipă pentru drepturi externe. Vă mulțumesc, ca întotdeauna, pentru tot ce faceți pentru mine și cărțile mele. Sunt onorată să lucrez cu fiecare dintre voi.

Jon Cassir, Kira Snyder, Anna Foerster și echipei de la Mark Gordon: voi sunteți cei mai buni. Sunt atât de entuziasmată că aceste cărți sunt în mâinile voastre.

Cassie Homer: mulțumesc de un infinit de ori pentru tot ce faci. Ești absolut fantastică.

Lynette Noni: sunt atât de fericită că ne-am cunoscut de la acea Supanova din urmă cu câțiva ani! Îți mulțumesc până la lună și înapoi pentru tot ajutorul tău cu această carte, pentru că ești un partener genial de discuții și pentru că ești *tu.*

Roshani Chokshi: pentru început: ești chiar pe peretele meu. Mulțumesc pentru amuzament, pentru sfaturile bune și pentru că ești o adevărată rază de soare. Sunt onorată să te numesc prietena mea.

Steph Brown: ești partenera meu de distracție. Îți mulțumesc pentru tot sprijinul tău și pentru prietenia ta. Înseamnă mai mult pentru mine decât pot să exprim. Abia aștept următorul nostru maraton LotR (#FrățiaBăuturii).

Jennifer Armentrout: pentru că ești una dintre cele mai primitoare, calde și generoase persoane pe care le-am cunoscut vreodată; Renée Ahdieh: pentru cinele care nu încetează să mă facă zâmbesc

și să râd; Alice Fanchiang: pentru că ești o admiratoare și mă bucur să te cunosc; și Christina Hobbs și Lauren Billings: pentru că sunteți doi dintre oamenii mei preferați.

Charlie Bowater: de unde să încep? Mulțumesc pentru harta fantastică, mulțumesc pentru arta care continuă să mă uimească și să mă inspire, mulțumesc pentru *tot.* Nici măcar nu pot spune ce onoare este pentru mine să lucrez cu tine și cât de mult înseamnă pentru mine arta ta.

Kati Gardner și Avery Olmstead: vă mulțumesc din adâncul inimii pentru răspunsurile și sfaturile grijulii – nu vă pot spune cât de neprețuite au fost și cât de mult au dat formă acestei cărți. Și în afară de asta, este o încântare să vă cunosc pe amândouă.

Jack Weatherford, a cărui *Genghis Khan and the Making of the Modern World* mi-a schimbat pentru totdeauna viziunea despre istoria lumii și m-a inspirat atât de mult în privința istoriei și ținutului khaganatului. Și mulțumesc lui Paul Kahn pentru adaptarea genială a *Istoriei Secrete a Mongolilor* și lui Caroline Humphrey pentru articolul ei: „Ritualurile Morții în Mongolia".

Părinții și familia mea: vă mulțumesc pentru toată bucuria, dragostea și sprijinul pe care le aduceți în lumea mea. Celei mai noi membre din familia mea, nepoata mea: deja mi-ai făcut viața mai strălucitoare fiind o parte din ea. Să crești ca să fii o domnișoară feroce.

Multe mulțumiri prietenilor mei uimitori: Jeniffer Kelly, Alexa Santiago, Kelly Grabowski, Vilma Gonzales, Rachel Domingo, Jessica Reigle, Laura Ashforth, Sasha Alsberg și Diyana Wan. Lui Louisse Ang: în acest moment, mă simt ca un disc zgâriat când vine vorba să îți mulțumesc pentru tot ce faci, dar *îți mulțumesc foarte mult* pentru mă sprijini atât de mult și că ești minunată.

Și *ție,* dragă cititorule: îți mulțumesc pentru că faci fiecare zi de muncă grea să merite și pentru că faci parte din cel mai minunat grup de oameni pe care l-am cunoscut vreodată. Vă ador pe toți.

pagina reclama individuala